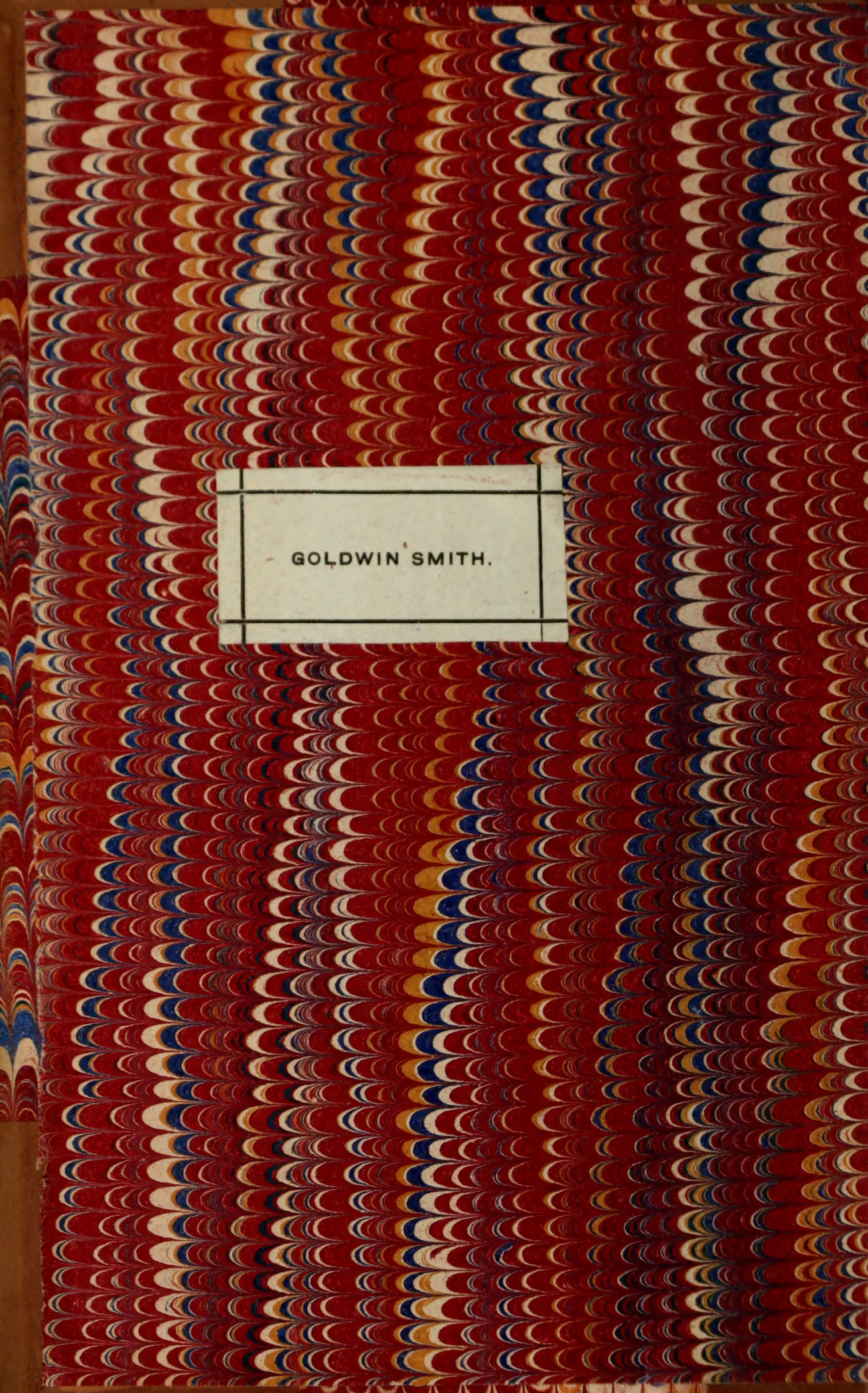

3 1761 08825054 3

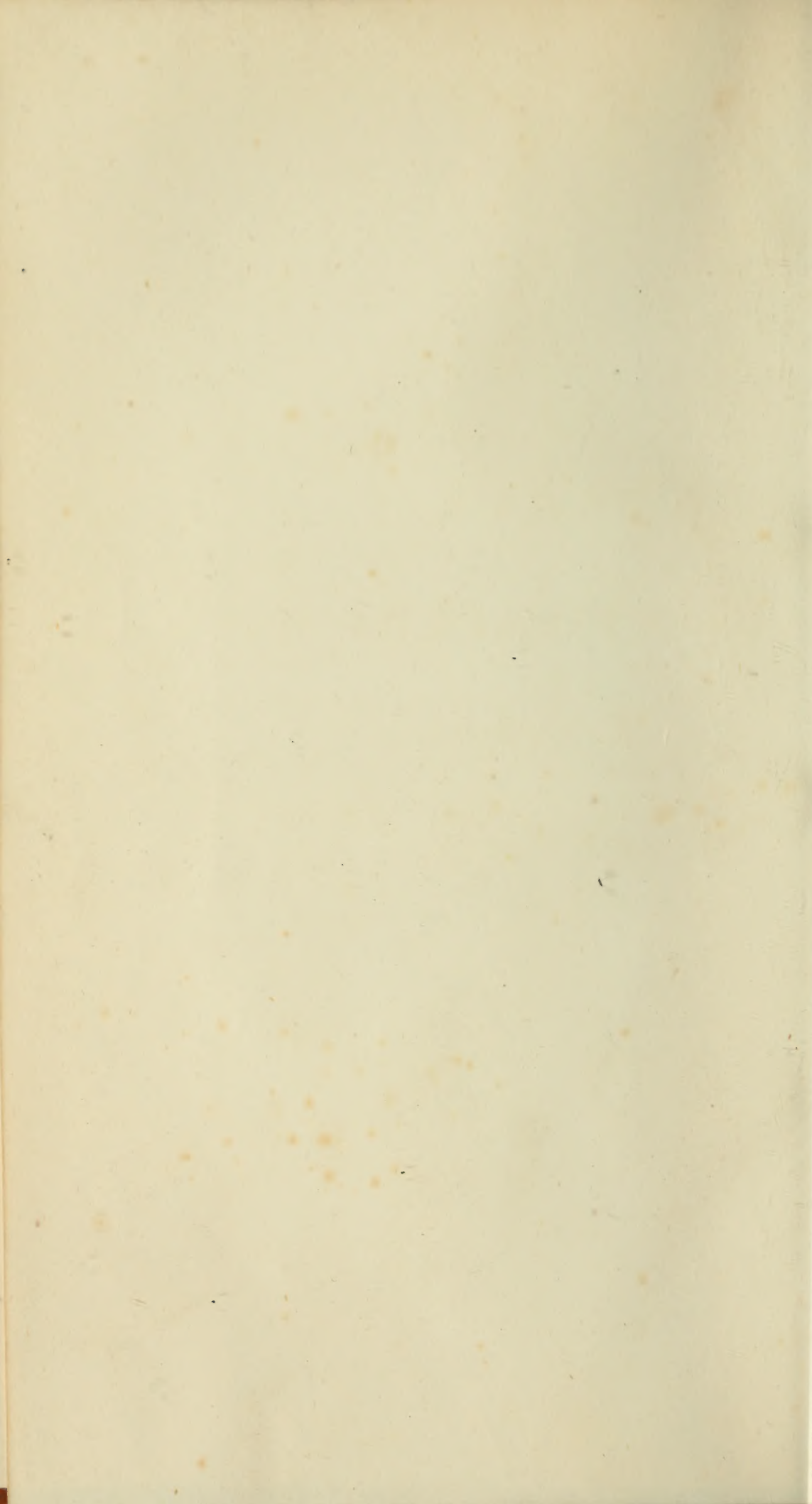
The image shows the front cover of a book. The cover is decorated with a dense, repeating pattern of marbled paper. The pattern consists of numerous small, overlapping, semi-circular or 'combed' shapes in shades of red, blue, and cream. A small, rectangular, off-white paper label is pasted onto the center of the cover. The label is framed by a thin black border and contains the text 'GOLDWIN SMITH.' in a simple, black, sans-serif font. The spine of the book is visible on the left edge, showing the same marbled pattern.

GOLDWIN SMITH.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

POLYBII
HISTORIARUM

QUIDQUID SUPEREST.

POLYBII

HISTORIARUM

Quintus Curtius

LG
P2B1S.3
(ΠΟΛΥΒΙΟΣ.)

POLYBII

MEGALOPOLITANI

HISTORIARUM

QUIDQUID SUPEREST.

RECENSUIT, DIGESSIT,

EMENDATIORE INTERPRETATIONE, VARIETATE
LECTIONIS, INDICIBUS

ILLUSTRAVIT

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER,

ARGENTORATENSIS.

TOM. IV.

EDITIO NOVA.

OXONII,

EXCUDEBAT W. BAXTER:

IMPENSIS G. ET W. B. WHITTAKER, LONDINI: ET J. PARKER,

ET R. BLISS, OXONII.

MDCCCXXIII.

113899
2/6/11

1/2

NOTES

UNIVERSITY OF TORONTO

LIBRARY

UNIVERSITY OF TORONTO

LIBRARY

UNIVERSITY OF TORONTO

LIBRARY

LIBRARY

LIBRARY

LIBRARY

LIBRARY

LIBRARY

LIBRARY

LIBRARY

ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΤΗΣ ἙΚΤΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

CALLICRATES, ROMAM LEGATUS, PRODIT
LIBERTATEM ACHÆORUM.

*

*

*

OL. 150. 1.
A. U. 575.

I. ΚΑΤΑ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἀναδόντος Ὑπερβάτου τοῦ στρατηγοῦ διαβούλιον, ὑπὲρ τῶν ^aγεγεραμμένων παρὰ Ῥωμαίων ὑπὲρ τῆς τῶν ἐκ Λακεδαιμόνος Φυγᾶ-
²δων ^bκαθόδου, τί δεῖ ποιεῖν· οἱ μὲν περὶ τὸν Λυκόρταν παρεκάλουν, μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων, διότι Ῥωμαῖοι
ποιοῦσι μὲν τὸ καθήκον αὐτοῖς, συνυπακούοντες τοῖς
³ἀκκληρεῖν δοκοῦσιν εἰς τὰ μέτρια τῶν ἀξιουμένων· ὅταν
μὲν τοι γε διδάξῃ τις αὐτοὺς, ὅτι τῶν παρακαλουμένων
τὰ μὲν ἐστὶν ἀδύνατα, τὰ δὲ μεγάλην αἰσχύνην ἐπι-
φέροντα καὶ βλάβην τοῖς φίλοις, οὔτε φιλονεικεῖν εἰώ-

Hyperba-
tus, prætor
Achæorum.

Deliberatio
de exsulibus
Spart.

^a γεγεραμμένων h. l. dedit Bav. Vulgo γεραφωμένων. ^b Vocab. καθόδου abest
^a MSis, adjectum ab Urs.

I.

Legatio LVIII.

*

*

*

I. EA tempestate, quum quæstionem in concilio movisset prætor Hyperbatus de eo quod scripserant Romani de restituendis Lacedæmoniorum exsulibus, ad deliberandumque proposuisset, quid in ea re esset faciendum; LYCORTAS Achæis auctor fuit, ne quidquam propterea mutarent. Romanos enim fa-
cere illos quidem pro suo officio, quum miserorum hominum precibus ac volun-
tati, quatenus æqua videatur, morem gerant: ceterum ubi aliquis ipsos docuerit, ea, quæ postulentur, partim fieri non posse, partim conjuncta esse cum ingenti sociorum populi Romani dedecore et damno; non esse mo-

Ol. 150. 1. βασιν, οὔτε παραβιάζεσθαι περὶ τῶν τοιούτων. Διὸ 4
καὶ νῦν, εἴαν τις αὐτοὺς διδάξῃ, ὅτι συμβήσεται τοῖς
Ἀχαιοῖς, ἂν πειθαρχήσωσι τοῖς γραφομένοις, παρα-
εῖναι τοὺς ὄρκους, τοὺς νόμους, τὰς στήλας, ἃ συνέχει
τὴν κοινὴν συμπολιτείαν ἡμῶν ἀναχωρήσουσι καὶ συγ- 5
καταθήσονται, διότι καλῶς ἐπέχομεν, καὶ παραιτού-
μεθα περὶ τῶν γραφομένων. Ταῦτα μὲν οὖν οἱ περὶ
τὸν Λυκόρταν ἔλεγον. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ὑπέρβατον καὶ 6
Καλλικράτην πειθαρχεῖν τοῖς γραφομένοις παρήνουν,
καὶ μήτε νόμον, μήτε στήλην, μήτ' ἄλλο μηδὲν τούτου
νομίζειν ἀναγκαιότερον. Τοιαύτης δ' οὔσης τῆς ἀντιλο- 7
γίας, ἔδοξε τοῖς Ἀχαιοῖς πρεσβευτὰς ἐξαποστεῖλαι
πρὸς τὴν σύγκλητον, τοὺς διδάζοντας ἃ Λυκόρτας
λέγει. Καὶ παραυτίκα κατέστησαν πρεσβευτὰς, Καλ- 8
λικράτην Λεοντήσιον, Ὑδιάδαν Μεγαλοπολίτην, Ἀρα-
τον Σικυώνιον, καὶ, δόντες ἐντολὰς ἀκολουθούς τοῖς
προειρημένοις, ἐξαπέστειλαν. Ὡν καὶ παραγενομένων 9
εἰς τὴν Ῥώμην, εἰσελθὼν ὁ Καλλικράτης εἰς τὴν σύγ-
κλητον, τοσοῦτον ἀπέσχε τοῦ ταῖς ἐντολαῖς ἀκολουθῶς
διδάσκειν τὸ συνέδριον, ὥστε τὸναντίον ἐκ καταβολῆς
ἐπεχείρησεν, οὐ μόνον τῶν ἀντιπολιτευομένων κατηγορεῖν
θρασέως, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον νοθετεῖν.

Romam
legatos
mittunt
Achæi.

^c Ὑδιάδαν rescipsi ex cod. Urs. quod in Λυσιάδαν ab illo mutatum est. Eam-
dem tamen scripturam per σ ex Bav. etiam notavi; sed in illo cod. litera σ
persimilis esse solet literæ δ. ^d Abest καὶ a Bav.

ris illorum, contendere pertinaciter, et invitos ad talia compellere. Itaque etiam in hac re, posteaquam cognoverint, non posse Achæos ipsorum voluntati, per literas significatæ, aliter obtemperare, nisi ut iurandum, leges, fœdera columnis inscripta, quibus communis eorum res publica continetur, violent: discessuros a proposito, et consensuros, justum habere Achæos causam, cur moras trahant, et literis ipsorum parere detrectent. Ita quidem Lycortas. Hyperbatus vero et Callicrates exsequendi quod scripserant Romani auctores erant Achæis; hortabanturque, ne ullius legis, fœderis columnæ inscripti, aut omnino cujusquam rei alius, potius habendum rationem

censerent. Hoc pacto dissidentibus sententiis eorum, qui concilio intererant, visum Achæis faciendum, ut Romam legatos mitterent, ad illa exponenda senatui, quæ disseruerat Lycortas. Decreti statim sunt Callicrates Leontesius, Lydiadas Megalopolitanus, Aratus Sicyonius; quos cum consentaneis mandatis proficisci jusserunt. Romam ut venerunt, estque eis datus senatus; tantum abfuit Callicrates ut convenienter acceptis mandatis cum patribus ageret, ut plane e contrario adgrederetur non solum eos audacter incusare, qui a se in republica dissiderent, sed ipsum quoque senatum sui officii monere.

II. Ἐφη γάρ, αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους αἰτίους εἶναι
 τοῦ μὴ πειθαρχεῖν αὐτοῖς τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ παρα-
 κοίειν καὶ τῶν γραφομένων καὶ τῶν παραγγελλομένων.
 2 δυοῖν γὰρ οὐσῶν αἵρέσεων κατὰ τὸ παρὸν ἐν πάσαις ταῖς
 δημοκρατικαῖς πολιτείαις· καὶ τῶν μὲν φασκόντων, δεῖν
 ἀκολουθεῖν τοῖς γραφομένοις ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ μήτε
 νόμον, μήτε στήλην, μήτ' ἄλλο μηδὲν προὔργισαίτερον
 3 νομίζειν τῆς Ῥωμαίων προαιρέσεως· τῶν δὲ τοὺς νόμους
 προφερομένων, καὶ τοὺς ὅρκους, καὶ ἑτάς στήλας, καὶ
 παρακαλούντων τὰ πλήθη, μὴ ῥαδίως ταῦτα παρα-
 4 θάινειν· ἀχαικωτέραν εἶναι παρὰ πολὺ ταύτην τὴν
 5 ὑπόθεσιν, καὶ νικητικωτέραν ἐν τοῖς πολλοῖς. ἐξ οὗ
 τοῖς μὲν αἵρουμένοις τὰ Ῥωμαίων ἀδοξίαν συνεξακο-
 λουθεῖν παρὰ τοῖς ὄχλοις καὶ διαβολὴν, τοῖς δ' ἀντι-
 6 πρᾶττουσι τάναντία. Ἐὰν μὲν οὖν ὑπὸ τῆς συγκλήτου
 γίγνηται τις ἐπισημασία, ταχέως καὶ τοὺς πολιτευο-
 μένους μεταθέσθαι πρὸς τὴν Ῥωμαίων αἵρεσιν, καὶ τοὺς
 7 πολλοὺς τούτοις ἐπακολουθήσειν διὰ τὸν φόβον. ἐὰν δὲ
 παροῦται τοῦτο τὸ μέρος, ἅπαντας ἀπονεύσειν ἐπ'
 ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν, ἐνδοξοτέραν γὰρ εἶναι καὶ καλλίω
 8 παρὰ τοῖς ὄχλοις. Διὸ καὶ νῦν ἤδη τινὰς, οὐθὲν ἕτερον
 προσφερομένους δίκαιον πρὸς φιλοδοξίαν, δι' αὐτὸ τοῦτο
 τῶν μεγίστων τυγχάνειν τιμῶν παρὰ τοῖς ἰδίοις πολι-

A. C. 375.
 Callicratus
 oratio ad
 senatum.

* Pronomen ex conjunct. adjeci.
 putavit Reisk.

† κινητικωτ. Urs. in marg. quod verum

II. *Ipsos namque Romanos in caussa esse dixit, cur minus morigeros Græci se adversus illos præberent, sive aliquid ipsis scriberent, sive aliquid imperarent. Nam quum duæ jam sint, aiebat, factiones in omnibus civitatibus, quæ populi voluntate reguntur, quumque alii dicant, exsequi oportere omnia, de quibus scriberent Romani, neque aut legem, aut fœdus stelæ inscriptum, aut quidquam aliud ducendum esse antiquius Romanorum voluntate; contra alii leges in medium adferant, et jusjurandum, et positas columnas, atque iidem hortentur populos, ne illa temere mignent: horum sententiam vulgo Achæorum multo acceptiorem esse, faciliusque*

eam vincere apud multitudinem posse. Ex quo fieri, ut, qui Romanarum sunt partium, inglorii apud vulgum sint, et calumniis obnoxii; contrarium vero in republica sentientes diversa omnia experiantur. Jam quodsi aliquam senatus daret significationem, illa se curare; cito et omnes civitatum principes ad Romanas partes esse transituros, et vulgus etiam ubique præ motu exemplum illorum secuturum; sin hoc facere patres neglexerint, illicet a Romanis omnes ad contrariam factionem defecturos, quæ apud vulgus paratam laudem et honestatis opinionem habeat. Jamque adeo nonnullos cernere esse, qui, quum aliud nihil ad magistratus ambiendos adfer-

Ol. 150. 1.
Callicratis
oratio ad
senatum.

τεύμασι, διὰ τὸ δοκεῖν ἀντιλέγειν τοῖς ὑφ' ὑμῶν γραφο-
μένοις, χάριν τοῦ διαμένειν τοὺς νόμους ἰσχυροὺς καὶ
τὰ δόγματα τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς. Εἰ μὲν οὖν 9
ἔδιακόρως ἔχουσιν ὑπὲρ τοῦ πειθαρχεῖν αὐτοῖς τοὺς
Ἕλληνας καὶ συνυπακούειν τοῖς γραφομένοις, ἄγειν
αὐτοὺς ἐκέλευε τὴν ἀγωγὴν, ἣν καὶ νῦν ἄγουσιν. εἰ δὲ 10
βούλονται γίγνεσθαι σφισι τὰ παραγγελλόμενα, καὶ
μηθένα καταφρονεῖν τῶν γραφομένων, ἐπιστροφὴν ποιή-
σασθαι παρεκάλει τοῦ μέρους τούτου τὴν ἐνδεχομένην.
Ἡ Εἰ δὲ μὴ, σαφῶς εἰδέναι, διότι τὰναντία συμβῆσεται 11
ταῖς ἐπινοίαις αὐτῶν· ὃ καὶ νῦν ἤκει γενόμενον. Πρῶτῃν 12
μὲν γὰρ, ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς, πολλὰ ποιήσαντος
Κοῖντου Μαρκίου, πρὸς τὸ μηδὲν τοὺς Ἀχαιοὺς βου-
λεύσασθαι περὶ Μεσσηνίων ἄνευ τῆς Ῥωμαίων προαι-
ρέσεως· παρακούσαντας καὶ ψηφισαμένους αὐτοὺς τὸν 13
πόλεμον, οὐ μόνον τὴν χώραν αὐτῶν καταφθεῖραι πᾶσαν
ἀδίκως, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν πολιτῶν,
οὓς μὲν φυγαδεῦσαι, τινὰς δ' αὐτῶν ἐκδότους λαβόντας,
αἰκισαμένους πᾶσαν αἰκίαν, ἀποκτεῖναι, διότι προε-
καλοῦντο περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἐπὶ Ῥωμαίους.
Νῦν δὲ πάλιν ἐκ πλείονος χρόνου γραφόντων αὐτῶν ὑπὲρ 14
τῆς καθόδου τῶν ἐκ Λακεδαιμόνος φυγάντων, τοσοῦτον
ἀπέχειν τοῦ πειθαρχεῖν, ὥς καὶ στήλην τεθεῖσθαι, καὶ

Ἡ διακόρως est ex Ursini ing. διαφόρως dant MSti, quod defendit Reisk.
Sed mendose forsān pro ἀδιαφόρως. Ἡ Sic Bav. Vulgo σαφῶς γὰρ εἰδέναι, et
absunt tria priora verba.

rent, unam illam ob causam maximos
in suis civitatibus honores sint consecuti,
quod literis Romanorum se opposuerint,
patriæque leges et decreta propugnave-
rint. Siquidem igitur non curarent
Romani, dicto sibi audientes ut essent
Græci, et literis ipsorum ut obtempera-
rent; tenerent sane institutum, quo
hactenus essent usi; at si morem geri
suis mandatis, neque aspernari quem-
quam vellent quæ scripsissent, patres
hortabatur, ut in hanc curam serio in-
cumberent. Quod nī ita fecerint certo
scire se, contrarium eventurum ejus,
quod ipsi cogitaverint, sicut et in præ-
sentia evenisset. Nam et nuper, belli
Messeniaci tempore, quum summo stu-
dio Q. Marcius id egisset, ne Romanis

inconsultis quidquam Achæi super rebus
Messeniorum decernerent, illos contra,
neglecto populi Romani imperio, ac
bello etiam propria sua auctoritate de-
creto, non solum agrum omnem eorum
inique vastasse, sed et civium clarissi-
mos quosque partim in exsilium expu-
lisse, partim deditione acceptos, omni
genere cruciatus vexatos, occidisse; id-
que non aliam ob causam, nisi hanc,
quod de rebus controversis provocassent
ad Romanos. Et nunc rursus idem
evenisse. Num quum literas de resti-
tuendis Lacedæmoniorum exsulibus ad
Achæos mittere pridem Romani non
cessent; tantum abesse, ut morem vo-
luntati eorum gerant, ut fœdus icerint,
et columnæ inscripserint, ac jurejurando

πειποιῆσθαι πρὸς τοὺς κατέχοντας τὴν πόλιν ὄρκους, A. U. 373.
 15 ὑπὲρ τοῦ μηδέποτε κατελεύσεσθαι τοὺς φυγάδας. Εἰς
 ἃ βλέποντας αὐτοὺς, ἡξίου πρόνοιαν ποιεῖσθαι τοῦ μέλ-
 λοντος.

III. Ὁ μὲν οὖν Καλλικράτης, ταῦτα καὶ τοιαῦτα Exsulum
Spart. pe-
nitio.
 2 εἰπὼν, ἀπῆλθεν. Οἱ φυγάδες δ' ἐπεισελθόντες, καὶ
 ἱβραχέα περὶ αὐτῶν διδάξαντες, καὶ τινα τῶν πρὸς
 3 τὸν κοινὸν ἔλεον εἰπόντες, ἀνεχώρησαν. Ἡ δὲ σύγ- Callicrati
morem
gerit sena-
tus.
 κλητος, δόξασα τὸν Καλλικράτην λέγειν τι τῶν αὐτῇ
 συμφερόντων, καὶ διδαχθεῖσα, διότι ^kδεῖ τοὺς γε τοῖς
 αὐτῆς δόγμασι συνηγοροῦντας αὔξειν, τοὺς δὲ ἀντι-
 4 λέγοντας ταπεινοῦν· οὕτω καὶ τότε πρῶτον ἐπεβάλετο,
 τοὺς μὲν κατὰ τὸ βέλτιστον ἱσταμένους ἐν τοῖς ἰδίοις
 πολιτεύμασιν ἐλαττοῦν, τοὺς δὲ καὶ ἰδικαίως * προστρέ-
 5 χοντας αὐτῇ σωματοποιεῖν. Ἐξ ὧν αὐτῇ συνέβη κατὰ
 βραχὺ, τοῦ χρόνου προβαίνοντος, κολάκων μὲν εὐπορεῖν,
 6 φίλων δὲ σπανίζειν ἀληθινῶν. Οὐ μὲν, ἀλλὰ τότε περὶ
 μὲν τῆς καθόδου τῶν φυγάδων οὐ μόνον τοῖς Ἀχαιοῖς
 ἔγραψε, παρακαλοῦσα συνεπισχύειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 Αἰτωλοῖς καὶ τοῖς Ἡπειρώταις· σὺν δὲ τούτοις, Ἀθη-
 ναίοις, Βοιωτοῖς, Ἀκαρναῖσιν· πάντας ὥσανεὶ ^mπρο-
 διαμαρτυρομένη, χάριν τοῦ συντρίψαι τοὺς Ἀχαιοὺς.
 Περὶ δὲ τοῦ Καλλικράτους αὐτοῦ κατ' ἰδίαν, παρα-

¹ βραχίως Bav. ^k δεῖ τοὺς γε correxit Urs. MSti dabant δεῖ τῶ γε. τοὺς μὲν
 voluit Reisk. ^l Post δικαίως lacunæ signum inseruit Casaub. et in vers. Lat.
 verba καὶ ἀδίκως supplevit. ^m προδιαμαρτυρομένη malim. προδιαμαρτυρουμένη
 Bav.

*fidem suam obstrinxerint, numquam ex-
 sules iri restitutum. Quæ cogitare ip-
 sos et in posterum providere æquum
 censebat.*

III. Hæc hisque similia postquam
 dixit *Callicrates*, discessit. Secundum
 hæc introducuntur *Exsules*: qui pauca
 de se locuti, nonnullis etiam in me-
 dium prolatis, quæ ad excitandum vul-
 go misericordiam valent, recesserunt.
Senatus probato consilio, quod sug-
 gerebat *Callicrates*, disserentibus etiam
 nonnullis, oportere sane conditionem
 illorum meliorem facere, qui decreta
 ipsius propugnarent, illos vero, qui se
 eis opponerent, humiliores infirmio-
 resque reddere: ita demum instituit,

omnes, qui in suis civitatibus bo-
 narum essent partium, deprimere,
 eos vero, qui suam sectam, quo
 jure quave injuria, sequerentur, ale-
 re, omnibusque rebus ornare. Ex
 quo paullatim factum est cum pro-
 cedente tempore, ut senatus adsen-
 tatoribus abundaret, amicis veris de-
 stitueretur. Tunc igitur de reditu qui-
 dem *exsulum* non solum ad Achæos
 scripsit, hortans, ut eos juvarent;
 sed etiam ad Ætolos, Epirotas, Athe-
 nienses quoque, Bæotos et Acarnanes;
 quasi fidem omnium adpellans, ad
 frangendam Achæorum potentiam.
 De *Callicrate* vero nominatim, nulla
 ceterorum legatorum mentione facta,

OL. 150. 1. σιωπήσασα τοὺς συμπρεσβευτάς, κατέταξεν εἰς τὴν ἀπό-
κρισιν, διότι δεῖ τοιούτους ὑπάρχειν ἐν τοῖς πολιτεύμα-
σιν ἄνδρας, οἷός ἐστι Καλλικράτης. Ὁ δὲ προειρημένος, 8
ἔχων τὰς ἀποκρίσεις ταύτας, παρῆν εἰς τὴν Ἑλλάδα
Callicrates, περιχαρής· οὐκ εἰδὼς, ὅτι μεγάλων κακῶν ἀρχηγὸς γέ-
auctor
malorum
Achaïs.
γονε πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς.
Ἔτι γὰρ τούτοις ἐξῆν καὶ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους 9
κατὰ ποσὸν ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς Ῥωμαίους, διὰ τὸ
τεττηρηκέναι τὴν πίστιν ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις καιροῖς,
ἐξ οὗ τὰ Ῥωμαίων εἴλοντο, ὃ λέγω δὲ τοῖς κατὰ
Φίλιππον καὶ Ἀντίοχον.* Ὅτι δὲ τοῦ τῶν Ἀχαιῶν 10
ἔθνους ἠϋξημένου καὶ προκοπῆν εἰληφότος κατὰ τὸ
βέλτιστον ἅψ' ὧν ἡμεῖς ἱστοροῦμεν χρόνων, αὕτη
πάλιν ἀρχὴ τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐγένετο μεταβολῆς, τὸ
Καλλικράτους θράσος. ὅτι Ῥωμαῖοι, ὄντες ἄνθρωποι 11
καὶ ψυχῇ χρώμενοι λαμπρᾷ καὶ προαιρέσει καλῇ,
πάντας μὲν ἐλεοῦσι τοὺς ἐπταικότας, καὶ πᾶσι πειρῶν-
ται χαρίζεσθαι τοῖς καταφεύγουσιν ὡς αὐτούς. ὅταν 12
μὲν τοι γέ τις ὑπέμνησε τῶν δικαίων, τεττηρηκώς τὴν
πίστιν, ἀνατρέχουσι καὶ διορθοῦνται σφᾶς αὐτοὺς κατὰ
δύναμιν ἐν τοῖς πλείστοις. Ὁ δὲ Καλλικράτης, πρεσ- 13
βεύσας κατὰ τοὺς ἐνεστῶτας καιροὺς εἰς τὴν Ῥώμην

Prætor
Achæorum
creatus
Callicrates.

ⁿ ἰσισφαλιστάτοις maluerunt Toup. et Reisk. ^o λέγω δὲ Bav. ^p ὅτι
forsan delendum est et deinde sic scribendum Τοῦ δὲ τῶν Ἀχαιῶν. ^q Forsan
ἰφ' ὧν, his ipsis temporibus. ^r Cum a verbis ὅτι δὲ inciperet periodus, post
μεταβολῆς lacunæ signum posuit Casaub. ^s ὅτι a compilatore inseri videtur,
et forsan delendum est.

adjectum est responso, *ita singulos in civitatibus debere esse animatos, ut Callicratem*. Is igitur cum his responsis gaudio ovans in Græciam revertitur; nihil cogitans, quantorum malorum cum in universum Græcis, tum maxime Achæis auctor exstisset. His enim ad illam usque diem æquo jure adhuc aliquatenus agere cum Romanis licuerat; quoniam, ex quo sectam populi Romani cœperunt sequi, fidem constanter temporibus maxime insignibus servaverant, tempora dico bel-
lorum cum Philippo et Antiocho gestorum. Et quum ab illis temporibus, quæ Historia nostra complectitur, in-

crementum etiam cepisset et in præclaris institutis progressum fecisset gens Achæorum; per *Callicratis audaciam* factum est, ut mutationis in deterius hinc rursus fieret initium. Nam Romani calido homines ingenio, magnitudine animi, et honesto proposito, omnium infortuniis moveri solent, et omnibus opem ferre, qui ad præsidium ipsorum confugiunt, eniuntur; si qui tamen expertæ fidei socii juris sui illos admoneant, ut plurimum ad sese confestim redeunt, et secius admissa pro virili corrigunt. Jam vero Callicrates, legatione ad populum Romanum ea tempestate fun-

χάριν τοῦ λέγειν τὰ δίκαια περὶ τῶν Ἀχαιῶν, χρησά- λ. υ. 575.
 μένος κατὰ τὸναντίον τοῖς πράγμασιν, καὶ συνεπισπα-
 σάμενος τὰ κατὰ Μεσσηνίους, ὑπὲρ ὧν οὐδ' ἐνεκάλουν
 οἱ Ῥωμαῖοι, παρῆν εἰς Ἀχαΐαν, προσανατεινόμενος τὸν
 14 ἄπο Ῥωμαίων φόβον καὶ, διὰ τὴν ἀποπρεσβεΐαν
 καταπληξάμενος καὶ συντρίψας τοὺς ὄχλους, διὰ τὸ
 μηδὲν εἰδέναι τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἀλήθειαν εἰρημένων
 ἐν τῇ συγκλήτῳ τοὺς πολλοὺς, πρῶτον μὲν ἤρέθη στρα-
 15 τηγός, πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ὁδωδοκηθεῖς· ἐξῆς
 δὲ τούτοις, παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, κατήγε τοὺς ἐκ τῆς
 Λακεδαιμόνος καὶ τοὺς ἐκ τῆς Μεσσηνίας φυγάδας.

II.

GRACCHUS IN HISPANIA.

*

*

*

IV. ΠΟΛΥΒΙΟΥ δ' εἰπόντος, τριακοσίας αὐτῶν ^{Oppida ccc}
 (Κελτιβήρων) καταλῦσαι πόλεις Τιβέριον Γράκχον ^{Celtibero-}
 κωμῶδων φησι Ποσειδόνιος τοῦτο τῷ Γράκχῳ χαρίσα- ^{rum dejecit.}
 σθαι τὸν ἄνδρα, τοὺς πύργους καλοῦντα πόλεις, ὥσπερ
 2 ἐν ταῖς θριαμβικαῖς πομπαῖς. Καὶ ἴσως οὐκ ἄπιστον
 τοῦτο λέγει καὶ γὰρ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ξυγγραφεῖς

* Articulum adjecit Urs. ἰ ἀπὸ Ῥωμαίων correxi cum Reisk. Vulgo ὑπὸ
 Ῥωμαίων. ὁ δωροδοκήσας, largitione usus, suspicatus est Reisk.

ctus, ut caussam Achæorum tueretur; quum plane contrarium ejus fecisset, cujus caussa fuerat missus; quum etiam Messeniorum negotium accivisset, licet eo nomine querela Romanorum nulla umquam fuisset audita; ubi in Achaiam est reversus, metum populi Romani omnibus incutere, et renunciatione legationis suæ omnes terrere, universæ denique multitudinis

animos dejicere. Itaque ergo, quod nihil quidquam eorum populus sciret, quæ revera ipse in senatu dixerat, primum quidem prætor est creatus; homo, ut cetera sileam vitia, etiam munerum largitione corruptus: deinde, postquam magistratum iniisset, exsules Lacedæmoniorum et Messeniorum in suam quemque patriam restituit.

II.

Strabo Geogr. Lib. III. p. 163.

*

*

*

IV. QUOD autem POLYBIUS scripsit, Tib. Gracchum ccc urbes Celtiberiæ dejecisse; id comice exagitare dixit. Nam et bellorum duces et

OL. 130. 1. ῥαδίως ἐπὶ τοῦτο φέρονται τὸ ψεῦσμα, καλλωπίζοντες τὰς πράξεις.

III.

Mortuo PHILIPPO, initia regni PERSEI.

*

*

*

Perseus
favorem
populi sibi
conciliat.

v. ΠΕΡΣΕΥΣ, ἀνανεωσάμενος τὴν φιλίαν τὴν πρὸς Ῥωμαίους, εὐθέως *ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλλετο κατακαλῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ χρέα φεύγοντας, καὶ τοὺς πρὸς ὕ καταδίκας ἐκπεπτωκότας, καὶ τοὺς ἐπὶ βασιλικοῖς ἐγκλήμασι ὕ παρακεχωρηκότας. καὶ τούτων 2 ἐξετίθει προγραφὰς εἰς τε Δῆλον καὶ Δελφούς, καὶ τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηναῖς ἱερόν· διδοὺς οὐ μόνον τὴν ἀσφάλειαν τοῖς καταπορευομένοις, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπαρχόντων κομιδὴν, ἀφ' ᾧ ἕκαστος ἔφυγε. παρέλυσεν δὲ 3 καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῶν βασιλικῶν ὀφειλημάτων, ἀφῆκε δὲ καὶ τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐγκεκλεισμένους ἐπὶ βασιλικαῖς αἰτίαις. Ταῦτα δὲ ποιήσας, 4 πολλοὺς ἐμετεώρισε, δοκῶν καλὰς ἐλπίδας ὑποδεικνύναι πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν ἐν αὐτῷ. Ἐπέφαινε δὲ καὶ 5

Laus
Persei.

* Ex Suida videri potest legendum esse δημοκοπεῖν καὶ ἑλληνοκοπεῖν. ὕ καταδίκας ex Suida restitui. Vulgo πρὸς καταδίκης. ὕ κατακαλῶν. Abjeci vocab. cum Suida. Si tenendum, fuerit Μακεδονίας scribendum. 2 πολλοὺς ἐμετεώρισε, δοκῶν. Sic corrigendum duxi. Fortasse tamen ἐμετεώρει scripsit Polybius. πολλοὺς ἐμετεωροδοκῶν dabat codex Peir. Hinc Valesius ex ing. πολλοὺς τε μετεωροδοκῶν edidit, et verbum ὑποδεικνύναι in ὑπιδείκνυι mutavit.

scriptores rerum gestarum proclives actiones verbis exornent. sunt ad hoc genus mendacii, ut

III.

Excerpt. Valesian.

v. PERSEUS, renovata cum populo Romano amicitia, confestim Græcos sibi conciliare omnibus modis cœpit. Nam quotquot æris alieni caussa, aut iudiciis condemnati, solum verterant, quique ob majestatis crimina patria excesserant, universos in Macedoniam evocavit; edictis in insula Delo ac Delphis et in templo Itoniæ Minervæ palam propositis, quibus non modo impunitatem redeuntibus concedebat,

sed etiam honorum omnium restitutionem, quæ quisque, quo tempore in exsilium ivit, possedisset. Pariterque qui in ipsa Macedonia inveniebantur fiscalibus debitis obstricti, iis omnia remisit; cunctosque, qui ob suspicionem aut crimen majestatis in vinculis erant, custodia liberavit. His gestis cum multorum animos arrexisset, cum videretur præclaram omnibus Græcis spem in se ostendebat. Quin etiam in reliquo

κατὰ τὴν ἐν τῷ λοιπῷ βίῳ προστασίαν τὸ τῆς βασι- Λ. U. 373.
 6 λείας ἀξίωμα. κατὰ τε γὰρ τὴν ἐπιφάνειαν ἦν ἱκανός,
 καὶ πρὸς πᾶσαν σωματικὴν χρεῖαν τὴν διατείνουσιν
 εἰς τὸν πραγματικὸν τρόπον εὐθετός· κατὰ τε τὴν
 ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον καὶ τάξιν οὐκ ἀνοίκειον τῆς
 7 ἡλικίας. Ἐπεφεύγει δὲ καὶ τὴν πατρικὴν ἀσέλγειαν,
 τὴν τε περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν περὶ τοὺς πότους·
^b καὶ οὐ μόνον αὐτὸς μέτριον ἔπινε δειπνῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ
 8 συνόντες αὐτῷ φίλοι. Καὶ τὰ μὲν προοίμια τῆς Περ-
 σέως ἀρχῆς τοιαύτην ἔσχε διάθεσιν.

*

*

*

9 Φίλιππος ὁ βασιλεὺς, ὅτε μὲν ἠϋξήθη καὶ τὴν κατὰ Philippi
varium
ingenium.
 τῶν Ἑλλήνων ἐξουσίαν ἔλαβε, πάντων ἦν ἀπιστότατος
 καὶ παρανομώτατος· ὅτε δὲ πάλιν τὰ τῆς τύχης ἀντ-
 10 ἔπνευσε, πάντων μετρίωτατος. ἐπεὶ δὲ τοῖς ὅλοις πρά-
 γμασιν ἔπαισε, πρὸς πᾶν τὸ μέλλον ἀρμοζόμενος
 ἐπειρᾶτο κατὰ πάντα τρόπον σωματοποιεῖν τὴν αὐτοῦ
 βασιλείαν.

^b Verba καὶ οὐ μόνον usque αὐτῷ φίλοι, quæ absunt vulgo, inserui ex Athenæo.

vita adparatu regiam dignitatem præ-
 ferebat. Nam et specie erat honesta,
 et corpore ad omne opus bello et pace
 obeundum valido; atque in vultu su-
 percilium et dignitas non incongrua
 ætati ejus aderat. Vitaverat enim

paternam in mulieres atque in convi-
 viis intemperantiam: et in bibendo
 inter epulas non modo ipse moderatus
 erat, sed et amici qui convictu ejus
 utebantur. Ac *Persei* quidem princi-
 patus hujusmodi exordium habuit.

Philippus rex, postea quidem quam
 opibus auctus est, et Græciam in pot-
 estate habuit, omnium perfidissimus
 fuerat ac flagitiosissimus; ubi vero
 adversam fortunam est expertus, om-
 nium modestissimus. Postremo post-

quam res ejus funditus labefactatæ
 sunt; ad omnem futuri temporis ca-
 sum comparans sese, regnum suum
 confirmare omnibus modis atque arti-
 bus erat connisus.

Ol. 150. 1.

IV.

PAX confecta inter EUMENEM et PHARNACEM
sociosque.

*

*

*

Pharnaces
pacem petit
ab Eumene
et Ariara-
the.Formula
fœderis.

VI. Ο ΦΑΡΝΑΚΗΣ, ἑξαπιναίου καὶ βαρείας αὐτῷ τῆς
ἰφόδου γενομένης, ἕτοιμος ἦν πρὸς πᾶν τὸ προτεινόμενον·
πρέσβεις γὰρ ἑξαπέστειλε πρὸς Εὐμένη καὶ Ἀριαράθην.
Τῶν δὲ περὶ Εὐμένη καὶ Ἀριαράθην προσδεξαμένων τοὺς 2
λόγους, καὶ παραχρῆμα συνεξαποστειλάντων πρεσ-
βευτὰς παρ' αὐτῶν πρὸς τὸν Φαρνάκην, καὶ τούτου
γενομένου πλεονάκεις παρ' ἑκατέρων, ἐκυράθησαν αἱ 3
διαλύσεις ἐπὶ τούτοις· Εἰρήνην ὑπάρχειν Εὐμένει καὶ 3
Προυσία καὶ Ἀριαράθῃ πρὸς Φαρνάκην καὶ Μιθρι-
δάτην εἰς τὸν πάντα χρόνον. Ὡς Γαλατίας μὴ ἐπιβαίνειν 4
Φαρνάκην κατὰ μηδένα τρόπον. ὅσαι γεγόνασιν πρό-
τερον συνθῆκαι Φαρνάκῃ πρὸς Γαλάτας, ἀκύρους ὑπάρ-
χειν. ὁμοίως Παφλαγονίας ἐκχωρεῖν, ἢ ἀποκαταστή- 5
σοντα τοὺς οἰκήτορας, οὓς πρότερον ἑξαγήσκει, σὺν δὲ
τούτοις ὅπλα καὶ βέλη καὶ τὰς ἄλλας παρασκευάς.
ἀποδοῦναι δὲ καὶ Ἀριαράθῃ τῶν τε χωρίων, ὅσα παρῆ- 6
ρητο, μετὰ τῆς προὔπαρχούσης παρασκευῆς, καὶ τοὺς
ὁμήρους. ἀποδοῦναι δὲ καὶ Ἐτήϊον παρὰ τὸν Πόντον· 7

^c πάντα τὸν χρόνον Bav. ^d Γαλατίας correxi. Vulgo Γαλατίαν μὴ ἐπιβ.
Γαλατία scribere jusserrat Reisk. ^e ἀποκαταστήσαντα in Aor. malim cum
Reisk. ^f κατασκευῆς Bav. ^g An Τῶν?

IV.

Legatio LIX.

VI. PHARNACES, subita et gravi
impressione hostium territus, ad quas-
cumque pacis conditiones fuit paratus:
quare etiam legatos ad Eumenem et
Ariarathem misit. Quum autem Eu-
menes et Ariarathes mentionem pacis
æquis acceperant auribus, et suos statim
legatos ad Pharnacem misissent,
idque sæpius ab utraque parte factum
esset; his tandem conditionibus pax
convenit: Eumeni, Prusiæ, et Ariarathi,
cum Pharnace et Mithridate pax

esto perpetua. Galatiam Pharnaces ne
ingreditor ullo modo. Quæcumque an-
tea Pharnaci cum Gallis fœdera fue-
runt, dirimuntur. Paphlagonia pariter
excedit, et, quos prius inde eduxit, in-
colas restituit, et simul cum his arma
tela et reliquum omnem apparatus.
Reddito etiam Ariarathi loca omnia,
quæ fuere ei adempta, cum omni adparatu
qui ibi fuerat, itemque obsides.
Reddito etiam Teium, quod est ad Pon-
tum. (Id oppidum aliquantulum post
Eumenes Prusiæ dedit, ab eo exora-

(ὃ μετὰ τινὰ χρόνον Εὐμένης ἔδωκε Προυσία πεισθεῖς, Δ. U. 575.
 8 μετὰ μεγάλης χάριτος.) Ἐγράφη δὲ καὶ, τοὺς αἰχ-
 μαλώτους ἀποκαταστήσαι Φαρνάκην χωρὶς λύτρων, καὶ
 9 τοὺς αὐτομόλους ἅπαντας· πρὸς δὲ τούτοις, τῶν χρη-
 μάτων καὶ τῆς γάζης, ἧς ἀπῆνεγκε παρὰ Μορζίου καὶ
 Ἀριαράθου, ἀποδοῦναι τοῖς προειρημένοις βασιλεῦσιν
 10 ἑνακοσία τάλαντα· καὶ τοῖς περὶ τὸν Εὐμένην τ' προσ-
 11 θεῖναι, τὴν εἰς τὸν πόλεμον ἡ δαπάνην. Ἐπεγράφη δὲ
 καὶ Μιθριδάτῃ, τῷ τῆς Ἀρμενίας σατραπῇ, τ' τάλ-
 λαντα, διότι παραβὰς τὰς πρὸς Εὐμένην συνθήκας
 12 ἐπολέμησεν Ἀριαράθῃ. Περιελήφθησαν δὲ ταῖς συν-
 ῥήκαις, τῶν μὲν κατὰ τὴν Ἀσίαν δυναστῶν Ἀρταξίας,
 ὁ τῆς πλείστης Ἀρμενίας ἄρχων, καὶ Ἀκουσίλοχος·
 13 τῶν δὲ κατὰ τὴν Εὐρώπῃν, Γάταλος ὁ Σαρμάτης· τῶν
 δ' αὐτονομουμένων, Ἡρακλεῶται, ^k Μεσημβριανοὶ, Χερ-
 14 ρονησίται, σὺν δὲ τούτοις Κυζικηνοί. Περὶ δὲ τῶν
 ὁμήρων τελευταῖον ἐγράφη, πόσους δεήσει καὶ τίνας
 δοῦναι τὸν Φαρνάκην· ὧν καὶ παραγεννηθέντων, ἑξαυτῆς
 15 ἀνέζευξαν αἱ δυνάμεις. Καὶ τοῦ μὲν Εὐμένη καὶ
 Ἀριαράθῃ πρὸς Φαρνάκην συστάντος πολέμου τοιοῦτον
 ἀπέβη τὸ τέλος.

Reguli
 fœdere com-
 prehensi.

^h τὴν δαπάνην ex Bav. adscivi. Vulgo τῆς δαπάνης.
 Ursinus ex ing.

^k Sic Bav. Male vulgo Μεσημβρινοί.

ⁱ Συμπεριελήφθ.

tus, in magnam accipientis gratiam.) Ad hoc scriptum in fœdere: ut capti-
 vos transfugasque omnes sine pretio
 Pharnaces redderet. Item, ut ex ea
 pecunia et gaza, quam a Morzia et
 Ariarathe abstulisset, prædictis regibus
 nongenta redderet talenta; Eumeni
 vero præterea pro belli impensis tre-
 centa talenta penderet. Præterea scri-
 ptum, ut Mithridates, præfectus Arme-
 niæ, trecenta solveret talenta, quia bel-
 lum cum Ariarathe gessit contra fœdus,
 quod cum Eumene habuit. Compre-

hensi sunt autem eodem fœdere, e
 dynastis Asiæ, Artaxias, majoris par-
 tis Armeniæ regulus, et Acusilochus:
 ex Europæis, Gatalus Sarmata: e li-
 beris civitatibus, Heracleotæ, Mesem-
 brian, Chersonesitæ, et cum his præ-
 terea Cyziceni. Postremo loco adje-
 ctum de obsidibus, quot numero et
 cujus conditionis eos dare Pharnacem
 oporteret: qui simul venerunt, rever-
 sæ sunt copię. Itaque Belli, quod
 Eumenes et Ariarathes cum Pharnace
 gesserunt, hic fuit exitus.

V.

LYCIORUM *Legatio Romam missa contra RHODIOS.*

Ol. 150. 3.

A. U. 577.

Tiber.

Gracchus.

et C. Clau-

dius Coss.

Lycii
Rhodios
accusant
crudelitatis.Responsum
senatus
Rom.

VII. META τὴν ἀποστολὴν τῶν ὑπάτων Τιβερίου καὶ Κλαυδίου, τὴν πρὸς Ἰστρους καὶ ἸΑγρίους, ἡ σύγκλητος ἐχρημάτισε τοῖς παρὰ τῶν Λυκίων ἡκουσι πρεσβευταῖς, ἡδὴ τῆς θερείας ληγούσης· οἱ τινες παρεγένοντο 2 μὲν εἰς τὴν Ῥώμην, ἡδὴ καταπεπολεμημένων τῶν Λυκίων, ἐξαπεστάλησαν δὲ χρόνοις ἱκανοῖς ἀνώτερον. Οἱ 3 γὰρ Ξάνθιοι, καθ' ὃν καιρὸν ἐμελλον εἰς τὸν πόλεμον ἐμβαιῖναι, ἐξέπεμψαν πρεσβευτὰς εἰς τε τὴν Ἀχαΐαν καὶ τὴν Ῥώμην, τοὺς περὶ Νικόστρατον· οἱ τότε παρα- 4 γενηθέντες εἰς τὴν Ῥώμην, πολλοὺς εἰς ἔλεον ἐξεκάλεσαντο τῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ, τιθέντες ὑπὸ τὴν ὄψιν τὴν τε Ῥοδίων βαρύτητα καὶ τὴν αὐτῶν περιστάσιν. καὶ 5 τέλος εἰς τοῦτο ἤγαγον τὴν σύγκλητον, ὥστε πέμψαι πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥόδον, τοὺς διασαφίσοντας, ὅτι, τῶν ὑπομνηματισμῶν ἀναληφθέντων, ^m ὧν οἱ δέκα πρέσβεις ἐποιήσαντο κατὰ τὴν Ἀσίαν, ὅτε τὰ πρὸς Ἀντίοχον ἐχειρίζον, εὗρηνται Λύκιοι ⁿ δεδομένοι Ῥοδίοις, οὐκ ἐν δωρεᾷ, τὸ δὲ πλεῖον, ὥς φίλοι καὶ σύμμαχοι. Τοιαύτης δὲ γενομένης διαλύσεως, οὐδ' ὅλως ἤρεσκε 6

¹ Σάρδους ex Livio suspicatus est Casaub.^m Perperam vulgo & οἱ δέκα.

Sed pronom. relativum prorsus abest a MStis.

ⁿ MSti Ῥωμαῖοις. Correxuit

Ursin.

^o φίλοι καὶ σύμμαχοι correxi ex mente Casauboni. Vulgo φίλοι καὶ συμμαχοί.

V.

Legatio LX.

VII. POSTQUAM missi fuissent Coss. Tiberius et Claudius in expeditionem contra Istros et Agrios; senatus, exeunte jam æstate, Lyciorum legatis operam dedit. Hi Romam ut nunc venire, postquam bello jam Lycii fuerant devicti, quamvis longo ante tempore fuissent missi. Nam Xanthii sub tempus belli imminentis et in Achaiam et Romam legationem miserant, cujus princeps Nicostratus. Hi Romam ut venerunt, multos patrum ad misericor-

diam commoverunt, quum et Rhodiorum crudelitatem et calamitatem suam ob oculos illis ponerent. Ac tandem eo senatum adduxerunt, ut legatos Rhodum mitterent, qui significarent, inspectis commentariis, quos decem legati in Asia fecerant, quo tempore cum Antiocho res composuerunt, repertum esse, Lycios Rhodiis fuisse concessos, non pro munere, sed potius tamquam amicos et socios. Hoc negotium quum ita esset transactum, multis nequaquam res probabatur. Existimaban-

7 πολλοῖς τὸ γεγονός. ἰδὲ οἱ Ῥωμαῖοι τὰ A. U. 577.
κατὰ τοὺς Ῥοδίους καὶ Λυκίους διαγανοθετεῖν, θέλοντες
ἐκδαπανᾶσθαι τὰς παραθέσεις τῶν Ῥοδίων καὶ τοὺς
8 θησαυροὺς· ἀκηκοότες τὴν τε νυμφαγωγίαν τὴν νεωστὶ ^{Persei}
τῷ Περσεῖ γεγενημένην ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὴν ἀνάπειραν ^{sponsa}
9 τῶν πλοίων. Συνέβαινε γὰρ βραχεῖ χρόνῳ πρότερον, ^{deducta a}
ἐπιφανῶς καὶ μεγαλομερῶς ταῖς παρασκευαῖς ἀνα- ^{Rhodiis.}
πειραῖσθαι τοὺς Ῥοδίους ἅπασι τοῖς σκάφεσι τοῖς
10 ὑπάρχουσιν αὐτοῖς. καὶ γὰρ ξύλων πλῆθος εἰς ναυ-
πηγίαν ἐδίδото παρὰ τοῦ Περσέως τοῖς Ῥοδίοις, καὶ
στελγίδα χρυσὴν ἐκάστω τῶν ⁹* φρακτῆτων ἐδεδώρητο,
τῶν νεωστὶ νενυμφαγωγηκότων αὐτῷ τὴν Λαοδίκην.

*

*

*

VIII. Εἰς τὴν Ῥόδον παραγενομένων τῶν ἐκ τῆς ^{Romani}
Ῥώμης πρεσβευτῶν, καὶ διασαφούντων τὰ δεδογμένα ^{legati ad}
τῇ συγκλήτῳ, θόρυβος ἦν ἐν τῇ Ῥόδῳ καὶ πολλή ^{Rhodos.}
ταραχὴ περὶ τοὺς πολιτευομένους, ἀγανακτούντων ἐπὶ
τῷ μὴ φάσκειν ἐν δωρεᾷ δεδόσθαι τοὺς Λυκίους αὐτοῖς,
2 ἀλλὰ κατὰ συμμαχίαν. Ἄρτι γὰρ δοκοῦντες καλῶς
τεθεῖσθαι τὰ κατὰ Λυκίους, αὖθις ἄλλην ἀρχὴν ἐώρων
3 φυομένην πραγμάτων. Εὐθέως γὰρ οἱ Λύκιοι, τῶν
Ῥωμαίων παραγενομένων, καὶ διασαφούντων ταῦτα τοῖς

P πολλοῖς Cas. interpretatus est *multitudini*, quod est τοῖς πολλοῖς. 9 Cor-
ruptum esse vocab. adjecto asterisco indicavit Casaub. θρανίων suspicatus est
Reiskius, καταφράκτων Drakenborch.

tur enim Romani proposito præmio, ceu fieri amat a præsidibus ludorum, Rhodios et Lycios inter se velle committere, ad exhaustiendos adparatus Rhodiorum et thesauros; postquam scilicet audivissent, quomodo Rhodii nuper Persei sponsam classe ad sponsum deduxerint, et quomodo navium suarum fecerint periculum. Acciderat namque paullo ante, ut Rhodii

cum insigni et magnifico adparatu omnium, quas habebant, navium experimentum agerent. Perseus enim navalis materiæ ad classem ædificandam ingentem copiam illis fuerat largitus, qui etiam singulis remigibus, a quibus paullo ante Laodice sponsa ipsius fuerat deducta, tæniam ex auro donavit.

(Legatio LXI.)

VIII. Postquam populi Romani legatio Rhodum venit, et senatus decretum exposuit; tumultus Rhodi et magna perturbatio inter cives est orta, omnibus iniquo animo ferentibus, quod dicerent Romani, Lycios datos Rhodiis

fuisse, non loco muneris, verum ut pro sociis eos haberent. Nam quum res Lyciorum ordinasse recte non multo ante sibi viderentur; aliud denuo molestiarum principium sibi videbant exoriri. Lycii enim, simul ac venerunt Romani, et ista Rhodiis declararunt,

OL. 150. 3.

Nova
legatio
Rhodiorum
Romam.

Ῥοδίοις, πάλιν ἐστασίαζον, καὶ πᾶν ὑπομένειν οἰοί τ' ἦσαν ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἐλευθερίας. Οὐ μὲν, ἀλλ' οἱ γε Ῥόδιοι, ἀκούσαντες τῶν πρεσβευτῶν, καὶ νομίσαντες ἐξηπατῆσθαι τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τῶν Λυκίων, παραχρῆμα κατέστησαν τοὺς περὶ Λυκόφρονα πρεσβευτὰς, διδάζοντας τὴν σύγκλητον περὶ τῶν προσημείνων. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τούτων ἦν, ὅσον οὕτως δοκούντων πάλιν ἐπαναστήσεσθαι τῶν Λυκίων.

VI.

DARDANII et THESSALI Legationem mittunt Romam.

OL. 150. 4.

A. U. 578.

Queruntur
de Bastar-
nis,et de
Perseo.

IX. Ἡ ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ, παραγενομένων τῶν ἐκ τῆς Ῥόδου πρεσβευτῶν, διακούσασα τῶν λόγων, ὑπερέθετο τὴν ἀπόκρισιν. Ἠκόντων δὲ τῶν Δαρδανίων, καὶ περὶ τοῦ πλήθους τῶν Βασταρνῶν, καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς κινδύνοις τόλμης ἐξηγουμένων καὶ διασαφούντων περὶ τῆς Περσέως κοινοπραγίας καὶ τῶν Γαλατῶν, καὶ φασκόντων, τούτον ἀγωνιᾶν μᾶλλον ἢ τοὺς Βαστάρνας, καὶ διὰ ταῦτα δεομένων σφίσι βοηθεῖν· παρόντων δὲ καὶ Θετταλῶν, καὶ συνεπιμαρτυρούντων τοῖς Δαρδανίοις, καὶ παρακαλούντων καὶ

τ' τοὺτους suspicatus est Reisk.

seditionem iterum excitarunt, seque paratos ostenderunt omnia pati, quo legibus suis et libertati redderentur. Rhodii vero, legatione audita, Romanos a Lyciis fuisse deceptos rati, legatum statim Lycophronem miserunt,

qui senatum de omnibus, quæ diximus, edoceret. Et harum quidem rerum hic fuit tum status, quum crederentur Lycii brevi admodum tempore adversus Rhodios rebellaturi.

VI.

Legatio LXII.

IX. SENATUS post legationis Rhodiorum adventum, ea audita, responsum dare distulit. Quum autem Dardanii venissent, et de Bastarnis exposuissent, quanta eorum multitudo, quam ingentia eorum corpora, quanta in periculis esset illorum audacia; do-

cuisent etiam de societate a Perseo inita cum Gallis, dixissentque, majiori sibi Perseum quam Bastarnas esse terrore, ac propterea opem sibi ferri postulassent: quum præterea Thessali, qui aderant, quæ dixerant Dardanii, suo testimonio confirmassent, et auxilium etiam ipsi poposcissent; de-

τούτων ἐπὶ τὴν βοήθειαν ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ, πέμψαι A. U. 678.
 τινὰς, τοὺς αὐτόπτας ἰσομένους τῶν προσαγγελλομένων.
 6 Καὶ παραυτίκα καταστήσαντες Λύλον Ποστούμιον ἕξα- A. Postu-
mius lega-
tus.
 πέστειλαν, καὶ σὺν τούτῳ τινὰς τῶν νέων.

VII.

RES SYRIACÆ.

Initium Regni ANTIOCHI EPIPHANIS.

*

*

*

Ol. 151. 1.

A. U. 579.

Antiochus

Epiphanes

potius,

quam

Epiphanes.

χ. ΠΟΛΥΒΙΟΣ ἐν τῇ ἑκτῇ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστο-
 ριῶν καλεῖ αὐτὸν Ἐπιμανῆ, καὶ οὐκ Ἐπιφανῆ, διὰ τὰς
 2 πρᾶξεις. Περὶ οὗ φησι Πολύβιος τάδε. Ὡς ἀπο-
 διδράσκων ἐκ τῆς αὐλῆς ἐνίστε τοὺς θεράποντας, οὗ
 τύχοι τῆς πόλεως, ἂλύν ἐφαίνετο δεύτερος καὶ τρίτος.
 3 μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὕρισκετο καὶ
 χρυσοχοείοις, εὕρεσιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς
 4 τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Ἐπειτα καὶ
 μετὰ δημοτῶν ἀνθρώπων συγκαταβαίνων ὠμίλει ὃ
 τύχοι, καὶ μετὰ τῶν παρεπιδημούντων ξένων συνέπινε
 5 τῶν εὐτελεστάτων. Ὅτε δὲ τῶν νεωτέρων αἰσθοιτό τινας
 συνενωχουμένους ὅπου δὴ ποτε, οὐδεμίαν ἔμφρασιν ποιή-

^s Sic Diod. Siculus, ut suspicatus erat Casaub. Perperam vulgo αὐτῶν.

^t εὕρεσιλογῶν correxi. Vulgo εὕρησιλ.

^u δὲ τύχοι codd. nonnulli Athenæi. ἢ

τυχόν Diodor. Siculus. Hinc οἱ τύχοι scribere jussit Wesseling.

crevit Senatus, quosdam mittere, ad
 visendum, quid eorum esset, quæ nun-
 ciabantur. Et statim Aulo Postumio

negotium datum, ut eo proficisceretur,
 suntque cum ipso proficisci jussi e ju-
 nioribus nonnulli.

VII.

Athenæus Lib. V. et Lib. X.

*

*

*

χ. HUNC POLYBIUS libro vicesimo
 sexto *Historiarum* Ἐπιμανῆ vocat, non
 Ἐπιφανῆ, ob ea quæ ab illo sunt
 acta. Scribit enim de eo POLY-
 BIUS hæcce. Ex regia nonnumquam
 elapsus insciis ministris, quacumque
 in parte urbis oberrans cum uno aut
 duobus comitibus conspiciebatur. Ma-
 xime vero in argenti sculptorum aut
 auri fusorum officinis deprehendeba-

tur, cum cælatoribus aliisque artifi-
 cibus confabulans et de artis subtilitate
 disserens. Præterea in plebeiorum
 hominum conversationem se demit-
 tens, cum his, quicumque fuissent,
 sermones conserebat, et cum vilissimis
 advenis et peregrinis compotabat. Si
 quando juvenes quosdam quocumque
 in loco una convivari intellexisset,
 nullo adventus sui facto indicio, cum

Ol. 151. 3.
Antiochus
Epimanes.

σας παρῆν ἐπικωμάζων μετὰ ^κκερατίου καὶ συμφανίας· ὥστε τοὺς πολλοὺς διὰ τὸ παράδοξον ὕανισταμένους ^φφεύγειν. Πολλάκις δὲ καὶ τὴν βασιλικὴν ἀποθέμενος ⁶ἰσθῆτα, τήθεναν ἀναλαβὼν περιήει κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀρχαιρεσιάζων· καὶ τοὺς μὲν δεξιούμενος, τοὺς δὲ καὶ περιπτύσσων, παρεκάλει φέρειν αὐτῷ τὴν ψῆφον, ποτὲ μὲν ὡς ἀγορανόμος γένηται, ποτὲ δὲ καὶ ὡς δήμαρχος. τυχῶν δὲ τῆς ἀρχῆς, καὶ καθίσας ^αἐπὶ τὸν ἐλεφάντινον ⁷δίφρον κατὰ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ἔθος, διήκουε τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν γιγνομένων συναλλαγμάτων, καὶ διέκρινε μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ προθυμίας. Ἐξ ὧν εἰς ⁸ἀπορίαν ἦγε τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐπικεικῆς· οἱ μὲν γὰρ ἀφελῆ τινα αὐτὸν εἶναι ὑπελάμβανον, οἱ δὲ μαινόμενον. Καὶ γὰρ περὶ τὰς δωρεὰς ἦν παραπλήσιος. ἐδίδου γὰρ ⁹τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδεῖους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. καὶ ἐξ ἀπαντήσεως δέ ¹⁰τισιν ^βἐντυγχάνων, οὓς μὴ ἐωράκει ποτὲ, ἐδίδου δωρεὰς ἀπροσδοκῆτους. Ἐν δὲ ταῖς πρὸς τὰς πόλεις ^γθυσίαις, ¹¹καὶ ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαῖς, πάντα ὑπερέβαλε τοὺς ^δβεδασιλευκότας. Τοῦτο δ' ἂν τις τεκμήραιοιτο ¹²ἐκ τε τοῦ παρ' Ἀθηναίοις Ὀλυμπιείου, καὶ τῶν περὶ τὸν ἐν Δήλῳ βωμὸν ἀνδριάντων. ^ε* * Ἐλούετο δὲ καὶ ¹³

^κ κερατίου ex Diodoro adscivi. Vulgo κεραμίον. ^γ Perperam vulgo ἀφιστ.
^α Post φεύγειν Diodorus addit τοὺς δὲ διὰ τὸν φόβον σιωπᾶν. ^β Vulgo ἐπὶ τῶν
ἐλεφαντίνων δίφρων. ^β ἐντυγχάνων ex conject. scripsi cum Reisk. Vulgo
τυγχάνων. ^γ δωρεαῖς vel δόσεσι legendum videtur cum J. Fr. Gronov.
^δ Forsan προβεδασιλευκ. ^ε In fine hujus commatis desunt nonnulla, de ur-
bium donis, ex Livio supplenda.

tibia et symphonia aderat lasciviens et comessabundus; ut inexpectato ejus adventu territi plerique, surgentes de convivio profugerent. Sæpius etiam, exuta regia veste, toga indutus in foro obambulabat, veluti candidatus in comitiis; nunc hos dextra prensans, nunc illos etiam amplectens, rogansque, ut pro se suffragium ferrent, quo sive ædilis sive tribunus plebis crearetur. Magistratum vero, quem petierat, adeptus, in eburnea sella curuli sedens, prout mos est Romanis, de forensibus actionibus, commerciiis atque contractibus cognoscebat, magnoque et alacri studio jus dicebat. Quibus rebus ansam dubi-

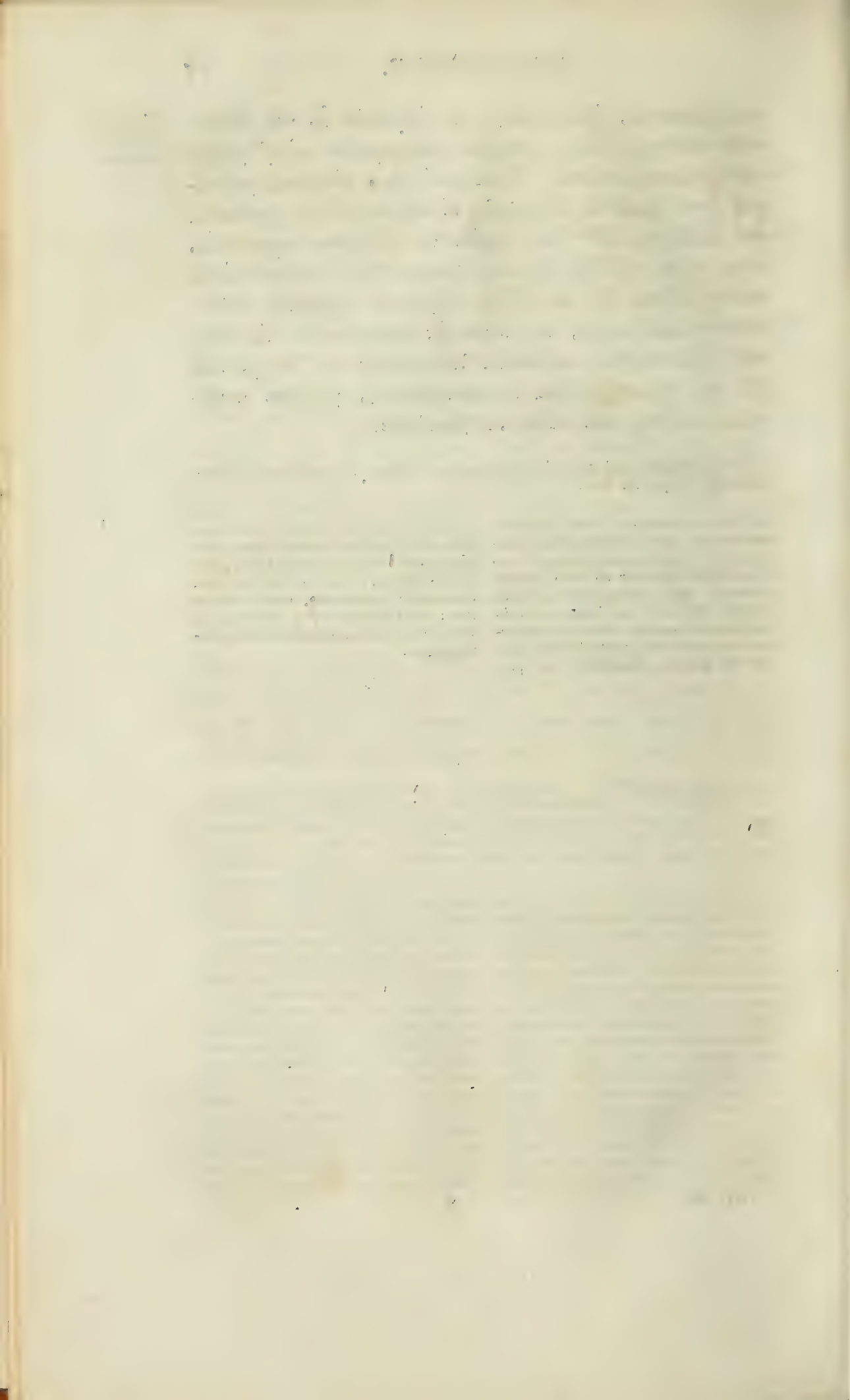
tandi præbuit cordatis modestisque viris; quorum alii eam simplicem atque facilem virum esse judicabant, alii insanum. Nam et ejusdem modi fuit ejus ingenium in muneribus dandis; ut qui aliis talos ex dorcadum cornubus dono daret, aliis palmulas, aliis aurum; nonnumquam vero etiam forte fortuna occurrentes, quos numquam vidisset, insperatis donaret muneribus. In sacrificiis vero atque donariis, quæ ipsius nomine consecrabantur in urbibus, et in deorum cultu, omnes, qui [ante ipsum] regnarunt, superavit. Cujus rei testis est Jovis Olympii templum Athenis, et statuæ circa aram Deli positæ. * * In publi-

- τοῖς δημοσίοις βαλανείοις, ὅτε δημοτῶν ἦν τὰ βαλα-
 νεία πεπληρωμένα, κεραμίων εἰσφερομένων αὐτῷ μύραν
 14 τῶν πολυτελεστάτων. "Ὅτε καὶ τινος εἰπόντος, μακά-
 ριοί ἐστε ὑμεῖς οἱ βασιλεῖς, οἱ καὶ τοιούτοις χρώμενοι,
 15 καὶ ὁδωδότες ἡδύ· ἰκαὶ μηδὲν τὸν ἄνθρωπον προσειπὼν,
 ὅπου κεῖνος τῇ ἐξῆς ἐλούετο, ἐπεισελθὼν, ἐποίησεν αὐτοῦ
 καταχυθῆναι τῆς κεφαλῆς μέγιστον κεράμιον πολυ-
 16 τελεστάτου μύρου, τῆς στακτῆς καλουμένης· ὥς πάν-
 τας ἀναστάντας κυλίεσθαι λουομένους τῷ μύρῳ, καὶ
 διὰ τὴν γλισχρότητα καταπίπτοντας, γέλωτα παρέ-
 χειν, καθάπερ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα.

^f Conjunctionem καὶ delere jussit Casaub. ad Athen. ἰ δὲ μηδὲν Cas. et Gron. in Fragm. Polyb. ὁδὺ Ern.

cis balneis lavabatur, etiam cum frequentissima plebis multitudine occuparentur: pretiosissimorumque unguentorum vasa tunc ad eum perferri solebant. Quo tempore quum aliquis diceret, *beati estis vos Reges, qui talibus utentes suaviter oletis*; nullo homini responso dato, postridie ingressus ubi ille lavabat, maximum vas pre-

tiosissimi unguenti, quæ *stacte* seu *stillaticia myrrha* vocatur, super caput ejus jussit effundi. Quo facto, surgentes omnes, unguento sese lavaturi, catervatim advolarunt, rexque etiam ipse: sed fallente propter viscositatem vestigio lapsantes, multum risum commoverunt.

ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΤΗΣ ἙΒΔΟΜΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.
INITIA BELLİ PERSICI.

(I.) *Commune Bæotorum dissolvitur, et Bæoti abstrahuntur
a societate PERSEI.*

*

*

*

Ol. 132. 1.
A. U. 583.

I. ΕΝ τῷ καιρῷ τούτῳ παρεγένοντο πρέσβεις, παρὰ
μὲν Θεσπιάων, οἱ περὶ Λασύν καὶ Καλλίαν, παρὰ δὲ
2 Νέωνος, Ἰσμενίας· οἱ μὲν περὶ ^aΛασύν ^bἐγχειρίζοντες Ismenias
τὴν ἑαυτῶν πατρίδα Ῥωμαίοις, ὁ δὲ Ἰσμενίας κατὰ Bæotus.
κοινὸν πάσας τὰς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πόλεις διδούς εἰς τὴν
3 τῶν πρεσβευτῶν πίστιν. ἦν δὲ τοῦτο μὲν ἐναντιώτατον Q. Marcius
τοῖς περὶ τὸν Μάρκιον· τὸ δὲ κατὰ πόλιν διελεῖν τοὺς legatus in
4 Βοιωτοὺς οἰκειότατον. Διὸ τοὺς μὲν περὶ τὸν ^aΛασύν, Bæotiam.
καὶ τοὺς Χαιρωνεῖς, καὶ τοὺς Λεβαδεῖς, καὶ τοὺς
ἄλλους, ὅσοι παρῆσαν ἀπὸ τῶν πόλεων, ἀσμένως ἀπεδέ-

^a Λασύν, non Λασύν, dat Bav. Rectius forsan Λάσυν. ^b ἐγχειρίζοντες ex con-
ject. correxi. Vulgo ἐνεχειρίζον.

I.
(I.) *Legatio LXIII.*

I. ΕΑ tempestate venerunt legati, vero a proposito [Q.] Marcii alienissi-
Thespiensium quidem missu, Lasys et mum erat, sicut contra consiliis ejus
Callias; Neonis vero, Ismenias. La- adcommodatissimum, ut separata per
sys patriam suam Romanis tradebat: singulas civitates concilia Bæoti habe-
Ismenias omnes Bæotiæ urbes in com- rent. Itaque Lasyn, et Chæronenses,
mune fidei legatorum permittebat. Id Lebadenses, et reliquos a civitatibus

Ol. 132. 1. χοντο καὶ κατέψαν· τὸν δὲ Ἰσμενίαν^d παρεδειγμάτιζον, 5
 ἀποτριβόμενοι καὶ παρορῶντες. ὅτε καὶ συνεπιθέμενοί 6
 τινες τῶν φυγάδων μικροῦ κατέλευσαν τὸν Ἰσμενίαν, εἰ
 μὴ κατέφυγεν ὑπὸ τὰ δίθυρα τῶν Ῥωμαίων. Κατὰ δὲ 7
 τὸν καιρὸν τοῦτον ἐν ταῖς Θήβαις συνέβαινε ταραχὰς
 εἶναι καὶ στάσεις. οἱ μὲν γὰρ ἔφασαν, δεῖν διδόναι τὴν
 πόλιν εἰς τὴν Ῥωμαίων πίστιν· οἱ δὲ Κορωνεῖς καὶ 8
 Ἀλιάρτιοι, συνδεδραμηκότες εἰς τὰς Θήβας, ἀκμὴν
 ἀντεποιοῦντο τῶν πραγμάτων, καὶ μένειν ἔφασαν δεῖν
 ἐν τῇ πρὸς τὸν Περσέα συμμαχίᾳ. Καὶ μέχρι μέν 9
 τινος ἐφάμιλλος ἦν ἡ διάθεσις τῶν στασιαζόντων.
 Ὀλυμπίχου δὲ τοῦ Κορωνέως πρώτου μεταθεμένου,
 καὶ φάσκοντος, δεῖν ἀντέχεσθαι Ῥωμαίων, ἐγένετο
 ὀλοσχερὴς ῥοπὴ καὶ μετάπτωσις. καὶ πρῶτον μὲν τὸν 10
 Δικέταν ἠνάγκασαν πρεσβεύειν πρὸς τοὺς περὶ τὸν
 Μάρκιον, ἀπολογησόμενον ὑπὲρ τῆς πρὸς τὸν Περσέα
 συμμαχίας. Μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς περὶ τὸν Νέωνα καὶ 11
 τὸν Ἰππίαν ἐξέβαλλον, συντρέχοντες ἐπὶ τὰς οἰκίας
 αὐτῶν, καὶ κελεύοντες αὐτοὺς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογεῖσθαι
 περὶ τῶν διοικησόμενων· οὗτοι γὰρ ἦσαν οἱ τὰ περὶ
 τὴν συμμαχίαν οἰκονομήσαντες. τούτων δὲ παραχωρη- 12
 σάντων, ἑξαυτῆς ἀθροισθέντες εἰς ἐκκλησίαν, πρῶτον μὲν
 τιμὰς ἐψηφίσαντο καὶ [δωρεὰς] τοῖς Ῥωμαίοις, εἴτα

Factiones
Thebis.

Neon et
Hippias.

^d παρεδειγμάτιζον correxi ex Ernesti conject. Vulgo παρεδογματιζον.
^e Vulgo ἐγένετο καὶ ὀλοσχερὴς. Delevi conjunct. cum Bav. sed teneri forsā pot-
 erat. ^f τιμὰς correxi monente Gron. Vulgo μὲν τινες ἐψηφίσαντο καὶ τοῖς
 Ῥωμαίοις, et post ἐψηφίσαντο lacunæ signum inseruerat Casaub. Nobis cum
 Reiskio placuit ad καὶ supplere vocab. δωρεὰς.

missos, lætus suscipiebat et demulce-
 bat; Ismeniam vero propalam con-
 temtim tractabat, summovens eum at-
 que aspernans. Quo quidem tempore
 exsules nonnulli, conspiratione facta,
 Ismeniam tantum non saxis obruissent,
 nisi sub Romanorum legatorum po-
 dium confugisset. Per id tempus
 vigeabant Thebis tumultus et seditiones.
 Nam alii urbem fidei Romanorum
 permittendam censebant; Coronæi vero
 et Haliartii, facto Thebas concursu,
 rerum curam acriter ad se trahebant,
 et in societate Persei manendum esse
 contendebant. Ac fuerunt quidem ali-
 quamdiu paria contententium studia.

Sed postquam primus omnium Olym-
 pichus Coronæus mutata sententia ad-
 hærendum esse Romanis dixit, animo-
 rum totius multitudinis facta inclinatio
 est et mutatio. Primo igitur Dicetan
 legatum proficisci ad Marcium com-
 pulerunt, qui societatem cum Perseo
 ininit illi excusaret. Neonem deinde
 atque Hippiam ejecerunt, impetu in
 eorum domos facto; jusseruntque, ut
 universæ administrationis suæ ratio-
 nem redderent: hi namque erant,
 quorum auctoritate contracta fuerat
 cum Perseo societas. Qui postquam
 abierunt, protinus isti, concione advo-
 cata, honores, [et munera] decreverunt

13 ἐνεργεῖν ἐπέταξαν τοῖς ἄρχουσι τὴν συμμαχίαν. ἐπὶ δὲ Α. Υ. 683.
 πᾶσι πρεσβευτὰς κατέστησαν τοὺς ἐγχειριοῦντας τὴν
 πόλιν Ῥωμαίοις, καὶ κατὰζοντας τοὺς παρ' αὐτῶν
 φυγάδας.

II. Τούτων δὲ συντελουμένων ἐν ταῖς Θήβαις, οἱ ^{Legati}
 φυγάδες ἐν τῇ Χαλκίδι, προστησάμενοι Πομπίδην, ^{Romani}
 κατηγορίαν ἐποιοῦντο τῶν περὶ τὸν Ἰσμενίαν, καὶ Νέωνα, ^{Chalcide.}
 2 καὶ Δικέταν. Προδῆλου δὲ τῆς ἀγνοίας οὐσης τῶν
 προειρημένων, καὶ τῶν Ῥωμαίων συνεπισχυόντων τοῖς
 3 φυγάσιν· εἰς τὴν ἐσχάτην διάθεσιν ἦκον οἱ περὶ τὸν
 Ἰππίαν, ὥστε καὶ τῷ βίῳ κινδυνεῦσαι παρ' αὐτὸν τὸν
 καιρὸν ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τοῦ πλήθους, ἕως οὗ βραχύ τι
 τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν προϋνόηθησαν οἱ Ῥωμαῖοι, παρα-
 4 κατασχόντες τὴν ἐπιφορὰν τῶν ὄχλων. Τῶν δὲ Θη- ^{Thebani}
 βαίων παραγενομένων, καὶ κομιζόντων τὰ προειρημένα ^{tradunt se}
 δόγματα καὶ τὰς τιμὰς, ταχεῖαν ἕκαστα τῶν πρα- ^{Romanis.}
 γμάτων ἐλάμβανε τὴν ἀνταπόδοσιν, ἅτε τῶν πόλεων
 παρακειμένων ἀλλήλαις ἐν πάνυ βραχεῖ διαστήματι.
 5 Πλὴν ἀποδεξάμενοι τοὺς Θηβαίους οἱ περὶ τὸν Μάρ-
 κιον, τὴν τε πόλιν ἐπήνεσαν, καὶ τοὺς φυγάδας συνε-
 6 βούλευσαν ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν οἰκείαν. εὐθύς τε παρ-
 ἡγγείλαν πρεσβεύειν πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς τὴν
 Ῥώμην, διδόντας αὐτοὺς εἰς τὴν πίστιν κατ' ἰδίαν
 7 ἑκάστας. Πάντων δὲ κατὰ τὴν πρόθεσιν αὐτοῖς χωρούν-
 των· ταῦτα δ' ἦν τὸ διαλυῖσαι τῶν Βοιωτῶν τὸ ἔθνος,

Romanis; deinde magistratibus man-
 darunt, ut societati cum illis ineundæ
 operam darent: postremo legatos de-
 creverunt, qui Romanis urbem trade-
 rent, exsulesque suos reducerent.

II. Hæc dum ita geruntur Thebis,
 exsules, qui *Chalcide* erant, duce atque
 auctore Pompida, Ismeniam, Neonem,
 et Diketam deferre instituerunt. Quum
 autem manifesta esset illorum culpa,
 et Romani exsulis faverent; ad
 extremum periculi et inopiæ consilii
 Hippias, et qui earundem erant par-
 tium, venerunt: adeo ut, concitata
 vehementius multitudine, etiam de
 vita statim periclitarentur; donec Ro-
 mani, aliquam sibi curam esse de

eorum salute ostendentes, ruentis tur-
 bæ impetum inhibuerunt. Ubi vero
 advenerunt Thebani, qui decreta The-
 banorum et delatos Romanis honores
 nunciabant; brevi omnia in contra-
 rium sunt mutata, maxime propter
 intervallum exiguum, quo duæ illæ
 urbes inter se distant. Ceterum *Mar-
 cius*, benigne exceptis legatis, civitatem
 dilaudavit, et consilium iis dedit, ut
 exsules in patriam reducerent: monu-
 itque insuper, ut ex omnibus civitati-
 bus Romam mitterentur legati, qui
 singulas illas in fidem Romanorum
 permitterent. Omnibus dein rebus ex
 animi sententia confectis, *dissoluta*
 nempe societate mutua gentis *Bæotorum*,

Ol. 152. 1.
Servius
Lentulus.

Bæotorum
resp. di-
vulsa.

Archo,
prætor
Achæorum.

καὶ λυμήνασθαι τὴν τῶν πολλῶν εὐνοίαν πρὸς τὴν Μα-
κεδόνων οἰκίαν· οὗτοι μὲν μεταπεμφάμενοι Σερούϊον 8
ἐξ Ἀργους, καὶ καταλιπόντες ἐπὶ τῆς Χαλκίδος, προ-
ῆγον ἐπὶ Πελοπόννησον· Νέων δὲ μετὰ τινὰς ἡμέρας
ἀνεχώρησεν εἰς Μακεδονίαν. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰσμενίαν 9
καὶ Δικέταν τότε μὲν ἀπήχθησαν εἰς Φυλακὴν· μετὰ
δέ τινα χρόνον ἀπῆλλαξαν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ζῆν. Τὸ δὲ 10
τῶν Βοιωτῶν ἔθνος, ἐπὶ πολὺν χρόνον συντετηρηκός τε
τὴν κοινὴν συμπολιτείαν, καὶ πολλοὺς καὶ ποικίλους
καιροὺς διαπεφευγὸς παραδόξως, τότε προπετῶς καὶ
ἀλογίστως ἐλόμενον τὰ παρὰ Περσέως, εἰκῇ καὶ παι-
δαριωδῶς πτοηθέν, κατελύθη καὶ διεσκορπίσθη κατὰ
πόλεις. Οἱ δὲ περὶ τὸν Αὔλον καὶ Μάρκιον, παρα- 11
γεννηθέντες εἰς τὴν τῶν Ἀργείων πόλιν, ἐχρημάτισαν
ταῖς συναρχίαις ταῖς τῶν Ἀχαιῶν, καὶ παρεκάλεσαν
Ἀρχωνα τὸν στρατηγὸν, χιλίους ἐκπέμψαι στρατιώτας
εἰς Χαλκίδα, παραφυλάζοντας τὴν πόλιν μέχρι τῆς
Ῥωμαίων διαβάσεως. Τοῦ δὲ Ἀρχωνος ἐτοίμως συν- 12
υπακούσαντος, οὗτοι μὲν ταῦτα διαπράξαντες ἐν τοῖς
Ἑλλησι κατὰ χειμῶνα, καὶ τῷ Ποπλίῳ συμμίζαντες,
ἀπέπλεον εἰς τὴν Ῥώμην.

et aversis populorum animis a Macedonum domo regia, Marcius ceterique Romani, Argis accitum Servium [Cornelium Lentulum], Chalcidi eum præficiunt, ipsi in Peloponnesum proficiscuntur. Neon post paucos dies in Macedoniam se transfert. Ismenias vero et Dicetas, in carcerem tunc coniecti, non multo post mortem sibi consciverunt. At gens Bæotorum, quæ unam rempublicam longo tempore coluerat, et multa magnaue pericula præter spem evaserat, quum præpeti vel potius nullo consilio Persei partes

esset amplexa, temere ac puerilem in modum tunc territa, soluta est et oppidatim divulsa. Aulus [Atilius] et Marcius, postquam Argos ventum, eum magistratibus Achæorum, qui eo loci convenerant, egerunt, et prætorem Archonem hortati sunt, ut Chalcidem milites mille præsidii caussa mitteret, donec Romani illuc trajicerent. Quod quum ab Archone sine mora esset factum, Romani, hisce rebus per hiemem in Græcia gestis, cum Publio [Lentulo] congressi, Romam navibus repeterunt.

(II.) *Legatio Romanorum in Asiam.*

A. U. 583.

*

III. Οἱ περὶ τὸν Τιβέριον καὶ Ποστούμιον κατὰ ^{Ti. Claudius, A. Postumius.}
 τοὺς αὐτοὺς καιροὺς, ἐπιπορευόμενοι τὰς νήσους, καὶ
 2 τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν πόλεις· «* * πλεῖστον δ' ἐν τῇ
 Ῥόδῳ, καίπερ οὐ προσδιομένων τῶν Ῥοδίων κατὰ τοὺς
 3 τότε χρόνους. ^h Ἡγησίλοχος γάρ, τότε πρυτανεύων, ^{Hegesilochus, prytanis Rhodior.}
 ἀνὴρ τῶν εὐδοκιμούντων, ὁ καὶ μετὰ ταῦτα πρεσβεύσας
 εἰς τὴν Ῥώμην, ἔτι πρότερον, ἅμα τῷ φανερὸν γενέσθαι,
 διότι μέλλουσι πολεμεῖν Ῥωμαῖοι τῷ Περσεῖ, τᾶλλα
 τε παρακεκλήκει τοὺς πολλοὺς ὑπὲρ τοῦ κοινωνεῖν τῶν
 αὐτῶν ἐλπίδων, καὶ μ' ναῦς συμβουλεύσας τοῖς Ῥοδίοις ^{Classem Romanis offerunt Rhodii.}
 4 ὑποζωννύειν· ἵνα, εἰάν τις ἐκ τῶν καιρῶν γένηται χρεία,
 μὴ τότε παρασκευάζωνται πρὸς τὸ παρακαλούμενον,
 ἀλλ' ἐτοίμως διακεείμενοι πράττωσι τὸ κριθεὶν ἐξ αὐτῆς.
 5 Ἄ τότε ἠπροφερόμενος τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ δεικνὺς ὑπὸ
 τὴν ὄψιν τὰς παρασκευὰς, ^k εὐδοκουμένους τῇ πόλει
 6 τοὺς πρεσβευτὰς ἐξαπέστειλεν. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τιβέ-
 ριον, ἀποδεδεγμένοι τὴν τῶν Ῥοδίων εὐνοίαν, ἐκομίζοντο
 εἰς τὴν Ῥώμην.

§ Lacuna ex Livio XLII, 45. supplenda. ^h Alias Ἀγισίλοχος. ⁱ Προ-
 φερόμενος correxi. Vulgo προσφερόμε. ^k εὐδοκουμένους scripsi ex mente Casaub.
 Vulgo εὐδοκουμένας. Tota hæc Ecloga desideratur in cod. Bav.

(II.) *Legatio LXIV.*

III. Circa tempus idem *Tiberius* [Claudius] et *A. Postumius*, insulas circumeuntes et Asiæ urbes, *Rhodium* quoque adierunt; etsi *Rhodium* tempestate illa hac inspectione nequaquam opus habebant. *Hegesilochus* enim, qui in summo tum magistratu erat, (*Prytanis* ipsi vocant) magnæ vir dignationis, qui etiam postea legatione Romam est functus, jam antea, simul ac cognitum est, bellum a Romanis cum *Perseo* gestum iri, cum ad cetera quod adinet suos cives fuerat coh-

tatus, ut spes suas cum Romanis jungerent, tum etiam auctor *Rhodiis* fuerat, ut quadraginta naves reficerent; ne, si quæ tempora inciderent, ut iis populo Romano opus esset, in adparanda classe, tunc cum peteretur, essent occupati; sed, rebus ante præparatis, extemplo, quod decretum foret, præstarent. Hæc ille tum Romanis ostentans, et adparatus ipsos oculis eorum subjiciens, legatos dimisit, de civitate optime sentientes. *Tiberius* cum collegis, studio *Rhodium* collaudato, Romam est reversus.

OL. 132. 1.

(III.) *Legatio PERSEI ad RHODIOS.*

*

Rhodios ad
partes suas
invitat
Perseus.

IV. ἸΠερσεύς μὲν, μετὰ τὸν σύλλογον τὸν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ^m* τῶν Ἑλλήνων, πάντα τὰ δίκαια κατέταττεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν, καὶ τοὺς ὑφ' ἑκατέρων ῥηθέντας λόγους· ἅμα μὲν ὑπολαμβάνων, ὑπερδέξιός φα-² νήσεσθαι τοῖς δικαίοις, ἅμα δὲ βουλόμενος ἀπόπειραν λαμβάνειν τῆς ἐκάστων προαιρέσεως. Πρὸς μὲν οὖν³ τοὺς ἄλλους δι' αὐτῶν τῶν γραμματοφόρων ἔπεμπε τὰς ἐπιστολάς· εἰς δὲ τὴν Ῥόδον καὶ πρεσβευτὰς συναπέστειλεν, Ἀντήνορα καὶ Φίλιππον. οἱ καὶ παρα-⁴ γενηθέντες τὰ γεγραμμένα τοῖς ἀρχουσιν ἀπέδωκαν, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπελθόντες ἐπὶ τὴν βουλὴν παρεκάλουν τοὺς Ῥοδίους, κατὰ μὲν τὸ παρὸν ἡσυχίαν ἔχειν, ἀποθεωροῦντας τὸ γιγνόμενον· ἐὰν δὲ Ῥω-⁵ μαῖοι παρὰ τὰς συνθήκας ἐγχειρῶσι τὰς χεῖρας ἐπιβάλλειν τῷ Περσεῖ καὶ Μακεδόσιν, πειρᾶσθαι διαλύειν. τοῦτο γὰρ πᾶσι μὲν συμφέρειν, πρέπειν δὲ μάλιστα⁶ Ῥοδίοις. Ὅσῳ γὰρ πλεῖον ὀρέγονται τῆς ἰσηγορίας⁷ καὶ παρρησίας, καὶ διατελοῦσι προστατοῦντες οὐ μόνον τῆς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας· τοσούτῳ καὶ τὴν ἐναντίαν προαίρεσιν μάλιστα

¹ Abest particula μὲν a Bav. ^m Verba τῶν Ἑλλήνων, ante quæ notam lacunæ posui, abundare censuit Urs. et in vers. Lat. omisit Casaub. Mihi utique interdixisse non nihil videtur; nempe, ad varios Græciæ populos epistolas ad unum idemque exemplar descriptas misisse Perseum.

(III.) *Legatio LXV.*

*

IV. *Perseus*, post colloquium cum Romanis habitum, ** Græcorum, omnia suæ causæ jura, et quæ ab utraque parte dicta fuerant, in epistola exposuit: simul quia futurum arbitrabatur, ut superior fuisse in disceptatione videretur; simul quod cupiebat omnium animos tentare. Et ad alias quidem civitates per tabellarios dumtaxat epistolas illas misit; *Rhodum* vero legatos etiam ire jussit, *Antenor*em et *Philippum*. Qui ubi eo ventum, literas magistratibus tradunt: deinde post paucos dies in senatum

veniunt, a Rhodiisque petunt, ut in præsentia quidem nihil moveant, sed, quid geratur, velut e specula prospiciant; verum si Romani contra fæderis leges *Perseum* et *Macedones* adgrediantur lacessere, pacem ut conciliare inter ipsos conentur. Id enim ut fiat, interesse omnium, et Rhodiis præcipue convenire. Nam quo plus ipsi, quam ceteri, æqualitati juris et libertati studeant; (ut qui non suæ tantum libertatis sint custodes ac vindices, sed et reliquorum etiam Græcorum:) eo diligentius providere, sibi pro virili cavere debere, ne ad

δεῖν αὐτοὺς "προορᾶσθαι καὶ φυλάττεσθαι κατὰ δύνα- A. U. 682.
 8 μιν. Ταῦτα καὶ "πλείω τούτοις παραπλήσια δια- Romanis
fidem
servant
Rhodii.
 λεχθέντων τῶν πρέσβων, ἤρρισκε μὲν ἅπασιν τὰ λεγό-
 9 μενα' προκατεχόμενοι δὲ τῇ πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίᾳ,
 καὶ νικῶντος αὐτοῖς τοῦ βελτίονος, τ' ἄλλα μὲν ἀπε-
 δίδξαντο φιλανθρώπως τοὺς πρεσβευτὰς, ἡζίουσι δὲ τὸν
 Περσέα διὰ τῆς ἀποκρίσεως, εἰς μηδὲν αὐτοὺς παρα-
 καλεῖν τοιοῦτο, ἐξ οὗ φανήσονται πρὸς τὴν Ῥωμαίων
 10 ἀντιπράττοντες βούλησιν. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀντήνορα
 τὴν μὲν ἀπόκρισιν οὐκ ἔλαβον, τὴν δὲ λοιπὴν φιλανθρω-
 πίαν ἀποδεξάμενοι τὴν Ῥοδίων, ἀπέπλευσαν εἰς τὴν
 Μακεδονίαν.

(IV.) BÆOTOS tentat PERSEUS.

V. Περσεὺς πυνθανόμενος, ἔτι τινὰς τῶν ἐν τῇ Βοιω-
 τία πόλεων ἀντέχεσθαι τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας, Ἀντί-
 2 γονον ἐξαπέστειλε τὸν Ἀλεξάνδρου, πρεσβευτήν. ὃς καὶ
 παραγενόμενος εἰς Βοιωτοὺς, τὰς μὲν ἄλλας πόλεις
 παρῆκε, διὰ τὸ μηδεμίαν ἀφορμὴν λαμβάνειν ἐπιπλο-
 3 κῆς· εἰς δὲ Κορώνειαν, Ῥκαὶ Θήβας, ἔτι δ' Ἀλῖαρτον
 εἰσελθὼν, παρεκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀντέχεσθαι τῆς

ⁿ προορᾶσθαι scribere jussit Gronov. idque jam in vers. expresserat Casaubo-
 nus. Vulgo προαιρῖσθαι. ^o Vocab. πλείω ignorat Bav. P Verba καὶ Θήβας
 suspecta habuit Casaub. et in vers. Lat. omisit. Imo vero paulo post, ubi
 Lucina notam posui, perperam nonnihil prætermisit Epitomator, ex Livio sup-
 plendum.

contraria consilia trahi se patiantur. Hæc et similia his plura quum disseru-
 issent legati, etsi placebat omnibus
 eorum oratio; quia tamen præoccu-
 pati benevolentia Romanorum animi
 erant, et partis melioris auctoritas vin-
 cebat, ceteris quidem rebus comes se
 erga legatos exhibent; ceterum re-

sponsi loco *Perseum* rogant, ne quid
hujusmodi a se postulet, unde possint
existimari voluntati Romanorum con-
trarium aliquid facere. Antenor re-
 sponsum quidem non accepit; verum
 reliqua Rhodiorum civilitate et huma-
 nitate usus, in Macedoniam est re-
 versus.

(IV.) Legatio LXVI.

v. Quum esset relatum *Perseo*, non-
 nullas e civitatibus Bæotiæ in suscepta
 erga se benevolentia adhuc perstare,
 legatum eo misit Antigonum, Alexan-
 dri filium. Qui in Bæotiam ubi venit,

ceteras quidem civitates, quod nullam
 occasionem jungendæ cum iis societatis
 inveniret, prætermisit; *Coroneam* vero
 et *Thebas* atque *Haliartum* adiit, et ut
 ab amicitia *Macedonum* ne discederent,

Ol. 132. 1. πρὸς Μακεδόνας εὐνοίας. * * Τῶν δὲ προθύμως ἀποδε- 4
 Coronaei et Haliartii favent Perseo.
 χομένων τὰ λεγόμενα, καὶ πρεσβευτὰς ψηφισαμένων
 πέμπειν εἰς Μακεδονίαν· οὗτος μὲν ἀπέπλευσε, καὶ
 συμμίζας τῷ βασιλεῖ διεσάφει τὰ κατὰ τὴν Βοιωτίαν.
 Παραγενομένων δὲ καὶ τῶν πρεσβευτῶν μετ' ὀλίγον, καὶ 5
 παρακαλούντων βοήθειαν ἐκπέμψαι ταῖς πόλεσι, ταῖς
 αἰρουμέναις τὰ Μακεδόνων· τοὺς γὰρ Θηβαίους, βαρεῖς 6
 ὄντας, ἐπικεῖσθαι καὶ παρενοχλεῖν αὐτοὺς, διὰ τὸ μὴ
 βούλεσθαι συμφρονεῖν σφίσιν, μὴδ' αἰρεῖσθαι τὰ Ῥω-
 μαίων· ἅπερ ὁ Περσεὺς διακούσας, βοήθειαν μὲν οὐδα- 7
 μῶς, ἔφη, δύνασθαι πέμπειν οὐδενὶ διὰ τὰς ἀνοχάς·
 καθόλου δ' αὐτοὺς παρεκάλει, Θηβαίους μὲν ἀμύνα- 8
 σθαι κατὰ δύναμιν, Ῥωμαίοις δὲ μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ
 τὴν ἡσυχίαν ἔχειν.

(V.) RHODII fidem servant Romanis.

*

*

*

C. Lucre-
 tius prætor,
 per aliptam
 Rhodiis
 mittit
 literas.

VI. Ἡ Γάϊος, ἔτι περὶ τὴν Κεφαλληνίαν ὄρμῶν, ἐξέ-
 πεμψε τοῖς Ῥοδίοις γράμματα περὶ πλοίων ἐξαποστο-
 λῆς, συνθεῖς τὴν ἐπιστολὴν ἀλείπτῃ τινὶ Σωκράτει.
 Παραγενομένων δὲ τῶν γραμματῶν εἰς τὴν Ῥόδον, 2
 Στρατοκλέους πρυτανεύοντος τὴν δευτέραν ἔκμηνον, καὶ
 τοῦ διαβουλίου προτεθέντος· τοῖς μὲν περὶ τὸν Ἀγα- 3

¶ Desideratur hæc Ecloga in Bav. Videtur autem utique postponenda fuisse ei quæ sequitur.

cives est hortatus. Qui propensis animis ejus orationem quum exceperant, et legatos in Macedoniam mittendos decrevissent; abijt Antigonus, et ad Perseum reversus, quid in Bæotia egisset, illi exposuit. Nec multo post adsunt legati, præsidium mitti petentes ad illas civitates, quæ sectam Macedonum sequerentur: imminere enim illis infestos Thebanos, et molestias exhibere,

quod secum in suscipiendis Romanorum partibus consentire nollent. Horum postulatis Perseus respondit: præsidium quidem se propter inducias cum Romanis factas mittere non posse: ceterum suadere, ut a Thebanorum quidem injuriis, quibus possent rationibus, sese vindicarent; cum Romanis vero ne bellum susciperent, sed pacem cum iis colerent.

(V.) Legatio LXVII.

VI. Caius Lucretius, dum circa Cephalleniam stabat classis, per literas cum Rhodiis egit, naves sibi mitti petens, eamque epistolam Socrati aliptæ

tradidit perferendam. Hæc Rhodum illo tempore est perlata, quo posterioris semestris Stratocles Prytanis erat. Quum ea de re consultatio haberetur,

θάγητον καὶ Ῥοδοφῶντα καὶ Ἀστυμήδην καὶ ἑτέροις A. U. 503.
 πλείοσιν ἰδόκει πέμπειν τὰς ναῦς, καὶ συνάπτεσθαι
 τῆς ἀρχῆς εὐθείας τοῦ πολέμου, μηδεμίαν πρόφασιν
 4 ποιομένους. Οἱ δὲ περὶ τὸν Δείωνα καὶ Πολυάρατον, Dino et Polyaratus
 δυσαρεστοῦντες μὲν καὶ τοῖς ἤδη γεγονόσιν φιλανθρώποις favent
 πρὸς Ῥωμαίους, τότε δὲ προθέμενοι τὸ τοῦ βασιλέως Persico.
 Εὐμένους πρόσωπον, ἤρξαντο λυμαίνεσθαι τὴν τῶν πολλῶν
 5 προαίρεσιν. Ὑπαρχούσης γὰρ τοῖς Ῥοδίοις ὑποψίας Eumenes
 καὶ διαφορᾶς πρὸς τὸν Εὐμένην, κάλαι μὲν ἐκ τοῦ suspectus
 πολέμου τοῦ πρὸς Φαρνάκην, ὅτε, τοῦ βασιλέως Εὐ- Rhodius.
 μένου ἐφορμοῦντος ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον
 στόματος, χάριν τοῦ κωλύειν τοὺς πλείοντας εἰς τὸν
 Πόντον, ἐπελάβοντο τῆς ὁρμῆς αὐτοῦ καὶ διεκάλυσαν
 6 Ῥόδιοι· μικροῖς δ' ἀνώτερον χρόνοις ἐκ τῶν Λυκιακῶν
 ἀναξαινομένης τῆς διαφορᾶς ἐκ τινων ἐρυμάτων καὶ
 χάρας, ἣν συνέβαινε κεῖσθαι μὲν ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς τῆς
 τῶν Ῥοδίων Περαίας, κακοποιεῖσθαι δὲ συνεχῶς διὰ τῶν
 7 ὑπ' Εὐμένει ταττομένων· ἐκ πάντων ⁵ δὲ τούτων εὐηκόως
 δέεικντο πρὸς πᾶν τὸ λεγόμενον κατὰ τοῦ βασιλέως.
 8 Διὸ ταύτης ἐπιλαβόμενοι τῆς ἀφορμῆς οἱ περὶ τὸν Ridetur
 Δείωνα, διέσυρον τὴν ἐπιστολὴν, φάσκοντες, οὐ παρὰ aliptes.
 Ῥωμαίων αὐτὴν ἦκειν, ἀλλὰ παρ' Εὐμένους, θέλοντος
 αὐτοῦ ἐκείνους κατὰ πάντα τρόπον ¹ ἐκβιάζειν εἰς τὸν

¹ Δείωνα correxi. Vulgo h. l. et paullo post rursus Δίωνα.

⁵ δὲ ἢ malim.

¹ ἐκβιάζειν voluit Reisk.

Agathageto quidem et Rhodophonti et
 Astymedi ac pluribus aliis placebat, ut
 sine ulla tergiversatione naves mitte-
 rent Rhodii, et ut jam inde a principio
 belli cum Romanis sese jungerent.
 At *Dino et Polyaratus*, quibus ne illa
 quidem probabantur, quæ antea Ro-
 manorum ad gratiam fuerant decreta,
 interposita tunc Eumene persona,
 alienare animos multitudinis cœperunt.
 Quippe suspectus vulgo regis *Eumene*
 animus erat, quicum et controversiam
 aliquam habebant; partim ob veterem
 causam ex bello contra Pharnacem,
 cum, Hellesponti fretum suis navibus
 obsidente Eumene, ne cui navi in Pon-

tum transitus pateret, Rhodii se oppo-
 suerunt, et conatum ipsius impedi-
 erunt; partim quod paucis ante annis
 occasione Lyciaci belli recruderant
 inter ipsos odia propter castella quæ-
 dam et agrum, qui in extremis finibus
 situs oppositæ continentis Rhodiorum,
 (Peræam vulgo nominant) ab iis, qui
 sub Eumene erant, quotidie infestaba-
 tur. Quas omnes ob causas cupidus
 auribus universa admittebant, quæ con-
 tra regem dicerentur. Hac arrepta
 ansa, *Dino* epistolam ludibrio habere,
 cum diceret, non a Romanis eam fuisse
 missam, sed ab Eumene, qui id omni
 studio ageret, ut ad bellum ipsos trahe-

Ol. 152. 1. πόλεμον, καὶ προσάπτειν τῷ δήμῳ δαπάνας καὶ κακοπαθείας οὐκ ἀναγκαίας. καὶ μαρτύριον ἐποιοῦν τῆς 9
 ἑαυτῶν ἀποφάσεως τὸ παραγεγοῖναι φέροντα τὴν ἐπιστολὴν ἀλείπτειν τινὰ, καὶ τοιοῦτον ἄνθρωπον οὐκ εἰσθόταν τοῦτο ποιεῖν Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ λίαν μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ προστασίας διαπεμπομένων ὑπὲρ τῶν τοιούτων. Ἐλεγον δὲ ταῦτα, καλῶς μὲν εἰδότες, 10
 ὅτι συμβαίνει γεγράφθαι τὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ τοῦ Λουκρητίου, βουλόμενοι δὲ τοὺς πολλοὺς διδάσκειν, μηδὲν ἐξ ἐτοίμου ποιεῖν Ῥωμαίοις, ἀλλ' ἐν πᾶσι δυσχερῆσαι καὶ διδόναι προσκοπῆς καὶ δυσαρεστήσεως ἀφορμὰς. Ἦν γὰρ τὸ προκείμενον αὐτοῖς, ἀπὸ μὲν τῆς πρὸς 11
 Ῥωμαίους εὐνοίας ἀλλοτριῶν τὸν δῆμον, εἰς δὲ τὴν τοῦ Περσέως φιλίαν ἐμπλέκειν, καθόσον οἰοί τ' ἦσαν. Συνέ- 12
 βαινε δὲ, τοὺς προειρημένους οἰκείους ὑπάρχειν, διὰ τὸ τὸν μὲν Πολυάρατον, ἀλαζονικώτερον ὄντα καὶ κενόδοξον, ὑπόχρεων πεποιηκέναι τὴν οὐσίαν· τὸν δὲ Δεῖνωνα, Φιλάργυρον ὄντα καὶ θρασὺν, ἐξ ἀρχῆς οἰκεῖον εἶναι τῆς ἐκ τῶν ὕδυνατῶν καὶ βασιλέων ἐπανορθώσεως. Ἐφ' οἷς 13
 Στρατοκλῆς ὁ Πρύτανις ἐπαναστὰς, καὶ πολλὰ μὲν κατὰ τοῦ Περσέως εἰπὼν, πολλὰ δὲ περὶ Ῥωμαίων ἐπ' ἀγαθῷ, παρώρμησε τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ κυρῶσαι τὸ ψήφισμα, τὸ περὶ τῆς ἐξαποστολῆς τῶν πλοίων. καὶ 14

Frustra
Rhodios
sollicitat
Dino.

Naves
Romanis
mittunt
Rhodii.

^u δυναστῶν suspicatus est Gronov.

rei, ac populo impensas et molestias non necessarias conciliaret. Confirmandæ suæ sententiæ argumentum hoc adferebat, quod ea epistola ab alipta, nescio quo, vilis hoc genus sortis homine, adlata Rhodum fuisset; quum nequaquam id sit moris Romanorum, qui ad perferendos ejusmodi nuncios vel præcipuæ dignationis viros magno studio deligere soleant. Hæc autem ille et Polyaratus dicebant, non quod ignorarent, eam epistolam a Lucretio fuisse scriptam; nam id probe sciebant: sed ut multitudini persuaderent, ne ulla in re faciles se erga Romanos præberent, sed in omnibus lentos ac difficiles, quo offensionum et simultatis causæ nascerentur. Id enim compositum ipsis

erat, ut, quantum possent, ab Romanis populi Rhodii animos abalienarent, et Perseo conciliarent. Caussæ autem, cur Perseo dicti viri faverent, erant, quod Polyaratus quidem, homo ad ostentationem et inanem gloriam comparatus, contracto ære alieno, bona sua omnia creditoribus opposuerat; Dino vero, avaritiæ deditus atque audax, jam a prima vitæ institutione rei familiari, potentum et regum largitionibus augendæ, studuerat. Adversus istos quum Prytanis Stratocles sese comparasset, et multa contra Perseum disseuisset, Romanos e contrario multis laudasset, Rhodios pervicit, ut decretum de mittendis navibus sanciretur. Itaque sex triremibus extemplo

παραυτίκα καταρτύσαντες τριήρεις ἕξ, πέντε μὲν ἕξα- A. U. 483.
 πίστειλαν ἐπὶ Χαλκίδος, ἡγεμόνα συστήσαντες ἐπ'
 αὐτῶν Ἑτιμαγόραν τὴν δὲ μίας εἰς Τένεδον, ἐφ' ἧς
 15 ἄρχων ἐπέπλει Ἑτιμαγόρας. Ὅς καὶ καταλαβὼν ἐν
 Τενέδῳ Διοφάνην, ἀπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Περσέως πρὸς Diophanes.
 Ἀντίοχον, αὐτοῦ μὲν οὐκ ἐγενήθη κύριος, τοῦ δὲ πλη-
 16 ρώματος. Ὁ δὲ Λουκρήτιος, πάντας ἀποδεξάμενος
 Φιλανθρώπως τοὺς κατὰ θάλατταν παραγεγονότας συμ-
 μάχους, ἀπέλυσε τῆς χρείας, φήσας, οὐ προσδεῖσθαι
 τὰ πράγματα τῆς κατὰ θάλατταν βοήθειας.

(VI.) *Macedones Italia pulsi.*

*

VII. Οἱ Ῥωμαῖοι τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας παραγεγονό-
 των πρεσβευτῶν διακούσαντες, τά τε κατὰ τὴν Ῥόδον,
 ὧ καὶ τὰ κατὰ τὰς ἄλλας πόλεις, προσεκαλέσαντο τοὺς Solon et
 2 παρὰ τοῦ Περσέως πρεσβευτάς. Οἱ δὲ περὶ τὸν Σό- Hippias,
 λωνα καὶ τὸν Ἰππίαν ἐπειρῶντο μὲν καὶ περὶ τῶν ὅλων legati
 λέγειν τι, καὶ παραιτεῖσθαι τὴν σύγκλητον· τὸ δὲ Persei.
 πλέον ἀπελογοῦντο περὶ τῆς ἐπιβουλῆς τῆς κατὰ τὸν
 3 Εὐμένη. Ληξάντων δὲ τῆς δικαιολογίας αὐτῶν, πάλαι
 προδιειληφότες ὑπὲρ τοῦ πολεμεῖν, προσέταξαν αὐτοῖς
 ἐκ μὲν τῆς Ῥώμης εὐθέως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ τοῖς Edictum
 ἄλλοις ἅπασιν Μακεδόσιν, ὅσοι παρεπιδημοῦντες ἔτυχον. senatus.

* Ἑτιμαγόρας suspectum h. l. nomen. Ex ingenio Casaubonus *Timagoras*
alter. ὧ Abest τὰ a Bav.

instructis, Chalcidem quinque mise-
 runt duce Timagora, unam Tenedum,
 cui praefectus est Timagoras alter.
 Hic inventum in Tenedo *Diophanem*,
 qui a Perseo ad Antiochum fuerat
 missus, ipsum quidem capere non

potuit, sed sociorum navalium compos
 est factus. *Lucretius*, omnibus sociis,
 quorum naves convenerant, benigne
 exceptis, opera eorum non est usus,
 nihil opus esse dicens in praesenti ma-
 ritimis auxiliis.

(VI.) *Legatio LXVIII.*

*

VII. *Romani*, legationibus auditis,
 quae ex Asia venerant, Rhodiorum et
 reliquarum civitatum statu cognito,
legatis Persei senatum praebuerunt.
 Tum igitur Solon atque Hippias de
 universis quidem rebus dicere, et pa-
 trum iram deprecari sunt conati; pra-

cipua tamen cura *insidiarum Eumeni*
factarum crimen defensum. Postquam
 perorassent, *senatus*, qui bellum jam
 ante decreverat, denunciavit eis, ut et
 ipsi, et quicumque e gente *Macedonum*
Romae tum forte adessent, ex templo ma-
 nibus urbis, Italia intra trigesimum

OL. 152. 1. ἐκ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐν τριάκονθ' ἡμέραις ἐκχωρεῖν.
Μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ὑπάτους ἀνακαλεσάμενοι παρ- 4
ᾧρων ἔχισθαι τοῦ καιροῦ, καὶ μὴ καθυστερεῖν.

(VII.) *Prælio victor Perseus, frustra pacem petit a Romanis.*

*

*

*

Perseus ex
concilii
sententia,

VIII. Μετὰ τὴν νίκην τῶν Μακεδόνων, συνεδρίου
παρὰ τῷ Περσεῖ συναχθέντος, ὑπέδειξαν τινες τῶν
φίλων, διότι δεῖ πρεσβεῖαν πέμψαι τὸν βασιλέα πρὸς
τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων· ἔπιδεχόμενον ἔτι καὶ 2
νῦν, ὅτι καὶ φόρους δώσει Ῥωμαίοις, ὅσους πρότερον
ὑπέσχετο ὁ πατὴρ καταπολεμηθεὶς, καὶ τόπων ἐκχω-
ρήσει τῶν αὐτῶν. Ἐὰν γὰρ δέξωνται τὰς διαλύσεις, 3
καλὴν ἔφασαν ἔσεσθαι τῷ βασιλεῖ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ
πολέμου, πεπρωτερηκότι διὰ τῶν ὑπαίθρων, καὶ καθόλου
πρὸς τὸ μέλλον εὐλαβεστέρους ὑπάρξειν τοὺς Ῥωμαίους,
πεῖραν εἰληφότας τῆς Μακεδόνων ἀνδρείας, εἰς τὸ μηδὲν
ἄδικον μηδὲ βαρὺ προστάττειν Μακεδόσιν· ἐὰν τε μὴ 4
δέξωνται, θυμομαχοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ἐκείνοις
μὲν δικαίως νεμεσήσειν τὸ δαιμόνιον, αὐτῶ δὲ διὰ τὴν
μετρίότητα συναγωνιστὰς ὑπάρξειν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς
ἀνθρώπους. Ταῦτα μὲν ἐδόκει τοῖς πλείοσι τῶν φίλων. 5
Συγκαταθεμένου δὲ τοῦ Περσέως, ἐπέμποντο παρα-
χρηῖμα πρεσβευταὶ, Πάνταυχος Βαλάκρου, καὶ Μήδων

legatos
mittit ad
Licinium
Cos.

z Vulgo ὑποδix. invitis MStis.

diem excederent. Tum consules invo- sunt, ut ad omnes occasiones intenti
carunt patres conscripti, hortatique eos nulla in re cessarent.

(VII.) *Legatio LXIX.*

VIII. Post victoriam Macedonum con-
cilium habenti Perseo de summa re-
rum, fuerunt ex ejus amicis, qui pro
sententia dicerent, oportere ut legatos
rex mitteret ad consulem, et conditionem
etiam illi offerret, eadem pendendi
tributa, quæ olim pater bello devictus
promisisset, iisdemque locis excedendi.
Nam si his legibus pax daretur; glorio-
sum sibi finem bello regem impositurum,
postquam patentibus campis acie victo-
riam esset adeptus; Romanos vero, qui

Macedonum virtutem forent experti,
cautiores in posterum futuros, neque
iniquum aut grave quidquam imperare
Macedonibus ausuros. Quod si animis
magis quam viribus post cladem acceptam
pertenderent, et oblatas condiciones re-
spuerent; eorum quidem superbiam jure
merito numen fore ulturum; ipsius vero
moderationi deos hominesque auxiliores
futuros. Hæc quum plerisque ami-
corum probaretur sententia, iisque et
Perseus esset adsensus; confestim le-
gati mittuntur, Pantauchus, Balacri

- 6 Βεροϊεύς. Ὡν παραγινόμενων πρὸς τὸν Λικίνιον, εὐθὺς Α. U. 583.
 ὁ στρατηγὸς συνῆγε συνέδριον. τῶν δὲ πρέσβων διασα-
 φησάντων τὰ κατὰ τὰς ἐντολὰς, μεταστησάμενοι τοὺς
 7 περὶ τὸν Πάνταυχον, ἐβουλεύοντο περὶ τῶν προσπιπτα-
 γκόντων. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ὁμοθυμαδὸν, ὡς βαρυτάτην
 8 δοῦναι τὴν ἀπόκρισιν. Ἴδιον γὰρ τοῦτο πάντῃ παρὰ Romani
pervicaces
in rebus
adversa.
 Ῥωμαίοις ἔθος καὶ πάτριόν ἐστι, τὸ κατὰ μὲν τὰς
 ἐλαττώσεις αὐθαδεστάτους καὶ βαρυτάτους φαίνεσθαι,
 9 κατὰ δὲ τὰς ἐπιτυχίας ὡς μετρίωτάτους. Τοῦτο δὲ
 διότι καλὸν, πᾶς ἂν τις ὁμολογήσειεν· εἰ δὲ καὶ δυνατὸν
 10 ἐν ἐνίοις καιροῖς, εἰκότως ἂν τις ἐπαπορήσειεν. Πλὴν
 τότε γε τοιαύτην ἔδωκαν τὴν ἀπόκρισιν. ἐκέλευον γὰρ
 ἐπιτρέπειν τὸν Περσεῖα τὰ καθ' αὐτὸν, καὶ καθόλου
 διδόναι τῇ συγκλήτῃ τὴν ἐξουσίαν, ὡς ἂν αὐτῇ δοκῇ,
 11 βουλευέσθαι περὶ τῶν κατὰ τὴν Μακεδονίαν. Οἱ δὲ
 περὶ τὸν Πάνταυχον, ταῦτα ἀκούσαντες, ἐπανῆλθον,
 12 καὶ διεσάφουν τῷ Περσεῖ καὶ τοῖς φίλοις. ὧν τινες
 ἐκπληττόμενοι τὴν ὑπερηφανίαν, παρωζύνοντο, καὶ συνε-
 βούλευον τῷ Περσεῖ, μήτε διαπρεσβεύεσθαι μηκέτι,
 13 μήτε διαπέμπεσθαι περὶ μηδενός. Οὐ μὲν ὁ Περσεὺς Nil proficit
Perseus.
 τοιοῦτος ἦν, ἀλλὰ προστιθεὶς καὶ αἰς τὸ πλῆθος αὐτῷ
 τῶν χρημάτων, διεπέμπετο πλεονάκεις πρὸς τὸν Λικίνιον.
 14 Προκόπτων δ' οὐδέν, ἀλλὰ καὶ τῶν πλείστων φίλων

* Præpositionem ex conject. adjeci. Pro αὐτῷ autem scribendum videtur αὐτὸ cum Reisk.

filii, et Medo Berœensis. Qui postquam ad *Licinium* venissent; consul frequens concilium ad legatos audiendos, dum mandata exponerent, adhibuit: deinde, his summotis, de re proposita consultari cœptum. Omnium ea sententia fuit, *responsum dandum quam asperrimum*. Est enim hoc *perpetui moris Romanorum*, quem a majoribus acceperunt, *acceptis detrimentis maxime pervicaces et hostibus infestos se ostendere; victoria vero parta, maxime moderatos*. Quod quidem pulcherrimum esse institutum, nemo diffiteatur: sed, id an omni tempore locum habere queat, jure aliquis dubitet. At tum quidem certe responsum ejus-

modi ab illis datum: jusserunt enim *Perseum, Romanis sese permittere, atque omnino liberam senatui potestatem facere statuendi de Macedonia, quod ipsi libitum esset*. Quo responso accepto, *Pantauchus* et *Medo* ad *Perseum* reversi, legationem renunciarunt regi ejusque amicis. Quorum quidam, admirati superbiam, eaque re irritati, auctores *Perseo* fuerunt, *ne quem post-hac legatum neque nuncium ulla de re ad Romanos mitteret*. At *Perseo* non ea mens fuit; qui etiam summam pecuniæ adaugens, ad *Licinium* subinde mittebat. Sed quum nihil proficeret, et plerique amici consilium reprehenderent, dicerentque, *victorem*

OL. 152. 1. ἐπιτιμάντων αὐτῶ, καὶ φασκόντων, ὅτι νικῶν ποιεῖ τὰ τοῦ λειπομένου καὶ τοῖς ὅλοις ἐπταικότος· οὕτως ἦναγ-15
κάσθη, τὰς διαπρεσβείας ἀπογνοῦς, μεταστρατοπε-
δεῦσαι πάλιν ἐπὶ τὸ Συκῦριον. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ 16
τούτων ἦν.

(VIII.) *Præsidium Romanum pæne opprimitur a Perseo.*

*

*

*

Cestro-
sphendone.

IX. ^bΚέστρος. ξένον ἦν τοῦτο τὸ εὔρημα κατὰ τὸν
Περσικὸν πόλεμον. Τὸ δὲ βέλος τοιοῦτον· διπάλαι-2
στον ἦν, ἴσον ἔχον τὸν αὐλίσκον τῇ προβολῇ. τούτου 3
ξύλον ἐνήμεοστο, τῷ μὲν μήκει ^cσπιθαμιαῖον, τῷ δὲ
πάχει δακτυλιαίαν ἔχον τὴν διάμετρον. εἰς δὲ τούτου 4
τὸ μέσον ἐσφηνώτο πτερύγια τρία ξύλινα, βραχέα
παντελῶς. Τοῦτο, δυοῖν ^dκάλων ἀνίσων ὑπαρχόντων 5
τῆς σφενδόνης, εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλίζετο τῶν ^dκάλων
εὐλύτως. Ποιπὸν, ἐν μὲν τῇ περιαγωγῇ, τεταμένων 6
τούτων, ἔμενεν· ὅτε δὲ παραλυθείη θάτερον τῶν κάλων
κατὰ τὴν ἄφεσιν, ἐκπίπτον ἐκ τῆς ἀγκύλης, καθαπερεὶ
μολυβδὶς ἐκ τῆς σφενδόνης, ἐφέρετο· καὶ προσπίπτον 7
μετὰ βιαίας πληγῆς, κακῶς διετίθει τοὺς συγκυρή-
σαντας.

^b Κέστροσφενδὼν videtur scribendum ex Livio.

^c σπιθαμιαῖον ex conject.

correxī. Vulgo σπιθαμιαίαν.

^d κάλων correxi, admonente Lipsio. Vulgo

κάλων.

ipsum facere, quæ victum aliquem fra-
ctis rebus deceat; tum demum, posita
spe rei per legationes conficiendæ, ad

Sycurium rursus, unde erat profectus,
castra movere est coactus. Atque hæc
quidem ita se habebant.

(VIII.) *Apud Suidam, in Κίστρος.*

*

*

*

VIII. *Cestrus* [vel *Cestrosphendone*.]
Novum hoc inventum erat bello Per-
sico; telum vero huiusmodi. Bipalme
erat, tubulum habens æqualem pro-
minentī ferro. Huic insertum erat
hastile, longitudinem habens spitha-
mæ, crassitiem vero digiti: cuius
medio infixæ erant tres pinnulæ lig-
næ, admodum breves. Hoc telum,
quum duæ impares habenæ essent

fundæ, in earum medio veluti amento
illigabatur ita, ut facile solvi posset.
Igitur, in circumactione fundæ, quum
intentæ essent habenæ, immobile ma-
nebat telum. At ubi altera solvebatur
habena in emissionē, excussum amento
suo telum, veluti glans e funda fereba-
tur; et cum impetu incidens, quid-
quid occurrisset, pessime lædebat.

(IX.) *Cotys Thrac, socius Persei.*

A. U. 583.

*

*

*

1. Χ. Ὁ Κότυς ἦν ἀνὴρ καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιο- Laus viii
 2. λογος, καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς χρεῖας διαφέρων· ἔτι
 3. δὲ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν πάντα μᾶλλον ἢ Θραξ ὦν.
 4. καὶ γὰρ νήπτης ὑπῆρχε, καὶ πραότητα καὶ βάθος
 5. ὑπέφαινεν ἐλευθέριον.

(X.) *Perseus captivos redimit a Rhodiis.*

*

*

*

1. XI. Κατὰ τὸν καιρὸν, ἡνίκα Περσεὺς ἐκ τοῦ πολέμου Diophanis
 2. τοῦ πρὸς Ῥωμαίους ἀπελύθη, Ἀντήνορος παραγενο- socii nava-
 3. μένου παρὰ τοῦ Περσέως περὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων les.
 4. διαλυτρώσεως τῶν μετὰ Διοφάνους πλεόντων, ἐνέπεσε
 5. μεγάλη τοῖς πολιτευομένοις ἀπορία, περὶ τοῦ, τί δέον
 6. εἶη ποιεῖν. Τοῖς μὲν γὰρ περὶ τὸν Φιλόφρονα καὶ
 7. Θεαίτητον οὐδαμῶς ἤρεσκε προσδέχεσθαι τὴν τοιαύτην
 8. ἐπιπλοκὴν· τοῖς δὲ περὶ τὸν Δείωνα καὶ Πολυάρατον Dino et
 9. ἤρεσκε. Καὶ τέλος ἐποίησαντο διάταξιν πρὸς τὸν Περ- Polyaratus.
 10. σέα περὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων διαλυτρώσεως.

* Abest h. l. τοῦ a Bav.

(IX.) *Excerptum Valesianum.*

*

*

*

x. Erat *Cotys* cum specie ipsa, tum quippe sobrietatem et humanitatem et
 militari fortitudine insignis. Præterea liberalem quamdam prudentiam præ
 ingenio prorsus Thracum dissimilis: se ferebat.

(X.) *Legatio LXX.*

*

*

*

xi. Quo tempore liberatus est Per- Nam Philophroni et Theæteto nullo
 seus bello contra Romanos, quum placebat modo, ut Rhodii Persei rebus
 venisset Rhodum Antenor missu Per- se immiscerent; *Dinoni* contra et
 sei ad redimendos captivos, qui cum *Polyarato* id placebat. Ac tandem fa-
 Diophane navigaverant; magnopere cta est cum Perseo super captivorum
 hæsitatum est ab iis, qui rempublicam redemptione conventio.
 administrabant, quid opus esset facto.

Ol. 152. 1.

II.

RES ÆGYPTI.

*

*

*

PTOLEMÆUS, **ΧΙΙ.** ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ στρατηγὸς ὁ κατὰ Κύπρον, Cypri præfectus, οὐδαμῶς Αἰγυπτιακὸς γέγονεν, ἀλλὰ νουνεχῆς, καὶ πρακτικὸς. Παραλαβὼν γὰρ τὴν νῆσον, ἔτι νηπίου τοῦ βασιλέως ὄντος, ἔγίγνετο μὲν ἐπιμελῶς περὶ συναγωγὴν χρημάτων, ἐδίδου δ' ἀπλῶς οὐδὲν οὐδενί, καίπερ αἰτούμενος πολλάκις ὑπὸ τῶν βασιλικῶν διοικητῶν, καὶ καταλαλούμενος πικρῶς ἐν τῷ μηδὲν προΐεσθαι. Τοῦ δὲ βασιλέως εἰς ἡλικίαν παραγεγονότος, συνθεὶς πλῆθος ἱκανὸν χρημάτων ἐξαπέστειλεν. ὥστε καὶ τὸν Πτολε- μαῖον αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ τὴν αὐλὴν εὐδοκῆσαι τῇ πρότερον αὐτοῦ συστολῇ καὶ τῷ μηδὲν προΐεσθαι.

fidus regi
Ptolemæo
Philomet.

III.

BELLUM PERSICUM.

(I.) CEPHALUS Epirota deficit ad Perseum.

*

*

*

Ol. 152. 2.

A. U. 584.

Charops
senior,
Epirota.

ΧΙΙΙ. ΚΕΦΑΛΟΣ ἦκεν ἐξ Ἑπείρου, ἔχων μὲν καὶ πρότερον ἤδη σύστασιν πρὸς τὴν Μακεδόνων οἰκίαν, τότε δὲ διὰ τῶν πραγμάτων ἠναγκασμένος αἰρεῖσθαι τὰ τοῦ

^f Suidas γίγνετο μὲν ἐπιμελής. ^g ἐπὶ malim cum Reisk. ^h Suidas sic: καὶ τοὺς ἐπὶ τῇ πρότερον αὐτοῦ συστολῇ διαλοιδορούμενους ὕστερον ἐπαινεῖν αὐτόν.

II.

Excerptum Valesianum.

ΧΙΙ. **PTOLEMÆUS**, præfectus Cypri, nulla re Ægyptius fuit, sed prudens ac strenuus in primis. Nam cum insulæ præfecturam rege admodum puero accepisset, cogendæ quidem pecuniæ studiose incubuit: ceterum nemini prorsus quidquam dabat, tametsi a curatoribus ac dispensatoribus regiæ pecuniæ sæpe flagitaretur, graviterque incusaretur, quod reditus insulæ penes se retineret. Sed posteaquam rex adolescentiam adtigat, collectam satis magnam pecuniæ vim Alexandriam misit; adeo ut et Ptolemæus ipse et aulici priorem illius parsimoniam ac diligentiam vehementer probarint.

III.

(I.) Excerptum Valesianum.

ΧΙΙΙ. **CEPHALUS** tunc ex Epiro regiæ Macedonum domui obstrictus, quoque advenit, et antiqua amicitia et tunc ad colendas Persei partes ne-

Περσίως. Ἡ δ' αἰτία τοῦ συμβαίνοντος ἐγένετο τοι-
 2 αύτη. Χάροψ ἦν Ἑπειρώτης, ἀνὴρ τᾶλλα μὲν καλὸς
 καγαθός, καὶ φίλος Ῥωμαίων· ὃς, Φιλίππου τὰ κατὰ
 τὴν Ἑπειρον στενὰ κατασχόντος, αἴτιος ἐγένετο τοῦ
 Φιλίππου μὲν ἐκπεσεῖν ἐκ τῆς Ἑπείρου, Τίτον δὲ καὶ
 3 τῆς Ἑπείρου κρατῆσαι καὶ τῶν Μακεδόνων. Οὗτος Charops
 4 υἱὸν ἔσχε Μαχατᾶν, οὗ Χάροψ ἐγένετο. τοῦτον, ἀντί- junior,
 παιδα κατὰ τὴν ἡλικίαν ὄντα τοῦ πατρὸς μεταλλά- Rome
 5 ξαντος, ὁ Χάροψ μετὰ τῆς καθηκούσης προστασίας εἰς educatus,
 τὴν Ῥώμην ἀπέστειλε, χάριν τοῦ καὶ τὴν διάλεκτον
 6 καὶ τὰ γράμματα τὰ Ῥωμαϊκὰ μαθεῖν. Τοῦτο τὸ
 μειράκιον, πολλοῖς σὺνηθες γεγονὸς, ἐπανῆλθε μετὰ τινα
 7 χρόνον εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ μὲν οὖν πρεσβύτερος Χάροψ
 μετήλλαξε τὸν βίον. τὸ δὲ μειράκιον, μετέωρον ὃν τῇ calumnia-
 φύσει καὶ πάσης πονηρίας ἔμπλεων, ἑκορυνία καὶ tur Anti-
 8 παρετρίβετο πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας. Τὰς μὲν οὖν noum et
 ἀρχὰς οὐδεὶς ἦν αὐτοῦ λόγος, ἀλλ' οἱ προκατέχοντες Cephalum.
 καὶ ταῖς ἡλικίαις καὶ ταῖς δόξαις, οἱ περὶ τὸν Ἀντίουν,
 9 ἐχειρίζον τὰ κοινὰ κατὰ τὰς αὐτῶν γνώμας. Τοῦ δὲ
 πολέμου τοῦ Περσικοῦ συστάντος, εὐθέως διέβαλλε τὸ
 μειράκιον τοὺς προειρημένους ἄνδρας πρὸς Ῥωμαίους,
 ἀφορμῇ μὲν ^k χρώμενον τῇ προγεγενημένῃ συστάσει τῶν
 9 ἀνδρῶν πρὸς τὴν Μακεδόνων οἰκίαν· κατὰ δὲ τὸ παρὸν
 πάντα παρατηροῦν, καὶ πᾶν τὸ λεγόμενον ἢ πραττό-

¹ ἑκορυνία correxit Vales. in κορυνία MS.
 Vulgo χρώμενος.

^k χρώμενον correxi cum Reisk.

cessitate temporum compulsus, tali
 caussa. Charops quidam Epirota fuit,
 vir ceteroquin probus, et amicus po-
 puli Romani: qui, cum Philippus
 artissimas Epiri fauces occupavisset,
 unus præcipue effecerat, ut et Philip-
 pus Epiro excideret, et Titus Epiri
 simul ac Macedonum potiretur. Hu-
 jus ex Machata filio Charops nepos
 fuit; quem admodum adolescentem,
 patre orbatum avus Charops cum ho-
 nesto comitatu Romam misit, quo et
 linguam Romanam et litteras perdis-
 ceret. Hic adolescens, Romæ plurimis
 familiariter usus, postmodum in pa-
 triam reversus est, quo tempore senior

Charops e vita discessit. At juvenis
 suoapte ingenio levis, omnique malitia
 refertus, contendere atque obtrectare
 viris clarissimis cœpit. Ac principio
 quidem nulla ejus ratio habebatur:
 sed Antinous et Cephalus, ætate et
 opinione civium præcellentes, rem-
 publicam arbitratu suo administrabant.
 Conflato autem Persico bello, statim
 Charops illos viros apud populum
 Romanum criminari instituit; gra-
 tiam, quæ illis apud regiam Macedo-
 num domum comparata erat, argu-
 mento adducens. Et omnia illorum
 dicta et facta tum maxime observando,
 atque in pejus detorquendo, nunc veri-

ΟΙ. 152. 2. μενον ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκδεχόμενον, καὶ τὰ μὲν
 ἀφαιροῦν, τὰ δὲ προστιθεῖν, ἐλάμβανε πιθανότηας κατὰ
 τῶν ἀνθρώπων. Ὁ δὲ Κέφαλος, τ' ἄλλα τε φρόνιμος καὶ 10
 στάσιμος ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους ἐπὶ
 τῆς ἀρίστης ὑπῆρχε γνώμης. εὐχόμενος γὰρ ἤϋξατο 11
 τοῖς θεοῖς, μὴ συστήναι τὸν πόλεμον, μηδὲ κριθῆναι τὰ
 πράγματα· πραττομένου δὲ τοῦ πολέμου, τὰ κατὰ τὴν 12
 συμμαχίαν ἐβούλετο δίκαια ποιεῖν Ῥωμαίοις, πέρα δὲ
 τούτου μηδὲ προστρέχειν ἀγεννῶς, μήθ' ὑπηρετεῖν μηδὲν
 παρὰ τὸ δέον. Τοῦ δὲ Χάροπος ἐνεργῶς χρωμένου ταῖς 13
 κατ' αὐτοῦ διαβολαῖς, καὶ ἴπῳ ἂν παρὰ τὴν Ῥωμαίων
 βούλησιν γιγνόμενον εἰς ἐθελοκάκησιν ἄγοντος· τὸ μὲν
 πρῶτον οἱ προειρημένοι κατεφρόνουν, οὐδὲν αὐτοῖς συνει-
 14
 δότες ἀλλότριον ^mβουλομένοις Ῥωμαίων. Ὡς δὲ τοὺς
 περὶ τὸν Ἰππόλοχον καὶ Νίκανδρον καὶ Λοχαγὸν εἶδον
 τοὺς Αἰτωλοὺς ἀναγομένους εἰς τὴν Ῥώμην ⁿἀπὸ τῆς
 ἵππομαχίας ἀλόγως, καὶ τὰς διαβολὰς τὰς ἐκ τῶν
 περὶ Λυκίσκον πεπιστευμένας κατ' αὐτῶν, οἳ τινες κατὰ
 τὴν Αἰτωλίαν τὴν αὐτὴν αἵρεσιν ἤγον τῷ Χάροπι· τὸ
 τηνικάδῃ προειδόμενοι τὸ μέλλον, ἐβουλεύοντο περὶ αὐ-
 15
 τῶν. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς, ^oπαντὸς πείραν λαμβάνειν,
 εἴφ' ᾧ μὴ προέσθαι σφᾶς αὐτοὺς ἀκρίτως [ῥῶς τούσδε]

Nicander et
 alii Ætoli
 Romam
 abducti.

Sibi consu-
 lit Ceph-
 alus.

¹ πᾶν ἂν ex conject. scripsi. πᾶσαν MS. πᾶν τὸ voluerat Vales. ^mβουλο-
 μένοις maluerat Reisk. ⁿSic fuit haud dubie in MS. Sed Valesius ἀπὸ τ'
 ἵππομαχίας legit ediditque, suspicatus est autem ἀπὸ Λυσιμαχίας; Reiskius
 vero ἀπὸ τῆς ἵππαρχίας. ^oπαντὸς correxi, monente Gron. Vulgo πάντως
 πείραν. ^pVerba ὡς τούσδε ex Reiskii conject. adscivi; sed, ut non satis certa,
 uncis inclusi. Mendose vulgo ἀκρίτως, σώους δὲ εἰς τ. Ῥ.

tati adjiciens, nunc detrahens, auctori-
 tatem fidemque adversus eos sibi com-
 paravit. At *Cephalus*, vir singularis
 prudentiæ ac constantiæ, etiam tum in
 optima sententia erat. Deos enim
 immortales precatus fuerat, ut bellum
 ne conflaretur, neve de rerum summa
 decerneretur: sin gerendum bellum
 esset, statuerat ex fœderis præscripto
 Romanos juvare, præter fœderis autem
 leges nihil ultro facere, atque in nullo
 obsequi indecore ac turpiter. Ceterum,
 cum *Charops* criminationi illius acriter
 insisteret, et, quidquid non pro Ro-
 manis fieret, insidiosè agi causaretur;

initio quidem et ipse et Antinous
 hominem spernebant, quippe nullius
 sui consilii, a Romanorum societate
 alieni, conscii cum essent. Postea
 vero cum Hippolochum et Nicandrum
 et Lochagum Ætolos post prælium
 equestre sine caussa Romam perducī
 cernerent, et calumniis fidem adhiberi
 adversus eos a Lycisco sparsis, qui
 tunc in Ætolia eamdem sectam ac
 Charops instituerat; tum demum, quid
 sese maneret, prospicientes animo,
 consilium de rebus suis cepere. Sta-
 tuerunt igitur, omnia sibi tentanda,
 neque ullatenus ferendum, ut crimi-

εἰς τὴν Ῥώμην ἐπανάγεισθαι διὰ τὰς Χάροπος διαβο- A. U. 584.
16 λὰς. Οὕτω μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κέφαλον ἠναγκά-
σθησαν παρὰ τὰς αὐτῶν προαιρέσεις ἐλίσθαι τὰ τοῦ
Περσέως.

(II.) A. Hostilio Consuli insidiae struuntur in Epirō.

*

XIV. Οἱ περὶ Θεόδοτον καὶ Φιλόστρατον ἐποίησαν
2 ἄσεβες πρᾶγμα καὶ παράσπονδον ὁμολογουμένως. Πυ-
θόμενοι γὰρ, τὸν ὕπατον τῶν Ῥωμαίων Αὐλὸν Ὀστίλιον
παραγίγνεσθαι, κομιζόμενον εἰς Θετταλίαν ἐπὶ τὸ
στρατόπεδον, καὶ νομίζοντες, εἰ παραδοῖεν τὸν Αὐλὸν
τῷ Περσεῖ, μεγίστην μὲν πίστιν προσενέγκασθαι, μέ-
γιστα δ' ἂν βλάψαι κατὰ τὸ παρὸν Ῥωμαίους,
3 ἔγραφον τῷ Περσεῖ συνεχῶς, ἐπισπεύδειν. Ὁ δὲ βασι-
λεὺς ἐβούλετο μὲν ἐξ αὐτῆς προάγειν καὶ συνάπτειν
τῶν δὲ Μολοττῶν κατὰ τὸν Ἀῶν ποταμὸν τὴν γέφυ- Aousamnis.
ραν κατειληφόντων, ἐκωλύετο τῆς ὁρμῆς, καὶ πρῶτον
4 ἠναγκάζετο διαμάχεσθαι πρὸς τούτους. Συνέβη δὲ, τὸν
Αὐλὸν εἰς τοὺς Ῥηνοῦς παραγενόμενον καταλῦσαι
παρὰ Νέστορι τῷ Κρωπίῳ, καὶ παραδοῦναι καθ' αὐτοῦ Nestor
τοῖς ἐχθροῖς καιρὸν ὁμολογούμενον. ὃν, εἰ μὴ τύχη τις Cropsius.
ἐβράβευσεν πρὸς τὸ βέλτιον, οὐκ ἂν μοι δοκεῖ διαφυγεῖν.
5 νῦν δὲ δαιμονίως πως ὁ Νέστωρ τὸ μέλλον ὀττεύσάμενος,

ἢ τὸν Ἀῶν ex conject. correxi. Vulgo Αῶν ex Valesii ingenio. Αῶν dabat
codex. Ῥηνοῦς ex Valesii conject. adscivi. Vulgo Ρηνοῦς. ὃν Prono-
mēn ὃν, quod abest vulgo, adjeci monente Reisk.

nationibus Charopis constricti Romam, Ita *Cephalus* ad *Persei* partes invitus
[sicut illi,] indicta caussa abducerentur. transire est coactus.

(II.) Excerptum Valesianum.

XIV. Per hoc tempus a Theodoto ac
Philostrato grave ac nefarium facinus
susceptum est. Nuncio enim accepto,
Aulum Hostilium, Consulem populi
Romani, in Thessaliam ad exercitum
proficiscentem adventare; rati, se, si
Aulum in manus Persei traderent,
maximum fidei documentum regi ex-
hibituros, ac gravissimum Romanis
damnum adlaturos in praesentia esse,
adsidue ad regem litteras dabant, ut
muturaret iter. At rex in animo qui-

dem habebat, illico progredi et obviam
ire. Sed cum *Molossi* pontem *Aoi*
fluminis intercepissent, impetus ejus
retardabatur; prius enim dimicandum
cum *Molossis* erat. At *Hostilius*, in
Phanotensium urbem delatus, diversa-
tusque apud *Nestorem Cropsium*, op-
portunam plane adversus se insidia-
rum ansam hostibus praebuerat; quam
nisi benignior quaedam fortuna defle-
xisset, prorsus effugere, ut mihi qui-
dem videtur, nullo modo poterat. Sed
Nestor, mira sagacitate rem odoratus,

ΘΙ 132 2. ἐξ αὐτῆς ἠνάγκασε μετελθεῖν εἰς γείτονα τῆς νυκτός. καὶ ἀπογνοῦς τὴν διὰ τῆς Ἑπείρου πορείαν ἀνήχθη, καὶ ὁ πλεύσας εἰς Ἀντίκυραν, ἐκεῖθεν ἐποίησατο τὴν ὁρμὴν εἰς Θερταλίαν.

IV.

RES ASIÆ.

*

*

*

Pharnace. xv. ΦΑΡΝΑΚΗΣ πάντων τῶν προτοῦ βασιλέων ἐγένετο παρανομώτατος.

*

*

*

Attali amor
in Eume-
nem fra-
trem.

Ἄτταλος, χερμαζὼν ἐν Ἑλατείᾳ, καὶ σαφῶς εἰδὼς² τὸν ἀδελφὸν Εὐμένην ἑλποῦμενον μὲν ὥς ἐνὶ μάλιστα, καὶ ὡς βαρυνόμενον, ἐπὶ τῷ τὰς ἐπιφανεστάτας αὐτοῦ τιμὰς ἠθετῆσθαι ὑπὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ διὰ κοινοῦ δόγματος, ἐπικρυπτόμενον δὲ πρὸς πάντας τὴν περὶ αὐτὸν ὑπάρχουσαν διάθεσιν· ἐπεβάλετο διαπέμπεσθαι³ πρὸς τινὰς τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ, σπουδάζων ἀποκατασταθῆναι τὰ ἀδελφῷ αὐτοῦ μὴ μόνον τὰς ἀναθηματικὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐγγράπτους τιμὰς. Τοῦτο δ' ἐποίει, πεπεισ-⁴ μένος, μεγίστην μὲν ἂν ἐκείνῳ ταύτην τὴν χάριν προσ- ἐνέγκασθαι, μάλιστα δ' ἂν τὸ φιλάδελφον καὶ γενναῖον

² Conjunctionem ex conject. adjeci, et deinde ἐπικρυπτόμενον scripsi, pro vulgato ἐπικρυπτόμενος. ³ Vel sic vel βαρυνόμενα scribendum monuit Reisk. Perperam vulgo βαρύνοντα. ⁴ ἂν ἐκείνῳ ex Valesii conject. in textum recepi. ἀνακινῶν dabat codex.

confestim in proximam civitatem migrare eum noctu jussit. Ille, itinere

per Epirum relicto, navibus Anticyram vectus, inde in Thessaliam contendit.

IV.

Excerpta Valesiana.

xv. *PHARNACES* omnium ex superiori memoria regum iniquissimus fuit.

Attalus, qui *Elatiæ* hybernabat, cum satis sciret, *Eumenem* fratrem acerbissime quidem ferre, quod universæ *Peloponnesi* civitates nobilissima honoris monimenta, quæ ei posita fue-

rant, communi decreto sustulerant; sed eundem apud omnes, quonam esset animo, dissimulare; missis ad nonnullos *Achæorum* interpretibus, id agere est molitus, ut non modo imagines et statuæ, sed et decreta, honoris ejus caussa tabulis incisa, restituerentur. Id vero agebat *Attalus*, tum quia persuasum habebat, gratissimam eam rem fratri fore, tum maxime ut amo-

τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως ἐναποδείξασθαι τοῖς Ἕλλησι διὰ Α. Υ. 584.
ταύτης τῆς πράξεως.

V.

RES CRETENSIIUM.

*

*

*

XVI. Οἱ [^yΚυδωνιάται] Κρητες ἀνάξιον κατὰ τὸν Cydonio-
καιρὸν τοῦτον ἐποίησαν πρᾶγμα, δεινὸν καὶ παράσπονδον rum perfidi-
ἀπομολογουμένως. ²καὶ γὰρ, πολλῶν τοιούτων γενομένων dia in Apol-
κατὰ τὴν Κρήτην, ὅμως ἔδοξεν ὑπεραίρειν τὴν συνθήειαν loniatas.
³τὸ τότε γεγόμενον. Ὑπαρχούσης γὰρ ^aαὐτοῖς οὐ μόνον
φιλίας, ἀλλὰ συμπολιτείας πρὸς Ἀπολλωνιάτας, καὶ
καθόλου κοινανίας πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις νομιζομένων
δικαίων, καὶ περὶ τούτων κειμένης ἐνόρκου συνθήκης
⁴παρὰ τὸν Δία τὸν Ἰδαῖον παρασπονδήσαντες τοὺς
Ἀπολλωνιάτας, κατελάβοντο τὴν πόλιν, καὶ τοὺς μὲν
ἄνδρας κατέσφαζαν, τὰ δὲ ὑπάρχοντα διήρπασαν, ^bκαὶ
τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν
χώραν διανειμάμενοι κατεῖχον.

^y Vocabulum Κυδωνιάται ex Diodoro Siculo inserui. ² καὶ γὰρ correxi cum
Reisk. . Vulgo καίπερ. ^a αὐτοῖς οὐ μόνον ex conject. scripsi. Vulgo αὐτῆς.
^b Adjeci conjunct. quæ vulgo desiderabatur.

rem suum erga Eumenem fratrem et declararet.
magnitudinem animi hoc testimonio

V.

Excerptum Valsianum.

XVI. PER id tempus indignum fa-
cinus, fœdum et manifeste perfidum a
[Cydoniatis] Cretensibus admissum est.
Tametsi enim multa ejusmodi in Creta
insula fieri solent, nihilominus hoc, de
quo nunc sermo est, ceteris omnibus
antistare visum est. Nam cum non
societas solum, sed etiam commune
civitatis jus cum Apolloniatis ipsis
intercederet, ac postremo omnia jura,
quæ ab hominibus sacrosancta haben-
tur, utrisque communia essent; cum
ejus fœderis tabulæ sacramento utrim-
que firmatæ juxta ipsum simulacrum
Jovis Idæi fixæ exstarent; tamen,
calcata fœderis religione, Apolloniata-
rum urbem occuparunt, virisque om-
nibus trucidatis, ac bonis eorum dire-
ptis, uxores ac liberos omnemque
agrum inter se dividerunt.

Ol. 152. 2.
A. U. 584.

VI.

RES SYRIACÆ ET ÆGYPTIACÆ.

*

*

*

Bellum
Antiochi-
cum Pto-
lem. Phil-
omet.

xvii. **ΑΝΤΙΟΧΟΣ**, ὁρῶν ἐκφανῶς ἤδη τοὺς κατὰ ¹
τὴν Ἀλεξάνδρειαν παρασκευαζομένους εἰς τὸν περὶ
Κοίλης Συρίας πόλεμον, εἰς μὲν τὴν Ῥώμην ἐπεμψε
πρεσβευτὰς τοὺς περὶ Μελέαγρον ἐντειλάμενος, λέγειν ²
τῇ συγκλήτῳ, καὶ διαμαρτύρασθαι, διότι παρὰ πάντα
τὰ δίκαια Πτολεμαῖος αὐτῷ τὰς χεῖρας ἐπιβάλλει.
* * ^c

*

*

*

Antiochus
ad Pelu-
sium.

Ἀντίοχος, ὁ βασιλεὺς, ἦν καὶ πρακτικὸς, καὶ τοῦ ³
τῆς βασιλείας ὀνόματος ἄξιος, πλὴν τῶν κατὰ τὸ Πη-
λούσιον ^dστρατηγημάτων.

^c In fine hujus Eclogæ prætermissa ab Epitomatore ea fere puto, quæ in
vers. Lat. conjectura nîsus adjeci, uncis inclusa. ^d τοῦ κ. σ. Πηλ. στρατηγή-
ματος legitur in Excerpt. ex Diodoro.

VI.

Legatio LXXI.

*

*

*

xvii. **ANTIOCHUS** (*Epiphanes*) ubi
vidit, manifesto jam Alexandrinos ad
Bellum pro Calesyria se comparare;
Romam quidem *legatum* misit Mele-
agrum, qui ipsius nomine patribus

conscriptis nunciaret, et testans fœdera
diceret, *præter omne jus a Ptolemæo se*
invadi: [simul vero, præventurus Æ-
gyptios, ipse, cum exercitu profectus,
in Ægyptum impressionem fecit.]

*

*

*

(*Excerptum Valesianum.*)

Erat rex *Antiochus* [in illa expedi-
tione] strenuus, et regio nomine se
non indignum demonstravit; si astu-

tiam excipias, qua ad *Pelusium* usus
est.

ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΤΗΣ ΟΓΔΟΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

RES IN ITALIA GESTÆ.

(I.) *Senatus datur LEGATIS ANTIOCHI EPIPHANIS et
PTOLEMÆI PHILOMETORIS.*

* * *

Ol. 152. 3.
A. U. 585.
Bellum pro
Cœlesyria.

1. ΤΟΥ πολέμου τοῦ περὶ Κοίλης Συρίας ἥδη καταρ-
χὴν λαβόντος Ἀντίοχῳ καὶ Πτολεμαίῳ τοῖς βασιλεῦ-
σιν, ἦκον πρέσβεις εἰς τὴν Ῥώμην, παρὰ μὲν Ἀντίοχου,
Μελέαγρος καὶ Σωσιφάνης καὶ Ἡρακλείδης· παρὰ δὲ
2 Πτολεμαίου, Τιμόθεος καὶ Δάμων. Συνέβαινε δὲ, Antiochi
κρατεῖν τὸν Ἀντίοχον τῶν κατὰ Κοίλην Συρίαν καὶ jura.
3 Φοινίκην πραγμάτων. ἐξ οὗ γὰρ Ἀντίοχος, ὁ πατὴρ
τοῦ νῦν λεγομένου βασιλέως, ἐνίκησε τῇ περὶ τὸ Πάνιον
μάχῃ τοὺς Πτολεμαίου στρατηγοὺς, ἀπ' ἐκείνων τῶν
χρόνων ἐπείθοντο πάντες οἱ προειρημένοι τόποι τοῖς ἐν
4 Συρίᾳ βασιλεῦσι. Διόπερ ὁ μὲν Ἀντίοχος, ἡγούμενος
τὴν κατὰ πόλεμον ἰσχυροτάτην καὶ καλλίστην εἶναι

I.

(I.) *Legatio LXXII.*

1. QUUM jam esset inchoatum a re-
gibus Antiocho et Ptolemæo bellum pro
Cœlesyria, Romani legati venerunt,
Antiochi quidem, Meleager, Sosiphanes
et Heraclides; Ptolemæi vero, Timo-
theus et Damon. Erat autem illo
tempore Antiochus in Cœle Syria et
Phœnice rerum dominus. Nam post-
eaquam Antiochus, pater illius, de quo
nunc loquimur, regis, ad Panium du-
ces Ptolemæi devicit, ex illo tempore
omnia commemorata loca Syriæ regi-
bus paruerunt. Itaque Antiochus, qui
bello quæditorum firmissimam atque

Ol. 152. 3.
Ptolemæi
jura.

Mandata
utriusque
ad senatum.

Responsum
senatus.

πτῆσιν, ὡς ὑπὲρ ἰδίων ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν· ὁ δὲ Πτο- 5
λεμαῖος, ἀδίκως ὑπολαμβάνων τὸν πρότερον Ἀντίοχον,
συνεπιθέμενον τῇ τοῦ πατρὸς ὀρφανίᾳ, παρηρῆσθαι τὰς
κατὰ Κοίλην Συρίαν πόλεις αὐτοῦ, οὐχ οἷός τε ἦν
ἐκεῖνα παραχωρεῖν τῶν τόπων τούτων. Διόπερ οἱ περὶ 6
τὸν Μελέαγρον ἦκον, ἐντολὰς ἔχοντες, μαρτύρεσθαι τὴν
σύγκλητον, διότι Πτολεμαῖος αὐτῷ παρὰ πάντα τὰ
δίκαια τὰς χεῖρας ἐπιβάλλει πρότερος· οἱ δὲ περὶ τὸν 7
Τιμόθεον, περὶ τε ^bτῆς τῶν φιλανθρώπων ἀνανεώσεως,
καὶ τοῦ διαλύειν τὸν πρὸς Περσέα πόλεμον, μάλιστα δὲ
παρατηρεῖν τὰς τῶν περὶ τὸν Μελέαγρον ἐντεύξεις.
Περὶ μὲν οὖν τῆς διαλύσεως οὐκ ἐθάρρῃσαν εἰπεῖν, 8
Μάρκου συμβουλευσάντος αὐτοῖς Αἰμιλίου· περὶ δὲ
τῶν φιλανθρώπων ἀνανεωσάμενοι, καὶ λαβόντες ἀπο-
κρίσεις ἀκολούθους τοῖς ἀξιουμένοις, ἐπανῆλθον εἰς τὴν
Ἀλεξάνδρειαν. Τοῖς δὲ περὶ τὸν Μελέαγρον ἡ σύγ- 9
κλητος ἀπεκρίθη, διότι Κοίντῳ Μαρκίῳ δώσει τὴν ἐπι-
τροπὴν, ^cγράψαι περὶ τούτων πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς αὐτῷ
δοκεῖ συμφέρειν ἐκ τῆς ἰδίας πίστεως. Καὶ ταῦτα μὲν
οὕτως ἐχειρίσθη κατὰ τὸ παρόν.

^a πόλις αὐτῶν Bav.

^b Alterum artic. inserui cum Reiskio.

^c Vulgo

γράφαι τι. Delevi conjunct. monente eodem Reisk.

honestissimam possessionem esse existimabat, pro suis illa habebat. At *Ptolemæus*, ratus, superiorem Antiochum, contra jus et fas pupillari patris sui ætati insidiatum, urbes ipsi eripuisse, quas in Syria Coela habuerat, nullo modo in animum poterat inducere, ut locis istis ei cederet. Propterea venit Meleager, ut senatum testaretur, *Ptolemæum* contra omne jus priorem lacessere Antiochum. Timotheus vero ad renovandam amicitiam venerat, et imponendum finem bello contra Perseum; præcipue autem ad obser-

vandos Meleagri cum Romanis congressus. Sed de pace quidem cum Perseo, Marci Æmilii consilium secutus, ne facere quidem verba est ausus: amicitiam vero ubi renovasset, et congruentia postulatis suis responsa accepisset, Alexandriam est reversus. Meleagro senatus respondit, *Quinto Marcio se permissurum, ut de iis rebus ad Ptolemæum scribat, ita ut esse e re populi Romani fideque sua viderit.* Et hæc quidem res in præsentia hoc pacto sunt administratæ.

(II.) *Audiuntur LEGATI RHODIORUM.*

A. U. 585.

*

*

*

11. Κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους ἦλθον καὶ παρὰ
 Ῥοδίων πρέσβεις, ἥδη τῆς θερίας ληγούσης, Ἡγησί-
 2 λοχος, καὶ Νικαγόρας, καὶ Νίκανδρος· τὴν τε φιλίαν
 ἀνανεωσόμενοι, καὶ ^dσίτου θέλοντες ἔξαγωγὴν λαβεῖν,
 ἅμα δὲ καὶ περὶ τῶν διαβολῶν ἀπολογησόμενοι, τῶν
 3 λεγομένων κατὰ τῆς πόλεως. Ἐκφανέστατα γὰρ ἐδό-
 κουν στασιάζειν ἐν τῇ Ῥόδῳ, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀγα-
 θάγητον καὶ Φιλόφρονα καὶ Ῥοδοφῶντα καὶ Θεαίτητον,
 ἀπεριεδόμενοι πάσας τὰς ἐλπίδας ἐπὶ Ῥωμαίους· οἱ δὲ
 περὶ τὸν ^eΔεῖωνα καὶ Πολυάρατον, ἐπὶ Περσέα καὶ
 4 Μακεδόνας. ἐξ ὧν πλεονάκεις ἐν τοῖς ἐκείνων πράγμασιν
 ἀντιρρήσεως γενομένης, καὶ διελκομένων τῶν διαβουλιῶν,
 ἐλάμβανον ἀφορμὰς οἱ βουλόμενοι λογοποιεῖν κατὰ τῆς
 5 πόλεως. Οὐ μὲν ἢ γε σύγκλητος τότε προσεποιήθη
 τούτων οὐδέν, καίπερ σαφῶς εἰδυῖα τὰ γενόμενα παρ'
 αὐτοῖς· σίτου δὲ δέκα μυριάδας μεδίμνων ἐξάγειν ἐκ
 6 Σικελίας ^εἐφῆκαν. Ταῦτα μὲν οὖν ἡ σύγκλητος ἐχρη-
 7 μάτισεν ^hἰδίᾳ τοῖς Ῥοδίων πρεσβευταῖς. Ἀκολούθως δὲ
 καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀπήντησε τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλά-

Fruumen-
tum petunt
ex Sicilia.Excusant
factionum
dissidia.^d Videtur Ursinus hæc correxisse. In Bav. est σῖτον θέλοντες ἔξαγαγεῖν λαβεῖν.^e Δεῖωνα rescripsi. Vulgo h. l. Δίωνα. Et Δίωνα Bav. ^f Sic Bav. Vulgo γινομένης. ^g ἐφῆκαν prætulī. ἐφῆκαν ex conject. scripserat Ursinus. Desideratur verbum in codd. ^h ἰδίᾳ τοῖς Ῥοδίων πρεσβευταῖς. Sic suavit Reisk. Vulgo διὰ τῶν Ῥοδίων πρεσβευτῶν.(II.) *Legatio LXXIII.*

*

*

*

11. Per id tempus, inclinante jam ætate, Rhodiorum etiam legati venerunt, Hegesilochus, Nicagoras et Nicander; cum ad renovandam amicitiam, tum ut facultatem exportandi frumenti acciperent; simul, ut criminationibus responderent, quæ civitati objiciebantur. Erat namque notissimum, instina seditione laborare Rhodios; quum Agathagetes, Philophron, Rhodophon et Theætetus spes omnes suas in Romanis defixissent; Dino contra et Polyaratus, in Persæo et Macedonibus.

Ex quo persæpe fiebat, ut, rebus, quæ ad deliberandum proponebantur, in contrarias partes disceptatis, et dissidentibus sententiis, occasionem inde sumerent, qui detractum ire civitati cupiebant. Verum patres nihil eorum sibi innotuisse simulabant; qui tamen omnia, quæ apud illos fuerant gesta, probe norant: frumenti vero exportandi e Sicilia ad centum mille modium potestatem fecerunt. Ac senatus quidem Romanus cum Rhodiorum legatis ita egit; itemque erga omnes alios.

OL 152. 3. ὁς παραγεγονόσι, τηροῦσι τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Καὶ 8
τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τούτοις ἦν.

II.

BELLUM PERSICUM.

(I.) POPILLII legatio ad Populos GRÆCIÆ, belli Persici
CAUSSA.

*

*

*

A. Hosti-
lius, pro-
consul.

C. Popil-
lius, Cn.
Octavius,
legati ad
Thebanos;
ad Achæos.

III. ἸΟΥΛΙΟΣ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, ἀντιστράτηγος
ὢν, καὶ παραχειμάζων ἐν Θετταλία μετὰ τῶν δυνά-
μεων, ἐξέπεμψε πρεσβευτὰς εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα
τόπους, Γαῖον Ποπίλλιον, καὶ Γνάϊον Ὀκταύϊον· οἱ 2
πρῶτον μὲν εἰς Θήβας ἐλθόντες, ἐπήνεσαν καὶ παρε-
κάλεσαν τοὺς Θηβαίους, διαφυλάττειν τὴν πρὸς Ῥω-
μαίους εὖνοιαν. Ἐξῆς δὲ τούτοις ἐπιπορευόμενοι τὰς ἐν 3
Πελοποννήσῳ πόλεις, ἐπιδεικνύειν ἐπειρῶντο τοῖς ἀνθρώ-
ποις τὴν τῆς συγκλήτου πραότητα καὶ φιλανθρωπίαν,
προφερόμενοι τὰ δόγματα τὰ μικρῶ πρότερον ρηθέντα·
ἅμα δὲ διὰ τῶν λόγων παρενέφαινον, ὡς εἰδότες τοὺς ἐν 4
ἐκάστη τῶν πόλεων παρὰ τὸ δέον ἀναχωροῦντας, ὡσαύ-
τως δὲ καὶ τοὺς ^kπροσπίπτοντας. καὶ δῆλοι πᾶσιν ἦσαν 5
δυσαρεστούμενοι τοῖς ἀναχωροῦσιν, οὐχ ἥττον ἢ τοῖς
ἐκφανῶς ἀντιπράττουσιν. Ἐξ ὧν τοὺς πολλοὺς εἰς 6

ⁱ Plurima pars hujus Eclogæ desideratur in Cod. Bav.
dum προσπίπτοντας.

^k Omnino legen-

Græcorum legatos, qui eamdem seque-
bantur sectam, similiter se gessit.

Hic tum fuit ITALIÆ status.

II.

(I.) Legatio LXXIV et LXXV.

III. PER idem tempus Aulus Hosti-
lius proconsul, hiberna cum copiis in
Thessalia habens, legatos circum civi-
tates Græciæ misit, C. Popillium et
Cn. Octavium. Qui, ubi Thebas primo
venerunt, collaudatos Thebanos hortati
sunt, ut in populi Romani amicitia
manerent. Secundum hæc, Pelopon-
nesi omnes urbes adeunt, et senatus-
consulto, de quibus paullo ante sumus
locuti, ostentantes, clementiam humani-

talemque senatus ubique prædicant.
Simul vero in sermonibus significatio-
nem dabant, notos sibi esse in singulis
civitatibus eos, qui ab amicitia Romano-
rum et ab officio recederent, pariterque
eos, qui partes populi Romani sequerentur.
Eratque omnibus manifestum,
non minus offensæ apud ipsos contrahi,
si quis lentum se præberet, quam si
palam factionis esset contrariæ. Quæ
res sollicitos et anxios plerosque redde-

ἐπίστασιν καὶ διαπόρῃσιν ἦγον, ὑπὲρ τοῦ, τί ποτ' ἂν A. U. 585.
Popillius
legatus ad
Ætolos.
ἢ λέγοντες ἢ πράττοντες εὐστοχοῖεν τῶν παρεστώτων
7 καιρῶν. Οἱ δὲ περὶ τὸν Γάϊον, συναχθείσης τῆς τῶν
Ἀχαιῶν ἐκκλησίας, ἐλέγοντο μὲν βεβουλευσθαι κατη-
γορήσειν τῶν περὶ τὸν Λυκῆρταν καὶ τὸν Ἀρχωνα καὶ
8 Πολύβιον, καὶ παραδείξειν ἄλλοτρίους ὑπάρχοντας τῆς
τῶν Ῥωμαίων αἰρέσεως, καὶ τὴν ἡσυχίαν ἄγοντας κατὰ
τὸ παρὸν, οὐ φύσει τοιούτους ὄντας, ἀλλὰ παρατηροῦν-
τας τὰ συμβαίνοντα, καὶ τοῖς καιροῖς ἐφεδρεύοντας.
9 Οὐ μὲν ἐθάρρῃσαν τοῦτο ποιῆσαι, διὰ τὸ μηδεμίαν
εὐλογον ἀφορμὴν ἔχειν κατὰ τῶν προειρημένων ἀνδρῶν.
10 Διὸ συναχθείσης αὐτοῖς τῆς βουλῆς εἰς Λίγγιον, ἄσπα-
στικὴν τε καὶ παρακλητικὴν ποιησάμενοι τὴν πρὸς τοὺς
Ἀχαιοὺς ἔντευξιν, ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

IV. Καὶ πάλιν ἐκεῖ συναχθείσης αὐτοῖς τῆς ἐκκλη-
σίας εἰς Θέρμον, παρελθόντες εἰς τοὺς πολλοὺς, παρα-
2 κλητικούς καὶ φιλανθρώπους διετίθεντο λόγους. τὸ δὲ
συνέχον αὐτοῖς τῆς ἐκκλησίας, ὁμήρους ἔφασαν δεῖν
3 δοθῆναι σφίσι παρὰ τῶν Αἰτωλῶν. Τούτων δὲ κατα-
βάντων, Πρόανδρος ἐπαναστὰς, ἐβούλετό τινας εὐχρη-
στίας πρὸς αὐτοῦ γεγενημένας εἰς τοὺς Ῥωμαίους
προφέρεισθαι, καὶ κατηγορεῖν τῶν διαβαλλόντων αὐτόν.
4 Ἐφ' ὃν Γάϊος πάλιν ἐπαναστὰς, καὶ καλῶς εἰδὼς
ἀλλότριον αὐτὸν ὄντα Ῥωμαίων, ὅμως ἐπήνεσε, καὶ
5 πᾶσι τοῖς εἰρημένοις ἀνθρωπολογήσατο. Μετὰ δὲ τοῦτον

bat, quibusnam dictis factisque suas rationes ad præsentem statum satis adcommodare possent. Enimvero Popillius ceterique legati dicebantur convocato Achæorum concilio accusaturi Lycortam, Archonem et Polybium, eosque publice notaturi, ut alienos a consiliis populi Romani, qui in præsentia quiescerent, non quod quietis et publicæ tranquillitatis studio ducerentur, sed quia exitus rerum observarent et temporum opportunitatibus imminerent. Id tamen facere non sunt ausi legati; ut qui nihil haberent, quod prædictis viris cum aliqua similitudine verè objicerent. Itaque posteaquam coactum Ægii concilium adiissent,

benigneque omnes salutassent, cohortatique essent, in Ætoliam trajecerunt.

IV. Ibi quoque congregatum *Thermi* concilium adeunt, benigna et proluxa oratione multitudinem ad officium hortaturi. Ceterum caussa præcipua convocati concilii erat, quod *obsides sibi dari ab Ætolis* postulabant. Postquam de suggestu descenderunt legati; surgit *Proander*, et commemoratis aliquot suis in populum Romanum meritis, invehi in eos incipiebat, qui se falsis criminationibus onerarent. At *Caius*, iterum surgens, licet probe perspectrum ejus alienum a Romanis animum haberet, laudavit tamen, et omnibus, quæ dixerat, est adsensus. Post hunc

Ol. 152. 3.
Popillius
legatus ad
Ætolos.

προελθὼν Λυκίσκος, ἐπ' ὀνόματος μὲν οὐδενὸς ἐποιήσατο
κατηγορίαν· καθ' ὑπόνοιαν δὲ, πολλῶν. "Ἐφη γὰρ, 6
περὶ μὲν τῶν κορυφαίων καλῶς βεβουλευσθαι Ῥωμαίους,
ἀπαγαγόντας αὐτοὺς εἰς τὴν Ῥώμην, λέγων τοὺς περὶ
τὸν Εὐπόλεμον καὶ Νικάνδρον· τοὺς δὲ συναγωνιστάς 7
καὶ τοὺς παραστάτας τοὺς ἐκείνων ἔτι μένειν κατὰ τὴν
Αἰτωλίαν, οὓς δεῖν ἅπαντας τῆς αὐτῆς τυχεῖν ἐκείνοις
ἐπιστροφῆς, ἂν μὴ προῶνται τὰ τέκνα Ῥωμαίοις εἰς
ὁμηρίαν. μάλιστα δὲ κατ' Ἀρχιδάμου καὶ Παντα- 8
λέοντος ἐποίει τὰς ἐμφάσεις. Τούτου δὲ παραχωρή- 9
σαντος, Πανταλέων ἀναστὰς, τὸν μὲν Λυκίσκον διὰ
βραχέων ἐλοιδόρησε, φήσας, αὐτὸν ἀναισχύντως καὶ
ἀνελευθέρως κολακεύειν τοὺς ὑπερέχοντας· ἐπὶ δὲ τὸν 10
Θόαντα μετέβη, τοῦτον ὑπολαμβάνων εἶναι τὸν ἀξιο-
πίστως ἐνιέντα τὰς κατ' αὐτῶν διαβολὰς, τῷ δοκεῖν
μηδεμίαν ὑπάρχειν αὐτοῖς πρὸς τοῦτον διαφοράν. Καὶ 11
τὰ μὲν ὑπομνήσας τῶν κατ' Ἀντίοχον καιρῶν, τὰ δὲ
ὀνειδίσας εἰς ἀχαριστίαν αὐτῷ, διότι δοθεὶς ἔκδοτος
Ῥωμαίοις, πρεσβεύσαντος αὐτοῦ καὶ Νικάνδρου, τύχη
τῆς σωτηρίας ἀνελπίστως· ταχέως ἐξεκαλέσατο τοὺς 12
Ἀιτωλοὺς εἰς τὸ μὴ μόνον θορυβεῖν τὸν Θόαντα, ὅτε
ἵβουληθεῖν τι λέγειν, ἢ ἀλλὰ καὶ βάλλειν ὁμοθυμαδόν.
Γενομένων δὲ τούτων, βραχέα καταμεμψάμενος ὁ Γαίιος 13

* Perperam vulgo Ἀχαιοὺς.
lacunæ signum adposuit Casaub.

† Vulgo βουληθεῖς.

ἢ ἀλλὰ abest vulgo, et
Omnia ex conject. correxi, monente partim
Reiskio.

procedit in medium *Lyciscus*, nomi-
natim quidem neminem accusans;
suspiciones vero in multos jaciens.
Dixit enim, recte quidem Romanos con-
suluisse in eo, quod gentis principes
(*Eupolemum et Nicandrum* intelligens)
Romam abduxissent: sed remanere ad-
huc in *Ætolia* adiutores illorum, et
eorundem consiliorum participes; quos
omnes, nisi liberos suos ultro obsides
Romanis tradant, simili ratione ad bo-
nam mentem esse revocandos. Maxime
autem *Archidamum et Pantaleontem*
sermo ejus designabat. Hic vero quum
dicendi vices alii concessisset; surgit
Pantaleon, et postquam paucis verbis
Lycisco fecisset convicium, quem sine

pudore et illiberaliter potentioribus
adulari dixit, ad Thoantem se conver-
tit, hunc ratus esse, cujus calumniis
peteretur, quæ fidem eo magis mere-
rentur, quod nulla mutui inter ipsos
odii esset suspicio. Hic igitur, partim
revocatis in memoriam Antiochici belli
temporibus, partim ingrati animi vitio
illi exprobrato, quod, quum deditione
traditus Romanis fuisset, per suam et
Nicandri legationem insperatam salu-
tem esset adeptus, cito concitavit *Æto-*
los, ut non solum Thoanti obstrepe-
rent, quoties verba facere conaretur;
verum etiam communi consensu lapi-
dibus eum peterent. Quæ ubi accide-
runt, *Popillius*, brevi sermone castiga-

τοὺς Αἰτωλοὺς ἐπὶ τῷ βάλλειν τὸν Θόαντα, οὗτος μὲν λ. u. καὶ εὐθέως μετὰ τοῦ συμπρεσβευτοῦ ἀπῆρεν εἰς Ἀκαρνανίαν, ἐκσιωπηθεὶς περὶ τῶν ὁμήρων· τὰ δὲ κατὰ τὴν Αἰτωλίαν ἐν ὑποψίαις ἦν πρὸς ἀλλήλους καὶ ταραχαῖς ὀλοσχερεῖσιν.

ν. "Κατὰ δὲ τὴν Ἀκαρνανίαν συναχθείσης τῆς ἐκ-^{Ad Acarnanica.} κλησίας εἰς Θούριον, Λίσχρίαν μὲν καὶ Γλαῦκος καὶ Ὁ Χρέμης, φίλοι ὄντες Ῥωμαίων, παρεκάλουν τοὺς περὶ τὸν Γαῖον, ἔμφρουρον ποιῆσαι τὴν Ἀκαρνανίαν· εἶναι ἢ γὰρ παρ' αὐτοῖς τοὺς ἀποφέροντας τὰ πρᾶγματα πρὸς Περσέα καὶ Μακεδόνας. Διογένης δὲ τὴν ἐναντίαν ἐποίησατο τούτοις συμβουλίαν. οὐ γὰρ ἔφη δεῖν Φρουρὰν εἰσάγειν εἰς οὐδεμίαν πόλιν· ταῦτα γὰρ ὑπάρχειν τοῖς πολεμίοις ἢ γεγενημένοις, καὶ καταπολεμηθεῖσιν ὑπὸ Ῥωμαίων. οὐδὲν δὲ πεποιηκότας Ἀκαρνανᾶς, οὐκ ἀξίους εἶναι Φρουρὰν εἰσδέχεσθαι κατ' οὐδένα τρόπον. τοὺς δὲ περὶ Ὁ Χρέμην καὶ Γλαῦκον, ἰδίαν ἐθέλοντας κατασκευάζεσθαι δυναστείαν, διαβάλλειν τοὺς ἀντιπολιτευομένους, καὶ θέλειν ἐπισπᾶσθαι Φρουρὰν τὴν συνεπισχύουσαν ταῖς αὐτῶν πλεονεξίαις. Ῥηθέντων δὲ τούτων, οἱ περὶ τὸν Γαῖον, θεωροῦντες τοὺς ὄχλους

ⁿ Hoc CAPUT perperam vulgo separatim exhibetur post Cap. VII. et numeratur Ecloga LXXV de Legationibus. In contextu autem Legationis LXXIV sola exhibentur verba priora, Κατὰ δὲ τὴν Ἀκαρνανίαν, tum statim illa sequuntur, a quibus nos Cap. VI. incepimus, ὅτι ἴδοι τοῖς Ἕλλησιν, ante quæ verba notam lacunæ posuit Casaub. ^o Χρέμης ex Ursini emend. est. Χερμίας h. l. dant libri. Alibi Χέρμας, alibi Χερμάτας apud Polyb. vocatur. ἢ γὰρ correxit Casaub. δὲ Urs. cum MStis. παρ' αὐτοῖς cum Reisk. correxi. Vulgo περὶ αὐτοὺς. ^q γεγενημένοις dedit Bav. γινομένοις Ursin. ^r Χέρμης h. l. Bav.

tis Ætolis, quod lapidibus peterent Thoantem, mox cum legationis collega in Acarnaniam est profectus, facto de obsidibus silentio, erantque omnia in Ætolia suspicionum mutuarum et tumultuum plena.

v. In Acarnaniam inde profecti legati. Ibi concilio Thurii congregato, Æschrion, Glaucus et Chremes, qui Romanis favebant, Popillium hortabantur, ut præsidia in Acarnaniam induceret: non deesse enim inter cives, qui ad Perseum et Macedonas rem

traherent. Contrarium huic consilium Diogenes dabat: neque enim ullam in urbem præsidium, aiebat, esse inducendum; quod iis fieret, qui hostes Romanis et bello victi essent. Acarnanas fecisse nihil, cur ulla ratione mererentur præsidia recipere. At Chremen et Glaucum, studio firmandæ suæ privatim potentiæ, eos, qui a se dissideant in republica, per calumniam criminari, et præsidium velle attrahere, cujus ope suam cupiditatem sint expleturi. Postquam hæc dicta essent; cernens Popillius, iniquo ani-

Ol. 152. 3.
Popillius
legatus ad
Acarnanes.

δυσαρεστουμένους ταῖς φρουραῖς, καὶ βουλόμενοι στοι-
χεῖν τῇ τῆς συγκλήτου προθέσει, συγκαταθέμενοι τῇ
τοῦ Διογέους γνώμῃ, καὶ συνεπαινέσαντες, ἀπῆραν ἐπὶ
Λαρίσσης πρὸς τὸν ἀνθύπατον.

*

VI. Ἐδοξε τοῖς Ἑλλῃσι περὶ τῆς πρεσβείας ἐπι-
στάσεως χρεῖαν ἔχειν τὸ γιγνόμενον. Παραλαβόντες οὖν τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην πολιτείαν ὁμογνωμονοῦντας οὗτοι δ' ἦσαν Ἀρκεσίλαος, Ἀρίστων Ὁ Μεγαλοπολίται, Στράτιος Τριτταεὺς, Ξένων Ὁ Πατρεὺς, Ἀπολλωνίδης Σικυνάιος· ἐβουλευόντο περὶ τῶν ἐνεστώτων. Ὁ οὖν Ἀνκόρτας ἔμεινεν ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς προθέσεως, κρίνων, μήτε Περσεῖ, μήτε Ῥωμαίοις συνεργεῖν μηδὲν ὁμοίως, μηδ' ἀντιπράσσειν μηδετέροις. τὸ μὲν γὰρ συνεργεῖν ἄλυσιτελὲς ἐνόμιζεν εἶναι πᾶσι τοῖς Ἑλλῃσιν, προορώ-μενος τὸ μέγεθος τῆς ἐσομένης ἐξουσίας περὶ τοὺς κρατήσαντας· τὸ δ' ἀντιπράττειν ἐπισφαλές, διὰ τὸ πολλοῖς καὶ τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ῥωμαίων ἀντωφθαλμηκέναι περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων κατὰ τοὺς ἀνώτερον καιροῦς. Ὁ δ' Ἀπολλωνίδης καὶ Στράτιος ἀντιπράττειν μὲν ἐπίτηδες Ῥωμαίοις οὐκ ᾔοντο δεῖν τοὺς

* Mendose Ursinus cum MStis βουλομένους τυχεῖν στοιχεῖν correxit Casaub. βουλόμενοι scripti, monente Reiskio. Ὁ Μεγαλοπολίται ex Reiskii conject. scripsi, pro Μεγαλοπολίτης. Ὁ Πατρεὺς correxi, monente Gron. Vulgo Πατρεὺς. Ὁ Στράτιος correxi. Vulgo h. l. Στράτων. Ὁ Verba οὐκ ᾔοντο δεῖν usque παρὰ Ῥωμαίοις absunt ab Ursini edit. Videtur ergo ea ex Schotti cod. accepisse Casaub. Nam in Bav. deest hæc Ecloga.

mo ferri præsidia a populis, volensque senatus propositum sequi, Diogenis sententiæ atque consilio adsensus, col-

laudatis Acarnanibus, Larissam ad proconsulem est profectus.

VI. Advertit animos Græcorum ista legatio; ut, quid ageretur, ducerent accuratius sibi considerandum. Iis igitur adsumtis, qui in reliqua administratione publicæ rei consentiebant, (hi erant Arcesilaus et Ariston Megalopolitani, Stratius Trittæensis, Xenopatrensis, Apollonides Sicyonius,) de re proposita consultabant. Et Lycortas quidem, in sententia manens, quam a principio habuerat, censebat, Perseo Romanisque pariter neque opem feren-

dam, neque resistendum. Nam auxiliari quidem, exitiosum esse omnibus Græcis autumabat; quanta esset futura victoris potentia, animo prospiciens: resistere vero, periculosum rebatur; quod jam superioribus temporibus in publicis consiliis ausi essent multis iisque clarissimis proceribus Romanis se opponere. Apollonides et Stratius, ut Græci ex professo Romanis adversarentur, non probabant: verum, si qui præcipites sese dare vellent, et

δ' ὑπερκυβιστῶντας, καὶ διὰ τῶν κοινῶν πραγμάτων Ἀ. Π. 381.
 ἰδίαν χάριν ἀποτιθεμένους παρὰ Ῥωμαίοις, καὶ ² τοῦτο
 πράττοντας παρὰ τοὺς νόμους καὶ παρὰ τὸ κοινῇ συμ-
 φέρον, τούτους ἔφασαν δεῖν καλύειν, καὶ πρὸς τούτους
 ἄντοφθαλμεῖν εὐγενῶς. Ὁ δ' Ἀρχων, ἀκολουθεῖν, ἔφη,
 δεῖν τοῖς καιροῖς, καὶ μὴ δίδοναι τοῖς ἐχθροῖς ἀφορμὴν
 εἰς διαβολήν, μηδὲ προέσθαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν
 ἐλθεῖν διάθεσιν τοῖς περὶ Νίκανδρον· οἳ τινες, πρὶν ἢ
 λαβεῖν πείραν τῆς τούτων ἐξουσίας, ἐν ταῖς μεγίσταις
 σεῖσι τάλαιπωρίαῖς. Ταύτης δὲ τῆς γνώμης μετέσχον
 9 Πολύαινος, Ἀρκεσίλαος, Ἀρίσταν, Ξένων. Διὸ καὶ Archo,
prætor
Achæor.
Polybius,
mag. eq.
 τὸν μὲν Ἀρχωνα πρὸς τὴν στρατηγίαν ἔδοξεν αὐτοῖς
 εὐθέως προπορεύεσθαι· τὸν δὲ Πολύβιον πρὸς τὴν ἵππαρ-
 χίαν.

VII. Τούτων δὲ νεωστὶ γεγονότων, καὶ προδιειλη- Archo,
amicus
Eumam.
 φότων τῶν περὶ τὸν Ἀρχωνα, διότι δεῖ συμπράττειν
 Ῥωμαίοις καὶ τοῖς τούτων φίλοις, τυχικῶς πως συνέβη,
 τὸν Ἀτταλον πρὸς ἐτοίμους ὄντας ποιήσασθαι τοὺς
 2 λόγους. Διὸ καὶ προθύμως αὐτῷ κατανεύσαντες, ὑπ-
 3 εῖσχοντο συμπράξειν ὑπὲρ τῶν παρακαλουμένων. Τοῦ δ' Attalus agit
cum Achæis
de honori-
bus Eume-
nis.
 Ἀττάλου πέμψαντος πρεσβευτᾶς, καὶ παραγενομένων
 τούτων εἰς τὴν πρώτην ἀγορὰν, καὶ διαλεγομένων τοῖς
 Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ τὰς τιμὰς ἀποκατασταθῆναι τῷ
 βασιλεῖ, καὶ παρακαλούντων, ποιῆσαι τοῦτο διὰ τῆς
 4 Ἀττάλου χάριτος· ὁ μὲν ὄχλος ἄδηλος ἦν, ἐπὶ τίνος

² ἰδίαν cum Reiskio correxi. Vulgo ἰδίᾳ.
 his studentes.

² τοῦτοις πράττ. voluit Reisk.

proditione salutis publicæ privatam sibi
 Romanorum gratiam irent quæsitum;
 horum impediendos esse conatus, et for-
 tititer iis esse resistendum. Archoni pla-
 cebat, ut temporum rationem haberent,
 nec hostibus calumniandi darent occa-
 sionem; denique caverent, ne sua culpa
 idem infortunium incurrerent cum Ni-
 candro; qui priusquam Romanorum
 potentiam esset expertus, in maximas
 calamitates incidisset. Eadem fuit sen-
 tentia et Polyæni, Arcesilai, Aristoni-
 nis, et Xenonis. Propterea placuit,
 ut præturam gentis statim peteret
 Archo, equitum vero præfecturam
 Polybius.

VII. Hæc quum ita nuperrime es-
 sent gesta, et jam haberet constitutum
 Archo, auxiliandum esse Romanis et
 eorum amicis; opportune evenit, ut
 Attalus, regis Eumenis frater, para-
 tum offenderet, quando ipsum conve-
 nit. Itaque lætus Archo assentiri illi,
 et ad impetranda, quæ postulabat,
 suam operam ei polliceri. Missi deinde
 sunt ab Attalo legati ad proximum
 Achæorum concilium. Qui ubi apud
 Achæos verba fecissent de restituendis
 Eumeni honoribus, rogassentque, ut in
 Attali gratiam hoc facerent; quæ su-
 per eo multitudinis voluntas esset,
 haud satis poterat cognosci; ad con-

Ol. 132. 3.
De honoribus Eumenis.

Polybii
oratio.

^b ὑπάρχει γνώμης· πρὸς δὲ τὴν ἀντιλογίαν ἀνίσταντο πολλοί, καὶ διὰ πολλὰς αἰτίας. Οἱ μὲν γὰρ, ἐξ ἀρχῆς αἴτιοι γενόμενοι τῆς ἀναιρέσεως τῶν τιμῶν, βεβαιοῦν ἐβούλοντο τὴν αὐτῶν γνώμην· οἱ δὲ, ἐκ τῶν κατ' ἰδίαν ἐγκλημάτων ὑπέλαβον καιρὸν ἔχειν ἀμύνεσθαι τὸν βασιλέα· τινὲς δὲ, διὰ τὸν πρὸς τοὺς συμπράττοντας φθόνον, ἐφιλοτιμοῦντο μὴ κρατῆσαι τὸν Ἀτταλον τῆς ἐπιβολῆς. Ὁ δ' Ἀρχων ἀνέστη μὲν βοηθήσων τοῖς πρεσβευταῖς· ἐκάλει γὰρ τὰ πράγματα τὴν τοῦ στρατηγοῦ γνώμην. βραχέα δ' εἰπὼν ἀνεχώρησε, διευλαβή-7
θεῖς, μὴ δόξη κέρδους τινὸς ἔνεκεν συμβουλεύειν, διὰ τὸ πλῆθος ἱκανὸν χρημάτων εἰς τὴν ἀρχὴν δεδαπανηκέναι. Πολλῆς δ' οὔσης ἀπορίας, ὁ Πολύβιος ἀναστὰς ἐποι-8
ήσατο μὲν καὶ πλείονας λόγους, μάλιστα δὲ προσέ-
δραμε πρὸς τὴν τῶν πολλῶν γνώμην, ὑποδείξας τὸ γεγονὸς ἐξ ἀρχῆς ψήφισμα τῶν Ἀχαιῶν ὑπὲρ τῶν τιμῶν, ἐν ᾧ γεγραμμένον ἦν, ὅτι δεῖ τὰς ἀπρεπεῖς ἀρθῆναι τιμὰς, καὶ τὰς παρανόμους, οὐ μὰ Δί' ἀπά-
σας. τοὺς δὲ περὶ Σωσιγένη καὶ Διοπεῖθι ^c Ῥοδίους,9
δικαστὰς ὑπάρχοντας κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, καὶ διαφερομένους ἐκ τινων ἰδίων πρὸς τὸν Εὐμένη, λαβο-
μένους, ἔφη, τῆς ἀφορμῆς ταύτης, πάσας ἀνατετροφέναι τὰς τιμὰς τοῦ βασιλέως· καὶ τοῦτο πεποιηκέναι παρὰ 10

^b ὑπάρχει correxi. ὑπάρχιν dabat codex, quod in ὑπάρχη mutavit Ursin.
^c Suspectum hoc loco vocab.

tradendum vero multi multis de causis surrexerunt. Nam qui auctores initio fuerant tollendorum Eumenis honorum, ii ratam manere suam sententiam volebant: alii, suo privatim nomine regi offensi, ejus ulciscendi opportunum tempus nactus se putabant: quosdam impellebat invidia erga patrones hujus causa, ut omni studio contenderent, ne Attalus rem perficeret. Tandem surgit Archo, ut legatorum petitionem adjuvaret: res namque ipsa postulabat, ut prætor sententiam diceret. Is pauca locutus discedit, veritus, ne, quia magnis impensis magistratus ipsi constiterat, spe

lucelli cujusdam ductus, id consilium dare videretur. In summa omnium perturbatione et consilii inopia, surgit Polybius, qui longam orationem habuit, maximæ vero adsecutus est multitudinis sententiam, qua de facto ab Achæis decreto super tollendis honoribus disserens, esse in eo scriptum ostendebat, honores illos tollendos, qui essent indecori et contra leges, nequaquam vero omnes tollendos. Sed Sosigenem et Diopitthem Rhodios, qui per id tempus judicia exercebant, offensos privatis ex causis Eumeni, hanc arripuisse occasionem, et omnes regis honores evertisse. Id vero fecisse illos

τὸ τῶν Ἀχαιῶν δόγμα, καὶ παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐταῖς Ἀ. Π. 385.
 ἐξουσίαν, καὶ τὸ μέγιστον, παρὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ
 11 καλῶς ἔχον. οὐ γὰρ ὡς ἡδίκημένους τοὺς Ἀχαιοὺς
 βουλευσάσθαι τὰς τιμὰς αἶρειν τὰς Εὐμένους· ἀλλὰ
 μείζους αὐτοῦ ζητοῦντος τῶν εὐεργεσιῶν, τούτῳ προσκό-
 12 ψαντας ψηφίσασθαι τὸ πλεονάζον παρελεῖν. Διόπερ
 ἔφη δεῖν, καθάπερ οἱ δικασταί, τὴν ἰδίαν ἔχθραν ἐπί-
 προσθεν ποιήσαντες τοῦ τῶν Ἀχαιῶν εὐσχήμονος, ἀνέ-
 τρεψαν πάσας τὰς τιμὰς, οὕτω τοὺς Ἀχαιοὺς, κυ-
 ριώτατον ἡγησαμένους τὸ σφίσι καλῆκον καὶ πρέπον,
 διορθώσασθαι τὴν τῶν δικαστῶν ἀμαρτίαν, καὶ καθόλου
 13 τὴν πρὸς τὸν Εὐμένη γεγενημένην ἀλογίαν· ἄλλως
 περ, καὶ μέλλοντας μὴ μόνον ἐπ' αὐτὸν τὸν βασιλέα
 τὴν χάριν ἀποδίδοσθαι ταύτην, ἔτι δὲ μᾶλλον εἰς τὸν
 14 ἀδελφὸν Ἀτταλον. Τοῦ δὲ πλήρους εὐδοκῆσαντος τοῖς
 λεγομένοις, ἐγράφη δόγμα, προστάττον τοῖς ἄρχουσι, Restituitur
Eumeni
honores.
 πάσας ἀποκαταστήσαι τὰς Εὐμένους τοῦ βασιλέως
 τιμὰς, πλὴν εἴ τινες ἀπρεπές τι περιέχουσι τῷ κοινῷ
 15 τῶν Ἀχαιῶν, ἢ παράνομον. Τοῦτον μὲν δὴ τὸν τρόπον
 καὶ κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν Ἀτταλος διορθώσατο τὴν
 γενομένην ἀλογίαν περὶ τὰς ὑπαρχούσας Εὐμένει τ'
 ἀδελφῷ τιμὰς κατὰ τὴν Πελοπόννησον.

^d ἄλλως: *si* voluit Reisk.

^e εἰς αὐτὸν malim cum Reisk.

*contra Achæorum decretum, mandata-
 que sibi, potestatis fines excessisse, et,
 quod præcipuum, jus omne atque hone-
 statem migrasse. Neque enim accepta
 aliqua injuria irritatos statuisset A-
 chæos Eumeni honores detrudere; sed,
 quod majores ipse, quam pro beneficiis
 suis in Achæorum gentem collatis, postu-
 lasset, ea re offensos decrevisse, ut, quod
 modum excedebat, detraheretur. Opor-
 tere igitur, aiebat Polybius, ut, quem-
 admodum judices illi, potiore odii sui
 ratione habita, quam decori et officii
 Achæorum, omnes simul honores evertē-
 rant, ita Achæi officium suum atque
 honestatem omnibus rebus anteponentes,*

*culpam illorum judicium, et quidquid
 omnino priore contentu in Eumenem
 peccatum esset, id emendarent; quum
 præsertim non regem dumtaxat eo facto
 essent demerituri, verum etiam fratrem
 quoque illius Attalum. Hæc sententia
 multitudini quum placuisset, factum
 est decretum, quo jubebantur magi-
 stratus omnia, quæ ad Eumenis hono-
 rem spectabant, instaurare, nisi quid
 forte in iis esset, quod aut Achæorum
 commune parum deceret, aut legibus
 repugnaret. Ita igitur Attalus, quæ
 temere in Peloponneso peccata fuerant
 circa Eumenis fratris honores, tunc
 temporis emendavit.*

OL. 152. 3.

(II.) PERSEI legationes ad GENTHIUM regem.

*

*

*

Gentium
ad societa-
tem invitat
Persens.Scardus l.
Scordus
mons.Scorda l.
Scodra.
Lissus opp.Genthi
responsum.

VIII. Περσεὺς πρὸς Γένθιον τὸν βασιλέα ἀπέστειλε πρεσβευτὰς, Πλεύρατόν τε τὸν Ἰλλυρίον, ὄντα φυγάδα παρ' αὐτῷ, καὶ τὸν Βεροιαῖον Ἀδαῖον· δούς ἐντολάς, ² διασαφεῖν τὰ πεπραγμένα κατὰ τὸν πόλεμον ἑπρὸς τε Ῥωμαίους αὐτῷ, καὶ πρὸς Δαρδανίους, ἔτι δὲ καὶ πρὸς Ἡπειρώτας, καὶ πρὸς Ἰλλυριοὺς κατὰ τὸ παρὸν, καὶ παρακαλεῖν αὐτὸν πρὸς τὴν τούτου καὶ Μακεδόνων φιλίαν καὶ συμμαχίαν. Οἱ καὶ ποιησάμενοι τὴν πο- ³ ρείαν ὑπὲρ τὸ Ἰσκόρδον ὄρος διὰ τῆς Ἐρήμου καλουμένης Ἰλλυρίδος, ἣν οὐ πολλοῖς χρόνοις ἀνώτερον ἀνάστατον ἐποίησαν Μακεδόνες, ἰδιὰ τὸ δυσέργους ποιῆσαι τοῖς Δαρδανεῦσι τὰς εἰς τὴν Ἰλλυρίδα εἰσβολάς· πλὴν ⁴ οἱ γε περὶ τὸν Ἀδαῖον διὰ τούτων τῶν τόπων μετὰ πολλῆς κακοπαθείας ἦλθον εἰς Ἰσκόρδαν, καὶ πυθόμενοι, τὸν Γένθιον ἐν Λίσσῳ διατρίβειν, διεπέμψαντο πρὸς αὐτόν. τοῦ δὲ ταχέως αὐτοὺς μεταπεμψαμένου, ⁵ συμμίζαντες διελέγοντο περὶ ὧν εἶχον τὰς ἐντολάς. Ὁ δὲ Γένθιος οὐκ ἰδόκει μὲν ἀλλότριος εἶναι τῆς πρὸς ⁶ τὸν Περσέα φιλίας, ἐσκήπτετο δὲ, τοῦ μὴ παραχρῆμα συγκατατίθεσθαι τοῖς ἀξιουμένοις, τὴν ἀχορηγησίαν, καὶ μὴ δύνασθαι χωρὶς χρημάτων ἀναδέξασθαι τὸν

^f Γέντιον ed. Gron. et Ern. h. l. et deinde, invitis MStis. ^g πρὸς τοὺς Ῥωμ. Bav. ^h Vulgo Ἰσκόρδον invitis MStis. ⁱ χάριν τοῦ requiri monuit Reiskius. ^k Ἰσκόρδαν debetur Casaubono. Ἰσκόρδαν vocant alii scriptores. Σκόρδας Bav. Κόρδαν cod. Urs.

(II.) Legatio LXXVI et LXXVII.

*

*

*

VIII. Perseus legatos ad Gentium regem misit, Pleuratum Illyrium, exsulantem apud se, et Adæum Beræensem; quibus mandavit, ut exponerent, quæ bello egisset adversus Romanos Dardanosque, adjicerentque recentis expeditionis in Epiro et Illyrico opera, et hortarentur Gentium ad amicitiam ac societatem secum et cum Macedonibus jungendam. Hi transgressi jugum Scardi [Scordi] montis per Illyrici quas vocant solitudines, (eam regionem non multo ante de industria Macedones populando a cultoribus va-

cuam fecerant, quo transitus difficiles Dardanis in Illyricum redderent;) per ea inquam loca cum ingenti vexatione Adæus et Pleuratus Scordam [Scodram] pervenerunt. Qui cognito, Lissi morari Gentium, ad illum miserunt: ac mox ab illo acciti, ut eo ventum, mandata exponunt. Videbatur quidem Gentius non esse alienus ab amicitia cum Perseo contrahenda; verum, ne statim legatorum postulatis adnueret, hoc prætextu est usus, quod a rebus bello necessariis esset imparatus, quodque sine pecunia bellum adversus

7 πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον. Οἱ ἄρ' οὖν περὶ τὸν Ἀδαῖον, l. u. sss.
 8 ταύτας λαβόντες τὰς ἀποκρίσεις, ἐπανῆγον. Ὁ δὲ
 Περσεύς, παραγενόμενος ἐς ^m Στύβερραν, τὴν τε λείαν
 ἐλαφυροπάλησε, καὶ τὴν δύναμιν ἀνέπαυσε, προσδε-
 9 χόμενος τοὺς περὶ τὸν Πλευράτον. Παραγενομένων δ' Denuo le-
gatus mittit
Perseus.
 αὐτῶν, ἀκούσας τὰ παρὰ τοῦ Γενθίου, πάλιν ἐξαυτῆς
 ἐπέμπε τὸν Ἀδαῖον, καὶ σὺν τούτῳ τὸν Γλαυκίαν, ἓνα
 τῶν σωματοφυλάκων, καὶ τρίτον τὸν Ἰλλυρίον, διὰ τὸ
 10 τὴν διάλεκτον εἰδέναι τὴν Ἰλλυρίδα· δούς ἐντολὰς τὰς
 αὐτάς, ὥσπερ οὐ κυρίως τοῦ Γενθίου διασεσαφηκότος,
 τίνος προσδεῖται, καὶ τίνος γενομένου δύναται συγκατα-
 11 ἔῃναι εἰς τὰ παρακαλούμενα. Τούτων δ' ἀφορμη-
 σάντων, ἀναζεύξας αὐτὸς μετὰ τῆς δυνάμεως ἐποιεῖτο Ancyra
opp.
 τὴν πορείαν ἐπ' Ἀγκύραν.

*

*

*

IX. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἦκον οἱ πρὸς τὸν Γένθιον Tertia
legatio
Persei ad
Genthium.
 ἀποσταλέντες πρέσβεις, οὗτ' ὠκονομηκότες πλεῖον οὐδὲν
 τῶν πρότερον, οὗτ' ἀναγγέλλοντες πλεῖον οὐδὲν ὦν καὶ
 2 πρότερον· διὰ τὸ τὸν Γένθιον μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς
 αἰρέσεως, ὄντα μὲν ἔτοιμον τῷ Περσεῖ κοινωνεῖν τῶν
 αὐτῶν πραγμάτων, χρημάτων δὲ φάσκοντα χρεῖαν
 3 ἔχειν. Ὡν ὁ Περσεύς παρακούσας, πάλιν ἐπέμπε τοὺς
 περὶ τὸν Ἰππίαν, βεβαιωσομένους ὑπὲρ τῶν ὁμολογιῶν,

¹ οὖν ex conject. inserui. ^m Στύβερραν correxit Urs. Τύβερραν erat in MStis.
ⁿ Vocab. πλείων h. l. ex Ursini ingenio adjectum est.

Romanos suscipere non posset. Hoc accepto responso, Adæus ad Perseum redit. Stuberam rex tunc venerat, et prædam ac spolia ibi vendebat, suosque milites reficiebat, Pleurati reditum exspectans. Qui ut est reversus; postquam intellexit Perseus, quæ responderat Genthius, extemplo Adæum remittit, eum eoque Glauciam, ex nu-

mero custodum corporis, addito [eodem] Illyrio, quod linguæ Illyricæ is esset peritus. His mandata dat eadem, quæ ante: quasi parum perspicue declarasset Genthius, qua sibi re esset opus, et quo pacto flecti posset, ut postulatis eorum adnueret. Iis iter aggressis, ipse cum exercitu Ancyræ petit.

IX. Sub id tempus, qui ad Genthium missi fuerant, redierunt; quum neque fecissent quidquam amplius quam antea, neque amplius quidquam renunciarent, quam antea. Manebat quippe Genthius in eadem voluntate, et para-

tus quidem erat consilia sua omnia cum Perseo consociare; sed, pecunia sibi opus esse, dicebat. Quam rem Perseus contemtim audiens, Hippiam iterum mittit ad fædus firmandum, nulla ejus rei mentione facta, in qua

OL. 132. 2. τὸ συνέχον παραλιπὼν, ὃ δὲ οὐ ἐξῆν μόνου εὐνοοῦντα
 Persei
 occaecatio. ποιῆσαι τὸν Γένθιον. ὥστε διαπορεῖν, πότερα δεῖ λέγειν⁴
 ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀλογιστίαν, ἢ ῥ δαιμονοελάθειαν.
 ὁδοκῶ μὲν, ὅτι δαιμονοελάθειαν, οἳ τινες ἐφίενται μὲν
 τοῦ μεγάλα τολμᾶν, καὶ παραβάλλονται μὲν τῇ
 Persei
 occaecatio
 saluti fuit
 Grecis. ψυχῇ. ἵπαρασι⁵ δὲ τὸ συνέχον ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς,
 βλέποντες αὐτὸ, καὶ δυνάμενοι πράττειν. Ὅτι γὰρ, εἰ⁵
 Περσεὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἤξουλήθη προσεῖσαι
 χρήματα καὶ κοινῇ τοῖς πολιτεύμασι, καὶ κατ' ἰδίαν
 τοῖς βασιλεῦσι καὶ τοῖς πολιτευομένοις, οὐ λέγω μεγα-
 λομερῶς, καθάπερ ἐξῆν αὐτῷ χορηγιῶν ἔνεκεν, ἀλλὰ
 μετρίως μόνον, πάντας ἂν συνέβη καὶ τοὺς Ἕλληνας⁶
 καὶ τοὺς βασιλεῖς, εἰ δὲ μή γε, τοὺς πλείστους ἐξε-
 λεγχθῆναι. δοκῶ μηδένα τῶν νοῦν ἐχόντων πρὸς με
 διαμφισβητῆσαι περὶ τούτων. Νῦν δὲ καλῶς ποιῶν οὐκ⁷
 ἦλθε ταύτην τὴν ὁδόν, δι' ἧς, ἢ κρατήσας τῶν ὅλων,
 ἐξουσίαν ὑπερέφανον ἔσχεν, ἢ σφαλεῖς, πολλοὺς ἂν
 ἐποίησε τῆς αὐτῆς⁸ τύχης⁸ πείραν αὐτῷ λαβεῖν. ἀλλὰ⁸
 τὴν ἐναντίαν, δι' ἧς ὀλίγοι τελέως ἠηλογήθησαν τῶν
 Ελλήνων⁹ ὑπὸ τὸν τῆς πράξεως καιρὸν.

ο Verba δι' οὗ ἐξῆν μόνου ingenio debentur Casauboni: pro quibus Ursinus cum
 MStis hæc habet, φάσκων ἐξηγημένον. P Bav. utrobique δαιμονοελαθείαν. ἡ δοκῶ
 μίντοι malim cum Reisk. ἵπαρασι Urs. ὅ Vocab. τύχης, quod abest vulgo,
 ex Casaub. et Gron. conject. adjecti. ἵπαραν correxit Casaub. πείρας Urs. cum
 MStis. ἡ ἐλεγχθησαν voluit Reisk. ὅ ὑπὸ correxit Urs. ἀπὸ erat in
 MStis.

una totius negotii cardo vertebatur, quum tamen unica illa esset ratio, qua posset benevolum *Gentium* sibi red-
 dere. Ut equidem dubitem, peccatum hujuscemodi *stoliditatem*-ne adpellem, an *fatalem* quamdam *et divinitus im-*
missam mentis occæcationem. Puto au-
 tem, hoc potius nomen, quam illud, convenire in eos homines, qui quidem magna cupiunt moliri, et cuivis peri-
 culo suam obijciunt vitam, at id tamen omittunt, quod in consiliis sus-
 cipiendis præcipuum est, idque scientes et prudentes, quum in potestate ipso-
 rum sit illud præstare. Nam illa tempestate si pecunias largiri *Perseus* voluisset et publice civitatibus, et pri-
 vatim regibus, atque iis qui publica

negotia tractabant, non dicam ea, qua poterat, magnificentia impensas sub-
 ministrando, sed modica tantum libe-
 ralitate utendo; eventurum erat pro-
 fecto, ut omnes Græciæ populi, omnes-
 que vel certe quam plurimi reges de-
 prehenderentur: de quo non arbitror quemquam prudentum fore mecum
 disputaturum. Nunc recte fecit Per-
 seus, qui hanc non ingressus sit viam,
 per quam, aut plena victoria parta,
 dominationem superbam erat obten-
 turus, aut, si vinceretur, in ejusdem
 perniciæ societatem multos secum at-
 tracturus; sed contrariam potius viam
 instituit, unde factum, ut pauci omnino
 Græci sub ipsum belli tempus in frau-
 dem inciderint.

(III.) POLYBII Legatio ad Q. MARCIUM COS

A. U. 585.

*

*

*

χ. Τοῦ Περσέως βουλομένου ἥξειν μετὰ δυνάμεως ^{Achaï}
 εἰς τὴν Θετταλίαν, καὶ λήψεσθαι τὰ ὅλα κρίσιν ἐκ τῶν ^{auxilia}
 κατὰ λόγον, ἔδοξε τοῖς περὶ τὸν Ἄρχωνα, δι' αὐτῶν τῶν ^{officiunt}
 πραγμάτων ἀπολογεῖσθαι πάλιν πρὸς τὰς ὑπονοίας καὶ ^{Romanis}
 2 διαβολάς. Εἰσήμενεν οὖν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς δόγμα, ^{adv. Per-}
 διότι δεῖ, πανδημεὶ ποιησαμένους τὴν ἔξοδον εἰς Θεττα- ^{seum.}
 λίαν, κοινανῆσαι τῶν πραγμάτων ὅλοσχερῶς τοῖς Ῥω-
 3 μαίοις. Καὶ τούτου κυρωθέντος, ἔδοξε τοῖς Ἀχαι-
 οῖς, τὸν Ἄρχωνα γίνεσθαι περὶ τὴν συναγωγὴν τοῦ
 στρατεύματος, καὶ περὶ τὰς εἰς τὴν ἔξοδον παρασκευάς,
 πρὸς δὲ τὸν ὕπατον πρεσβευτὰς πέμπειν εἰς Θετταλίαν,
 τοὺς τὰ δεδογμένα τοῖς Ἀχαιοῖς διασαφήςοντας, καὶ
 πειθομένους, πότε καὶ ποῦ δεῖ συμμιγνύειν αὐτῶ τὸ
 4 στρατόπεδον. Καὶ κατέστησαν πρεσβευτὰς παραχρῆμα ^{Polybius}
 Πολύβιον καὶ ἄλλους, καὶ ἐνετείλαντο τῷ Πολυβίῳ ^{legatus ad}
 Φιλοτίμας, ἔαν ὁ στρατηγὸς εὐδοκῇ τῇ παρουσίᾳ τοῦ ^{Q. Marcium}
 στρατοπέδου, ² τοὺς μὲν πρεσβευτὰς ἐξαυτῆς πέμπειν ^{Cos.}
 5 διασαφήςοντας, ἵνα μὴ καθυστερῶσι τῶν καιρῶν· αὐτὸν
 δὲ φροντίζειν, ἵνα τὸ στράτευμα πᾶν ἐν ταῖς πόλεσιν
 ἀγορὰς ἔχη, δι' ὧν ἂν ³ ἐμπορεύηται, καὶ μηδὲν ἐλλείπη
 6 τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις. Ταύτας μὲν οὖν ἔχον-

γ correxi cum Reisk. Vulgo εἰς τὴν. Debuerat forsitan πρὸς. ² Forsan
 τοὺς μὲν ἄλλους πρεσβ. ³ Simplex ἐμπορεύηται vel ἐκπορεύηται cum Reisk. videtur
 reponendum.

(III.) Legatio LXXVIII.

*

*

*

x. Quo tempore dicebatur *Perseus* consulem autem legati ut mitterentur
 Thessaliam cum exercitu venturus, et in Thessaliam, qui de hoc Achæorum
 probabili ratione adducti homines cre- decreto certiore illum faceret, et ab
 debant, universo bello finem imposi- eo discerent, quando et quo loco ipso-
 tum iri; visum est *Archoni* rebus rum copias vellet Romano exercitui
 ipsis suspiciones et calumnias, in A- se conjungere. Ac statim decrevere
 chæos collatas, iterum refutare. Id- legatum *Polybium* et alios, summoque
 circo auctor Achæis fuit, ut decretum studio Polybio mandarunt, ut, si pla-
 facerent de expeditione cum universæ ceat consuli, mitti exercitum, reliquos
 gentis copiis suscipienda versus Thes- legatos extemplo mitteret, id renun-
 saliam, ut omnis fortunæ periculum ciaturos, ne serius quam oporteret ad
 una cum Romanis adirent. Hoc facto illum copiae Achæicæ venirent: interea
 decreto, placuit *Achæis*, ut conscri- vero prospiceret ipse, ut, quascumque
 bendi exercitus curam *Archo* susci- urbes in transitu aditus esset exerci-
 peret, et eorum omnium parandorum, tûs, in iis commeatus haberet, quo ne
 quæ expeditioni essent necessaria; ad militibus quidquam deesset. His man-

Or. 152. 3.
Achæorum
legati ad
Attalum.

Ptolemæi
Philomet.
anacleteria.

τες οἱ προειρημένοι τὰς ἐντολὰς, ἐξώρμησαν. Κατ-7
έστησαν δὲ καὶ πρεσβευτὰς πρὸς Ἀτταλον τοὺς περὶ
Τηλόκριτον, ἀποκομίζοντας τὸ δόγμα τὸ περὶ τῆς ἀπο-
καταστάσεως τῶν Εὐμένους τιμῶν. Καὶ κατὰ τὸν 8
αὐτὸν καιρὸν καὶ περὶ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου προσ-
πεσόντος τοῖς Ἀχαιοῖς, διότι γέγονεν αὐτῷ τὰ νομι-
ζόμενα γίνεσθαι τοῖς βασιλεῦσιν, ὅταν εἰς ἡλικίαν
ἔλθωσιν, Ἀνακλητήρια νομίσαντες, σφίσι καθήκειν ἐπι-9
σημῆνασθαι τὸ γεγονός, ἐψηφίσαντο πέμπειν πρεσ-
βευτὰς, ἀνανεωσομένους τὰ προὔπάρχοντα τῷ ἔθνει
φιλάνθρωπα πρὸς τὴν βασιλείαν, καὶ παραντίκα κατ-
έστησαν Ἀλκίθον καὶ Ὑπασίδαν.

Polybius
legatus ad
Marcium
Cos.

XI. Οἱ δὲ περὶ τὸν Πολύβιον καταλαβόντες τοὺς
Ῥωμαίους, ἐκ μὲν τῆς Θετταλίας κεκινηκότας, τῆς δὲ
Περρῆαιδείας στρατοπεδεύοντας Ἀζορίου μεταξὺ καὶ
Δολίχης· τὴν μὲν ἔντευξιν ὑπερέθεντο, διὰ τοὺς περιε-2
στῶτας καιροὺς· τῶν δὲ κατὰ τὴν εἴσοδον τὴν εἰς
Μακεδονίαν κινδύνων μετεῖχον. Ἐπεὶ δὲ, τοῦ στρα-3
τεύματος κατάρξαντος ἐπὶ τοὺς καθ' Ἡράκλειον τό-
πους, ἔδοξε καιρὸς εἶναι πρὸς ἔντευξιν, ἅτε τοῦ στρα-
τηγοῦ δοκοῦντος ἡνύσθαι τὸ μέγιστον τῶν ὑποκειμένων·
τότε λαβόντες καιρὸν, τὸ ψήφισμα τῷ Μαρκίῳ προσ-4
ήνεγκαν, καὶ διεσάφουν τὴν τῶν Ἀχαιῶν προαίρεσιν,

^b Inferius Πασιάδας vocatur. ^c Ἡράκλειον correxi, monente J. Fr. Gron.
Vulgo h. l. Ἡράκλειαν. ^d ὑποκειμένων scribendum monuit Jac. Gron. Vulgo
παρὰκειμένων.

datis acceptis, *Polybius* ceterique abi-
ere. Decreverunt insuper Achæi lega-
tum Telocritum ad *Attalum*, qui de-
cretum ei adferret, quo restituti erant
Eumeni omnes honores. Per idem
tempus quum fama esset adlata A-
chæis, celebrata fuisse in honorem
Ptolemæi regis *Anacleteria*, sicut est
moris *Ægypti* regibus, ubi ad legiti-
mam regnandi ætatem pervenerunt;
officii sui esse existimantes, ut suæ ob
id quod gestum erat lætitiæ significa-
tionem darent, legatos decreverunt
mittere ad renovandam amicitiam,
quæ genti Achæorum erat cum *Ægy-
pti* regibus. Statim igitur Alcithus et
Pasidas sunt defecti.

XI. At *Polybius*, nactus Romanos ex
Thessalia progressos, et in *Perrhæbia*
inter Azorium ac Dolichen stativa ha-
bentes; convenire quidem illos pro-
pter circumstantia pericula in præ-
sentia omisit; certaminum vero om-
nium, quæ in Macedonia ingressu
habita sunt, fuit particeps. Deinde
ubi jam *Heracleum* usque exercitus
pervenisset, opportunum visum est
tempus imperatoris conveniendi, ut-
pote quum videretur Consul partem
jam maximam destinatorum confe-
cisse. Tum igitur, ut primum ejus
faciendi opportunitatem est nactus,
decretum Achæorum *Q. Marcio* tradit,
et studium Achæorum illi exponit,

διότι βουληθεῖεν αὐτῷ πανδημεὶ τῶν αὐτῶν μετασχεῖν A. U. 585.
 ἀγάνων καὶ κινδύνων· καὶ πρὸς τούτοις ὑπεδείξαν, διότι Achæorum
auxilia non
accipit
Marcius.
 πᾶν τὸ γραφεῖν ἢ παραγγεῖλθαι τοῖς Ἀχαιοῖς ὑπὸ
 Ῥωμαίων κατὰ τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον ἀναντίρρητον
 5 γέγονεν. Τοῦ δὲ Μαρκίου τὴν μὲν προαίρεσιν ἀπο-
 δεχομένου τῶν Ἀχαιῶν μεγαλωστί, τῆς δὲ κακοπα-
 θείας αὐτοῦ καὶ τῆς δαπάνης παραλύοντος, διὰ τὸ
 μηκέτι χρεῖαν ἔχειν τοὺς καιροὺς τῆς τῶν συμμάχων
 6 βοήθειας· οἱ μὲν ἄλλοι πρέσβεις ἐπανῆλθον εἰς τὴν
 Ἀχαΐαν, ὁ δὲ Πολύβιος αὐτοῦ μείνας μετεῖχε τῶν
 7 ἐνεστῶτων πραγμάτων· ἕως ὁ Μάρκιος, ἀκούσας Ἄπ- Appius
Cento auxi-
lia petit ab
Achæis,
 πιον τὸν Κέντωνα πεντακισχιλίους στρατιώτας αἰτεῖσθαι
 παρὰ τῶν Ἀχαιῶν εἰς Ἡπειρον, ἐξαπέστειλε τὸν προει-
 ρημένον, παρακαλέσας φροντίζειν, ἵνα μὴ δοθῶσιν οἱ
 στρατιῶται, μηδὲ τηλικούτον δαπάνημα μάταιον γέ-
 νηται τοῖς Ἀχαιοῖς· πρὸς οὐδένα γὰρ λόγον αἰτεῖν τοὺς
 8 στρατιώτας τὸν Ἄππιον. πότερα δὲ τοῦτ' ἐποίει κηδό-
 μενος τῶν Ἀχαιῶν, ἢ τὸν Ἄππιον ἀπραγεῖν βουλόμενος,
 9 χαλεπὸν εἶπεῖν. Πλὴν ὅ γε Πολύβιος, ἀναχωρήσας εἰς
 τὴν Πελοπόννησον, ἥδη τῶν γραμμάτων ἐκ τῆς Ἡπείρου
 προσπεπτακότων, καὶ μετ' οὐ πολὺ συναχθέντων εἰς
 Σικυῶνα τῶν Ἀχαιῶν, εἰς πρόβλημα παμμέγεθες ἐνέ-
 10 πσεε. Τοῦ γὰρ διαβουλίου προτέθεντος ὑπὲρ ᾧ ὁ
 Κέντων ἠτέιτο στρατιωτῶν, ἃ μὲν ὁ Μάρκιος αὐτῷ

• ἃ μὲν debetur Ursino. ἃ μὲν MSti.

qui cum universis suis viribus certaminum ac periculorum omnium fieri participes decreverint. Ad hæc ostendit, quomodo ad omnia, de quibus vel scripsissent, vel aliquod mandatum dedissent Romani, toto belli hujus tempore obsequentes Achæi fuissent. *Marcius*, eorum voluntate verbis magnificis laudata, laboris et impensæ gratiam Achæis fecit, quod nihil jam opus esset amplius ad hoc bellum sociorum auxilii. Igitur redeuntibus ceteris legatis in Achaiam, *Polybius*, in castris remanens, rebus quæ gerebantur interfuit; donec relatum est Marcio, *Appium Centonem* postulasse ab Achæis, ut quinque millia militum

in Epirum sibi mitterent. Tum enimvero *Marcius Polybium* redire jussit, monuitque, curaret, ne ii milites *Appio* darentur, neve gens *Achæorum* impensas adeo graves frustra faceret: nullam enim causam habere *Appium*, cur auxiliarem illam manum posceret. Studione erga Achæos hoc ille fecerit, aut ut *Appio* facultatem res gerendi eriperet, difficile dictu. Ceterum *Polybius* in Peloponnesum reversus, postquam acceptæ jam ex Epiro literæ essent, coacto non multo post Sicyonem *Achæorum* concilio, in quæstionem ac dubitationem penitus magnam incidit. Nam ubi de *Centonis* postulatis haberi consultatio cæpit;

Ol. 152. 3. καταφροντίζειν ἰδίᾳ ἐνετείλατο, ἑταῦτ' ἀφροντιστεῖν
 quæ ei
 negantur,
 opera Po-
 lybii.
 οὐδαμῶς ἔκρινεν· τὸ δὲ, μηδεμιᾶς ἡ ὑπαρχούσης *,
 φανερώς ἀντιλέγειν τῇ βοηθείᾳ, τελέως ἦν ἐπισφαλές.
 Δυσχρήστου δὲ καὶ ποικίλης οὔσης τῆς ὑποθέσεως, 11
 ἐχρήσατο βοηθήματι πρὸς τὸ παρὸν τῷ τῆς συγκλήτου
 δόγματι, τῷ κελεύοντι μηδὲνα προσέχειν τοῖς ὑπὸ τῶν
 στρατηγῶν γραφομένοις, εἰ μὴ τοῦτο ποιῶσιν κατὰ τὸ
 δόγμα τῆς συγκλήτου. τοῦτο δ' οὐκ ἦν προσκείμενον 12
 τοῖς γράμμασιν. Διὸ καὶ κατεκράτησε τοῦ τὴν ἀνα- 13
 φορὰν ἐπὶ τὸν ὕπατον γενέσθαι, καὶ δι' ἐκείνου παρα-
 λυθῆναι τῆς δαπάνης τὸ ἔθνος, οὔσης ὑπὲρ ἑκατὸν εἴκοσι
 τάλαντα. τοῖς γε μὴν βουλομένοις διαβάλλειν αὐτὸν 14
 πρὸς τὸν Ἀππίον, μεγάλας ἀφορμὰς ἔδωκεν, ὅτι δια-
 κόψαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτοῦ, τὴν περὶ τῆς βοηθείας.

(IV.) HERACLEUM Macedoniae oppidum, capitur a Romanis.

*

*

*

XII. ἘΤὸ Ἡράκλειον ἦλ' ἰδίαν τινὰ ἄλλωσιν. Ἐχού- 2
 σης τῆς πόλεως ἐφ' ἐνὸς μέρους, ἐπ' ὀλίγον τόπον,
 ταπεινὸν τεῖχος, οἱ Ῥωμαῖοι τρεῖς σημαίας προεχει-

^f τῇ ἰδίᾳ Bav. ^g ἑταῦτ' ἀφροντιστεῖν scripsi ex conject. Gronovii: nisi malis
 ταῦτα μὴ φροντίζειν. Vulgo ταῦτα φροντίζειν absque negatione. ^h Ubi *astetiscum*
 posui, Ursinus ex ingenio vocab. *χρείας* inseruit. *ἐντολῆς* malim, aut
ἐπιστολῆς, aut aliquid simile; et pro *φανερώς* forte *φανερώς* scribendum. In Bav.
 major est lacuna ac depravatio: *ὑπαρχούσης γῆν τῇ βοηθείᾳ*, et desunt interjecta.
ⁱ ὅτι *διακόψας* Casaub. et seqq. invitis MStis. ^k Probabiliter admodum
 Fragm. hoc ad Polybium auctorem retulit Valesius.

quæ privatim a Marcio acceperat
 mandata, nullo quidem modo negli-
 gendum putabat: at, quum nullum
 haberet [scriptum Consulis manda-
 tum,] palam recusare auxilia, hoc
 vero adprime periculosum erat. In
 tam difficili et ancipiti deliberatione, ad
 se expediendum usus est *Polybius* de-
 creto illo senatus, quo erat cautum,
 ne ullo ratio eorum haberetur, quæ a
 magistratibus Romanis scriberentur,
 nisi ex senatusconsulto id facerent.

Quod quia literis *Appii Centonis* non
 erat adjectum; tandem obtinuit *Po-
 lybius*, ut res ad consulem referretur,
 et per illum Achæi impensa, quæ
 centum et viginti talentorum sum-
 mam superabat, liberarentur. At si
 quis de ipso detrahere apud Appium
 vellet, ei benignam materiam hoc
 pacto suppeditavit, utpote qui ince-
 ptum illius de impetrandis auxiliis
 fregisset.

(IV.) Suidas in Σημαία et in Κεραμωτόν.

XII. *Heracleum* oppidum nova qua-
 dam et inusitata ratione captum est.
 Quum oppidum ab una parte, per

breve aliquod spatium, murum habe-
 ret humilem; Romani, delectis tribus
 militum signis, oppidum ab illa muri

3 ρίσαντο. Καὶ τῇ μὲν πρώτῃ τοὺς θυρεοὺς ὑπὲρ τῆς A. V. 583.
κεφαλῆς ποιήσαντες συνέφραξαν, ὥστε τῇ τῶν ὅπλων
πυκνότητι κεραμωτῶ καταρρύττω γίγνεσθαι παραπλήσιον
4 ἐφειξῆς δὲ ἑτέρα δύο * * * .

*

5 Κεραμωτὸν, τακτικὴν διάταξιν· ὅπερ ἐποιοῦν Ῥω-
μαῖοι ἐν παιδιᾷς μέρει.

III.

RES CRETENSIIUM.

*

*

*

XIII. ΚΑΤΑ τὴν Κρήτην, δεδιότες Κυδωνιάται τοὺς Cydonii
adv. Gor-
tynios
Γορτυνίους, διὰ τὸ καὶ ἰτῶ πρότερον ἔτει παρ' ὀλίγον
κεκινδυνευκέναι τῇ πόλει, τῶν περὶ Νοθοκράτην ἐπιβαλ-
λομένων αὐτὴν κατασχεῖν, ἐξέπεμψαν πρέσβεις πρὸς opem pe-
tunt ab
Eumene.
Εὐμένη, βοήθειαν αἰτούμενοι κατὰ τὴν συμμαχίαν.
2 Ὁ δὲ βασιλεὺς προχειρισάμενος Λέοντα, καὶ στρα-
3 τιάτας σὺν τούτῳ τ', ἐξαπέστειλε κατὰ σπουδὴν. Ὡν
παραγενομένων, οἱ Κυδωνιάται τάς τε κλεῖς τῶν πυλῶν
τῷ Λέοντι παρέδωκαν, καὶ καθόλου τὴν πόλιν ἐνεχεί-
ρισαν.

¹ τῶ πρότερον ἔτει ex conject. scripsi. καὶ πρότερον ἔτι Urs. καὶ τὸ πρότ. ἔτι Bav.
Verum jam viderat Reisk.

parte adgressi sunt. Primi signi mili-
tes, densatis supra capita scutis, *testu-*
dinem fecerunt ejusmodi, quæ *speciem*
præbebat *tecti imbricati*, per quod
pluvia delabatur: deinde reliqua duo
signa * * .

*

Fastigiata testudo, speciem tecti
ædificiorum referens: genus exercitii
tactici, quo velut ludicro circensi
utuntur Romani.

III.

Legatio LXXIX.

XIII. IN CRETA, *Cydoniatæ*, metu-
entes sibi a *Gortyniis*, a quibus jam
superiori anno, ne caperetur ipsorum
urbs, in præsentissimum periculum
venerat, quando eam occupare Notho-
crates est adgressus: legatos ad *Eu-*
menem miserunt, auxilium ex fœdere

*

eum poscentes. Rex Leonem ducem
delegit, quem eo celeriter cum trecen-
torum militum manu misit. Id ubi
advenit præsidium, *Cydoniatæ* porta-
rum claves Leoni tradiderunt, et uni-
versam civitatem ejus curæ permi-
serunt.

Ol. 152. 3.

IV.

RES RHODIORUM.

*

*

*

Rhodiorum
legatio ad
Romanos.

XIV. ΕΝ τῇ Ῥόδῳ τὰ τῆς ἀντιπολιτείας αἰὲ μᾶλλον ἐπέτεινεν. Προσπεσόντος γὰρ αὐτοῖς τοῦ τῆς συγκλήτου² δόγματος, ἐν ᾧ διεσάφει, μηκέτι προσέχειν τοῖς τῶν στρατηγῶν ἐπιτάγμασιν, ἀλλὰ τοῖς αὐτῆς δόγμασιν· καὶ τῶν πολλῶν ἀποδεχομένων τὴν τῆς συγκλήτου πρόνοιαν· οἱ περὶ τὸν Φιλόφρονα καὶ Θεαίτητον, ἐπιλαβόμενοι τῆς ἀφορμῆς ταύτης, ἐξειργάζοντο τ' ἀκόλουθα, φάσκοντες, δεῖν ἐκπέμπειν πρεσβευτὰς πρὸς τὴν σύγκλητον καὶ τὸν Κοῖντον Μάρκιον τὸν ὕπατον, καὶ πρὸς Γαῖον τὸν ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ. Τότε γὰρ ἤδη γνώριμον⁴ ἦν ἅπασιν, ὥς τινες τῶν καθεσταμένων ἀρχόντων ἐν τῇ Ῥώμῃ παραγίγνεσθαι μέλλουσιν εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόπους. ^mΚροτηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως,⁵ καίπερ ἀντιρρήσεως γενομένης, ἀπεστάλησαν εἰς μὲν τὴν Ῥώμην, ἀρχομένης θερείας, ⁿἩγησίλοχος Ἡγησίου, Νικαγόρας, ^oΝικάνδρος· πρὸς δὲ τὸν ὕπατον καὶ τὸν⁶ ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγόν, ^pἈγέπολις, Ἀρίστων, Παγκράτης· ἐντολὰς ἔχοντες, ἀνανεοῦσθαι τὰ φιλ-⁷άνθρωπα πρὸς Ῥωμαίους, καὶ πρὸς τὰς διαβολὰς ἀπο-

Hegesilo-
chus et
Agepolis,
legati.

^m Κροτηθείσης edd. ex Ursini ingenio. ⁿ Ἡγησίλοχος h. l. Bav. et debuerat fortasse Ἀγισίλοχος. ^o Sic Bav. Male vulgo Νικαγόρας Νικάνδρου. ^p Sic h. l. et deinde erat in cod. Ursini. Ἀγόπολις Bav. Ἀγισίπολις edebatur invitis MStis.

IV.

Legatio LXXX.

XIV. GLISCEBANT Rhodi magis magisque in dies contrariæ factiones. Nam quum ad eos perlata esset fama senatusconsulti, quo edixerant patres, non ducum Romanorum jussis, verum senatusconsultis posthac esse parendum; vulgo omnibus senatus prudentiam laudantibus, Philophron et Theætetus, hac occasione arrepta, pergebant porro in suo proposito, dicebantque, legatos ad senatum esse mittendos, et ad consulem Q. Marcium Philippum, nec non ad Caium [Marcium Figulum,] cui classis provincia erat. Jam tum

enim omnibus notum erat, quosdam ex iis magistratibus, qui recenter Romæ inierant, in Græciæ regiones fore venturos. Hæc sententia quum, nonnullis licet contradicentibus, plurimorum tamen plausu esset excepta; Romam ineunte æstate missi sunt Hegesilochus, Hegesiae filius, Nicagoras, Nicander: ad consulem vero, et ad classis præfectum, Agepolis, Ariston, Pancrates. Mandatum his omnibus erat, ut amicitiam cum populo Romano renovarent, utque criminationibus iis responderent, quibus non-

λογεῖσθαι, τὰς λεγομένας ὑπὸ τινων κατὰ τῆς πόλεως· ^{A. U. 581.}
 8 οἱ δὲ περὶ τὸν Ἁγασίλοχον, ἅμα τοῖς προειρημένοις,
 9 καὶ περὶ σιτικῆς ἐξαγωγῆς ποιησόμενοι λόγους. Τὰ ^{Polybi}
 μὲν οὖν ὑπὸ τούτων ῥηθέντα πρὸς τὴν σύγκλητον, καὶ ^{ratio dige-}
 τὰς δοθείσας αὐτοῖς ἀποκρίσεις ὑπὸ τῆς συγκλήτου, καὶ ^{tendi histo-}
 10 διότι πάντων τῶν φιλανθρώπων τυχόντες ἐπανῆλθον, ἐν ^{riam syn-}
 11 τοῖς Ἰταλικοῖς εἴπομεν. Περὶ δὲ τούτου τοῦ μέρους ^{chronisti-}
 χρησίμὸν ἐστὶ πλεονάκις ὑπομιμνήσκειν, ὃ δὴ καὶ πει-
 ρώμεθα ποιεῖν, διότι πολλάκις ἀναγκαζόμεθα, τὰς
 ἐντεύξεις τῶν πρεσβειῶν καὶ τοὺς χρηματισμοὺς προ-
 τέρους ἐξαγγέλλειν τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἐξαπο-
 12 στολῆς. Ἐπεὶ γὰρ, καθ' ἕκαστον ἔτος τὰς κατ'
 ἀλλήλων πράξεις γράφοντες, πειρώμεθα ἐν ἐνὶ καιρῷ
 συγκεφαλαιοῦσθαι τὰς παρ' ἑκάστοις πράξεις· ὁῦλον,
 ὡς ἀναγκαῖόν ἐστι τοῦτο συμβαίνειν περὶ τὴν γράφην.

XV. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀγέπολιν, ἀφικόμενοι πρὸς τὸν ^{Q. Marcium}
 Κοῖντον, καταλαβόντες αὐτὸν ἐν Μακεδονίᾳ πρὸς Ἡρά- ^{ad Hera-}
 κλειον στρατοπεδεύοντα, διελέγοντο περὶ ὧν εἶχον τὰς ^{cleum,}
 2 ἐντολάς. Ὁ δὲ, διακούσας, οὐχ οἷον αὐτὸς ἔφη προσ-
 ἔχειν ταῖς διαβολαῖς, ἀλλὰ καὶ κείνους παρεκάλει, μηδ- ^{benigne}
 3 ενὸς ἀνέχεσθαι τῶν λέγειν τι τολμώντων κατὰ Ῥω- ^{respondet}
 μαίων, καὶ πολλὰ καθόλου τῶν εἰς φιλανθρωπίαν ἡκόν- ^{Rhodiiis.}
 3 των ἐπεμέτρησεν. ἔγραψε δὲ ταῦτα καὶ πρὸς τὸν ἄδῃμον

⁹ Sic h. l. uterque cod. MStus. Vulgo Ἁγασίλοχον, ex Ursini emend.
¹ Ἡράκλειον correxi. Vulgo Ἡράκλειαν. ² ἄδῃμον τῶν Ῥοδίων utique fuit corri-
 gendum. Corrupte vulgo Ῥωμαίων.

nulli civitatem onerabant. Hegesilo-
 cho vero hoc insuper negotii imposi-
 tum, ut de exportando frumento cum
 Romanis ageret. Quos igitur sermo-
 nes apud senatum isti legati habue-
 rint, quæ a patribus responsa tulerint,
 et quomodo omne genus humanitatis
 et comitatis experti redierint, in ex-
 positione rerum Italicarum jam dixi-
 mus. Est vero lector nobis sæpe
 hujus rei admonendus, sicut etiam
 studiose facimus, quod non raro ora-
 tiones habitas a legatis et data illis
 responsa cogimur prius exponere,
 quam de ipsorum legatione decreta et
 de missione verba fecerimus: quoniam
 enim per annos singulos res, quæ

tempore inter se congruunt, ita per-
 scribimus, ut, quæ apud quemque
 populum gesta sunt, ea uno continuo
 tenore persequi conemur; perspicuum
 est, id in hac scriptione ita necessario
 evenire.

xv. *Agopolis* ut ad *Q. Marcium*
 venit, quem in Macedonia est adsecu-
 tus ad *Heraeleum* castra habentem,
 mandata sua illi exposuit. Quibus
 auditis, consul non solum dixit nullam
 se iis fidem habere, qui de Rhodiis
 detraherent; sed legatos etiam est
 hortatus, ne quemquam eorum ferrent,
 qui de Romanis blaterare auderent,
 multaque omnino humanitatis officia
 cumulate iis præstitit. Scripsitque

ΟΙ. 152. 3. τῶν Ῥοδίων. Τοῦ δ' Ἀγεπόλιδος ἐψυχαγωγημένου⁴
κατὰ τὴν ὅλην ἀπάντησιν ἰσχυρῶς, λαβὼν αὐτὸν κατ'
ἰδίαν εἰς τὰς χεῖρας ὁ Κόϊντος, θαυμάζειν ἔφη, πῶς οὐ
πειρῶνται διαλύειν οἱ Ῥόδιοι τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον,
μαάλιστα τοῦ πράγματος ἐκείνοις καθήκοντος. Πότερα⁵
δὲ τοῦτ' ἐποιεῖτο, Ἀντίοχον ὑποπτεύων, μή ποτε, κρα-
τήσας τῆς Ἀλεξανδρείας, βαρὺς ἔφεδρος αὐτοῖς γένηται
τοῦ πρὸς τὸν Περσέα πολέμου, χρόνον λαμβάνοντος·
ἤδη γὰρ τότε συνέβαινε συγκεχυθῆναι τὸν περὶ Κοίλης⁶
Συρίας πόλεμον· ἢ, θεωρῶν ὅσον οὐπω κριθησόμενα τὰ⁷
κατὰ τὸν Περσέα, τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων ἐν Μα-
κεδονία παραβεβληκότων, καὶ καλὰς ἐλπίδας ἔχων ὑπὲρ
τῶν ἀποθησομένων, ἐβούλετο τοὺς Ῥοδίους⁸ προυνύξας
μεσίτας ἀποδεῖξαι, καὶ τοῦτο πράξαντας, δοῦναι τοῖς
Ῥωμαίοις ἀφορμὰς εὐλόγους εἰς τὸ βουλευέσθαι περὶ
αὐτῶν, ὥς ἂν αὐτοῖς φαίνεται· τὸ μὲν ἀκριβὲς οὐ⁹
ῥάδιον εἰπεῖν, δοκῶ δὲ μᾶλλον τὸ τελευταῖον εἰρημένον,
ἐξ ᾧ ἐμαρτύρησε τὰ μετ' ὀλίγον συμβάντα τοῖς Ῥο-
δίοις. Οἱ γὰρ περὶ τὸν Ἀγέπολιν, ἐξαυτῆς βαδίσαντες¹⁰
πρὸς τὸν Γάϊον, καὶ πάντων τυχόντες τῶν φιλανθρώπων
ὑπερβολικώτερον, ἢ παρὰ τῷ Μαρκίῳ, ταχέως εἰς τὴν

Commen-
dat eis res
Coelesyriae.

⁴ Ad verba τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον intercidit nonnihil, nisi huc reponenda sunt ex vers. 6. verba ἤδη γὰρ τότε &c. ⁵ προυνύξας ex MStis revocavi. Vulgo παρανύξας ex Ursini ing. qui et παρανύξας suspicatus fuisse videtur. ⁶ ὥς ἔαν dant MSti.

etiam de iisdem rebus ad populum Rhodium. Quum autem Agopolis comitate consulis, quam hoc congressu omnibus in rebus experiebatur, mirifice captus esset; seducit eum Marcus ad familiare colloquium, et, mirari se, ait, cur Rhodii imminens bellum componere non conarentur: id enim ipsis vel maxime convenire. Hoc vero quo animo consul dixerit; utrumne, quod Antiochi animum suspectum haberet, ne forte, si Alexandria esset potitus, bello adversus Persea moram trahente, infestus ac gravis hostis Romanis immineret; (jam tum enim conflatum bellum pro Coele Syria erat;) an quod, videns brevi de summa

rerum decretum iri cum Perseo, postquam Romanæ legiones in Macedoniam jam pervenissent, spemque magnam de victoria conceptam habens, stimulare voluerit Rhodios, quo se medios interponerent inter reges, atque eo pacto occasionem Romanis darent, statuendi de ipsis prout velent; utrum, inquam, horum cogitarit, pro certo confirmari non potest: verumtamen, quod posterius dixi, puto verius; idque Rhodiorum casus confirmant, qui paulo post illis acciderunt. Agopolis ad Caium classi præfectum mox profectus, benigneque ab eo habitus, ac multo etiam comius, quam fuisset a Marcio, brevi Rhodum

- 11 Ῥόδον ἀνεχώρησαν. Γιγνομένης δὲ τῆς ἀποπρεσβείας, A. U. 582.
Rhodum
redemunt
legati.
καὶ τῆς τε διὰ τῶν λόγων φιλανθρωπίας, καὶ τῆς διὰ
τῶν ἀποκρίσεων εὐνοίας ἐκατέρων τῶν στρατηγῶν ἐφα-
μίλλου γενομένης, ὀρθοὶ καὶ μετέωροι ταῖς διανοίαις
12 ἐγενήθησαν οἱ Ῥόδιοι· οὐ μὴν πάντες ὡσαύτως. Οἱ
μὲν γὰρ ὑγιαίνοντες περιχαρεῖς ἦσαν ἐπὶ τῇ φιλαν-
θρωπίᾳ τῶν Ῥωμαίων· οἱ δὲ κινηταὶ καὶ καχέκται
συνελογίζοντο παρ' αὐτοῖς, σημεῖον εἶναι τὴν ὑπερβολὴν
τῆς φιλανθρωπίας τοῦ δεδῖναι τὴν περίστασιν τοὺς
Ῥωμαίους, καὶ μὴ χαρεῖν αὐτοῖς τὰ πράγματα κατὰ
13 λόγον. Ὅτε δὲ καὶ τὸν Ἀγέπολιν συνέβη παραφθέγ-
ξασθαι πρὸς τινὰς τῶν φίλων, ὅτι παρὰ τοῦ Μαρκίου
κατ' ἰδίαν ἐντολὰς εἴληφε, μνημονεύειν πρὸς τὴν βουλὴν
14 ὑπὲρ τοῦ διαλύειν τὸν πόλεμον· τότε δὲ τελέως οἱ περὶ
τὸν Δείωνα συνέθεσαν ἐν κακοῖς μεγάλοις εἶναι τοὺς
15 Ῥωμαίους· ἀπέστειλαν δὲ καὶ πρεσβευτὰς εἰς τὴν
Ἀλεξάνδρειαν, τοὺς διαλύσοντας τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον
Ἀντιόχῳ καὶ Πτολεμαίῳ.

est reversus. Ubi postquam legatio-
nem renunciasset, quum viderentur
ambo duces Romani in comitate atque
humanitate verbis declaranda, et bene-
volentia in responso significanda, ex
æquo invicem certasse; erigi animis
omnes Rhodii, ac vana spe inflari: at
non omnes eodem modo. Nam pars
sanior, ob Romanorum benignitatem
lætitia gestiebat: contra, qui rerum
novarum cupidi erant, et male adfecti,
ii cogitare apud se institerunt, ingen-
tem hanc supra modum comitatem
Romanorum indicio esse, terri ipsos

imminenti periculo, neque ex animi
sententia res ipsis succedere. Postea
vero quam insuper *Agopolis* apud non-
nullos ex amicis, velut aliud agendo,
mentionem fecisset mandati, privatim
sibi a Marcio dati, ut in senatu Rho-
diorum de componenda pace inter re-
ges mentionem faceret; tum enimvero
nihil dubitare *Dino*, quin pessimo loco
res Romanorum essent: miserunt vero
Rhodii etiam legatos *Alexandriam*, ad
dirimendum bellum, quod inter *Antio-
chum et Ptolemæum* erat conflatum.

OL. 152. 3.

V.

RES SYRIÆ ET ÆGYPTI.

Antiochus Epirhanes majorem partem Ægypti occupat.

*

*

*

Ad Antiochum mittuntur legationes

Græcorum qui in Ægypto aderant;

XVI. META τὸ παραλαβεῖν Ἀντίοχον τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἔδοξε τοῖς περὶ τὸν Κομανὸν καὶ Ὑκινέαν, συνεδρεύσασι μετὰ τοῦ βασιλέως, κοινοβούλιον καταγράφειν ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡγεμόνων, τὸ βουλευόμενον περὶ τῶν ἐνεστώτων. Πρῶτον οὖν ἔδοξε τῷ² συνεδρίῳ, τοὺς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος παρεπιδημήσαντας πέμπειν πρεσβευτὰς ὡς τὸν Ἀντίοχον, κοινολογησόμενους ὑπὲρ διαλύσεως. Ἦσαν δὲ τότε παρὰ μὲν τοῦ³ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν πρεσβεῖαι δισσαί, μία μὲν ὑπὲρ τῆς τῶν φιλανθρώπων ἀνανεώσεως, ἥν ἐπρέσβευον^a Ἀλκίθος Ξενοφῶντος, Αἰγιεύς, καὶ^b Πασιάδας· ἄλλη δὲ περὶ τοῦ τῶν^c Ἀντιγονείων ἀγῶνος. Ἦν δὲ καὶ παρὰ⁴ Ἀθηναίων πρεσβεία περὶ δωρεᾶς, ἥς ἡγεῖτο Δημάρατος· καὶ θεωρίαι δισσαί, μία μὲν ὑπὲρ τῶν^d Παναθηναίων, ἥς προειστήκει Καλλίας ὁ παγκρατιαστής, ἡ δ' ἄλλη περὶ μυστηρίων, ὑπὲρ ἥς Κλεόστρατος ἐποιεῖτο τὸν χρηματισμὸν καὶ τοὺς λόγους. Ἐκ δὲ Μιλήτου παρῆσαν⁵ Εὐδημος καὶ^e Ἰκέσιος· ἐκ δὲ Κλαζομενῶν, Ἀπολλωνί-

Υ Κινέαν ab Ursino est. Κινάϊαν dant libri. ^z εἰς ἣν dant libri. Præpositionem delevit Ursinus. ^a Ἀλκίθης h. l. Bav. Ἀλκίθης ex suo cod. citat Ursinus. ^b Πασίδης scriptum est superius. ^c Ἀντιγονείων correxi cum Reisk. ἀντιγονειτῶν est in libris: unde ἀνταγωνιστῶν fecit Ursinus. ^d Παναθηναίων correxit Urs. παρὰ Ἀθηναίων MSti. ^e Ἰκέσιος Casaub. et seqq. Ἰκισίας voluit Reisk.

V.

Legatio LXXXI.

XVI. POSTEAQUAM Ægyptus ab Antiocho fuit occupata, Comano et Cineo de summa rerum cum rege consultantibus, visum est faciendum, ut concilium ex illustrissimis quibusque ducibus conscriberetur, de cujus sententia omnia deinceps gererentur. Ei concilio ante omnia placuit, ut advenæ Græci, qui forte ibi reperiebantur, legati ad Antiochum proficiscerentur, de pace cum eo acturi. Erant autem tunc eo loci legationes duæ ab Achæorum gente missæ, una ad renovandam cum

rege amicitiam, quæ mandata fuerat Alcitho Xenophontis filio, Ægiensi, et Pasiadæ; altera legatio, de Antigoniorum solennibus. Erat et missa ab Atheniensibus de donatione quadam legatio, cujus princeps Demaratus: item sacræ legationes ab iisdem duæ, una, de festo Panathenæorum, cujus caput fuit Callias quinquertio; altera, de mysteriis, quam obibat Cleostratus, qui super eo ad regem orationem habuit. Mileto aderant Eudemus et Icesius; Clazomenis, Apollonides et

6δης καὶ Ἀπολλώνιος. Ἐξαπέστειλε δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς ^{A. C. 341.}
 Τληπόλεμον καὶ Πτολεμαῖον τὸν ῥήτορα πρεσβευτάς. ^{et Ptolemæi legat.}
 7Οὗτοι μὲν οὖν ἔπλεον ἀνὰ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν ἀπάν-
 τησιν.

XVII. [ἽΣυναψάντων δὲ τῶν πρεσβευτῶν τῷ Ἀν- ^{Legati}
 τίῳχω· ὁ βασιλεὺς] ἀποδεξάμενος τοὺς ἄνδρας φιλαν- ^{Græcorum}
 θρώπως, τὴν μὲν πρώτην ὑποδοχὴν αὐτῶν ἐποίησατο ^{deprecantur pro}
 2μεγαλομερῆ· κατὰ δὲ τὴν ἐξῆς ἔδωκεν ἔντευξιν, καὶ ^{Ptolemæo.}
 3λέγειν ἐκέλευσε, περὶ ὧν ἔχουσι τὰς ἐντολάς. Πρῶτοι
 μὲν οὖν οἱ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐποίησαντο λόγους, τού-
 τοις δ' ἐξῆς Δημάρατος ὁ παρὰ τῶν Ἀθηναίων, μετὰ
 4δὲ τοῦτον Εὐδήμος ὁ Μιλήσιος. Πάντων δὲ πρὸς τὸν
 αὐτὸν καιρὸν καὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν διαλεγομένων,
 παραπλησίους εἶναι συνέβαινε καὶ τοὺς κατὰ μέρος
 5αὐτῶν λόγους. Τὴν μὲν γὰρ αἰτίαν τῶν συμβεβηκότων ^{Eulæus,}
 πάντες ἔάνεφερον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Εὐλαῖον· τὴν δὲ ^{auctor belli.}
 συγγένειαν καὶ τὴν ἡλικίαν τὴν τοῦ Πτολεμαίου προ-
 6φερόμενοι, παρητοῦντο τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως. Ἀν-
 τίοχος δὲ, πᾶσι τούτοις ἀνθομολογησάμενος, καὶ προσ-
 αυξήσας τὴν ἐκείνων ὑπόθεσιν, ἤρξατο λέγειν ὑπὲρ τῶν
 ἐξ ἀρχῆς δικαίων, δι' ὧν ἐπειρᾶτο συνιστάνειν τῶν ἐν
 Συρίᾳ βασιλέων ὑπάρχουσιν κτῆσιν τῶν κατὰ Κοίλην ^{Antiochi}
^{jura in Coe-}
^{lesyriam.}

^f Vulgo ab hoc Capite, perinde ac si non cohæreret cum præcedenti, incipitur nova Ecloga, cujus initium hoc fecit Epitomator: Ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε Ἀντίοχος τὴν Αἴγυπτον παράλαβε, συνῆψαν τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πρεσβευτῶν οἱ τιμωφθῆναι ἐπὶ τὰς διαλύσεις. ἀποδεξάμενος δὲ τοὺς ἄνδρας φιλανθρώπως &c. Quorum verborum loco ex conjectura posuimus ea, quæ uncis sunt inclusa. ^g ἀνέφερον correxit Ursin. ἔφερον erat in libris.

Apollonius. Cum his legatos misit rex etiam Tlepolemon et Ptolemæum rhetorem. Hi igitur adverso flumine navigarunt, ut Antiochum convenirent.

(Legatio LXXXII.)

XVII. Postquam advenerunt apud Antiochum legati; rex benigne susceptos primo die ad epulas magnifice structas invitavit: postridie vero sui conveniendi potestatem fecit, et mandata jussit expromere. Primi igitur omnium verba apud regem fecerunt legati Achæorum; deinde Athenien-

sium, Demaratus; secundum hos Eudemus Milesius. Qui quum sub idem tempus eadem de re omnes disserebant, eveniebat, ut rationes, quas singuli adferebant, perquam similes essent. Omnes enim belli suscepti culpam in Eulæum conferebant: dein cognationem atque ætatem Ptolemæi allegantes, regis iram deprecabantur. Antiochus quum orationibus illorum esset adsensus, atque ipse etiam plura in eandem sententiam disseruisset; jura sua ab ipsis initis exponere cœpit, probare contendens, pertinere ad Syriæ reges Cæliæ Syriæ possessionem

Ol. 152. 3. Συρίαν τόπων ἰσχυροποιῶν μὲν τὰς ἐπικρατείας τὰς 7
 Ἀντιγόνου, τοῦ πρώτου κατασχόντος τὴν ἐν Συρίᾳ
 βασιλείαν, προφερόμενος δὲ τὰ συγχωρήματα, τὰ γενό-
 μενα Σελεύκῳ διὰ τῶν ἀπὸ Μακεδονίας βασιλέων μετὰ
 τὸν Ἀντιγόνου θάνατον· ἐξῆς δὲ τούτοις ἀπερειδόμενος 8
 ἐπὶ τὴν τελευταίαν κατὰ πόλεμον Ἀντιόχου τοῦ πατρὸς
 ἡ ἔγκτησιν· ἐπὶ δὲ πᾶσιν ἐξαερνούμενος τὴν ὁμολογίαν, 9
 ἣν ἔφασαν οἱ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρείαν γενέσθαι Πτο-
 λεμαίῳ, τῷ νεωστὶ μετηλλαχότι, πρὸς Ἀντίοχον τὸν
 ἐκείνου πατέρα, ὅτι δεῖ λαβεῖν αὐτὸν ἐν φέρνῃ Κοίλῃν
 Συρίαν, ὅτε ἐλάμβανε Κλεοπάτραν, τὴν τοῦ νῦν βασι-
 λεύοντος μητέρα. Πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν διαλεχθεῖς, 10
 καὶ πείσας οὐ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπηντηκό-
 τας, ὡς δίκαια λέγει, τότε μὲν διέπλευσεν εἰς τὴν
 Ναύκρατιν. χρησάμενος δὲ καὶ τούτοις φιλανθρώπως, 11
 καὶ δούς ἐκάστῳ τῶν Ἑλλήνων τῶν κατοικούντων χρυ-
 σοῦν, προῆγεν ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρείας. τοῖς δὲ πρεσ- 12
 βευταῖς τὴν ἀπόκρισιν ὑπέσχετο δῶσειν, ὅταν οἱ περὶ
 τὸν Ἀριστείδην καὶ Θῆριν ἀνακάμψωσιν ὡς αὐτόν.
 ἐξαπεσταλκέναι γὰρ ἐκείνους ἔφη πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, 13
 βούλεσθαι δὲ πάντων συνίστορας εἶναι καὶ μάρτυρας
 τοὺς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πρεσβευτάς.

Alexan-
driam per-
git Antio-
chus.

^h ἔγκτησιν correxit Ern. Vulgo ἔκτισιν. ἔκτισιν Bav. ἐκείνου κτῆσιν suspicatus erat Reisk.

Principio nempe multis argumentis demonstrabat, Antigonum illum, qui primus Syriæ regnum condidit, illa loca imperio suo tenuisse: proferebat deinde in medium instrumenta concessionis, post mortem Antigoni Seleuco a Macedonicis regibus factæ: secundum ista, Antiochum patrem bello novissimo Calam Syriam, aiebat, legitime recepisse, multumque eo jure nitebatur. Postremo negabat verum esse de pactis, quæ legati Alexandrini facta dicebant fuisse inter Ptolemæum nuper mortuum, et Antiochum hujus patrem, quibus pactis nomine dotis concessam Ptolemæo Calen Syriam aiebant, quum uxorem duceret Cleopatram, ejus, qui

nunc regnabat, matrem. In hanc sententiam rex quum multa disseruisset, nec tantum sibi, sed etiam omnibus, qui præsentibus erant, causam suam probavisset, Naucratis tunc quidem navibus petiit: atque eo etiam loco benigne adpellatis tractatisque civibus, in Græcos vero, qui ibi habitabant, aureis singulis divisis, Alexandriam iter instituit. Legatis vero pollicitus est, daturum se iis responsum, postquam Aristides et Theris ad ipsum essent reversi: hos namque a se ad Ptolemæum missos esse; velle autem se omnium consiliorum suorum conscios ac testes habere Græcos legatos.

*

*

*

A. U. 585.

XVIII. Ἀντίοχος μετὰ τὸ καταλιπεῖν Ἀλεξάνδρειαν πολιορκεῖν, πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην ἐξέπεμ-
 2 πεν· οὗτοι δ' ἦσαν Μελέαγρος, Ἰωσιφάνης, Ἡρα-
 3 κλείδης· συνθεῖς ῥ' καὶ ἵ τάλαντα, πεντήκοντα μὲν
 στέφανον Ῥωμαίοις, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν χρημάτων εἰς
 δωρεάν τισι τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεων.

*

*

*

XIX. Κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας κατέπλευσαν ἐκ Ῥόδου πρέσβεις εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τὰς διαλύ-
 σεις, οἱ περὶ Πρατίωνα, καὶ μετ' οὐ πολὺ παρῆσαν εἰς
 2 τὴν παρεμβολὴν πρὸς Ἀντίοχον. Γενομένης δὲ τῆς
 ἐντεύξεως, πολλοὺς διετίθεντο λόγους, τὴν τε τῆς ἰδίας
 πατρίδος εὐνοίαν προφερόμενοι πρὸς ἀμφοτέρας τὰς
 βασιλείας, καὶ τὴν αὐτῶν τῶν βασιλέων ἀναγκαιότητα
 πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ συμφέρον ἑκατέρωις ἐκ τῆς
 3 διαλύσεως. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἔτι λέγοντα τὸν πρεσ-
 βευτὴν ἐπιτεμὼν, οὐκ ἔφη προσδεῖσθαι πολλῶν λόγων·
 4 τὴν μὲν γὰρ βασιλείαν εἶναι Πτολεμαίου τοῦ πρεσ-
 βύτου, πρὸς δὲ τοῦτον καὶ διαλελῦσθαι πάλαι, καὶ
 κ φίλους ὑπάρχειν, καὶ νῦν, βουλομένων τῶν ἐν τῇ πόλει
 5 κατὰγειν τοῦτον, μὴ κωλύειν Ἀντίοχον. καὶ δὴ πε-
 ποίηκεν.

Rhodiorum
legati ad
Antiochum.Ptolemaeum
natu majo-
rem resti-
tuit Antio-
chus.

¹ Σωσιφάνης; Bav. ^k φίλους; ex MStis revocavi. φίλον edd. ex conject.
 Ursini.

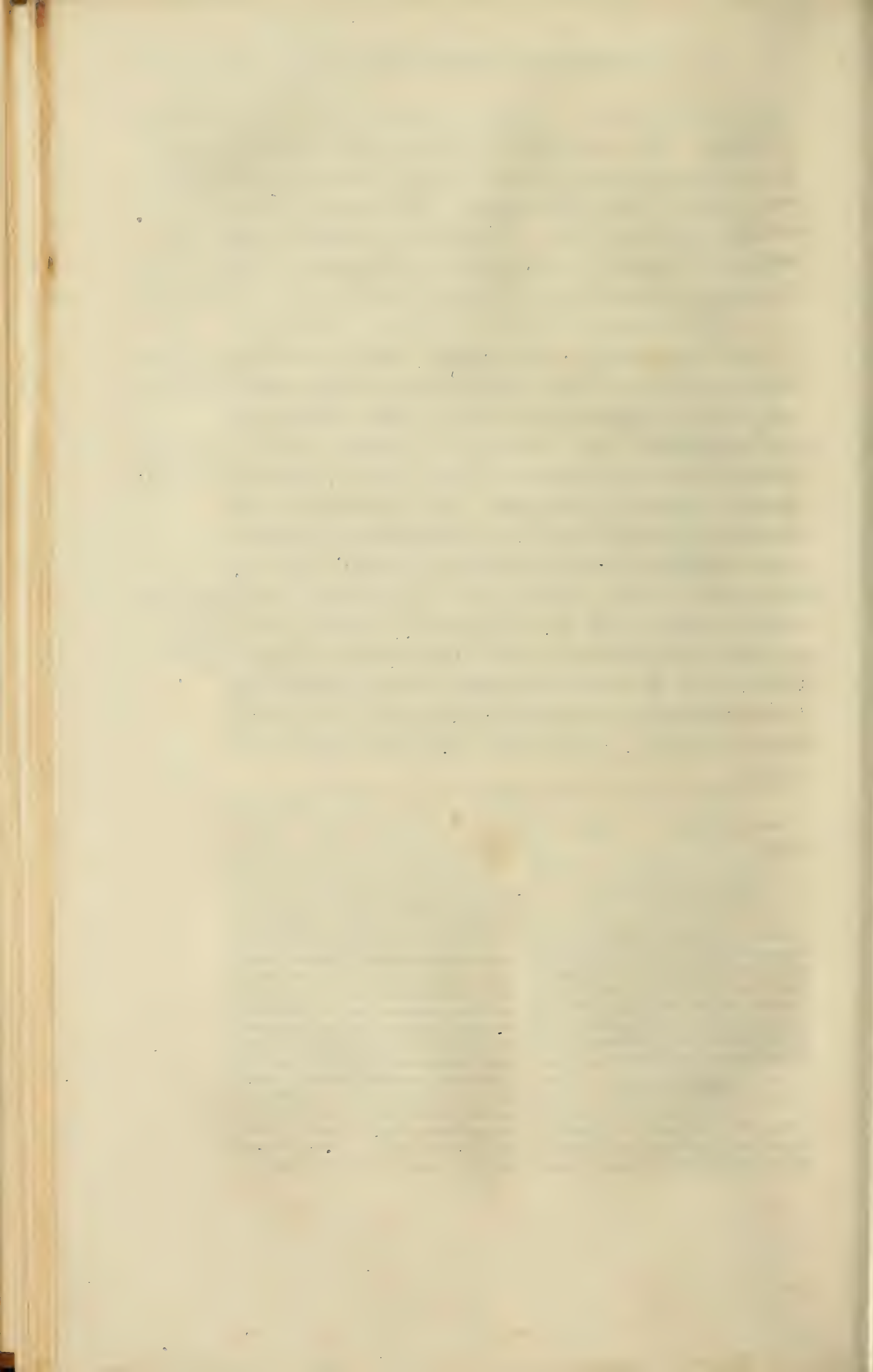
(Legatio LXXXIII.)

XVIII. Posteaquam Alexandriam op-
 pugnare desiisset Antiochus, legatos Ro-
 manos misit: hi autem erant Meleager,
 Sosiphanes, Heraclides: centum quin-
 quaginta talenta pactus se daturum,
 quinquaginta ad coronam Romanis, re-
 liquam summam, ut quibusdam Graecis
 civitatibus doni loco dividatur.

(Legatio LXXXIV.)

XIX. Per eosdem dies Rhodiorum
 legatio, cujus princeps erat Pratio, ad
 componendam pacem missa Alexan-

driam, portum tenuit, moxque in ca-
 stra ad regem venit. Hi in collo-
 quium Antiochi admissi, longam ora-
 tionem sunt exorsi, patriæ suæ benevo-
 lentiam in utramque regionem domum
 commemorantes, et mutua inter ambos
 reges necessitudinis jura, quæque ad
 utrumque regem ex pace confecta redi-
 tura sint commoda. At rex dicentem
 legatum interpellans, longiore oratione
 nihil opus esse ait: regnum enim ad
 Ptolemaeum majorem pertinere; cum
 isto vero pacem dudum se fecisse, et
 amicos invicem esse. Eum igitur si
 Alexandrini ab exsilio revocare recipere-
 que voluerint, nihil se impediturum.
 Atque id etiam præstitit Antiochus.

ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΤΗΣ ΕΝΝΑΤΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.
RES ITALICÆ.

Senatus Rom. legatos mittit in Ægyptum.

*

*

*

Ol. 152. 4.

A. U. 586.

C. Popilius.

Ι. ^α Ἡ ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ, πυνθανομένη τὸν Ἀντίοχον
τῆς μὲν Αἰγύπτου κύριον γεγονέναι, τῆς δ' Ἀλεξαν-
² δρείας παρ' ὀλίγον νομίζουσα, πρὸς αὐτὴν τι διατεί-
νειν τὴν αὐξήσιν τοῦ προειρημένου βασιλέως, κατέστησε
³ πρεσβευτὰς, τοὺς περὶ Γάϊον Ποπίλλιον· τὸν τε πόλεμον
λύσοντας, καὶ καθόλου θεασομένους τὴν τῶν πραγμάτων
⁴ διάθεσιν, ποῖά τις ἐστίν. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἰτα-
λίαν ἐν τούτοις ἦν.

^a Iniquo loco vulgo positam hanc Eclogam suum in locum restitui. Eadem prorsus desideratur in cod. Bav.

I.
Legatio XC.

Ι. QUUM intelligeret Senatus, *An-
tiochum*, cetera Ægypto occupata,
prope inibi esse ut Alexandria etiam
potiretur; ratus, ad se nonnihil perti-
nere incrementa hujus regis, legatio-
nem decrevit, cujus princeps *C. Popil-
lius* erat, cum ad pacem conciliandam,
tum ad visendum, quæ in universum
rerum istic facies esset. Ac in Italia
quidem hæc tum gesta sunt.

Ol. 152. 4.

II.

BELLUM PERSICUM.

*

*

*

Persei fœ-
dus cum
Genthio.

II. ΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΩΝ πρὸ τοῦ χειμῶνος τῶν περὶ τὸν Ἰππίαν, οὓς ἀπεστάλκει πρεσβευτὰς ὁ Περσεύς πρὸς Γένθιον ὑπὲρ τῆς συμμαχίας· καὶ διασα-² φούνταν, ὅτι πρόθυμος ὁ βασιλεὺς ἐστὶν ἀναδέχεσθαι τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, εἰὰ αὐτῷ δοθῇ τριακόσια τάλαντα, καὶ πίστεις αἱ προσήκουσαι περὶ τῶν ὅλων· πυθόμενος ταῦτα, καὶ κρίνων ἀναγκαίαν εἶναι τὴν Γεν-³ θίου κοινοπραγίαν, προεχειρίσατο Πάνταυχον, ἓνα τῶν πρώτων φίλων, καὶ τοῦτον ἐξαπέστειλε· δούς ἐντολὰς,⁴ πρῶτον μὲν ὁμολογήσαντα περὶ τῶν χρημάτων, ὅρκους καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ὑπὲρ τῆς συμμαχίας· εἶτα τοὺς ὁμήρους ἐξαυτῆς καὶ κείνους πέμπειν, ὥς ἂν δοκῇ Πανταύχῳ, καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν, οὓς ἂν ἀποφῆνῃ Γένθιος διὰ τῶν ἐγγράπτων· πρὸς δὲ τούτοις διατά-
ξασθαι περὶ τῆς κομιδῆς τῶν τριακοσίων ταλάντων. Ὁ δὲ Πάνταυχος ἐξαυτῆς ποιησάμενος τὴν ὁρμὴν, καὶ⁵ παραγενόμενος εἰς Μετέωνα τῆς ^b Λαβειάτιδος καὶ ταῦθα συμμίζας τῷ Γενθίῳ, ταχέως παρεστήσατο τὸν νεανίσκον πρὸς τὸ κοινωνεῖν τῷ Περσεῖ τῶν αὐτῶν ἐλπί-
δων. Τμηθέντων δὲ τῶν ὁρκίων ὑπὲρ τῆς συμμαχίας⁶

^b Λαβειάτιδος ex Livio correxi, monente etiam Ursino. Vulgo Λιβητιάτιδος. Μετέωνα autem Medeonem per d vulgo scribunt apud Livium.

II.

Legatio LXXXV.

*

*

*

II. QUUM ante hiemem rediisset Hippias, quem societatis contrahendæ caussa Perseus ad Genthium miserat, atque is renunciaret, paratum regem esse, bellum adversus Romanos suscipere, si trecenta sibi talenta numerarentur, et de summa rei idonea ratione sibi caveretur; his rex auditis, necessariam sibi esse judicans Genthii societatem, Pantauchum, ex fidissimis amicis delectum, datis mandatis misit, qui primum quidem pacisceretur de pecunia, et iusjurandum super societate præ-
staret atque exigeret; deinde curaret de obsidibus, ut et Genthius statim mitteret prouti Pantauchus videretur, et a rege acciperet, quos Genthius in fœderis formula nominatim postulas-
set: ad hæc ut de transvectione illorum trecentorum talentorum cum Genthio constitueret. Pantauchus, statim profectus, ubi Meteonem Labeatidis venit, ibi nactus Genthium, facile adolescenti persuasit, ut spes omnes suas cum Perseo conjungeret. Icto fœdere societatis et conscripto,

καὶ καταγραφέντων, εὐθέως ὁ Γένθιος ἅμα τοὺς ὁμήρους
 ἔπεμπε, τοὺς ὑπὸ τοῦ Πανταύχου καταγραφέντας, καὶ
 σὺν τούτοις Ὀλυμπίωνα, παραληψόμενον τοὺς ὄρκους
 καὶ τοὺς ὁμήρους παρὰ τοῦ Περσέως, ἑτέρους δὲ τοὺς
 7 περὶ τῶν χρημάτων ἔχοντας τὴν ἐπιμέλειαν. Σὺν δὲ
 τοῖς προειρημένοις ἔπεισεν ὁ Πάνταυχος τὸν Γένθιον, καὶ
 πρεσβευτὰς συνεξαποστέλλειν, οἳ τινες ἅμα τοῖς παρὰ
 τοῦ Περσέως πεμπομένοις εἰς τὴν Ῥόδον πρεσβεύωσιν
 8 ὑπὲρ τῆς κοινῆς συμμαχίας. τούτου γενομένου, καὶ
 συνεμβάντων τῶν Ῥοδίων εἰς τὸν πόλεμον, τελέως εὐκα-
 9 ταγωνίστους ἔσομένους ἀπέφαινε τοὺς Ῥωμαίους. Ὁ
 δὲ, πεισθεὶς τοῖς παρακαλουμένοις, καὶ προχειρισάμενος
 Παρμενίωνα καὶ Μόρκον, ἐξαπέστειλε, δούς ἐντολὰς,
 ὅταν λάβωσι τοὺς ὄρκους παρὰ τοῦ Περσέως, καὶ τοὺς
 ὁμήρους, καὶ περὶ τῶν χρημάτων γένηται σύμφωνον,
 πρεσβεύειν εἰς τὴν Ῥόδον.

III. Οὗτοι μὲν οὖν πάντες προῆγον εἰς τὴν Μακεδο-
 νίαν. Ὁ δὲ Πάνταυχος, μένων παρὰ πλευρὰν, ὑπεμίμ-
 νησκε καὶ παρῴζυνε τὸν νεανίσκον, πρὸς τὸ μὴ καθ-
 υστερεῖν ταῖς παρασκευαῖς, ἀλλ' ἔτοιμον ὄντα προ-
 καταλαμβάνειν καὶ τόπους καὶ πόλεις καὶ συμμαχοὺς·
 μάλιστα δ' αὐτὸν ἡξίου παρασκευάζεσθαι πρὸς τὴν
 2 κατὰ θάλατταν μάχην. τῶν γὰρ Ῥωμαίων εἰς τέλος
 ἀπαρασκευάων ὄντων πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, κατὰ τε τοὺς
 περὶ τὴν Ἠπειρον καὶ τοὺς περὶ τὴν Ἰλλυρίδα τόπους
 ἀκονιτὶ πᾶν τὸ προτεθὲν ἐπιτελεσθήσεσθαι δι' αὐτοῦ, καὶ

A. U. 586.
 Persei im-
 dus cum
 Genthio.

extemplo Genthius simul obsides mi-
 sit, quos Pantauchus scripserat, simul-
 que Olympionem, qui jusjurandum a
 Perseo et obsides exigeret, itemque
 alios, qui pecuniam tuto curarent.
 Præter hæc persuasit etiam Pantau-
 chus Genthio, ut simul legatos mitte-
 ret, qui iis comitati, quos Perseus erat
 missurus, Rhodum legationem obirent,
 de communi societate acturi. Id si
 fieret, et belli societatem inire secum si
 Rhodii vellent, nullum plane futurum
 negotium Romanos vincere, aderebat.
 Genthius, hisce omnibus adnuens,
 Parmenionem et Morcum deligit, et
 datis mandatis mittit, ut, postquam

jusjurandum atque obsides a Perseo
 accepissent, et de pecunia convenisset,
 Rhodum legationem susciperent.

III. Igitur isti quidem omnes in
 Macedoniam sunt profecti. At Pan-
 tauchus ad fodiendum regi latus ma-
 nebat, qui juvenem adsidue moneret
 urgeretque, ne in bello adparando ces-
 saret, sed compararet se, et loca urbes-
 que et socios hosti præriperet: maxime
 autem illum hortabatur, ut ad navale
 bellum necessaria pararet. Nam quum
 Romani ab ea parte penitus essent im-
 parati; ipsum in Epiri et Illyrici oris
 nullo labore, quidquid destinasset, et per
 se et per alios, quos eo mitteret, esse effe-

Ol. 152. 4.
Persei hæ-
dus cum
Genthio.

Persei le-
gatio ad
Rhodios,

ad Eu-
menem,

ad Antio-
chum.

τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεμπομένων. Ὁ μὲν οὖν Γένθιος, τούτοις 3
τοῖς λόγοις ἀναπειθόμενος, ἐγένετο περὶ τε τὰς κατὰ
γῆν καὶ κατὰ θάλατταν παρασκευάς. Ὁ δὲ Περσεύς, 4
παραγενομένων εἰς τὴν Μακεδονίαν τῶν πρεσβευτῶν παρὰ
τοῦ Γενθίου, καὶ τῶν ὁμηρευόντων, ὁρμήσας ἀπὸ τῆς
περὶ τὸν Ἐνιπέα ποταμὸν παρεμβολῆς μετὰ πάντων τῶν
ἰππέων, ἀπήντα τοῖς προειρημένοις εἰς τὸ Δίον· καὶ 5
συμμίξας, πρῶτον μὲν ἀπέδωκε τοὺς ὄρκους ὑπὲρ τῆς
συμμαχίας ἐναντίον πάντων τῶν ἰππέων· πάνυ γὰρ
ἐξούλετο σαφῶς εἰδέναι τοὺς Μακεδόνας τὴν τοῦ Γενθίου
κοινοπραγίαν, ἐλπίζων εὐθαρσιστέρους αὐτοὺς ὑπάρξειν,
προσγενομένης ταύτης τῆς ῥοπῆς. Ἐπειτα δὲ τοὺς 6
ὁμήρους παρελάμβανε, καὶ παρεδίδου τοὺς ἑαυτοῦ τοῖς
περὶ Ὀλυμπίωνα, ὧν ἦσαν ἐπιφανέστατοι Λιμναῖος ὁ
Πολεμοκράτους, καὶ Βάλαυχος ὁ Πανταύχου. Μετὰ τ
δὲ ταῦτα τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ χρήματα παρόντας εἰς
Πέλλαν ἐξέπεμπε, ὥς ἐκεῖ παραληφομένους· τοὺς δὲ
πρεσβευτάς, τοὺς εἰς τὴν Ῥόδον, εἰς Θεσσαλονίκην πρὸς
Μητροδόωρον, συντάξας ἐτοίμους εἶναι πρὸς τὸν πλοῦν.
Ἐπεισε δὲ καὶ τοὺς Ῥοδίους^c συμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον.
Ταῦτα δὲ διοικήσας, ^dΚρυφῶντα μὲν ἐξέπεμψε πρεσ- 8
βευτὴν πρὸς τὸν Εὐμένη, καὶ πρότερον ἤδη ἀπεσταλμέ-
νον· Τηλέμναστον δὲ, τὸν Κρηῖτα, πρὸς τὸν Ἀντίοχον·

^c Forsan συμβαίνειν, ut supra.
Suspiciari licet Ἡροφῶντα.

^d Κρυφῶντα suspectum nomen Reiskio.

cturum. Igitur Genthius, hujusmodi sermonibus perpulsum, terra marique necessaria bello comparabat. Perseus vero venientibus in Macedoniam legatis Genthii, et obsidibus, ab iis castris statim, quæ ad Enipeum amnem habebat, cum omni equitatu profectus, ad Dium occurrit. Quo ubi conventum, ante omnia Perseus jusjurandum dedit, coram omni equitum agmine: admodum enim volebat rex, Macedones certo exploratam habere initam cum Genthio societatem; quod speraret, accessionem hujus momenti ad rem bene gerendam animos illis adjecuram. Secundum hæc missos ob-

sides suscepit, suosque vicissim Olympioni tradidit, quorum nobilissimi erant Limnæus, Polemocratis filius, et Balauchus Pantauchi. Deinde eos, qui ad pecunias accipiendas venerant, Pellam misit, ibi illam accepturos. Legati Rhodum ituri, Thessalonicam ad Metrodorum missi, et ut parati essent ad navem conscendendam jussi. Hæc igitur legatio Rhodios etiam incitavit, ut Perseo ad hoc bellum se conjungerent. Quibus rebus confectis, Cryphontem legatum ad Eumenum, qui jam ante parem legationem obierat, misit. Telemnastum vero Cretensem ad Antiochum misit, mo-

ἢ μὴ παρορᾶν τὸν καιρὸν, μὴδ' ὑπολαμβάνειν, πρὸς αὐτὸν Λ. U. 386.
μόνον ἀνέκειν τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τὴν βαρύτητα τῶν
10 Ῥωμαίων· σαφῶς δὲ γινώσκειν, ὥς, ἐὰν μὴ καὶ ^δ νῦν
αὐτὸς συνεπιλαμβάνηται, μάλιστα μὲν διαλύων τὸν
πόλεμον, εἰ δὲ μὴ, βοηθῶν, ταχέως πείραν λήφεται τῆς
αὐτῆς ἑαυτῷ τύχης.

*

*

*

IV. Προτεθείσης χειροτονίας τοῖς Ῥοδίοις, ἐνίκων, οἷς Rhodii, pacem con-
ἤρεσκε πέμπειν τοὺς πρεσβευτὰς ὑπὲρ τῶν διαλύσεων. ciliaturi,
2 Καὶ τὴν μὲν Ῥοδίαν ἀντιπολιτείαν τοῦτον τὸν τρόπον,
[ὡς ἐν τῷ περὶ Δημηγορίας τέθειται,] διέκρινε τὸ
3 διαβούλιον· ἐν ᾧ πλείον ἐφάνησαν ἰσχύοντες οἱ τὰ τοῦ
Περσέως αἰρούμενοι, τῶν σώζειν σπουδαζόντων τὴν πα-
4 τριδα καὶ τοὺς νόμους. Οἱ δὲ Πρυτάνεις παραχρῆμα legatos mittunt Romam,
πρεσβευτὰς κατέστησαν τοὺς διαλύσοντας τὸν πόλεμον,
εἰς μὲν τὴν Ῥώμην ^ε Ἀγέπολιν ^h καὶ Κλεόμβροτον, πρὸς et ad Per-
δὲ τὸν στρατηγὸν καὶ Περσέα, Δάμωνα καὶ Νικόστρα- seum,
5 τον καὶ ⁱ Ἀγησίλοχον καὶ Τήλεφον. ^k Τούτῳ δ' ἐξῆς
τὸ συνεχὲς ἐξειργάζοντο, καὶ προσετίθεσαν, ποιοῦντες
ὁ ἀναπολόγητον τὴν ἀμαρτίαν. Εὐθέως γὰρ εἰς τὴν ad Creten-
Κρήτην ἐπεμπον πρεσβευτὰς, τοὺς ἀνανεωσομένους πρὸς ses.

^d Forsan νῦν ἔτι αὐτὸς, ut voluit Reisk. ^e Particula negans ab Ursino ex ingenio videtur adjecta: abest certe a cod. B. nec immerito. Quare delendam censemus. ^f Verba ὥς ἐν τῷ σ. Δ. τίθ. epitomatoris sunt. Voluit autem Δημηγορίῳν scribere, non Δημηγορίας. ^g Ἀγέπολιν rursus ex MStis restitui, quod in Ἀγισίπολιν mutaverat Ursin. ^h καὶ Κλεόμβροτον pariter ab Ursino est. Libri dant διὰ τοῦ Κληνόμβροτον, ubi nescio an nomen proprium lateat in διὰ τοῦ. ⁱ Ἀγησίλοχος Urs. Codex Bav. h. l. habet Νικόκρατον καὶ Ἀγησίλοχον. ^k τούτων vulgo ex Ursini ing.

nens, ne occasionem missam faceret, neve arbitraretur, ad unum Perseum spectare Romanorum superbiam et dura imperia; quin potius pro certo haberet, ejusdem se quoque fortunæ periculum brevi facturum, nisi nunc ipsum adjuvai et, maxime quidem concilianda pace; sibi minus, opem ferendo.

(Legatio LXXXVI.)

IV. Quum fuissent indicta a Rhodiis comitia, vicit in illis eorum sententia, quibus placebat legatos de pace mitti. Atque ita quidem [prouti in selectis OPLATIONIBUS expositum est] dissen-

sionem Rhodiorum adjudicavit illud concilium: in quo adparuit, plus potuisse hos qui Perseo favebant, quam eos, qui patriæ saluti ac legibus consultum volebant. Prytanes igitur legationes extemplo instituerunt ad dirimendum bellum, Romam quidem Agepolim et Cleombrotum, ad consulem vero et ad Perseum Damonem, Nicostratum, Agesilochum, et Telephum. Secundum hæc etiam reliqua convenienter istis administrarunt, tandemque peccata peccatis adeo cumularunt, ut excusationi nullus reinqueretur locus. Protinus enim etiam in Cretam legatos miserunt, ad renovandam cum uni-

OL. 152. 4. πάντας Κρηταιῖς τὰ ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα, καὶ παρακαλέσοντας βλέπειν τοὺς καιροὺς καὶ τὴν περίστασιν, καὶ συμφρονεῖν τῷ δήμῳ, καὶ τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν αἰρεῖσθαι καὶ φίλον· ὁμοίως δὲ καὶ κατ' ἰδίαν πρὸς τὰς 7 πόλεις ὑπὲρ τῶν αὐτῶν διαλεχθησομένους.

*

*

*

Rhodium
adveniunt
legati
Persei et
Genthii.

V. Τῶν περὶ τὸν Παρμενίωνα καὶ Μόρκον, τῶν παρὰ τοῦ Γενθίου, καὶ σὺν τούτοις τοῦ Μητροδώρου παραγενομένων εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ συναχθείσης τῆς βουλῆς· παντάπασιν θορυβῶδης ἦν ἡ ἐκκλησία, τῶν 2 μὲν περὶ τὸν Δείωνα φανερῶς ἤδη τολμώντων λέγειν τὰ τοῦ Περσέως, τῶν δὲ περὶ Θεαίτητον καταπεπληγμένων τὰ συμβαίνοντα. καὶ γὰρ ἡ τῶν λέμβων παρ- 3 ουσία, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολωλότων ἱππέων, καὶ ἡ τοῦ Γενθίου μεταθέσις, συνέτριβεν αὐτούς. Διὸ καὶ τὸ 4 πέρας τῆς ἐκκλησίας ἀκόλουθον ἐγενήθη τοῖς προειρημένοις. Ἔδοξε γὰρ τοῖς Ῥοδίοις, ἀποκριθῆναι φιλαν- 5 θρώπως ἀμφοτέροις τοῖς βασιλεῦσι, καὶ διασαφεῖν, ὅτι δέδοκται, διαλύειν αὐτοῖς τὸν πόλεμον, καὶ παρακαλεῖν ἀκείνους εὐδιαλύτους ὑπάρχειν. ἐδέξαντο δὲ καὶ τοὺς 6 πρεσβευτὰς ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐστίαν τοὺς παρὰ τοῦ Γενθίου, μετὰ πολλῆς Φιλανθρωπίας.

versis Cretensibus amicitiam, monendumque, ut temporum conditionem ac periculum imminens attenderent, et cum Rhodiorum populo consentientes, eundem hostem atque amicum ducerent. Pariter vero etiam ad singulas civitates miserunt, qui de iisdem rebus cum illis agerent.

(Legatio LXXXVII.)

* * *

v. Posteaquam Parmenio et Morcus, Genthii legati, et una cum his Metrodorus, Persei legatus, Rhodium pervenissent; convocato populo ad deliberandum, tumultuosa modis omni-

bus concio fuit; quum et Dino jam publice pro Perseo verba facere auderet, et Theatetum contra, quæ acciderant, terrerent. Nam et lemborum adventus, et numerus ingens occisorum equitum, et Genthii transitus ad Persei partes, animos illi dejiciebant. Itaque exitum ea concio habuit convenientem iis, quæ diximus. Decretum enim a Rhodiis, benignum ambobus regibus responsum dare, iisque significare, statuisse Rhodios bello finem imponere, ipsosque adeo monere, faciles et ipsi se ad pacem ut præberent. Suntque etiam Genthii legati in Prytaneo magna comitate ab iis excepti.

*

*

*

A. U. 586.

7 Ἐν τῇ εἰκοστῇ ἐννάτῃ ὁ Πολύβιος, Ἰένθιον, φησὶ,
τὸν τῶν Ἰλλυριῶν βασιλέα, διὰ τὴν πολυποσίαν πολλὰ
ποιεῖν ἀσελγῇ κατὰ τὸν βίον, νύκτωρ τε αἰεὶ καὶ μεθ'
8 ἡμέραν μεθύοντα· ἀποκτείναντα δὲ καὶ ^mΠλεύρατον
τὸν ἀδελφόν, γαμῖν μέλλοντα τὴν τοῦ ⁿΜενουίου
θυγατέρα, αὐτὸν γῆμαι τὴν παῖδα, καὶ ὡμῶς ^oχρησά-
σθαι τοῖς ἀρχομένοις.

*

*

*

(PERSEUS praelio vincitur fugaturque ab ÆMILIO PAULO
Cos.)

*

1 VI. Τῇ δυνάμει τῆς πάρμης καὶ τῶν ^pΛιγυστικῶν Scutum Li-
βυστῶν ἀντεῖχον ἐρρώμένως οἱ Ῥωμαῖοι. gustinum.

*

2 Πρῶτος τῶν παρόντων ὁ Νασικᾶς ἐπικαλούμενος De Sci-
Σκιπίων, γαμβρὸς Ἀφρικανοῦ Σκιπιάνος, ὕστερον δὲ pione Na-
μέγιστον ἐν τῇ συγκλήτῳ δυνηθεὶς, ὑπεδέξατο τῆς κυ- sica dissen-
3 κλώσεως ἡγεμῶν γενέσθαι. δεύτερος δὲ Φάβιος Μάξι- tit a Poly-
μος, ὁ πρεσβύτατος τῶν Αἰμιλίου παίδων, ἔτι μειράκιον bio Plutar-
4 ὦν, ἀνέστη προθυμούμενος. Ἡσθεῖς οὖν Αἰμίλιος, δίδω- chus.
σιν αὐτοῖς, οὐχ ὅσους Πολύβιος εἴρηκεν, ἀλλ' ὅσους

¹ Ἰένθιον correxi. Vulgo Γενθίωνα.

^m Plator vocatur apud Livium.

ⁿ Honuni est apud eundem Livium.

^o χρησασθαι ex conject. scripsi. Vulgo
χρησθαι.

^p Λιγυστικῶν correxi, monente Lipsio. Mendose vulgo Λιβυστι-
κῶν.

*

*

*

(Athenæus Lib. X. cap. 11.)

POLYBIUS, libro XXIX, Gentium, Pleurato fratre, cui desponsata fuerat
Illyriorum regem, ait, ob temulen- Menunii filia, ipsum duxisse illam vir-
tiam flagitiosa multa patrasse in vita, ginem; præterea dirum ac crudelem
dies totos et noctes ebrium: occisoque fuisse in subditos.

*

*

*

(Suidas in Πάρμῃ.)

VI. Partim parmæ, partim scutorum
Ligusticorum ope tuti, fortiter pugna-
bant Romani.

cani gener, is cujus fuit posterioribus
temporibus summa in senatu auctori-
tas, promisit, se eo exercitum circum-
ducturum. Proximus ab eo Fabius
Maximus, filiorum Æmilii natu pri-
mus, idem in se recepit. Quorum
alacritate delectatus Æmilius, milites
eis dedit, non quot POLYBIUS scribit,

(Plutarchus in Æmilio Paulo.)

Primus inter eos, qui consilio inter-
erant, Scipio Nasica, Scipionis Afri-

OL. 152. 4. αὐτὸς ὁ Νασικᾶς λαβεῖν φησὶ, γεγραφὼς περὶ τῶν πράξεων τούτων ἐπιστόλιον πρὸς τινὰ τῶν βασιλέων.— Ἐπὶ δὲ Περσεῖ, τὸν Αἰμίλιον ἀτρεμοῦντα κατὰ χώραν 5 ὄρῳσι, καὶ μὴ λογιζομένῳ τὸ γιγνόμενον, ἀποδρᾶς ἐκ τῆς ὁδοῦ Κρής αὐτόμολος ἦκε μηνύων τὴν περίοδον τῶν Ῥωμαίων. Ὁ δὲ, συνταραχθεὶς, τὸ μὲν στρατόπεδον 6 οὐκ ἐκίνησε, μυρίους δὲ μισθοφόρους ξένους καὶ δισχίλους Μακεδόνας Μίλωνι παραδοὺς ἐξαπέστειλεν, παρασκευασάμενος ταχύναι καὶ καταλαβεῖν τὰς ὕλας. Τούτοις, ὁ μὲν Πολύβιος φησὶν, ἔτι κοιμωμένοις ἐπιπε- 7 σεῖν τοὺς Ῥωμαίους· ὁ δὲ Νασικᾶς, ὁξὺν ἀγῶνα περὶ τοῖς ἄκροις γενέσθαι καὶ κίνδυνον.

*

Defectus
lunæ.

Τῆς σελήνης ἡ ἐκλιπούσης ἐπὶ Περσέως τοῦ Μακε- 8 δόνος, ἐκράτησεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πολλοῖς, ὅτι βασιλέως ἐκλειψιν σημαίνει. Καὶ τοῦτο τοὺς μὲν Ῥωμαίους 9 εὐθαρσεστέρους ἐποίησε· τοὺς δὲ Μακεδόνας ἐταπείνωσε ταῖς ψυχαῖς. Οὕτως ἀληθές ἐστιν τὸ περιφερόμενον· 10 ὅτι πολλὰ ῥκενὰ τοῦ πολέμου.

*

Phalangem
Maced.
stupet
Æmilium.

Λεύκιος δ' ὁ ὕπατος, οὐχ ἑωρακὼς φάλαγγα τὸ 11 παράπαν, ἀλλὰ τότε πρῶτον ἐπὶ τοῦ Περσέως, πολλάκις ἀνθωμολογεῖτο πρὸς τινὰς τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ μετὰ ταῦτα,

ἡ ἐκλιπούσης Kuster. ῥ Sic jam maluerat Casaub. et sic edidit Kuster. καὶ τὰ superiores Suidæ editiones.

sed quem numerum ipse *Nasica* in *Epistola* de eis rebus ad aliquem ex re-
gibus scripta prodidit.—*Perseo* autem,
Æmilium quietum loco se tenere vi-
denti, neque quid ageretur suspicanti,
perfuga Cretensis, qui ex itinere se
subdlexerat, *Romanos* ea circumducere
exercitum indicavit. Quo nuncio ter-
ritus *Perseus*, castra quidem non mo-
vit; sed stipendiariorum militum pe-
regrinorum decem millia, ac duo Ma-
cedonum, Miloni eodem ducenda de-
dit, jubens maturare iter, saltusque
occupare. In hos, somno oppressos,
impetum fecisse *Romanos*, scribit Po-
LYBIUS: *NASICA* vero, acrem, ait, ac
periculosum conflictum in ipsis montis
jugis fuisse.

(Suidas in Πολλὰ κενά.)

Cum luna sub *Perseo* Macedone de-
fecisset, fama apud vulgus percrebuit,
defectum istum regis interitum porten-
dere. Quæ res animos Romanorum
auxit, Macedonum vero minuit. Adeo
verum est vulgatum proverbium: multa
esse belli inania.

(Suidas in Φάλαγγ' et in Ἀνθω-
μολογεῖτο.)

Lucius (Æmilium) Consul, quum
numquam omnino, nisi tunc primum
sub *Perseo*, *Phalangem* vidisset; sæ-
pius deinde Romæ apud amicos con-

μηδὲν ἰωρακίναί· φοβερώτερον καὶ δεινότερον Φάλαγγος Ἀ. Π. 596.
 12 τῆς Μακεδονικῆς· καὶ τοὶ γὰρ πολλοὺς οὐ μόνον τεθαι-
 μένος, ἀλλὰ καὶ χειρισάμενος ἀγῶνας, εἰ καὶ τις
 ἄλλος.

*

13 Ὁ δὲ Περσεὺς, μίαν ἔχων πρόληψιν, ἢ νικᾶν ἢ Princeps
fuge Per-
seus.
 θνήσκειν, τότε οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἀπεδειλία,
 14 καθάπερ οἱ προόπται τῶν ἱππέων. * Ὁ δὲ Περσεὺς,
 προσαγόμενος τὸν χρόνον καὶ τὸν πόνον, ἐξελύετο τῇ
 15 ψυχῇ, καθάπερ οἱ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν· ὅτε γὰρ
 τὸ δεινὸν ἐγγίζοι, καὶ δέοι κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, οὐχ
 16 ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ. * Ὁ δὲ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς,
 ὥς φησι Πολύβιος, τῆς μάχης ἀρχὴν λαμβανούσης,
 17 ἀποδειλιάσας, εἰς πόλιν ἀφιππάσατο· σκηψάμενος
 Ἡρακλεῖ θύειν, δειλὰ παρὰ δειλῶν ἱερὰ μὴ δεχομένῳ,
 μηδ' εὐχὰς ἀθεμίτους ἐπιτελοῦντι.

*

*

*

VII. Κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ Περσεὺς ἡττηθεὶς ἀνεδί- Astuta le-
gatio Rho-
diorum,
 δρασκεν, ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ, τοὺς παρὰ τῶν Ῥοδίων
 πρεσβευτὰς, παραγεγονότας ὑπὲρ τοῦ διαλύειν τὸν πρὸς
 2 Περσείᾳ πόλεμον, προσκαλέσασθαι· τῆς τύχης ὥσπερ
 ἐπίτηδες ἀναβιβαζούσης ἐπὶ σκηνὴν τὴν τῶν Ῥοδίων
 ἄγνοιαν, εἰ χρὴ Ῥοδίων λέγειν, ἀλλὰ μὴ τῶν ἑπιπο-

* ἱπιπολασάντων correxit Urs. ἱπιπλάσαντων dabant libri.

fessus est, nihil formidabilius terribi-
 liusque phalange Macedonica se vidisse:
 quamvis non solum multa praelia, si
 quisquam alius, vidisset, verum etiam
 ipse commisisset.

(Suidas in Ἀπιδυλία et in Καχεκτοῦντις,
 tum Plutarchus in Ἀεμίλιο Παύλλο.)

Perseus vero, cum vel vincere vel
 mori in animum ante induxisset, tunc
 animi constantiam non servavit, sed ti-
 mori succubuit, ut speculatores equitum.
 * Perseus, postquam et tempus et labo-
 rem adtulisset, animum prorsus despon-
 debat, instar infirmorum ignavorumque
 athletarum. Nam ubi instabat pericu-
 lum, et de summa rerum erat dimican-

dum, metu victus cedebat. * Rex Mace-
 donum, ut POLYBIUS refert, commisso
 praelio metum non ferens, in urbem
 equo avectus est; sacram se Herculi
 rem facere simulans, qui tamen Deus
 meticulosorum sacra non accipit, ne-
 que voti illiciti compotes facit.

* * *

(Legatio LXXXVIII.)

VII. Quo tempore victus Perseus
 fuga salutem petiit, placuit Senatui,
 Rhodiorum legatos, qui ad pacem cum
 Perseo faciendam venerant, in curiam
 vocare, fortuna velut de industria in
 scenam producente Rhodiorum stulti-
 tiam; si tamen Rhodiorum dicenda
 ea est, et non potius certorum homi-

ΟΙ. 152. 4. λασάντων ἀνθρώπων τότε κατὰ τὴν Ῥόδον. Οἱ δὲ περὶ 3
 τὸν Ἀγέπολιν εἰσπορευθέντες, ἔλθεῖν μὲν, ἔφασαν,
 διαλύσοντες τὸν πόλεμον· τὸν γὰρ δῆμον τῶν Ῥοδίων,
 ἐλκομένου τοῦ πολέμου καὶ πλείω χρόνον, θεωροῦντα,
 διότι πᾶσι μὲν ⁵ τοῖς Ἑλλησιν ἀλυσιτελῆς, καὶ αὐτοῖς
 δὲ Ῥωμαίοις διὰ τὸ μέγεθος τῶν δαπανημάτων, ἔλθεῖν
 ἐπὶ ταύτην τὴν γνώμην· νῦν δὲ λελυμένου τοῦ πολέμου 4
 κατὰ τὴν τῶν Ῥοδίων βούλησιν, συγχαίρειν αὐτοῖς.
 Ταῦτα μὲν οἱ περὶ τὸν Ἀγέπολιν εἰπόντες βραχέως,
 ἐπανῆλθον. Ἡ δὲ σύγκλητος, χρωμένη τῇ καιρῷ, καὶ 5
 βουλομένη παραδειγματίσαι ⁶ τοὺς Ῥοδίους, ἀπόκρισιν
 ἐξέβαλεν, ἥς ἦν τὰ συνέχοντα ταῦτα· διότι τὴν πρὸς 6
 βείαν ταύτην οὔτε τῶν Ἑλλήνων ἔνεκεν ὑπολαμβάνουσιν
 ἑσταλκέναι τοὺς Ῥοδίους, οὔθ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ Περσέως.
 εἰ μὲν γὰρ τῶν Ἑλλήνων χάριν ἐπρέσβευον, ἐκεῖνον τ
 οἰκειότερον εἶναι τὸν καιρὸν, ὅτε ὁ Περσεὺς τὴν τῶν
 Ἑλλήνων χώραν ἐπόρθει καὶ τὰς πόλεις, στρατοπεδεύων
⁷ μὲν ἐν Θετταλίᾳ, σχεδὸν ἐπὶ δύο ἐνιαυτοὺς, *. ὑτὸ 8
 δὲ, παρέντας ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, νῦν παρεῖναι σπουδά-
 ζοντας διαλύειν τὸν πόλεμον, ὅτε, παρεμβεβληκότων τῶν
 ἡμετέρων στρατοπέδων εἰς Μακεδονίαν, συγκεκλεισμένος
 ὁ Περσεὺς ὀλίγας παντάπασιν ἐλπίδας εἶχε τῆς σωτη-

explosa a
 senatu Ro-
 mano.

⁵ τοῖς Ἑλλησιν ex Livio adscivit Ursin. τοῖς ἄλλοις dant libri, quod servari fortasse poterat. ¹ Ῥωμαίων h. l. scribendum contendit Reisk. ² τοὺς Ῥοδίους correxit Urs. Male libri h. l. τοὺς Ῥωμαίους. ³ Lacunam notavit Casaub. quæ nulla foret, si abesset μὲν post στρατοπέδ. ⁴ τῇ δὲ maluerat Reisk.

num, qui Rhodi tunc multum præce-
 teris poterant. Enimvero legati, quo-
 rum princeps Agepolis, senatum in-
 gressi, missos quidem se dixerunt ad
 dirimendum bellum: id enim consilii
 Rhodios, quia bellum diutius traheba-
 tur, suscepisse, quod animadvertent,
 tum universis Græcis id bellum esse in-
 commodum, tum ipsis quoque Roma-
 nis, propter magnitudinem impensarum.
 Nunc, quando finitum bellum esset, ita
 ut semper optaverant Rhodii, gratulari se
 illis. Hæc ubi breviter dixisset Age-
 polis, curia excessit. Senatus, ea oc-
 casione usus, quum publicare ad ex-
 emplum aliorum stultitiam Rhodio-

rum vellet, responsum edidit, cujus
 præcipua capita hæc erant: *Existi-
 mare senatum, Rhodios neque propter
 utilitatem Græciæ, neque studio populi
 Romani, sed pro Perseo legationem eam
 misisse. Nam, si pro Græcis legatos
 mittere in animo habuissent, oppor-
 tunius illud tempus fuisse, quando Per-
 seus Græcorum agros atque urbes vasta-
 bat, toto ferme biennio in Thessalia
 castra habens. Quod igitur, eo præter-
 misso tempore, nunc venerint, bellum
 dirimere conantes, postquam Romanæ
 legiones in Macedoniam essent trans-
 gressi, et inclusus Perseus exiguam
 prorsus salutis spem habuisset; perspi-*

9 ρίας· προφανές εἶναι τοῖς ὀρθῶς σκοποῦμένοις, διότι τὰς Α. Π. 386.
 πρεσβείας ἐξέπεμψαν, οὐ διαλύειν ἐθέλοντες τὸν πόλε-
 μον, ἀλλ' ἐξιλέσθαι τὸν Περσία καὶ σῶσαι, καθ' ὅσον
 10 εἰσὶ δυνατοί. Δι' αὖς αἰτίας οὐτ' εὐεργετεῖν, οὔτε
 Φιλανθρώπως αὐτοῖς ἀποκρίνεσθαι κατὰ τὸ παρὸν ὀφεί-
 11 λειν ἔφασαν. Ταῦτα μὲν ἡ σύγκλητος ἐχρημάτισε
 τοῖς παρὰ τῶν Ῥοδίων πρεσβευταῖς.

III.

RES ÆGYPTIACÆ ET SYRIACÆ.

(I.) *Fratres Ptolemæi auxilia petunt ab Achæis contra Antiochum.*

*

*

*

VIII. ΚΑΤΑ τὴν Πελοπόννησον ἔτι κατὰ χειμῶνα Duo fratres
 πρεσβείας παραγενομένης παρὰ τῶν βασιλέων ἀμφο- Ptolemæi
 τέρων, Πτολεμαίου καὶ Πτολεμαίου, περὶ βοηθείας, simul re-
 ἐγενήθη διαβούλια καὶ πλείω, πολλὴν ἔχοντα φιλο- gnant in
 2 τιμίαν. Τοῖς μὲν γὰρ περὶ τὸν Καλλικράτην καὶ Egypto.
 Διοφάνην, καὶ σὺν τούτοις ² Ὑπέρβατον, οὐκ ἤρεσκε
 3 διδόναι βοήθειαν· τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἀρχωνα, καὶ Λυκόρ-
 ταν, καὶ Πολύβιον, ἤρεσκε τὸ διδόναι ³ τοῖς βασιλεῦσι
 4 κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν συμμαχίαν. Ἦδη γὰρ συνέ-
 βαινε τότε, τὸν νεώτερον Πτολεμαῖον ὑπὸ τῶν ὀχλῶν
 ἀναδεδεῖχθαι βασιλέα διὰ τὴν περίστασιν, τὸν δὲ πρεσ-

² Ὑπέρβατον correxi. Ὑπερβάτονον h. l. Ursin. et seqq. Ὑπερβάτωνον Bav.
³ τοῖς βασιλεῦσι Bav.

cum esse recte judicantibus, Rhodios
 legationem misisse non ad pacem facien-
 dam, sed ad Perseum ex periculo, quoad
 in ipsis foret, eripiendum. Propterea
 censere patres, neque lautia aut aliud

beneficium, neque ullum benignum re-
 sponsum legatis dare se debere. Atque
 eo modo cum Rhodiorum legatis actum
 a patribus.

III.

(I.) *Legatio LXXXIX.*

VIII. QUUM ante exitum hiemis ab
 utroque rege, Ptolemæo [Philometore]
 et Ptolemæo [Evergete II. qui deinde
 Physcon cognominatus est,] legatio de
 auxilio ferendo in Peloponnesum venis-
 set; varie consultatum est, et quidem
 acri multorum contentione. Nam
 Callicrati quidem et Diophani et Hy-

perbato, qui se istis adjunxerat, opem
 ferri illis non placebat; Archoni vero,
 Lycortæ et Polybio ex fœderis legibus
 auxilium mittendum videbatur. Jam
 enim eo tempore junior Ptolemæus
 propter conditionem rerum ac tempo-
 rum a multitudine rex fuerat renun-
 ciatus, et una cum fratre major regna-

OL. 152. 4.
Auxilia
petunt ab
Achæis.

Deliberant
Achæi.

Dissuadet
Callicrates.

Εὐτερον ἐκ τῆς Μέμφεως ^bκαταπεπορευῆσθαι, καὶ συμ-
 βασιλεύειν τὰδελφῶ. Καὶ δεόμενοι παντοδαπῆς ἐπικού- 5
 ρίας, ἐξαπέστειλαν πρεσβευτὰς Εὐμένη καὶ Διονυσόδαρον
 ἑπρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, αἰτοῦντες πεζοὺς μὲν χιλίους,
 ἵπτεῖς δὲ διακοσίους, ἡγεμόνα δὲ τῆς ὅλης συμμαχίας
 Λυκόρταν, τῶν δ' ἵππέων Πολύβιον. Πρὸς δὲ Θεοδώ- 6
 ρίδα τὸν Σικυώνιον διεπέμψαντο, παρακαλοῦντες αὐτὸν,
 συστήσασθαι ξενολόγιον χιλίων ἀνδρῶν. Συνέβαινε δὲ, 7
 τοὺς μὲν βασιλεῖς τὴν ἐπὶ πλεῖον σύστασιν ἔχειν πρὸς
 τοὺς εἰρημένους ἄνδρας ἐκ τῶν πράξεων, ὧν εἰρήκαμεν.
 Τῶν δὲ πρεσβευτῶν παραγενομένων, τῆς συνόδου τῶν 8
 Ἀχαιῶν οὔσης ἐν Κορίνθῳ, καὶ τὰ τε φιλάνθρωπα πρὸς
 τὴν βασιλείαν ἀνανεωσαμένων, ὄντα μεγάλα, καὶ τὴν
 περίστασιν τῶν βασιλέων ὑπὸ τὴν ὄψιν ἀγόντων, καὶ
 δεομένων σφίσι βοηθεῖν· τὸ μὲν πλῆθος τῶν Ἀχαιῶν 9
 ἔτοιμον ἦν, οὐ μέρει τινὶ, πανδημεὶ δὲ συγκινδυνεύειν,
 εἰ δέοιτο, τοῖς βασιλεῦσιν, ἀμφοτέρω γὰρ εἶχον τό τε
 διάδημα καὶ τὴν ἐξουσίαν. Οἱ δὲ περὶ τὸν Καλλι- 10
 κράτην ἀντέλεγον, Φάσκοντες, δεῖν καθόλου μὲν μὴ
 πραγματοκοπεῖν, ἐν δὲ τοῖς παροῦσι καιροῖς μὴδ' ὅλως·
 ἀλλ' ἀπερισπάστους ὑπάρχοντας, Ῥωμαίοις παρέχε-
 σθαι χρείας. μάλιστα γὰρ ἦν τότε προσδόκιμος ὁ περὶ 11
 τῶν ὅλων κίνδυνος, ἅτε τοῦ Κοῖντου τοῦ Φιλίππου τὴν
 παραχειμασίαν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ ποιουμένου.

^b καταπορεύεσθαι Bav.

^c Sic Bav. Vulgo omittunt articulum τοῖς.

bat, Memphi reversus et regiæ resti-
 tutus. Ac quia omnis generis auxiliis
 indigebant, Eumenem et Dionysodo-
 rum legatos ad gentem Achæorum mi-
 serant, qui pedites mille, equites ducen-
 tos peterent, ducem autem auxilium
 omnium copiarum Lycortam, equitum
 vero Polybium. Iidem ad Sicyonium
 Theodoridam scripserant, rogantes, ut
 mercenarios milites conduceret ad mille.
 Habebant autem reges familiariorem
 quamdam notitiam cum prædictis viris
 contractam ex illis rebus gestis, de
 quibus ante exposuimus. Post adven-
 tum legatorum, quum Achæorum con-
 ventus ageretur Corinthi, atque illi ve-
 terem amicitiam, quam multis argu-
 mentis invicem fuerant testati, reno-

vassent, et adflictum regum statum ob
 oculos posuissent, opem poscentes;
 erat quidem parata multitudo non
 parte aliqua copiarum, sed omnibus
 viribus, si opus esset, regibus (ambo
 namque et diademate et regia potestate
 erant præditi) ire suppetias. Sed huic
 sententiæ adversari Callicrates, et qui
 cum eo sentiebant. Dicebant enim,
 cum in universum alienis negotiis esse
 abstinendum Achæis, tum vero hoc potis-
 simum tempore, quando ab omni alia
 cura liberi Romanis operam navare de-
 beant. Nam tunc cum maxime opi-
 nio hominum erat, totis viribus brevi
 certatum iri, utpote Q. Marcio Phi-
 lippo in Macedonia hibernante.

IX. Τῶν δὲ πολλῶν εἰς ἀπορίαν ἱμπιπτόντων, μὴ
 δόξωσι Ῥωμαίων ἀστοχεῖν, μεταλαβόντες τοὺς λόγους
 2 οἱ περὶ τὸν Λυκόρταν καὶ Πολύβιον, ἐδίδασκον· ἀλλὰ
 τε καὶ πλείω προφερόμενοι, καὶ διότι, τῷ πρότερον ἔτει
 ψηφισαμένων τῶν Ἀχαιῶν, πανδημεὶ συστρατεύειν τοῖς
 Ῥωμαίοις, καὶ πεμφάντων πρεσβευτὴν τὸν Πολύβιον, ὁ
 Κόϊντος, ἀποδεξάμενος τὴν προθυμίαν, ἀπέίπατο μὴ
 3 χρεῖαν ἔχειν τῆς βοηθείας, ἐπεὶ κεκράτηκε τῆς εἰς
 Μακεδονίαν εἰσβολῆς. Ἐξ ὧν ἀπεδείκνυσαν σκῆψιν
 οὖσαν τὴν Ῥωμαίων χρεῖαν, πρὸς τὸ διαλύσαι τὸ
 4 βοηθεῖν. Διὸ παρεκάλουν τοὺς Ἀχαιοὺς, ὑποδεικνύ-
 οντες τὸ μέγεθος τῆς περιστάσεως, ἐν ᾗ συνέβαινε τότε
 τὴν βασιλείαν ὑπάρχειν, μὴ παριδεῖν τὸν καιρὸν, ἀλλὰ,
 μνημονεύοντας τῶν ὁμολογιῶν καὶ τῶν εὐεργεσιῶν, μά-
 5 λιστα δὲ τῶν ὄρκων, ἐμπεδοῦν τὰς συνθήκας. Τῶν δὲ
 πολλῶν ἐπιφερομένων πάλιν, βοηθεῖν· τότε μὲν οἱ περὶ
 τὸν Καλλικράτην ἐξέβαλον τὸ διαβούλιον, διασείσαντες
 τοὺς ἄρχοντας, ὥς οὐκ οὔσης ἐξουσίας κατὰ τοὺς νόμους
 6 ἐν ἀγορᾷ βουλευέσθαι περὶ βοηθείας. Μετὰ δέ τινα
 χρόνον συγκλήτου συναχθείσης εἰς τὴν τῶν Σικυωνίων
 πόλιν, ἐν ᾗ συνέβαινε, μὴ μόνον^d συμπορεύεσθαι τὴν
 βουλὴν, ἀλλὰ πάντας τοὺς ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν, καὶ
 7 λόγων γιγνομένων πλειόνων· καὶ μάλιστα τοῦ Πολυ-

A. U. 586.
 Suadet
 Lycortas
 et Polybius.
 Dissentiant
 Achæi de
 auxilio
 Ptolemæa
 mittendo.

^c τὰ abest a MStis, adjectum ex Ursini conject. ^d συμπορεύεσθαι ex Ursini
 conject, recepit Casaub. οὐ πορεύεσθαι dant libri scripti.

IX. Itaque, quum scrupulus multi-
 tudini esset injectus, ne Romanis de-
 fuisse aut parum in tempore adfuisse
 viderentur; *Lycortas et Polybius*, su-
 scepto sermone, dicere sunt orsi, cum
 alia multa adserentes in medium, tum
 etiam, quod superiori anno, quum esset
 factum ab Achæis decretum de ferenda
 Romanis opo totis viribus gentis, mis-
 susque in eam rem esset Polybius, Mar-
 cius, laudata eorum voluntate, auxilio
 sibi opus esse negasset, postquam supe-
 rato saltu transgressus esset in Macedo-
 niam. Sine caussa igitur Romanorum
 utilitatem præteri ab iis, qui id age-
 rent, ne auxilia regibus mittantur.
 Hortari ergo Achæos, quibus periculi

magnitudinem, in quo regnum illud
 versabatur, ostendebant, ne occasionem
 prætermitterent; sed pactorum et ac-
 ceptorum beneficiorum, imprimis vero
 jurisjurandi memores, societatis leges
 servarent. Quum igitur rursus mul-
 tudo adclamasset, opem ferendam;
 tum vero Callicrates deliberationem
 illam fregit, metu magistratibus in-
 jecto, quasi leges potestatem ipsis non
 concederent, in ejusmodi conventu
 de auxiliis deliberandi. Paulo post
 vero concilio in urbem Sicyoniorum
 convocato, cui non magistratus so-
 lummodo intererant, verum etiam
 omnes annis triginta majores: post-
 quam multi sermones habiti essent, et

Ol. 152. 4.
Dissentiunt
Achæi

Εἰς διοριζομένου, πρῶτον μὲν περὶ τοῦ χρεῖαν μὴ ἔχειν
τοὺς Ῥωμαίους τῆς βοηθείας, καὶ δοκοῦντος οὐκ εἰκῇ
ταῦτα λέγειν, διὰ τὸ γεγονέναι τὴν παρελθοῦσαν * ἐν
τῇ Μακεδονίᾳ παρὰ τῷ Φιλίππῳ· δεύτερον δὲ φάσκον- 8
τος, εἰάν καὶ δέωνται Ῥωμαῖοι τῆς συμμαχίας, οὐ διὰ
τοὺς διακοσίους ἵππεῖς καὶ χιλίους πεζοὺς τοὺς ἀπο-
σταλησομένους εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀδυνατήσκειν τοὺς
Ἀχαιοὺς βοηθεῖν Ῥωμαίοις, καλῶς γὰρ ποιοῦντας
αὐτοὺς καὶ τρεῖς ἄγειν καὶ τέτταρας μυριάδας ἀνδρῶν
μαχίμων· εὐδοκοῦντες τοῖς λεγομένοις ἔρεπον οἱ πολλοὶ 9
πρὸς τὸ πέμπειν τὴν συμμαχίαν. Τῇ δὲ δευτέρᾳ τῶν 10
ἡμερῶν, ἐν ᾗ κατὰ τοὺς νόμους ἔδει τὰ ψηφίσματα
προσφέρειν τοὺς ἠβουλομένους, οἱ μὲν περὶ τὸν Λυκόρταν
προσῆνεγκαν, διότι δεῖ πέμπειν τὴν βοήθειαν· οἱ δὲ περὶ
τὸν Καλλικράτην, διότι δεῖ πρεσβευτὰς ἐξαποστέλλειν
τοὺς διαλύσοντας τοὺς βασιλεῖς πρὸς τὸν Ἀντίοχον.
Πάλιν δὲ τῶν διαβουλίῶν προτεθέντων, ἀγὼν ἐγίγνετο 11
νεανικός· πολὺ γὰρ μὴν ὑπερεῖχον οἱ περὶ τὸν Λυκόρταν.
αἵτε γὰρ βασιλεῖαι συγκρινόμεναι μεγάλην εἶχον δια- 12
φοράν. ὑπὸ μὲν γὰρ τῆς Ἀντιόχου σπάνιον ἦν εὐρεῖν 13
οἰκεῖόν τι γεγονὸς καθόλου πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἐν γὰρ

* Post παρελθοῦσαν vulgo edd. et MSti ponunt vocab. *νύκτα*, quod non ferendum duxi, lacunæ signum adponere contentus. *χρεῖαν* utique legendum videtur cum Reiskio, aut aliquid in eam sententiam. ^f παρὰ τῷ Φιλίππῳ ex ingenio Ursini editum est. περὶ τοῦ Φιλίππου dant libri. ^g Ῥωμαίοις correxi. Vulgo omnes Ῥωμαίους. ^h ἠβουλομένους ex MStis revocavi. βουλευομένους vulgo ex Ursini ing.

Polybius imprimis confirmasset, nullo Romanos auxilio habere opus, quod non temere dici ab illo videbatur, quia superiore anno apud Marcium Philip-pum in Macedonia fuerat: deinde cum adjecisset, si vel maxime auxiliis Achæorum indigeant Romani, propter equites ducentos, pedites mille, quos *Alexandriam* miserint, nihilo tamen difficilius Achæis futurum, auxilia Romanus submittere; (nam bona eorum fortuna fieri ut triginta atque etiam quadraginta milia armatorum in bellum ducere possint,) movit *Polybii* oratio multitudinis animos, eoque omnes inclinabant, ut regibus subsidia mitterentur. Postridie vero ejus

diei, quo die secundum leges oportebat, ut, qui sententias dixerant, decreta ad disceptandum proponerent: *Lycortas* hujusmodi decretum proposuit, auxilium esse mittendum; *Callicrates* vero hujusmodi, legatos oportere mitti ad pacem inter reges et *Antiochum* faciendam. De quibus quum iterum disceptari cœpisset, acri contentione res acta; sed in ea longe vincebat *Lycortas*. Etenim comparatione inter duo illa regna instituta, magnum discrimen inveniebatur. Nam ad *Syriacum* quidem *Antiochi* quod adtinet, vix ullum alicujus necessitudinis, quæ illi fuerit cum Græcis hominibus, argumentum adferri poterat, ex supe-

τοῖς ἀνώτερον χρόνοις· (καὶ γὰρ ἡ τοῦ τότε βασιλεύ- A. U. 646.
 14 οντος μεγαλοψυχία δῆλος ἐγένετο τοῖς "Ελλησιν") ὑπὸ de auxilio
 δὲ τῆς Πτολεμαίου τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τοῖς Ἀχαι- Ptolemaeo
 οῖς ἐγεγόνει φιλάνθρωπα κατὰ τοὺς ἀνώτερον χρόνους, mittendo.
 15 ὥστ' ἂν μηδενὶ ἡπλίσονα. Ἄ διατιθέμενος ἀξίως ὁ Λυκόρ-
 τας, μεγάλην ἐποιεῖτο φαντασίαν, ἅτε τῆς παραθέσεως
 16 ὁλοσχερῇ τὴν διαφορὰν ἐχούσης. Καθ' ὅσον γὰρ οὐκ
 ἐξαριθμήσασθαι ῥάδιον ἦν τὰς τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 βασιλέων εὐεργεσίας, κατὰ τοσοῦτον ἀπλῶς οὐδὲν ἦν
 εὖρεῖν φιλάνθρωπον, ἐκ τῆς Ἀντιόχου βασιλείας ἀπην-
 τημένον εἰς πραγμάτων λόγον τοῖς Ἀχαιοῖς.

Χ. ἵ. Ἔως μὲν [^κ οὖν] τινὸς οἱ περὶ τὸν Ἀνδρωνίδα
 καὶ Καλλικράτην ἐχρῶντο τοῖς ὑπὲρ τῆς διαλύσεως
 λόγοις· οὐδενὸς δὲ προσέχοντος αὐτοῖς, ἐπεισήγαγον
 2 μηχανήν. Παρῇν γὰρ ἐκ πορείας εἰς τὸ θέατρον γραμ-
 ματοφόρος, φέρων ἐπιστολὴν παρὰ Κοίντου Μαρκίου,
 δι' ἧς παρεκάλει τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀκολουθοῦντας τῇ
 Ῥωμαίων προαιρέσει, πειρασθαι διαλύειν τοὺς βασιλεῖς.
 3 Συνέβαινε γὰρ, καὶ τὴν σύγκλητον ἀπεσταλκέναι πρεσ-
 βευτὰς, τοὺς περὶ ἸΝεμέσιον, διαλύσοντας τοὺς βασι-
 4 λεῖς. Ἦν δὲ τοῦτο κατὰ τῆς ὑποθέσεως. οἱ γὰρ περὶ
 τὸν Τίτον, ἀδυνατήσαντες διαλύειν, ἀνακεχωρήκεισαν

T. Numi-
 sius legatus
 ad Ptole-
 mæos et
 Antiochum.

^h ἡπλίσονα correxi. Vulgo ἡλείων,
 ratur, interserta Ecloga XC. quæ nullo modo huc pertinebat; cui primum
 locum in hoc Libro adsignavimus.

¹ Hoc caput vulgo a præcedenti sepa-
 ratum, interserta Ecloga XC. quæ nullo modo huc pertinebat; cui primum
 locum in hoc Libro adsignavimus. ^κ Particulam οὖν ex conject. inserui.

¹ Sine causa et hoc nomen, et, quod mox sequitur, Τίτον, suspectum habuit
 Casaubonus.

rioribus quidem temporibus: nam
 ejus qui tum regnabat magnus et libe-
 ralis animus Græcis satis erat notus.
 At regni Ptolemaici tot et tanta in
 Achæos merita exstiterant, ut nihil
 supra. Quod argumentum Lycortas,
 ita ut par erat, verbis ornans, magni-
 ficam regum illorum speciem animis

hominum insinuabat: ipsa quippe
 comparatio res esse genere toto diver-
 sas arguebat. Ut enim regum Ale-
 xandriæ beneficia percensere erat dif-
 ficile; ita nullum omnino poterat in-
 veniri ab Antiochi regno profectum,
 quo res Achæorum notabili quadam
 ratione forent adjunctæ.

(Legatio XCI.)

x. Igitur aliquamdiu quidem per-
 stiterunt *Andronidas* et *Callicrates* in
 suscepta sententia suadenda, *de pace*
inter reges concilianda: sed quum ipsis
 nemo se adjungeret, astu adversarios
 adgrediuntur. Inductus est enim in
 theatrum recta ab itinere tabellarius,
 literas Q. Marci adferens, quibus

Achæos hortabatur, ut Romanorum
 voluntatem secuti conciliare invicem
 reges conarentur. Nam senatus quo-
 que legationem miserat, cujus prin-
 ceps erat *T. Numisius*, ad pacifican-
 dum inter reges. Erat autem hoc
 ipsum contra illorum argumentum.
Titus enim conciliare reges non potui-

Ol. 152. 4. εἰς τὴν Ῥώμην ἄπρακτοι τελέως. Ἄλλ' οἱ περὶ τὸν 5
Πολύβιον, οὐ βουλόμενοι διὰ τὸν Μάρκιον πρὸς τὴν
ἐπιστολὴν ἀντιλέγειν, ἀνεχώρησαν ἐκ τῶν πραγμάτων.
καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν βοήθειαν οὕτω διέπεσε τοῖς βασι-
λεῦσι. Τοῖς δ' Ἀχαιοῖς ἔδοξε, πρεσβευτὰς ἀποστέλ- 6
λειν τοὺς διαλύσοντας· καὶ κατεστάθησαν Ἀρχων
Αἰγυριαῆς, Ἀρκεσίλαος ἑκαὶ Ἀρίστων, Μεγαλοπο-
λίται. Οἱ δὲ παρὰ τοῦ Πτολεμαίου πρεσβευταί, 7
διαφυσθέντες τῆς συμμαχίας, ἀνέδωκαν τοῖς ἄρχουσιν,
ἑτοίμους ἔχοντες, ἐπιστολάς παρὰ τῶν βασιλέων, δι' ἃν
ἤξιουν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκπέμπειν Λυκόρταν καὶ Πολύβιον
ἐπὶ τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον.

Legatos ad
concilian-
dos reges
mittunt
Achæi.

Lycortam
et Polybium
duces belli
petunt Pto-
lemæi.

(II.) POPILLII Legatio ad ANTIOCHUM Epirhanem in
Ægyptum.

* * *

Popillius
Antiochum
circulo cir-
cumscribit.

XI. Ἡ τοῦ Ἀντιόχου πρὸς Πτολεμαῖον ἕνεκεν τοῦ τὸ
Πηλούσιον κατασχεῖν ἀφικομένου· ὁ Ποπίλλιος, ὁ τῶν 2
Ῥωμαίων ὁ στρατηγός, τοῦ βασιλέως πόρρωθεν ἀσπα-
ζομένου διὰ τῆς Φωνῆς, καὶ τὴν δεξιὰν προτείνοντος,
πρόχειρον ἔχων τὸ δελτάριον, ἐν ᾧ τὸ τῆς συγκλήτου
δόγμα κατεγέγραπτο, προὔτεινεν αὐτῷ, καὶ τοῦτ' ἐκέ-
λευσε πρῶτον ἀναγνῶναι τὸν Ἀντίοχον· ὥς μὲν ἐμοῖς 3

¹ Abest καὶ a Bav. non male, et deletum malim. ² τῶν Πτολεμαίων malim.
³ Prima verba hujus Capituli, ut plerumque initio Eclogarum, ab Epitomatore
contracta sunt. Abest hæc Ecloga a cod. Bav. ⁴ ὁ στρατηγός ab Epitomatore
esse videtur, qui debuerat puto πρεσβευτῆς.

erat, et re penitus infecta Romam erat
reversus. Tum vero Polybius, respec-
tu Marcii contradicere epistolæ no-
lens, urgere suam sententiam amplius
noluit: atque ita evenit, ut auxilio-
rum, quæ petebant, spe reges excide-
rent. Decretum autem ab Achæis
factum est de mittendis legatis, qui
pacem conciliarent. Ea legatio man-

data est Archoni Ægiratæ, Arcesilao
et Aristoni Megalopolitanis. Legati
véro Ptolemæi, spe auxiliorum amissa,
epistolam regum, quam paratam habe-
bant, magistratibus tradiderunt, qui-
bus petebant ab Achæis, ut ad bellum,
quod sustinebant, Lycortam et Poly-
bium sibi mitterent.

(II.) Legatio XCII.

* * *

XI. Quum Antiochus ad Ptolemæum
Ægypti regem obtinendi Pelusii gratia
venisset; Popillius, dux Romanus, pro-
cul salutanti regi et dexteram porri-

genti tabellas, quas manibus tenebat,
senatusconsultum continentes, tradit
atque omnium primum id legere ju-
bet. Noluit enim, ut equidem arbi-

δοκεῖ, πρότερον ἂπαξιῶν τὸ τῆς φιλίας σύνθημα ποιεῖν, A. U. 626.
 πρὶν ἢ τὴν προαίρεσιν ἐπιγνῶναι τοῦ δεξιουμένου, πότρεα
 4 φίλιος ἢ πολέμιος ἐστίν. Ἐπεὶ δ' ὁ βασιλεὺς, ἀνα-
 γνούς, ἔφη βούλεισθαι μεταδοῦναι τοῖς φίλοις ὑπὲρ
 τῶν προσπειτωκότων· ἀκούσας ὁ Ποπίλλιος, ἐποίησε
 5 πρᾶγμα, βαρὺ μὲν δοκοῦν εἶναι, καὶ τελέως ὑπερῆ-
 5 φανον. ἔχων γὰρ ἡ προχείρως ἀμπελίνην βακτηρίαν,
 περιέγραφε τῷ κλήματι τὸν Ἀντίοχον, ἐν τούτῳ τε τῷ
 γύρῳ τὴν ἀπόφασιν ἐκέλευσε δοῦναι περὶ τῶν γεγραμμέ-
 6 νων. Ὁ δὲ βασιλεὺς ξενισθεὶς τὸ γιγνόμενον καὶ τὴν
 ὑπεροχὴν, βραχὺν χρόνον ἑναπορήσας, ἔφη, ποιήσῃν
 πᾶν τὸ παρακαλούμενον ὑπὸ Ῥωμαίων· οἱ δὲ περὶ τὸν
 Ποπίλλιον, τότε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ λαμβάνοντες ἅμα
 7 πάντες, ἡσπάζοντο φιλοφρόνως. Ἦν δὲ τὰ γεγραμ-
 μένα, λύειν ἐξαυτῆς τὸν πρὸς Πτολεμαῖον πόλεμον.
 8 Δι' ὃ καὶ, δοθεισῶν αὐτῷ τακτῶν ἡμερῶν, οὗτος μὲν ^{Ægypto}
 ἀπήγετο τὰς δυνάμεις εἰς τὴν Ἑλλάδα, βαρυνόμενος ^{excedit}
 Ἀντίοχος. ^{Antiochus.}
 ἔμεινεν καὶ στένων, ἔκων δὲ τοῖς καιροῖς κατὰ τὸ παρόν·
 9 οἱ δὲ περὶ τὸν Ποπίλλιον, καταστησάμενοι τὰ κατὰ
 τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ παρακαλέσαντες τοὺς βασιλεῖς
 ὁμονοεῖν, ἅμα δὲ προστάξαντες αὐτοῖς Πολυάρατον
 ἀναπέμπειν εἰς Ῥώμην, ἀνέπλευσαν ἐπὶ τῆς Κύπρου, ^{Cypro co-}
 βουλόμενοι καὶ τὰς ἐκεῖ ὑπαρχούσας δυνάμεις ἐκβαλεῖν ^{pias Antio-}
^{Popillius.}

P ἀπαξιῶν debetur Casaub. ἀπαξιούμενος Ursin. in marg. ex conject. ἀξιούσθαι
 cod. Urs. Unde forsitan legendum οὐ πρότερον ἀξιόσας. ἡ προχείρως putem
 scribendum. ἡ Forsan ἑναπορήσας. ἡ Συρίαν correxi. Perperam vulgo
 Ἀγρίαν. Possis Ἀραβίαν suspicari. ἔμεινεν post βαρυνόμενος ex conject. adjeci.

tror, amicitiae tesseram prius dare, quam, voluntate salutantis cognita, utrum amicus an hostis esset, perspectum haberet. Perfectis tabellis, quum velle se adhibitis amicis de praesenti negotio deliberare, dixisset *Antiochus*; eo audito, *Popillius* rem fecit, in speciem, asperam et omnino superbam. Erat forte illi in manibus pro gestamine vitis: hac ille vite regem circumscriptis: ac, prius quam circulo descripto excederet, ad *Senatusconsultum* eum respondere jussit. Obstupfactus Rex adeo insolito atque impetioso facto, ubi parumper haesitasset, faciam, ait, quidquid populus Romanus

jubet. Tum demum *Popillius*, et qui cum eo erant, regis dextram omnes prehendere, et comiter ipsum salutare. Ejus senatusconsulti mens erat, ut ex templo bellum adversus *Ptolemaeum* finiret. Itaque paucorum dierum ac certo numero definitorum spatio concesso, *Antiochus* copias suas in Syriam, gravate ille quidem ac gemens, sed tamen abduxit, in praesentia temporis cedendum ratus. *Popillius*, rebus Alexandriae compositis, ad concordiam reges hortatus, ut *Polyaratum* Romam mitterent, jussit. Quibus rebus peractis, mox *Cyprum* navigat, eo consilio, ut quantocyus ex illa pariter insula

Ol. 152. 4.
A. U. 586.

Ægyptus
Ptolemæis
servata a
Romanis.

ἐκ τῆς ἰήσου κατὰ σπουδὴν. Ἀφικόμενοι δὲ, καὶ 10
καταλαβόντες ἡττημένους μάχῃ τοὺς τοῦ Πτολεμαίου
στρατηγούς, καὶ καθόλου ^u φερόμενα τὰ κατὰ τὴν
Κύπρον, ταχέως ἀνέστησαν τὸ στρατόπεδον ἐκ τῆς
χώρας, καὶ παρήδρευσαν, ἕως ἀπέπλευσαν αἱ δυνάμεις
ἐπὶ Συρίας. Καὶ Ῥωμαῖοι μὲν ὅσον οὐπω καταπεπο- 11
νημένην τὴν Πτολεμαίου βασιλείαν τούτῳ τῷ τρόπῳ
διέσωσαν· τῆς τύχης οὕτω βραβευούσης τὰ κατὰ τὸν 12
Περσέα πράγματα καὶ τοὺς Μακεδόνας, ὥστε καὶ
^x πρὸς τὸν ἔσχατον καιρὸν ἐλθόντα τὰ κατὰ τὴν Ἀλέ-
ξανδρείαν, καὶ τὴν ὅλην Αἴγυπτον, παρὰ τοῦτο πάλιν
ὀρθωθῆναι, παρὰ τὸ φθάσαι κριθέντα τὰ κατὰ τὸν
Περσέα πράγματα. Μὴ γὰρ ^y γιγνομένου τούτου καὶ 13
πιστευθέντος, οὐκ ἂν μοι δοκεῖ πειθαρχῆσαι τοῖς ἐπιτατ-
τομένοις Ἀντίοχον.

^u Post φερόμενα lacunæ notam posuerat Casaub. φειρόμενα, vel κακῶς φερόμενα, aut φερόμενα πρὸς Ἀντίοχον, suspicatus erat Reiskius. ^x Præpositionem, quæ aberat a MSto, adjecit Ursinus. Malim vero cum Reiskio εἰς τὸν ἔσχ. ^y For- san γιγνομένου.

Antiochi copias, quæ ibi erant, ejiceret. Ibi quum devictos *Ptolemæi* duces invenisset, atque omnino rapinis vastatam *Cyprum* offendisset; cedere insula jusso exercitu, tantisper moratus est, donec copię omnes in *Syriam* navigassent. Hoc pacto *Romani* regnum *Ptolemæi*, quod tantum non labefactatum jam erat, conservarunt. Ita namque fortuna res *Persei* ac *Ma-*

cedonum pro arbitrio suo administra- vit, ut *Alexandriam* atque universam *Ægyptum*, quæ ad extremum periculi venerant, id potissimum erexerit ac restituerit, quod cum *Perseo* debellatum prius fuerit. Nam hoc nisi accidisset, neque de ea re constitisset, numquam, opinor, esset adductus *Antiochus*, ut imperata faceret.

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.
RES IN ITALIA GESTÆ.

(I.) *Legationes introductæ in Senatum.*

* * *

Ol. 153. 1.

A. U. 587.

ATTALUS

ab Eumene

Romam

missus.

1. ΚΑΤΑ τὸν καιρὸν τοῦτον ἦλθε παρὰ τοῦ βασιλέως
2 Εὐμένους ἀδελφὸς Ἀτταλος ἔχων μὲν πρόφασιν, εἰ
καὶ μὴ τὸ κατὰ τοὺς Γαλάτας ἐγεγόνει σύμπτωμα
περὶ τὴν βασιλείαν, ^a ὅλως ἐλθεῖν εἰς τὴν Ῥώμην, ἕνεκεν
τοῦ συγχαρῆναι τῇ συγκλήτῳ, καὶ τυχεῖν τινος ἐπιση-
μασίας, διὰ τὸ συμπεπολεμηκέναι, καὶ πάντων εὐμενῶς
3 σφίσι μετεσχηκέναι τῶν κινδύνων· τότε δὲ καὶ διὰ τὴν
Γαλατικὴν περίστασιν ἠναγκασμένος ἦκεν εἰς τὴν Ῥώ-
4 μην. Πάντων δὲ φιλοφρόνως αὐτὸν ἀποδεχομένων, διὰ
τε τὴν ἐν τῇ ^b στρατείᾳ γεγενημένην συνήθειαν, καὶ διὰ
τὸ δοκεῖν εὖνουν αὐτοῖς ὑπάρχειν, καὶ γιγνομένης τῆς

^a ἔμμε susp. Reisk.

^b στρατηγία Bav.

I.
(I.) *Ecloga XCIII. de Legationibus.*

PER id tempus venit Romam a fra-
tre Eumene rege missus *Attalus*, qui,
etsi illa clades non accidisset, quam
regno intulerant Galli, omnino tamen
Romam veniendi causam habebat,
quo nempe senatui gratularetur, et ut,
quoniam eo bello Romanos adjuverat,
et ad omnia pericula promptum se præ-

buerat socium, quam gratum id offi-
cium patribus esset, aliquo favoris et
benevolentiae testimonio experiretur:
tunc vero propter Gallicum tumultum
etiam necessario Romam venerat.
Quum autem benigne omnes illum
exciperent, partim ob familiaritatem
ex belli commilitio contractam, par-

Ol. 153. 1.
Attalus
vana spe
inflatur.

ἀπαντήσεως ὑπὲρ τὴν προσδοκίαν μετέωρος ἐγενήθη ταῖς ἐλπίσιν, οὐκ εἰδὼς τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν τῆς ἀποδοχῆς. Ἐπὶ καὶ παρ' ὀλίγον ἦλθε τοῦ λυμῆνασθαι τὰ σφέτερα 5 πράγματα, καὶ τὴν ὅλην βασιλείαν. Τῶν γὰρ πλεί- 6 σταν Ῥωμαίων ἀπηλλοτριωμένων τῆς τοῦ βασιλέως Εὐμένους εὐνοίας, καὶ πεπεισμένων, αὐτὸν πλάγιον ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, λαλοῦντα τῷ Περσεῖ, καὶ τοῖς καιροῖς ἐφεδρεύοντα τοῖς κατ' αὐτῶν ἔνιοι τῶν ἐπιφανῶν 7 ἀνδρῶν λαμβάνοντες εἰς τὰς χεῖρας τὸν Ἀτταλον παρε- κάλουν, τὴν μὲν ὑπὲρ τῶν ἀδελφοῦ πρεσβείαν ἀποθέσθαι, περὶ δὲ αὐτοῦ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. Ὁ βουλευέσθαι γὰρ 8 αὐτῷ τὴν σύγκλητον συγκατασκευάζειν ἰδίαν ἀρχὴν καὶ δυναστείαν, διὰ τὴν ἀλλοτριότητα τὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν. Ἐφ' οἷς συνέβαινε τὸν Ἀτταλον ἐπὶ πολὺν 9 μετεωρίζεσθαι, καὶ συγκατανεύειν ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν ὁμιλίαις τοῖς εἰς τοῦτο τὸ μέρος αὐτὸν παρορμῶσι. τέλος δὲ πρὸς ἐνίους τῶν ἀξιολόγων ἀνδρῶν συνέθετο, 10 ἡ παρελθὼν εἰς τὴν σύγκλητον ποιήσεσθαι τοὺς περὶ τούτων λόγους.

Stratius
submissus
ab Eumene.

II. Τοιαύτης δ' οὔσης τῆς διαθέσεως περὶ τὸν Ἀτ- 11 τταλον, ὀττεύσάμενος ὁ βασιλεὺς τὸ μέλλον, ἐπιπέμπει Στράτιον τὸν ἰατρὸν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅς μεγίστην παρ' αὐτῷ πίστιν εἶχε· τὰ μὲν ὑποδείξας, τὰ δὲ ἐντει- 12

^c Διδ' abest a Bav. Nescio an ex Ursini ingenio adjectum. ^d βουλευέσθαι revocavi ex MStis. βούλεισθαι ed. Casaub. et seqq. ex Ursini conject. ^e Καὶ παρελθὼν Ursin. cum MStis. Copulam particulam delevit Casaubonus, veremur ne immerito.

tim quia amicum sibi illum esse crede- bant, quumque majore quam sperasset ipse comitatu obviam ei esset proces- sum; inflari vana spe cœpit, veræ causæ ignarus, cujus gratia adeo be- nigne fuisset exceptus. Itaque nihil propius factum, quam ut omnes res suas atque fratris perderet, ipsumque regnum everteret. Nam quum plero- rumque e Romanis alienati animi ab Eumene essent, atque eum oblique in hoc bello se gessisse crederent, collo- quia cum Perseo habentem, et tempo- ribus Romanorum imminuentem; qui- dam e principibus seducere ad fami- liarum colloquia Attalum, atque hor- tari institerunt, ut, quam pro fratre

suscepisset legationem poneret, ac pro se loqueretur: senatum enim a fratre ejus alienatum, proprium ipsi domina- tum ac potentiam velle conciliare. Ex quo fiebat, ut multo etiam majores spiritus sumeret Attalus, et in priva- tis colloquiis locum daret hujuscemodi hortatibus. Eo denique progressus est, ut nonnullis e proceribus reciperet, in curiam se venturum, ut de ea re verba apud patres faceret.

II. Hæc dum agitat Attalus, præ- sagiens animo rex Eumenes quod fu- turum erat, Romam post fratrem mit- tit Stratium, medicum, magnæ apud se fidei et auctoritatis virum. Huic re communicata dat in mandatis, in-

λάμενος, πᾶσαν εἰσενέγκασθαι μηχανὴν, πρὸς τὸ μὴ λ. υ. 387.
κατακολουθῆσαι τὸν Ἀτταλον τοῖς βουλομένοις λυμή-
3 νασθαι τὴν βασιλείαν αὐτῶν. Ὁ δὲ παραγεγνημένος εἰς
τὴν Ῥώμην, καὶ λαβὼν εἰς τὰς χεῖρας τὸν Ἀτταλον,
πολλοὺς μὲν καὶ ποικίλους διέθετο λόγους· καὶ ἦν ὁ
4 ἄνθρωπος ἔχων τι κουνεχὲς καὶ πειστικόν· μόγις δὲ
καθίκετο τῆς προθέσεως, καὶ μετεκάλεσε τὸν Ἀτταλον
ἀπὸ τῆς ἀλόγου Ῥορᾶς, θεῖς ὑπὸ τὴν ὄψιν, ὅτι κατὰ
μὲν τὸ παρὸν συμβασιλεύει τ' ἀδελφῶ, τούτῳ διαφέρων
ἐκείνου, τῷ μὴ διάδημα περιτίθεσθαι, μηδὲ χρηματίζειν
βασιλεὺς, τὴν δὲ λοιπὴν ἴσῃ καὶ τὴν αὐτὴν ἔχειν
5 ἐξουσίαν· εἰς δὲ τὸ μέλλον ὁμολογουμένως καταλεί-
πεται διάδοχος τῆς ἀρχῆς, οὐ μακρὰν ἡ ταύτης τῆς
ἐλπίδος ὑπαρχούσης, ἅτε τοῦ βασιλέως διὰ μὲν τὴν
σωματικὴν ἀσθένειαν ἀεὶ προσδοκῶντος τὴν ἐκ τοῦ βίου
μετάστασιν, διὰ δὲ τὴν ἀπαιδίαν, οὐδ', εἰ βουλευθεῖη,
6 δυνάμενον τὴν ἀρχὴν ἄλλῳ καταλιπεῖν. οὐδέπω γὰρ
ἀναδεδειγμένος ἐτύγχανε κατὰ φύσιν υἱὸς ὢν αὐτῷ, ὁ
7 μετὰ ταῦτα διαδεξάμενος τὴν ἀρχήν. Τὸ δὲ συνέχον,
ἰθαυμάζειν ἔφη, πόσα βλάπτει τοὺς ἐνεστῶτας καιροὺς.
8 μεγάλην γὰρ κ' εἶδέναι πᾶσι τοῖς θεοῖς χάριν, εἰ συμ-
πνεύσαντες καὶ μιᾷ γνώμῃ χρώμενοι δύναιτο τὸν ἀπὸ

Attalum
admonet
Stratius.

^c εἰσενέγκασθαι recepi ex Bav. Vulgo ὑπενέγκ. ^f ρορᾶς et συμβασιλείῃς et
ἐκείνου correxit Ursinus. In MStis erat ρορᾶς et συμβουλείῃς et ἐκείνα (sic).
^g Forsan ἔχῃ scribendum cum Reiskio. ^h Articulum τῆς inserui cum Reisk.
ⁱ Post θαυμάζειν ἔφη excidisse verba εἰ ἀγνοῖ suspicatus est idem Reisk.
^k εἶδέναι ex Ursini conject. adscivit Casaub. In MStis est εἶναι, quod servari
fortasse debuerat. δεῖν εἶδέναι voluit Gronov.

dustriam omnem suam ut in eo pone-
ret, ne Attalus eorum sequeretur con-
silia, qui ipsorum regnum perditum
cupiebant. Is Romam ut venit, mul-
tos ac varios cum Attalo sermones pri-
vatim ac familiariter habuit: et erat
Stratius vir prudentiæ ejusdum sin-
gularis, et ad persuadendum efficax.
Atque ægre ille quidem, sed tamen
perfectit quod destinaverat, et Attalum
ab illo parum sano impetu revocavit.
Posuerat enim ei ob oculos, jam in
præsentia regnare ipsum non minus
quam fratrem, a quo hoc dumtaxat dif-
ferat, quod capitis insigne non gerat,
neque rex audiat; cetera par atque

idem utrique esse imperium. In poste-
rum vero regni non dubium successo-
rem ipsum relinqui: neque eam spem
abesse longe, quum propter infirmitatem
corporis vitæ finem in dies expectet
Eumenes; qui, liberos nullos habens, ne
si cupiat quidem, regnum aliis possit
relinquere. (Necdum enim tunc in lu-
cem editus erat ille Eumenis filius, qui
ei postea in regnum successit.) Hoc vero
unicum præcipue mirari se, ait Stra-
tius, cur hoc potissimum tempore tantum
communi regno periculum irret creatum:
quippe diis omnibus maximas fore agen-
das gratias, si consentientes ambo atque
animis invicem juncti præsentem Gala-

OL. 133. 1. Γαλατῶν φόβον ἀπώσασθαι, καὶ τὸν ἀπὸ τούτων ἐφε-
στῶτα κίνδυνον· εἰ δὲ νῦν εἰς στάσιν καὶ διαφορὰν ᾗξει 9
πρὸς τὸν ἀδελφόν, πρόδηλον εἶναι, διότι καταστρέψει
τὴν βασιλείαν, καὶ στερήσει μὲν αὐτὸν καὶ τῆς παρ-
ούσης ἐξουσίας καὶ τῆς εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδος, στερήσει
δὲ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἐν αὐτῇ δυνα-
στείας. Ταῦτα δὲ καὶ τούτοις ἕτερα παραπλήσια 10
διατιθέμενος ὁ Στράτιος, ἔπεισε τὸν Ἀτταλον, μένειν
ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων.

Attali
oratio apud
senatum.

III. Διόπερ εἰσελθὼν εἰς τὴν σύγκλητον ὁ προειρη-
μένος, συνεχάρη μὲν ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, καὶ περὶ τῆς
καθ' αὐτὸν εὐνοίας καὶ προθυμίας, ἣν παρέσχετο εἰς τὸν
κατὰ τὸν Περσέα πόλεμον, ἀπελογίσαστο· παραπλησίως 2
δὲ καὶ περὶ τοῦ πέμψαι πρεσβευτὰς, τοὺς παρακαθέ-
ζοντας τὴν τῶν Γαλατῶν ἀπόνοιαν, καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξ
ἀρχῆς αὐτοὺς ἀποκαταστήσοντας διάθεσιν, παρεκάλεσε
διὰ πλειόνων. Ἐποίησάτο δὲ λόγους καὶ περὶ τῆς 3
Ἀινίαν καὶ τῆς Μαρωνιτῶν πόλεως, ἁξίων αὐτῶ δοθῆναι
ταύτας ἐν δαρεῖᾳ. Τὸν δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως λόγον, 4
καὶ τὸν περὶ τοῦ μερισμοῦ τῆς ἀρχῆς, εἰς τέλος παρ-
σιώπησεν. Ἡ δὲ σύγκλητος, ὑπολαμβάνουσα πάλιν 5
αὐτὸν ἰδίᾳ περὶ τούτων εἰσπορεύσεσθαι, τοὺς τε πρεσ-
βευτὰς συμπέμψειν ὑπέσχετο, καὶ τοῖς εἰθισμένοις
δώροις ἐτίμησεν αὐτὸν μεγαλομερῶς· ἐπηγγείλατο δὲ

Responsum
senatus.

¹ Αἰνίῳν Bav. idemque deinde v. 7. pro Αἰνὸν dat Αἰνόν.

ticum tumultum et imminens ab ea gente periculum potuerint depellere. Quod si dissensionem ac controversiam cum fratre nunc moveret; procul dubio regnum eversurum esse, et tum ea potentia, quam jam nunc habeat, sese ipsum privaturum, tum ea etiam spe, quæ ipsum in posterum maneat: privaturum etiam fratres regno, et ea quam in regno obtineant potentia. Hæc et similia his alia disserens Stratius pervicit, ut nihil moveret Attalus.

III. Itaque in senatum Attalus ut venit: gaudium de Perseo victo suum testatus, de fide atque prompto suo studio,

quod ad id bellum adhibuisset, disseruit. Tum de mittendis legatis, qui Gallorum perditam audaciam sua presentia reprimerent, et ad pristinum statum eos redigerent, multis verbis apud patres egit. Adjecit etiam de Æniorum et Maronitarum urbibus, quas sibi dono dari postulabat. Accusationem vero fratris, et petitionem de dividendo regno, penitus omisit. Senatus, qui existimaret, Attalum iterum ad se aditum, et de iis rebus separatim acturum, legatos missurum se promisit, et in muneribus largiendis, quæ moris est dare, magnificentia singulari est

6 καὶ τὰς προειρημένας πόλεις δώσειν. ^m Ἐπεὶ δὲ ⁿ παρ- Λ. U. 587.
 αὐτὰ τυχὼν τῶν φιλανθρωπιῶν ᾤρησεν ἐκ τῆς Ῥώμης,
 οὐδὲν ποιήσας τῶν προσδοκαμένων· διαψευθεῖσα τῶν
 7 ἐλπίδων ἢ σύγκλητος, ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶχε ποιεῖν· ἔτι
 δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν ὄντος αὐτοῦ, τὴν μὲν Λίον καὶ Unus et
 τὴν ὁ Μαρωνίαν ἡλευθέρωσεν, ἀθετήσασα τὴν ἐπαγγε- Maronen.
 λίαν· τοὺς δὲ περὶ τὸν Πόπλιον Λικίνιον ἔπεμψε πρεσ- Legatio
 8 βευτὰς πρὸς τοὺς Γαλάτας. Οἷς πείσας μὲν ἔδωκεν Rom. ad
 ἐντολὰς, εἰπεῖν οὐ ῥάδιον· στοχάζεσθαι δὲ ἐκ τῶν μετὰ Gallo-
 9 ταῦτα συμβάντων οὐ δυσχερές. Τοῦτο δ' ἔσται δῆλον græcos.
 ἐκ τῶν πράξεων αὐτῶν.

IV. Ἦκον δὲ καὶ παρὰ Ῥοδίων πρέσβεις, πρῶτον RHODIO-
 μὲν οἱ περὶ ^p Φιλοκράτην, μετὰ δὲ τούτους οἱ περὶ RUM lega-
 2 Φιλόφρονα καὶ Ἀστυμήδην. Οἱ γὰρ Ῥόδιοι, κομισά-
 μενοι τὴν ἀπόκρισιν, ἣν οἱ περὶ τὸν Ἀγέπολιν ἔλαβον
 εὐθέως μετὰ τὴν παράταξιν, καὶ θεωροῦντες ἐκ ταύτης Romani
 τὴν πρὸς αὐτοὺς ὀργὴν καὶ τὴν ἀνάτασιν τῆς συγκλήτου, irati Rho-
 παραυτίκα τὰς προειρημένας πρεσβείας ἐξέπεμψαν.
 3 Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀστυμήδην καὶ Φιλόφρονα, κατα-
 νοοῦντες ἐκ τῶν ἐντεύξεων καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν τὴν
 ὑφώρασιν καὶ τὴν ἀλλοτριότητα τῶν ἀνθρώπων τὴν πρὸς
 αὐτοὺς, εἰς ἀθυμίαν ὀλοσχερῇ καὶ δυσχρηστίαν ἐνέπι-

^m Sic Bav. Ἐπειδὴ δὲ Ursin. ⁿ παραυτὰ τυχὼν τῶν φιλανθρ. correxi cum
 Reisk. Corrupte MSti παρὰ τῶν τυχόντων φιλανθρωπιῶν, unde Ursinus excul-
 psit παρατυχὼν τῶν φιλανθρ. Pro φιλανθρωπιῶν vero fortasse φιλανθρώπων scri-
 bendum est. ^o Μαρωνίαν correxi. Vulgo h. l. Μαρωνίαν. ^p Post Φιλο-
 κράτην prætermisum nonnihil videtur, scilicet quod Dinonem et Polyaratum
 nomine Rhodiorum Romanis tradiderit Philocrates.

usus, urbes etiam illas daturum se est
 pollicitus. Sed quum post exhibita
 sibi omnia humanitatis officia protinus
 urbe exiisset *Attalus*, neque eorum,
 quæ sperabat senatus, quidquam fe-
 cisset; frustrati patres sua spe, qua-
 tenus nihil aliud poterant, *Ænum et*
Maronem, dum is esset adhuc in
 Italia, *liberos* pronunciarunt, revocata
 promissione quam *Attalo* fecerant.
 Legationem vero, cujus princeps *Pub-*
lius Licinius, ad Gallogræcos mise-
 runt. Cui legationi mandata quænam
 dederint, ut haud facile dictum est, ita
 conjectare ex iis, quæ postea contige-

runt, non est difficile: res siquidem
 ipsæ, quas gesserunt, id arguent.

IV. Venerant autem Romam *RHO-*
DIORUM etiam *legati*: primum qui-
 dem *Philocrates* cum collegis, post hos
 vero *Philophron et Astymedes*. *Rho-*
dii enim, responso illo accepto, quod
 statim post pugnatam cum *Perseo*
 pugnam *Agepolidi* datum fuerat, ira
 patrum adversus se cognita, et minis
 auditis, extemplo legationes illas mise-
 rant. *Astymedes* vero et *Philophron*
 ex hominum sermonibus, quos conve-
 niebant, suspectos se intelligentes, om-
 niumque voluntates a *Rhodiis* abalie-

ΟΙ. 153. 1. πτον. ὥς δὲ καὶ τῶν στρατηγῶν τις, ἀναβὰς ἐπὶ τοὺς 4
 Ἑμβόλους, παρεκάλει τοὺς ὄχλους ἐπὶ τὸν κατὰ Ῥο-
 δίων πόλεμον· τότε δὲ παντάπασιν ἔξω τοῦ φρονεῖν 5
 γενόμενοι, διὰ τὸν περὶ τῆς πατρίδος κίνδυνον, εἰς τοιαύ-
 την ἤλθον διάθεσιν, ὥστε καὶ φαιὰ ἑβαλεῖν ἱμάτια,
 καὶ κατὰ τὰς ἑ παρακλήσεις μηκέτι παρακαλεῖν, μηδ'
 ἀξιοῦν τοὺς φίλους, ἀλλὰ δεῖσθαι μετὰ δακρύων, μηδὲν
 ἀνήκεστον βουλευέσασθαι περὶ αὐτῶν. Ὡς δὲ τινες 6
 ἡμέρας, εἰσαγαγόντος αὐτοὺς Ἀντωνίου τοῦ δημάρχου,
 καὶ τὸν στρατηγὸν τὸν παρακαλοῦντα πρὸς τὸν πόλεμον
 κατασπάσαντος ἀπὸ τῶν Ἑμβόλων, ἐποιεῖτο τοὺς λό-
 γους πρῶτον μὲν Φιλόφρων, μετὰ δὲ τοῦτον Ἀστυμήδης.
 ὅτε δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκνειον ἐξηχήσαντες, 7
 ἔλαβον ἀποκρίσεις τοιαύτας, δι' ἃν τοῦ μὲν ὀλοσχεροῦς
 φόβου τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον ἐδόκουν παραλειῦσθαι·
 περὶ δὲ τῶν κατὰ μέρος ἐγκλημάτων αὐτοῖς ἢ σύγ- 8
 κλητος πικρῶς καὶ βαρέως ἀνείδισεν. Ἦν δ' ὁ νοῦς τῆς 9
 ἀποκρίσεως τοιοῦτος, ὅτι, εἰ μὴ δι' ὀλίγους ἀνθρώπους,
 τοὺς αὐτῶν φίλους, καὶ μάλιστα δι' αὐτοὺς, ἤδεισαν
 καλῶς καὶ δικαίως, ὥς δέον ἦν αὐτοῖς χρῆσασθαι. Ὁ 10
 δ' Ἀστυμήδης αὐτῷ μὲν ἐδόκει καλῶς εἰρηκέναι περὶ
 τῆς πατρίδος· οὐ μὲν τοῖς γε παρεπιδημοῦσιν, οὔτε τοῖς

Antonius
trib. pl.

Cygneus
cantus.

Astymedis
orationem
improbat
Polybius.

ἡ λαβεῖν malim cum Ursino.
malim cum Diodoro Siculo.

Vulgatam defendit Reisk.

ἢ ἐντιτύχεις utique

ἢ Μιτὰ ex conject. scripsi.

Vulgo κατὰ.

natas, animis prorsus conciderunt, ut quo se verterent nescirent. At postquam unus etiam e prætoribus pro rostris concionans rogationem ad populum tulisset de bello Rhodiis indicendo; tum enimvero pavore lymphatis non constare mens, patriæ periculum reputantibus, tanto denique metu adfici, ut pullata veste se amicerent, et quum amicos hortarentur ad ferendam opem, non hortantium, neque postulantium verbis uterentur, sed preces mixtas lacrymis adhiberent, ne quid durius in patriam ipsorum vellent ire consultum. Interjectis aliquot diebus, postquam ab Antonio tribuno plebis sunt introducti, et prætor ille, qui de bello ipsis indicendo promulgationem

tulerat, de rostris ab eo esset detractus; ipsi verba fecerunt, prius quidem *Philophron*, deinde etiam *Astymedes*. Ac tunc quidem *cygneo*, quod aiunt, *cantu* edito, ejusmodi responsum acceperunt, quæ extremo quidem illo periculo belli, quod metuebant, Rhodios eximebat: verum de criminibus, quæ in illos erant collata, multa sigillatim asperere ac dure eis exprobrabant patres. Erat autem responsi hæc fere sententia: nisi per paucos populo Romano amicos staret, ac maxime per ipsos legatos, scire probe senatum, quid sibi in Rhodios juris fuerit. Ceterum *Astymedes*, qui visus sibi est ea actione patriam pulcre defendisse, Græcis tamen homini-

- 11 ἐκεί μίνουσι τῶν Ἑλλήνων οὐδαμῶς ἤρισκεν. ἰξίβαλλει A. U. 687.
Antymediis
oratio ad
senatum.
γὰρ ἔγγραπτον μετὰ ταῦτα ποιήσας τὴν σύνταξιν τῆς
δικαιολογίας, ἣ τοῖς πλείστοις τῶν ἀναλαμβάνόντων εἰς
12 τὰς χεῖρας ἄτοπος ἐφαίνετο καὶ τέλειως ἀπίθανος. Συν-
εστήσατο γὰρ τὴν δικαιολογίαν οὐ μόνον ἐκ τῶν τῆς
πατρίδος δικαίων, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐκ τῆς τῶν ἄλλων
13 κατηγορίας. τὰ μὲν γὰρ ἐνέργηματα καὶ συνεργή-
ματα παραβάλλων καὶ συγκρίνων, τὰ μὲν τῶν ἄλλων
ἐπειρᾶτο ψευδοποιεῖν καὶ ταπεινοῦν, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων
14 ἠϋξανε, πολλαπλασιάζων καθ' ὅσον οἷός τ' ἦν τὰ δ'
ἀμαρτήματα κατὰ τὸναντίον τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐξω-
νειδίζει πικρῶς καὶ δυσμενικῶς, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ἐπει-
ρᾶτο περιστέλλειν, ἵνα κατὰ τὴν παράθεσιν τὰ μὲν
οἰκεῖα μικρὰ καὶ συγγνώμης ἄξια φανῇ, τὰ δὲ τῶν
πέλας ἀπαραίτητα καὶ μεγάλα τελέως, ἐφ' οἷς ἔφη
συγγνώμης τετευχέναι τοὺς ἡμαρτηκότας ἅπαντας.
15 Τὸ δὲ γένος τοῦτο τῆς δικαιολογίας οὐδαμῶς ἂν πρέ-
16 πειν ἀνδρὶ πολιτικῷ δόξειεν· ἐπεὶ τοι καὶ τῶν κοινοπρα-
γησάντων περὶ τινων ἀπορρήτων οὐ τοὺς διὰ φόβον ἢ
πόνον μηνυτὰς γενομένους τῶν συνειδότην ἐπαινοῦμεν,
ἀλλὰ τοὺς πᾶσαν ἐπιδεξαμένους βάσανον καὶ τιμαρίαν,
καὶ μηδενὶ τῶν συνειδότην παραιτίους γενομένους τῆς
αὐτῆς συμφορᾶς, τούτους ἀποδεχόμεθα, καὶ τούτους

* ἰξίβαλλει Bav.

† ποιήσας correxit Casaub. ποιήσασθαι Urs. cum MStis.

‡ ἐνέργηματα Bav. An debuit ἐνεργήματα?

bus, qui vel peregre Romam advenerant vel inibi habitabant, haudquaquam erat probatus. Et quum postea in literas ab eo relata publicataque ea concio fuisset; qui illam legebant, et absurdam et in totum ad persuadendum ineptam pronunciabant. Namque ille patriæ causam non magis commemorandis iis rebus est tutatus, quæ ad ejus excusationem pertinebant, quam aliorum criminationibus. Quæ enim pro Romanis vel per se fecerant Rhodii, vel ipsos adjuvando, comparans contendensque cum aliis, merita aliorum omnium mendacis obscure atque elevare conabatur; Rhodiorum vero facta, quam maxime poterat, augebat atque exaggerabat. In pecca-

tis contra, sua delicta aliis aspere et odiose exprobrans, Rhodiorum culpas minuebat; ut ex illa comparatione, quæ erant a suis admissa, parva esse et venia digna ostenderet, aliorum adprime gravia et quæ nullam mererentur veniam; et tamen aliis gratiam delictorum factam esse aiebat a Romanis. Enimvero defensionis hoc genus viro politico nequaquam convenire existimamus: nam et ex iis, qui societatem occulti cujusdam facinoris habuerunt, non illos laudamus, qui ob metum aut vexationem conscios indicaverint; verum illos potius, qui nullis tormentis aut suppliciis potuerint adigi, ut eorundem consiliorum socios in eandem calamitatem trahant. Hi

OL. 133. 1. ἄνδρας ἀγαθοὺς νομίζομεν. Ὁ δὲ διὰ τὸν ἄδηλον 17
φόβον πάντα τὰ τῶν ἄλλων ἁμαρτήματα τιθεὶς ὑπὸ
τὴν ὄψιν τοῖς κρατοῦσιν, καὶ καινοποιήσας, ὑπὲρ ὧν ὁ
χρόνος εἰς λήθην ἀγνόχει τοὺς ὑπερέχοντας, πῶς οὐκ
ἔμελλε δυσαρεστήσειν τοῖς ἱστορήσασιν;

Nova le-
gatio Rho-
diorum.

Potestas
navarchi
Rhodii.

V. Τὴν δὲ προειρημένην ἀπόκρισιν οἱ μὲν περὶ τὸν
Φιλοκράτην λαβόντες, ἐξαυτῆς ὥρμησαν· οἱ δὲ περὶ τὸν
Ἀστυμήδην αὐτόθι μένοντες παρήδρευον, χάριν τοῦ
μηδὲν αὐτοὺς λανθάνειν τῶν προσπιπτόντων ἢ λεγομένων
κατὰ τῆς πατρίδος. Προσπεσούσης δὲ τῆς ἀποκρίσεως 2
ταύτης εἰς τὴν Ῥόδον, δόξαντες ἀπολελυῖσθαι τοῦ μεγί-
στου φόβου τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον, τ' ἄλλα, καίπερ
ἀκμὴν ὄντα δυσχερῇ, ῥαδίως ἔφερον. Οὕτως αἰεὶ τὰ 3
μείζω τῶν προσδοκωμένων κακῶν λήθην ποιεῖ τῶν ἐλατ-
τόνων συμπτωμάτων. Διὸ καὶ παραχρῆμα ψηφισά- 4
μενοι τῇ Ῥώμῃ στέφανον ἀπὸ ^x μυριάων χρυσῶν, καὶ
καταστήσαντες πρεσβευτὴν ἅμα καὶ ναύαρχον ^y Θεαί-
τητον, ἐξέπεμπον θερείας ἀρχομένης, ἄγοντα τὸν στέ-
φανον, καὶ μετὰ τούτου τοὺς περὶ Ῥοδοφῶντα, πειρα-
σομένους κατὰ πάντα τρόπον συμμαχίαν συνθέσθαι
πρὸς Ῥωμαίους. Τοῦτο δ' ἐποίησαν, βουλόμενοι ^z δίχα 5
τοῦ ψηφίσματος καὶ πρεσβείας ἀποτυχεῖν, ἐὰν ἄλλως

^x δις μυριάων secundum Livium. ^y Θεαίτητον restitui ex MStis. Vulgo
Θεόδοτον ex scriptura apud Livium vulgata. ^z δίχα cum Reiskio scripsi pro
vulgato διὰ. Sed videtur δίχα ψηφίσματος τῆς πρεσβείας scribendum. Vulgo ex
Ursini ingenio οὐ διὰ τοῦ ψηφ. καὶ πρεσβ.

sunt, quos laudare solemus, quos pro
viris bonis habere. *Astymedes* vero,
qui propter ancipitem metum omnia
aliorum peccata ob oculos imperanti-
bus ponere sustinuit, et eorum memo-
riam renovare, quorum oblivionem
principis populi animis tempus indu-
xerat, qui poterat audientibus non di-
splicere?

v. Ceterum accepto illo responso,
extemplo Rhodum abiit *Philocrates*;
Astymede in urbe remanente, qui om-
nia sollicitus observaret, ne quid forte
ipsos lateret eorum, quæ quotidie nun-
ciabantur aut dicebantur adversus pa-
triam. *Rhodii* vero, cognito Romano-

rum responso, quia maximo illo metu
belli videbantur liberati, cetera, etsi
erant admodum tristia, æquis animis
ferebant. Adeo majora expectata
mala leviorum casuum facile semper
oblivionem inducunt. Itaque coro-
nam confestim decem millium aureo-
rum Romanis decernunt. *Theateto*
legationem eam simul et classis præ-
fecturam mandant. Hunc ineunte
æstate ad deferendam coronam mit-
tunt, et cum eo Rhodophontem, qui
modis omnibus societatem cum Ro-
manis eniterentur contrahere. Hoc
autem eo consilio fecerunt, ne, si ali-
ter Romanis videretur, præter irritam

δόξη Ῥωμαίοις, δι' αὐτῆς δὲ τῆς τοῦ ναυάρχου πρᾶσι-
 6 ρείσεως τὴν κατάπειραν ποιήσασθαι. τὴν γὰρ ἐξουσίαν
 εἶχε ταύτην ὁ ναύαρχος ἐκ τῶν νόμων. Οὕτω γὰρ ἦν
 7 πραγματικὸν τὸ πολίτευμα τῶν Ῥοδίων, ὡς σχεδὸν ἔτη
 8 τετταράκοντα πρὸς τοῖς ἑκατὸν πεκοινωνηκώς ὁ δῆμος
 Ῥωμαίοις τῶν ἐπιφανεστάτων καὶ καλλίστων ἔργων, οὐκ
 9 ἔπεποιήτο πρὸς αὐτοὺς συμμαχίαν. Τίνος δὲ χάριν
 οὕτως ἐχειρίζον οἱ Ῥόδιοι τὰ καθ' αὐτοὺς, οὐκ ἄξιον
 10 παραλιπεῖν. Βουλόμενοι γὰρ μηδένα τῶν ἐν ταῖς ὑπερ-
 οχαῖς καὶ δυναστείαις ἀπελπίζειν τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπικου-
 ρίαν καὶ συμμαχίαν, οὐκ ἐβούλοντο συνδυάζειν, οὐδὲ
 11 προκαταλαμβάνειν σφᾶς αὐτοὺς ὄρκοις καὶ συνθήκαις,
 ἀλλ' ἀκέραιοι διαμένοντες κερδαίνειν τὰς ἐξ ἑκάστων
 12 ἐλπίδας. Τότε δὲ μεγάλην ἐποιοῦντο φιλοτιμίαν, βου-
 λόμενοι ταύτης τῆς τιμῆς τυχεῖν παρὰ Ῥωμαίων, οὐ
 κατεπειγόμενοι συμμαχίας, οὐδ' ἀγωνιῶντες ἀπλῶς
 οὐδένα κατὰ τὸ παρὸν, πλὴν αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων
 ἀλλὰ βουλόμενοι κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τῆς ἐπιβολῆς
 ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἐπινοίας τῶν δυσχερές τι διανοουμένων
 περὶ τῆς πόλεως. Ἄρτι δὲ τῶν περὶ τὸν Θεαίτητον
 καταπεπλευκότων, ἀπέστησαν Καύνιοι, κατελάβοντο
 δὲ καὶ Μυλασσεῖς τὰς ἐν Εὐρώμῳ πόλεις. Κατὰ δὲ
 τὸν αὐτὸν καιρὸν ἡ σύγκλητος ἐξέβαλε δόγμα, διότι

Rhodiorum
 prudentia
 in contra-
 hendis so-
 cietatibus.

Romanor.
 societatem
 operose
 ambiunt
 Rhodii.

Caunii
 desciscunt
 a Rhodiis.

^a ἰκτεπλ. vel ἀποσιπλευκότων malim cum Reisk. *Vix Rhodo profecta erat.*

legationem, et facti decreti pœniteret: itaque per ipsum classis præfectum tentare animos Romanorum statuerunt; ex legibus namque sancientiæ societatis potestatem classis præfectus habebat. Tanta autem prudentia atque sollertia regebatur respublica Rhodiorum, ut, qui per annos fere centum et quadraginta nobilissimas pulcerrimasque victorias Romanorum adjuverant, tamen fœdus societatis nullum cum iis percussissent. Et est operæ, non prætermittere, cujus rei gratia ita rempublicam suam Rhodii gubernarint. Qui enim nulli regum aut dynastarum spem auxilii societatisque suæ vellent abscindere; arctius se cum quoquam copulare, et libertatem

sibi jurejurando ac pactis præcipere nolebant; sed omnia sibi servantes integra, spes singulorum lucrari. Illo vero tempore summa contentione sunt enisi, quo illum honorem a Romanis impetrarent; non adeo, quod per id tempus magnopere opus haberent societate aliqua, aut quod quemquam metuerent, præter ipsos Romanos; quam, ut per singulare studium, quod nunc in eam rem conferrent, irrita redderent eorum consilia, qui de sua civitate tristius aliquid cogitabant. Vix adpulerat *Theætetus*, cum descivere *Caunii*, et *Mylassenses* quoque *Euromensium* oppida occuparunt. Sub idem vero tempus editum est a patribus senatusconsultum, quo *Caribus* et

OL. 133. 1. δεῖ Κάρως καὶ Λυκίους ἐλευθέρους εἶναι πάντας, ὅσους
 προσέειμε Ῥοδίοις μετὰ τὸν Ἀντιοχικὸν πόλεμον. Τὰ 13
 μὲν οὖν κατὰ τοὺς Καυνίους καὶ τοὺς Εὐρωμεῖς ταχέως
 οἱ Ῥόδιοι διαβρώσαντο. ^bτοὺς μὲν γὰρ Καυνίους, Λύκον 14
^cἀποπέμψαντες μετὰ στρατιωτῶν, ἠνάγκασαν πάλιν
^dὑφ' αὐτοὺς τάττεσθαι, καίπερ Κιβυρατῶν αὐτοῖς πα-
 ραβοηθησάντων· ἐπὶ δὲ τὰς ἐν Εὐρώμῳ πόλεις στρατεύ- 15
 σαντες, ἐνίκησαν μάχῃ Μυλασσεῖς καὶ Ἀλαβανδεῖς,
 ἀμφοτέρων παραγενομένων μετὰ στρατιᾶς ἐπ' Ὀρθω-
 σίαν. Τοῦ δὲ περὶ τῶν Λυκίων καὶ Καρῶν δόγματος 16
 αὐτοῖς προσπεσόντος, πάλιν ἀπεσοβήθησαν ταῖς δια-
 νοίαις, δέισαντες, μήποτε μάταιος μὲν αὐτοῖς ἢ τοῦ
 στεφάνου δόσις γέγονε, μάταιαι δὲ αἱ περὶ τῆς συμ-
 μαχίας ἐλπίδες.

Caras et
 Lycios
 liberant
 Romani.

Dinonis et
 Polyarati
 inconstan-
 tia.

VI. ^e* * * πρότερον ἐπιστήσαντες τοὺς ἀναγινώσκον-
 τας ἐπὶ τὴν περὶ Δεῖνωνος καὶ Πολυαράτου διάληψιν.
 Μεγάλης γὰρ οὔσης τῆς περιστάσεως καὶ τῆς μετα- 2
 βολῆς οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ῥοδίοις, ἀλλὰ σχεδὸν ἀπά-
 σαις ταῖς πολιτείαις· χρήσιμον ἂν εἴη, τὸ τὰς προαι- 3
 ρέσεις τῶν παρ' ἐκάστοις πολιτευομένων ἐπισκέψασθαι,
 καὶ γινῶναι, τίνες φανήσονται τὸ κατὰ λόγον πεποιη-
 κότες, καὶ τίνες παραπεπαικότες τοῦ καθήκοντος· ἵνα 4

^b γὰρ ex conject. adjeci. ^c Forsan *ἱπιτίμψ.* quod maluit Reisk. ^d Men-
 dose vulgo ὑφ' αὐτοῖς. ^e *Fragmentum hoc vulgo ex præscripto codicis Peiresc.*
 ab his verbis incipiunt: Ὅτι φησὶ Πολύβιος· πρότερον ἱπιστήσ. &c. et referunt ad
Librum XXVIII. Sed, vel refragante cod. MS. referendum esse ad *Librum*
XXX, monuit jam Valesius.

*Lyciis omnibus, quos post confectum bellum Antiochicum Rhodiis adtribue-
 rant, libertas concedebatur. Igitur ad Caunios quidem quod adtinet atque Euromenses, ea molestia cito defuncti sunt Rhodii. Misso enim Lyco cum exercitu, quamquam Cibratarum ad-
 erant auxilia, coegerunt Caunios impe-
 rio parere: et in Euromensium quo-
 que provinciam expeditione suscepta,*

*Mylassenses Alabandenosque, qui con-
 junctis viribus imminabant Orthosia, acie vicerunt. At postquam de facto pro Lyciis Caribusque decreto nun-
 cium acceperunt, ilicet mentes ipsis iterum pavore sunt concussæ; male metuentibus, ne et coronam frustra spe-
 rassent.*

(*Excerptum Valesianum.*)

VI. * * * postquam admonuerimus
 lectores de *Dinonis* et *Polyarati* insti-
 tuto. Nam cum gravissimi casus et
 mutationes non solum apud Rhodios,
 sed in ceteris quoque civitatibus acci-

derint, operæ pretium fuerit, dispicere
 consilia singulorum, qui reipublicæ
 præerant, et quinam recte ac constan-
 ter se gesserint, quinam officio suo de-
 fuerint, videre; ut posteri tamquam

οἱ ἐπιγιγνώμενοι, ὥσαιε τύπων ἐκτιθεμένων, δύνανται λ. υ. 587.
κατὰ τὰς ὁμοίας περιστάσεις τὰ μὲν αἰρετὰ διώκειν,
τὰ δὲ φευκτὰ φεύγειν ἀληθινῶς, καὶ μὴ περὶ τὸν
ἔσχατον καιρὸν τῆς ζωῆς ἀβλεπτοῦντες τὸ πρέπον, καὶ
τὰς ἐν τῷ προγεγονότι βίῳ πράξεις αὐτῶν ^f ποιῶσι.

5 Συνέβαινε τοιγαροῦν, τρεῖς διαφορὰς γενέσθαι τῶν ἐμπε- Vanta ho-
minum
studia bello
Persico.
σόντων εἰς τὰς αἰτίας κατὰ τὸν πρὸς Περσεία πόλεμον.

6 Ὡν μία μὲν ἦν τῶν οὐχ ἡδέως μὲν ὁράντων κρινόμενα
τὰ ὅλα, καὶ τὴν τῆς οἰκουμένης ἐξουσίαν ὑπὸ μίαν
ἀρχὴν πίπτουσαν· οὔτε δὲ συνεργούντων, οὔτ' ἀντιπρατ-
τόντων ἀπλῶς Ῥωμαίοις οὐδέν, ἀλλ' οἷον ἐπιτετραφότων

7 τῇ τύχῃ περὶ τῶν ἀποδησομένων. Ἐτέρα δὲ, τῶν ἡδέως
ὁράντων κρινόμενα τὰ πράγματα, καὶ βουλομένων νικᾶν
τὸν Περσεία· μὴ δυναμένων δὲ συνεπισπᾶσθαι τοὺς
ἰδίους πολίτας, καὶ τοὺς ὁμοεθνεῖς πρὸς τὴν αὐτῶν
8 γνῶμην. Τρίτη δὲ καὶ τῶν συνεπισπασαμένων καὶ
μεταρρίψάντων τὰ πολιτεύματα πρὸς τὴν Περσείας
συμμαχίαν.

VII. Πῶς οὖν ἕκαστοι τούτων ἐχείρισαν τὰ καθ'
9 αὐτοὺς, σκοπεῖν πάρεστι. Μετέρρριψαν πρὸς Περσεία
τὸ τῶν Μολοσσῶν ἔθνος Ἀντίνοῦς καὶ Θεόδοτος, καὶ
10 Κέφαλος ^g μετ' αὐτῶν. [οἱ, τῶν πραγμάτων] ἀντι-
πεσόντων ταῖς ἐπιβολαῖς αὐτῶν ὀλοσχερῶς, καὶ περι-
στάντος τοῦ κινδύνου, καὶ συνεγγίζοντος τοῦ δεινοῦ,

^f Desideratur ἀμαυροῦς, aut aliquid simile. ^g Vulgo μετ' αὐτῶν τῶν ἀντι-
πεσόντων, et punctum ponunt post ὀλοσχερῶς. Supplevi lacunam ex Reiskii
conjectura.

ex proposito exemplo discant, ubi si-
miles casus ingruerint, honesta quæ-
que persequi, ac fugere contraria; ne,
si sub exitum vitæ ab officio discesse-
rint, omnem anteactæ vitæ suæ lau-
dem commaculasse videantur. Tria
erant genera eorum, qui bello Persico
in suspicionem venerant. Primum il-
lorum, qui ægre quidem tulerant, re-
rum summam dijudicari, imperium-
que orbis terrarum uni genti addici;
sed qui neque adjuverant Romanos,
neque ulla re eisdem erant adversati,
sed quasi fortunæ permiserant rei even-
tum. Alterum genus erat eorum, qui

lubentes viderant de summa rerum
decerni, ac superiores Persei partes
esse optaverant quidem, sed cives suos
ac populares in suam sententiam non
potuerant pertrahere. Tertium genus
eorum hominum erat, qui civitates
suas ad Persei societatem auctoritate
sua traduxerant.

VII. Quo autem modo singuli se
gesserint, perspicere in promptu est.
Gentem Molossorum ad Persei regis
partes transtulerunt Antinous et The-
odotus, et cum his Cephalus. Iidem,
postquam prorsus contra ipsorum vo-
luntatem ceciderat res, imminente ex-

ΟΙ. 153. 1. πάντες ὁμόσε ^h συστάντες τοῖς παροῦσιν ἀπέθανον γεν-
ναίως. Διόπερ ἄξιον, ἐπαινεῖν τοὺς ἄνδρας ἐπὶ τῷ μὴ 4
προέσθαι μηδὲ περιιδεῖν σφᾶς αὐτοὺς εἰς ἀναξίαν διά-
θεσιν ἐμπισόντας τοῦ προγεγονότος βίου. Καὶ μὴν ἐν 5
Ἀχαΐᾳ καὶ παρὰ Θετταλοῖς καὶ Περρῆαιβοῖς ἔσχον
αἰτίαν καὶ πλείους διὰ τὴν ἡσυχίαν, ὥς ἐφεδρεύοντες
τοῖς καιροῖς, καὶ φρονούντες τὰ Περσέως. ἀλλ' οὔτε 6
λόγον ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτον ἐξέβαλον, οὔτε γράφοντες,
οὔτε διαπεμπόμενοι πρὸς τὸν Περσέα περί τινος ἐφωρά-
θησαν· ἀλλὰ διεφύλαξαν ἀνεπιλήπτους ἑαυτοὺς. Τοι- 7
γαροῦν εἰκότως οὗτοι καὶ δικαιολογίαν καὶ κρίσιν ὑπέ-
μενον, καὶ πάσας ἐξήλεγχον τὰς ἐλπίδας. Οὐ γὰρ 8
ἐλαττόν ἐστιν ἀγεννίας σημεῖον, τὸ μὴδὲν αὐτῷ συνει-
δότα μοχθηρὸν προεξάγειν ἐκ τοῦ ζῆν αὐτὸν, ποτὲ μὲν
τὰς τῶν ἀντιπολιτευομένων ἀνατάσεις καταπλαγέντα,
ποτὲ δὲ τὴν τῶν κρατούντων ἐξουσίαν, τοῦ παρὰ τὸ
καθῆκον φιλοζωεῖν. Καὶ μὴν ἐν Ῥόδῳ, καὶ Κῷ, καὶ 9
πλείοσιν ἑτέραις πόλεσιν, ἐγένοντό τινες οἱ φρονούντες τὰ
Περσέως· οἱ καὶ λέγειν ἐθάρρουν περὶ Μακεδόνων ἐν τοῖς
ιδίοις πολιτεύμασι, καὶ κατηγορεῖν μὲν Ῥωμαίων, καὶ
καθόλου συνίστασθαι πρὸς τὸν Περσέα κοινοπραγίαν, οὐ
δυνηθέντες δὲ μεταρρίψαι τὰ πολιτεύματα πρὸς τὴν τοῦ
Ἰπποκρίτους βασιλέως συμμαχίαν. Τούτων δ' ἦσαν ἐπιφανέστατοι, 10
Cous.

Autochiria,
pusilli ani-
mi indi-
cium.

Hippocritus
Cous.

^h συστάντες ex conject. scripsi. Vulgo στήσαντες. χωρήσαντες Reisk. ¹ ἀνα-
τάσεις correxi cum Reisk. Vulgo ἀναστάσεις.

tremo discrimine, adversus præsentem fortunam congressi, fortiter pugnantes occubuerunt. Quamobrem omni laude prosequendi sunt, quod semetipsos prodere atque indignam anteacta vita fortunam experiri haudquaquam sustinuerunt. At vero in Achaia et apud Perrhæbos ac Thessalos multo plures ob quietem ac silentium accusabantur, quasi tempus captassent, ac Perseo taciti favissent. Sed neque ullum ejusmodi sermonem in medium protulisse, neque ad Perseum de ea re literas misisse deprehensi sunt; verum ab omni crimine integros se præstitero. Proinde recte fecerunt hi, quod

judicium subire minime detrectarunt, atque in innocentia sua spes positas habuerunt. Neque enim *pusilli animi* levius argumentum est, *sibi ipsum mortem consciscere*, nullius conscium culpæ, interdum contrariæ in republica factionis, interdum potentioris metu, quam vitæ desiderio plus quam par sit teneri. Præterea apud Coos ac Rhodios, et in aliis civitatibus, nonnulli palam Perseo faverant: qui, pro Macedonibus verba facere, et Romanos accusare, ac societatem cum Perseo publice suadere cum ausi essent, tamen cives suos ad regias partes pertrahere non potuerant. Horum præ-

παρὰ μὲν τοῖς Κώοις, Ἰππόκριτος καὶ Διομίδαν, ἀδελ- A. U. 387.
φοί· παρὰ δὲ Ῥοδίοις, Δείνων καὶ Πολυάρατος.

VIII. Ὡν τίς οὐκ ἂν καταμύψαιτο τὴν προαί- Dino et
Polyaratus
Rhodi.
ρεσιν; οἱ, πρῶτον μὲν τοὺς πολίτας συνίστορας ἔχοντες
πάντων τῶν σφίσι πεπραγμένων καὶ τῶν εἰρημένων,
ἔπειτα δὲ τῶν γραμμάτων ἐλαυκότων καὶ πεφωτισμένων,
καὶ τῶν παρὰ τοῦ Περσείως πρὸς ἐκείνους διαπεμπο-
2 μένων, καὶ τῶν πρὸς τὸν Περσέα παρ' ἐκείνων, ἅμα δὲ
καὶ τῶν ἀνθρώπων ὑποχειρίων γεγυότων τῶν διαπεμπο-
μένων παρ' ἐκατέρων καὶ πρὸς ἐκατέρους, οὐχ οἷοί τ' convicti
fuisse
Persæ.
ἦσαν εἰπεῖν, οὐδ' ἐκποδὼν ποιεῖν ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἀκμήν
3 ἡμφισβήτουν. τοιγαροῦν, προσκαρτεροῦντες καὶ φιλο-
ζωοῦντες πρὸς ἀπεγνωσμένας ἐλπίδας, καὶ τὸ δοκοῦν
εἶναι περὶ αὐτοὺς τολμηρὸν καὶ παράβολον ^k ἀνέστρεψαν,
ὥστε παρὰ τοῖς ἐπιγιγνομένοις μὴδ' ἔσχατον ἐλέω καὶ
4 συγγνώμῃ τόπον καταλιπεῖν. ἐλεγχόμενοι γὰρ κατὰ
πρόσωπον ὑπὸ τῶν ἰδίων χειρογράφων καὶ τῶν ὑπουργῶν,
οὐ μόνον ἀτυχεῖν, ἔτι δὲ μᾶλλον ἀναισχυντεῖν ἔδοξαν.
5 Θόας γάρ τις ἦν τῶν πλοῖζομένων, ὃς καὶ πολλάκις εἰς
τὴν Μακεδονίαν ἐπεπλεύκει, διαπεσταλμένος ὑπὸ τῶν
6 προειρημένων. οὗτος ἐν τῇ μεταβολῇ τῶν πραγμάτων
συνειδὼς αὐτῷ τὰ πεπραγμένα, δείσας ἀπεχάρησεν εἰς
τὴν Κνίδον. τῶν δὲ Κνιδίων αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἀποθε-
μένων, ἐξαιτηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥοδίων ἦλθεν εἰς τὴν Ῥόδον.
7 καὶ κεῖ διὰ τῶν βασιάνων ἐλεγχόμενος, ἀνθωμολογεῖτο

^k ἀνέστρεψαν legendum videtur.

cipui apud Coos *Hippocritus* et *Diomedon*, fratres; Rhodi *Dino* et *Polyaratus* fuisse.

VIII. Quorum consilium quis est qui non merito damnaverit? Qui, cum cives suos testes haberent omnium dictorum et factorum suorum; præterea interceptis et in lucem productis literis, quas ad regem Perseum miserant, quasque ab illo acceperant; comprehensis denique interpretibus atque internunciis, qui utrimque commeari soliti erant; nihilominus cedere fortunæ ac se e medio eripere non sustinuerunt, sed incerti etiam tunc, quid facerent, hæserunt. Ita vitæ desiderio capti, ac profligatas spes

secuti cum perstitissent, fortitudinis etiam atque audaciæ, quæ ipsis inesse visa erat, laudem imminuerunt, ut ne ullum quidem veniæ locum apud posteros sibi reliquerint. Convicti enim suismet ipsorum chirographis ac ministris, non modo infelices, sed magis etiam impudentes esse videbantur. Erat quidam ex internunciis *Thoas*, qui a supra dictis missus sæpe in Macedoniam navigarat. Hic, rebus jam inclinatis, conscientia facinoris ac metu Cnidum confugit: cumque eum Cnidii in custodiam compegissent, vindictatus a Rhodiis Rhodum remissus est. Ibi, habita de ipso quæstione, cuncta confessus, prorsus cum omnibus in-

- Ol. 153. 1. καὶ σύμφανος ^k ἦν πᾶσι τοῖς ἐκ τῶν αἰχμαλώτων γραμ-
μάτων συνθήμασιν, ὁμοίως δὲ καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς, ταῖς
Dino. παρά τε τοῦ Περσέως ἀποστελλομέναις πρὸς τὸν Δεί-
ωνα, καὶ ^lπαρὰ τούτων πρὸς ἐκεῖνον. Ἐξ ὧν θαυμά- 8
ζειν ἦν, τίνι ποτὲ λογισμῷ χρώμενος ὁ Δείων προσανεί-
χετο ζῆν, καὶ τὸν παραδειγματισμὸν ὑπέμενε τούτον.
- Polyaratus. IX. Πολὺ δὲ κατὰ τὴν ἀβουλίαν καὶ κατὰ τὴν
ἀγεννίαν ὁ Πολυάρατος ὑπερέθετο τὸν Δείωνα. Τοῦ 2
γὰρ ^mΠοπιλλίου προστάξαντος Πτολεμαίῳ τῷ βα-
σιλεῖ, τὸν Πολυάρατον ἀναπέμπειν εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ
Βασιλεὺς εἰς μὲν τὴν Ῥώμην οὐκ ἔκρινε πέμπειν, ἐντρε-
πόμενος τὴν πατρίδα καὶ τὸν Πολυάρατον· εἰς δὲ τὴν
Ῥόδον ἀποστέλλειν διέλαβε, καὶ κείνου τοῦτο παρακα-
λοῦντος. παραστήσας οὖν λέμβον, καὶ παραδούς αὐτὸν 3
Δημητρίῳ, τινὶ τῶν φίλων, ἐξαπέστειλεν. ἔγραφε δὲ
καὶ τοῖς Ῥοδίοις ὑπὲρ τῆς ἐκπομπῆς. Ὁ δὲ Πολυά- 4
ρατος, προσσχὼν Φασηλίδι κατὰ πλοῦν, καὶ διανοηθεὶς
ἅττα δὴ ποτ' οὖν, λαβὼν θάλλους κατέφυγεν ἐπὶ τὴν
κοινὴν ἐστίαν. Ὅν εἴ τις ⁿἤρετο, τί βούλεται, πέ- 5
πεισμαι, μὴ δυνατόν ἔχειν εἰπεῖν. εἰ μὲν γὰρ εἰς τὴν
πατρίδα μολεῖν ἐπεθύμει, τί θάλλων ἔδει; τοῦτο γὰρ
^oπροὔκειτό ποι τοῖς ἄγουσιν αὐτόν. εἰ δ' εἰς τὴν 6
Ῥώμην, καὶ μὴ βουλομένου κείνου τοῦτ' ἔδει γενέσθαι

^k Suspiciatus eram ἦν ἐν πᾶσι τοῖς τῶν αἰχμαλ.
ante malis πρὸς τοὺς περὶ Δείωνα.

^l Imo παρὰ τούτου, nisi paulo
^m Mendose vulgo Ποπλίου.

ⁿ ἤρετο

correxī. Vulgo ἔρετο.

^o

Particulam ποι deletam malim cum Reisk.

terceptarum literarum arcanis notis, cumque epistolis, tum a Dinone, tum a Perseo ultro citroque missis, consensiebat. Itaque mirum videbatur, quare ratione quave spe adductus *Dino* superesse adhuc atque huiusmodi ludibrio traduci sustinebat.

IX. Sed *Polyaratus* et imprudentia et ignavia *Dinonem* longe superavit. Nam cum *C. Popilius* *Ptolemæo* regi mandasset, ut *Polyaratum* mitteret Romam; rex, et *Polyaratum* et patriam ejus reveritus, Romam quidem mittere eum noluit, sed *Rhodium* mit-

tere statuit, quod et ipse *Polyaratus* postulaverat. Igitur navigio impositum, et *Demetrii* cujusdam ex regis amicis custodiæ traditum, *Rhodium* destinavit, literis etiam ad *Rhodium* de illius transvectione datis. At *Polyaratus*, *Phaselidem* in trajectu adpulsus, nescio quid animo cogitans, sumtis verbenis atque insulis ad penetrale urbis confugit. Quem quidem si quis tum interrogasset, quid sibi vellet, pro certo habeo, dicere haud potuisse. Nam si in patriam reverti optabat; quid velamenta prætere opus fuit,

κατ' ἀνάγκην. τί οὖν Ῥκατελείπειθ' ἕτερον; ἄλλος γὰρ Α. V. 887.
 7 τόπος ὁ δεξιόμενος αὐτὸν μετ' ἀσφαλείας οὐκ ἦν. Οὐ
 μὴν, ἀλλὰ τῶν Φασηλιτῶν πιμψάντων εἰς τὴν Ῥόδον,
 καὶ παρακαλούντων κομίζεσθαι καὶ παραλαμβάνειν τὸν
 Πολυάρατον, νουνεχῶς οἱ Ῥόδιοι διαλαβόντες, ἄφρακτον
 8 μὲν ἐξαπέστειλαν τὸ παραπέμψον· ἀναλαβεῖν δ' εἰς τὴν
 ναῦν ἐκώλυσαν τὸν ἄρχοντα, διὰ τὸ προστετάχθαι τοῖς
 ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς Ῥόδον ἀποκαταστῆσαι τὸν
 9 ἄνθρωπον. Παραγενομένης δὲ τῆς νεῆς εἰς τὴν Φαση-
 λίδα, καὶ τοῦ μὲν Ἐπιχάρους, ὃς ἦν ἄρχων τῆς νεῆς,
 10 οὐ βουλομένου δέχεσθαι τῷ πλοίῳ τὸν ἄνθρωπον· τοῦ δὲ
 Δημητρίου, τοῦ προχειρισθέντος ὑπὸ τοῦ βασιλέως διὰ
 τὴν ἀναπομπήν, κελεύοντος ἀνίστασθαι καὶ πλεῖν αὐτὸν,
 καὶ τῶν Φασηλιτῶν συνεπισχυόντων αὐτῷ, διὰ τὸ δεδιέν-
 ναι, μή τις ἐκ Ῥωμαίων σφίσι διὰ ταῦτα μέμψις
 11 ἐπακολουθήσοι· καταπλαγεῖς τὴν περίστασιν, ἐνέβη πά-
 12 λιν τὸν λέμβον πρὸς τὸν Δημήτριον. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀπόπλουν ἐπιλαβόμενος ἀφορμῆς εὐκαίρου, προσδραμὼν
 κατέφυγε πάλιν εἰς Καῦνον, καὶ κεῖ παραπλησίως ἐδεῖτο
 13 τῶν Καυνίων βοηθεῖν. Τούτων δὲ πάλιν ἀποτριβομένων Polyaratus
Romanis
traditus.
 αὐτὸν, διὰ τὸ τάττεσθαι μετὰ Ῥοδίων, διεπέμπετο πρὸς
 Κιβυράτας, δεόμενος αὐτὸν δέξασθαι τῇ πόλει καὶ
 14 πέμψαι παραπομπήν. ἔσχε γὰρ ἀφορμὴν πρὸς τὴν
 πόλιν, διὰ τὸ τετράφθαι παρ' αὐτῷ τοὺς παῖδας Παγ-

Ῥ κατελείπειθ' ex conject. scripsi. Vulgo καταλείπειθ'.

cum eo a custodibus deduceretur? Sin Romam proficisci malebat; etiam invito illuc eundum erat. Quidnam igitur poterat esse reliquum? alius enim praeterea locus nullus exstabat, in quo secure posset consistere. Ceterum cum Phaselitae Rhodum misissent, postulantes, ut *Polyaratum* ipsi accipere asportareque vellent, Rhodii, prudenter reputantes, navem quidem apertam, quae eum comitaretur, miserunt: sed praefecto navis, accipere illum in navem, interdixere; quoniam Alexandrinis, Rhodi hominem sistere, mandatum fuisset. Nave igitur Phaselidem delata, cum Epichares praefectus *Polyaratum* navigio excipere ab-

nueret, Demetrius autem, cujus custodiae commendatus ab rege fuerat, exsurgere hominem ac proficisci jubere, urgerentque adeo Phaselitae, veriti, ne id sibi apud populum Romanum fraudi esset; percussus casus gravitate, Demetrii navigium rursus conscendit. Dum vero in eo erant, ut solverent, opportunitatem nactus, proripuit sese et *Caunum* rursus confugit, ibique similiter quiritando Cauniorum auxilium imploravit. A quibus repulsam passus, eo quod Rhodiis contributi essent, ad *Cibyratas* misit, postulans ut in urbem reciperetur, mitterenturque qui ipsum tuto deducerent. Notus autem *Cibyrtis* eo erat, quod liberi

Ol. 153. 1.
Polyaratus,
Romanis
traditus.

κράτους τοῦ τυράννου. Τῶν δὲ πεισθέντων, καὶ ποιη- 15
σάντων τὰ παρακαλούμενα, παραγενόμενος εἰς τὴν
Κιβύραν, εἰς ἀπορίαν ἐνέβαλεν αὐτόν τε καὶ τοὺς
Κιβυράτας μείζω τῆς πρότερον, ὅτε παρὰ τοῖς Φαση-
λίταις ἦν. οὔτε γὰρ ἔχειν παρ' αὐτοῖς ἐθάρρουν αὐτόν, 16
διὰ τὸ δεδιέναι τὸν ἀπὸ Ῥωμαίων κίνδυνον, οὔθ' ἅμα
πέμπειν εἰς τὴν Ῥώμην ἐδύναντο, διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν
κατὰ θάλατταν ἔργων, ἅτε μεσόγαιοι τελέως ὑπάρ-
χοντες. λοιπὸν, ἠναγκάζοντο πρεσβεύειν εἰς τὴν Ῥόδον 17
καὶ πρὸς τὸν στρατηγὸν εἰς Μακεδονίαν, ἀξιοῦντες πα-
ραλαβεῖν τὸν ἄνθρωπον. Τοῦ δὲ Λευκίου γράψαντος 18
τοῖς μὲν Κιβυράταις, τηρεῖν ἐπιμελῶς τὸν Πολυάρατον
καὶ κομίζειν εἰς τὴν Ῥόδον, τοῖς δὲ Ῥοδίοις, φροντίζειν
τῆς κατὰ θάλατταν παραπομπῆς, ἵνα μετ' ἀσφαλείας
εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀνακομισθῇ, πειθαρχησάντων δ' ἀμ-
φοτέρων τοῖς γραφομένοις· τούτῳ τῷ τρόπῳ συνέβη τὸν 19
Πολυάρατον ἐλθεῖν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐκθεατρίσαντα μὲν
τὴν ἀβουλίαν τὴν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγεννίαν ἐφ' ὅσον οἷός
τ' ἦν, ἔκδοτον δὲ γενόμενον οὐ μόνον παρὰ Πτολεμαίου
τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ παρὰ Φασηλιτῶν, καὶ παρὰ
Κιβυρατῶν, καὶ παρὰ Ῥοδίων, διὰ τὴν ἰδίαν ἄνοιαν.
Τίνος οὖν χάριν τὸν πλείω λόγον πεποίημαι περὶ Πο- 20
λυαράτου καὶ Δείωνος; Οὐχ ἵνα συνεπεμβαίνειν δόξω 21
ταῖς ἐκείνων ἀτυχίαις, καὶ γὰρ ἄτοπόν γε τοῦτο τελέως·
ἀλλ' ἵνα, φανεράν ποιήσας τὴν ἐκείνων ἀβουλίαν, βέλ-

¶ Vulgo ἦ ὅτι παρὰ. Delendam putavi primam particulam. ¶ Forte ἄνοιαν scripsit Polybius, ut aliàs.

Pancratis tyranni educati apud eum fuerant. Cum adsensissent Cibyratæ, et postulatis paruissent; ipse Cibyratam delatus, et seipsum et Cibyratas in graviolem, quam antea, difficultatem conjecit. Neque enim retinere illum penes se audebant, metu populi Romani; neque porro Romam deportare, ob imperitiam rei maritimæ, quippe penitus mediterranei, poterant. Quod erat reliquum, legationem Rhodum mittere, et in Macedoniam ad proconsulem cgebantur, rogantes, ut accipere hominem vellent. At L. Æmilius cum Cibyratis quidem scripsisset, ut Polyaratum in arta custo-

dia haberent, Rhodumque deducerent, Rhodiis vero, ut eundem mari Romam tuto deferri curarent; re ab utrisque, ut imperatum erat, perfecta; tandem Polyaratus Romam venit, et imprudentiam et mollitiem animi sui quasi spectaculo, quantum in ipso erat, traducens, traditusque non a Ptolemæo solum rege, sed etiam a Phaselitis, et Cibyratis, ac Rhodiis, per propriam suam stultitiam. Quorsum vero de Dinone ac Polyarato prolixior a nobis instituta oratio est? Non sane, ut eorum calamitati insultare videar; id enim quidem importunum foret: sed ut, ob oculos posita illorum impru-

τιον παρασκευάσω καὶ βουλευέσθαι καὶ φρονεῖν τοὺς Ἀ. Ὑ. 367.
κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς παραπλησίους ἐμπίπτοντας
καιροῦς.

*

*

*

Χ. Μετὰ τὴν τοῦ Περσίας κατάλυσιν, ἅμα τῷ ^{Græcorum}
κριθῆναι τὰ ὅλα, πανταχόθεν ἐξέπεμπον πρέσβεις, συγ- ^{legationes}
2 χαρησομένους τοῖς στρατηγοῖς ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν. Τῶν ^{ad Romanos}
δὲ πραγμάτων ὁλοσχερῶς ἐπὶ Ῥωμαίους κεκλικόταν, ^{in Macedon.}
ἐπιπολάζοντες διὰ τὸν καιρὸν οἱ δοκοῦντες εἶναι φίλοι
Ῥωμαίων ἐν πᾶσι τοῖς πολιτεύμασιν, εἰς τε τὰς πρεσ-
3 βείας οὗτοι καθίσταντο καὶ τὰς ἄλλας χρείας. Διὸ
συνέδραμον εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐκ μὲν Ἀχαΐας Καλλι-
κράτης, Ἀριστόδαμος, Ἀγησίας, Φίλιππος· ἐκ δὲ
4 Βοιωτίας οἱ περὶ Μνάσιππον· ἐκ δὲ τῆς Ἀκαρνανίας
οἱ περὶ Χρέμην· παρὰ δὲ τῶν Ἑπειρωτῶν οἱ περὶ τὸν
Χάροπα καὶ Νικίαν· παρὰ δὲ τῶν Αἰτωλῶν οἱ περὶ τὸν
5 Λυκίσκον καὶ Τίσιππον. Ἀπάντων δὲ τούτων ὁμοῦ
γενομένων, καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀμιλλωμένων
προθύμως, "μηδενὸς ὑπάρχοντος ἀνταγωνιστοῦ, διὰ τὸ
τοὺς ἀντιπολιτευομένους ἅπαντας, εἰκοντας τοῖς καιροῖς,
ἀνακεχωρηκέναι τελέως· ἀκονιτὶ κατεκράτησαν τῆς ὑπο-
6 θέσεως οἱ προειρημένοι. Πρὸς μὲν οὖν τὰς ἄλλας πόλεις ^{Græcorum}
καὶ τὰς ἐθνικὰς συστάσεις οἱ δέκα δι' αὐτῶν τῶν στρα- ^{legationes}
^{Roman.}

⁹ Χρέμαν h. l. Bav. Alibi Χερμίας, alibi Χερμάτας vocatur in libris Polybianis.

^τ τὴν αὐτὴν correxi cum Reisk. ex mente Casaub. Vulgo αὐτὴν τὴν ὑπόθ.

^u Vulgo καὶ μηδενὸς ὑπάρχει. Delevi copulam cum Bav.

dentia, alios commonefaciam, si quan-
do in similia tempora inciderint, ut
fortius meliusque sibi consulant.

(Legatio XCIV.)

Χ. Post eversum *Persei* regnum,
statim a victoria, quæ bello finem im-
posuit, undique legationes mitteban-
tur, ad gratulandum ducibus Romanis
ob rem bene gestam. Et quum ad
Romanos summa rerum inclinarēt;
quoniam in singulis civitatibus supe-
riores tum erant, pro conditione tem-
porum, qui existimabantur amici Ro-
manorum esse, et legationes et alia-
rum rerum administrationes illis man-

dabantur. Venerunt igitur tempore
eodem in Macedoniam, ex Achaia,
Callicrates, Aristodamus, Agesias, Phi-
lippus: e Bæotia, Mnasippus: ex
Acarmania, Chremes: ex Epiro, Cha-
rops et Nicias: ex Ætolia, Lyciscus
et Tisippus. Qui quum omnes simul
adessent, et ad eundem scopum om-
nes studiose collimarent in orationibus
suis, neque exstaret quisquam, qui se
illis opponeret, quia omnes, quicum-
que aliarum erant partium, temporari-
bus cedentes a gubernaculis reipublicæ
penitus sese removerant; nullo peni-
tus negotio destinata perfecerunt. Igi-
tur ceteris quidem civitatibus et gen-
tium conciliis decem legati per ipsos

Ol. 153. 1. τηγῶν ἐποιήσαντο τὴν ἐπιταγὴν, *οὓς δέήσει πορεύεσθαι τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν Ῥώμην. οὗτοι δ' ἦσαν, *οὓς ἀνείπαν, 7 οὓς ἀπέγραψαν οἱ προειρημένοι κατὰ τὰς ἰδίας ἀντιπαραγωγὰς, πλὴν ὀλίγων τελέως, τῶν ἔκδηλόν τι πεποιηκότων. Πρὸς δὲ τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος πρεσβευτὰς 8 ἐξέπεμψαν, τοὺς ἐπιφανεστάτους ἀνδρας τῶν δέκα, Γάϊον Κλαύδιον καὶ Γνάϊον Δομέτιον, διὰ δύο αἰτίας· πρῶτον μὲν, εὐλαβούμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς, μή ποτ' οὐ 9 *πειθαρχήσωσι τοῖς γραφομένοις, ἀλλὰ καὶ κινδυνεύσωσιν οἱ περὶ τὸν Καλλικράτην, δόξαντες ἐξεργᾶσθαι τὰς κατὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων διαβολὰς, ὃ κατ' ἀλήθειαν ἦν· δεύτερον δὲ, διὰ τὸ μηδὲν ἐν τοῖς αἰχμα- 10 λώτοις γράμμασιν ἀκριβὲς εὐρῆσθαι κατὰ μηδενὸς τῶν Ἀχαιῶν. Περὶ μὲν οὖν τούτων μετὰ τινα χρόνον ἐξέ- 11 πεμπεν ὁ στρατηγὸς τὰς ἐπιστολὰς καὶ τοὺς πρέσβεις, καίπερ οὐκ εὐδοκούμενος, κατὰ γε τὴν ^a αὐτοῦ γνώμην, ταῖς τῶν περὶ τὸν Λυκίσκον καὶ Καλλικράτην διαβολαῖς, ὥς ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὕστερον ἐγένετο καταφανές.

*

*

*

Ptolemæorum legatio
Romam.

XI. Κατὰ τὴν Αἴγυπτον οἱ βασιλεῖς, ἀπολελυμένοι τοῦ πρὸς Ἀντίοχον πολέμου, πρῶτον μὲν εἰς Ῥώμην πρεσβευτὴν ἐξέπεμψαν ^b Νουμένιον, ἕνα τῶν φίλων,

* ὃν δέήσει Bav. * οὓς ἀνείπαν correxi cum Ernest. ὡς ἀπειῖσαν cod. Urs. unde Ursinus οὓς ἀπειῖσαν fecit. ὡς ἐπιῖν suspicatus est Reisk. ὡς ἀπειῖσαν Bav. ^z πειθαρχήσωσι et κινδυνεύσωσιν correxi. Vulgo omnes πειθαρχήσουσι et κινδυνεύσουσιν. ^a ἐμαυτοῦ maluit Reisk. ^b Νουμένιον Bav.

Romanos duces imperarunt, quosnam vellent Romam sequi [ad dicendam caussam.] Hi autem erant, quos prædicti viri denunciaverant, quorum nomina ipsi ediderant, quisque pro suæ factionis studio; præter oppido paucos, qui manifestum aliquid patraverant. Ad gentem vero *Achæorum* clarissimos e decem legatorum numero miserunt, C. Claudium et Cn. Domitium; idque duas ob caussas, primum quia verebantur, ne Achæi facere, quæ literis essent imperata, nollent, atque etiam ne in periculum *Callicrates* veniret, utpote qui contra omnes calumnias detulisse videbatur, quod etiam revera ille fe-

cerat: deinde, quia in literis, quæ fuerant captæ, nihil explorati aut certi adversus quemquam *Achæorum* erat repertum. De his igitur aliquanto post literas et legatos consul misit, qui tamen, ut mihi quidem videtur, *Lycisci et Callicratis* calumnias non probabat, quod etiam postea rebus ipsis manifestum est factum.

*

*

*

(Legatio XCV.)

XI. *Ægypti reges*, liberati bello contra Antiochum, ante omnia legatum Romam miserunt *Numenium*, ex numero amicorum, gratias pro acceptis

εὐχαριστήσοντα περὶ τῶν εἰς αὐτοὺς γιγονότων εὐεργε- A. U. 587.
 2 τημάτων ἀπέλυσαν δὲ καὶ τὸν Λακεδαιμόνιον Μενάλ- Menalcidas,
 κίδα, ἐνεργῶς πεχηρμένον τοῖς κατὰ τῆς βασιλείας Laced.
 καιροῖς πρὸς τὴν ἰδίαν ἐπανάρθωσιν, Γαῖου Ποπιλλίου
 3 τὴν ὑπὲρ τῆς ἀπολύσεως χάριν αἰτησαμένου παρὰ τῶν
 βασιλέων.

* * *

XII. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον Κότυς, ὁ τῶν Ὀδρυσῶν Cotyis
 βασιλεὺς, ἀπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην ἄξιων legatio.
 ἀποδοθῆναι τὸν υἱὸν αὐτῶ, καὶ περὶ τῆς γενομένης πρὸς
 2 Περσεία κοινοπραγίας δικαιολογούμενος. Οἱ δὲ Ῥω-
 μαῖοι, νομίσαντες ἡνύσθαι σφίσι τὸ προκείμενον, τοῦ
 πρὸς τὸν Περσεία πολέμου κατὰ νοῦν προκεχωρηκότος,
 τὴν δὲ πρὸς Κότυν διαφορὰν πρὸς οὐδὲν ἔτι διατείνειν,
 3 συνεχώρησαν αὐτῶ κομίζεσθαι τὸν υἱὸν, ὃς, ὁμηρείας
 χάριν δοθεὶς εἰς Μακεδονίαν, ἐαλώκει μετὰ τῶν Περσέως
 4 τέκνων· βουλόμενοι τὴν αὐτῶν πραότητα καὶ μεγαλο-
 ψυχίαν ἐμφαίνειν, ἅμα δὲ καὶ τὸν Κότυν αἰδούμενοι
 διὰ τῆς τοιαύτης χάριτος.

(II.) L. ANICIUS triumphat de Illyriis.

* * *

XIII. Λεύκιος δ' Ἀνίκιος, Ἰλλυριοὺς καταπολεμή- Genthius in
 σας, καὶ αἰχμάλωτον ἀγαγὼν Ἰένθιον τὸν τῶν Ἰλλυ- triumpho
 ductus.

^c ταύτην ὑπὲρ τῆς διαλύσεως suspicatus est Reisk.

^d Vulgo Γέντιον.

beneficiis acturum. Missum etiam
 fecerunt Menalcidam Lacedæmonium,
 qui gravibus regum temporibus sedulo
 erat abusus ad rem familiarem augen-
 dam; ejus liberationem C. Popillius
 loco beneficii a regibus petierat.

(Legatio XCVI.)

XII. Per idem tempus Odrysarum
 rex Cotys legatos Romam misit, filium
 sibi reddi postulans, et de inita cum
 Perseo societate rationem reddens. Ro-

mani, re jam perfecta quam destina-
 verant, quum ex animi sententia bel-
 lum adversus Perseum eis successis-
 set, neque quidquam amplius ipsorum
 interesset, ut inimicitias cum Cotye
 exercerent, filium ei reducendum per-
 miserunt, qui obses in Macedoniam a
 patre missus, una cum Persei liberis
 fuerat captus; ut eo pacto et benigni-
 tatem suam atque animi magnitudi-
 nem ostenderent, et Cotyi hoc bene-
 ficio honorem habuisse viderentur.

(II.) Apud Athenæum Lib. XIV. Cap. 1.

XIII. L. Anicius, is qui Illyrios de- bellavit, et Genthium Illyriorum re-
 ludis, quos victoriæ caussa edidit, ma-

ΟΙ. 153. 1. ριῶν βασιλεία σὺν τοῖς τέκνοις, ἀγῶνας ἐπιτελῶν τοὺς ἐπινικίους ἐν τῇ Ῥώμῃ, παντὸς γέλωτος ἄξια ἐποίησεν, ὥς Πολύβιος ἱστορεῖ ἐν τῇ τριακοστῇ. Μεταπεμ- 2 ψάμενος γὰρ τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανεστάτους τεχνίτας, καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ Κίρκῳ, πρώτους εἰσήγεν αὐλητὰς ἅμα πάντας. οὗτοι 3 δ' ἦσαν Θεόδωρος ὁ Βοιωτίας, Θεόπομπος, Ἑρμιππος καὶ Λυσίμαχος, οἳ τινες ἐπιφανέστατοι ἦσαν. Τού- 4 τους δὲ στήσας ἐπὶ τὸ προσκήνιον μετὰ τοῦ χοροῦ, αὐλεῖν ἐκέλευσεν ἅμα πάντας. Τῶν δὲ διαπορευομένων 5 τὰς κρούσεις κατὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως, οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν· ἀλλ' ἀγωνίζεσθαι μᾶλλον ἐκέ- 6 λευε. τῶν δὲ διαπορούντων, ὑπέδειξε τις τῶν ῥαβδούχων 6 ἐπιστρέψαντας ἵπαγαγεῖν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ποιεῖν ὥσανεὶ μάχην. ταχὺ δὲ συννόησαντες οἱ αὐληταί, καὶ λαβόν- 7 τες οἰκείαν ταῖς ἑαυτῶν ἀσελγείαις, μεγάλην ἐποίη- 8 σαντο σύγχυσιν. Συνεπιστρέψαντες γὰρ τοὺς μέσους 8 χοροὺς πρὸς τοὺς ἄκρους, οἳ μὲν αὐληταὶ φυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς αὐλοὺς, ἡ ἀπῆγον ἀνὰ μέρος ἐπ' ἀλλήλους. ἅμα δὲ τούτοις ἐπικτυποῦντες οἱ 9 χοροὶ καὶ συνεπεισιόντες τὴν σκηνὴν, ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις, καὶ πάλιν ἀνεχώρουν ἐκ μεταβολῆς. Ὡς δὲ 10 καὶ περιζωσάμενός τις τῶν χορευτῶν ἐκ τοῦ χοροῦ

Ludi Cir-
censes.Certamen
tibicinum.

^c καὶ Λυσίμαχος debetur Valesio in Fragm. Polyb. Apud Athenæum vulgo legitur Ἑρμιππος ὁ Λυσίμαχος. Unde Ἑρμ. ὁ Λυσιμάχου vel Λυσιμάχης suspicatus est Casaub. ^f An ἵπαγαγεῖν? ^g Ad οἰκείαν Casaub. excidisse suspicatus est vocab. ἴννοϊαν. Valesius ἱξουσίαν. ^h An ἱπῆγον?

ximum risum concitavit, ut narrat POLYBIUS libro tricesimo. Accitis enim e Græcia clarissimis artificibus, exstructaque in circo amplissima scena, primos induxit tibicines simul omnes, Theodorum Bæotum, Theopompum, Hermippum ac Lysimachum, qui tum totius Græciæ celeberrimi habebantur. Hos cum in proscenio statuisset una cum choro, simul canere omnes jussit. Illis vero modulato ac numeroso digitorum motu tibias percurrentibus, Anicius misit, qui admonerent, hujusmodi cantum non placere, jussitque ut potius cærtarent. Cum ambigerent tibicines, hærentque ancipites, qui-

dam e lictoribus significavit, ut in seipsos conversi concurrerent, ac pugnæ speciem ederent. Postquam quid sibi Anicius vellet intellexere, convenientem lasciviæ suæ licentiam nacti, omnia permiscuerunt. Medios quippe choros convertentes adversus extremos, ipsi quidem insana quædam ac dissonantia tibiis canentes, in se vicissim mutuo impetu ferebantur. Simul vero perstreptentes chori, et in scenam procurentes, in adversos ruebant, ac rursus quasi terga dantes recedebant. Sed ubi nescio quis e choro, præcincta veste, repente sese obvertens, in tibicinem adversum manus sustulit, tam-

στραφείς ἤρει τὰς χεῖρας ἀπὸ πυγμῆς πρὸς τὸν ἱπ- A. U. 887.
 φερόμενον αὐλητὴν, τότε ἤδη κρότος ἱξαισίος ἐγένετο,
 11 καὶ κραυγὴ τῶν θιαμμένων. Ἔτι δὲ τούτων ἐκ παρα- Saltatores.
 τάξεως ἀγωνιζομένων, ὀρχησταὶ δύο εἰσήγοντο μετὰ
 συμφωνίας εἰς τὴν ὀρχήστραν, καὶ πύκται τέσσαρες Pugiles.
 ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπιγκτῶν καὶ Ἰβυκα-
 12 νητῶν. ὁμοῦ δὲ τούτων πάντων ἀγωνιζομένων, ἄλεκτον
 ἦν τὸ συμβαῖνον. Περὶ δὲ τῶν τραγῳδῶν, φησὶν ὁ
 Πολύβιος, ὅτι ἐὰν ἐπιβάλωμαι λέγειν, δόξω τισὶ δια-
 χλευάζειν.

II.

RES IN GRÆCIA GESTÆ.

(I.) *Res Ætolorum et Epirotarum.*

*

*

*

XIV. Οἱ Αἰτωλοὶ τὸν βίον ἀπὸ ληστείας καὶ τῆς Cædes et
 2 τοιαύτης παρανομίας εἰώθεισαν ἔχειν. Καὶ ἕως μὲν tumultus
 ἐξῆν τοὺς Ἕλληνας φέρειν καὶ λεηλατεῖν, ἐκ τούτων apud Æto-
 ἐπορίζοντο τοὺς βίους, πᾶσαν γῆν ἡγούμενοι πολεμίαν. los.
 3 Μετὰ δὲ ταῦτα Ῥωμαίων ἐπιστάντων τοῖς πράγμασι,
 κωλυθέντες τῆς ἑξωθεν ἐπικουρίας, εἰς ἑαυτοὺς κατή-
 4 ντησαν. Καὶ πρότερόν μὲν κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον
 5 οὐκ ἔστιν, ὃ τῶν δεινῶν οὐκ ἔπραξαν. Βραχεῖ δ' ἀνά-

¹ βυκανητῶν ex edit. Basil. Athenæi restitui. βυκανιστῶν Casaub.

quam pugilatu dimicaturus, tum vero immanis plausus clamorque spectantium excitatus est. Illis vero inter se adhuc dimicantibus, repente in orchestram saltatores duo processere cum symphonia: simul quatuor pugiles cum tubicinibus et buccinatoribus in

scenam conscenderunt. Qui cum simul omnes inter se certarent, dici vix potest quale fuerit spectaculum. De tragædis vero (ait Polybius) si quid dicere adgrediar, vereor ne quibusdam ludere videar ac jocari.

II.

(I.) *Excerpta Valesiana.*

XIV. ERAT in more institutoque Ætolorum, latrocinii atque hujusmodi sceleribus victum parare. Ac quamdiu quidem illis licuit Græciam populari, ea præda se sustentare consueverant, omnem agrum pro hostico habentes. Postea vero, ex quo Romani

intenti rebus Græcorum esse cæperunt, cum aliena diripere non amplius sinerentur, in semet ipsos rabiem verterunt. Ac primum quidem civili bello nullam crudelitatis genus prætermiserunt. Paullo vero superiori memoria, gustato mutuo cruore in cæde illa ad

OL. 153. 1. *τρeron χρόνω γεγευμένοι τοῦ φόνου τοῦ κατ' ἀλλήλων ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἀρσινοϊαν σφαγαῖς, ἔτοιμοι πρὸς πᾶν ἦσαν, ἀποτεθριωμένοι τὰς ψυχὰς, ὥστε μὴδὲ βουλήν διδόναι τοῖς προσεστώσι. Διόπερ ἦν ἀκρισίας καὶ παρα- νομίας καὶ φόνου πλήρη τὰ κατὰ τὴν Αἰτωλίαν καὶ τῶν πραττομένων παρ' αὐτοῖς ἐκ λογισμοῦ μὲν καὶ προθέσεως οὐδὲν ἐπιτελεῖτο, πάντα δ' εἰκῇ καὶ φύρδην ἐπράττετο, καθάπερ εἰ λαίλαπός τινος ἐκπεπτωκυίας εἰς αὐτούς.*

*

Charops ne-
quissimus
hominum.

Κατὰ τὴν Ἑπειρον παραπλήσια τούτοις ἔπραττον. 7
Ἐφ' ὅσον γὰρ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μετριάτεροι τῶν 8
κατὰ τὴν Αἰτωλίαν ἦσαν, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ προσεστὼς αὐτῶν
ἀσεβέστερος καὶ παρανομώτατος ὑπῆρχε τῶν ἄλλων.
δοκῶ γὰρ, μὴ γεγονέναι μὴδ' ἔσεσθαι θηριωδέστερον 9
ἄνθρωπον, μὴδὲ σκαιότερον, Χάροπος.

(II.) ÆMILIUS PAULUS civitates Græciæ obit, et per
Epirum Romam proficiscitur.

*

*

*

Sicyon,
Argos.

XV. Ἐπισημηνάμενος δὲ τοῦ Σικυῶνος τὴν ὀχυρό-
τητα, καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως, ἤλθεν
εἰς Ἐπίδαυρον.

*

Arsinoïam patrata, animis efferati, ad omnia parati erant; adeo ut ne principibus quidem, qui rempublicam gerebant, consultandi locum ullum darent. Itaque temeritate et violentia ac cædibus plena erant cuncta in Æto-

lia: et quæcumque ab iis tunc agebantur, ea non consilio ac ratione, sed temere ac tumultuarie fiebant, prorsus quasi atrox quædam procella in rempublicam eorum incubisset.

Eadem in Epiro rerum facies erat. Quanto enim hic modestiores homines, quam in Ætolia erant; tanto sceleratior ac nequior horum princeps

fuit. Prorsus enim sic existimo, nec tetriorem nec sæviorem Charope hominem umquam exstitisse, nec post-hac exstiturum.

(II.) Apud Suidam et Strabonem.

*

*

*

xv. [Æmilius Paulus,] cum admittatus esset Sicyonis munitionem, et

urbis Argivorum opes, Epidaurum adiit. (Suidas in Βάρος.)

2 Πάλαι μετῴρος ὢν εἰς τὴν τῆς Ὀλυμπίας θίαν A. U. 587.
ᾤρμησε.

*

3 Δεύκιος Αἰμίλιος παρῆν εἰς τὸ τέμενος τὸ ἐν Ὀλυμ- Jupiter
Olympius.
πία, καὶ τὸ ἄγαλμα θεασάμενος ἐξεπλάγη, καὶ τοι-
4 οὔτον εἶπεν· ὅτι μόνος αὐτῷ δοκεῖ Φειδίας τὸν παρ'
Ὀμήρῳ Δία μεμιμῆσθαι· διότι μεγάλην ἔχων προσ-
δοκίαν τῆς Ὀλυμπίας, μείζω τῆς προσδοκίας εὐρηκὼς
εἶη τὴν ἀλήθειαν.

*

*

5 Τῶν Ἑπειρωτῶν ἐβδομήκοντα πόλεις Πολύσιός φησιν Lxx oppida
Epiri ever-
tit Æmilius.
ἀνατρέψαι Παῦλον τὸν Αἰμίλιον μετὰ τὴν Μακεδόνων
6 καὶ Περσέως κατάλυσιν. Μολοτῶν δ' ὑπάρξαι τὰς
πλείστας· πέντε δὲ καὶ δέκα μυριάδας ἀνθρώπων ἐξαν-
δραποδίσασθαι.

III.

Ol. 153. 2.
A. U. 588.

RES IN ITALIA GESTÆ ANNO DLXXXVIII.

(I.) PRUSIAS Romam venit.

*

*

*

XVI. ΚΑΤΑ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἦλθε καὶ Προυσίας ὁ Prusiæ
turpis
adulatio.
βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην, συγχαρησόμενος τῇ συγκλήτῳ
2 καὶ τοῖς ^kστρατηγοῖς ἐπὶ τοῖς γεγενομένοις. Ὁ δὲ Πρου-
σίας οὗτος οὐδαμῶς γέγονεν ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας

^k στρατηγοῖς correxi cum viris doctis. Vulgo στρατιώταις edd. et MSti.

Jam olim cupidus spectandæ Olym- set, veritatem expectatione majorem re-
perisse. (Suid. in Φειδίας.)
piæ, eo profectus est. (Suid. in Μετί-
ωρος.)

POLYBIUS scriptum reliquit: Pau-
lum Æmilium LXX urbes Epirotarum
evertisse, Macedonibus et Perseo domi-
tis; quarum plerasque fuisse ait Mo-
lossorum: eundemque in servitutem
abduxisse CL hominum millia. (Strabo
Lib. VII. p. 322.)

III.

(I.) Legatio XCVII.

XVI. EODEM quoque tempore et ratoribus de parta victoria. Hic au-
tem Prusias nequaquam majestate
regia ullo modo dignus erat; quod ex
PRUSIAS, Bithyniæ rex, Romam ve-
nit, ad gratulandum senatui et impe-

OL. 153. 2. προσχήματος· τεκμήραιτο δ' ἂν τις ἐκ τούτων· ὅς γε 3
 πρῶτον μὲν, πρεσβευτῶν παραγεγονότων Ῥωμαϊκῶν πρὸς
 αὐτὸν, ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, καὶ πῖλεον ἔχων, καὶ
 τήβενναν, καὶ καλκίους, ἀπήντα τούτοις, καὶ καθόλου
 τοιαύτῃ διασκευῇ κεχρημένος, οἷαν ἔχουσιν οἱ προσ-
 φάτως ἡλευθερωμένοι παρὰ Ῥωμαίοις, οὓς καλοῦσι
 λιβέρτους. καὶ δεξιωσάμενος τοὺς πρεσβευτάς, Ὁρᾶτε, 4
 ἔφη, τὸν ὑμέτερον λιβερτον ἐμὲ, πάντα βουλόμενον
 χαρίζεσθαι, καὶ μιμεῖσθαι τὰ παρ' ὑμῖν. ἥς ἀγεννε-
 στέρα Φωνὴν οὐ ῥάδιον εἰπεῖν. ^m Τότε δὲ κατὰ τὴν 5
 εἴσοδον ⁿ γενόμενος τὴν εἰς τὴν σύγκλητον, στάς κατὰ
 τὸ θύρετρον ἀντίος τοῦ συνεδρίου, καὶ καθὲς τὰς χεῖρας
 ἀμφοτέρως, προσεκύνησε τὸν οὐδὸν καὶ τοὺς καθημένους,
 ἐπιφθεγξάμενος, Χαίρετε, θεοὶ σωτῆρες· ὑπερβολὴν οὐ
 καταλιπὼν ἀνανδρίας, ἅμα δὲ καὶ ὀγυναικισμοῦ καὶ
 κολακείας, οὐδενὶ τῶν ἐπιγενομένων. Ἀκόλουθα δὲ 6
 τούτοις καὶ κατὰ τὴν κοινολογίαν, εἰσελθὼν, ἐπετε-
 λέσατο· περὶ ᾧ καὶ τὸ γράφειν Ῥαπρεπὲς ἦν. Φανείς 7
 δὲ τελέως εὐκαταφρόνητος, ἀπόκρισιν ἔλαβε δι' αὐτὸ
 τοῦτο φιλόανθρωπον.

*

Eumenes
 Romam
 venire pro-
 hibetur.

XVII. Ἦδη δὲ τούτου τας ἀποκρίσεις εἰληφότος,
 προσέπεσε, παραγίγνεσθαι τὸν Εὐμένη. Τοῦτο δὲ τὸ 2

^l ῥάδιον εὐρεῖν legitur apud Diodorum Sic. ^m Ante τότε δὲ ex eodem Dio-
 doro restituenda Polybio videntur hæc fere verba: πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τούτοις
 παραπλήσια διεπράξατο· καὶ τότε δὲ &c. ⁿ γινόμενος, quod abest vulgo, inserui
 ex Diod. ^o Mendose vulgo γυναικισμοῦ. ^p ἥ suspicatus est Reisk. Mihi
 intercidisse partic. ἂν videtur.

his facile aliquis colligat. Primum enim, quum legati ad ipsum Romani venissent, raso capite, pileatus, togatus, calceatus obviam iis processerat, plane eo habitu, qualis solet esse apud Romanos recens manumissorum, quos *libertos* vocant: et quum legatos salutasset, *Ecce me*, inquit, *vestrum libertum, omnia vestra causa cupientem, instituta omnia vestra imitari paratum*. Qua voce nulla fingi potest minus generosa. Tunc vero ingressus curiam, ad januam stans curiæ ex adverso patrum, demissis manibus limen salutavit senatorumque consessum, et simul,

Salvete, inquit, *dii servatores mei*. Quæ vox adeo indigna viro est, adeo muliebres sapit blanditias et adulatio- nem, ut nihil fœdus ventura post ætas sit latura. Similis istis et oratio fuit, quam ingressus curiam habuit; cujus vel meminisse hoc loco dedecet. Hujus summa vilitate animadversa, Romani responsum tanto benignius dederunt.

*

XVII. Postquam Prusiæ responsum illud dedit senatus, adlata est fama, adventare *Eumenem*: quæ res sollicitos non mediocriter habuit patres.

πρᾶγμα πολλὴν ἀπορίαν παρίσχει τοῖς ἐν τῇ συνιδρίῳ. Α. C. 288.
 διαβεβλημένοι γὰρ πρὸς αὐτὸν, καὶ διαλήψεις ἀμε-
 τασίτους ἔχοντες, οὐκ ἐβούλοντο κατ' οὐδένα τρόπον
 3 ἐμφανίζειν αὐτούς. Πᾶσι γὰρ ἀναδειχότες πρῶτον
 καὶ μέγιστον φίλον τὸν βασιλέα τοῦτον, ἑμέλλον, εἰς
 ὄψιν ἐλθόντες, καὶ προσδεξάμενοι δικαιολογίαν, εἰ μὲν
 τὸ δοκοῦν ἀποκριθεῖν ἀκολουθοῦντες ταῖς ἰδίαις διαλή-
 ψεσιν, ἐκθειαστρίῃν αὐτούς, εἰ τοιοῦτον ἄνθρωπον ἐπὶ
 4 τοσοῦτον ἐξετίμησαν ἐν τοῖς ἀνώτερον χρόνοις· εἰ δὲ
 ἡ δουλεύοντες τῇ τῶν ἐκτὸς φαντασίᾳ φιλανθρωπῶς ἀπο-
 κριθεῖν, παρόψεσθαι τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ τῇ πατρίδι
 5 συμφέρον. Διόπερ ἐξ ἑκατέρας τῆς ἀποφάσεως μέλ-
 λοντας ἀπιθάνου τινὸς αὐτοῖς ἐξακολουθήσειν, ἑὔροντο
 6 λύσιν τοῦ προβλήματος τοιαύτην. Ὡς γὰρ καθόλου
 δυσαρεστούμενοι ταῖς τῶν βασιλέων ἐπιδημίαις, δόγμα
 τι τοιοῦτον ἐξέβαλον· Μηδένα βασιλέα παραγίγνεσθαι
 7 πρὸς αὐτούς. Μετὰ δὲ ταῦτα πυθόμενοι τὸν Εὐμένην Reges pro-
hibentur
Italia.
 καταπεπλευκέναι τῆς Ἰταλίας εἰς Βρεντέσιον, ἐπαπέ-
 στειλαν τὸν ταμίαν, φέροντα τὸ δόγμα, καὶ κελεύοντα
 λέγειν πρὸς αὐτὸν, εἴ τι τυγχάνει τῆς συγκλήτου
 8 χρείαν ἔχων· εἰ δὲ μηδεὶς δεῖται, παραγγελοῦντα τὴν
 9 ταχίστην αὐτὸν ἐκ τῆς Ἰταλίας ἀπαλλάττεσθαι. Ὁ
 δὲ βασιλεὺς, συμμίζαντος αὐτῷ τοῦ ταμίου, γνούς
 τὴν τῆς συγκλήτου προαίρεσιν, εἰς τέλος ἀπεσιώπησεν,

ἡ δουλεύοντες correxit Ursin. βουλεύοντες MSti.

ἑὔρον τὴν λύσιν Bav.

Nam quum odium illius concepissent, certa-
 que ac fixa staret illis sententia; indicium
 tamen hujus suæ voluntatis nullo pacto
 dare volebant. Qui enim omnibus ostenderant,
 regem se *Eumenem* omnium primum et maximum
 ex populi Romani amicis habere; hi, si nunc
 eidem, in conspectum suum ad caussam dicendam
 admisso, responsum ex animi sui sententia
 dedissent, imprudentiam suam publicaturi
 erant, qui hominem iis moribus tanti fecis-
 sent antea: sive, famæ publicæ serviendo,
 benigne ei respondissent, in veritatem et
 utilitatem patriæ erant peccaturi. Quoniam
 igitur utroque

modo eventura erant, quæ nollent, huic in-
 commodo sic occurrerunt. Nam quasi in
 universum ipsis displiceret Romam adven-
 tus regium, *senatusconsultum* est ab iis
 editum, quo *vetabant, reges ullos ad se
 venire*. Deinde certiores facti, *Eumenem*
 Brundisium in Italiam adpulisse, quæstorem
 ad eum miserunt, qui decretum senatus ei
 adferret, et *dicere* eum juberet, *ecquid
 ope senatus in aliquo esset ei opus: quod
 si patres nihil posceret*, denunciaret ei,
 ut *quam primum Italia excederet*. Rex,
 habito cum quæstore colloquio, intel-
 lecta senatus voluntate, verbum nul-
 lum commutavit, nulla re opus habere

ΟΙ. 153. 2. οὐδὲνὸς ἠφῆσας προσδεῖσθαι. Καὶ δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ 10
 συνέβη τὸν Εὐμένην κωλυθῆναι τῆς εἰς τὴν Ῥώμην ἀνα-
 ζάσεως. Συνηκολουθήκει δὲ καὶ ἕτερόν τι πραγματικὸν 11
 τούτῳ τῷ διαβουλίῳ. μεγάλου γὰρ ὑπὸ τῶν Γαλατῶν 12
 ἐπικρεμαμένου κινδύνου τῇ βασιλείᾳ, προφανὲς ἦν, ὅτι
 διὰ τὸν σκυβαλισμὸν τοῦτον οἱ μὲν τοῦ βασιλέως σύμ-
 μαχοι ταπεινωθήσονται πάντες, οἱ δὲ Γαλάται διπλα-
 σίως ἐπιρρώσθήσονται πρὸς τὸν πόλεμον. Διὸ, πάντῃ 13
 πάντως βουλόμενοι ταπεινῶν αὐτὸν, ἐπὶ ταύτην κατην-
 ἔχθησαν τὴν γνώμην. Τούτων δὲ γιγνομένων ἔτι ἑκατὰ 14
 τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, λοιπὸν ἡ σύγκλητος ἅπασι
 τοῖς παραγεγονόσι κατὰ πρεσβείαν (οὐ γὰρ ἦν οὔτε 15
 πόλις, οὔτε δυνάστης, οὔτε βασιλεὺς, ὅς οὐκ ἀπε-
 στάλκει πρεσβείαν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, τὴν συγ-
 χαρησομένην ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν) οἷς ἅπασιν οἰκείως 16
 ἀπήντησε καὶ φιλανθρώπως, πλὴν τῶν Ῥοδίων. τούτους 17
 δὲ παρέπεμπε, ποικίλας ἐμφάσεις ποιούσα περὶ τοῦ
 μέλλοντος. Ἐπείχετο δὲ καὶ κατὰ τοὺς Ἀθηναίους.

Eumenem
deprimunt
Romani.

Legatis da-
tur senatus.

(II.) *Legatio Atheniensium.*

✱

Petunt de
Haliarto,
Delo et
Lemno.

XVIII. Ὡς Ἀθηναῖοι παρεγένοντο πρεσβεύοντες, τὸ
 μὲν πρῶτον ὑπὲρ τῆς τῶν Ἀλιαρτίων σωτηρίας. παρα-2

¹ φῆσας correxi cum Reiskio. Vulgo φήσαντος. ² κατὰ τὰς ἀρχὰς ex con-
 ject. scripsi. Vulgo κατ' ἀρχὰς. ³ Proxime hæc cohærent cum præcedenti
 ecloga. adeoque legendum videtur Οἱ μὲν γὰρ.

se confirmans. Hoc pacto consecuti
 sunt Romani, ne *Eumenes* Romam
 veniret. Sed et aliud quid præterea
 hoc senatusconsulto sunt consecuti,
 quod adprime ad rem faciebat. Nam
 quum ingens illi regno periculum im-
 mineret a Gallogræcis; non erat du-
 bium, quin propter hanc contumelio-
 sam Eumenis rejectionem amicis qui-
 dem omnibus illius animi conciderent,
 Galatæ vero duplo ad persequendum
 bellum animosiores essent futuri. Qui
 igitur cuperent omnibus modis Eume-

nem deprimere, hoc consilium inive-
 runt. Atque hæc ineunte hieme sunt
 facta. Secundum quæ omnibus lega-
 tionibus datus est senatus. Nulla
 namque fuit civitas, nullus dynasta,
 nullus rex, qui tempore illo legatos
 ad gratulandum populo Romano non
 misisset: quibus omnibus benevole et
 comiter responsum est, exceptis *Rho-
 diis*; quibuscum senatus contemtius
 egit, modo spe, modo metu in poste-
 rum ostentato. Verum etiam erga
Athenienses continuavit se senatus.

(II.) *Legatio XCVIII.*

XVIII. Venerant Romam *Athenien-
 sium legati*, præcipue quidem ad de- precandum pro salute *Haliartiorum*.
 Quæ illorum oratio quum audita esset

1 κούμενοι δὲ περὶ τούτου τοῦ μέρους, ἐκ μεταθέσεως A. U. 588.
 2 διελέγοντο περὶ Δήλου καὶ Λήμνου, καὶ τῆς τῶν
 3 Ἀλιαρτίων χώρας, εἰς ἑαυτοὺς ἱξαιτούμενοι τὴν κτῆσιν
 4 εἶχον γὰρ διττὰς ἐντολάς. Οἷς περὶ μὲν τῶν κατὰ
 5 Δήλον καὶ Λῆμνον οὐκ ἂν τις ἐπιτιμήσειε, διὰ τὸ καὶ
 6 πρότερον ἀντιπεποιῆσθαι τῶν νήσων τούτων· περὶ δὲ τῆς De Haliarto
 7 τῶν Ἀλιαρτίων χώρας εἰκότως ἂν τις καταμύψαιτο. iniqua pe-
 8 τὸ γὰρ, πόλιν σχεδὸν ἀρχαιοτάτην τῶν κατὰ τὴν titio.
 9 Βοιωτίαν, ἐπταικυῖαν, μὴ συνεπανορθοῦν κατὰ πάντα
 10 τρόπον, τὸ δ' ἐναντίον ἐξαλείφειν, ἀφαιρουμένους καὶ
 11 τὰς εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδας τῶν ἡκληρηκότων· δῆλον, ὥς
 12 οὐδενὶ μὲν ἂν δόξαι τῶν Ἑλλήνων καθήκειν, ἥκιστα δὲ
 13 τῶν ἄλλων Ἀθηναίοις. Τὸ γὰρ τὴν μὲν ἰδίαν πατρίδα
 14 κοινὴν ποιεῖν ἅπασι, τὰς δὲ τῶν ἄλλων ἀναιρεῖν, οὐδα-
 15 μῶς οἰκεῖον ἂν φανείη τοῦ τῆς πόλεως ἥθους. Πλὴν Delus et
 16 ἢ γε σύγκλητος καὶ τὴν Δήλον αὐτοῖς ἔδωκε καὶ τὴν Lemnus
 17 Λῆμνον. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τοὺς Ἀθηναίους τοιαύτην dantur
 18 ἔσχε διάθεσιν. Athenien-
 19 sibus.

(III.) *Legatio Rhodiorum.*

*

XIX. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον Θεαίτητος, εἰσελθὼν Theætetus
 εἰς τὴν σύγκλητον, λόγους μὲν ἐποίησατο περὶ τῆς moritur
 2 συμμαχίας· ὑπερθεμένης δὲ τῆς συγκλήτου τὸ διαβού- Romæ.

contemtim, aliud agere cœperunt, et
 sermone de *Delo*, *Lemno* atque agro
Haliartiorum instituto, eorum sibi
 possessionem depoposcerunt: acceperant enim de his rebus duplicia mandata. Ac quæ ad *Delum* quidem et *Lemnum* quod adinet, cur quisquam reprehendat, caussæ nihil dici potest; nam etiam antea ea loca sibi Athenienses vindicaverant: de *Haliartiorum* vero agro, jure aliquis eis succenseat. Urbem enim omnium ferme Bæoticarum antiquissimam, gravi casu oppressam, non adjuvare modis omni-

bus, ut in integrum restitueretur, sed contra delere velle ex hominum memoria, præcisa miseris spe etiam omni aliquando se erigendi: hoc vero cum Græcorum nemini, tum autem minus, quam ceteris, conveniat Atheniensibus. Parum enim moribus atque institutis ejus civitatis congruat, communem omnibus patriam urbem suam declarare, et suas aliis patrias ire deletum. Ceterum *Delum* et *Lemnum* dedit eis senatus. Et Atheniensium quidem res ita se habebant.

(III.) *Legatio XCIX.*

*

XXI. Eodem etiam tempore *Theætetus*, quum ei senatus esset datus, de societate verba fecit. Sed dum patres inoras nectunt, illum interea fatum

Ol. 153. 2. **Caunii exsules.** λιον, οὗτος μὲν μετήλλαξε τὸν βίον κατὰ φύσιν, ἔτη γὰρ εἶχε πλείω τῶν ὀγδοήκοντα. Παραγενομένων δὲ 3 φυγάδων ἔκ τε Καύνου καὶ Στρατονικείας εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ παρελθόντων εἰς τὴν σύγκλητον ἔγένετο δόγμα, Ῥοδίους ἐξάγειν τὰς φρουρὰς ἔκ τε Καύνου καὶ Στρα- 4 τονικείας. Οἱ δὲ περὶ τὸν Φιλόφρονα καὶ Ἀστυμή- 4 δην, λαβόντες ταύτην τὴν ἀπόκρισιν, ἀπέπλευσαν κατὰ σπουδὴν εἰς τὴν οἰκείαν· δεδιότες, μὴ παρακούσαντες 5 οἱ Ῥόδιοι περὶ τοῦ τὰς φρουρὰς ἐξαγαγεῖν, αὐθις ἄλλην ἀρχὴν ἐγκλημάτων ποιήσωσιν.

IV.

RES PELOPONNESI.

* * *

Callicrates proditor Achæor.

XX. ΚΑΤΑ τὴν Πελοπόννησον, παραγενομένων τῶν πρεσβευτῶν, καὶ διασαφούντων τὰ κατὰ τὰς ἀποκρίσεις, οὐκ ἔτι θόρυβος ἦν, ἀλλ' ὀργὴ καὶ μῖσος ἐκφανὲς πρὸς τοὺς περὶ τὸν Καλλικράτην.

exosus omnibus.

^u Τοῦ περὶ Καλλικράτην μίσους καὶ Ἀνδρωνίδα καὶ 2 τοὺς λοιποὺς, ὁμογνώμονας τούτων, οὕτως ἂν τις τεκμή- 3 ραιτο. Τῆς γὰρ τῶν Ἀντιγονείων πανηγύρεως ἐν τῷ 3 Σικυῶνι συντελουμένης, καὶ τῶν βαλανείων ἀπάντων ἐχόντων τὰς τε κοινὰς * μάκτρας καὶ πυέλους ταύταις

ⁱ ἰγίνετο δόγμα, Ῥοδίους ἐξάγειν Casauboni hoc debetur ingenio. ἰγίνετο δόγμα Ῥοδίους ἐξάγειν Ursin. cum MStis. quod teneri poterat, ni fallor, debebatque inserto commate post Ῥοδίους. ^u Τὸ πρὸς Καλλ. μῖσος aut Τὸ μίγξις τοῦ πρὸς Καλλ. μίσους voluit Reisk. * Mendose vulgo μακτῆρας.

occupat: erat enim octogenario major. Deinde advenerunt Romam *Caunii et Stratonicensis* exsules. Qui postquam in senatu essent auditi, factum est *senatusconsultum*, quo jubebantur *Rhodii, præsidia Cauno et Stratonicea edu-*

cere. Eo responso accepto, *Philophron et Astymedes* festinanter in patriam sunt profecti: verebantur enim, ne, *Rhodii* si præsidia educere neglexissent, aliarum denuo calamitatum principium suæ civitati exoriretur.

IV.

Legatio CIII. et Excerpt. Vales.

xx. IN Peloponneso, postquam reversi sunt legati, et responsa quæ acceperant ediderunt, non jam tumultuari omnes, sed iram atque odium palam concipere adversus *Callicratem*. Quantum fuerit odium omnium ad-

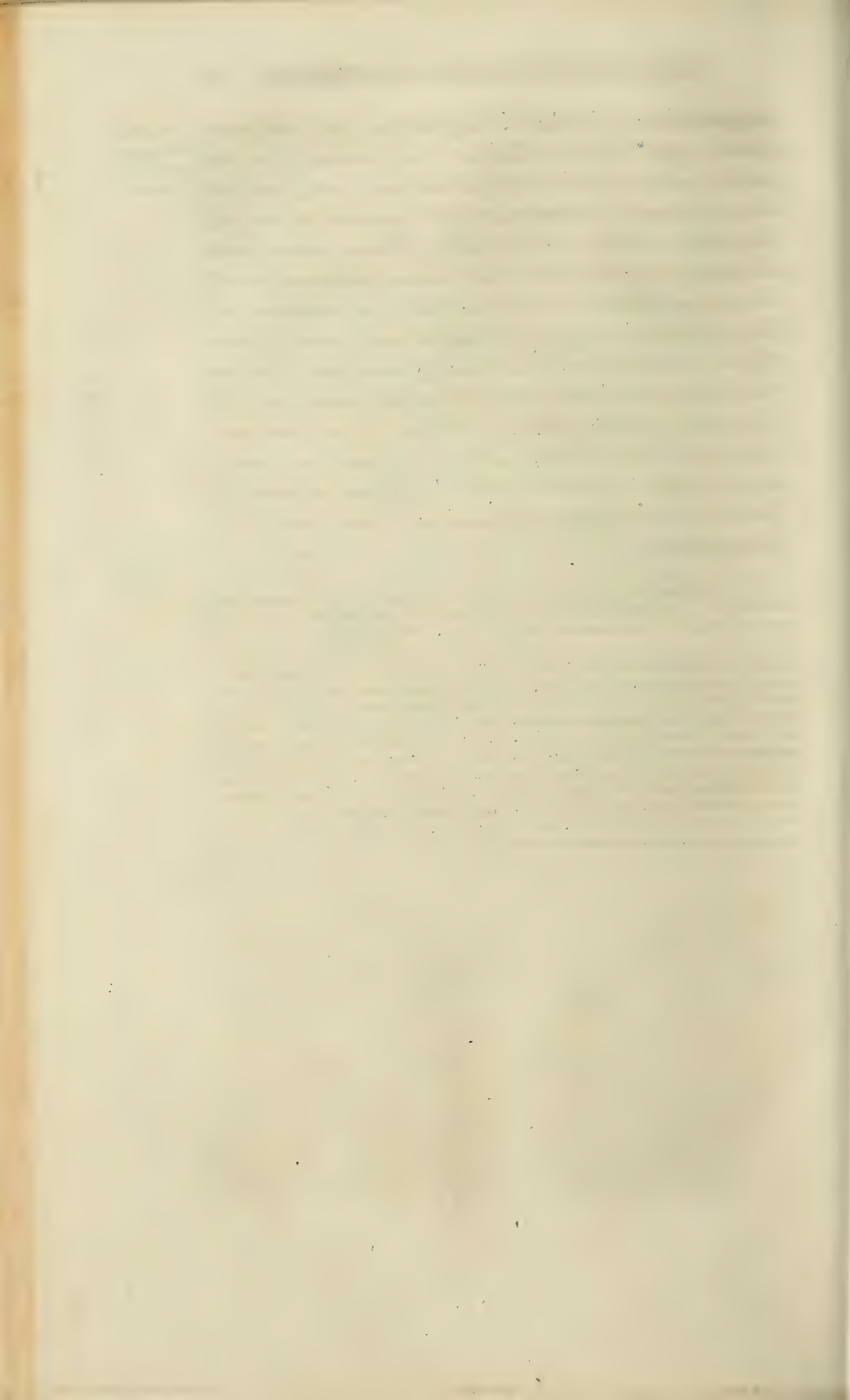
versus *Callicratem* et *Andronidam* reliquosque ejusdem factionis, vel hinc liquido perspicui potest. Cum solenne festum, quod *Antigonia* vocant, *Sicyone* celebraretur, atque in omnibus balneis communes mactræ et labra

παρακειμένας, εἰς ἃς οἱ κομψότεροι τῶν ἀνθρώπων A. V. 348.
 4 εἰώθασι κατ' ἰδίαν ἰμβαίνειν· ὕψις ταύτας ὅτι τις Callicrates
 καθίη τῶν περὶ τὸν Ἀνδρονίδα καὶ Καλλικράτην, A. 349.
 οὐδείς ἐτόλμα τῶν ἐφιστάτων ἔτι ²καθίεναι, πρὶν ἢ τὸν
 βαλανίτην τὸ μὲν ὑπάρχον ὕδωρ ἀφίεναι πᾶν, ἕτερον
 5 δὲ καθαρὸν ἐγχείαι. τοῦτο δ' ἐποιοῦν, ὑπολαμβάνοντες
 ὥσαντι μιαίνεισθαι καθιέντες εἰς ταυτὸ τοῖς προειρημένοις
 6 ὕδωρ. Τοὺς δὲ συριγμοὺς τοὺς ἐν ταῖς κοιναῖς πανη-
 γύρεσι τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς χλευασμοὺς, ὅτε τις
³ἐπιβάλοιτο κηρύττειν τινὰ τῶν προειρημένων, οὐδ' ἂν
 7 ἐξηγήσαιοτο ῥαδίως οὐδείς. Ἐθάρρει δὲ καὶ τὰ παι-
 δάρια κατὰ τὰς ὁδοὺς, ἐκ τῶν διδασκαλείων ἐπανά-
 γοντα, κατὰ πρόσωπον αὐτοὺς προδότας ἀποκαλεῖν.
 Τοιαύτη τις ὑπέδραμε προσκοπὴ καὶ μῖσος κατὰ τῶν
 προειρημένων.

γ Sic ex conject. correxi, monente ex parte Reiskio. Vulgo εἰ ταύταις ὅστι
 εἰς καθίη. ² καθίεναι ex conject. scripsi, pro vulgato κατίεναι, et v. 5. καθιέντες,
 pro κατίεντες. ³ ἐπιβάλοιτο correxi cum Reisk. Vulgo ἐπιβάλοι.

essent, in quæ elegantiores homines
 seorsim descendere consueverant; si
 sorte *Andronidas* aut *Callicrates* lavan-
 di causa in solium aliquod descendis-
 set, nemo posthac ex iis, qui superve-
 nerant, eodem descendere prius su-
 stinebat, quam balneator, pristina aqua
 omni egesta, puram nitidamque de
 novo infudisset: quippe veluti conta-
 minari se existimabant omnes, si eadem
 ac illi aqua lavarentur. Quibus vero

sibilis ac sannis in publicis Græciæ
 conventibus fuerint excepti, si quando
 aliquis quempiam ex illis publice lau-
 dare esset ausus, ne dicendo quidem
 satis exprimi possit. Ipsi pueri, e
 scholis redeuntes, coram *proditores*
 eos adpellare per vicos non vereban-
 tur. Tanta omnium offensio, tantum-
 que odium, adversus illos homines
 gliscebatur.

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

RES ANNI URBIS DLXXXIX.

(I.) *Legatio Rhodiorum Romam.*

*

*

*

OL 153. 3.
A. U. 589.
Cretensium
bellum in-
testinum.

1. ^a ΕΠΟΛΕΜΗΣΑΝ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον Κνώσ-
σιοι μετὰ Γορτυνίων πρὸς τοὺς Ῥαυκίους, καὶ συνθήκας
ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους ἐνόρκους, μὴ πρότερον λύσειν
τὸν πόλεμον, πρὶν ἢ κατὰ κράτος ἐλεῖν τὴν Ῥαῦκον.
- 2 Οἱ δὲ Ῥόδιοι, κομισάμενοι τὰ περὶ τῶν Καυνίων,
καὶ θεωροῦντες οὐ καταλήγουσαν τὴν ὀργὴν τῶν Ῥω-
μαίων, ἐπειδὴ περὶ πάντων ἀκολουθῶν ταῖς ἀποκρίσεσιν
ἐπειθάρχησαν, εὐθέως τοὺς περὶ Ἀριστοτέλην πρεσβευ-
τὰς καταστήσαντες, ἐξέπεμπον εἰς τὴν Ῥώμην, δόντες
3 ἐντολὰς, πειράζειν πάλιν περὶ τῆς συμμαχίας. Οἱ καὶ
παραγεννηθέντες εἰς τὴν Ῥώμην θερείας ἀκμαζούσης,
εἰσῆλθον εἰς τὴν σύγκλητον, καὶ παραυτίκα περὶ τοῦ

Rhodii de-
novo petunt
societatem
Romanor.

^a ἐξιστολήμεσαν e suo codice in notis citavit Ursinus et sic est in Bav.

I.

(I.) *Legatio C.*

1. PER id tempus Cnossii et Gortynii
bellum cum Rhacuiis gerebant, icto
fœdere inter ipsos, quod et iurejurando
firmaverant, non prius se bellandi
finem facturos, quam Rhaucum vi ex-
pugnassent. Rhodii, cognita senatus
voluntate de Cauniis, quum viderent
nihil remittere Romanorum iram;

obsecuti per omnia eorum responsis,
legationem Romam miserunt, cujus
princeps Aristoteles erat. His man-
datum erat, ut societatis iterum men-
tionem facerent, in eamque curam
incumberent. Ii quum media æstate
in urbem venissent, et, dato ipsis se-
natu, post expositum Rhodiorum obse-

01. 153. 3. *πιπειθαρχηκέναι τὸν δῆμον τοῖς ἐπιταττομένοις διεσα-
φουν, καὶ παρεκάλουν ὑπὲρ τῆς συμμαχίας, πολλοὺς
Frustra. καὶ ποικίλους διαθέμενοι λόγους. Ἡ δὲ σύγκλητος 4
ἔδωκεν ἀπόκρισιν, ἐν ᾗ τὴν μὲν φιλίαν παρесиῶπησε,
περὶ δὲ τῆς συμμαχίας οὐκ ἔφη καθήκειν αὐτῇ τοῦτο
συγχωρεῖν Ῥοδίοις κατὰ τὸ παρὸν.*

(II.) *Legatio GALLOGRÆCORUM.*

* * *

Libertas
conceditur
Gallo-
græcis.

II. Τοῖς παρὰ τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας Γαλατῶν πρεσ-
βευταῖς συνεχώρησαν τὴν αὐτονομίαν, μένουσιν ἐν ταῖς
ιδίαις κατοικίαις, καὶ μὴ στρατευομένοις ἐκτὸς τῶν
ιδίων ὄρων.

(III.) *Res ANTIOCHI EPIPHANIS.*

* * *

Pompam
magnificam
ducit An-
tiochus.

III. Ὁ Ἀντίοχος, ἀκούσας τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ συν-
τετελεσμένους ἀγῶνας ὑπὸ Αἰμιλίου Παύλου, τοῦ Ῥω-
μαίων στρατηγοῦ, βουλόμενος τῇ ^b μεγαλοεργίᾳ ὑπερ-
ᾶραι τὸν Παῦλον, ἐξέπεμψε πρέσβεις καὶ θεωροὺς εἰς
τὰς πόλεις, καταγγελοῦντας ^c τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ'
αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης· ὡς πολλὴν γενέσθαι τῶν Ἑλλήνων
σπουδὴν εἰς τὴν ὡς αὐτὸν ἄφιξιν. Ἀρχὴν δ' ἐποίησατο 2
τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν, οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν.

^b Post *μεγαλοεργία* vulgo addunt *δωριᾶ*. Delevi otiosum vocab. καὶ τῇ *δωριᾶ*
ex ing. edidit Ursinus. ^c τοὺς ἐσομ. ἀγῶνας. Persuasum habemus non sic
scriptum reliquisse Polybium. Fortasse τοὺς συντελισθησομένους ἀγῶνας.

quium in omnibus quæ imperata fue-
rant, ad societatem multis variisque
rationibus patres essent hortati; se-
natus ita respondit, ut, nulla mentione

amicitiæ facta, *societatem quod adtinet,*
non decere se in præsentia diceret,
Rhodiis eam indulgere.

(II.) *Legatio CII.*

* * *

II. *Legatis*, qui a *Gallogræcis* fue-
rant missi, permiserunt patres, suis

ut legibus uterentur; modo intra pro-
prias habitationes sese continerent, et
extra fines armati non prodirent.

(III.) *Polyb. apud Athenæum Lib. V. cap. 5. et X. c. 10.*

* * *

III. ANTIOCHUS, quum rescivisset
de ludis, ab *Æmilio Paulo* Romano-
rum imperatore celebratis in Macedo-
nia, volens magnificentia superare Pau-
lum, ad civitates misit oratores sacros-

que legatos, qui nunciarent ludos,
quos *ad Daphnen* esset exhibiturus:
quo factum est, ut ingenti studio Græci
ad eum convenirent. Totius celebri-
tatis initium fecit a *pompa*, quæ tali
modo ducta est. Præibant hominum

- 3 Καθηγοῦντό τινες, Ῥωμαϊκὸν ἔχοντες καθοπλισμὸν ἐν
 θάραξιν ἀλυσιδωτοῖς, ἄνδρες ἀκμάζοντες ταῖς ἡλικίαις
 πεντακισχίλιοι. μεθ' οὓς Μυσοὶ πεντακισχίλιοι συν-
 4 εχθεῖς ἦσαν. Κίλικες δ' εἰς τὸν τῶν εὐζάνων τρόπον
 καθοπλισμένοι τρισχίλιοι, χρυσοῦς ἔχοντες στεφάνους.
 5 ἐπὶ δὲ τούτοις Θρᾷκες τρισχίλιοι, καὶ Γαλάται ^b πεν-
 τακισχίλιοι, ἄλλοι δ' ἀργυράσπιδες, οἷς ἐπηκολούθει
 μονομάχων ζεύγη διακόσια τεσσαράκοντα. Τούτων
 6 κατόπιν ἦσαν ἵππεῖς ^c Νισαῖοι μὲν χίλιοι, πολιτικοὶ δὲ
 τρισχίλιοι, ἃν οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ
 7 χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι. Μετὰ
 δὲ τούτους ἦσαν οἱ λεγόμενοι ἑταῖροι ἵππεῖς· οὗτοι δὲ
 ἦσαν εἰς χιλίους, πάντες χρυσοφάλαροι. τούτοις συν-
 8 εχθεῖς ἦν τὸ τῶν φίλων σύνταγμα, ἴσον καὶ κατὰ τὸ
 πλῆθος καὶ κατὰ τὸν κόσμον. Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπίλεκτοι
 χίλιοι· οἷς ἐπηκολούθει τὸ καλούμενον Ἀγῆμα, κρᾶ-
 9 τιστον εἶναι δοκοῦν σύστημα τῶν ἵππέων, περὶ χιλίους.
 10 Τελευταῖα δ' ἦν ἡ κατάφρακτος ἵππος, οἰκείως τῇ
 προσηγορίᾳ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐσκεπασμένων
 τοῖς ὅπλοις. ἦσαν δὲ καὶ αὐτοὶ χίλιοι καὶ πεντακόσιοι.
 11 Πάντες δ' οἱ προειρημένοι εἶχον πορφυρεᾶς ἐφαπτίδας,
 πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζωτάς. Ἐξιππα μὲν
 ἦν ἑκατὸν, τέθριππα δὲ ^d τεσσαράκοντα. ἔπειτα ἐλεφάν-
 των ἄρμα καὶ συναρίς. καθ' ἓνα δὲ εἶποντο ἐλέφαντες

^b Post πεντακισχίλιοι excidisse suspicatus est Reiskius verba οἱ μὲν χρυσοσπί-
 δεις. ^c Νισαῖοι correxi, monente Casaub. Mendose vulgo Πισαῖοι. ^d τετρα-
 κίσια suspicari licet cum Reiskio.

ætate florentium millia quinque, Ro-
 manorum instar armatorum, cum ha-
 matis loriceis. Sequebantur continen-
 ter Mysi totidem: ab his Cilicum tria
 millia, in modum levis armaturæ in-
 structorum, aureas coronas gestan-
 tium. Post hos Thracum tria, et Ga-
 latarum quinque millia, alique cum
 argenteis scutis; quos sequebantur
 gladiatorum paria ducenta et quadra-
 ginta. Horum a tergo fuerunt equi-
 tes *Nisæi* mille, urbani vero ter mille,
 quorum plerique cum aureis phaleris
 et coronis, alii cum argenteis. His
 succedebant equites, qui *amici* et *soda-*
les vocantur, circiter mille, aureis pha-

leris omnes ornati. Quibus proxima
 fuit *amicorum legio*, numero illis par
 et ornatu. Post hos delecti mille pro-
 gressi sunt; quos secutum est *Agema*
 quod vocatur, quod validissimum ha-
 betur equitum corpus: et hi mille
 erant numero. Postremi fuere cata-
 phracti equites, ab armis nomen ha-
 bentes, quibus et viri et equi tecti
 sunt, quingenti supra mille. Erant
 autem omnibus istis, quos modo re-
 censuimus, paludamenta purpurea,
 quibusdam auro distincta, aut animan-
 tium imaginibus picturata. Currus
 sejuges centum erant, quadrigæ vero
 quadraginta; tum *cittus elephantis*

Ol. 153. 3.
Pompam
ducit An-
tiochus.

^eδισκινεασμένοι τριάκοντα καὶ ἕξ. Τὴν δ' ἄλλην πομπήν λέγειν ἐστὶ δυσέφικτον, ὥς ἐν κεφαλαίῳ δὲ λεπτέον. 12
Ἐφηβοὶ μὲν γὰρ ἐπόμπευσαν εἰς ὀκτακοσίους, χρυσοῦς ἔχοντες στεφάνους· βόες δ' εὐτραφεῖς περὶ χιλίους·
^fθεωραὶ δὲ βραχὺ λείπουσαι τριακοσιῶν· ἐλεφάντων δ' ὀδόντες ὀκτακόσιοι. Τὸ δὲ τῶν ἀγαλμάτων πλῆθος 13
οὐ δυνατόν ἐξηγήσασθαι. πάντων γὰρ τῶν παρ' ἀνθρώποις λεγομένων ἢ νομιζομένων θεῶν ἢ δαιμόνων, προσέτι δὲ ἡρώων, εἰδῶλα διήγετο, τὰ μὲν κεχρυσωμένα, τὰ δ' ἡμφιεσμένα στολαῖς διαχρύσοις· καὶ πᾶσι τούτοις οἱ 14
προσῆκοντες μῦθοι κατὰ τὰς παραδεδομένας ἱστορίας ἐν διασκευαῖς πολυτελέσι παρέκειντο. Εἶπετο δ' αὐτοῖς 15
καὶ Νυκτὸς εἰδῶλον καὶ Ἡμέρας, Γῆς τε, καὶ Οὐρανοῦ, καὶ Ἡοῦς, καὶ Μεσημβρίας. Τὸ δὲ τῶν χρυσω- 16
μάτων καὶ ἀργυρωμάτων πλῆθος οὕτως ἂν τις ὑπονοήσειεν, ὅσον ἦν· ἐνὸς γὰρ τῶν φίλων, Διονυσίου τοῦ
^gἐπιστολογράφου, χίλιοι παῖδες ἐπόμπευσαν, ἀργυρώματα ἔχοντες, ὧν οὐδὲν ^hἔλαττον ὀλκὴν εἶχε δραχμῶν χιλίων. Βασιλικοὶ δὲ παῖδες παρῆλθον ἑξακόσιοι, χρυ- 17
σώματα ἔχοντες. ἔπειτα γυναῖκες ἐκ χρυσῶν καλπίδων ὑύροις ἑρράινον, εἰς διακοσίας. Ταύταις δ' ἐξῆς ἐπόμ- 18

^e δισκινεασμένοι ex conject. scripsi. Vulgo δισκιδασμένοι.

intellexit Casaub. et Spanh. quæ Græce dicuntur θεωραί.

edidit Ursin.

^h Apud Athenæum editur ἑλάττον penacutè. Videturque ἑλάττονα utique scribendum.

^f Mensas sacras

^g ἐπιστολογράφου

quatuor junctis sequebantur, et bigæ duobus elephantis. Singuli deinde elephantī instructi triginta sex. Reliquum vero pompæ adparatum oratione persequi difficile fuerit: summam tamen nonnihil dicendum. Adolescentes puberes circiter octingenti progressi, aureis coronis ornati: boves opimi ad mille: legationes ad celebranda solennia a civitatibus missæ, paulo minus trecentæ: elephantorum dentes octingenti. Imaginum vero numerum referre nemo queat. Omnium enim quotquot apud homines vel creduntur vel dicuntur esse dii aut dæmones, tum heroum omnium, simulacra gestabantur, alia inaurata, alia stolis auro distinctis induta. Atqui cunctis his, cum sumtuoso adpa-

ratu, adjecta erant symbola, quæ secundum fabulas quæ de unoquoque tradi solent, cuique conveniunt. Sequebantur etiam imagines Noctis, et Diei, et Terræ, Cæli, Auroræ, Meridiei. Auræ vero argenteæve supellectilis vim ac multitudinem, quanta fuerit, sic quispiam animo conceperit. Dionysii, unius ex regis amicis, qui erat ei ab epistolis, pueri mille in eo pompæ ductu incedebant, argentea vasa gestantes, quorum nullum minus pendebat mille drachmis. Regis autem sexcenti pueri illos consequebantur, aurea gestantes vasa. Deinde mulieres circiter trecentæ ex aureis urnis unguentum adspergentes. His proximæ fuerunt fæminæ magnifice exornatæ, octoginta, insidentes lecti-

πεινον, ἐν χρυσόποσι μὲν φορείοις, ὀγδοήκοντα γυναῖκες· ^{L. U. 3+9.}
 ἀργυρόποσι δὲ, πεντακόσiai, καθήμεναι, πολυτελῶς
 19 δισκευασμέναι. Καὶ τῆς μὲν πομπῆς τὰ ἐπιφανέ-
 στατα ταῦτα ἦν.

IV. Ἐπιτελεσθίντων δὲ τῶν ἀγώνων καὶ μονομαχιῶν ^{Ludos}
 καὶ κυνηγεσίων, κατὰ τριάκοντ' ἡμέρας, ἐν αἷς τὰς ^{celebrat}
 θεάς συνετέλει, πέντε μὲν τὰς πρώτας ἐν τῷ γυμνασίῳ
 πάντες ἐκ χρυσῶν ὀλκίων ἠλείφοντο προκίνω μύρῳ.
 2 ἦν δὲ ταῦτα πεντεκαίδεκα, καὶ κινναμωμίνου τὰ ἴσα,
 καὶ ναρδίνου. παραπλησίως δὲ καὶ ταῖς ἐξῆς εἰσεφέρετο
 τήλινον, ἀμαράκινον, ἱρίνον, πάντα διαφέροντα ταῖς εὐ-
 3 δαίαις. Ἔστρωτο δὲ εἰς εὐωχίαν ποτὲ μὲν χίλια τρί-
 κλινα, ποτὲ δὲ χίλια πεντακόσια, μετὰ τῆς πολυτε-
 4 λεστάτης διασκευῆς. Ὁ δὲ χειρισμὸς ἐγίγνετο τῶν
 πραγμάτων δι' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως. Ἴππον γὰρ ἔχων
 εὐτελῆ, παρέτρεχε παρὰ τὴν πομπήν, τοὺς μὲν προάγειν
 5 κελεύων, τοὺς δ' ἐπέχειν. Κατὰ δὲ τοὺς πότους αὐτὸς
 ἐπὶ τὰς εἰσόδους ἐφιστάμενος, οὓς μὲν εἰσῆγεν, οὓς δ'
 ἀνέκλινε· καὶ τοὺς διακόνους τοὺς τὰς παραθέσεις φέ-
 6 ροντας αὐτὸς εἰσήγαγεν. καὶ περιπορευόμενος, οὗ μὲν
 προσεκάθιζεν, οὗ δὲ προσανέπιπτε· καὶ ποτὲ μὲν ἀπο-

ⁱ Cum his, quæ lib. V. habet Athenæus, conserenda sunt, quæ idem refert lib. X. his verbis: 'Ἐν τῇ τριακοστῇ πρώτῃ Πολύβιος φησι, συντιλοῦντα αὐτὸν (τὸν Ἀντίοχον) ἀγῶνας, συγκαλίσαι πάντας Ἑλλήνας καὶ τῶν βουλομένων τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὴν θίαν. καὶ πλείστων παραγινόμενων ἐν τοῖς γυμνασίοις, πάντας ἐκ χρυσῶν ὀλκίων ἠλίου προκίνω μύρῳ, καὶ κινναμωμίνῳ, καὶ ναρδίνῳ, καὶ ἀμαράκινῳ καὶ κρινίνῳ. Nonnihil, quod vel sic deesse ad sententiam videbatur, in vers. ^{Lut.} supplevi. ^k ὀλκίων ex ing. edidit Ursin. ^l ἱρίνον correxi. ^{εἰρίνον} editum est apud Athenæum.

cis, quarum pedes auro, et quingentæ lecticis, quarum pedes argento fulgebant. Et in pompa quidem hæc maxime erant illustria.

IV. Deinde vero quum peragerentur ludi, et gladiatoria certamina, et venationes; per triginta dies, quibus edebat ista spectacula, quinque prioribus diebus, quicumque in gymnasium venissent, ex aureis vasis ungebantur crocino oleo, [quinque sequentibus] cinnamomino, dein nardino, tum telino, [ex fænogræco, tum amaracino, denique liliaceo; quorum unumquodque odoris suavitate præstabat: ade-

rant autem unuscujusque generis [quotidie] quindecim vasa. Ad epulas sternerantur aliàs mille triclinia, aliàs quingenta supra mille, cum adparatu sumtuosissimo. Totum autem negotium per ipsum regem administrabatur; qui, vili vectus equo, et pompam intercurans, alios jubebat progredi, alios sistere gradum. In conviviis, stans in aditibus cœnaculorum, alios introducebat, aliis loca in lectulis adsignabat: ministrorumque, qui fercula portabant, dux ipse erat. Tum mensas circumambulans, nunc adsidebat, nunc adcumbebat: nonnumquam

Ol. 133. 3.
Ludos
celebrat
Antiochus.

θίμενος μεταξύ τὸν ψωμὸν, ποτὲ δὲ τὸ ποτήριον, ἀνε-
πῆδα, καὶ μετανίστατο, καὶ περιήει τὸν πότον, προ-
πόσεις λαμβάνων ὀρθὸς, ἄλλοτε παρ' ἄλλοις, ἅμα δὲ
καὶ τοῖς ἀκροάμασι προσπαίζων. Προϊούσης δ' ἐπὶ 7
πολὺ τῆς συνουσίας, καὶ πολλῶν ἤδη κεχωρισμένων, ὑπὸ
τῶν μίμων ὁ βασιλεὺς εἰσεφέρετο ὅλος κεκαλυμμένος,
καὶ εἰς τὴν γῆν ἐτίθετο, ὥς εἰς ἃν δῆτα τῶν μίμων. καὶ 8
τῆς συμφωνίας προκαλουμένης, ἀναπηδήσας ὤρχετο,
καὶ ὑπεκρίνετο μετὰ τῶν γελωτοποιῶν, ὥστε πάντας
αἰσχυνομένους φεύγειν. Ταῦτα δὲ πάντα συνετελέσθη, 9
ἐξ ὧν τὰ μὲν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐνοσφίσατο, παρασπον-
δήσας τὸν Φιλομήτορα βασιλέα, παιδίσκον ὄντα· τὰ 10
δὲ καὶ τῶν φίλων συμβαλλομένων. ἱεροσυλῇ δὲ καὶ
τὰ πλεῖστα τῶν ἱερῶν.

*

Tib. Grac-
chum
legatum
excepit.

V. Μετὰ τὴν συντέλειαν τῶν ἀγώνων, ἄρτι τούτων
γεγονότων, ἦκον οἱ περὶ τὸν Τιβερίον πρεσβευταὶ, κατα-
σκόπων ἔχοντες τάξιν. Οἷς οὕτως ἐπιδεξίως ἀπήντησεν 2
'Αντίοχος καὶ Φιλοφρόνης, ὥστε μὴ οἶον τοὺς περὶ τὸν
Τιβερίον ὑποπτεῦσαί τι περὶ αὐτοῦ πραγματικόν, ἢ
παρατριβῆς ἔμφασιν ἔχον ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν, ἀλλὰ καὶ τῶν λεγόντων τι τοιοῦτον καταγι-
νώσκειν, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς κατὰ τὴν ἀπάντησιν
φιλανθρωπίας· ὅς γε, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ τῆς αὐλῆς 3

rursus inter edendum bibendumve, posita subito bucca vel poculo prosiliens alio se conferebat, circumibatque compotantium mensas, et propinationes ab aliis atque hic ibi adstans accipiebat, simulque interim cum eis, qui festivum quidpiam recitabant, jocabatur. Tum, ubi productum jam in longum esset convivium, multique jam excessissent, regem histriones mimi, totum vestibus occultum, producebant, et humi ponebant, velut unum quemdam ex suis consortibus. Is autem, musicorum concentu provocatus, prosiliebat saltabatque, histrionem agens cum ridiculis scurris, adeo ut præ pudore omnes diffugerent. Celebrata autem atque perfecta sunt ista omnia partim ex eis opibus, quas Antiochus, violato fœdere pueri regis Philometoris, ex Ægy-

pto abstraxerat; partim ex eis, quas contulerunt amici; maximam vero partem, ex spoliis templorum, quæ compilaverat.

*
(Legatio CI.)

V. Mox a confectis istis ludis, legatus ad Antiochum venit Tiberius (Gracchus,) ad explorandum rerum statum Roma missus. Quem ea dexteritate rex excepit, ut non solum, moliri eum res novas, nihil suspicaretur Gracchus, aut ullum signum animadverteret animi, propter illa, quæ Alexandriæ acciderant, subalienati; sed etiam omnibus illis sese opponeret, qui ejusmodi aliquid in Antiochum dicerent. Tantam humanitatem in eo congressu Graccho rex exhibuerat: qui, ut ce-

παριχώρησι τοῖς πρεσβευταῖς, μικροῦ δὲ καὶ τοῦ διαδή- A. U. 689.
 4 ματος, κατὰ τὴν ἐπίφασιν· καίπερ οὐκ ὦν τῇ προαιρίσει
 τοιοῦτος, ἀλλὰ τούναντίον ἀλλοτριώτατα διακείμενος
 πρὸς Ῥωμαίους.

II.

RES GESTÆ ANNO DXC.

(I.) *Legationes PRUSIÆ, RHODIORUM, ACHÆORUM.*

*

*

*

OL. 153. 4.

A. U. 690.

Legatio
Rhodiorum
et Achæo-
rum.

VI. Εἰς τὴν Ῥώμην παραγεγονότων πρεσβευτῶν πλειό-
 νων καὶ ἐτέρων, ἐπιφανεστάτων δὲ, παρὰ μὲν Ῥοδίων τῶν
 περὶ Ἀστυμήδην, παρὰ δὲ τῶν Ἀχαιῶν τῶν περὶ Εὐρέαν
 καὶ Ἀναξίδαμον καὶ Σάτυρον, παρὰ δὲ Προυσίου τῶν
 2 περὶ Πύθωνα· τούτοις ἐχρημάτισεν ἡ σύγκλητος. Οἱ PRUSIÆ
 μὲν οὖν παρὰ τοῦ Προυσίου κατηγορίαν ἐποιοῦντο Εὐμέ- legatio adv.
 3 νους τοῦ βασιλέως· φάσκοντες, αὐτῶν τε τινὰ χωρία Eumenem.
 παραιρεῖσθαι τὸν Εὐμένην, καὶ τῆς Γαλατίας οὐκ ἀφί-
 στασθαι τὸ παράπαν, οὐδὲ πειθαρχεῖν τοῖς τῆς συγκλή-
 3 του δόγμασιν· ἀλλὰ τοὺς τὰ σφέτερα μὲν φρονοῦντας
 σωματοποιεῖν, τοὺς δὲ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένους, καὶ
 βουλομένους πολιτεύεσθαι τοῖς τῆς συγκλήτου δόγμασιν
 4 ἀκολουθῶς, κατὰ πάντα τρόπον ἐλαττοῦν. Ἦσαν δέ
 τινες πρεσβευταὶ καὶ παρὰ τῶν τῆς Ἀσίας πόλεων, οἱ
 κατηγοροῦν τοῦ βασιλέως, ἔμφασιν ποιοῦντες τῆς πρὸς

αὐτῶν τι revocavi ex MStis. Vulgo αὐτοῦ τι ex Ursini ing.

tera taceam, aula etiam concessit le-
 gatis, et ipso quoque, prope dixerim,
 diademate, inspeciem quidem. Quam-

quam non ad Romanos voluntas ejus
 inclinabat, sed ab eis potius erat alie-
 nissimus.

II.

(I.) *Legatio CIV.*

VI. VENERANT Romam legationes
 complures, inter quas eminebant hæ:
 ab Rhodiis Astymedes; ab Achæis Eu-
 reas, Anaxidamus et Satyrus; a Pru-
 sia Pytho: atque his omnibus senatus
 est datus. Legatus PRUSIÆ accusabat
 regem Eumenem; quædam loca ab eo
 sibi ademta conquerebat, et quod a Ga-
 latia nullo modo abstinere, nec senatus

decretis morem gereret; sed eos quidem,
 qui ipsius partes sequerentur, aleret
 omnibusque rebus ornaret; eos vero, qui
 Romanarum partium essent, et ex sena-
 tus decretis administrari rempublicam
 cuperent, quovis modo adterere conare-
 tur. Aderant et e civitatibus Asiaticis
 nonnulli, qui regem accusabant, et
 initam ab eo societatem cum Antiocho

OL. 133 4. τὸν Ἀντίοχον κοινοπραγίας. Ἡ δὲ σύγκλητος διακού- 5
 σασα τῶν κατηγορούντων, οὐτ' ἀπέρριπτε τὰς διαβολὰς,
 οὐτ' ἐξέφαινε τὴν ἑαυτῆς γνώμην, ἀλλὰ συνετήρει παρ'
 ἑαυτῇ, διαπιστοῦσα καθόλου τοῖς περὶ τὸν Εὐμένη καὶ
 τὸν Ἀντίοχον τοῖς γε μὴν Γαλάταις αἰεὶ τι προσετίθει 6
 καὶ συνεπίσχυε περὶ τῆς ἐλευθερίας. "Οἱ δὲ περὶ τὸν 7
 Τιβερίον, ἥκοντες ἀπὸ τῆς πρεσβείας, οὐδὲν περιττότερον
 ἠδυνήθησαν οὐτ' αὐτοὶ διαλαβεῖν, οὔτε τῇ συγκλήτῳ
 διασαφῆσαι περὶ τῶν κατὰ τὸν Εὐμένη καὶ τὸν Ἀντίο-
 χον, ἥπερ ἂν καὶ πρότερον ὄντες ἐν τῇ Ῥώμῃ διελάμ-
 βανον. οὕτως αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς ἐξετέμοντο τῇ κατὰ 8
 τὴν ἀπάντησιν φιλανθρωπία.

Gallogræcis
 favent
 Romani.

Deprecan-
 tur RHODII.

VII. Μετὰ δὲ ταῦτα προσκαλεσαμένη τοὺς Ῥοδίους,
 δῆκουε τούτων. Ὁ δ' Ἀστυμῆδης εἰσελθὼν, μετρίως 2
 ῥῆσθαι καὶ βέλτιον ἢ κατὰ τὴν πρὸ ταύτης πρεσβείαν.
 Ἀφόμενος γὰρ τοῦ κατηγορεῖν τῶν ἄλλων, ᾤρησεν ἐπὶ 3
 τὸ παραιτεῖσθαι, καθάπερ οἱ μαστιγούμενοι τὰς πλη-
 γὰς φάσκων, ἱκανοῖς προστίμοις περιπεπτωκέναι τὴν
 πατρίδα, καὶ μείζοσι τῆς ἀμαρτίας. Καὶ προσθέ- 4
 μενος ἐξηγεῖτο τὰς ἐλαττώσεις, κεφαλαιωδῶς δεξιῶν,
 πρῶτον μὲν ὅτι Λυκίαν καὶ Καρίαν ἀπολωλέκασιν, ἡ εἰς
 ἣν ἐξ ἀρχῆς μὲν ἐδαπάνησαν χρημάτων ἱκανὸν πλῆθος,
 τρισσοὺς πολέμους ἀναγκασθέντες ἑπολεμεῖν αὐτοῖς, νυνὶ

ⁿ Οἱ δὲ περὶ τὸν Τιβ. 8c. Hæc de Tib. Graccho, quæ incommode vulgo infra
 in Leg. 105. cap. 8. inter v. 10 et 11 inseruntur, h. l. reponenda duxi.
^o ἐξετέμοντο nescio an ingenio debeatur Ursini. ἐξετίκοντο est in Bav. An ἐξετέ-
 ποντο? P ἴφη ex Ursini conject. receperat Casaub. ^q εἰς δ; malim.
^r αὐτοῖς ad Romanos refert Reisk. Romanorum in gratiam. Sic dicendum fuerat
 συμπολεμεῖν αὐτοῖς.

significabant. His auditis, senatus ne-
 que criminationes respuit, neque men-
 tem aperuit suam, sed clam apud se
 habuit, Eumeni atque Antiocho om-
 nino diffidens. At Gallis tamen inte-
 rim aliquid semper adjiciebat, et in
 libertate vindicanda adjuvabat. Ne-
 que vero Tiberius (Gracchus,) ex Asia-
 tica legatione reversus, certius quid-
 quam de Eumenis et Antiochi consiliis,
 neque ipse statuere, neque senatui re-
 nunciare potuit, quam quæ jam ante,
 quum Roma proficisceretur, statuerat.
 Adeo comitate sua reges in mutuis
 congressibus ipsum fefellerunt.

VII. Introducti deinde sunt in curiam
 RHODII, auditique. Fuit tum Astyme-
 dis moderata oratio, ac probatior quam
 priore legatione. Omissa enim crimina-
 tione aliorum, id unum egit, ut ad in-
 star eorum, qui flagellantur, majus
 supplicium deprecaretur; satis pœna-
 rum dedisse patriam dicens, et longe
 supra delictum. Addebat deinde bre-
 viter particularem detrimentorum enu-
 merationem. Primum, Lyciam Ca-
 riamque Rhodios amisisse, quæ inde ab
 initio magnis ipsis constitissent impen-
 sis, quod tria bella adversus ipsos susti-
 nere fuissent coacti: nunc vero rediti-

δὲ προσόδων ἰστέρηνται πολλῶν, ὧν ἐλάμβανον παρὰ τῶν Ἀ. Ὑ. 590.
 5 προσιρημέναν. Ἄλλ' ἴσως, ἔφη, ταῦτα μὲν ἔχει λόγον. Deprecatus
 καὶ γὰρ ἐδώκαθ' ὑμεῖς αὐτὰ τῷ δήμῳ, μετὰ χάριτος tur Rhodii.
 τὴν εὐνοίαν * καὶ χαρίζοντες αὐτὰ, κατὰ λόγον ἰδο-
 κεῖτε τοῦτο πράττειν, ἐμπιστοῦσης τινὸς ὑποψίας καὶ
 6 διαφορᾶς ὑμῖν. Ἀλλὰ Καῦνον δήπου διακοσίαν τα-
 λάντων ἐξηγοράσαμεν παρὰ τῶν Πτολεμαίου στρα-
 τηγῶν, καὶ Στρατονίκειαν ἐλάβομεν ἐν μεγάλῃ χάριτι
 7 παρ' Ἀντιόχου καὶ Σελεύκου· καὶ παρὰ τούτων τῶν
 πόλεων ἀμφοτέρων ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα τῷ δήμῳ
 8 πρόσδοτος ἐπίπτε καθ' ἕκαστον ἔτος. Τούτων ἀπασῶν
 ἰσπερὶ μέγα τῶν προσόδων, θέλοντες πειθαρχεῖν τοῖς
 9 ὑμετέροις προστάγμασιν. Ἐξ ὧν μείζονα φόρον ἐπι-
 τεθείκατε τοῖς Ῥοδίοις τῆς ἀγνοίας, ἢ Μακεδόσι τοῖς
 10 διὰ παντὸς πολεμίοις ὑμῖν ὑπάρξασι. Τὸ δὲ μέγιστον
 σύμπτωμα τῆς πόλεως· καταλέλυται γὰρ ἡ τοῦ λιμέ-
 νος πρόσδοτος, ὑμῶν Δῆλον μὲν ἀτελῇ πεποιηκότων, ἀφη-
 ρμένων δὲ τὴν τοῦ δήμου παρρησίαν, δι' ἧς καὶ τὰ
 κατὰ τὸν λιμένα καὶ τὰλλα πάντα τῆς πόλεως ἐτύγ-
 11 χανε τῆς ἀρμοζούσης προστασίας. Ὅτι δὲ τοῦτ' ἔστιν
 12 ἀληθές, οὐ δυσχερὲς καταμαθεῖν. Τοῦ γὰρ ἐλλιμενίου
 κατὰ τοὺς ἀνώτερον χρόνους εὐρίσκοντος ἑκατὸν μυρι-
 άδας δραχμῶν, νῦν ἑὺρη κατὰ πεντεκαίδεκα μυριάδας·
 ὥστε καὶ λίαν, ὧ ἀνδρες Ῥωμαῖοι, τὴν ὑμετέραν ὀργὴν

* * Suspicari licet cum Reiskio : τὴν εὐνοίαν (sc. ὑμῶν) ἰμφορίζοντες· καὶ πάλι, ἀφαιρούμενοι αὐτὰ, κατὰ λόγον &c. Nisi malis μετὰ χάριτος καὶ εὐνοίας· καὶ ἀφαι-
 νίζοντες αὐτὰ. ἰ εὐρη κατὰ ex Reiskii conject. scripsi. Vulgo εὐρήκατι.

bus multis esse privatos, quos ex illis
 populis percipissent. Sed hæc, ait, for-
 tasse aliquam rationem habent: ipsi
 enim populo nostro beneficii loco dederat-
 is; qui nunc cum beneficium vestrum
 revocastis, suspicione quadam et contro-
 versia interveniente, visi vobis estis jure
 vestro uti. At enim Caunum a Ptole-
 mæi ducibus talentis ducentis redemi-
 mus, iidemque Stratoniceam pro magno
 beneficio ab Antiocho et Seleuco accepi-
 mus; quarum urbium utraque centum
 viginti talenta quotannis civitati nostræ
 pendebat. His omnibus redditibus pri-
 vatī sumus, dum jussis vestris morem
 voluimus gerere. Itaque Rhodii pro-

pter delictum, ex imprudentia profe-
 ctum, gravius a vobis sunt multati,
 quam Macedones, perpetui hostes vestri.
 Præcipua vero Rhodiorum calamitas
 illa est, quod portus vectigal amisit,
 quum et Delum jussissetis esse immu-
 nem, et populo libertatem ademissetis
 statuendi, sicut ante faciebat, cum de eis
 quæ ad portum adtinent, tum de ceteris
 publicis rebus. Id ita esse, nullo negotio
 potest intelligi. Portorium enim, quod
 superioribus temporibus decies centena
 drachmarum millia conficiebat, nunc ad
 centum quinquaginta millia vix perve-
 nit. Adeo in polissima quæque urbis
 nostræ loca ira vestra, Patres conscri-

OL. 133. 4
Deprecan-
tur Rhodii.

ἦθβαι τῶν κυρίων τόπων τῆς πόλεως. "Εἰ μὲν οὖν 13
συμβεβήκει πάνδημον γεγονέναι τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν
ἀλλοτριότητα τοῦ δήμου, τάχα ἴσως ἐδοκεῖτε καὶ ὑμεῖς
εὐλόγως ἐπίμονον καὶ δυσπαραίτητον ἔχειν τὴν ὀργήν.
εἰ δὲ σαφῶς ἴστε, παντάπασιν ὀλίγους γεγονότας αἰτί- 14
ους τῆς τοιαύτης ἀλογίας, καὶ τούτους ἅπαντας ἀπολω-
λότας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δήμου· τί πρὸς τοὺς μηδὲν αἰτίους 15
ἀκαταλλάκτως ἔχετε; καὶ ταῦτα, πρὸς τοὺς ἄλλους
ἅπαντας εἶναι δοκοῦντες πρᾶτοτατοι καὶ μεγαλοψυχό-
τατοι. Διόπερ, ᾧ ἄνδρες, ἀπολωλεκῶς ὁ δῆμος τὰς 16
προσόδους, τὴν παρρήσίαν, τὴν ἰσολογίαν, ὑπὲρ ὧν τὸν
πρὸ τοῦ χρόνου πᾶν ἀναδεχόμενος διατετέλεκεν· ἀξιοῖ 17
καὶ δεῖται πάντων ὑμῶν, ἱκανὰς ἔχων πληγὰς, λήξαν-
τας τῆς ὀργῆς διαλυθῆναι, καὶ συνθέσθαι τὴν συμμα-
χίαν, ἵνα γένηται τοῦτο ἐμφανὲς ἅπασιν, ὅτι τὴν μὲν
ὀργὴν ἠποτέθεισθε τὴν πρὸς Ῥοδίους, ἀνακεχωρήκατε
δ' ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἵρεσιν καὶ φιλίαν. τούτου γὰρ 18
χρεῖαν ἔχει νῦν ὁ δῆμος, οὐ τῆς διὰ τῶν ὀπλων καὶ
στρατιωτῶν συμμαχίας. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ τούτοις
παραπλήσια διαλεχθεῖς Ἀστυμήδης, ἐδόκει πρεπόντως
τοῖς καιροῖς πεποιῆσθαι τοὺς λόγους. Πλεῖστά γε μὴν 19
συνήργησαν τοῖς Ῥοδίοις πρὸς τὸ τυχεῖν τῆς συμμαχίας
οἱ περὶ τὸν Τιβέριον, ἄρτι παραγεγονότες. οὗτοι γὰρ, 20

Societas
jungitur
cum Rho-
diis.

ἢ Mendose MSti εἰ μὴ. εἰ μὲν correxit Ursin. οὖν ex conject. adjeci. x Ῥω-
μαῖοι vulgo adjicitur ex Ursini ing. y ἀποτίθισθαι Bav. ex ἀποτίθισθι corru-
ptum.

pti, maxime incumbit. Quod si igitur
publico consilio peccatum a Rhodiis ad-
versus vos esset, alienatusque a vobis
populus esset; fortasse et vobis justa
foret causa, cur in suscepta ire inexor-
abiles permaneretis. Nunc quum li-
quido vobis constet, paucorum culpa id
delictum esse admissum, eosque omnes a
populo suppliciis esse adfectos; quid
est, cur placari erga eos, qui nihil de-
liquerunt, nolitis? vos, qui benignitate
et magnanimitate, quam aliis omnibus
præstulistis, ceteros universos populos
longe antecellit. Omnibus igitur ve-
tigalibus suis nudatus populus, libertate
etiam et juris æquitate amissa; quas
res ut retineret, nullum ad hanc usque

diem laborem, nullam ærumnam recu-
savit; postulat nunc a vobis, Romani,
petitque, ut post pœnas exactas, pro
delicto satis grandes, posita ira redire
in gratiam, societatenique secum velitis
inire; quo omnes intelligant, vos non
amplius populo Rhodio iratos, ad pristi-
nam mentem et benevolentiam rediisse,
qua olim eum complectebamini. Hoc
enim est, quo nunc patriæ nostræ est
opus; non autem belli et armorum ulla
societate. Hæc similiaque his quum di-
xisset Astymedes, visa omnibus illius
oratio præsentī Rhodiorum statui con-
venire. Plurimum tamen Rhodios ad
impetrandam societatem Tiberius ad-
juvit, nuper ex Asiatica legatione re-

ἀπομαρτυρήσαντες, πρῶτον μὲν, πᾶσι τοῖς τῆς συγ-^{Λ. U. 590.}
κλήτου δόγμασι πιπιθαρχεῖναι τοὺς Ῥοδίους, ἵπειτα
πάντας τοὺς αἰτίους τῆς ἀλλοτριότητος κατακεκρίσθαι
θανάτου παρ' αὐτοῖς, ἥττησαν τοὺς ἀντιλέγοντας, καὶ
ἐποίησαντο τὴν πρὸς Ῥωμαίους συμμαχίαν.

*

VIII. Μετά τινα χρόνον εἰσῆλθον οἱ παρὰ τῶν ^{Achæi}
Ἀχαιῶν πρέσβεις, ἔχοντες ἐντολὰς ἀκολουθῶν ^{deprecantur pro}
τῶν ἀποκρίσειν, αἷς πρότερον ἔλαβον. αὐταὶ δ' ἦσαν, διότι ^{exsulibus}
θαυμάζουσι, πῶς, ὑπὲρ ὧν αὐτοὶ κεκρίκασιν, περὶ τούτων ^{Romam}
αὐτοὺς παρακαλοῦσι κρίνειν. Διὸ τότε παρῆσαν οἱ ^{evocatis.}
περὶ τὸν Εὐρέαν, πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐμφανίζοντες, διότι
τὸ μὲν ἔθνος οὔτε δικαιολογουμένων ἀκήκοε τῶν κατη-
τιωμένων, οὔτε κρίσιν οὐδεμίαν πεποιήται περὶ αὐτῶν.
τὴν δὲ σύγκλητον ἀξιοῖ, πρόνοιαν ποιήσασθαι τῶν ἀν-
θρώπων, ἵνα κρίσεως τύχωσι, καὶ μὴ καταφθαρεῶσιν
ἄκριτοι· καὶ μάλιστα μὲν αὐτὴν ἐξετάσασαν διασα-
φῆσαι τοὺς ἐνόχους ὄντας τοῖς ἐγκλήμασιν· εἰ δὲ διὰ
τοὺς περισπασμοὺς αὐτὴ μὴ δύναται τοῦτο ποιῆσαι, τοῖς
Ἀχαιοῖς ἐπιτρέψαι περὶ τοῦ πράγματος, οἱ πειράσσονται
μισοπονήρως χρῆσασθαι τοῖς αἰτίοις. Ἡ δὲ σύγκλητος,
διακούσασα τῶν πρεσβευτῶν, ἀκολουθῶν ταῖς ἐντολαῖς
διαλεγομένων, καὶ δυσχεροῦσα διὰ τὸ πανταχόθεν

versus. Qui quum renunciasset, om-
nibus patrum decretis obtemperatum
fuisse a Rhodiis, deinde omnes apud
eos capitis fuisse damnatos, quorum
opera alienatus populus fuerat a Ro-
manis, dicentibus contrarium os obtu-
ravit, et ut societatem Romani cum
Rhodiis inirent, pervicit.

■
(Legatio CV.)

VIII. Aliquanto post Achæorum le-
gati in curiam sunt ingressi, conve-
nientia habentes mandata ei responso,
quod a senatu ante acceperant. Re-
sponsum nempe fuerat, mirari popu-
lum Romanum Achæos, qui, in quos
homines jam ipsi pronuntiavissent sen-
tentiam, eorundem causam rursus ut
senatus cognoscat, postularent. Idcirco

legatio hæc fuerat missa, cujus prin-
ceps Eureas, ut patribus iterum con-
firmaret, neque in judicio umquam au-
ditos fuisse ab Achæis eos, qui apud
Romanos fuerant accusati, neque ullam
adversus ipsos sententiam ab iis esse
pronunciatam. Propterea postulare A-
chæos a senatu, ut cognosci de eorum
hominum causa jubeat, neque indemna-
tos perire miseros patiatur. Quod si
posset fieri, maxime optare Achæos, ut
senatus ipse, re inquisita, quinam ex
his scites sint, sua sententia declaret:
sin hoc per alias occupationes non licet,
negotium Achæis ut permitterent, qui
odium suum erga improbos in scelerum
auctoribus sint palam facturi. In hanc
sententiam, sicut mandatum fuerat,
disserentes legatos quum audissent
patres, incessit eorum animos dubita-

ΟΙ. 133. 4. ἐξιλέγχεσθαι· τό τε γὰρ κρίνειν οὐκ ἐνόμιζεν αὐτῇ 7
καθήκειν, τό τε χωρὶς κρίσεως ἀπολύειν τοὺς ἄνδρας,
πρόδηλον ἔχειν ἐδόκει τὸν ὄλεθρον τοῖς φίλοις αὐτῶν.
Διόπερ ἀναγκαζομένη, καὶ βουλομένη παρελίσθαι καθ- 8
όλου τὴν ἐλπίδα τῶν πολλῶν ὑπὲρ τῆς τῶν κατεχομένων
σωτηρίας, ἵνα ² συμμύσαντες πειθαρχῶσιν, ἐν μὲν Ἀχαΐᾳ
τοῖς περὶ τὸν Καλλικράτην, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις πολι-
τεύμασι τοῖς δοκοῦσιν εἶναι ³ Ῥωμαίων φίλοις, ἔγραψαν
ἀποκρίσιν τοιαύτην· ὅτι ⁴ ἡμεῖς οὐχ ὑπολαμβάνομεν συμ- 9
φέρειν, [οὔτε τοῖς Ῥωμαίοις,] οὔτε τοῖς ὑμετέροις δήμοις,
τούτους τοὺς ἄνδρας ἐπανελθεῖν εἰς οἶκον. Ταύτης δὲ 10
τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης, οὐ μόνον περὶ τοὺς ἀνακε-
κλημένους ἐγένετό τις ὀλοσχερῆς ἀθυμία καὶ παράλυσις
τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς Ἕλληνας ὥσανεῖ κοινόν
τι πένθος· ἅτε δοκούσης τῆς ἀποκρίσεως ὀλοσχερῶς
ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τῶν ἀκληροῦντων.
Κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα διαγγεληθείσης ⁵ τῆς ἀποκρίσεως, 11
τῆς τοῖς Ἀχαιοῖς δεδομένης ὑπὲρ τῶν κατατρεφέντων,
τὰ μὲν πλήθη συνετρίβη ταῖς διανοίαις, καὶ τις οἶον
ἀπελπισμὸς ὑπέδραμε τοὺς ἀνθρώπους· οἱ δὲ περὶ τὸν 12

Iniquum
responsum
senatum.

Non remit-
tuntur
exsules.

² συμμύσαντες correxi ex Casaub. et Reiskii conject. Vulgo συμμίζαντες.
³ Post Ῥωμαίων lacuna erat, quam inserto vocab. φίλοις explevi. ⁴ ἡμεῖς re-
stitui ex MStis. Deinde vero verba οὐτε τοῖς Ῥωμαίοις ex conject. adjeci: sed
Reiskio forsitan obtemperare debebam οὐτε ἡμῖν scribere jubenti. Quæ cum
abessent, Ursinus ἡμεῖς in ὑμῖν ex ing. mutaverat. ⁵ Inter ἀκληροῦντων
et Κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα inseruntur vulgo illa de Tib. Graccho, quæ supra ad
finem cap. V. versu 7 et 8. rejeci. ⁶ Articulum ex conject. adjeci.

tio, quid esset opus facto, quoniam, quidquid statuerent, in reprehensionem erant incursuri. Nam ut iudicium de rebus peragerent, convenire sibi non arbitrabantur; sine iudicio autem eos dimittere, cum manifesta perniciem eorum erat conjunctum, qui populi Romani sectam sequebantur. Itaque partim coacti patres, partim spem omnem præcidere volentes populo Achæorum de eorum salute, qui tenebantur captivi; ut omnes deinceps labia compescerent, et jussis parerent; in Achaia quidem ad Callicratem, in aliis vero civitatibus ad eos, qui Romanæ partis erant, hujusmodi responsum

scripserunt: [neque Romanis,] neque populis vestris conducibile esse existimamus, ut isti homines in patriam revertantur. Hoc responsum ubi vulgatum est, non solum evocatos consternatio ingens subiit, ut plane animos desponderent, verum etiam communis veluti luctus Græcorum est secutus; quod videretur hoc responso miseris hominibus spes salutis in perpetuum esse præcisa. In Græciam vero postquam nunciatum est idem responsum, quod Achæis dederant Romani super illis, qui accusati fuerant; vulgo omnium dejecti sunt animi, desperatione quadam mentes singulas invadente:

Ἡ Χάροπα καὶ Καλλικράτην, καὶ πάντες οἱ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως προσεστώτες, μετῴροι πάλιν ἐγενήθησαν.

A. U. 480.
Charopis et
Callicratis
insolentia.

(II.) *Fratres EUMENIS Romam legati.*

* * *

IX. Ἐπεὶ τὸν Καμμανόν, τὰ μὲν βιασάμενος, τὰ δὲ παραλογισάμενος, ὑπηκόους ἐποίησε Ῥωμαίοις.

Gracchus
Cammanos
subigit.

*

Εἰς δὲ τὴν Ῥώμην καὶ πλείωνων παραγεγονότων, ἐχρημάτισεν ἡ σύγκλητος τοῖς περὶ Ἀτταλον καὶ τὸν Ἀθηναῖον. Συνέβαινε γὰρ, τὸν Προυσίαν οὐ μόνον αὐτὸν ἐνεργῶς κεχερῆσθαι ταῖς διαβολαῖς, ταῖς κατὰ τὸν Εὐμένην καὶ τὸν Ἀτταλον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Γαλάτας ἠπαρωξυκίνειν, καὶ τοὺς Σελγεῖς, καὶ πλείους ἑτέρους κατὰ τὴν Ἀσίαν, πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. ὦν χάριν ὁ βασιλεὺς Εὐμένης ἐξαπεστάλκει τοὺς ἀδελφούς, ἀπολογησομένους πρὸς τὰς ἐπιφερομένας διαβολάς. Οἱ καὶ παρελθόντες εἰς τὴν σύγκλητον, ἐνδεχομένως ἔδοξαν πρὸς ἅπαντας τοὺς κατηγοροῦντας ποιήσασθαι τὴν ἀπολογίαν καὶ τέλος, οὐ μόνον ἀποτρεφάμενοι τὰς ἐπιφερομένας αἰτίας, ἀλλὰ καὶ τιμηθέντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἀσίαν. Οὐ μὲν τῆς γε κατὰ τὸν Εὐμένην καὶ

Attalus et
Athenæus
respondent
calumniis
Prusie.

^c Χάροπα correxi. Vulgo h. l. Χάροπον, contra constantem Polybii usum.

^f Introitus iste hujus Eclogæ imperite a Compilatore contractus, aut importune huc relatus videtur. ^g καὶ τὸν Ἀντίοχον suspicatus est Gronov. κατὰ τοῦ Εὐμίνου καὶ τοῦ Ἀττάλου corrigere jussit Reisk. ^h ἠπαρωξυκίνειν correxi cum Reisk. Vulgo παρωξυκίνειν. ⁱ Σελγεῖς ex cod. Ursini recepit Casaub. Ἐλγεῖς ediderat Urs. Ἐλιγεῖς est in Bav. ^k ἀποτρεφάμενοι correxi cum Reisk. Vulgo ἀποτρεψάμ.

at Charops et Callicrates, et quicum- iterum spe sunt elati.
que eam sectam sequebantur, nova

(II.) *Legatio CVI.*

* * *

IX. Tiberius Cammanos, partim vi compulsos, partim dolo circumventos, in populi Romani redegit potestatem.

Romam vero quum plures legati venissent, senatus Attalo et Athenæo est datus. Prusias enim non solum ipse omni studio calumniatus erat Eumenum et Attalum, verum etiam Gallos ac Selgenses, multosque alios Asiæ

populos, ad faciendum idem incitaverat. Idcirco rex Eumenes fratres Romam miserat, qui ad criminationes in ipsum collatas responderent. Hi igitur curiam ingressi, omnibus, qui aliquid objecissent, non male visi sunt respondisse: ac tandem non solum omnia, quæ objiciebantur, crimina diluerunt, sed etiam honoribus, priusquam in patriam redirent, sunt aucti. At non propterea suspicionem dudum

Ol. 153. 4.
C. Sulpi-
cius, M.
Sergius,
legati in
Græciam
et Asiam.

κατὰ τὸν Ἀντίοχον ὑποψίας ἔληγεν ἡ σύγκλητος· ἀλλὰ Γάϊον Σουλπίκιον καὶ Μάνιον Σέργιον καταστή-
σασα πρεσβευτὰς ἐξαπέστειλεν· ἅμα μὲν ἐποπτεύσοντας 7
τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας, ἅμα δὲ τοῖς Μεγαλοπολίταις
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις διευκρινήσοντας περὶ τῆς ἀντι-
λεγομένης χώρας· μάλιστα δὲ πολυπραγμονήσοντας 8
τὰ κατὰ τὸν Ἀντίοχον καὶ κατὰ τὸν Εὐμένην, μή τις
ἐξ αὐτῶν παρασκευὴ ἵγνηται καὶ κοινοπραγία κατὰ
Ῥωμαίων.

(III.) C. SULPICIUS GALLUS *legatione fungitur in Asia.*

*

*

*

Acerbe agit
cum Eu-
mene.

Χ. Γάϊος ὁ Γάλλος, χωρὶς τῶν ἄρτι ρηθέντων ἀλογη-
μάτων, παραγενόμενος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐκθέματα κατὰ
τὰς πόλεις ἐξέθηκε τὰς ἐπιφανεστάτας· κελεύων, εἴ τις 2
βούλεται κατηγορεῖν Εὐμένους τοῦ βασιλέως, ἀπαντᾷν
εἰς Σάρδεις ἐπὶ τινὰ χρόνον ὠρισμένον. Μετὰ δὲ ταῦτα 3
παραγενηθεὶς αὐτὸς εἰς τὰς Σάρδεις, ἂποκαθίσας ἐν
τῷ γυμνασίῳ, ἐπὶ δέχ' ἡμέρας διήκουε τῶν κατηγορούν-
των· πᾶσαν ἐπιδεχόμενος αἰσχρολογίαν καὶ λοιδορίαν 4
κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ καθόλου πᾶν ἔλκων πρᾶγμα
καὶ κατηγορίαν· ὅτε παρεστηκὼς ἄνθρωπος τῇ διανοίᾳ, 5
καὶ φιλοδοξῶν ἐν τῇ πρὸς Εὐμένην διαφορᾷ.

¹ ἵγνηται ex conject. correxi. Vulgo γίνεται.

^m Usitatus de iudice ver-
bum προκαθίσας.

ⁿ ἰλέγχων suspicatus est Reisk.

^m Usitatus de iudice ver-

conceptam adversus Eumenem et An-
tiochum remisit senatus; sed C. Sul-
picius et Manium Sergium decrevit
legatos, misitque partim ut res Græ-
corum propius adspicerent, partim ut
inter Megalopolitanos et Lacedæmo-
nios controversiam disceptarent, quæ

super agro quodam dubii juris fuerat
inter ipsos exorta. Præcipuus tamen
legationis hujusce erat finis, ut de con-
siliis Antiochi atque Eumenis diligen-
ter inquirerent, numquid bello neces-
saria adpararent, ac societatem adver-
sus Romanos junxissent.

(III.) *Excerptum Valesianum.*

Χ. C. Sulpicius Gallus, præter ce-
tera imprudenter facta, quæ proxime
commemoravi, in Asiam postquam
pervenit, per celeberrimas civitates
edicta proposuit, quibus jubebat, ut
quicumque Eumenem regem accusare
vellet, ad diem certum Sardibus præsto
esset. Deinde ipse cum Sardes venis-

set, posita in gymnasio sella, per de-
cem dies accusatoribus vacavit; om-
nis generis probra ac convicia in re-
gem libentissime admittens, et omnino
omnem rem omnemque accusationem
in longum trahens: quippe qui vano
esset ingenio, atque ex dissensione
cum Eumene gloriam captaret.

(IV.) *Mors ANTIOCHI EPIPHANIS.*

A. U. 590.

*

*

*

XI. Κατὰ τὴν Συρίαν Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς, βου- Diamon
templ. in
Elymaide.
 λόμενος εὐπορεῖσθαι χρημάτων, προέθετο στρατεύειν ἐπὶ
 2 τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς τὴν Ἐλυμαΐδα. Παρα-
 γενόμενος δ' ἐπὶ τοὺς τόπους, καὶ διαψευσθεὶς τῆς
 ἐλπίδος, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν τῇ παρανομίᾳ τοὺς βαρ-
 3 βάρους ὁ τοὺς οἰκοῦντας περὶ τὸν τόπον ἀναχωρῶν, ἐν
 4 Τάβαις τῆς Περσίδος ἐξέλιπε τὸν βίον· δαιμονήσας, ὡς Tabae opp.
Persidis.
 ἔνιοί φασι, διὰ τὸ γενέσθαι τινὰς ἐπισημασίας τοῦ
 δαιμονίου κατὰ τὴν περὶ τὸ προειρημένον ἱερὸν παρα-
 νομίαν.

(V.) *DEMETRIUS, obses Romæ, frustra petit a Senatu, ut in regnum Syriæ restitatur.*

*

*

*

XII. Δημήτριος, ὁ τοῦ Σελεύκου, πολὺν ἤδη χρόνον Demetrii
postulatum.
 κατεχόμενος ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὴν Ῥόμηρείαν, πάλαι
 2 μὲν ἐδόκει παρὰ τὸ δίκαιον κατέχεσθαι· δοθῆναι γὰρ
 ὑπὸ Σελεύκου τοῦ πατρὸς, τῆς ἐκείνου πίστεως ἔνεκεν·
 Ἀντίοχου δὲ μετεκληφότες τὴν βασιλείαν, οὐκ ὀφείλειν
 3 ὑπὲρ ἐκείνου τέκνων ὀμνεύειν. Οὐ μὲν, ἀλλὰ τὸν μὲν
 πρὸ τοῦ χρόνον ἦγε τὴν ἡσυχίαν, καὶ μάλιστα διὰ
 4 τὴν Ἀδυναμίαν· ἦν γὰρ ἔτι παῖς. τότε δὲ τὴν ἀκμαίο-

° Articulum ex conject. adjeci.
 Ursin. δύναμιν erat in MSis.

P ὀμνηρίαν Bav.

Ῥ ἀδυναμίαν correxit

(IV.) *Excerptum Valesianum.*

XI. In Syria, ANTIOCHUS rex, pecuniam comparare cupiens, adversus Dianæ templum in Elymaide expeditionem statuit suscipere. Quo cum pervenisset, spe sua frustratus, quod barbari ea loca incolentes tantum

scelus fieri prohiberent; regressus, Tabis, quod Persidis oppidum est, e vivis discessit; insania, ut quidam aiunt, correptus, ob quædam signa atque ostenta, quæ ob violatam religionem, templi ab infesto numine edita erant.

(V.) *Legatio CVII.*

XII. DEMETRIUS, Seleuci filius, quum multos jam annos obses Romæ esset detentus, ille quidem jam dudum injuria detineri se querebatur: datum enim se fuisse a Seleuco patre, fidei illius obsidem: nunc quum patris loco

Antiochus regnaret, æquum non esse, ut pro illius filiis obses remaneret. Sed hactenus quidem Demetrius, ut qui propter ætatem puerilem præesse rebus suis non posset, nihil moverat. Tunc vero, quum tempus ætatis flo-

OL. 153. 4. τήν ἔχων ἡλικίαν, ἐποίησατο λόγους, εἰσελθὼν εἰς τὴν σύγκλητον, ἀξιῶν καὶ παρακαλῶν, κατάγειν αὐτὸ ἐπὶ τὴν βασιλείαν· καθήκειν γὰρ αὐτῷ μᾶλλον, ἢ νητοῖς Ἀντιόχου τέκνοις, τὴν ἀρχήν. Διαθεμένου δὲ καὶ 5 πλείονας λόγους αὐτοῦ πρὸς τὴν προειρημένην ὑπόθεσιν, καὶ μάλιστα προσδραμόντος ἐν τῷ λέγειν, διότι συμφαίνει, καὶ πατρίδα καὶ τροφὸν τὴν Ῥώμην ὑπάρχειν αὐτῷ, καὶ τοὺς μὲν υἱοὺς τῶν ἐκ τοῦ συνεδρίου ἅπαντας ἀδελφῶν ἔχειν διάθεσιν, τοὺς δὲ βουλευτὰς πατέρων, διὰ τὸ παραγενέσθαι μὲν ἔτι νήπιος, τότε δὲ κατὰ ἡλικίαν ὑπάρχειν ἐτῶν εἴκοσι καὶ τριῶν· ἐνετρέποντο μὲν 6 ἅπαντες ἀκούοντες ἐν ἑαυτοῖς, κοινῇ γε μὴν ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ, τὸν μὲν Δημήτριον κατασχεῖν, τῷ δὲ καταλελειμμένῳ παιδὶ συγκατασκευάζειν τὴν ἀρχήν. Τούτο δ' ἐποίησεν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπειδομένη τὴν ἀκμὴν 7 τοῦ Δημητρίου, μᾶλλον δὲ κρίνασα, συμφέρειν τοῖς σφετέροις πράγμασι τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ παιδὸς, τοῦ διαδεδεγμένου τὴν βασιλείαν. Ἐγένετο δὲ 8 τοῦτο δῆλον ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα συμβάντων. Εὐθέως 9 γὰρ καταστήσαντες πρεσβευτὰς τοὺς περὶ Ῥινάϊον Ὀκταοῦιον καὶ Σπόριον Λουκρήτιον καὶ Λεύκιον Αὐρήλιον, ἐξέπεμψαν, τοὺς διοικήσοντας τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν, ὥς αὐτοὶ προηροῦντο· διὰ τὸ μηδένα αὐτῶν 10 ἐμποδῶν στησόμενον εἶναι τοῖς ἐπιταττομένοις, τοῦ μὲν

Negat
senatus.

Cn. Octa-
vius legatus
in Asiam,

Ῥινάϊον Ὀκταοῦιον correxit Ursinus. Τ. Σπόριον Ὀκτάειον erat h. l. in MSis.

rentissimæ ageret, in curiam ingressus, a patribus postulavit, petiitque, ut per populum Romanum in regnum restitueretur: ad se enim potius, quam ad Antiochi filios, regnum pertinere. Et quum in hanc sententiam plura disse-ruisset, atque illud præsertim subinde repetiisset, patriam sibi et altricem ter-ram esse Romam, omnes senatorum filios instar fratrum, ipsos senatores loco patrum, ut qui Romam parvulus venisset, jam autem annos tres et viginti esset natus: etsi movebantur patres, quum hæc dicentem audirent; omnes tamen communi consensu decreve-

runt, Demetrium esse detinendum, et puero, quem Antiochus reliquerat, regnum firmandum. Cujus consilii ea, nisi fallor, caussa fuit, quod florem ætatis, in qua tum erat Demetrius, suspectum senatus habebat, conducibilioremque rebus suis ætatem infirmam illius, qui relictus erat successor, judicabat. Atque hoc, quæ postea sunt secuta, palam fecerunt. Exemplo enim legatos decreverunt, Cn. Octavium, Sp. Lucretium, et L. Aurelium; quos ad regnum illud administrandum ex voluntate ipsius senatus miserunt: quippe fore neminem impedimento,

Βασιλείῳ παιδὸς ὄντος, τῶν δὲ προιστάτων ἀσμενιζόντων Λ. V. 490.
 ἐπὶ τῷ μὴ παραδεδοῖσθαι τὰ πράγματα τῷ Δημητρίῳ·
 11 μάλιστα γὰρ τοῦτο προσεδόκων. Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸν
 Γνάϊον ἐξώρμησαν, ἔχοντες ἐντολὰς, πρώτας μὲν, τὰς
 ναῦς τὰς καταφράκτους διαπρῆσαι, μετὰ δὲ ταῦτα,
 τοὺς ἐλέφαντας νευροκοπῆσαι, καὶ καθόλου λυμῆνασθαι
 12 τὴν βασιλείον δύναμιν. Προσενετείλαντο δὲ τούτοις, et in Ma-
cedoniam.
 καὶ τὰ κατὰ τὴν Μακεδονίαν ἐπισκέψασθαι. συνέβαινε
 γὰρ, τοὺς Μακεδόνας, ἀήθεις ὄντας δημοκρατικῆς καὶ
 13 συνεδριακῆς πολιτείας, στασιάζειν πρὸς αὐτούς. Ἔδει et ad Ari-
arathem.
 δὲ τοὺς περὶ τὸν Γνάϊον καὶ τὰ περὶ τοὺς Γαλάτας,
 καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀριαράθου βασιλείαν ἐποπτεῦσαι.
 14 Μετὰ δὲ τινα χρόνον αὐτοῖς ἑπαπεστάλη γράμματα
 παρὰ τῆς συγκλήτου, καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασι-
 λεῖς διαλύσαι κατὰ δύναμιν.

(VI.) *Legationes Romanæ ad Ariarathem, Cappadociæ regem.*

*

*

*

XIII. Ὡς κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους παρεγένοντο πρέσ- M. Junius
legatus.
 βεις ἐκ τῆς Ῥώμης· πρῶτον μὲν οἱ περὶ τὸν Μάρκον
 Ἰούνιον, διευκρινήσοντες τὰ πρὸς τοὺς Γαλάτας δια-
 2 φέροντα τῷ βασιλεῖ. Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἠδυνήθησαν οἱ
 Τρόκμοι δι' αὐτῶν ἀποτεμεῖσθαι τῆς Καππαδοκίας οὐδὲν, Trocmi.

¹ Nescimus an Ursini ingenio hoc debeatur. ² *ἑπαπεστάλη* Bav. quod probum erat, et teneri debuerat. ³ Desideratur hæc Ecloga in Cod. Bav.

rege puero, et principibus aulæ bene agi secum existimantibus, si Romani Demetrio regnum non traderent; quod futurum illi maxime existimaverant. Profectus igitur est Cnæus cum collegis, postquam mandata hujusmodi essent accepta, ante omnia, ut naves tectas comburerent, deinde ut elephantis nervos inciderent, et uno verbo regias opes quam maxime possent imminuerent. Præterea mandatum

istis est, ut *Macedoniam* inviserent: nam Macedones, qui popularis status insolentes erant, et publici concilii usum nullum habebant, seditiones inter se agitabant. Jussi etiam fuerant hi legati, res *Gallogræcorum* et *Ariarathis* regnum diligenter invisere. Post aliquod vero tempus missæ ad illos a senatu sunt literæ, quibus jubebantur, reges etiam Alexandriæ omni studio invicem conciliare.

(VI.) *Legatio CVIII.*

*

*

*

XIII. Per id tempus venerunt Roma legati, primo quidem *M. Junius*, ad disceptandas controversias inter Gallo-

græcos et regem *Ariarathem*. Postquam enim *Trocmi* regni Cappadociæ nullam partem occupare potuerunt,

ΟΙ. 153. 4. ἀλλ' ἐκ χειρὸς [ἑαί ἐδάμνησαν, τὸν Καππαδόκην ἐπι-
 βαλόμενοι πολεμεῖν] καταφυγόντες ἐπὶ Ῥωμαίους,
 διαβάλλειν ἐπειρῶντο τὸν Ἀριαράθην. Ὡν χάριν ἀπε- 3
 στάλησαν οἱ περὶ τὸν Ἰούνιον. πρὸς οὗς ὁ βασιλεὺς
 ποιησάμενος τοὺς ἀρμόζοντας λόγους, καὶ τᾶλλα
 φιλανθρώπως ὁμιλήσας, ἐκείνους μὲν εὐλογοῦντας ἀπέ-
 στείλει. Μετὰ δὲ ταῦτα παραγενομένων πρεσβευτῶν 4
 τῶν περὶ Γνάϊον Ὀκταούϊον καὶ Σπόριον Λουκρήτιον,
 καὶ διαλεγομένων τῷ βασιλεῖ πάλιν περὶ τῶν πρὸς τοὺς
 Γαλάτας αὐτῷ διαφερόντων βραχέα περὶ τούτων κοινο- 5
 λογησάμενος, καὶ φήσας, εὐεπάγωγος εἶναι πρὸς τὸ
 κρῖν, λοιπὸν ἤδη τὸν πλείω λόγον ὑπὲρ τῶν κατὰ
 Συρίαν ἐποιεῖτο πραγμάτων, εἰδὼς ἐκεῖσε προάγοντας
 τοὺς περὶ τὸν Ὀκταούϊον ὑποδεικνύων αὐτοῖς τὴν ἀκα- 6
 ταστασίαν τῆς βασιλείας, καὶ τὴν οἰκειότητα τῶν
 προεστώτων αὐτῆς, καὶ προσεπαγγελλόμενος, ἀκολου-
 θῆσιν μετὰ δυνάμεως, καὶ συνεφεδρεύσειν τοῖς καιροῖς,
 ἕως ἂν ἐπανέλθωσιν πάλιν ἐκ τῆς Συρίας ἀσφαλῶς.
 Οἱ δὲ περὶ τὸν Γνάϊον, ἐν πᾶσιν ἀποδεχόμενοι τὴν τοῦ 7
 βασιλέως εὐνοίαν καὶ προθυμίαν, κατὰ μὲν τὸ παρὸν
 οὐκ ἔφασαν προσδεῖσθαι τῆς παραπομπῆς· εἰς δὲ τὸ 8
 μέλλον, ἐάν τις ὑποπίπτῃ χρεία, διασαφῆσειν ἀόκνως·
 κρίνειν γὰρ αὐτὸν ἕνα τῶν ἀληθινῶν Ῥωμαίοις φίλων.

Cn. Octa-
 vius legi-
 tus.

† Verba uncis inclusa ex conjectura maxime Reiskii emendavi. Pro eis vulgo hæc leguntur: ἐκ χειρὸς ἐκδομήσαντο τὴν * δόκην ἐπιβαλόμενοι πόλεμον.

sed e vestigio statim repulsi sunt, quoties bellum inferre Cappadoci fuerant ausi; confugientes ad Romanos, Ariarathem in odium illorum adducere sunt conati. Idcirco missa est ad regem legatio, cujus princeps *Junius*. Cum quibus rex pro tempore locutus, quum proluxa humanitate eos accepisset, suas ipsius laudes prædicantes dimisit. Postea legati alii venerunt, *Cn. Octavius et Spurius Lucretius*. Qui ubi regem denuo adlocuti essent de controversia, quam habebat cum Gallogræcis; ille paucis rem omnem exponere, ac dicere, in eorum judicio facile se adquieturum. Ceterum de *Syria rebus* pleraque omnis ejus fuit oratio, quod sciret, eo

pergere Octavium. Ostendit igitur legatis, et regni illius quam incertus esset status, et quanta sibi cum illis necessitudo intercederet, qui rerum ibi potirentur. Pollicitus item est illis, cum copiis se eos comitaturum, et paratum intentumque ad omnem occasionem futurum, donec absque omni periculo ex Syria essent reversi. Legati ubi significassent, quam grata sibi esset hæc regis benevolentia et propensus animus, in præsentia quidem ejus comitatu opus sibi non esse dixerunt; in posterum vero si qua in re præsidio opus haberent, illi se absque ulla cunctatione significaturos; quem inter vere amicos populi Romani numerarent.

III.

RES GESTÆ ANNO URBIS DXCI.

(I.) *Res Ariarathis, Ariarathis filii, regis Cappadociae.*

*

*

*

Ol. 154. 1.

A. U. 591.

Ariarathes

successit

patri.

XIV. ΠΑΡΕΓΕΝΟΝΤΟ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν
 παρὰ Ἀριαράθου, τοῦ νεωστὶ διαδεδεγμένου τὴν Καπ-
 παδοκῶν βασιλείαν, πρέσβεις, ἀνανεωσόμενοι τὴν τε
 2 φιλίαν καὶ συμμαχίαν τὴν προϋπάρχουσαν καὶ καθ-
 ὄλου παρακαλέσοντες τὴν σύγκλητον, ἀποδέξασθαι τὴν
 τοῦ βασιλέως εὐνοίαν καὶ προθυμίαν, ἣν ἔχει καὶ κοινῇ
 3 καὶ κατ' ἰδίαν πρὸς ἅπαντας Ῥωμαίους. Ἡ δὲ σύγ-
 κλητος διακούσασα τῶν λόγων, τὴν τε φιλίαν ἀνε-
 νεώσατο καὶ τὴν συμμαχίαν, καὶ καθόλου τὴν ὅλην
 αἵρεσιν ἀποδεξαμένη τοῦ βασιλέως, "φιλάνθρωπος ἐγεν-
 4 ῆθη. Τοῦτο δ' ἐγένετο μάλιστα διὰ τὸ τοὺς περὶ τὸν
 Τιβέριον, καθ' ὃν καιρὸν ἐξαπεστάλησαν ἐπισκεψόμενοι
 τὰ κατὰ τοὺς βασιλεῖς, ἐπανελθόντας, εὐφήμεους λόγους
 ποιήσασθαι, περὶ τε τοῦ πατρὸς καὶ καθόλου τῆς βασι-
 5 λείας αὐτῶν. Οἷς πιστεύσαντες οἱ τοῦ συνεδρίου, τοὺς
 τε πρεσβευτὰς φιλανθρώπως ἀπεδέξαντο, καὶ τὴν ὅλην
 αἵρεσιν τοῦ βασιλέως.

Amicitiam
renovat
cum Roma-
nis.^u φιλανθρώπως ἀπικρίθη suspicatus est Reisk.

III.

(I.) *Legatio CIX. (et CXII.)*

*

*

*

XIV. EODEM tempore ab *Ariarathē*,
 qui regni Cappadociae successionem
 paullo ante adierat, venerunt legati,
 ad renovandam amicitiam et societa-
 tem, quæ jam ante illi regno interces-
 serat cum populo Romano, et ad ro-
 gandum senatum, ut regem, qui pub-
 lica privatimque universis Romanis
 bene cuperet, et ad omnia officia esset
 paratus, benevolentia sua complectere-
 tur. Senatus, audita ejus oratione,
 non solum amicitiam societatemque

renovavit; sed etiam, laudato regis
 animo, comiter legatos excepit. Hoc
 autem propterea factum, quia *Tiberius*,
 qui ad cognoscenda regum consilia
 fuerat missus, reversus ab ea lega-
 tione, de patris ipsius animo erga
 populum Romanum, atque in univer-
 sum de eorum regno, multa benigna
 retulerat. Quibus confisi patres, per-
 humaniter exceperunt legatos, et regis
 voluntatem collaudarunt.

Ol. 154. 1.
Lætat
amicitia
Romano-
rum.

Ossa matris
et sororis
repetit a
Lysia.

XV. Ὁ δὲ Ἀριαράθης, ὁ βασιλεὺς Καππαδοκίας, προσδεδεγμένος τοὺς εἰς τὴν Ῥώμην ἀποσταλέντας πρεσβευτὰς, νομίσας ἐκ τῶν ἀποκρίσεων ἐν ὀρθῷ κεῖσθαι τὴν βασιλείαν αὐτῷ, ἐπειδὴ καθίκεται τῆς Ῥωμαίων εὐνοίας, ἔθυε τοῖς θεοῖς χαριστήρια τῶν γεγονότων, καὶ τοὺς ἡγεμόνας εἰστία. Μετὰ δὲ ταῦτα πρεσβευτὰς ἀπέ-²στειλε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Λυσίαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, σπουδάζων ἀνακομίσασθαι τὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ μητρὸς ὅστ᾽ αἰ. Τὸ μὲν οὖν ἐγκαλεῖν ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀσεβή-³ματος ἀπεδοκίμαζεν, οὐ βουλόμενος ἐρεθίζειν τοὺς περὶ τὸν Λυσίαν, ἵνα μὴ διαφευσθῇ τῆς προθέσεως, καίπερ βαρέως φέρον τὸ γεγονός· ἀξιωματικὰς δὲ δοὺς ἐντο-⁴λὰς, ἐξαπέστειλε τοὺς πρέσβεις. Τῶν δὲ περὶ τὸν Λυσίαν συγχωρησάντων, καὶ τῶν ὅστων ἀνακομισθέντων ὡς αὐτὸν, ἀποδεξάμενος μεγαλομερῶς τὴν παρουσίαν αὐτῶν, ἔθαψε παρὰ τὸν τοῦ πατρὸς τάφον κηδεμονικῶς.

(II.) *Res RHODIORUM.*

Rhodium
legatio
Romam.

XVI. Οἱ Ῥόδιοι, διαπεπνευκότες ἐκ τῆς περὶ αὐτοὺς γενομένης δυσχερείας, ἔπεμπον εἰς τὴν Ῥώμην πρεσβευτὰς, τοὺς περὶ Κλεαγόραν· [^xΚάλυνδαν πόλιν]²

^x Verba Κάλυνδαν πόλιν ex conject. restitui. Κλεαγόραν καὶ λάνδαμιν Bav. Κλεαγόραν καὶ λύνδαμιν cod. Urs. Unde Κλ. καὶ Λύνδαμιν fecit Ursinus. Cum ad verbum παραχωρηθῆναι desideraretur nomen, Reiskius supplendum suspicatus est τὸ ἐλλιμένιον.

(Legatio CXII.)

xv. *Ariarathes, Cappadocia* rex, post reditum legatorum quos Romam miserat, persuasus ex eorum responsis, in tuto sibi regnum esse collocatum, quandoquidem benevolentiam Romanorum esset nactus; ut pro tanto beneficio diis gratias ageret, rem sacram facere instituit, et duces suos convivio excepit. Post hæc Antiochiam legatos ad *Lysiam* misit, quo sororis matrisque ossa reciperet. Ac de scelere quidem impio, quod fuerat admissum,

expostulare in præsentia supersedendum sibi esse existimavit, quantumvis iniquo animo rem ferret; ne, si *Lysiam* irritaret, voti sui compos non fieret. Mandavit igitur legatis, ut precibus magis, quam exprobratione, uterentur. Quum autem permittente *Lysia* reportatæ reliquiæ ad illum fuissent, magnifico adparatu illa suscepit, et summo studio juxta patris tumulum humavit.

(II.) *Legatio CX. (et CXI.)*

xvi. *Rhodi* posteaquam ex illa su-

periorum calamitate respirarunt, legatos Romam miserunt, *Cleagoram* cum

3 ἄξιόσοντας σφίσι παραχωρηθῆναι· περὶ δὲ τῶν ἐχόν- A. U. 591.
των ἐν τῇ Λυκία καὶ Καρία κτήσεις, αἰτησομένους τὴν
σύγκλητον, ἵνα αὐτοῖς ὅχρην ἐξῇ, κατὰ καὶ πρότερον.
4 Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ὁλοσσὸν στήσαι τοῦ δήμου τῶν
Ῥωμαίων ἐν τῷ τῆς Ἀθηναῖς ἱερῷ τριακοντάπηχυν.

*

*

XVII. Τῶν Καλυδῆων ἀποστάντων Καυνίων, καὶ ^{Calynda}
μετὰ ταῦτα πολιορκεῖν ἐπιβαλλομένων αὐτοὺς τῶν Καυ- ^{Rhodus}
νίων, τὰς μὲν ἀρχὰς ἠπέκαλίσαντο Κνιδίους οἱ Καλυν- ^{sese tradit.}
2 δεῖς· ὧν καὶ παραπεσόντων κατὰ βοήθειαν, ἐπὶ ποσὸν
3 ἀντεῖχον τοῖς ὑπεναντίοις. Ἀγωνιῶντες δὲ τὸ μέλλον,
ἠπρέσθεις ἐξέπεμψαν πρὸς Ῥοδίους, ἐγχειρίζοντες σφᾶς
4 αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν. Οἱ δὲ Ῥόδιοι, πέμψαντες
βοήθειαν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, τὴν τε
5 πολιορκίαν ἔλυσαν, καὶ παρέλαβον τὴν πόλιν. Συνέβη
δὲ, καὶ τὴν σύγκλητον αὐτοῖς βεβαιῶσαι τὴν τῶν Κα-
λυδῆων κτήσιν.

Υ ἄξιόσοντας correxit Ursin. ἀξιώσοντας dant MSti. ² ὁλοσσὸν ingenio
Ursini debetur. πολὺς cod. Urs. πολλοὺς Bav. ^a ἠπικαλίσαντο correxi cum
Reisk. Vulgo ἀπικαλίσαντο. ^b Pro verbis πρέσθεις ἐξέπεμψαν πρὸς Ῥοδίους,
quæ ex conject. restituit Ursinus, nil amplius in MStis erat, nisi πρέσθιων μὲν
ἐγχειρίζοντες.

collegis, qui [Calyndam oppidum] sibi antea jure possidere illis liceret. In-
concedi postularent: deinde ut eorum super decreverunt iidem, in honorem
nomine, qui in Lycia et Caria prædia populi Romani colossum cubitorum
habebant, peterent, quo illa pari atque triginta in æde Minervæ dedicare.

(Legatio CXI.)

XVII. Quum a Cauniis Calyndenses dios miserunt, se suamque urbem
defecissent, ac postea obsidionem eo- illis dedentes. Rhodii, terra marique
rum adgressi esset Caunii; illi prin- auxilio misso, urbem obsidione libera-
cipio quidem a Cnidiis auxilia popo- runt, eamque sibi traditam acceperunt.
scerunt: quibus etiam prompte suppe- Mox vero etiam senatus ejus posses-
tias ferentibus, aliquamdiu hostibus sionis retinendæ jus et potestatem il-
restiterunt. Sed mox de exitu belli lis concessit.
anxii et solliciti, legationem ad Rho-

IV.

RES GESTÆ ANNO DXCII.

I. IN ITALIA.

[(I.) PTOLEMÆUS junior (Phyſcon) Romæ a Senatu Cyprum insulam petit.

Ol. 154. 2.

A. U. 592.

Ægypti
regnum
inter duos
fratres
divisum.

*

*

*

Canuleius
et Quintus,
legati.

XVIII. ΜΕΤΑ τὸ μερίσαι τοὺς Πτολεμαίους τὴν βασιλείαν, παρεγένετο Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος εἰς τὴν Ῥώμην, ἀθετεῖν βουλόμενος τὸν γεγονότα μερισμὸν αὐτῷ πρὸς τὸν ἀδελφόν· Φάσκων, οὐχ ἑκῶν, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, τῷ καιρῷ περιληφθεὶς, πεποιηκέναι τὸ προσταττόμενον. καὶ παρεκάλει τὴν σύγκλητον μερίσαι τὴν Κύπρον αὐτῷ· καὶ γὰρ καὶ τούτου γενομένου, καταδεεστέραν ἔξειν μερίδα τοῦ ἀδελφοῦ παρὰ πολὺ. Τῶν δὲ περὶ τὸν ῥΚανουλήϊον καὶ Κόϊντον ἀπομαρτυροῦντων τοῖς περὶ τὸν ῥΜένυλλον, τοῖς παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου παραγεγονόσι πρεσβευταῖς, διότι καὶ τὴν Κυρήνην ὁ νεώτερος καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοὺς ἔχοι· τοιαύτην γενέσθαι τὴν τῶν ὄχλων πρὸς αὐτὸν ἀλλοτριότητα καὶ προσκοπήν· διὸ καὶ, παρ' ἐλπίδα καὶ παραδόξως δεδομένων αὐτῷ τῶν κατὰ Κυρήνην πραγμάτων, ἀσμένως δέξαιτο, καὶ σφαγίων τμηθέντων καὶ λάβοι τοὺς ὄρκους παρὰ τὰδελφοῦ, καὶ δοίη περὶ τούτου· τοῦ δὲ

^c Κανολήϊον Bav.

^d Sic constanter MSti et h. l. et deinde. Quod nomen, nescio quid secutus, Ursinus in Μινύλλον mutavit.

Casauboni conject. scripsi. Vulgo κατὰ Κυρήνην. καὶ τὴν Κυρήνην ex

δίξαι Ursin. cum MStis, quod in δίξασθαι sua auctoritate mutavit Casaubonus. ^f Sic correxi. Mendose

IV.

(I.) Legatio CXIII.

XVIII. POSTQUAM Ptolemæi regnum sunt partiti, venit Romam Ptolemæus junior, institutam cum fratre partitionem infectam redditurus; quod diceret, non sponte se, verum difficultatibus temporum cedere coactum, id fecisse, quod jussus fuisset. Petere igitur a senatu, ut Cyprum sibi adjudicaret: nam, etiam sic, longe deteriore suam portionem fore portione fratris. Quum vero Canuleius ac Quintus suo

testimonio confirmarent id quod dicebat Menyllus, qui a majore Ptolemæo legatus aderat: Ptolemæum nempe juniorem non solum Cyrenen, sed et ipsam vitam, sua opera retinere; adeo vulgo omnium animos ab eo alienatos esse, tantamque offensam contractam, ut pro magno beneficio concessum ipsi præter spem suam et opinionem Cyrenæ regnum acciperet; idque pactum sacris rite peractis, fide data invicemque accepta esse firmatum: omnibus his contra-

- 6 Πτολεμαίου πᾶσι τούτοις ἀντιλέγοντος· ἡ σύγκλητος, A. II. 502.
 ἅμα μὲν ὁρῶσα τὸν ἡμερισμὸν * γεγονότα τελίως, ἅμα Astota
 δὲ βουλομένη διελθεῖν τὴν βασιλείαν πραγματικῶς, αὐ- senatus
 τῶν αἰτίων γενομένων τῆς διαιρέσεως, συγκατέθετο τοῖς consilia.
 7 φέροντι. Πολὺ γὰρ ἤδη τοῦτο τὸ γένος ἐστὶ τῶν
 διαβουλίῶν παρὰ Ῥωμαίοις, ἐν οἷς διὰ τῆς τῶν πέλας
 ἀγνοίας αὖξουσιν καὶ κατασκευάζονται τὴν ἰδίαν ἀρ-
 χὴν πραγματικῶς, ἅμα χαριζόμενοι καὶ δοκοῦντες
 8 εὐεργετεῖν τοὺς ἀμαρτάνοντας. Διὸ καὶ καθορῶντες τὸ
 μέγεθος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ δυναστείας, καὶ δεδιότες, ἄν
 ποτε τύχῃ προστάτου, μὴ μεῖζον φρονῇ τοῦ καλῆκοντος·
 9 κατέστησαν πρεσβευτὰς, Τίτον Τορκουάτον καὶ Γνάϊον T. Torqua-
 Ἰμερόλαν, τοὺς κατὰζοντας ἐπὶ τὴν Κύπρον τὸν Πτο- tus et Cn.
 λεμαῖον, καὶ τελειώσοντας ἅμα τὴν ἐκείνων καὶ τὴν Merula,
 10 αὐτῶν πρόθεσιν. Καὶ παραχρῆμα τούτους ἐξαπέστει- legati.
 λαν, δόντες ἐντολὰς, διαλύσαι τοὺς ἀδελφούς, καὶ
 κατασκευάσαι τῷ νεωτέρῳ τὴν Κύπρον χωρὶς πολέμου.

(II.) DEMETRIUS *Roma profugit in Syriam.*

* * *

- XIX. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον προσπεσούσης τῆς Cn. Octavii
 2 περὶ τὸν Γνάϊον περιπετείας, ὡς ἀνηρέθη· καὶ τῶν παρὰ cædes.

g Post μερισμὸν excidit nescio quid. Particulam οὐ ex ing. suppleverat Ursinus. ἄτοπον, ἄλογον vel ἄδικον suspicatus est Reisk. h Sic correxi et orationem distinxi. Vulgo edebatur ἅμα χαριζόμενοι, καὶ δοκοῦντες. i Vulgo Ἰμερόλαν invitis MStis.

dicente Ptolemæo; senatus, videns quidem, omnino * esse divisionem, simul vero, quandoquidem dividendi regni ipsi fratres auctores fuissent, cupiens dato consilio institui partitionem, adsensit junioris fratris postulatis, quæ sibi utiliora esse intelligebat. Multum enim Romani hoc genere consiliorum utuntur, quibus per aliorum imprudentiam suum augment et effacaciter adstruunt firmantque imperium eodem tempore, quo illis, qui sua imprudentia peccant, indulgent et be-

neficiū in eos conferre videntur. Tunc igitur, potentia regni Egyptiaci intellecta, veriti, ne, si quando caput contingeret illi imperio, altius quam par esset, spiraret, Titum Torquatum et Cn. Merulam legatos decreverunt, qui Ptolemæum in Cyprum reducerent, in qui ex sua atque ipsius voluntate negotium illud conficerent. Protinus ergo et legatio hæc missa est cum mandatis, ut pacem inter fratres conciliarent, et juniori regnum Cypri citra vim et arma tradendum curarent.

(II.) Legatio CXIV.

* * *

- XIX. Eodem fere tempore, postquam Cnæi Octavii, qui occisus fuerat; quumque etiam legati Antiochi, quos
 esset Romam nuncius adlatus de casu

Ol. 154. 2. τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου πρεσβευόντων, ὧν ὁ Λυσίας
ἔπεμψε, παραγεγονότων, καὶ πολλοὺς διαθεμένων λό-
γους, ὑπὲρ τοῦ ἰμὴ κεκοινωνηκέναι τῆς πράξεως τοὺς
τοῦ βασιλέως φίλους· ἡ μὲν σύγκλητος παρέπεμπε 3
τοὺς πρεσβευτάς, οὐ βουλομένη διδόναι περὶ τούτων
ἀπόφασιν οὐδεμίαν, οὐδ' ἐκτίθεσθαι καθόλου τὴν αὐτῆς
γνώμην. Ὁ δὲ Δημήτριος, πτοηθεὶς ἐπὶ τοῖς ἡγγελ- 4
μένοις, ἐξ αὐτῆς προσεκάλει τὸν Πολύβιον, καὶ προσανέ-
φερεν διαπορῶν, εἰ δεῖ πάλιν ἔντυχεῖν τῇ συγκλήτῳ
περὶ τῶν καθ' αὐτόν. Ὁ δὲ παρεκάλει μὴ δις πρὸς 5
τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ τὰς ἐλπίδας
ἔχειν, καὶ τολμᾶν τι βασιλείας ἄξιον· πολλὰς γὰρ
ὑποδεικνύειν ἀφορμὰς τοὺς ἐνεστῶτας καιροὺς. Ὁ δὲ 6
Δημήτριος συννοήσας τὸ λεγόμενον, τότε μὲν ἀπε-
σιώπησε· μετ' ὀλίγον δὲ τινι τῶν συνήθων Ἀπολλωνίῳ
μετέδωκε περὶ τῶν αὐτῶν. Ὁ δὲ προειρημένος, ἄκακος 7
ὦν, καὶ κομιδῇ νέος, συνεβούλευε πείραν ἔτι λαβεῖν τῆς
συγκλήτου· πεπεισθαι γὰρ, ἐπεὶ τῆς βασιλείας ἀλόγως
αὐτὸν ἔστέρηκε, τῆς γε ὁμηρείας αὐτὸν ἀπολύσειν.
ἄτοπον γὰρ εἶναι τελέως, Ἀντιόχου τοῦ παιδὸς διαδε- 8
δεγμένου τὴν ἐν Συρίᾳ βασιλείαν, Δημήτριον ὁμηρεῦειν
ὑπὲρ αὐτοῦ. Τούτοις μὲν οὖν τοῖς λόγοις πεισθεὶς, 9
πάλιν εἰσῆλθεν εἰς τὴν σύγκλητον ὁ προειρημένος, καὶ
παρεκάλει τῆς γε κατὰ τὴν ὁμηρείαν ἀνάγκης αὐτὸν

Demetrius
deliberat
cum Poly-
bio.

Non sequi-
tur con-
siliū
Polybii.

¹ Abest μὴ a Bav. ^k ἐντυχεῖν correxit Ursin. ἐντυχῶν Bav. ^l ἐστέρηκε
adscivi ex Bav. Vulgo ἰστέρησε.

Lysias miserat, Romam venissent, et multa disseruissent, quo probarent, cædis ejus conscios non fuisse regis amicos; senatus contemtim audivit legatos, neque de ea re quidquam respondit, quia mentem suam prodere omnino nolebat. At *Demetrius* hoc nuncio perculsus, *Polybium* arcessit, et cum eo deliberat, deberetne iterum de suis rebus cum patribus agere. *Polybius* *Demetrium* monuit, *caveret ad eundem lapidem bis offendere; quin potius spes suas in seipso poneret, aude-retque aliquid regno dignum: multas enim ipsi præsentem rerum statum oc-casionibus exhibere.* *Demetrius* animad-verso, quo hoc consilium spectaret, in

præsentia verbum non dicere: at non multo post de iisdem rebus cum *Apol-lonio* ex familiarium numero commu-nicare. Is, ut bonus homo et admo-dum juvenis, iterum explorandam vo-luntatem senatus censebat: neque enim dubitare se, quoniam sine caussa regno eum patres spoliassent, quin ne-cessitatem certe manendi Romæ pro obside forent illi remissuri. Rem enim esse penitus absurdam, quum in regno Syriæ *Antiochus* successisset, obsidem fidei illius *Demetrium* reti-neri. Hujus oratione persuasus *De-metrius*, iterum in curiam venit, et ut saltem necessitate liberaretur manen-di Romæ pro obside, orat, quando re-

ἀπολύειν, ἰπεὶ τὴν βασιλείαν ἔκριναν Ἀντιόχῳ συγ-
 10 κατασκευάζειν. Καὶ πλείω δὲ πρὸς ταύτην τὴν ὑπό-
 θεισιν αὐτοῦ διαλεχθέντος, ἔμεινεν ἡ σύγκλητος ἐπὶ τῆς
 11 αὐτῆς αἰρέσεως· ὅπερ εἰκὸς ἦν. καὶ γὰρ πρότερον οὐ
 διὰ τὸ μὴ λέγειν τὰ δίκαια τὸν Δημήτριον ἔκρινεν τὴν
 ἀρχὴν τῷ παιδὶ συνδιαφυλάσσειν, ἀλλὰ διὰ τὸ συμ-
 12 φέρειν τοῖς σφετέροις πράγμασιν. μενόντων δὲ τῶν ὅλων
 ἐπὶ τῆς αὐτῆς διαθέσεως, μένειν εἰκὸς ἦν καὶ τὴν τῆς
 συγκλήτου διάληψιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς προαιρέσεως.

XX. Πλὴν ὃ γε Δημήτριος, μάτην ἡ ἐξάσας τὸ
 κύκνειον, καὶ γνοῦς, ὅτι καλῶς αὐτῷ συνεβούλευεν ὁ
 2 Πολύβιος, μὴ δις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίνειν· μετα-
 μεληθεὶς ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, ἅμα δὲ καὶ φύσει μεγα-
 λόφρων ὑπάρχων, καὶ τόλμαν ἱκανὴν ἔχων πρὸς τὸ
 κριθέν, εὐθέως ἐκάλει Διόδωρον, προσφάτως ἐκ τῆς
 Συρίας παραγεγονότα, καὶ μετεδίδου περὶ τῶν καθ'
 3 αὐτόν. Ὁ δὲ Διόδωρος τροφεὺς μὲν ἐγεγόνει τοῦ
 Δημητρίου· πανοῦργος δ' ὢν, καὶ καταπτεικῶς ἐπι-
 4 μελῶς τὰ κατὰ τὴν Συρίαν, ὑπεδείκνυεν αὐτῷ· διότι,
 τῶν μὲν ἐκεῖ τεταραγμένων διὰ τὸν Γναίου ὁφόνον, καὶ
 ῥ' διαπιστούντων τῶν μὲν πολλῶν τοῖς περὶ τὸν Λυσίαν,
 τῶν δὲ περὶ τὸν Λυσίαν τοῖς πολλοῖς, τῆς δὲ συγκλήτου
 πεπεισμένης ἐκ τῶν τοῦ βασιλέως φίλων γεγονέναι τὴν

Diodorus.
 educator
 Demetrii.

^m Sic Bav. Vulgo συμφέρον, nescio an ex Ursini ing. ⁿ ἐξάσας ex conject.
 scripsi. ἱκανίσας est in codd. quod in ἱξηχίσας mutavit Ursinus. ^o φόνον cor-
 rexerit Gronov. ex versione Casaub. φόνον edit. Urs. et Casaub. cum MStis.
 ῥ' διαπιστούντων correxi, monente Gronov. Vulgo διαπιστευόντων.

gnum Antiocho firmassent. In hanc mentem quum plura etiam Demetrius dixisset, nihilominus tamen in sententia senatus mansit: quod et consentaneum erat. Nam et antea regnum puero conservandum decreverat, non quia injusta esset Demetrii oratio; sed quia ita reipublicæ expediret. Quum igitur status rerum idem maneret; rationi consentaneum erat, ut et senatus sententia in eodem proposito maneret.

xx. Ceterum Demetrius, frustra edito cygneo cantu, postquam experientia magistra cognovisset, rectum fu-

isse Polybii consilium, monentis ne ad eundem lapidem bis offenderet; pœnitentia ductus sui facti, quum præsertim magni vir animi esset, et satis audaciæ haberet ad exsequendum quod semel statuisset, Diodorum ad se vocat, qui recens e Syria venerat, deque suis rebus cum eo deliberat. Fuerat hic Diodorus Demetrii educator, homo vafer, qui, Syriæ statu adcurate perspecto, edocuit illum, rebus ibi turbatis propter Cnæi cædem, quum neque populi Lysia fiderent, neque Lysias populis, et senatus crederet, fraude sullicorum regis suos legatos fuisse viola-

Ol. 154. 2. εἰς τοὺς σφετέρους πρεσβευτὰς παρανομίαν, κάλλιστον
εἶναι καιρὸν ἐπιφανῆναι τοῖς πράγμασι. Ταχέως γὰρ 5
τοὺς μὲν ἐκεῖ μεταρρίψειν τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν,
καὶ ὅλως μετὰ παιδὸς ἑνὸς ποιήσεται τὴν παρουσίαν·
τὴν δὲ σύγκλητον οὐ τολμήσειν ἔτι βοηθήσειν, οὐδὲ
¹συνεπισχύσειν τοῖς περὶ τὸν Λυσίαν, τοιαῦτα διεργα-
σαμένοις. Λοιπὸν εἶναι, τὸ λαθεῖν ἐκ τῆς Ῥώμης 6
²ἀπελθόντας, καὶ μηδένα λαβεῖν ἔννοιαν τῆς ἐπιβολῆς
Polybius αὐτοῦ. Δοξάντων δὲ τούτων, μετεπέμπετο τὸν Πολύ- 7
βιον, καὶ δηλώσας τὰ δεδογμένα, παρεκάλει συνεπι-
λαβεῖσθαι τῆς ἐπιβολῆς, καὶ συνδιανοηθῆναι, πῶς ἂν
Menyllus
legatus
Ptolemæi
senioris, χειρισθεῖη τὰ κατὰ τὸν δρασμόν. Συνέβαινε δὲ κατὰ 8
τὸν καιρὸν τοῦτον, Μένυλλον μὲν τὸν Ἀλαβανδέα παρ-
εἶναι πρεσβεύοντα παρὰ τοῦ ³πρεσβύτου βασιλέως
Πτολεμαίου, χάριν τοῦ συγκαταστῆναι καὶ δικαιολο-
γηθῆναι πρὸς τὸν νεώτερον Πτολεμαῖον· ἐτύγχανε δὲ
προϋπάρχουσα τῷ Πολυβίῳ πρὸς τὸν Μένυλλον ἰσχυρὰ
συνήθεια καὶ πίστις. διὸ καὶ, νομίσας αὐτὸν ἐπιτήδειον 9
εἶναι πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν χρεῖαν, συνέστησε τῷ Δημη-
adjuvat De-
metrium. τρίῳ μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ φιλοτιμίας. Ὁ δὲ 10
κοινωνήσας τῆς ἐπιβολῆς, ἀνεδέξατο, τὴν τε ναῦν ⁴ἑτοι-
μάσαι, καὶ τᾶλλα πρὸς τὸν πλοῦν ἀπαρτιεῖν. Οὗτος 11
μὲν οὖν εὐρῶν ἐν τῷ στόματι τοῦ Τιβέριος ὀρμούσαν

¹ συνεπισχύειν Bav. ² ἀπελθόντα malim. ³ Sic MSti πρεσβυτέρου quod
vulgo habent, ingenio Ursini debetur. ⁴ ἑτοιμάσαι recepi ex Bav. Vulgo
ἱτοιμάσας.

tos, opportunissimum esse tempus ad
aliquid moliendum, ut in ipso regno
repente hominibus sese ostenderet. Sta-
tim enim Syros regnum fore in ipsum
translaturos, si vel uno puero comitalus
venisset: neque ausurum senatum pue-
ro regi openi ferre, neque potentiam
Lysia, a quo tantum scelus admissum,
suis viribus stabiliturum. Superesse
nunc illam curam, ut Roma insciis om-
nibus discederet, priusquam de ejus con-
silio ulla suspicio cuiquam oboriretur.
Hoc consilio probato, Demetrius Po-
lybium ad se vocat, quid pararet signi-
ficat, orat, vellet se in hoc incepto ire
adjutum, et una secum deliberare, qua

ratione posset evadere. Forte illo
tempore aderat Romæ Menyllus Ala-
bandensis, missus a seniore Ptolemæo,
ut patrociniū causæ ipsius ageret
apud patres, et adversus juniorem
Ptolemæum certamen pro illo suscipe-
ret. Huic Menyllo arcta familiaritas
et necessitudo cum Polybio intercede-
bat: qui ratus aptissimum eum esse
ad hoc ministerium obeundum, quanto
maximo poterat studio illum Deme-
trio commendavit. Is igitur particeps
consilii factus, et navem, et quæcum-
que ad iter forent necessaria, paratu-
rum se recepit. Ac quum in ostio
Tiberis Carthaginiensem navem inve-

Καρχηδονίαν ναῦν ἱεραγωγὸν, ταύτην ἐναυλώσατο. Δ. U. 597.

- 12 Συμβαίνει δὲ, τὰ πλοῖα ταῦτα "κατ' ἐκλογὴν λαμβάνεσθαι ἐκ τῆς Καρχηδόνης, ἐφ' οἷς εἰς τὴν Τύρον ἐκπέμπουσιν οἱ Καρχηδόνιοι τὰς πατέριους ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς· ἐναυλοῦτο δὲ φανερῶς εἰς τὴν ἰδίαν ἀνακομιδὴν.
- 13 διὸ καὶ τὴν τε τῶν ἐπιμενίων παρασκευὴν ἀνυπόπτως ἐποιεῖτο, καὶ φανερῶς ἐλάλει, καὶ συνέταττε τοῖς ναυτικοῖς.

XXI. *Ἐπειδὴ δὲ πάντ' ἦν ἑτοιμα τῷ ναυκλήρῳ, καὶ λοιπὸν ἴδει τὸν Δημήτριον ἀπαρτίζειν τὰ καθ' αὐτόν· τὸν τροφία προαπέστειλεν εἰς τὴν Συρίαν, ἀτακουστή-
 2 σοντα καὶ κατοπτεύσοντα τὰ ἐκεῖ ὕσυχοντα περὶ τοὺς ὄχλους. Ὁ δὲ σύντροφος Ἀπολλώνιος ἐξ ἀρχῆς Apollonius, Apollonii fil. αὐτῷ μετείχε τῆς ἐπιβολῆς· δυοῖν δ' ὑπαρχόντων ἄδελφοῖν, Μελεάγρου καὶ Μενεσθέως, τούτοις ἠκοινωνήσατο τὴν πρᾶξιν, ἄλλω δ' οὐδενὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, καὶ τοῖς
 3 πλείονων ὄντων. οὗτοι δ' ἦσαν Ἀπολλωνίου κατὰ φύσιν υἱοὶ, τοῦ μεγάλην μὲν εὐκαιρίαν ἔχοντος παρὰ Σελεύκῳ, μεταστάντος δὲ κατὰ τὴν Ἀντιόχου μετάληψιν
 4 τῆς ἀρχῆς εἰς Μίλητον. Τῆς δὲ συνταχθείσης ἡμέρας Fugam parat Demetrius. πρὸς τοὺς ναυτικούς συνεγγιζούσης, ἴδει γενέσθαι παρὰ
 5 τινι τῶν φίλων ὑποδοχὴν πρὸς τὴν ἔξοδον. παρὰ γὰρ

^u Inverso ordine λαμβ. κατ' ἐκλογὴν Bav. ^x Sic Bav. Vulgo Ἐπεὶ δ' ἦν πάντα ἑτοιμα. ^y συμβάντα Bav. ^z ἀδελφῶν Bav. ^a ἠκοινωνήσαντο dedit Bav. Vulgo ἠκοινωνήσαντο. ^b σχόντος voluit Reisk.

nisset ex earum numero quibus sacra deferuntur, hanc ad vecturam conducit. Solent autem cum cura hæ naves deligi Carthagine, ad deferendas Tyrum primitias, quas illuc Carthaginenses diis patrii mittunt. Conduxit autem palam ad reditum suum. Idcirco etiam commeatus sine cujusquam suspitione adparabat, et cum nautis in oculis omnium colloquebatur, et tempus constituebat.

XXI. Postquam nauclerus omnia parata habuit, et nihil jam restabat, nisi ut Demetrius ad iter se compararet; suum illum educatorem in Syriam præmisit, qui omnes ibi rumusculos colligeret, et, quis populorum esset

sensus, exploraret. *Apollonius* vero, qui educatus cum ipso fuerat, hujus incepti jam a principio conscius fuerat: cui quum duo essent fratres, Meleager et Menestheus, cum his pariter rem communicavit Demetrius, neque cum alio quoquam ex familiaribus, quamquam multi erant. Fratres istos *Apollonius* ille genuerat, qui plurimum gratia apud Seleucum valuerat, deinde, ubi ad Antiochum regnum fuit translatus, Miletum ex aula migravit. Postquam constituta cum nautis dies venit, ut exiret urbe Demetrius, apud quemdam ex amicis convivium celebraturus erat: nam in hospitio quidem suo cænare non poterat,

ΟΙ. 154. 2. αὐτῷ ποιεῖν τὸ δεῖπνον οὐχ οἷόν τ' ἦν, εἴθιστο γὰρ ἐπιμελῶς καλεῖν ἅπαντας τοὺς περὶ αὐτὸν ὄντας. Οἱ 6 δὲ συνειδότες τὴν πρᾶξιν, ἔμελλον ἐξ οἴκου δειπνήσαντες ἐπὶ τὸ πλοῖον ἥξειν, ἔχοντες ἓνα παῖδα μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος, τοὺς γὰρ λοιποὺς ἀπεστάλκεισαν εἰς Ἀνα-
Polybius
æger. γνείας, κατὰ τὴν ἐπιούσαν αὐτοὶ παρεπόμενοι. Τὸν δὲ 7 Πολύβιον συνέβαινε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἡσθηνηκότα μένειν κατακλινῇ, εἰδέναι δὲ πάντα τὰ πραττόμενα, τοῦ Μενύλλου συνεχῶς αὐτῷ μεταδιδόντος αἰεὶ περὶ τῶν ὑποπιπτόντων. Διόπερ ἀγωνιάσας ὁ προειρημένος, μὴ, 8 τῆς ὁ συνηθείας ἐλκυσθείσης, ἅτε τοῦ Δημητρίου συμ- ποτικῷ φυσικῶς καὶ νεωτέρου τελείως ὑπάρχοντος, ἀπό- ρημά τι γένηται περὶ τὴν ἔξοδον διὰ τὴν μέθην· γράψας 9 βραχὺ ^dπιττάκιον καὶ σφραγισάμενος, πέμπει παρ' αὐτοῦ παῖδα, συσκοτάζοντος ἄρτι τοῦ θεοῦ, συντάξας, ἐκκαλεσάμενον τὸν οἰνοχόον τοῦ Δημητρίου δοῦναι τὸ πιττάκιον, μὴδὲν εἰπόντα, τίς ἢ παρὰ τίνος, καὶ κελεύειν ἀποδιδόναι τῷ Δημητρίῳ, ὥς παραχρῆμα διαναγνῶναι. Γενομένων δὲ πάντων κατὰ τὸ συνταχθέν, λαβὼν ὁ 10 Δημήτριος ἐπ' ἀνέγνω. Τὸ δὲ πιττάκιον περιεῖχε τὰς 11 γνάμας ταύτας.

Ὁ δρῶν, τὰ τοῦ μέλλοντος οἴχεται φέρων.

Ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον.

12

^c An συνουσίας? ^d πιττάκιον h. l. et deinceps restituit Casaub. *πινάκιον* Ursinus invitis MStis.

quod esset illi consuetudo, quam dili-
genter servaverat, omnes qui circa
ipsum erant invitare. Deinde, qui
conscii erant arcani, cœnatione egres-
si, navim recta cum singulis quisque
pueris petere debebant: nam reliquos
Anagniam miserant, tamquam eodem
postridie et ipsi essent ituri. Accidit
autem, ut quum hæc gererentur, æger
Polybius in lectulo decumberet; quem
tamen nihil eorum, quæ fiebant, fu-
giebat, quum Menyllus, ut quidque
novi acciderat, de singulis continuo
eum moneret. Is igitur vehementer
sollicitus, ne, quia Demetrius natura
sua convivii plurimum gaudebat, et
juvenis admodum tunc erat, extracta

in tempus longius computatione, ex-
eundi consilium propter temulentiam
aliquo modo impeditum hæreret; bre-
vi pittacio conscripto atque obsignato,
puerum e suis, quum jam tenebresce-
ret, mittit, eique mandat, ut, pincerna
Demetrii foras vocato, pittacium illi
traderet, non addito, quis ipse esset,
aut a quo mitteretur; juberetque,
Demetrio id extemplo legendum dari.
Factum est plane uti jusserat, et *De-*
metrius acceptum pittacium legit. In
eo hæ gnomæ erant descriptæ.

Gnavus cunctatori spes suas præripit.
Æque utrisque commoda nox; sed
magis favet audentibus.

- 13 Τόλμα τι, κινδύνους, πρᾶττ', ἀποτύγχανε,
 14 Ἐπίτυχον πάντα μᾶλλον, ἢ σαυτόν πρόου.
 Νῆφε, καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν ἄρδρα ταῦτα τῶν ἱερῶν.

A. U. 502.

XXII. Ταῦτα διαναγιούς ὁ Δημήτριος, καὶ συν-
 νοήσας τὰς ὑποθέσεις, καὶ τίνες, καὶ παρὰ τίνος εἰσὶ, Venatum
exire ad
simulat
Demetrius.
 παραυτίκα προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονώς, ἀπηλ-
 2 λάττετο, συμπροπεσόντων αὐτῷ καὶ τῶν φίλων. παρα-
 γενόμενος δ' ἐπὶ σκηνὴν, τοὺς μὲν ἀνεπιτηδείους τῶν
 οἰκετῶν ἐξέπεμψεν εἰς τὰς Ἀναγνείας, συντάξας, λα-
 βόντας τὰ λῖνα καὶ τοὺς κύνας ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ Κίρ-
 3 καιον· ἐκεῖ γὰρ ἐπιμελῶς εἰώθει κυνηγετεῖν τὸν ὕν· ἐξ
 οὗ καὶ τῆς πρὸς τὸν Πολύβιον αὐτῷ συνηθείας τὴν
 4 καταρχὴν γενέσθαι συνέπεσε. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῖς
 περὶ τὸν Νικάνορα διεσάφει τὴν ἐπιβολὴν, καὶ κοινωεῖν
 5 παρεκάλει τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Πάντων δὲ προθύμως
 δεξαμένων τὸν λόγον, παρήγγειλε κατὰ σπουδὴν, ἡ ἐπαν-
 ελθόντας ἐπὶ τὰς ἰδίας καταλύσεις, τοῖς μὲν παισὶ
 ἰσυντάττειν, προάγειν ὑπὸ τὴν ἐωθινὴν εἰς τὰς Ἀνα-
 γνείας, καὶ μετὰ τῶν κυνηγῶν ἀπαντᾶν εἰς τὸ Κίρκαιον·
 6 αὐτοὺς δὲ λαβόντας ἐσθῆτας τὰς ὁδοιπορικὰς ἀνα-
 κάμπτειν ὡς αὐτόν, εἰπόντας τοῖς οἰκέταις, ὅτι μετὰ
 τοῦ Δημητρίου συμμίζουσιν αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐπιούσαν
 7 ἐπὶ τὸν προειρημένον τόπον. Γενομένων δὲ πάντων καθὼς

^c συμπροπεσόντων αὐτῷ Bav. ^f Putaveram ἐπ' οἴκου vel ἐπ' οἴκον. ^g τὸν ὕν ex conject. scripsi. τὸν οὖν MSS. Hinc τὸ πρὸν edd. ex Ursini conject. μετὰ τῶν φίλων suspicatus est Reisk. ^h ἐλθόντας Bav. ⁱ συντάττειν correxit Urs. συντάττει MS. ^k Et hunc locum ex certa conject. restituit Ursin. sed superest etiam nunc in posterioribus erratum: nam aut τὰς ἐσθῆτας τὰς ὁδοιπορ. scribendum, aut quod malimus, ἐσθῆτας ὁδοιπορικὰς absque articulo.

Aude, periclitare, age quid. Sive succedat propositum, sive minus; omnia prius, quam te deserat. Sobrius esto, nemini fidem habendam memento; hi sunt nervi prudentiæ.

XXII. His lectis Demetrius, cognito, et quo hæc præcepta spectarent, et a quo sibi mitterentur, extemplo nau-seabundum se simulans, convivio excessit, amicis simul cum eo egredientibus. In hospitium ut ventum, famulos ad illud iter minus aptos Anagniniam proficisci jubet, mandatque illis, ut cum retibus ac canibus venaticis ad Circæum montem sibi occurrerent,

ubi studiosè solitus erat aprum venari; unde etiam contigerat, ut Polybium propius noscendi occasio primum ei daretur. Secundum hæc Nicanori, quod destinabat, aperit, atque illos hortatur, ut eorumdem consiliorum secum velint esse participes. Quum operam prolixè omnes pollicerentur: monuit eos, ut domum suam quisque celeriter repeterent, et famulis imperarent, ut mane orto Anagniniam proficiscerentur, et cum venatoribus ad Circæum sibi occurrerent; ipsi interim viatoriis sumtis vestibus ad se redirent, famulisque dicerent, postridie ejus diei in illum quem diximus locum ad se venire, ibi enim cum Demetrio sese fu-

Ol. 151. 2.

Ostiae
conscendit
navem.

προείρηται, προῆγον εἰς τὴν Ὀστίαν νυκτὸς ἐπὶ τὸ
στόμα τοῦ Τιβέριος. Ὁ δὲ Μένυλλος προπορευόμενος 8
ἐκοινολογεῖτο τοῖς ναυτικοῖς, φάσκων, αὐτῷ προσπε-
πτωκῆναι παρὰ τοῦ βασιλέως, διὸ δέον ἐστὶν αὐτὸν μὲν
μένειν κατὰ τὸ παρὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ, τῶν δὲ νεανίσκων
τοὺς ^mπιστοτάτους ἐκπέμψαι πρὸς αὐτὸν, παρ' ὧν
ἐπιγνώσεται πάντα τὰ κατὰ τὸν ἀδελφόν. διόπερ αὐτὸς 9
μὲν οὐκ ἔφησεν ἐμβαίνειν, τοὺς δὲ νεανίσκους ἤζειν περὶ
μέσας νύκτας τοὺς μέλλοντας πλεῖν. Τῶν δὲ ναυ- 10
κλήρων ἀδιαφορούντων, διὰ τὸ μένειν αὐτοῖς τὸ ταχθῆν
ναῦλον ἐξ ἀρχῆς, καὶ πάντα κατηρηκίοντων ἐκ πολλοῦ
τὰ πρὸς τὸν πλοῦν· παρῆσαν οἱ περὶ τὸν Δημήτριον 11
κατὰ τρίτην φυλακὴν λήγουσαν, ὄντες ὀκτὼ, καὶ παῖδες
πέντε, καὶ παιδάρια τρία. τοῦ δὲ Μενύλλου κοινολο- 12
γηθέντος αὐτοῖς, καὶ παραδείξαντος τὴν τῶν ἐπιμενήων
παρασκευὴν, ἔτι δὲ συστήσαντος τῷ ναυκλήρῳ καὶ τοῖς
ἐπιβάταις ἐκτενῶς, οὗτοι μὲν ἐπέβησαν· ὁ δὲ κυβερνήτης, 13
ἄρτι ⁿδιαφώσκοντος, ἄρας τὰς ἀγκύρας, ἐτέλει τὸν
πλοῦν ἀπλῶς, οὐδεμίαν ἔννοιαν ἔχων τοῦ πράγματος,
ἀλλ' ὡς στρατιώτας τινὰς ἄγων παρὰ τοῦ Μενύλλου
πρὸς τὸν Πτολεμαῖον.

Sero com-
perta fuga.

XXIII. Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὐδεὶς
ἐπιζητήσκειν ἔμελλε τὸν Δημήτριον, οὐδὲ τοὺς μετ' ἐκεί-

¹ Forte διότι δέον, nisi ad προσπιπτακ. adjiciamus τι. ^m πιστοτάτους correxi cum Reisk. δυσπιστοτάτους MSti, quod in εὔπιστοτάτους mutavit Ursin. Forsan δύο τοὺς πιστοτ. debuerat. ⁿ διαφώσκοντος correxit Urs. διαφάσκοντος MSti, ex quo et διαφάσκοντος poterat effici.

turos. Postquam omnia essent ad-
ministrata, ut mandaverat, noctu
Ostiam ad ostium Tiberis progreditur.
Interea Menyllus praecedit illos, et
nautis significat, novi aliquid a rege
se accepisse, cujus gratia oporteat, ut
ipse quidem in urbe adhuc haereret;
sed juvenes probatissimae fidei ad il-
lum mitteret, qui de fratre omnia ei sint
renunciaturi. Propterea se quidem
navim non consensurum, verum eos
juvenes, qui iter sint confecturi, circa
mediam noctem esse venturos. Nau-
clerus, cui de constituta ab initio mer-
cede nihil propterea deperibat, omnia
dudum parata habens ad solvendum,
id se non curare ostendit. Interea ex-

eunte tertia vigilia adest Demetrius
cum suis comitibus, ii autem erant
omnino octo, cum famulis quinque et
junioribus pueris tribus. Deinde ubi
cum his locutus esset Menyllus, et
praeparatum commeatum illis osfen-
disset, quum etiam nauclero et vecto-
ribus eos studio magno commendas-
set, navem conscenderunt. Guberna-
tor, simul illuxit, ancoras tollere, et
navigationi simpliciter se accingere,
ut qui de eo quod erat gestum nihil
cogitaret, sed tamquam milites quos-
dam a Menyllo ad Ptolemaeum deve-
heret.

XXIII. Romae vero postridie illius
diei nemini in mentem venit, ut De-

2 νου προάγοντας. Οἱ μὲν γὰρ αὐτοῦ μίαντες ὡς ἐπὶ τῷ Ἀ. 3
 3 Κίρκαιον ἄρμηκότα διελάμξανον· οἱ δὲ ἐν ταῖς Ἀνα-
 γνείαις ἀπῆνταν ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς ἐκεῖ παρῆσαν-
 4 μένου. δι' ὃ συνέβαινε τελίως ἄσημον εἶναι τὸν δρασμὸν
 ἕως οὗ τῶν παίδων τις, μεμαστιγωμένος ἐν ταῖς Ἀνα-
 γνείαις, ἀπαντῶν ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ἔδραμεν ἐπὶ τὸ
 5 Κίρκαιον, ὡς ἐκεῖ τῷ Δημητρίῳ συμμίζων· οὐχ ὅρων
 δέ, πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην ἔτρεχεν, ὡς κατὰ πορείαν
 6 ἀπαντήσων. οὐδαμῇ δὲ συντυχῶν αὐτῷ, τοῦτο διεσά-
 φησε τοῖς ἐν Ῥώμῃ φίλοις, καὶ ταῖς καταλειμμένοις
 7 ἐπὶ τῆς οἰκίας. Ἐπιζητουμένου δὲ τοῦ Δημητρίου κατὰ
 τὴν τετάρτην ἡμέραν, ἀφ' ἧς ἄρμησεν, ὑπενοήθη τὸ γεγο-
 8 τνός. Τῇ δὲ πέμπτῃ ἢ σύγκλητος εὐθέως συνήγετο περὶ
 τούτων, ἐν ἧ συνέβαινε, τὸν Δημήτριον ἔκτος ἤδη τοῦ
 9 πορθμοῦ τοῦ κατὰ Σικελίαν ὑπάρχειν. τὸ μὲν οὖν
 διάκειν ἀπέγνωσαν, ἅμα μὲν ὑπολαμβάνοντες αὐτὸν
 πολὺ προειληφέναι κατὰ τὸν πλοῦν, καὶ γὰρ ἔσχε Φορὸν
 ἄνεμον, ἅμα δὲ προσώμενοι τὸ βουληθέντες καλύσειν
 10 ἀδυνατῆσαι· πρῆσβυτάς δὲ κατέστησαν μετὰ τινος Legatos
 ἡμέρας τοὺς περὶ Τιθέριον Γράκχον, καὶ Λεύκιον Λέν- in Aulum
 11 τλον, καὶ Σερούϊλιον Γλαυκίαν· οἳ τινες ἔμελλον πρῶτον decrevit
 μὲν ἔποπτεύσειν τὰ κατὰ τοὺς Ἑλληνας, ὅθεν ἐπιτελά- senatus.

o Verba ἀπαντῶν ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον ex superioribus per errorem repetita videntur. P Articulum ex conject. adjecti. 9 Sic correxi. ἐκτός Bav. nescio an et cod. Ursini. Unde ἐκταῖον edidit Ursin. et deinde ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ, præpositione ex ing. adjecta. 1 ἔποπτεύειν Bav.

metrium aut eos, qui cum ipso erant egressi, inquireret. Nam qui ibi remanserant, Circæum rebantur ipsum esse profectum: qui erant Anagninæ, eodem se contulerunt, tamquam ibi eum reperturi. Itaque prorsus evasio illius ex urbe latuit; donec aliquis puerorum, qui Anagniam ad dictum locum venerant, flagris cæsus, Circæum curriculo petiit, ut Demetrium ibi conveniret: quo non invento, Romam iterum adcurrit, ratus in itinere se illi occurrurum. Tum autem, quum nusquam Demetrium offendisset, amicis, qui Romæ erant, et iis, quos domi Demetrius reliquerat, rem declaravit.

Itaque, postquam die quarto a discessu quæstus esset Demetrius, oborta est quædam hominibus suspicio ejus, quod gestum erat. Die quinto senatus statim ea de re est habitus, cum quidem Demetrius jam ultra fretum Siculum navigatione pervenerat. Itaque persequendum patres non duxerunt, quod persuasum haberent, multum jam itineris esse ab eo confectum, secundo enim vento navigabat; simulque cogitarent, si vellent eum impedire, in sua potestate non futurum. Post paucos deinde dies Titulum Gracchum, Lucium Lentulum, et Servilium Glaucium, legatos decreverunt, qui res

ΟΙ. 154. 2. λοντες ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, τὰ τε κατὰ τὸν Δημήτριον
καραδοκήσειν, καὶ τὰς τῶν ἄλλων βασιλέων προαιρέσεις
ἐξετάσειν, καὶ τὰ πρὸς τοὺς Γαλάτας ἀντιλεγόμενα
τοῖς προειρημένοις διευκρινήσειν. Διὸ τὸν Τιξέριον κατ- 11
εστήσαντο πάντων αὐτόπτην γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν 12
κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τούτοις ἦν.

*

*

*

Demetrius
in Lycia ?

Ὁ δὲ Δημήτριος, προσανέχων τῇ παρουσίᾳ τοῦ 13
διαποστολησομένου πρὸς αὐτὸν, * * .

(III.) CATO queritur de LUXU Romanorum.

*

*

*

XXIV. Ἐκάτων, ὡς Πολύβιος ἱστορεῖ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ
τριακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, ἐδυσχέραине, καὶ ἐπεκράγει,
ὅτι τινὲς τὰς ξενικὰς τρυφὰς εἰσήγαγον εἰς τὴν Ῥώμην·
τριακοσίων μὲν δραχμῶν κεράμιον ταρίχων Ποντικῶν 2
ᾠνησάμενοι, μειράκια δ' εὐμορφα ὑπερβαλλούσης ἀγρῶν
τιμῆς.

² διαποστολησομένου correxit Casaub. Vulgo apud Suidam editur διαποστολη-
σαμένου. ¹ De hoc Fragm. conf. lib. XXXII. cap. XI. v. 5.

in Græcia inspicerent, deinde in Asiam
transgressi, quid moliretur Demetrius,
observarent, animos item ceterorum
regum explorarent, et controversias
eorum cum Gallogræcis disceptarent.
Hæc omnia Tiberius præsens cogno-

scere jussus est a patribus. Et in
ITALIA quidem ista tum gerebantur.

Demetrius vero, exspectans adven-
tum ejus, qui ad ipsum mittendus
erat, * * .

(III.) Athenæus Lib. VI. cap. 21.

*

*

*

XXIV. CATO (ut POLYBIUS tradit
Libro XXXI Historiarum) indigna-
tus querebatur, quod luxus peregrinus
a nonnullis Romam esset inlatus, salsa-

menti Pontici cadum drachmis trecentis
ementibus, formosumque adolescentulum
majori quam agrum pretio.

II. IN ÆGYPTO ET CYRENE.

A. U. 592.

*Fratres PTOLEMÆI, Philometor et Physcon, litigant de
Cypri imperio.*

✱

✱

✱

XXV. Μετὰ δὲ ταῦτα Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος, πα-
ραγεγονῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῶν πρεσβευτῶν, Cyprum
petit Ptol.
Physcon.
2 συνήθροισεν ξενολόγιον ἐμβριθεῖς ἐν οἷς προσελάβετο καὶ
Δαμάσιππον τὸν Μακεδόνα, ὃς κατασφάξας ἐν τῷ
Φακῷ τοὺς συνέδρους, ἔφυγε μετὰ γυναικὸς καὶ τέκνων
3 ἐκ τῆς Μακεδονίας. Ἀφικόμενος δὲ εἰς τὴν τῶν Ῥοδίων
Περαίαν, καὶ ξενισθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου, προετίθετο πλεῖν
4 εἰς τὴν Κύπρον. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τορκουάτον, θεωροῦντες T. Torqua-
tus legatus.
αὐτὸν συνεσταμένον ξενικὴν χεῖρα βαρεῖαν, ὑπερίμνη-
σκον τῶν ἐντολῶν, διότι δεῖ χωρὶς πολέμου ποιεῖσθαι τὴν
5 κάθοδον· καὶ τέλος ἔπεισαν αὐτὸν ἕως Σίδης ὑποαγα-
γόντες, τὸ ξενολόγιον διαλύσασθαι, καὶ τῆς εἰς Κύπρον
ἐπιβολῆς ἀποστήναι, καὶ συμμίσγειν αὐτοῖς ἐπὶ τοὺς
6 τῶν Κυρηναίων ὄρους. Αὐτοὶ δὲ πλεύσαντες εἰς τὴν
Ἀλεξάνδρειαν, ἔφασαν παραστήσεσθαι τὸν βασιλέα
πρὸς τὰ παρακαλούμενα, καὶ συναντήσκειν ἐπὶ τοὺς
7 ὄρους, ἔχοντες καὶ κείνους μεθ' αὐτῶν. Τούτοις μὲν οὖν
τοῖς λόγοις πεισθεὶς ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος, ἀπογνούς

^u προαγαγόντες, correxi. προαγαγόντες MSti. προαγαγόντα edd. ex Ursini
ing.

II. Legatio CXV.

XXV. Secundum hæc PTOLEMÆUS
junior cum Romanis legatis in Græ-
ciam venit, ibique strenuorum adprime
militum manum conduxit: inter quos
etiam Damasippum Macedonem as-
sumsit, qui post jugulatos Phaci [quod
Macedoniæ est oppidum] publici con-
cillii consessores, cum uxore et liberis
e Macedonia aufugerat. Rex quum
in oppositam Rhodiis continentem,
Peræam dicunt, venisset, a populo ex-
ceptus hospitio, Cyprum navigare con-
stituit. Torquatus ceterique legati ut
vident, magnam mercenariorum mili-
tum vim ab eo coactam, patrum man-

data in memoriam revocaverunt, qui-
bus sine armis eum reducere jubeban-
tur. Tandem, postquam Sidam usque
progressi erant, persuadere ei conati
sunt, ut missos faceret mercenarios, et
ab adeunda Cypro abstineret, pollicre-
turque, in Cyrenaicæ confinibus ad col-
loquium cum illis se conventurum. Ipsi
interim legati Alexandriam se profe-
cturos aiebant, et regis voluntatem ad
ea, quæ ab ipso poscebantur, inclinatu-
ros; tum ad fines Cyrenaicæ ei occur-
suros, ipsumque regem secum adductu-
ros. Flexit hæc oratio juniorem Pto-
lemæum, effecitque, ut, Cypri occupa-

τα κατὰ τὴν Κύπρον, τὸ μὲν ξενολόγιον διέλυσεν· αὐτὸς δὲ τὸ μὲν πρῶτον εἰς Κρήτην ἀπέπλευσεν, τὸν τε Δαμάσιππον ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ τῶν πρεσβευτῶν ἓνα Γνάϊον Μερόλαν· ξενολογήσας δ' ἐκ τῆς Κρήτης περὶ χιλίους στρατιώτας, ἀνήχθη, καὶ διάρας εἰς τὴν *Λιβύην, κατέσχευεν ἐπὶ τὸν Ἄπιν.

XXVI. Οἱ δὲ ὕπερ τὸν Τορκουάτον, διακομισθέντες εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἐπειρῶντο μὲν παρακαλεῖν τὸν πρεσβύτερον Πτολεμαῖον διαλύεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν καὶ συγχωρεῖν αὐτῷ τὴν Κύπρον. Τοῦ δὲ Πτολεμαίου τὰ μὲν ἐπαγγελιομένου, τὰ δὲ παρακούοντος, καὶ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ κατατρίβοντος τὸν χρόνον· στρατοπεδεύων ὁ νεώτερος μετὰ τῶν Κρητῶν ἐν τῇ Ἰβύη περὶ τὸν Ἄπιν κατὰ τὸ συντεταγμένον, καὶ τελείως ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ μηδὲν διασαφήςσθαι, τὸ μὲν πρῶτον ἐξαπέστειλε τὸν Γνάϊον εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ὥς διὰ τούτου καὶ ἁτῶν περὶ τὸν Τορκουάτον ἐπιγενομένων. Συνεξομοιωθέντος δὲ τούτου τοῖς πρότερον, καὶ τοῦ χρόνου διελκομένου, καὶ τετταράκοντα διελθουσῶν ἡμερῶν, καὶ μηδενὸς προσπίπτοντος, εἰς ἀπορίαν ἐνέπιπτε περὶ τῶν ὄλων. Ὁ γὰρ πρεσβύτερος βασιλεὺς ὅπαν γένος ἀρεσκείας προσφερόμενος, πάντας ἐξιδιάσατο τοὺς πρεσ-

* Λιβύην correxi cum Reisk. Vulgo Λιβύην edd. et MSti. ὕπερ τὸν Τορκουάτον καὶ τὸν Τίτον. Ferri posset τὸν Τίτον absque conjunctione; sed totum adsumendum delendum censui. ὅπαν γένος ἀρεσκείας προσφερόμενος. ὅπαν γένος ex Reiskii conject. adscivi. Vulgo παραγενομένων.

tionem omittens, conductitium militem dimitteret. Itaque primum in Cretam navigavit, Damasippum secum habens, et unum e legatis Cn. Merulam: dein, quum milites mille in Creta conduxisset, inde profectus, in Libyam trajecit, et ad Apim portum tenuit.

XXVI. Torquatus interim, Alexandriam delatus, persuadere conatus est seniori Ptolemæo, ut redire in gratiam cum fratre vellet, eique Cyprum concederet. Sed Ptolemæo partim pollicente, partim audire nolente, atque hoc modo tempus extrahente; junior

fratrum, castris in Libya ad Apim positis, ut convenerat, ægerrime ferens, nihil sibi nunciari, primo Cnæum Alexandriam misit, sperans, per hunc se effecturum, ut Torquatus pariter cum reliquis adveniret. Sed quum hic ad illorum exemplum, qui prius Alexandriam erant profecti, sese conformaret, atque ita tempus in longum extraheretur, jamque adeo dies quadraginta præterissent, nec ullus interim nuncius esset adlatus; de summa rerum dubitare cæpit. Etenim major fratrum, omni genere blanditiarum usus, legatos sibi conciliaverat, et apud

εὐτυχῶς, καὶ παρακατέσχετο τὸ πλεῖστον οὐχ ἰκόντας, ἀλλὰ
 ὁρῶντας. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦτον προσέπιπτε τῷ Descendunt
ab eo Cyre-
næi.
 νεωτέρῳ Πτολεμαίῳ, τοὺς τε Κυρηναίους ἀφεστάναι,
 καὶ τὰς πόλεις συμφρονεῖν τούτοις, κεκοινωνηκέναι δὲ
 περὶ τῆς ἀποστάσεως καὶ Πτολεμαῖον τὸν Ὑμπετεῖσιν.
 ὅς ἦν τὸ γένος Λιγύπτιος, ἐπιστεύθη δὲ τὴν ἐπιμέλειαν
 τῶν ὅλων ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ὃν καιρὸν ἐποιεῖτο τὸν
 σπλοῦν εἰς τὴν Ῥώμην. Τούτων δὲ προσπιπτόντων τῷ
 βασιλεῖ, καὶ μετ' ὀλίγον, διότι στρατοπεδεύουσιν ἐν
 τοῖς ὑπαίθροις οἱ Κυρηναῖοι, δεισας, μὴ, βουλόμενος
 προσλαβεῖν τὴν Κύπρον, καὶ τὴν Κυρήνην ἀπολέσῃ
 πάντα τᾶλλα πάρεργα ῥέμενος, ἀνέξευξεν ἐπὶ Κυρήνης.
 9 Παραγενόμενος δ' εἰς τὸν Μέγαν καλούμενον Κατα- Catabath-
mus ma-
gnus.
 βαλμὸν, κατέλαβε τοὺς Ὀλίβυας, μετὰ τῶν Κυρηναίων
 10 κατέχοντας τὰς δυσχωρίας. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ἀπο-
 ρούμενος ἐπὶ τῷ συμβαίνοντι, τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν
 στρατιωτῶν ἐμβιβάσας εἰς τὰ πλοῖα, περιπλεῖν τὰς
 δυσχωρίας ἐπέταξε, καὶ ὁ κατανοεῖν τοῦ τοῖς πολεμίοις
 ἐπιφαίνεσθαι· τοὺς δ' ἡμίσεις ἔχων αὐτὸς ἐξιάζετο
 11 κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν. Τῶν δὲ Ὀλίβων
 καταπλαγέντων τὴν ἐξ ἀμφοῖν ἔφοδον, καὶ λιπόντων
 τοὺς τόπους, ἅμα τῆς ἀναβάσεως ἐγένετο κύριος, καὶ
 τῆς ὑποκειμένης Τετραπυργίας, ἐν ᾗ συνέβαινε πλήθος Tetrapyr-
gia.

c In Συμπετεῖσιν, vel Συμπετήσιν, nescio quod gentile aut patronymicum latet
 nomen. Ursinus συμπότην suspicatus erat. d Ὀλίβυας et Ὀλίβων edd. cum

MStis. e Aut κατανοεῖν τόπον ἐπιστήσεις τοῦ &c. aut κατανοεῖν τοῦ διὰ τοῖς πολ-
 conjecerat Reisk. Relegendis nobis mendosa verba, certissima medicina se
 offert. Scribe καὶ κατὰ νότον τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι a tergo adparere hostibus
 possit.

se detinuerat, invitos magis quam vo-
 lentes. Ad extremum *Ptolemæo ju-
 niori* significatur, rebellasse *Cyrenen-
 ses*, et civitates cum ipsis conspirasse,
 consciumque etiam defectionis esse
Ptolemæum Sympetesium; qui genere
Ægyptius, quum Romam navigatio-
 nem rex institueret, summæ rerum
 fuerat ab illo præfectus. Hæc ubi
 regi nunciata, et mox addito, *Cyrenen-
 ses* sub signis exercitum jam habere;
 metuens, ne, dum imperio *Cyprum*
 cupit adjicere, etiam *Cyrenen* amittat;
 omnem aliarum rerum curam insuper
 habens, *Cyrenen* castra movit. Ad ma-

gnium quem vocant *Catabathmon* ut
 ventum, locorum angustias a *Libybus*
 cum *Cyrenensibus* reperit occupatas.
Ptolemæus, hac difficultate sibi ob-
 jecta, dimidiam militum partem navi-
 bus imponit, et loca angusta circum-
 navigare jubet, dareque operam, ut
 hostes nec opinantes ex improvise
 invadant: ipse cum altera exercitus a
 fronte eos adgressus, superare mon-
 tem conabatur. *Libyes* metu perculsi,
 quod utrimque peti se viderent, statio-
 nes deserunt. Ita rex non libere tan-
 tum adscensu potitur; sed etiam sub-
 jectam *Tetrapyrgiā*, ubi magna erat

Ol. 154. 2. ἄφθονον ὕδατος ὑπάρχειν. ὅθεν ἀφορμήσας, ἐβδομαῖος 12
ἦκε διὰ τῆς ἐρήμου. Παραπλεόντων δ' αὐτῶ καὶ τῶν 13
ἐπὶ Μοχυρίνου, συνέβαινε τοὺς Κυρηναίους στρατοπε-
δεύειν, ὄντας εἰς ὀκτακισχιλίους, ἵππεῖς δὲ περὶ πεντα-
κοσίους. Οἱ γὰρ Κυρηναῖοι, πείραν εἰληφότες τῆς τοῦ 14
Πτολεμαίου προαιρέσεως ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν πεπραγμένων καὶ θεωροῦντες οὐ βασιλικὴν,
ἀλλὰ τυραννικὴν οὔσαν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ τὴν ὅλην
αἵρεσιν· οὐχ οἷοί τ' ἦσαν ἐβελοντὴν σφᾶς αὐτοὺς ὑπο- 15
τάττειν, ἀλλὰ πᾶν ὑπομένειν ἐτόλμων, ἀντεχόμενοι τῆς
πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐλπίδος. Διὸ καὶ τότε, συνεγ- 16
γίσαντος αὐτοῦ, ἐξαυτῆς παρετάξαντο· ἔκαστος καὶ τέλος
ἠττήθη.

Legati Ro-
mani re
infecta
redeunt.

XXVII. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἦλθε καὶ Γναίϊος ὁ
Μερόλας ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, διασαφῶν τῷ βασιλεῖ,
διότι εἰς οὐθέν τῶν ἀξιουμένων προσελήλυθεν ὁ ἀδελφός,
ἀλλὰ φησὶ, δεῖν μένειν ἐπὶ τοῖς ἐξ ἀρχῆς διομολο-
γουμένοις. Ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα διακούσας, εὐθέως 2
προχειρισάμενος Κομανὸν καὶ Πτολεμαῖον τοὺς ἀδελ-
φοὺς, ἐξαπέστειλλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ
τοῦ Γναίου, διασαφῆσοντας τῇ συγκλήτῳ περὶ τῆς τ'

Comartus et
Ptolemæus
fratres.

^f περὶ Μοχυρίνου suspicatus sum cum Reiskio. *Oppidi* nomen putaverat
Casaub. ^g Narratio contracta ab Epitomatore.

aquæ copia, in potestatem redigit. Tum inde pergens, septimis castris solitudinem est emensus. Quo tempore etiam navibus ad eum adven-
erunt ii, qui cum *Mochyrino* erant. *Cyrenæi* autem, positis castris, in armis erant, pedites ad octo millia, equites ad quingentos. Etenim ex iis, quæ *Alexandriæ* gesserat *Ptolemæus* hic, animadversa ejus voluntate, quum cer-
nerent, nihil regi in ejus animo atque administratione inesse, sed tyrannice omnia ab eo administrari; ut sua sponte se illi subjicerent, inducere in animum *Cyrenæi* non poterant: quin potius perpeti omnia sustinebant, non

dimittentes spem in libertatem sese vindicandi. Tunc igitur illo adpropinquante, aciem eduxerunt: ac tandem etiam victus est *Ptolemæus*.

(Legatio CXVI.)

XXVII. Circa id tempus et *Cn. Metula* venit *Alexandria*, nunciavitque regi, nihil eorum, quæ a fratre ejus fuerant postulata, potuisse impetrari; quod diceret, pactis esse standum, quæ facta essent ab initio. His auditis, rex *Comanum* et *Ptolemæum* fratres Romanæ legatos proficisci jubet cum *Cnæo Metula*, qui de iniquitate fratris et con-

3 ἀδελφοῦ πλεονεξίας καὶ καταφρονήσεως. ἡ Ἀπίλυσι δὲ A. U. 392.
OL. 144. 2.
κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ τοὺς περὶ Τῆτον ἀπράκτους
4 ὁ πρεσβύτερος Πτολεμαῖος. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν
Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κυρήνην ἐπὶ τούτων ἦν.

ἡ Ἀπίλυσι dedit Bav. ἀπίλυσαν edd. ex Ursini (ut videtur) ingenio. 13
πρεσβύτερος Πτολεμαῖος ex Reiskii conject. scripsi. Vulgo οἱ πρεσβύτεροι πορι-
σμένοι.

tenta erga populum Romanum cum misit *senior Ptolemæus*. Atque hic
senatu agerent. Eodemque tempore tum erat *ALEXANDRINARUM* et *CY-*
Tium etiam *Torquatium* infecta re di- *RENAICARUM RERUM* status.

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.
RES GESTÆ ANNO URBIS DXCIII.
(I.) IN ITALIA.

Senatus Rom. PTOLEMAEO Philometori amicitiam renunciat.

* * *

OL. 154. 3.
A. U. 593.
Legati Pto-
lemaeorum
Romæ.

Ι. ΚΑΤΑ τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς ἦκον παρὰ τοῦ νεωτέρου Πτολεμαίου πρέσβεις οἱ περὶ τὸν Κομανόν, καὶ παρὰ τοῦ πρεσβύτερου παραπλησίως οἱ περὶ τὸν ἁΜένυλλον τὸν Ἀλαβανδία. ὧν εἰσελθόντων εἰς τὴν σύγκλητον, καὶ πολλῶν λόγων γιγνομένων καὶ φιλαπεχθῶν κατὰ πρόσωπον εἰς ἀλλήλους, καὶ τῶν περὶ Τίτον καὶ Γινάϊον ἀπομαρτυροῦντων καὶ συνεπισχυρόντων τῷ νεωτέρῳ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ, τοὺς περὶ ἁΜένυλλον ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτρέχειν ἐκ τῆς Ῥώμης, καὶ τὴν συμμαχίαν ἀναιρεῖν τὴν πρὸς τὸν πρεσβύτερον· πρὸς δὲ τὸν νεώτερον πέμψαι πρεσβευτάς, τοὺς διασα-

Decretum
senatus.

^a Rursus Μένυλλον edd. invitis MStis.

I.
(I.) Legatio CXVII.

1. PER illa tempora, de quibus loquimur, venit a Ptol meo juniore missa legatio, cujus princeps Comanus; et a majore item fratre alia, cujus caput Menyllus Alabandensis. Postquam legati in senatum sunt ingressi, longa inter ipsos altercatione habita, quum alteralterios convicio verberasset, atque

T. Torquatus et Cn. Merula suo testimonio et favore omni ac studio causam junioris sublevassent; decrevit senatus, ut intra dies quinque Menyllus urbe excederet, et ut factus, quod cum majore natu Ptolemaeo fuerat, tolleretur. Legatos præterea decrevit ad juniorem mittendos, qui hoc patrum

Ol. 154. 3. *Φήσοντας τὰ δεδογμένα τῇ συγκλήτῳ. Καὶ κατεστά- 4*
P. Apustius *θησαν Πόπλιος Ἀπούστιος καὶ Γάϊος Λέντλος, οἱ καὶ*
C. Lentulus *πλεύσαντες ἐξαυτῆς εἰς τὴν Κυρήνην, ἀνήγγειλαν τῷ*
legati. *Πτολεμαίῳ τὰ δεδογμένα μετὰ πολλῆς σπουδῆς. Ὁ 5*
δὲ Πτολεμαῖος ἐπαρθεὶς, εὐθέως ἐξενολόγει, καὶ ταῖς
ἐπιβολαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν περὶ τὴν Κύπρον. Καὶ τὰ 6
μὲν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τούτοις ἦν.

(II.) IN AFRICA.

MASSANISSA, contendens cum Carthaginensibus, junatur
a Romanis.

*

*

*

Lis de Em-
poriis, circa
Syrtin.

II. Κατὰ τὴν Λιβύην Μασσανάσσης, θεωρῶν τὸ
πλῆθος τῶν πόλεων τῶν περὶ τὴν μικρὰν Σύρτιν ἐκτισμέ-
νων, καὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας, ἣν καλοῦσιν Ἐμπόρια,
καὶ ^bπάλαι τὸ πλῆθος τῶν προσόδων τῶν γιγνομένων ἐν
τούτοις τοῖς τόποις ὀφθαλμίων· ἐπεβάλετο καταπει- 2
ράζειν τῶν Καρχηδονίων, οὐ πολλοῖς ἀνώτερον χρόνις
τῶν λεγομένων καιρῶν. Τῆς μὲν οὖν χώρας ταχέως 3
ἐγενήθη κύριος, ἅτε τῶν ὑπαίθρων κρατῶν, διὰ τὸ τοὺς
Καρχηδονίους αἰεὶ μὲν ἀλλοτρίους ὑπάρχειν τῆς ἐν τῇ
γῇ χρείας, τότε δὲ καὶ τελέως ^cἐκτεθελύνθαι, διὰ τὴν
πολυχρόνιον εἰρήνην. τῶν δὲ πόλεων οὐκ ἠδυνήθη γενέ- 4
σθαι κύριος, διὰ τὸ τοὺς Καρχηδονίους ἐπιμελῶς τηρεῖν

^b *πάλαι περὶ τὸ πλῆθος utique malim cum Gron. et Reisk.*
correxī cum Reisk. Vulgo ἐκτεθελύνθαι.

^c *ἐκτεθελύνθαι*

decretum illi adferrent. Legati lecti
sunt *P. Apustius* et *C. Lentulus*, qui
extemplo Cyrenam profecti, nuncium
eorum, quæ gesta fuerant, magna di-
ligentia ad regem pertulerunt. Ille

confestim, nova spe inflatus, milites
conducere, et animum atque mentem
omnem ad consilia de *Cypro* occu-
panda transferre. Hæc tum in ΙΤΑ-
ΛΙΑ sunt gesta.

(II.) Legatio CXVIII.

*

*

*

II. In AFRICA, rex *Massanissa*,
quum animadvertisset, quam multæ
urbes circa *minorem Syrtim* essent
conditæ, quæ illius regionis bonitas,
quam vocant *Emporia*; jam olim cu-
piditatis oculis ad eos redditus adjectis,
qui uberrimi inde proveniebant, tan-
dem circa illa tempora, de quibus nunc

loquimur, *Carthaginensium* patientiam
tentare instituit. Et agrum quidem
facile illi fuit occupare, omnium quæ
in aperto erant locorum potenti; quod
Carthaginenses, et aliàs ad gerendum
terra bellum haud satis instructi, tum
vero propter longam pacem penitus
etiam effæminati erant. Urbes vero
capere *Massanissa* non potuit, Cartha-

5 αὐτάς. Ἀμφοτέρων δὲ ποιουμένων τὴν ἀναφορὰν ἐπὶ τὴν A. C. 193.
 σύγκλητον ὑπὲρ τῶν ἀμφισβητουμένων, καὶ πρεσβευτῶν Romano-
rum ju-
dicium
iniquum.
 6 πολλάκις ἠληλυθόταν διὰ ταῦτα παρ' ἑκατέρων αἰεὶ
 συνέβαιναι, τοὺς Καρχηδονίους ἱλαττοῦσθαι παρὰ τοῖς
 Ῥωμαίοις, οὐ τῷ δικαίῳ, ἀλλὰ τῷ πιπίσθαι τοὺς
 7 κρίνοντας, συμφέρειν σφίσι τὴν τοιαύτην γνώμην. Ἐπεὶ
 τοῖς χρόνοις οὐ πολλοῖς ἀνώτερον αὐτὸς ὁ Μασσανάσσης, Aphthe-
ratus.
 διώκων τὸν Ἀφθήρατον ἀποστάτην μετὰ στρατοπέδου,
 δίοδον ἠτήσατο τοὺς Καρχηδονίους διὰ ταύτης τῆς χώ-
 ρας· οἱ δὲ οὐχ ὑπήκουσαν, ὥς οὐδὲν αὐτῷ προσηκούσης.
 8 Οὐ μὲν, ἀλλὰ τέλος εἰς τοῦτο συνεκλείσθησαν οἱ Καρ-
 χηδόνιοι διὰ τῶν ἀποφάσεων, διὰ τοὺς νῦν λεγομένους
 καιροὺς, ὥστε μὴ μόνον τὰς πόλεις καὶ τὴν χώραν Emporia
amittunt
Pœni.
 ἀποβαλεῖν, ἀλλὰ καὶ πεντακόσια τάλαντα προσθεῖναι
 τῆς ἡκαρπίας τῶν χρόνων, ἐξ οὗ συνέβη γενέσθαι τὴν
 ἀμφισβήτησιν.

(III.) IN ASIA.

Legationes Romam mittunt Reges.

*

*

*

III. Κατὰ τὴν Ἀσίαν, Προυσίας μὲν ἐξέπεμψεν εἰς Prusias et
Eumenes.
 τὴν Ῥώμην πρεσβευτὰς μετὰ Γαλατῶν, τοὺς κατηγορή-
 2 σοντας Εὐμένους· οὗτος δὲ πάλιν τὸν ἄδελφόν Ἀττα-

^d ἡκαρπίας conjecerant Ursin. et Reisk. ^e τῶν χώρων vel χωρίων malim
 cum Reisk. ^f ἀδελφὸν Ἀτταλον. Post hæc verba reponendum videtur verbum
 ἡκαρίστει quod in ἡκαποστειλάς corruptum est et alieno loco vers. 3. insertum.
 Deinde retenta copula τε ita distinguenda oratio Ἀριστ. δὲ τῇ τε Ῥώμῃ στίφανον
 ἀπὸ χρυσίων μυρίων ἔτιμψι, καὶ πρεσβευτὰς, delete commate post μυρίων.

giniensibus illas diligenter custodienti-
 bus. Quum autem ambo controver-
 sias suas ad senatum referrent, et mul-
 tæ propterea ab utrisque missæ lega-
 tiones Romam venissent; semper ju-
 dicio Romanorum caussa Carthagini-
 ensium erat deterior, non quia jure
 deficerentur, sed quia e re sua judices
 esse existimabant, ut sic judicarent.
 Nam annis quidem haud multis ante
 hoc tempus ipse Massanissa, Aphthe-
 ratum, qui ab ipso defecerat, cum ex-
 ercitu persequens, a Carthaginiensibus

petierat, ut sibi per hunc ipsum agrum
 liceret transire; atque illi, ceu nihil
 agro isto ad Massanissam pertinente,
 recusarunt. Verumtamen per Roma-
 norum responsa, propter temporum
 rationem quam diximus, eo tandem
 redacti sunt Carthaginienses, ut non
 solum agri et urbium illarum jactu-
 ram facerent; sed hoc amplius talenta
 quingenta, fructuum nomine, quos a
 principio controversiæ perceperant,
 pendere cogerentur.

(III.) Legatio CXIX. (et CXX.)

*

*

*

III. Quod ad RES adinet ASIATI-
 CAS, Prusias rex legationem commu-
 nem cum Gallogræcis Romam misit,
 qui de Eumene quererentur; Eumenes

Ol. 154. 3. λον, ἀπολογησόμενον πρὸς τὰς διαβολάς. Ἀριαράθης 3
 Ariarathes. δὲ τῇ Ῥώμῃ στέφανον ἐξαποστείλας ἀπὸ χρυσῶν μυ-
 ρίων, ἔπεμψε καὶ πρεσβευτάς, τοὺς διασαφίσοντας τῇ
 συγκλήτῳ ἑτὴν πρὸς τὸν Τιβέριον ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ
 καθόλου παρακαλίσοντας διασαφεῖν ὑπὲρ ὧν ἂν δέωνται,
 διότι πᾶν ποιήσῃν ἑτοιμός ἐστι Ῥωμαίοις τὸ παραγγελ-
 λόμενον.

*

*

*

Demetrius
 a Romanis
 Rex adpel-
 latur.

Tib. Grach-
 chus favet
 Demetrio.

IV. Τοῦ Μνηοχάρους παραγεννηθέντος εἰς τὴν Ἀντιό-
 χειαν πρὸς Δημήτριον, καὶ διασαφίσαντος τῷ βασιλεῖ
 τὴν γεγενημένην ἔντευξιν αὐτῷ πρὸς τοὺς περὶ Τιβέριον
 ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ νομίσας ὁ βασιλεὺς, ἀναγκαιότα- 2
 τον εἶναι τῶν παρόντων, τὸ τοὺς προειρημένους ἄνδρας
 ἐξομιλῆσαι, καθόσον οἷός τ' ἦν· πάντα τὰλλα πάρεργα 3
 ποιησάμενος, διεπέμπετο πρὸς τούτους, τὸ μὲν πρῶτον
 εἰς Παμφυλίαν, μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν εἰς Ῥόδον,
 πάντα ποιήσῃν Ῥωμαίοις ἀναδεχόμενος· ἕως ἐξειρ-
 γάσατο, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν προσαγορευθῆναι. Καὶ 4
 γὰρ ἦν ὁ Τιβέριος εὖνους αὐτῷ διαφερόντως· διὸ καὶ
 μεγάλα ^h συνεβάλλετο πρὸς τὸ καθικέσθαι καὶ κτήσα-
 σθαι τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ. Ὁ δὲ Δημήτριος, 5
 τυχὼν τῆς προειρημένης ἀφορμῆς, εὐθέως εἰς τὴν Ῥώμην

^f Vulgo τῇ τε edd. cum MStis. Delevi copulam. ^g Vulgo τὴν τε πρὸς τὸν
 Τιβ. Rursus delevi copulam, quæ post διασαφίσοντας locum tueri potuisset.
^h συνεβάλλετο Bav. et Ursini codex quod teneri poterat.

vicissim fratrem *Attalum*, qui suam
 caussam ageret. *Ariarathes* vero Ro-
 mæ coronam misit aureorum decies
 mille, et simul legatos, qui senatui

significarent, quo modo *Tiberium* ex-
 cepisset; et paratum ipsum esse, quid-
 quid imperarent Romani, mandatis
 eorum obtemperare.

(Legatio CXX.

*

*

*

IV. Postquam *Menochares* ad *Demetrium* Antiochiam venisset, et sermo-
 nes regi exposuisset, quos in Cappado-
 cia cum *Tiberio* ejusque collegis ha-
 buerat; existimans rex, supra omnia
 necessarium suis rebus esse in præsen-
 tia, ut prædictos viros omnibus modis
 sibi adjungeret et placaret; posthabi-
 tis aliis omnibus rebus, ad eos misit

primum in Pamphyliam, deinde ite-
 rum Rhodum, quidvis facturum se in
 gratiam Romanorum promittens; ad
 extremumque perfecit, ut *Rex* a Ro-
 manis salutaretur. *Tiberius* enim, qui
 ex animo illi cupiebat, plurimum il-
 lum adjuvit ad impetrandum, quod
 cupiebat, et ad jus regni ei concilian-
 dum. *Demetrius* igitur, illam occa-
 sionem nactus quam diximus, legatos

ἔπεμπε πρεσβευτὰς, στέφανόν τε κομίζοντας, καὶ τὸν Α. U. 593.
αὐτόχειρα τοῦ Γναίου γεγονότα, καὶ σὺν τούτοις τὸν ^{Isocraten}
κριτικὸν Ἰσοκράτην.

II.

RES ANNI URBIS DXCIV.

(I.) *Legationes Ariarathis, et Attali.*

*

*

*

Ol. 154. 4.

A. U. 594.

Ariarathis
legatio.

v. ΚΑΤΑ τὸν καιρὸν τοῦτον ἦκον παρὰ Ἀριαράθου
πρέσβεις, στέφανόν τε κομίζοντες ἀπὸ μυρίων χρυσῶν,
καὶ διασαφούντες τὴν τοῦ βασιλέως προαίρεσιν, ἣν ἔχει
2 πρὸς τὰ Ῥωμαίων πράγματα· καὶ τούτων μάρτυρας
3 ἔπέμποντο τοῖς περὶ τὸν Τιτίριον. Ὡν ἀνθομολογησα-
μένων, ἡ σύγκλητος τὸν στέφανον ἀπεδέξατο μετὰ
μεγάλης χάριτος, καὶ τὰ μέγιστα τῶν παρ' αὐτῇ
νομιζομένων δώρων ἀνταπέστειλε, τὸν τε σκηπίωνα καὶ
4 τὸν ἐλεφάντινον δίφρον. Τούτους μὲν ἐξαυτῆς ἔτι πρὸ
5 τοῦ χειμῶνος ἀπέλυσε ἡ σύγκλητος. Μετὰ δὲ τούτους
Ἀττάλου παραγεννηθέντος, ἥδη τῶν ὑπάτων τὰς ἀρχὰς
εἰληφότων· καὶ τῶν Γαλατῶν αὐτοῦ κατηγορησάντων,
οὓς ἀπέσταλκε Περυσίας, καὶ πλειόνων ἐτέρων ἀπὸ τῆς
6 Ἀσίας· διακούσασα πάντων ἡ σύγκλητος, οὐ μόνον
ἀπέλυσε τῶν διαβολῶν τὸν Ἀτταλον, ἀλλὰ καὶ προσ-

Attalus
Romam
venit.

h ἔπέμποντο ut suspectum verbum notavit Casaub. ἔπεισιντο suspicari licet
cum Gron. et Reisk. i An ante autum hiemis? An ἔτι τοῦ χειμῶνος, deleta
præpositione?

extemplo Romam misit, qui coronam fuerat occisus, Romanis adducerent,
adferrent, et illum, cujus manu Cnæus simulque Isocraten criticum.

II.

(I.) *Legatio CXXI.*

*

*

*

v. PER id tempus venerunt *Ariarathis legati*, coronam aureorum decies mille adferentes, ac voluntatem egregiam regis erga populum Romanum declarantes: cujus rei testem citabant ipsum *Tiberium* et reliquos legatos. Quorum ubi consentiens illorum orationi testimonium est auditum; patres coronam magni beneficii loco acceperunt, et vicissim, quæ plurimi apud Romanos æstimari solent dona,

scipionem sellamque eburneam illi miserunt. Atque hos quidem legatos senatus absque mora ante hiemem dimisit. Post istos venit *Attalus*, postquam novi jam consules inivissent. Hic a Gallogræcis accusatus, quos miserat *Prusias*, itemque ab aliis qui aderant ex Asia, a senatu, postquam omnes auditi sunt, non solum liberatus est a criminationibus; sed etiam honore auctus, et summa humanitate

OL. 154. 4. αὐξήσασα τοῖς φιλανθρώποις ἐξαπέστειλε. Καθ' ὅσον ⁷ γὰρ ἀπηλλοτριώτο τοῦ βασιλείως, καὶ διεφέρετο πρὸς τὸν Εὐμένη, κατὰ τοσοῦτον ^k ἐφιλοποιεῖτο καὶ ¹ συνηύξε τὸν Ἀτταλον.

(II.) *Legatio DEMETRII, tradens Senatui interfectorem Cn. Octavii et Isocratem Grammaticum.*

*

*

Coronam
accipit
senatus,

viros
adductos
non accipit.

Isocrates
Grammaticus.

VI. Ἦκον καὶ παρὰ τοῦ Δημητρίου τοῦ βασιλείως πρέσβεις, οἱ περὶ τὸν Μηνόχαριν, στέφανον ἀπὸ μυρίων χρυσῶν τῇ Ῥώμῃ κομίζοντες, ἅμα δὲ καὶ τὸν προσ-
ενέγκαντα τῷ Γναίῳ τὰς χεῖρας ἄγοντες. Ἡ δὲ σύγ- ²
κλητος ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον διηπόρησε περὶ τούτων, πῶς
δεῖ χρῆσασθαι τοῖς πράγμασιν. ὅμως δὲ προσεδέξατο ³
καὶ τοὺς πρεσβευτὰς καὶ τὸν στέφανον· τοὺς γε μὴν
ἀγομένους ἀνθρώπους οὐ προσεδέξατο. καίτοι γε Δη- ⁴
μήτριος οὐ μόνον τὸν Λεπτίνην ἀπέστειλε, τὸν αὐτό-
χειρα τοῦ Γναίου γενόμενον· ἀλλὰ καὶ τὸν Ἰσοκράτην.
Οὗτος δὲ ἦν μὲν γραμματικός, τῶν τὰς ἀκροάσεις ⁵
ποιουμένων· φύσει δὲ ὦν λάλος καὶ πέρπερος καὶ κατα-
κορῆς, προσέκοπτε μὲν καὶ τοῖς Ἑλλήσιν, ἅτε καὶ τῶν
περὶ τὸν Ἀλκαῖον ἐν ταῖς ^m συγκρίσεσιν ἐπιδεξίως σκω-
πτόντων αὐτὸν, καὶ διαχλευαζόντων. Παραγενόμενος δὲ ⁶

^k ἐφιλοποιεῖτο restitui ex Bav. ἐφιλοποιεῖτο cod. Urs. unde ἐφιλοφρονεῖτο fecit Ursinus. ¹ συνηύξει correxi cum Reisk. Vulgo συνηύξετο. ^m συγκυρήσεις suspic. Reisk.

exceptus est ac dimissus. Quantum enim erant alienati patrum animi a rege Eumene, quem oderant; tantum

benevolentiae erga Attalum prae se ferebant, et studii amplificandae ejus dignitatis.

(II.) *Legatio CXXII.*

VI. Quum et *Demetrii* regis *legati*, Menochares alique, venissent, coronam aureorum decies mille Romae adferentes, simulque adducentes eum qui Cn. Octavio manus intulerat; per diu dubitatum est a patribus, quid esset opus facto. Ad extremum tamen et legatos suscepit senatus, et coronam accepit: homines vero, qui fuerant adducti, rejecit; etsi missus a Demetrio

fuerat non solum *Leptines*, qui Cnæi caedem manu propria patrauerat; verum etiam *Isocrates*. Hic erat *grammaticus*, ex eorum numero, qui recitationes publicas habere solent; homo natura loquax, putidus ostentator, odiosus, et ipsis quoque Græcis exosus, ut quem etiam *Alcaeus* in commissionibus urbanitate dictorum lacessere atque irridere fuerit solitus. Iste quum

εἰς τὴν Συρίαν, καὶ καταφρονήσας τῶν ἀνθρώπων, οὐκ ἄ. τ. 161.
ἤρκειτο περὶ τῶν ἰδίων ἐπιτηδευμάτων ποιούμενος τοὺς
7 λόγους· ἀλλὰ καὶ πραγματικὰς ἀποφάσεις ἐξέβαλε,
φάσκων, δίκαια ὕπειπνέναι τὸν Γναῖον, δεῖν δὲ καὶ
τοὺς ἄλλους πρεσβευτὰς ἀπολαλῆναι, πρὸς τὸ μηδὲ τὸν
ἀγγελιοῦντα καταλειφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις τὸ γεγονός,
ἵνα παύσωνται τῶν ὑπερηφάνων ἐπιταγμάτων καὶ τῆς
8 ἀναιδοῦς ἐξουσίας. Τοιαῦτα μὲν οὖν ῥιψολογῶν ἐνέπι-
σεν εἰς τὴν προειρημένην ἀτυχίαν.

VII. Ἐγένετο δὲ τι περὶ τοὺς προειρημένους ἄξιον Leptines
fanaticus.
2 μνήμης. Ὁ μὲν γὰρ Λεπτίνης, μετὰ τὸ προσεγγεῖναι
Γναῖον τὰς χεῖρας, εὐθέως ἐν τῇ Λαοδικείᾳ περιήει,
φανερώς φάσκων, δίκαια ὕπειποιηκέναι τὸν Γναῖον, καὶ
3 μετὰ τῆς τῶν θεῶν γνώμης ταῦτα πεπραχέναι. Τοῦ δὲ
Δημητρίου παραλαβόντος τὰ πράγματα, προσεπορεύετο
τῷ βασιλεῖ, παρακαλῶν αὐτὸν, μὴ δεδιέναι τὸν Γναίου
φόνον, μηδὲ βουλευέσθαι μηδὲν δυσχερὲς κατὰ τῶν
4 Λαοδικέων· αὐτὸς γὰρ εἰς τὴν Ῥώμην πορεύσεσθαι, καὶ
διδάξειν τὴν σύγκλητον, ὅτι μετὰ τῆς τῶν θεῶν γνώμης
5 ταῦτα πεποίηκεν. Καὶ πέρας, διὰ τὴν ἐτοιμότητα καὶ
προθυμίαν, οὗτος μὲν ἄνευ δεσμῶν ἤχθη καὶ φυλακῆς.
6 Ὁ δὲ Ἰσοκράτης, ἐμπεσὼν εἰς τὴν αἰτίαν, ὀλοσχερῶς Isocrates,
horridum
Romæ spe-
ctaculum.
παρεξέστη τῇ διανοίᾳ. τοῦ δὲ κλοιοῦ αὐτῷ περὶ τὸν

^η ὑπειπνέναι correxit Urs. ὑπειποιηκέναι MSti. ^θ ὑπειποιηκέναι h. l. restitui ex
MStis. ὑπειπνέναι rursus edd. P Verba τὸν Γναῖον absunt a Bav. non male.

in Syriam venisset, ingenia. Syrorum habens despectui, non continens se intra professionis fines, etiam de publicis rebus verba facere et sententiam pronunciare suam cepit, dicens, jure occisum fuisse Cnæum: quin ceteros quoque populi Romani legatos esse jugulandos, ut ne unus quidem relinqueretur superstes, qui claris nuncium Romam adferret, ut desinant tandem superbe adeo imperare aliis, et hanc impudentem dominandi licentiam usurpare. Et ille quidem, hujusmodi verba funditans, hoc ipse sibi infortunium arcesivit.

VII. Est autem cumprimis memorabile, quod utrique horum virorum
VOL. IV.

accidit. Nam *Leptines* post patrata Cnæi eadem extemplo *Laodiceæ* versatus est in publico, auditaque est illius vox, pro merito se egisse cum Cnæo, et ex *Deorum* sententia id fecisse. Deinde, postquam *Demetrius* regnum suscepit, adire regem *Leptines*, orare, ne eade Cnæi moveretur, neve propterea in *Laodicensis* gravius quidquam iret consultum: ipsum enim se Romam profecturum, et senatui probaturum, diis volentibus id a se admissum. Denique, quia sponte sua atque alacris ibat, sine vinculis et custodibus Romam hic ductus est. *Isocrates* contra, simul ac nomen ejus fuit delatum, mente prorusus alienatus est. Ubi vero etiam

ΟΙ. 154. 4. τράχηλον περιτεθέντος, καὶ τῆς ἀλύσεως, σπανίως μὲν καὶ τὴν τροφὴν προσίετο, τῆς δὲ τοῦ σώματος θεραπείας εἰς τέλος ἀπέστη. Δι' ὃ καὶ παρεγένετο εἰς τὴν Ῥώμην 7
 θέαμα θαυμάσιον, εἰς ὃν ἀποβλέψας ἂν τις ὁμολο-
 γήσῃ, διότι καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχὴν οὐδὲν
 ἐστὶν ἀνθρώπου φοβερώτερον, ὅταν ἅπαξ ἀποθηριαθῇ. ἥ 8
 τε γὰρ ὕψις ἐκτόπως ἦν αὐτοῦ φοβερά καὶ θηριώδης, ὡς
 ἀνθρώπου πλεῖον ἐνιαυτοῦ μὴ τὸν ῥῦπον, μὴ τοὺς ὀνυ-
 χας, μὴ τὰς τρίχας ἀφηρημένου· τὰ τε κατὰ τὴν 9
 διάνοιαν ἐκ τῆς τῶν ὁμμάτων ἐμφάσεως καὶ κινήσεως
 τοιαύτην ἐποιεῖτο τὴν φαντασίαν, ὥστε τὸν θεασάμενον
 πρὸς πᾶν ζῶον ἐτοιμότερον ἂν προσελθεῖν, ἢ πρὸς ἐκεῖνον.
 Ὁ δὲ Λεπτίνης μένων ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς προαιρέσεως, 10
 εἰς τε τὴν σύγκλητον ἑτοιμος ἦν εἰσπορεύεσθαι, πρὸς τε
 τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀπλῶς ἀνθωμολογεῖτο περὶ τῆς πρά-
 ξεως, καὶ προσδιωρίζετο, μηδὲν αὐτῷ δυσχερὲς ἀπαν-
 τήσῃν ὑπὸ Ῥωμαίων· καὶ τέλος εὐστόχησε τῆς ἐλπίδος.
 Ἡ γὰρ σύγκλητος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπολαβοῦσα, διότι 11
 δόξει τοῖς πολλοῖς, ἔχειν τοῦ φόνου δίκην, εἰὰν τοὺς
 αἰτίους ἡ παραλαβοῦσα τιμωρήσῃται, τούτους μὲν οὐ
 προσεδέξατο, * ὁ μικροῦ δεῖν· ἐτήρει δὲ τὴν αἰτίαν ἀκέ- 12
 ραιον, ὥστ' ἔχειν ἐξουσίαν, ὅτε βουληθείη, χρήσασθαι
 τοῖς ἐγκλήμασι. Διὸ καὶ τὴν ἀπόκρισιν ἔδωκε τοιαύτην 13

Spes non
 fefellit
 Leptinen.

ἡ παραλαβοῦσα debetur Ursino. παραλαβόντα MSti.
 (paratum abest) asterisco notavit Casaub.

† Verba μικροῦ δεῖν

collum sibi boia circumdari vidit, et vincula admoveri; cibum raro sumere, corporis cultum penitus aspernari. Itaque Romam ut venit, mirum hominibus spectaculum præbuit, ut, qui illud consideraverit, cogatur fateri, et corpore et animo maxime omnium formidabile animal esse hominem, quando semel efferatus fuerit. Nam et adspectus illius supra modum terribilis atque efferatus erat, ut hominis, qui per annum spatium et eo amplius neque sordes, neque ungues, neque pilos purgasset: animi vero habitum oculorum species ac motus eum esse arguebant, ut, qui adspexisset, nullius feræ occursum æque refugeret, atque illius.

Leptines contra, sibi semper constans, in senatum venire paratus erat, et quum cædem a se patratam apud omnes, quibuscum loquebatur, fatetur, illud constanter adfirmabat, nihil sibi Romanos esse nocituros. Quæ spes tandem eum non fefellit. Nam senatus, quod judicaret, ut equidem existimo, vulgo omnibus virum iri se debitas pro cæde pœnas exegisse, si traditos sibi ejus necis auctores supplicio adfecisset; hos quidem suscipere noluit, *. Sed integra omnia sibi servavit, ut, quandocumque vellet, vindicandi criminis potestatem haberet. Idcirco etiam hujusmodi responsum Demetrio dedit, senatum suam illi bene-

τῷ Δημητρίῳ, διότι τειύζεται τῶν φιλανθρώπων, εἰάν τὸ
 ἱκανὸν ποιῇ τῇ συγκλήτῳ κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐξουσίαν.

A. U. 194.
 Responsum
 senatus.

- 14 Ἦκον δὲ καὶ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεις οἱ περὶ
 Ξένωνα καὶ Τηλεκλῆν, ὑπὲρ τῶν κατηγιαμένων, καὶ
 15 μάλιστα τοῦ Πολυβίου καὶ τοῦ Στρατίου χάριν. τοὺς
 μὲν γὰρ πλείστους σχεδὸν ἅπαντας ὁ χρόνος ἤδη κατα-
 16 ναλάκει, τοὺς γε δὴ καὶ μνήμης ἀξίους. Παρῆσαν δ' οἱ
 πρέσβεις, ἐντολὰς ἔχοντες ἀπλῶς ἀξιωματικῶς, χάριν
 17 τοῦ πρὸς μηδὲν ἀντιφιλονεικεῖν τῇ συγκλήτῳ. Εἰσπο-
 ρευθέντων δὲ καὶ ποιησαμένων τοὺς ἀσφόζοντας λόγους,
 οὐδ' ὥς οὐδὲν ἠνύσθη· τὸ δ' ἐναντίον ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ,
 μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων.

Legatio
 Achaeorum,
 libertatem
 petens
 exsulium.

(III.) L. ÆMILII obitus.

SCIPIONIS Æmiliani juvenilis ætas.

VIII. Τὸ μέγιστον καὶ κάλλιστον σημεῖον τῆς Λευ-
 κίου Αἰμιλίου προαιρέσεως, μεταλλάξαντος τὸν βίον
 ἐγένετο πᾶσιν ἐκδηλον. Οἷος γὰρ ὁ τρόπος ζῶντος
 αὐτοῦ ἔδοξάζετο, τοιοῦτος εὗρέθη ὁ βίος μεταλλάξαν-
 τος· ὁ μέγιστον εἶποι τις ἂν ὑπάρχειν τεκμήριον ἀρε-

Æmilii
 Pauli ab-
 stinentia.

^a Tenuimus hoc ut editum invenimus. Receptam tamen vellemus codicis
 Bav. scripturam κατηναλῶκει.

volentiam impertiturum, si idonea ra- turum, sicut fuisset olim.
 tione caverit, se in ipsius potestate fu-

(Eadem Ecloga CXXII.)

Venerunt autem et Achaeorum le-
 gati, Xeno et Telecles, ut impositas
 exsilibus criminationes diluerent, et
 pro Polybio maxime et Stratio depre-
 carentur. Nam ceterorum plurimos
 et præcipuos quos longa dies jam
 absumserat. Venerant autem hi le-
 gati, nudas preces pro mandatis adfe-

rentes, ne ulla in re voluntati aut
 iudicio senatus viderentur sese velle
 opponere. Sed quum in curiam es-
 sent ingressi, et convenientem propo-
 sito suo orationem habuissent; ne sic
 quidem quidquam impetrarunt: nam
 contra decrevit senatus, nihil esse mo-
 vendum.

(III.) Excerptum Valesianum.

VIII. Mortuo L. ÆMILIO, maxi-
 mum et pulcherrimum morum illius
 testimonium cunctis adparuit. Qualis
 enim illius abstinentia, dum in vivis
 esset, opinione omnium celebrabatur;
 talis re ipsa post obitum ipsius reperta
 est: quod revera maximum esse vir-

OL. 134. 4.
Æmiliu
Pauli ab-
stinentia.

τῆς. Ὁ γὰρ πλείστον μὲν τῶν ^ακατ' αὐτὸν ἐξ Ἰερίας 3
χρυσὸν εἰς τὴν Ῥώμην μετενηνοχῶς, μεγίστων δὲ θησαυ-
ρῶν κύριος γενόμενος ἐν Μακεδονίᾳ, πλείστης δὲ περὶ
τὰ προειρημένα τετευχῶς ἐξουσίας· ἵτοσοῦτον ἀπέλιπε 4
τὸν ἴδιον βίον, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν φέρην τῇ γυναικὶ
διαλῦσαι πᾶσαν ἐκ τῶν ἐπίπλων, εἰ μὴ τῶν ἐγγείων
τινὰς προσαπέδοντο κτήσεων. ὑπὲρ ὧν ἡμεῖς τὰ κατὰ
μέρος ἐν τοῖς πρὸ τούτων εἰρήκαμεν. Ἐξ ὧν εἴποι τις 5
ἂν καταλελῦσθαι τὴν δόξαν τῶν θαυμαζομένων παρὰ τοῖς
Ἕλλησι περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀνδρῶν. Εἰ γὰρ τὸ, 6
διδομένων χρημάτων ἐπὶ τῷ τοῦ διδόντος συμφέροντι,
τούτων ἀπέχεσθαι θαυμαστόν ἐστιν, ὃ λέγεται γεγονέναι
περὶ τε τὸν Ἀθηναῖον Ἀριστείδην, καὶ περὶ τὸν Θηβαῖον
Ἐπαμινώndan· τὸ, κύριον γενόμενον αὐτὸν ἀπάσης τῆς 7
βασιλείας, καὶ λαβόντα τὴν ἐξουσίαν, ὡς βούλεται,
χρῆσασθαι, μηδενὸς ἐπιθυμῆσαι, πόσῳ θαυμαστότερόν
ἐστιν; Εἰ δ' ^αἀπίστω τὸ λεγόμενον δόξει εἰοικέναι τισὶν, 8
ἐκεῖνο δεῖ λαμβάνειν ἐν νῷ, διότι σαφῶς ὁ γράφων ἤδει,
μάλιστα Ῥωμαίους ἀναληφομένους εἰς τὰς χεῖρας τὰ
βιβλία ταῦτα, διὰ τὸ τὰς ἐπιφανεστάτας καὶ τὰς
πλείστας αὐτῶν πράξεις ἐν τούτοις περιέχεσθαι· παρ' 9
οἷς οὐτ' ἀγνοεῖσθαι ταῦτα δυνατὸν, οὔτε συγγνώμης
τεύξεσθαι τὸν ψευδολόγον εἰκός. διόπερ οὐδεὶς ἂν ἐκὼν 10

^α κατ' αὐτὸν Suid. et Diodor. Sic.
Vulgo ἄπιστον.

^ε τοιοῦτον iidem.

^α ἀπίστω correxi.

tutis indicium, nemo inficias ierit. Nam cum unus sui temporis plurimam pecuniam ex manubiis Hispaniæ in ærarium populi Romani retulisset, ac maximarum opum in Macedonia compos fuisset, atque utrobique summam auctoritatem ac licentiam habuisset; eas facultates reliquit, ut supellectilis auctione facta redigi non potuerit, unde dos uxori ejus redderetur, nisi præterea etiam fundi aliquot venditi fuissent. Qua de re in superioribus libris a nobis affatim dictum esse meminimus. Proinde non immerito quis dixerit, hujusmodi exemplo opprimi gloriam eorum, quos eo nomine Græci maxime admirantur. Nam si abstinere a pecunia, quæ pro dantis utili-

tate offertur, admiratione digna res est, quod *Aristidem* Atheniensem, ac *Thebanum Epaminondam* fecisse narrant: quanto est mirabilius, ipsum compotem totius regni, cum summa abutendi licentia ac potestate, nihil tamen concupisse. Quod si cui id incredibile forte videbitur, is velim reputet, nobis, qui hæc scribebamus, prævisum fuisse, maxime in Romanorum manus hos libros esse venturos, cum celeberrimæ ac maximæ res populi Romani gestæ iis continerentur; ab iis vero neque ignorari res suas posse, neque mentito veniam datum iri. Proinde haud sane voluerit scriptor ultro committere, ut manifesti mendacii arguatur, et lectorum con-

εἰς πρόδηλον ἀπιστίαν καὶ καταφρόνησιν ἔδωκεν αὐτόν. Λ. C. 394.
11 Καὶ τοῦτο μνημονεύσθαι παρ' ὅλην τὴν πραγματείαν
ἡμῖν, ὅταν τι παράδοξον δοκῶμεν λέγειν περὶ Ῥωμαίων.

IX. Τῆς δὲ κατὰ τὴν διήγησιν ἐφόδου καὶ τῶν καιρῶν Scipionis
Æmil. ma-
tura gloria.
ἐφιστηκότων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην, βούλομαι τὸ
κατὰ τὴν προτέραν βίβλον ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλειφθεῖν
2 συνεκπληρῶσαι τῶν φιληκόων ἕνεκα. προὔπαισχόμην γὰρ
διηγῆσθαι, διὰ τί καὶ πῶς ἐπὶ τοσοῦτο προέκοψε, καὶ
θαῦτον ἢ καθῆκεν ἐξέλαμψεν ἢ τοῦ Σκιπίωνος ἐν τῇ
3 Ῥώμῃ δόξα· σὺν δὲ τούτῳ, πῶς ἐπὶ τοσοῦτον αὐξηθῆναι
συνέβη τῷ Πολυβίῳ τὴν πρὸς τὸν προειρημένον Φιλίαν
καὶ συνήθειαν, ὥστε μὴ μόνον ἕως τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς
Ἑλλάδος ἐπιδιατεῖναι τὴν περὶ αὐτῶν φήμην, ἀλλὰ καὶ
τοῖς πορρωτέρω γνῶριμον γενέσθαι τὴν αἵρεσιν καὶ συμ-
4 περιφορὰν αὐτῶν. Διότι μὲν οὖν ἡ καταρχὴ τῆς συστά- Notitiacum
Polybio.
σεως ἐγενήθη τοῖς προειρημένοις ἕκ τινος χρησέως βιβλίων
5 καὶ τῆς περὶ τούτων λαλιᾶς, δεδηλώκαμεν. Προβαι-
νούσης δὲ τῆς συνηθείας καὶ τῶν ἀνακεκλημένων ἐκπεμ-
πομένων ἐπὶ τὰς πόλεις, *διέπεσαν ὃ τε Φάβιος καὶ ὁ
Σκιπίων, οἱ τοῦ Λευκίου νεανίσκοι, πρὸς τὸν στρατηγόν,
6 μεῖναι τὸν Πολύβιον ἐν τῇ Ῥώμῃ. Γενομένου δὲ τούτου,
καὶ τῆς συμπεριφορᾶς ἐπὶ πολὺ προκοπούσης, ἐγένετο
7 συγκύρημά τι τοιοῦτον. Ἐκπορευομένων γάρ ποτε

* Si vera est lectio, intercudit nonnihil in seqq. *δίσπισσαν* suspicatus est Vales. quod verum videtur, *δίπραξαν* maluit Reisk. Possis *δίηυσαν* suspicari. Possit etiam ipsum *διετίσαν* teneri hoc sensu *festinarunt ad prætorem*, nisi sequeretur infinitivus *μεῖναι*.

temtui sese exponat. Atque id in omni nostro opere monitum velim, quotiescumque præter omnium opinionem aliquid videbimur de Romanis dixisse.

IX. Ceterum cum ipsa narrationis ac temporum series ad laudem hujus familie nos deduxerit; quod *superiori libro* polliciti sumus, id nunc in gratiam eorum, qui discendi cupidi sunt, exsequi placet. Etenim dicturum me promiseram, cur, quove pacto in tantum fastigium creverit, et citius, quam consentaneum videri poterat, Romæ cluxerit junioris Africani gloria: ac præterea, quomodo amicitie ac consuetudini, quæ Polybio cum eo fuit, tantum

incrementum accesserit, ut non modo Italiam ac Græciam illius amicitie fama pervaserit, sed remotissimis etiam gentibus studium utriusque animorumque conjunctio innotuerit. Igitur, quo pacto principium conciliandæ inter utrumque amicitie ex commodato librorum nonnullorum usu ac sermone de his habito fluxerit, supra a nobis relatum est. Postea, procedente consuetudine, cum Græci Romam evocati per municipia Italiæ distribuerentur, Fabius et Scipio, Lucii Æmilii filii, gratia apud prætorem effecere, ut Polybius Romæ maneret. Quo facto cum familiaritas in dies cresceret, talis forte casus evenit. Egressis aliquando

OL. 130. 4. Ὑ κατὰ ταὐτὸ πάντων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τοῦ Φαβίου, συνέβη, τὸν μὲν Φάβιον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν ἀπονεῦσαι, τὸν δὲ Πολύβιον ἐπὶ θάτερα μετὰ τοῦ Σκιπίωνος. Προα-8 γόντων δ' αὐτῶν, ὁ Πόπλιος ἡσυχῇ καὶ πράως τῇ φωνῇ φθεγξάμενος, καὶ τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερευθής, Τί 9 δέ, φησὶν, ὦ Πολύβιε, ἄδύω τρώγομεν ἀδελφοί, καὶ διαλέγη συνεχῶς καὶ πάσας τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις ποιῇ πρὸς ἐκείνον, ἐγὼ δὲ παραπέμπεις; ἢ 10 ὁ δῆλον, ὅτι καὶ σὺ περὶ ἐμοῦ τὴν αὐτὴν ἔχεις διάληψιν, ἣν καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας ἔχειν πυνθάνομαι. δοκῶ 11 γὰρ εἶναι πᾶσιν ἡσύχιός τις καὶ νωθρός, ὡς ἀκούω, καὶ πολὺ κεχωρισμένος τῆς Ῥωμαϊκῆς αἰρέσεως καὶ πρά- ξεως, ὅτι κρίσεις οὐχ αἰρουῖμαι λέγειν. τὴν δ' οἰκίαν οὐ 12 Φασὶ τοιοῦτον ζητεῖν προστάτην, ἐξ ἧς ὀρμῶμαι, ἃ τὸ δ' ἐναντίον· ὃ καὶ μάλιστα με λυπεῖ.

Polybii
responsum.

X. Ὁ δὲ Πολύβιος, ξενισθεὶς τῇ τοῦ μειρακίου κατ- αρχῇ τῶν λόγων, οὐ γὰρ εἶχε πλέον ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τότε· Μὴ πρὸς θεῶν, Σκιπίων, ἔφη, μὴδὲ λέγε ταῦτα, 2 μὴδ' ἐν νῶ λάμβανε τὸ παράπαν. οὐδὲ γὰρ καταγι- 3 νώσκων οὔτε παραπέμπων ἐγὼ σε ποιῶ τοῦτο, πολλοῦ γε δεῖ· ἀλλὰ τῷ πρεσβύτερον εἶναι τὸν ἀδελφόν, ἐν τε ταῖς ὀμιλίαις ἄρχομαι ἀπ' ἐκείνου, καὶ λήγω πάλιν εἰς ἐκείνον ἐν ταῖς ἀποφάσεσι καὶ συμβουλίαις, καὶ πρὸς

Υ κατὰ ταὐτὸ ex conject. correxi. Vulgo κατ' αὐτὸ. 2 Frigida est Reiskii conjectura: δύνω μὲν σ' ἐρωτῶμεν ἀδελφοί, σὺ δὲ καὶ διάληγν. nos quidem duo te interrogamus fratres, tu autem &c. 3 τὸν δ' ἐναντ. voluit Reisk.

simul omnibus ex Fabii domo, Fabius quidem in forum, Polybius vero alteram in partem cum P. Scipione diversus deflexit. Cumque ambo paullulum progressi essent, tum PUBLIUS leniter ac modeste locutus, ac rubore quodam suffusus: Quid est, inquit, Polybi, quod, cum ambo fratres una utamur mensa, in tuis sermonibus, nunc interrogando, nunc respondendo, adsidue orationem ad fratrem convertis, me prætermisso? Nimirum eandem de me opinionem habes, quam et ceteros cives habere audio; quibus nimis amans quietis lentusque esse videor, et a moribus institutisque Romanorum longe alie-

nus, eo quod causis actitandis non studeo. Atqui familiam, aiunt, ex qua ortus sum, non ejusmodi, sed plane alium virum, postulare: quod profecto maxima me ægritudine adficiat.

X. POLYBIUS, oratione adolescentis obstupefactus, (namque octavum et decimum annum ætatis tum maxime agebat) per deos, inquit, quæso Scipio, noli hæc ita in animum inducere. Neque enim aut contentu, aut neglectu tui id facere soleo: multum abest: sed quoniam major natus est Fabius, in colloquiis familiaribus ab eo inchoare, et in eum desinere consuevi, illumque in sermonibus ac præceptis maxime spectare;

ἐκείνον ἀπειρέδομαι, δοκῶν καὶ σὲ τῆς αὐτῆς μετίχειν ^{A. U. 501.}
 4 γνῶμης. Ἐκείνό σου ^b γε μὴν ἄγαμαι νῦν ἀκούων, ὅτι ^{Polybius.}
 "δοκεῖ σοι * τὸ πρᾶύτερον εἶναι τοῦ καλῆκοντος ταῖς ἐκ
 ταύτης τῆς οἰκίας ὀρμαμένοισι· δηλὸς γὰρ εἶ διὰ τούτων,
 5 μέγα φρονῶν. Ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἠδέως σοι συνεπιδοίην
 ἑμαυτὸν, καὶ συνεργὸς γενοίμην εἰς τὸ καὶ λέγειν τι καὶ
 πράττειν ἄξιον τῶν προγόνων. περὶ μὲν γὰρ τὰ μαθή-
 6 ματα, περὶ ἃ νῦν ὀρῶ σπουδάζοντας ὑμᾶς καὶ φιλο-
 τιμουμένους, οὐκ ἀπορήσετε τῶν συνεργησόντων ὑμῖν
 7 τέτοίμας, καὶ σοὶ κάκεινῳ. πολὺ γὰρ δὴ τι Φῦλον ἀπὸ
 τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ ῥέον ὀρῶ κατὰ τὸ παρὸν τῶν τοιούτων
 8 ἀνθρώπων. Εἰς δὲ τὰ λυποῦντά σε νῦν, καθὼς φῆς, δοκῶ
 μηδένα συναγωνιστὴν καὶ συνεργὸν ἄλλον εὑρεῖν ἂν ἡμῶν
 9 ὑπεριτηδειότερον. Ἔτι δὲ ταῦτα λέγοντος τοῦ Πολυβίου, ^{Scipio.}
 λαβόμενος ἀμφοτέραις χερσὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ, καὶ
 πῖσας ἑμπαθῶς· Εἰ γὰρ ἐγὼ ταύτην, φησὶν, ἴδοιμι
 τὴν ἡμέραν, ἐν ἣ, σύμπαντα τᾶλλα δεύτερα θέμενος,
 ἐμοὶ προσέξεις τὸν νοῦν, καὶ μετ' ἐμοῦ συμβιώσεις.
 10 δόξω γὰρ αὐτόθεν εὐθέως ἑμαυτῶ καὶ τῆς οἰκίας ἄξιος
 11 εἶναι καὶ τῶν προγόνων. Ὁ δὲ Πολύβιος τὰ μὲν ^{Polybius.}
 ἔχαιρε, θεωρῶν τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ μεισα-
 κίου, τὰ δὲ διηπορεῖτο, λαμβάνων ἐν νῶ τὴν ὑπεροχὴν
 12 τῆς οἰκίας καὶ τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἀνδρῶν. Πλὴν ἀπὸ

^b γε μὴν recepi ex Valesii conject.

^c Post δοκεῖ σοι excidisse vocab. οὐκίδο; suspicatus est Vales. Nobis secus videtur. Scribe ὅτι δοκεῖς σὺ πρᾶύτερος εἶναι quod tu videris mitioris esse ingenii: nisi magis placeret ὅτι δοκεῖς σὺ σοὶ πρᾶύτερος εἶναι quod tu tibi videris &c. sic vers. 10. δόξω γὰρ αὐτόθεν εὐθ. ἑμαυτῶ.

cum te eodem animo eademque sententia atque illum præditum esse persuasum habeam. Ceterum indolem tuam magnopere laudo, quod vitio esse existimes, remissioris esse ingenii, quam par sit ei, qui ex tanta familia originem ducat: id enim haud pusilli certe animi argumentum est. Ego vero operam meam atque industriam libenter ipse tibi commodaverim in hoc, ut ea dicas et facias, quæ majorum tuorum gloria sint digna. Num quod adtinet ad disciplinas, quibus vos acriter incumbere in præsentia video, tibi ac fratri numquam magistro- rum copia decrit: quandoquidem pluri- mos ejusmodi homines video ex Græcia in hanc urbem quotidie confluentes. Ad

ea vero, quæ te, ut ais, nunc angunt, aptiorem me ipso administrum ac so- cium conatus tui haud sane reperies. Hæc adhuc cum diceret Polybius, utraque manu dextram ejus prehen- dens, atque ex intimo adfectu compri- mens SCIPIO: Utinam, inquit, diem illum videam, quo tu, ceteris omnibus rebus posthabitis, mei curam gerere meoque in contubernio degere velis: tum ego statim ex eo ipso tempore mihi vide- bor et familia et majoribus meis non indignus. At Polybius partim quidem gaudio exsultabat, cum eum impetum eumque juvenis adfectum videret, par- tim vero nonnihil angebatur, cum am- plitudinem opesque illius familiæ ani-

OL. 134. 4. γε ταύτης τῆς ἀνθομολογήσεως οὐκέτι τὸ μειράκιον ἐχωρίσθη τοῦ Πολυβίου, πάντα δ' ἦν αὐτῷ δεύτερα τῆς ἐκείνου συμπεριφορᾶς.

Virtutes
juvenis
Scipionis.

Luxuria
juvenum
Romanor.
post bellum
Persicum.

XI. Ἀπὸ δὲ τούτων τῶν καιρῶν λοιπὸν ἤδη κατὰ τὸ συνεχὲς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων πείραν αὐτῶν διδόντες ἀλλήλοις, εἰς πατρικὴν καὶ συγγενικὴν ἤλθον αἵρεσιν καὶ φιλοστοργίαν πρὸς ἀλλήλους. Πρώτη δέ τις ἐνέπε- 2 σεν ὁρμὴ καὶ ζῆλος τῶν καλῶν, τὸ τὴν ἐπὶ σωφροσύνῃ δόξαν ἀναλαβεῖν, καὶ παραδραμεῖν ἐν τούτῳ τῷ μέρει τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὑπάρχοντας. ὧν δὲ μέγας 3 οὗτος καὶ δυσεφικτὸς ὁ στέφανος, εὐθέρatos ἦν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ διὰ τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ὁρμὴν τῶν πλείστων. Οἱ μὲν γὰρ εἰς ἐρωμένους τῶν νέων, 4 οἱ δ' εἰς ἐταίρας ἐξεκέχυντο, πολλοὶ δὲ εἰς ἀκροάματα καὶ πότους καὶ τὴν ἐν τούτοις πολυτέλειαν, ταχέως ἡρπακότες ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ τὴν τῶν Ἑλλήνων εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν. καὶ τηλικαύτη τις ἐνεπε- 5 πτώκει περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἔργων ἀκρασία τοῖς νέοις, ὥστε πολλοὺς μὲν ἐρώμενον ἡγορακέναι ταλάντου. Συνέβη δὲ, τὴν παροῦσαν αἵρεσιν οἷον ἐκλάμψαι κατὰ 6 τοὺς νῦν λεγομένους καιροὺς, πρῶτον μὲν διὰ τὸ, καταλυθείσης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ βασιλείας, δοκεῖν ἀδύρητον αὐτοῖς ὑπάρχειν τὴν περὶ τῶν ὅλων ἐξουσίαν· ἔπειτα διὰ 7 τὸ πολλὴν ἐπίφασιν γενέσθαι τῆς εὐδαιμονίας περὶ τε

^d Post hæc verba, reponenda illa censuit Valesius, quæ ATHENÆUS ex lib. XXXI. Polybii refert, quæ supra lib. XXXI. cap. 24. exhibuimus.

mo cogitaret. Ceterum post hanc stipulationem numquam juvenis a Polybio recessit, sed illius congressum omnibus semper rebus anteposuit.

XI. Atque exinde cum in ipsis negotiorum articulis constantiæ suæ experimentum alter alteri continue præberet, paternam quamdam et veluti ex consanguinitate natam benevolentiam invicem ac necessitudinem contraxerunt. Prima igitur rerum honestarum adpetitio et æmulatio, qua incendebatur, hæc fuit, ut *continentiæ* laudem sibi compararet, eaque parte æquales suos omnes anteiret. Quam quidem lauream, magnam ceteroquin atque arduam, non adeo difficile erat

Romæ illo tempore consequi, propter corruptos plerorumque mores. Alii enim in meritorios pueros, alii in meretrices effusi, plerique acroamatis et computationibus atque hujusmodi luxuriæ addicti erant, cum Græcorum in eo genere levitatem bello Persico statim adscivissent. Tanta porro intemperantia in ista studia ferebantur juvenes, ut nonnulli puerum delicatum talento emerent. Quod quidem institutum præcipue iis temporibus, de quibus nunc agimus, viguit ac floruit; primum, quod everso Macedonum regno imperium orbis terrarum penes populum Romanum sine controversia stare videbatur: deinde quia, Mace-

τοὺς κατ' ἰδίαν βίους καὶ περὶ τὰ κοινὰ, τῶν ἐκ Α. Υ. 504

Μακεδονίας μετακομισθεισῶν εἰς τὴν Ῥώμην χορηγίῳν.

8 Πλὴν ὃ γὰρ Σκιπίων, ὁρμήσας ἐπὶ τὴν ἐναντίαν ἀγωγὴν ^{Scipionis modestia et continentia.}

τοῦ βίου, καὶ πάσαις ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντιταξάμενος,

καὶ κατὰ πάντα τρόπον ὁμολογούμενον καὶ σύμφωνον

ἑαυτὸν κατασκευάσας κατὰ τὸν βίον, ἐν ἴσως πέντε τοῖς

πρώτοις ἔτεσι πάνδημον ἐποίησατο τὴν ἐπ' εὐταξία καὶ

9 σωφροσύνη δόξαν. Μετὰ δὲ ταῦτα κατὰ τὸ συνεχές ^{Liberalitas et abstinentia.}

ᾠρμησεν ἐπὶ τὸ περὶ τὰ χρήματα μεγαλοψυχία καὶ

10 καθαρότητι διενεγκεῖν τῶν ἄλλων. Πρὸς δὲ τοῦτο τὸ

μέρος καλὴν μὲν εὐποδοχὴν εἶχε τὴν μετὰ τοῦ κατὰ

φύσιν πατρὸς συμβίωσιν, καλὰς δ' ἐκ φύσεως ὁρμὰς

αὐτὸς ἐπὶ τὸ δέον· πολλὰ δὲ αὐτῷ καὶ ταυτόματον

συνήργησε πρὸς τὴν ἐπιβολὴν ταύτην.

XII. ^h Πρώτη μὲν γὰρ αὐτῷ μετέλλαξε τὸν βίον ἡ ^{Mors Æmiliae.}

τοῦ κατὰ θέσιν πατρὸς μήτηρ, ἥ τις ἦν ἀδελφὴ μὲν τοῦ

κατὰ φύσιν πατρὸς αὐτοῦ Λευκίου, γυνὴ δὲ τοῦ κατὰ

θέσιν πάππου Σκιπίωνος, τοῦ μεγάλου προσαγορευθέντος.

2 ταύτης ἀπολιπούσης οὐσίαν μεγάλην, κληρονόμος ὢν,

πρῶτον ἐν τούτοις ἔμελλε πείραν δώσειν τῆς ἑαυτοῦ

3 προαιρέσεως. Συνέβαινε δὲ, τὴν Αἰμιλίαν, τοῦτο γὰρ

ἦν ὄνομα τῇ προειρημένῃ γυναικί, μεγαλομερῆ τὴν περι-

^c μετακομισθεισῶν ex Suida adscivi. Vulgo μετακομισθέντων: quod tamen servari poterat, si mox χορηγίων pro χορηγίων scriberemus. τὰ χορηγία, τῶν χορηγίων Polybium est vocabulum.

^f εὐταξία ex Diodoro recepi. αὐτὸ ἀξία cod. Peir. unde αὐτοξία fecit Valesius. αὐταρκεία Reisk. Sed vulgo est ἐποίησατο κατὰ τὴν. Delevi importunam præpos. nisi malis καὶ συγχωρουμένην cum Diod. aut καὶ ὁμολογουμένην.

^g διδασχὴν suspicatus est Reisk. aut καλὸν μὲν ὑπόδυσμα. ^h Πρώτη correxit Vales. πρώτην erat in MS. Forsan πρῶτον. ⁱ Sic Ed. Gronov. et Ernest. πατήρος Ed. Valesii a quo non necesse erat ut discederetur.

donicis opibus Romam translatis, maximæ opulentiae species quædam et privatis singulorum et publicis rebus accesserat. At Scipio, diversam vivendi rationem secutus, cunctisque cupiditatibus adversatus, atque in reliquo victu eundem tenorem servans, sibi ipse consentiens, pervulgatam apud omnes modestiæ ac continentiae laudem intra primum fere quinquennium est consecutus. Postea vero confestim instituit liberalitate atque integritate in pecunia danda atque capienda ceteros superare. Ad quam virtutem et convictus cum naturali

ipsius patre magnum ei stimulum adinoverat, et ipsa natura ingentem impetum ingenuerat. Sed et fortuna conatum ejus in eandem partem magnopere adjuvit.

XII. Nam cum mater patris ipsius adoptivi abiisset e vita, quæ Lucii Æmilii naturalis patris soror, Scipionis autem Africani cognomento majoris conjux fuerat; ipse, locupletissima ejus mulieris hereditate adita, primum tunc animi sui specimen in illam partem edere incepit. Quippe Æmilia, (hoc enim nomen matronæ erat) quoties sollemnibus diebus in publicum

Ol. 151. 4.
Matrona-
rum pom-
pæ.

Mater
Scipionis.

Matronæ
laudent
Scipionem.

στασιν ἔχειν ἐν ταῖς γυναικείαις ἐξόδοις, ἅτε συνημα-
κυῖαν τῷ βίῳ καὶ τῇ τύχῃ τῇ Σκιπίωνος. χωρὶς γὰρ 4
τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπὴν κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ,
καὶ τὰ ποτήρια, καὶ τᾶλλα τὰ πρὸς τὴν θυσίαν, ποτὲ
μὲν ἀργυρᾶ, ποτὲ δὲ χρυσᾶ, πάντα συνεξηκολούθει
κατὰ τὰς ἐπιφανεστάτας ἐξόδους αὐτῇ. τό τε τῶν 5
παιδίσκων καὶ τὸ τῶν οἰκετῶν τῶν παρεπομένων πλήθος
ἀκόλουθον ἦν τούτοις. ^kΤαύτην δὲ τὴν περικοπὴν ἄπα- 6
σαν εὐθέως μετὰ τὸν τῆς Αἰμιλίας τάφον ἐδωρήσατο τῇ
μητρί· ἣ συνέβαινε, κεχωρῖσθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου
πρότερον ἢ δὴ χρόνοις πολλοῖς, τὴν δὲ τοῦ βίου χορηγίαν
ἐλλειπεστέραν ἔχειν τῆς κατὰ τὴν εὐγένειαν φαντασίας.
Διὸ τὸν προτοῦ χρόνον ἀνακεχωρηκυίας αὐτῆς ἐκ τῶν 7
ἐπισήμων ἐξόδων, τότε κατὰ τύχην οὔσης ἐπιφανοῦς καὶ
πανδήμου θυσίας, ἐκπορευομένης αὐτῆς ἐν τῇ τῆς Αἰμι-
λίας περικοπῇ καὶ χορηγίᾳ, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ
τῶν ὀρεοκόμων καὶ τοῦ ζεύγους καὶ τῆς ἀπῆνης τῆς
αὐτῆς ὑπαρχούσης· συνέβη, τὰς γυναῖκας, θεωμένας τὸ 8
γεγονὸς, ἐκπλήττεσθαι τὴν τοῦ Σκιπίωνος χρηστότητα
καὶ μεγαλοψυχίαν, καὶ πάσας προτεινούσας τὰς χεῖ-
ρας εὐχέσθαι τῷ προειρημένῳ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ.
Τοῦτο δὲ πανταχῇ μὲν ἂν εἰκότως φαίνοιτο καλὸν, 9
ἐν δὲ Ῥώμῃ καὶ θαυμαστόν. ἀπλῶς γὰρ οὐδεὶς οὐδενὶ
δίδωσι τῶν ἰδίων ὑπαρχόντων ἐκὼν οὐδέν. Πρώτη μὲν 10
οὖν αὕτη καταρχὴ τῆς ἐπὶ καλοκαγαθία φήμης αὐτῷ

ⁱ ἐπιφανῆς Suidas.

^k ταύτην δὲ Suid.

predirent mulieres, maximo omnis generis adparatu uti solita erat, ut quæ in Scipionis Africani matrimonio et fortuna vixisset. Nam præter muliebrem mundum pilentique ipsius ornatum, canistra quoque et pocula, ac cetera ad sacrificium necessaria vasa omnia partim aurea, partim argentea, solenni pompa ei præferebantur: et ancillarum servorumque comitatus his consentaneus aderat. Jam universum hunc adparatum, statim ab obitu Æmilie, Scipio matri suæ donavit, quæ, jampridem a L. Æmilio repudiata, artiozem quam pro splendore generis

rem familiarem habebat. Proinde cum antea a solennibus pompis abesse consuevisset; tum forte publico ac celebri sacrificio progressa cum adparatu Æmilie, iisdem pilento bigis ac mulionibus, reliquas mulieres advertit, quæ Scipionis benignitatem animique magnitudinem collaudantes, sublatis in cælum manibus, universæ P. Scipioni fausta omnia adprecabantur. Atque id cum ubique præclarum, tum Romæ inprimis admirabile videatur esse; qua in urbe nemo quidquam sponte alteri de suo donat. Ab hujusmodi igitur initio virtus P. Scipionis

συνέκρυσσε, καὶ μεγάλην ἰποίησε προκοπὴν, ἅτε τοῦ Α. Υ. 394.
τῶν γυναικῶν γένους καὶ λάλου καὶ κατακόρου ὄντος,
ἰφ' ὃ τι ἂν ὀρμήσῃ.

XIII. Μετὰ δὲ ταῦτα ταῖς Σκιπίωνος μὲν τοῦ Liberalitas
μεγάλου θυγατρᾶσιν, ἀδελφαῖς δὲ τοῦ ἱκατὰ θέσιν Scip. in
πατρὸς, * λαβόντος, αὐτὸν ἔδει τὴν ἡμίσειαν ἀποδοῦναι amittat.
2 τῆς φέρνης. Ὁ γὰρ πατὴρ συνέθετο μὲν ἑκατέρᾳ τῶν
3 θυγατρῶν ἑνὶ τάλαντα δῶσειν. τούτων δὲ τὸ μὲν ἡμισυ
παραχρῆμα τοῖς ἀνδράσιν ἔδωκεν ἢ μήτηρ, τὸ δ' ἡμισυ
4 κατέλειπεν ἀποθήσκουσα προσοφειλόμενον. ὕθεν ἔδει
τὸν Σκιπίωνα διαλύειν τοῦτο τὸ χρέος ταῖς τοῦ πατρὸς
5 ἀδελφαῖς. Κατὰ δὲ τοὺς Ῥωμαίων νόμους δέον ἐν Lex Rom.
τρεῖσιν ἔτεσιν ἀποδοῦναι τὰ προσοφειλόμενα χρήματα de dote.
6 τῆς φέρνης ταῖς γυναιξὶ, προδοθέντων ὁ πρώτων τῶν ἐπί-
πλων εἰς δέκα μῆνας κατὰ τὸ παρ' ἐκείνοις ἔθος· εὐθέως
ὁ Σκιπίων συνέταξε τῷ τραπεζίτῃ, τῶν κ' καὶ ε' ταλάν-
των ἑκατέρᾳ ποιήσασθαι τὴν ἀνταπόδοσιν ἐν τοῖς δέκα
7 μηνσί. Τοῦ δὲ Τιβερίου καὶ τοῦ Νασικᾶ Σκιπίωνος, Ti. Grac-
οὔτοι γὰρ ἦσαν ἄνδρες τῶν προειρημένων γυναικῶν, ἅμα chus et
τῷ διελθεῖν τοὺς δέκα μῆνας προσπορευομένων πρὸς τὸν Scipio
Nasica,
generi
Scip. maj.

1 Vocab. θέσιν aberat a MSto, adjectum a Valesio. 2 Ante λαβόντος lacunae
signum posui. τὴν κληρονομίαν παραλαβόντα αὐτὸν suspicatus est Reiskius. PLU-
TARCHUS, nescio an hunc locum respiciens, scribit: Πολύβιος, μετὰ τὴν Σκι-
πίωνος Ἀφρικανοῦ τιλιυτὴν τοὺς οἰκίους, φασὶν, ἐκ πάντων προκρίναντας τὸν Τιβερίον,
δοῦναι τὴν Κορινθίαν, ὡς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀνέκδοτον καὶ ἀνέγγυον ἀπολειφθεῖσαν. id est:
POLYBIUS auctor est, post mortem Scipionis, cognatos ejus Ti. Gracchum prae
omnibus selegisse, cui Corneliam in matrimonium darent, quae innupta ac ne
desponsa quidem relicta a Scipione erat. 3 ἑνὶ τάλαντα correxi. Vulgo h. l. ex
MSto editum erat μ'. id est, quadraginta. 4 Ex conject. scripsi. Vulgo τῶν
πρώτων ἐπίπλων. 5 ἑκατέρᾳ correxit Vales. ἑκατέρᾳ cod. Peir. quod defendit
Reisk. utranque solutionem.

rumore omnium celebrari caepa est,
utpote muliebri sexu natura garrulo,
et in omnibus rebus immoderato.

XIII. Deinde filiabus Scipionis ma-
joris, patris adoptivi sororibus, dimi-
dium dotis solvendum erat. Nam pa-
ter quinquaginta talenta utrique filiae,
dotis nomine, daturum se sponde-
rat: cujus pecuniae dimidiam quidem
partem mater utrique genero numera-
verat praesentem, dimidiam vero in
aere alieno moriens reliquerat. Quare
id nomen a P. Scipione dissolvendum

erat adoptivi patris sororibus. Quum
autem secundum leges Romanorum
pecuniam, quae dotis nomine mulieribus
debetur, annua bima trima die oporteat
solvi, praestitis primum ex eadem lege
supellectilibus ante decimum mensem;
Scipio statim mandavit argentario, ut
quinque et viginti talenta utrique in-
tra decimum mensem persolveret.
Cum vero Tiberius Gracchus et Scipio
Nasica, quibus antedictae mulieres
nupserant, elapso mense decimo con-
festim ad argentarium venissent, ro-

ΟΙ. 134. 4. τραπεζίτην, καὶ πυνθανομένων, εἴ τι συνετέτακτο Σκι-
 πίων αὐτῷ περὶ τῶν χρημάτων, καὶ κεῖνου κελεύοντος
 αὐτοὺς κομίζεσθαι, καὶ ποιῶντος τὴν διαγραφὴν ἑκα-
 τέρῳ τῶν εἴκοσι καὶ πέντε ταλάντων· ἀγνοεῖν αὐτὸν 8
 ἔφασαν, δεῖν γὰρ αὐτοὺς οὐ πᾶν κατὰ τὸ παρὸν, ἀλλὰ
 τὸ τρίτον μέρος κομίζεσθαι κατὰ τοὺς νόμους. τοῦ δὲ 9
 φάσκοντος, οὕτως αὐτῷ συντεταχέναι τὸν Σκιπίωνα·
 διαπιστήσαντες προῆγον ἐπὶ τὸν νεανίσκον, διειληφότες
 ἐκείνον ἀγνοεῖν. καὶ τοῦτ' ἔπασχον οὐκ ἀλόγως. Οὐ 10
 γὰρ οἶον πεντήκοντα τάλαντα δοῖν τις ἂν ἐν Ῥώμῃ πρὸ
 τριῶν ἐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ τάλαντον ἓν πρὸ τῆς τεταγμένης
 ἡμέρας. τοιαύτη τίς ἐστὶ καὶ τηλικαύτη παρὰ πάντας 11
 ἄμα μὲν ἀκρίβεια περὶ τὸ διάφορον, ἄμα δὲ λυσιτέλεια
 περὶ τὸν χρόνον. Οὐ μὲν, ἀλλὰ προσπορευθέντων αὐτῶν, 12
 καὶ πυνθανομένων, πῶς τῷ τραπεζίτῃ συντέταχε· τοῦ
 δ' εἰπόντος, ἀποδοῦναι πᾶν τὸ χρῆμα ταῖς ἀδελφαῖς·
 ἀγνοεῖν αὐτὸν ἔφασαν, ἄμα τὸ κηδεμονικὸν ἐμφανί-
 ζοντες. ἡ ἐξεῖναι γὰρ αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους χρῆσθαι 13
 τοῖς διαφόροις ἱκανὸν ἔτι χρόνον. Ὁ δὲ Σκιπίων ἔφη, 14
 ἀγνοεῖν τούτων οὐδέν· ἀλλὰ πρὸς μὲν τοὺς ἀλλοτρίους
 τὴν ἐκ τῶν νόμων ἀκρίβειαν τηρεῖν, τοῖς δὲ συγγενέσι καὶ
 φίλοις ἀπλῶς χρῆσθαι καὶ γενναίως κατὰ δύναμιν. διὸ 15
 παραλαμβάνειν αὐτοὺς ἐκέλευε πᾶν τὸ χρῆμα παρὰ τοῦ

Mirantur li-
 beralitatem
 Scip. min.

ἡ ἐξεῖναι γὰρ αὐτῷ correxit Vales. αὐτὸν MS.
 novii conject. Vulgo ἔτι χρόνον.

ἔτι χρόνον correxi ex Gro-

*gassentque, numquid de ea pecunia
 mandati ab Scipione haberet; cumque
 ille pecuniam accipere eos juberet, et
 quinque ac viginti talenta utrique nu-
 meraret: tum illi errare eum dixerunt;
 non enim universam simul pecuniam,
 sed tertiam tantum partem in presentia
 legibus deberi. Cum vero ille subjec-
 ret, ita sibi mandatum esse a Scipione;
 diffusi, juvenem adierunt, labi eum
 ignorance arbitrati: idque profecto
 haud sine caussa. Etenim non modo
 quinquaginta talenta ante triennium
 nemo, sed ne unum quidem talentum
 ante præstitutam diem quisquam Ro-
 mæ solvat: tantam unusquisque dili-*

*gentiam in pecunia, et utilitatem in
 temporis usura collocat. Ceterum
 cum Scipionem illi convenissent, per-
 contati quid argentario in mandatis de-
 disset; cum ille diceret, mandasse, ut
 omnis simul pecunia sororibus solveretur;
 illi, præ se curam ejus ferentes,
 errare eum subjecerunt: ipsi enim le-
 gibus licere, pecunia illa in satis lon-
 gum adhuc tempus uti. At Scipio,
 hæc sibi probe comperta et cognita esse,
 respondit; sed cum extraneis quidem
 stricto jure se uti solere, cum propinquis
 autem et amicis candide ac generose
 agere, quantum fieri posset. Quare, ut
 omnem pecuniam ab argentario accipe-*

16 τραπέζιτου. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τιβέριον ταῦτ' ἀκούσαντες, L. U. 394.
ἐπανῆγον σιωπῶντες· καταπιπληγμένοι μὲν τὴν τοῦ
Σκιπίωνος μεγαλοψυχίαν, κατιγνώκοις δὲ τῆς αὐτῶν
μικρολογίας, καίπερ ὄντες οὐδενὸς διύτεροι Ῥωμαίων.

XIV. Μετὰ δ' ἔτη δύο μεταλλάξαντος τοῦ κατὰ L. Emilii obitus.
φύσιν πατρὸς αὐτοῦ Λευκίου, καὶ καταλιπόντος κληρο-
νόμους τῆς οὐσίας αὐτόν τι καὶ τὸν ἀδελφὸν Φάβιον,
2 καλὸν τι καὶ μνήμης ἄξιον ἐποίησεν. Ὁ γὰρ Λεύκιος,
ὑπάρχων ἄτεκνος, διὰ τὸ τούτους μὲν εἰς ἑτέρας οἰκίας
ἐκδεδῶσθαι, τοὺς δ' ἄλλους υἱοὺς, οὓς ἔτρεφε διαδόχους
αὐτοῦ καὶ τοῦ γένους, πάντας μετηλλαχέναι, τούτοις
3 ἀπέλιπε τὴν οὐσίαν. Ὁ δὲ Σκιπίων, θεωρῶν αὐτοῦ τὸν
ἀδελφὸν καταδεέστερον ὄντα τοῖς ὑπάρχουσιν, ἐξεχώ-
ρησε πάντων τῶν ὑπαρχόντων, οὔσης τῆς ὅλης τιμῆσεως Scipionis liberalitas in fratrem Fabium.
ὑπὲρ ἐξήκοντα τάλαντα, διὰ τὸ μέλλειν οὕτως ἴσον
4 ὑπάρχειν αὐτῷ κατὰ τὴν οὐσίαν τὸν Φάβιον. Γενο-
μένου δὲ τούτου περιζότητος, προσέθηκεν ἕτερον τούτου
5 δεῖγμα τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως ἐμφανέστερον. Βουλο-
μένου γὰρ τὰδελφοῦ μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ποιεῖν,
οὐ δυναμένου δὲ δέξασθαι τὴν δαπάνην διὰ τὸ πλῆθος
τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων· καὶ ταύτης τὴν ἡμίσειαν
6 βεῖσῃνεγκεν ὁ Σκιπίων ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας. ἔστι δ' οὐκ Summus muneris gladiatorii.
ἐλάττων ἢ σύμπασα τριάκοντα ταλάντων, εἴαν τις
7 μεγαλομερῶς ποιῇ. ^t* Φήμης περὶ αὐτοῦ διδομένης,

^s μὲν ex conject. adjecit Vales. pariterque pronomen αὐτοῦ post διαδόχους.

^t Exciderunt verba λαμπρῶς δὲ, aut similia. Mox legend. διαδομ. aut διαδεδομένης.

rent, rogabat. Quibus auditis, *Tiberius et Nisica* taciti domum reversi sunt; et Scipionis magnitudine animi stupefacti, et suam nimis adtentam diligentiam damnantes, tametsi inter civitatis principes essent.

XIV. Mortuo deinde post biennium naturali patre *L. Emilio*, ipse cum fratre *Fabio* heres relictus, præclarum facinus ac memoria dignum gessit. Nam *L. Æmilius* cum absque liberis esset, propterea quod ipsi quidem in alias familias adoptione migraverant, ceteri vero, quos heredes familiæ sacerorum et nominis sui alebat, sato prærepti omnes erant, hereditatem

illis reliquerat. At *Scipio*, cum fratrem suum videret re familiari minus quam se instructum, universam hereditatem, quæ amplius sexaginta talentis æstimabatur, fratri concessit; eo consilio, ut sic *Fabius* opibus ipsi æqualis fieret. Quod factum cum in ore omnium versaretur, aliud etiam apertius animi sui specimen adjecit. Cum enim *Fabius* gladiatores in funere patris edere vellet, neque eum sumtum ob magnitudinem adparatus facile posset sustinere, *Scipio* dimidiam impensæ partem de suo est largitus. Hujusmodi vero impensa, si quis magnifice spectacula edere velit, non

OL. 134. 4.
Liberalitas
in sorores.

μετήλλαξεν ἡ μήτηρ. Ὁ δὲ τοσοῦτον ἀπέσχετο τοῦ 8
κομίσασθαι ὧν πρότερον ἐδωρήσατο, περὶ ὧν ἀρτίως
εἶπον, ὥστε καὶ ταῦτα καὶ τὴν λοιπὴν οὐσίαν τὴν τῆς
μητρὸς ἅπασαν ἀπέδωκε ταῖς ἀδελφαῖς, ἥς οὐδὲν αὐταῖς
προσῆκε κατὰ τοὺς νόμους. διὸ πάλιν τῶν ἀδελφῶν 9
παραλαβουσῶν τὸν ἐν ταῖς ἐξόδοις κόσμον καὶ τὴν
περίστασιν τὴν τῆς Αἰμιλίας, πάλιν ἐκαινοποιήθη τὸ
μεγαλόψυχον καὶ φιλοίκειον τῆς τοῦ Σκιπίωνος προαι-
ρέσεως. Ταῦτα μὲν οὖν προκατεσκευασμένος ἐκ τῆς 10
πρώτης ἡλικίας Πόπλιος Σκιπίων, προῆλθε πρὸς τὸ
φιλοδοξεῖν σωφροσύνη καὶ καλοκαγαθία. εἰς ἣν ἴσως 11
ἐξήκοντα τάλαντα δαπανήσας, τοσαῦτα γὰρ ἦν προέ-
μένος τῶν ἰδίων, ὁμολογουμένην ἔσχε τὴν ἐπὶ καλοκα-
γαθία φήμην· οὐχ οὕτω τῷ πλήθει τῶν χρημάτων τὸ
"προκείμενον κατεργασάμενος, ὥς τῷ καιρῷ τῆς δόσεως
καὶ τῷ χειρισμῷ τῆς χάριτος. Τὴν δὲ σωφροσύνην 12
περιεποιήσατο, δαπανήσας μὲν οὐδέν· πολλῶν δὲ καὶ
ποικίλων ἡδονῶν ἀποσχόμενος, προσεκέρδανε τὴν σωμα-
τικὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐεξίαν· ἥ τις αὐτῷ παρ' ὅλον 13
τὸν βίον παρεπομένη, πολλὰς ἡδονὰς καὶ καλὰς ἀμοι-
βὰς ἀπέδωκεν, ἀνθ' ὧν πρότερον ἀπέσχετο τῶν προχείρων
ἡδονῶν.

Continentia
Scipionis.

Fortitudinis
exercitatio.

XV. Λοιποῦ δ' ὄντος τοῦ κατὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ
κυριωτάτου σχεδὸν ἐν πάσῃ μὲν πολιτείᾳ, μάλιστα δ'

"προκείμενον correxi cum Reisk. Vulgo παρακείμενον.

minor triginta talentis solet esse. Per-
vulgata hujus rei fama, mater Scipionis
paullo post decessit: ex cujus bonis
ille ea, quæ olim donaverat, de quibus
superius dixi, non modo non recepit,
sed et ea omnia et universam matris
hereditatem sororibus remisit, tametsi
nulla pars hereditatis legibus ad eas
pertineret. Proinde cum Scipionis so-
rores rursus cum ornatu paratuque
Æmiliæ in solennibus matronarum
pompiis procederent, iterum ejus in
suos benevolentia ac magnitudo animi
in memoriam famamque revocata est.
His igitur ab ineunte ætate studiis
usus Scipio, modestiæ et elegantiae
laudem est consecutus. Et impensis

quidem sexaginta talentis, tantum
enim de suo largitus est, elegantiae
apud omnes gloriam comparavit, ma-
gis ex opportunitate ac dexteritate in
conferenda gratia, quam ex pecuniæ
magnitudine. Modestiæ vero et con-
tinentiæ laudem retulit absque ullo
quidem sumtu: sed, multis variisque
repressis cupiditatibus, lucrificet præ-
terea optimam firmissimamque cor-
poris valetudinem; qua per totum
vitæ spatium continua usus, amplissi-
mam mercedem abstinentiæ suæ atque
honestissimas cepit voluptates.

xv. Jam quum reliquæ essent For-
titudinis partes, præcipuæ illæ quidem
cum in omni republica, tum vero præ-

ἐν τῇ Ῥώμῃ¹· μιν γὰρ εἶδεν καὶ τὴν ἀσκήσιν περὶ τοῦτο Λ. Π. 591.
 2 τὸ μέρος ποιήσασθαι. Καλὸν μὲν οὖν τι πρὸς ταύτην
 τὴν ἐπιβολὴν αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς τύχης ἐγένετο συνέ-
 3 γημα. Τῶν γὰρ ἐν Μακεδονίᾳ βασιλικῶν μιν γὰρ μιν γὰρ
 ποιουμένων σπουδὴν περὶ τὰς κυνηγεσίας, καὶ Μακε-
 δόνων ἀνεικότων τοὺς ἐπιτηδειοτάτους τόπους πρὸς τὴν
 4 τῶν θηρίων συναγωγὴν ταῦτα συνέβη τὰ χωρία τετη-
 ρῆσθαι μὲν ἐπιμελῶς, καθάπερ καὶ πρότερον, πάντα τὸν
 τοῦ πολέμου χρόνον, κεκυνηγῆσθαι δὲ μηδέποτε τῶν
 τεττάρων ὑετῶν διὰ τοὺς περισπασμούς· ἢ καὶ θηρίων
 5 ὑπῆρχε πλήρη παντοδαπῶν. Τοῦ δὲ πολέμου λαβόντος
 κρίσιν, ὁ Λεύκιος, καλλίστην ὑπολαμβάνων καὶ τὴν
 ἀσκήσιν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν ὑπάρχειν τοῖς νέοις τὴν
 περὶ τὰ κυνηγεσία, τοὺς τε κυνηγούς συνέστησε τοὺς
 βασιλικούς τῷ Σκιπίωνι, καὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν περὶ τὰ
 6 κυνηγεσία παρέδωκε τούτῳ πᾶσαν. ἥς ἐπιλαβόμενος ὁ
 προειρημένος, καὶ νομίσας οἷονεὶ βασιλεύειν, ἐν τούτῳ
 κατεγίγνετο πάντα τὸν χρόνον, ὅσον ἐπέμεινε τὸ στρατό-
 7 πεδον μετὰ τὴν μάχην ἐν τῇ Μακεδονίᾳ. γενομένης δὲ
 μεγάλης ἐξουσίας περὶ τοῦτο τὸ μέρος, ὥστε, κατὰ τὴν
 ἡλικίαν ἀκμαίως ἔχοντας αὐτοῦ, καὶ κατὰ φύσιν οἰκείως
 διακειμένου, καθάπερ εὐγενοῦς σκύλακος ἐπίμονον αὐτοῦ
 8 συνέβη γενέσθαι τὴν περὶ τὰς κυνηγεσίας ὀρμὴν· διὸ
 καὶ, παραγενόμενος εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ προσλαβὼν τὸν

^x βασιλικῶν suspicatus est Reisk. βασιλίων Diodor. ^y διὰ τῶν τιττ. ex
 conject. ediderat Vales. ^z Post ὀρμὴν vulgo majorem ponunt distinctionem.
 Probarem, nisi incommodaret præcedens particula ὥστε.

sertim Romæ; præcipua quadam in
 eo genere exercitatione opus erat. Ad
 quod studium maximam illi opportu-
 nitatem etiam fortuna obtulit. Nam
 cum Macedonum reges *venationi* plu-
 rimum studerent, solitique essent Ma-
 cedones loca ad feras congregandas
 aptissima huic usui dicare; hujusmodi
 septa toto quidem belli Persici tem-
 pore eadem, qua prius cura, fuerant
 custodita; ceterum per quatuor con-
 tinuos annos intacta atque illibata ab
 omni venatu permanserant, rege aliis ne-
 gotiis tum maxime distracto: quocirca
 ferarum omnis generis erant plenissi-
 ma. Confecto autem bello, L. Æmi-

lius eam exercitationem ac volupta-
 tem, quæ est in *venando*, convenien-
 tissimam juventuti ratus esse, et vena-
 tores regios conciliavit Scipioni, et
 omnem venandi licentiam ei conces-
 sit. Qua ille accepta, rex propemo-
 dum sibi esse visus, totum illud tem-
 pus, quo legiones post victoriam in
 Macedonia perstiterunt, in eo con-
 sumsit. Cumque et amplissima ei
 facultas suppeteret, et ipse ætate cum
 maxime floreret, et natura in eam rem
 esset propensior, tamquam generosi
 catuli constantior ejus ac diuturnior
 in venando impetus fuit. Quamob-
 rem Romam postquam venit, adjun-

Ol. 154. 4.
Polybius
venationis
socius
Scipioni.

τοῦ Πολυβίου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἐνθουσιασμὸν, ἐφ' ὅσον οἱ λοιποὶ τῶν νέων περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον, κατὰ τὴν ἀγορὰν ποιοῦμενοι τὴν διατριβὴν, καὶ διὰ τούτων συνιστάνειν ἑαυτοὺς ἐπειρῶντο τοῖς πολλοῖς· ἐπὶ τοσοῦτον ὁ Σκιπίων, ἐπὶ ταῖς 9 κυνηγεσίαις ἀναστρεφόμενος, καὶ λαμπρὸν αἰεὶ τι ποιῶν καὶ μνήμης ἄξιον, καλλίῳ δόξαν ἐξεφέρετο τῶν ἄλλων. οἷς μὲν γὰρ οὐκ ἦν ἐπαίνου τυχεῖν, εἰ μὴ βλάβαιέν 10 τινὰ τῶν πολιτῶν· ὁ γὰρ τῶν κρίσεων τρόπος τοῦτ' ἐπιφέρειν εἴωθεν. ὁ δ', ἀπλῶς οὐδένα λυπῶν, ἐξεφέρετο 11 τὴν ἐπ' ἀνδρείαά δόξαν πάνδημον, ἔργῳ πρὸς λόγον ἀμιλλώμενος. Τοιγαροῦν ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον παρέδραμε 12 τοὺς καθ' αὐτὸν, ὅσον οὐδεὶς πω μνημονεύεται Ῥωμαίων, καίπερ τὴν ἐναντίαν ὁδὸν πορευθεὶς ἐν φιλοξενίᾳ τοῖς ἄλλοις ἅπασι πρὸς τὰ Ῥωμαίων ἔθνη καὶ νόμιμα.

XVI. Ἐγὼ δὲ πλείῳ πεποιήμαι λόγον ὑπὲρ τῆς Σκιπίωνος αἰρέσεως ἐκ τῆς πρώτης ἡλικίας, ἥδεϊαν μὲν ὑπολαμβάνων εἶναι τοῖς πρεσβυτέροις, ὠφέλιμον δὲ τοῖς νέοις τὴν τοιαύτην ἱστορίαν· μάλιστα δὲ, βουλόμενος 2 πίστιν παρασκευάζειν τοῖς μέλλουσι λέγεσθαι ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις περὶ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μήτε διαπορεῖν τοὺς ἀκούοντας διὰ τὸ παραδόξόν τι φανήσεσθαι τῶν συμβαινόντων 3 μετὰ ταῦτα περὶ αὐτὸν, μὴτ' ἀφαιρουμένους 3

^a φιλοδοξία suspicatus et interpretatus est Vales.

^b ἥδεϊαν correxit Vales.

ἰδίᾳ cod. Peir.

^c μετὰ δὲ ταῦτα dabat codex. μετὰ γὰρ ταῦτα Vales. ex conject. Delevi conjunctionem cum Reiskio.

eto *Polybii* in ea parte studio atque ardore; quantum temporis in judiciis ac salutationibus reliqui juvenes conterebant, forum adsidue prementes, eoque studentes commendare se multitudini; tantum *Scipio* venationibus impendens, atque interim præclarum aliquid et ad memoriam insigne agere numquam desistens, præstantiorem ceteris gloriam est adeptus. Illis enim sine alicujus civis damno laus contingere non poterat; quippe judiciorum ordo et natura id ferre solet: at vero ille, nemini molestiam facessens, fortitudinis laudem sibi apud omnes comparavit, virtute atque insignibus factis cum fama ipsa contendens. Proinde

brevi inter æquales suos tantum enituit, quantum superiori memoria Romæ nemo; idque, cum plane contrarium moribus institutisque Romanorum ad laudem et gloriam cursum tenuisset.

XVI. Ego vero, quæ studia *Scipionis* in adolescentia fuerint, ideo pluribus enarrare volui, quod et senioribus jucundam, et utilem juventuti, harum rerum cognitionem fore arbitratus sum: eoque potissimum consilio, ut iis, quæ de illo viro deinceps sum dicturus, fidem præmunirem; ne sorte, qui hæc legent, ob magnitudinem novitatemque eorum, quæ huic viro contigerunt, in ambiguo hæreant; neve

ταῖνδρὸς ἡ τὰ κατὰ λόγον γιγνόμενα κατορθώματα τῇ Ἀ. U. 594
 τύχῃ προσάπτειν, ἀγνοοῦντας τὰς αἰτίας, ἐξ ὧν ἕκαστα
 συνέβη γενέσθαι, πλὴν τιλέως ὀλίγων, ἃ δὲ ἴδιον ἴδιον
 4 προσάπτειν τῇ τύχῃ καὶ ταῦτομάτῳ. Ταῦτα μὲν οὖν
 ἐπὶ τοσοῦτον ἡμεῖς διεληλυότες κατὰ τὴν παρέκβασιν,
 αὐτοῖς ἐπ' ἀνίμεν ἐπὶ τὴν ἐκτροπὴν τῆς ὑποκειμένης διηγή-
 σεως.

III.

RES ANNI URBIS DXCV?

Legatio Achaëorum et Atheniensium Romam.

*

*

*

Ol. 135, 1.

A. U. 595.

Delii in
Achaiam
migrant.

xvii. ΠΑΡΑ τῶν Ἀθηναίων ἦγον πρέσβεις καὶ παρὰ
 τῶν Ἀχαιῶν, οἱ περὶ Θεαρίδαν καὶ Στέφανον, ὑπὲρ τῶν
 2 ῥυσίων. Τοῖς γὰρ Δηλίοις ἑ διαδοθείσης ἀποκρίσεως
 παρὰ Ῥωμαίων, μετὰ τὸ συγχαρηθῆναι τὴν Δῆλον τοῖς
 Ἀθηναίοις, ἡ αὐτοῖς μὲν ἐκχωρεῖν ἐκ τῆς νήσου, τὰ δ'
 3 ὑπάρχοντα κομίζεσθαι· μεταστάντες εἰς Ἀχαιῶν οἱ
 Δήλιοι, καὶ πολιτογραφηθέντες, ἐβούλοντο τὸ δίκαιον
 ἰ ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὸ πρὸς τοὺς
 4 Ἀχαιοὺς σύμβολον. Τῶν δ' Ἀθηναίων φασκόντων, Res repe-
 μηδὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς τῆς δικαιοδοσίας ταύτης, tunt ab
Atheniensibus.

^d Articulum ex conject. adjecti cum Reisk. ^c μόνη voluit Reisk. ^f ῥυσίων
 ex Bav. recepi. ῥοδίων in suo cod. fuisse ait Ursin. quod ille in Δηλίων mutavit.
^e διαδοθείσης nescio an Ursino debeat. διασυνθείσης Bav. ^h Omnino legen-
 dum videtur ἐξίνααι αὐτοῖς μὲν ἐκχωρεῖν. ⁱ ἐκλαβεῖν correxi. Vulgo ἐκεί λαβεῖν.

de rebus illius certo consilio gestis de-
 trahentes, fortunæ illas tribuant, cum
 caussas ignorabunt, ex quibus singu-
 læ res sunt profectæ, præter admodum
 paucas, quas solas casui ac fortunæ

adsignare licet. Atque his obiter,
 quasi per excursus, commemoratis,
 nunc in viam redimus, ex qua narra-
 tio nostra divertit.

III.

Legatio CXXIII.

xvii. VENERUNT Romam legati ab
 Atheniensibus et ab Achæis, Stephani et
 Thearida, vindiciarum caussa, [quas
 adversus Athenienses postulabant De-
 lii.] Nam Delii, post acceptum a Ro-
 manis responsum, quo, permissa Athe-
 niensibus Delo, cedere quidem illis in-
 sula jubebantur, sed ita ut sua omnia as-

portarent, in Achaiam commigraverant:
 et civium numero ab Achæis adscripti,
 voluerunt ibi jus repetere ab Athenien-
 sibus ex formula juris, quod Achæis
 cum Atheniensibus intercedebat. Quum
 vero dicerent Athenienses, nihil ad
 Delios pertinere illam juris formulam,
 postularunt ab Achæis Delii, ut sibi
 ab Atheniensibus pignora per vim ca-

OL. 155. 1. ἤτοῦντο ῥύσια τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Δῆλιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Ὑπὲρ ὧν τότε πρεσβεύσαντες, ἔλαβον ἀπό-
κρισιν, κυρίας εἶναι τὰς κατὰ τοὺς νόμους γεγενημένας
παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς οἰκονομίας περὶ τῶν Δηλίων.

IV.

ANNO DXCVI.

Issensium et Daorsorum legatio Romam missa.

OL. 155. 2.

A. U. 596.

Queruntur

de Dalma-

tis.

C. Fannius,
legatus.

Dalmatæ.

xviii. ΤΩΝ ⁱΙσσίαν [καὶ τῶν ^kΔαορσῶν] πλεονάκεις
^lπεπρεσβευκότων εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ διασαφούντων, ὅτι
Δελματεῖς τὴν χώραν ἀδικοῦσι, καὶ τὰς πόλεις τὰς μετ'
αὐτῶν ταπτομένας· αὗται δὲ εἰσιν Ἐπέτιον καὶ ^mΤρα-
γύριον· ὁμοίως δὲ καὶ τῶν Δαορσῶν ἐγκαλούντων· ἕξα-
³πέστειλεν ἡ σύγκλητος πρεσβευτὰς τοὺς περὶ Γάϊον
Φάννιον, ἐποπτεύσοντας τὰ κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα, καὶ
μάλιστα τούτων τὰ κατὰ τοὺς ⁿΔελματεῖς. Οὗτοι ⁴
δὲ, μέχρι μὲν ἕξῃ Πλεύρατος, ὑπήκουον ἐκείνῳ· μεταλ-
λάξαντος δὲ τούτου τὸν βίον, καὶ διαδεξαμένου Γενθίου
τὴν βασιλείαν, ἀποστάντες ἀπὸ τούτου, τοῖς ὁμόροις
προσεπολέμουν, καὶ κατεστρέφοντο τοὺς ἀστυγείτονας,

ⁱ Mendose MSti Νισσίαν, quod perperam vulgo in Αισσίαν mutarunt.

^k Δαορσῶν correxit Casaub. Δαορσῶν h. l. et v. 2. dant MSti. Sed tria verba, καὶ τῶν Δαορσῶν, quæ uncis inclusi, iniquo loco stant v. l. ^l πεπρεσβευκότων ex conject. correxi. Vulgo παραπρεσβευσάντων, quod ex Ursini ing. esse videtur. παραπρεσβευκότων (sic) Bav. ^m Τραγύριον correxit Ursin. Τραγύλιον MSti. ⁿ Δελματεῖς h. l. Bav.

perce liceret. De his rebus quum hi legati venissent, responsum tulerunt, rata habere senatum ea, quæ in caussa

Deliorum legitime ordinata essent ab Achæis.

IV.

Legatio CXXIV.

xviii. POSTEAQUAM Issii [et Daorsi] sæpius legatos Romam misissent, quibus significabant, Dalmatas agros et urbes suæ ditionis infestare: hæ autem sunt Epetium et Tragurium: cumque similiter et Daorsi de iisdem quererentur: senatus legatum misit

Caium Fannium ad res Illyrici visendas, et maxime Dalmatarum. Hic populus, quamdiu vixit Pleuratus, ei paruit: post obitum vero illius quum in regno Genthius successisset, ab illo defecerant Dalmatæ, et bella cum finitimis gerebant, vicinosque populos imperio suo subiciebant, ita ut eorum

ἄν ἔνιοι καὶ φόρους αὐτοῖς ἔφερον. ὁ δὲ φόρος ἦν θρέμα- A. U. 597
5 ματα καὶ σῖτος. Καὶ οἱ μὲν περὶ Φάννιον ὁ ἐπὶ τούτοις
ἔξώρμησαν.

V.

RES GESTÆ ANNO URBIS DXCVII.

I. ROMÆ.

(I.) *Dalmatis bellum indicunt Romani.*

*

*

*

Ol. 133. 3.

A. U. 597.

Fannius
male ac-
ceptus a
Dalmatis.

XIX. ΤΩΝ περὶ τὸν Γάϊον Φάννιον παραγεγονότων ἐκ
τῆς Ἰλλυρίδος, καὶ διασαφούντων, ὅτι τοσοῦτον ἀπέχοιεν
οἱ Δελματεῖς τοῦ διορθοῦσθαί τι τῶν ἐγκαλουμένων πρὸς
τοὺς ὑπ' αὐτῶν φάσκοντας ἀδικεῖσθαι ῥσυνεχῶς, ὥστε
οὐδὲ λόγον ἔπιδέχοντο καθόλου παρ' αὐτῶν, λέγοντες,
2 οὐδὲν αὐτοῖς εἶναι καὶ Ῥωμαίοις κοινόν. πρὸς δὲ τούτοις
δισσάφουν, μὴ κατάλυμα δοθῆναι σφίσι, μήτε παροχὴν
ἀλλὰ καὶ τοὺς ἵππους, οὓς εἶχον παρ' ἐτέρας πόλεως,
3 ἀφελῆσθαι τοὺς Δελματεῖς μετὰ βίας αὐτῶν· ἐτοίμους
δ' εἶναι καὶ τὰς χεῖρας προσάγειν, εἰ μὴ, συνείζαντες
τῷ καιρῷ, μετὰ πολλῆς ἡσυχίας ἐποιήσαντο τὴν ἀπό-
4 λυσιν. Ὦν ἡ σύγκλητος ἀκούσασα μετ' ἐπιστάσεως,
ἡγανάκτει μὲν καὶ ἐπὶ τῇ τῶν Δελματέων ἀπειθείᾳ
καὶ σκαιότητι· τὸ δὲ πλεῖστον, ὑπέλαβε τὸν καιρὸν

Bellum
indicitur
Dalmatis.

^o ἐπὶ τούτοις suspicatus est Reisk.

P Abest hæc Ecloga a cod. Bav.

^q συνεχῶς correxit Urs. et ὥστε ex conject. adjecit. συνεχεῖς οὐδὲ λόγον erat in MS.

^r ἐπιδέχοντο voluit Reisk.

nonnulli etiam tributa ipsis penderent.
Tributum autem erat pecus et frumen-

tum. Atque hæc legationis Fannii
caussa fuit.

V.

(I.) *Legatio CXXV.*

XIX. QUUM ex Illyrico reversus C.
Fannius renunciasset senatui, tantum
abesse Dalmatas, ut satisfacere iis, quos
continuis injuriis lacessiverant, ullo mo-
do vellent, ut ne aures quidem sibi præ-
bere sustinuissent, quod dicerent, nihil
sibi committē esse cum Romanis: osten-
dissetque præterea, neque hospitii fa-
ctam legatis copiam, neque aliud quid-

quam eorum, quæ necessaria sunt, fuisse
præbitum; quin et equos per vim ipsis
ademptos esse, quos habuerant ex alia
urbe, atque etiam manus ipsis inferre
eos voluisse, nisi temporì cedentes cum
magno silentio eorum finibus excessis-
sent: his diligenter auditis, senatus,
etsi offendebatur contumaci et scævo
Dalmatarum ingenio, magis tamen eo
movebatur, quod multas ob causas

ΟΙ. 135. 3. ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς τὸ πολεμῆσαι τοῖς προειρημένοις
διὰ πλείους αἰτίας. Τὰ τε γὰρ μέρη ταῦτα τῆς 5
Ἰλλυρίδος τὰ νεύοντα πρὸς τὸν Ἀδρίαν, ἀνεπίσκεπτα
τελείως ἦν αὐτοῖς, ἐξ οὗ Δημήτριον τὸν Φάριον ἐξέβαλον
τούς τε κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνθρώπους οὐκ ἐβούλοντο 6
κατ' οὐδένα τρόπον ἁπόλλυσθαι διὰ τὴν πολυχρόνιον
εἰρήνην. ἔτος γὰρ ἦν τότε δωδέκατον ἀπὸ τοῦ πρὸς 7
Περσέα πολέμου, καὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πράξεων.
Διόπερ ἐβουλεύοντο, πόλεμον ἐνστησάμενοι πρὸς τοὺς 8
προειρημένους, ἅμα μὲν ὥσανεὶ καινοποιῆσαι τὰς ὁρμὰς
καὶ προθυμίας τῶν ἰδίων ὄχλων, ἅμα δὲ καταπληξά-
μενοι τοὺς Ἰλλυριοὺς ἀναγκάσαι πειθαρχεῖν τοῖς ὑπ'
αὐτῶν παραγγελλομένοις. Αὗται μὲν οὖν ἦσαν αἱ 9
αἰτίαι, δι' ἃς ἐπολέμησαν Ῥωμαῖοι Δελματεῦσι· τοῖς
γε μὴν ἐκτὸς ^{s*} τὸν πόλεμον ἀναδεικνύειν, ὥς διὰ τὴν
εἰς τοὺς πρεσβευτὰς ὕβριν κεκρικότες πολεμεῖν.

(II.) ARIARATHES, ab Oroferne ope Demetrii regno pulsus,
Romam venit.

*

*

*

Ariarathes.

Sex. Julius
Cos.

XX. Ὁ βασιλεὺς Ἀριαράθης παρεγένετο εἰς τὴν
Ῥώμην, ἔτι θερείας οὔσης. τότε δὲ, παρεληφόντων τὰς 2
ἀρχὰς τῶν περὶ τὸν Σέξτον Ἰούλιον, ἐγίγνετο περὶ τὰς
κατ' ἰδίαν ἐντεύξεις, οἰκείαν ποιούμενος περικοπὴν καὶ

^r ἀποθελύνεσθαι suspicatus est idem.
Lat. supplevit.

^s Lacunam notavit Casaub. et in vers.

opportunitatem rebatur esse tempus belli
cum gente illa gerendi. Nam Ro-
mani, ex quo Demetrium Pharium
ejecerant, penitus eam partem Illy-
rici, quæ ad Adriaticum mare inclinat,
neglexerant. Accedit, quod Italicos
homines longa pace torpere omnino
nolebant. Agebatur autem duodeci-
mus jam annus a bello cum Perseo et
Macedonibus gesto. Itaque bello ad-
versus istos suscepto, simul renovare

in suis, ut sic dicam, spiritum illum
militarem et alacritatem pugnandi cu-
piebant, simulque terrorem Illyricis
injicere, ut impetrata facere posthac
cogerentur. Propter has causas Dal-
matis bellum indixerunt: sed apud ex-
ternos hanc unam adferebant causam,
quod contumeliam legatis suis
factam bello sibi persequendam judi-
cassent.

(II.) Legatio CXXVI.

*

*

*

xx. Venit Romam rex Ariarathes, priusquam exisset ætas. Et quum magistratum eo tempore iniisset Sex-
tus Julius cum collega, ad illum adivit, convenientem calamitati, in qua versabatur, fortunam atque speciem

3 φαντασίαν τῆς ὑποκειμένης περιστάσεως. Παρῆσαν δὲ ^{A. U. 587.} καὶ παρὰ Δημητρίου πρέσβεις οἱ περὶ τὸν Μιλτιάδην, ^{Demetrii legati.} πρὸς ἑκατέραν τὴν ὑπόθεσιν ἡρμοσμένοι· καὶ γὰρ περὶ Ἀριαράθου ἀπολογεῖσθαι, καὶ κατηγορεῖν αὐτοῦ παρε-
 4 σκευάζοντο φιλαπεχθῶς. Ἀπιστάλκει δὲ καὶ Ὀρο- ^{Orofernes, rex Cappad.} φέρνης πρεσβευτὰς, τοὺς περὶ Τιμόθειον καὶ Διογένην, στέφανόν τε κομίζοντας τῇ Ῥώμῃ, καὶ τὴν φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν ἀνανεωσομένους· τὸ δὲ πλεῖον συγκατα-
 5 στήσομένους τῷ Ἀριαράθῃ, καὶ τὰ μὲν ἀπολογησο- μένους, τὰ δὲ κατηγορήσοντας. Ἐν μὲν οὖν ταῖς κατ' ἰδίαν ἐντεύξεσιν μείζω φαντασίαν εἶλκον οἱ περὶ τὸν Διογένην καὶ Μιλτιάδην, ἅτε καὶ κατὰ τὸ πλῆθος πρὸς ἕνα συγκρινόμενοι, καὶ κατὰ τὴν ἄλλην περικοπὴν
 6 εὐτυχοῦντες, πρὸς ἐπταικότα θεωρούμενοι· παραπλησίως δὲ καὶ περὶ τὴν τῶν πραγμάτων ἐξήγησιν πολὺ περι-
 7 ῖησαν. πᾶν μὲν γὰρ καὶ πρὸς παντοῖα λέγειν ἐθάρρουν, οὐδένα λόγον ποιούμενοι τῆς ἀληθείας· τὸ δὲ λεγόμενον
 8 ἀνυπεύθυνον ἦν, οὐχ ἔχον τὸν ἀπολογησόμενον. Λοιπὸν ἄκοντι τοῦ ψεύδους ἐπικρατοῦντος, ἐδόκει σφίσι τὰ πράγματα κατὰ γνώμην χωρεῖν.

*

*

9 Ὀροφέρνην, ὀλίγον χρόνον Καππαδοκίας βασιλεύ- ^{Bacchicam lasciviam invehit Orofernes.} σαντα, καὶ παριδόντα τὰς πατρίους ἀγωγὰς, Πολύξειός

¹ Vulgo h. l. Ὀλοφέρνης.

² ἀκοντὶ correxi, ut aliās. Vulgo ἀκονητὶ.

præ se ferens. Venerat et *Demetrii* legatio, cujus princeps Miltiades, in utrumque paratus: nam et ad excusanda, quæ objiceret Ariarathes, instructus erat, et ad criminandum illum odiose. *Orofernes* quoque legatos miserat, Timotheum et Diogenem, ut coronam Romæ adferrent, et amicitiam atque societatem renovarent: ceterum præcipua legationis causa erat, ut in judiciali contentione adversus Ariarathem starent, et partim ad ejus accusationem responderent, partim ipsum accusarent. Enimvero Diogenes et Miltiades cum in privatis congressibus speciem majorem ostentabant, utpote plures cum uno compo-

siti, et præterea qui omnibus fortunæ rebus florentes spectarentur, ille adductus et miser; tum vero etiam ubi ad res exponendas ventum, longe superiores fuerunt. Quidvis enim dicere, et ad omnia respondere, sprete veritate, audebant. Porro quæ ab illis dicebantur, ea nec confutata manebant, quia aderat nemo, qui veritatem tueretur. Quum igitur sine difficultate vinceret mendacium, visi sunt quod volebant efficere.

(*Athenæus Lib. X. Cap. 11.*)

Orofernem, qui breve tempus in *Cappadocia* regnavit, *spretis patriis in-*

OL. 155. 3. φησιν ἐν τῇ τριακοστῇ δευτέρᾳ, εἰσαγαγεῖν τὴν ἰακὴν καὶ τεχνητικὴν ἀσωτίαν.

II. STATUS GRÆCIÆ, præcipue EPIRI post mortem
CHAROPIS.

*

*

*

Obit Lycis-
cus Aetolus.

Mnasippus
Baotus.

Chrematas
Acarnan.

Charops
Epirota.

Charopsis
nequitia.

XXI. Τὰ κατὰ τὴν Αἰτωλίαν καλῶς διετίθη, κατ-
εσθεσμένης ἐν αὐτοῖς τῆς ἐμφυλίου στάσεως μετὰ τὸν
Λυκίσκου θάνατον. καὶ Μνασίππου τοῦ Ὑ Κορωναίου²
μεταλλάξαντος τὸν βίον, βελτίων ἦν ἡ διάθεσις κατὰ
τὴν Βοιωτίαν· ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν,
Χρεμάτα γεγονότος ἐκποδῶν. Σχεδὸν γὰρ ὥσανεὶ καθ-³
αρμόν τινα συνέβη γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἀλιτη-
ρίων αὐτῆς ἐκ τοῦ ζῆν μεθισταμένων. Καὶ γὰρ καὶ τὸν⁴
Ἡπειρώτην Χάροπα συνεκύρησε κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον
ἐν Βρεντεσίῳ μεταλλάξαι τὸν βίον. Τὰ δὲ κατὰ τὴν⁵
Ἡπειρον ἔτι ἐν ἀκαταστασίαις ἦν καὶ ταραχαῖς, καθ-
άπερ τοῖς ἐπάνω χρόνοις, διὰ τὴν Χάροπος ὀμότητα καὶ
παρανομίαν, ἐξ οὗ συνέβη τελεσθῆναι τὸν πρὸς Περσέᾳ
πόλεμον. ^a Μετὰ γὰρ τὸ κατακρίναι Δεύκιον Ἀνίκιον⁶
καὶ ^b τοὺς μὲν * τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, τοὺς δὲ ἀπαγα-
γεῖν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅσοι καὶ βραχεῖαν ὑποψίαν εἶχον·

* Fors. *ιακικήν*, ut voluit Dalecamp. Ὑ Κορωναίου correxit Vales. Κορωναίου
erat in MS. ² καθάπερ aberat a codice; ex conject. adjecit Valesius. Bre-
vius erat ὥς. ^a Vulgo novæ veluti Eclogæ initium h. l. faciunt, his verbis
Ὅτι μετὰ τὸ κατακρίναι, quæ conjungenda cum superioribus putavi, inserta par-
ticula γὰρ. ^b Post τοὺς μὲν lacuna signum posui, et supplendum puto ver-
bum ἀνελίῖν, θανατῶσαι, φυγαδεῦσαι, aut aliquod his simile.

stitutis, bacchicam quamdam et artifi- LYBIUS Libro XXXII.
ciosam invexisse lasciviam, scribit Po-

II. Excerptum Valesianum.

XXI. Aetolicæ res recte sunt compo-
sitæ, extincto apud eos civili bello
post obitum Lycisci. Similiter, mor-
tuo Mnasippo Coronæo, Baotia in
meliore statu erat. Itemque Acarna-
nia, sublato e vivis Chremata. Pro-
sus enim quædam quasi lustratio
atque expiatio contigit tunc universæ
Græciæ, pestibus reipublicæ e medio
remotis. Namque et Charops ille

Epirota hoc ipso anno Brundusii
decessit. Sed res EPIRI adhuc in-
quietæ erant ac turbatæ, ut antea, ob
sævitiā atque nequitiam Charopis
post victoriam de Perseo partam.
Nam postquam L. Anicius, caussa
cognita, viros celeberrimos conde-
mnasset, alios vero ad causam dicen-
dam Romam abduxisset, quotquot vel
levissima suspicione continebantur;

- 7 τότε λαβὼν ὁ Χάροψ τὴν ἰξουσίαν, ὃ βούλοιτο, πρᾶτ- λ. υ. 691.
 τιν, οὐκ ἔστι τῶν δεινῶν ὅποιον οὐκ ἰποίει, τὰ μὲν δι
 8 αὐτοῦ, τὰ δὲ διὰ τῶν φίλων· ἅτε νίος μὲν ᾦν αὐτὸς
 κομιδῇ, συνδεδραμηκόταν δὲ πρὸς αὐτὸν τῶν χειρίσταν
 καὶ τῶν εἰκαισιτάτων ἀνθρώπων, διὰ τὸν ἐκ τῶν ἀλλο-
 9 τριῶν νοσφισμόν. εἶχε δὲ οἶον ἐφιδρείαν, καὶ ῥοπὴν πρὸς
 τὸ πιστεῦσθαι διότι πρᾶττει κατὰ τινα λόγον, ἃ ποιεῖ,
 καὶ μετὰ τῆς Ῥωμαίων γνώμης, τὴν τε προϋπάρχουσαν
 αὐτῷ σύστασιν πρὸς τοὺς προειρημένους, καὶ πρὸς ταύτη Myrto et
Nicanor,
socii Cha-
ropia.
 Μύρωνα πρεσβύτην ἄνθρωπον, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Νικά-
 10 νορα· ἑτάλλα γε μετρίους ἀνθρώπους καὶ δοκοῦντας
 εἶναι Ῥωμαίων φίλους, οἱ, πολὺ τι κεχωρισμένοι τὸν
 προτοῦ χρόνον ἀπάσης ἀδικίας, οὐκ οἶδ' ὅπως τότε
 συνεπέδωκαν αὐτοὺς εἰς τὸ συνεπισχύειν καὶ κοινωνεῖν
 11 ταῖς τοῦ Χάροπος ἀνομίαις. Ἐπειδὴ δ' ὁ προειρημένος
 τοὺς μὲν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀναφανδὸν ἐφόνευσε, τοὺς δ'
 ἐν ταῖς ἰδίαις οἰκίαις, ἐνίοις δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν καὶ κατὰ
 τὰς ὁδοὺς ἐπαποστέλλων ἐδολοφόνησε, καὶ πάντων τῶν
 τεθνεώτων ἐξηνδραποδίσατο τοὺς βίους, ἄλλην ἐπεισῆγε
 12 μηχανήν. Προέγραφε γὰρ τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις Mater
adjutrix
sævitatis.
 13 φυγάδας, οὐ μόνον ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας. ἀνα-
 ταβεῖς δὲ τὸν φόβον τοῦτον, ἐχρηματίζετο ἀεὶ τοὺς μὲν
 ἄνδρας δι' ἑαυτοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας διὰ τῆς μητρὸς

ε ἑτάλλα γε corr. Vales. ἑτάλλα δὲ MS. Forsan debuit ἑτάλλα μιν.

tum *Charops*, plenissimam quidvis agendi licentiam nactus, nullum crudelitatis genus omisit, partim per se ipse, partim amicorum opera usus. Quippe cum ipse admodum juvenis erat, tum vero perditissimus ac levis- simus quisque, diripiendæ alienæ pecuniæ caussa, ad eum confluerat. Maximam porro auctoritatem ac fidem omnibus illius factis addiderat, utque non sine consilio, sed ex sententia populi Romani, cuncta agere videren- tur, effecerat vetus amicitia, quæ illi cum plerisque primariis viris Romæ intercedebat, ac præterea suffragium *Myrtonis* senis, et *Nicanoris* ejus filii. Qui cum alioqui satis modesti et amici

populi Romani viderentur, semperque antea ab omni flagitio procul abfuis- sent, tum nescio quo pacto seipsos scelerum *Charopi* fautores ac socios adjunxerant. At vero ille, ubi alios in medio foro palam trucidavit, alios in suis domibus, nonnullos in agris, aut per vias, submissis percussoribus interfecit, atque omnium protinus fa- cultates invasit, tandem alia machina grassari cœpit. Locupletissimum enim quemque, nec viros solum, sed et ma- tresfamilias, exsules proscripsit. Quo metu incusso, ipse adsidue viros qui- dem per se, mulieres vero matris *Philolidis* opera spoliabat. Fuit enim ista mulier ad hoc admodum idonea,

OL. 155. 3 Φιλότηδος. πάνυ γὰρ ^dεὐφυὲς ἐγένετο ^eκατὰ τοῦτο τὸ 14
πρόσωπον, πρὸς δὲ βίαν καὶ πλείον τι δυνάμενον συνερ-
γεῖν ἢ κατὰ γυναῖκα.

Phœnice
opp. Epiri.

XXII. Ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσαντο κατὰ τὸ
δυνατὸν, εἰσῆγον εἰς τὸν δῆμον οὐδὲν ἦττον ἅπαντας
τοὺς προγεγραμμένους. Οἱ δὲ πολλοὶ τῶν ἐν τῇ 2
Φοινίκῃ, τὰ μὲν διὰ τὸν φόβον, τὰ δὲ καὶ δελεαζό-
μενοι διὰ τῶν περὶ τὸν Χάροπα, κατέκριναν οὐ φυγῆς,
ἀλλὰ θανάτου πάντας τοὺς προσαγγελθέντας ὡς ἀλλό-
τρια φρονούντας Ῥωμαίων. Οὗτοι μὲν οὖν πάντες 3
ἔφυγον, ὅτε Χάροψ ἄρμησεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἔχων
χρήματα καὶ τοὺς περὶ τὸν Μύρωνα μεθ' αὐτοῦ,
βουλόμενος ἐπισφραγίσασθαι διὰ τῆς συγκλήτου τὴν
αὐτοῦ παρανομίαν. Ἐν ᾧ καιρῷ κάλλιστον μὲν ἐγένετο 4
δεῖγμα τῆς Ῥωμαίων αἰρέσεως, κάλλιστον δὲ θέαμα
πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι τοῖς παρεπιδήμοις, μάλιστα δὲ τοῖς
ἀνακεκλημένοις. ὃ τε γὰρ Μάρκος, ἀρχιερεὺς ὢν καὶ 5
πρῶτος τῆς συγκλήτου γραφόμενος, ὃ τε Λεύκιος, ὁ τὸν
Περσέα νικήσας, μεγίστην ἔχων πίστιν καὶ δύναμιν,
πυνθανόμενοι τὰ πεπραγμένα τῷ Χάροπι κατὰ τὴν
Ἡπειρον, ἐκώλυσαν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν εἰσιέναι τὸν
Χάροπα. οὗ γενομένου περιβοήτου, πάντες ἐγενήθησαν 6
οἱ παρεπιδημοῦντες περιχαρεῖς, ἀποδεχόμενοι τὸ μισο-

Romam
abit
Charops.

^d εὐφυὲς correxi ex Diodoro Siculo. Vulgo εὐφυὲς, quod tenens Reiskius, deinde *δυναμίνη* voluit pro *δυνάμενον*. ^e Præpositionem delendam censuit Vales. καὶ τοῦτο est apud Diod. quod Polybio restitutum voluit Wesseling.

sed quæ ad vim ac scelus plus etiam adjumenti quam pro muliere adferre posset.

XXII. Postquam demum universos pecunia spoliarunt, nihilo secius cunctos, qui proscripti erant, populi judicio permisere. Et multitudo in urbe *Phœnica*, partim metu, partim blanditiis inducta a factione *Charopis*, universos, quibus alienatus a Romanis animus crimini dabatur, non exsilio, sed capitali sententia condemnarunt. Hi igitur omnes in exsilium abierunt, quo tempore *Charops*, comite Myrtone, cum magna pecuniæ vi Romam est profectus, eo consilio, ut scelus

suum senatus auctoritate confirmaret. Tunc temporis vero pulcherrimum specimen morum populi Romani et gratissimum cum omnibus Græcis, tum maxime evocatis, qui Romæ exsulabant, spectaculum adparuit. Etenim *M. Æmilius Lepidus*, pontifex max. et princeps senatus, et *L. Æmilius*, is qui *Perseum* vicit, maxima vir auctoritate ac potentia præditus, cum accepissent, quæ *Charops* gesserat in Epiro, domo sua ei interdixerunt. Cujus rei fama per urbem dispersa, Græci, quicumque aderant, maximo sunt gaudio adfecti, et Romanorum adversus improbos odium magnis laudibus

7 πόνηρον τῶν Ῥωμαίων. Μιστὰ δὲ ταῦτα τοῦ Χάροπος A. U. 597.
Falsum S.
C. confligit.
 εἰσελθόντος εἰς τὴν σύγκλητον, οὐ συνικάθετο τοῖς ἀξι-
 8 ουμένοις, οὐδ' ἐβουλήθη δοῦναι ῥητὴν ἀπόκρισιν· ἀλλὰ,
 τοῖς ἀποστελλομένοις πρεσβευταῖς, ἔφη, δώσειν ἐντολὰς,
 9 ἐπισκέψασθαι περὶ τῶν γεγονότων. Ὁ δὲ Χάροψ,
 ἀναχωρήσας, ταύτην μὲν τὴν ἀπόκρισιν ἀπισιώπησε,
 γράψας δὲ πρὸς τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν ἀρμόζουσαν ἀπήγ-
 γειλεν, ὡς συνευδοκούντων Ῥωμαίων τοῖς ὑπ' αὐτοῦ
 πραττομένοις.

III. IN ASIA.

Vita functo EUMENI succedit frater ATTALUS.

*

*

*

XXIII. Εὐμένης, ὁ βασιλεὺς, τῇ μὲν σωματικῇ Eumenis
elogium.
 δυνάμει παραλελυμένος ἦν, τῇ δὲ τῆς ψυχῆς λαμ-
 2 πρότητι προσαντίχεν· ἀνὴρ ἐν μὲν τοῖς πλείστοις
 οὐδενὸς δεύτερος τῶν καθ' αὐτὸν βασιλέων γενόμενος,
 περὶ δὲ τὰ σπουδαιότατα καὶ κάλλιστα μείζων καὶ
 3 λαμπρότερος. Ὅς γε, πρῶτον μὲν, παραλαβὼν παρὰ
 τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν συνεσταλμένην τελέως εἰς
 ὀλίγα καὶ λιτὰ πολισμάτια, ταῖς μεγίσταις τῶν καθ'
 αὐτὸν δυναστεϊῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχήν·
 4 οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπε-

^f συνίθετο aut συγκατίθετο voluit Reisk. Mihi συγκατίθετο videtur legendum.
 In hac regione inserendum illud Fragm. putavit Valesius, quod continetur
Ecloga CXXVII de Legat. ἔ προσαντίχιν maluerat Reisk.

extulerunt. Deinde postquam in se-
 natum introductus est Charops, ne-
 quaquam adnuit senatus postulatis
 ejus, neque certum responsum homini
 dare voluit; sed legatis, propediem ad
 res Illyrici inspicendas profecturis, id
 in mandatis se daturum respondit, ut,

quæcumque acta in Epiro essent, inqui-
 rerent. At Charops, domum reversus,
 responsum quidem senatus reticuit,
 confictum autem aliud ex sui animi
 sententia responsum divulgavit, quasi
 omnia ejus acta senatus probasset.

(III.) *Excerptum Valesianum.*

*

*

*

XXIII. Eumenes, Pergami rex, cor-
 pore quidem erat infirmo atque imbe-
 cilli, sed animi vigore infirmitatem
 corporis compensabat; vir, in pleris-
 que rebus nulli ætatis suæ regum se-
 cundus, in rebus autem gravissimis ac

pulcerrimis omnium maximus ac splen-
 didissimus. Qui primum quidem,
 cum regnum paucis ac tenuibus oppi-
 dulis coarctatum a patre accepisset,
 amplissimis temporis sui imperiis pa-
 rem dominationem suam præstitit;

Ol. 153. 3. *τείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πρᾶξεως τῆς αὐτοῦ. Δεύτερον φιλοδοξότατος ἐγενήθη, 5 καὶ πλείστας μὲν τῶν καθ' αὐτὸν βασιλείων πόλεις Ἑλληνίδας εὐεργέτησε, πλείστους δὲ κατ' ἰδίαν ἀνθρώπους ἐσωματοποίησε. Τρίτον, ἀδελφοὺς ἔχων τρεῖς καὶ 6 κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ πρᾶξιν, πάντας τούτους συνέσχε πειθαρχοῦντας αὐτῷ καὶ δορυφοροῦντας, καὶ σώζοντας τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα. Τοῦτο δὲ σπανίως εὗροι τις 7 ἂν γεγονός.*

Attalus
restituit
Ariara-
them.

*
Ἄτταλος, ὁ ἀδελφὸς Εὐμένους, παραλαβὼν τὴν 8 ἔξουσίαν, πρῶτον ἐξήνεγκε δεῖγμα τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως καὶ πρᾶξεως τὴν Ἀριαράθου καταγωγὴν ἐπὶ τὴν βασιλείαν.

VI.

RES GESTÆ ANNO URBIS DXCVIII.

I. ROMÆ.

Admittitur legatio EPIROTARUM.

Ol. 155. 4.
A. U. 598.
Legati ex
Phœnice
Epiri.

* * *
XXIV. ^kΚΑΤΑ τὸν καιρὸν τοῦτον παραγεγονότων πρεσβευτῶν ἐξ Ἡπείρου, παρὰ τε τῶν τὴν Φοινίκην κατεχόντων, καὶ παρὰ τῶν ἐκπεπτωκότων, καὶ ποιησαμένων

^h Ad verba ἡλικίαν καὶ πρᾶξιν deesse verbum ἀκμάζοντας, aut aliquod simile, putavit Vales. ⁱ Vulgo αὐτοῦ. ^k Hanc Eclogam *Excerpto Pircsciano* (supra, cap. 22.) inserendam putavit Valesius.

non tam fortunæ auxilio et casu quodam, quam solertia et industria atque etiam rebus gestis suis. Deinde præ ceteris ætatis suæ regibus gloriæ cupidissimus fuit, atque unus plurimas Græciæ civitates ac plurimos sigillatim homines beneficiis suis locupletavit. Denique fratres cum haberet tres, et ætate et industria ad res gerendas pollentes; eos in officio omnes

continuit, et morigeros custodesque regni ac dignitatis suæ habuit satellites: quod raro admodum contigisse reperias.

*
Attalus, Eumenis frater, postquam regnare occæpit, primum ingenii atque industriæ suæ specimen dedit restituto in regnum *Ariarathe*.

VI.

I. Legatio CXXVII.

* * *
XXIV. CIRCA idem tempus venerunt ex Epiro legati, partim ab eis missi qui *Phœnicen* tenebant, partim ab exsulibus. Qui postquam apud senatum

2 λόγους κατὰ πρόσωπον· ἴδωκεν ἀπόκρισιν αὐτοῖς ἡ Α. U. 598.
 σύγκλητος, ὅτι δάσει περὶ τούτων ἐντολὰς τοῖς ἀπο-
 στελλομένοις πρεσβευταῖς εἰς τὴν Ἰλλυρίδα μετὰ Γαίου C. Marcian
 Μαρκίου. Coa.

II. IN ASIA.

Bellum PRUSIÆ cum ATTALO.

*

*

*

XXV. Προυσίας μετὰ τὸ νικῆσαι τὸν Ἀτταλον, ¹καὶ Attalus
 τὸ παρελθεῖν πρὸς τὸ Πέργαμον, παρασκευασάμενος ^{victus a} Prusia.
 θυσίαν πολυτελῆ προσήγαγε πρὸς τὸ τέμενος τοῦ
 2 Ἀσκληπιοῦ. καὶ βουθυτήσας καὶ καλλιερήσας, τότε
 3 μὲν ἐπανῆλθεν ^m ἐπὶ τὴν παρεμβολήν· κατὰ δὲ τὴν ^{Prusias} furit in
 ἐπιούσαν ⁿ καταστήσας τὴν δύναμιν ἐπὶ τὸ Νικηφόριον, ^{templa.}
 τοὺς τε νεῶς ἅπαντας διέφθειρε, καὶ τὰ τεμένη τῶν θεῶν,
 ἐσύλησε δὲ καὶ τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ λίθινα τῶν
 4 ἁγαλμάτων. Τὸ δὲ τελευταῖον καὶ τὸ τοῦ Ἀσκλη-
 πιοῦ ἅγαλμα βαστάσας, περιττῶς ὑπὸ ^p Φυλομάχου
 5 κατεσκευασμένον, ἀπήνεγκεν ὡς αὐτόν· ᾧ τῇ πρότερον
 ἡμέρᾳ κατασπένδων ^q ἐβουθύτει καὶ κατηύχετο, δεόμενος,
 ὅπερ εἰκὸς, ἵλεων αὐτῷ γενέσθαι καὶ εὖμενῇ κατὰ πάντα
 6 τρόπον. Ἐγὼ δὲ τὰς τοιαύτας διαθέσεις καὶ πρότερον
 εἰρηκά που, περὶ Φιλίππου ποιούμενος τὸν λόγον, μανι-

¹ Ex Suida adscivi. Vulgo μετὰ τὸ παρελθεῖν absque conjunct. ^m i; Suid.
ⁿ ἱπιστήσας Suid. ^o βαστάσας ἅγαλμα idem. ^p Φυρόμαχος, *Phyromachus*
 vocatur apud alios scriptores. ^q ἐβουθύτι κατασπ. Suid.

causam suam utrique præsentibus dis- tis daturum, qui cum C. Marcio in
 ceptarunt, hoc tulerunt responsum: *Illyricum essent profecturi.*
senatum de eorum rebus mandata lega-

II. Excerptum Valesianum.

XXV. *Prusias*, victo *Attalo*, ad *Per-* ripere cœpit. Postremo et ipsum
gamum accessit, in *Æsculapii* templo *Æsculapii simulacrum*, insigni artificio
 cum sumtuoso adparatu sacra factu- a *Phylomacho* [sive *Phyromacho*] fa-
 rus. Mactatis igitur victimis cum bricatum rapuit abstulitque; cui pri-
 perlitasset, tum quidem in castra est die libaverat, hostiasque et vota obtu-
 reversus: postridie vero copiis ad *Ni-* lerat, propitium ac benignum (ut mos
cephorium adductis, templa omnia va- est) ipsius numen sibi adprecatus.
 stare, delubra ac statuas deorum im- Ego vero hujusmodi mores hominum
 mortalium et imagines spoliare ac di- etiam antea, cum de rebus *Philippi*

OL. 135. 4. *κᾶς*. Τὸ γὰρ ἄμα μὲν θύειν καὶ διὰ τούτων ἐξιλά-
 σκισθαι τὸ θεῖον, προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τὰς
 τραπέζας καὶ τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως, ὅπερ ὁ Προυσίας
 εἴθιστο ποιεῖν, γονυπετῶν καὶ γυναικιζόμενος· ἄμα δὲ ⁸
 ταῦτα καὶ λυμαίνεσθαι, καὶ διὰ τῆς τούτων κατα-
 φθορᾶς τὴν εἰς τὸ θεῖον ὕβριν διατίθεσθαι· πῶς οὐκ ἂν
 εἴποι τις εἶναι θυμοῦ λυττῶντος ἔργα, καὶ ψυχῆς
 ἐξεστηκυίας τῶν λογισμῶν; Ὁ καὶ τότε συνέβαινε ⁹
 γίγνεσθαι περὶ τὸν Προυσίαν. Ἄνδρὸς μὲν γὰρ ἔργον
 οὐδὲν ἐπιτελεσάμενος κατὰ τὰς προσβολὰς, ἀγεννῶς
 δὲ καὶ γυναικοθύμως χειρίσας καὶ τὰ πρὸς θεοὺς, καὶ
 τὰ πρὸς ἀνθρώπους, μετήγαγε τὸ στράτευμα πρὸς
Elæa. Ἑλαίαν· καὶ καταπειράσας τῆς Ἑλαίας, καὶ τινὰς ¹⁰
 προσβολὰς ποιησάμενος, οὐδὲν δὲ πράττειν δυνάμενος,
 διὰ τὸ Σώσανδρον τὸν τοῦ βασιλέως σύντροφον εἰσελη-
 λυθότα μετὰ στρατιωτῶν εἰργεῖν αὐτοῦ τὰς ἐπιβολὰς,
Thyatira. ἀπῆρεν ἐπὶ Θυατείρων. Κατὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον τὸ τῆς ¹¹
Hieracome. Ἀρτέμιδος ἱερὸν, τῆς ἐν Ἱερᾷ Κώμῃ, μετὰ βίας ἐσύ-
 λησεν. ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ Κυνίου Ἀπόλλωνος τέμενος, ¹²
 τοῦ περὶ Ἱ Τῆμνον, οὐ μόνον ἐσύλησεν, ἀλλὰ καὶ τῷ
 πυρὶ διέφθειρεν. Καὶ ταῦτα διαπραζάμενος ἐπανῆλθεν ¹³
 εἰς τὴν οἰκείαν, οὐ μόνον τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 θεοῖς πεπολεμηκώς. Ἑταλαιπώρησε δὲ καὶ τὸ πεζικὸν ¹⁴
 στράτευμα τῷ Προυσίᾳ κατὰ τὴν ἐπάνοδον ὑπὸ τε τοῦ

¹ εἴωσθε Προυσίας Suid. ² Vocab. ἔργον ex conject. adjecit Valesius.
³ Τῆμνον correxi, monente Valesio. Vulgo Τιμνόν.

agerem, *furiosos* me dicere memini. Etenim simul victimas cædere, Deos-
 que propitios orare, omnemque aram
 ac lapidem exquisito quodam studio
 adorare et venerari flexis genibus et
 muliebri superstitione, quod *Prusias*
 facere solebat; atque interim eadem
 fana diripere, eorumque vastatione
 contumeliam diis facere; quis neget
 animi id esse, rabie perciti, hominis-
 que de statu mentis deturbati? Quod
 quidem tum *Prusiæ* contigit. Nam
 cum nullum in oppugnatione generosi
 animi facinus edidisset, sed prorsus
 imbelli ac muliebri animo adversus

deos hominesque esset usus, exercitum
Elæam traduxit, et tentata urbis ob-
 sidione cum nihil proficeret, eo quod
Sosander, regis collactaneus, cum præ-
 sidio militari urbem ingressus, impe-
 tum ipsius repellebat, *Thyatira* ca-
 stra transtulit. Porro inter redeun-
 dum fanum *Dianæ*, quod est in *Hiera*
Come, vi illata spoliavit. *Apollinis*
 quoque *Cynii* delubrum circa *Temnum*
 non spoliavit solum, sed etiam igne
 vastavit. Atque his peractis domum
 rediit, illato et hominibus et diis im-
 mortalibus bello. Sed et pedestres
 ejus copiæ fame ac dysenteria in re-

λιμοῦ καὶ τῆς δυσεντερίας, ὥστε παρὰ πόδας ἐκ "θιο- A. U. 594.
πέμπτου δοκεῖν ἀπηντῆσθαι μῆνιν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς
αἰτίας.

✽

XXVI. Ἄτταλος, ἡττηθεὶς παρὰ Προυσίου, προ- Athenæus,
χειρισάμενος Ἀθηναίων τὸν ἀδελφὸν ἐξαπέστειλε μετὰ frater
τῶν περὶ τὸν Πόπλιον Λέντλον, διασαφῆσοντα τῇ συγ- Attali,
κλήτῳ τὸ γεγονός. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ, τοῦ μὲν Ἀν- Romani
δρονίκου παραγενομένου καὶ διασαφούντος τὰ περὶ τὴν legatus.
πρώτην ἔφοδον τῶν πολεμίων, οὐ προσεῖχον· ἀλλ' ὑπε-
νόουν, τὸν Ἄτταλον βουλόμενον αὐτὸν ἐπιβαλεῖν τῷ
Προυσίᾳ τὰς χεῖρας, προφάσεις προκατασκευάζεσθαι,
καὶ προκαταλαμβάνειν διαβολαῖς. Ἄμα δὲ τοῦ τε
Νικομήδους καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀντίφιλον, τῶν παρὰ τοῦ
Προυσίου πρεσβευτῶν, διαμαρτυρομένων, μὴδὲν εἶναι
τούτων· ἔτι μᾶλλον ἠπίσκει τὰ λεγόμενα περὶ τοῦ
Προυσίου. Μετὰ δέ τινα χρόνον, ἐπιδιασαφουμένης τῆς Legati
πραγματείας, ἀμφιδοξήσασα περὶ τῶν προσπιπτόντων ἢ Rom. in
σύγκλητος, ἐξαπέστειλε πρεσβευτὰς Λεύκιον Ἀπου- Asiam.
λήϊον καὶ Γάϊον Πετρώνιον, τοὺς ἐπισκεψομένους, πῶς
ἔχει τὰ κατὰ τοὺς προειρημένους βασιλεῖς.

^u θιοπέμπτου ex Toupil conject. recepi. Vulgo θιόπτου, quod in θιῶν του
mutare jussit Reisk.

ditu laborarunt, adeo ut sceleribus sentata esse videretur.
Prusiæ poena a diis e vestigio repræ-

(Legatio CXXVIII.)

XXVI. Attalus, a Prusia victus, fra-
trem Athenæum cum Publio Lentulo
proficisci jussit, ad declarandum sena-
tui quod acciderat. Romani enim
post Andronici adventum, quum ille
primam hostium impressionem narra-
ret, dictis non erant commoti; sed in
suspicionem venerant, Attalum, quod
cuperet ipse Prusiam adoriri, occasio-
nes belli præparare, et criminationibus
eum antevertere. Simulque Nicomede

et Antiphilo Prusiæ legatis testanti-
bus, nihil eorum, quæ dicerentur, esse
facta; multo adhuc minus fidei ha-
bere patres iis, quæ de Prusia nuncia-
bantur. Mox vero magis magisque
re omni explorata; incerti patres,
quantum his nunciis tribuere fidei
deberent, L. Apuleium et C. Petronium
legatos miserunt, ad invisendum, quo
loco regum illorum res essent.

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

RES ANNI URBIS DXCIX.

I. RES ROMÆ GESTÆ.

*

*

*

Ol. 156. 1.

A. U. 599.

Auditor

Athenæus,

fr. Attali.

I. Η ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ, ἔτι κατὰ χειμῶνα διακού-
σασα τῶν περὶ Πόπλιον Λέντλον ὑπὲρ τῶν κατὰ Πρου-
σίαν, διὰ τὸ νεωστὶ παραγεγονέναι τούτους ἐκ τῆς
'Ασίας, εἰσεκαλέσατο καὶ τὸν Ἀθηναῖον τὸν Ἀττάλου
2 τοῦ βασιλέως ἀδελφόν. Οὐ μέντοι πολλῶν προσεδεήθη
λόγων, ἀλλ' εὐθέως καταστήσασα πρεσβευτὰς συν-
εξαπέστειλε τῷ προειρημένῳ τοὺς περὶ Γάϊον Κλαύδιον
Κέντωννα, καὶ Λεύκιον Ὀρτήσιον, καὶ Γάϊον Αὐρουγ-
κουλήϊον, ἐντολὰς δοῦσα, κωλύειν τὸν Προυσίαν Ἀτ-
τάλῳ πολεμεῖν.

Legati
mittuntur
in Asiam.

Παρεγένοντο δὲ καὶ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεις εἰς
Achæorum
legati,

I.

I. Legatio CXXIX.

I. QUUM sub hiemis exitum senatus
Publium Lentulum, qui recens ex Asia
redierat, super iis, quæ fecerat Pru-
sias, audivisset; Athenæum quoque,
Attali regis fratrem, in curiam revo-
cavit. Ibi non fuit verbis opus, sed
statim cum prædicto legatos mittere

decrevit C. Claudium Centonem, L.
Hortensium, et C. Aurunculeium, qui-
bus mandata dedit, ut prohiberent
Prusium, quo minus bellum cum Atta-
lo gereret.

Aderant etiam Romæ Xeno Ægien-
sis, et Telecles Ægeates, ab Achæis

Ol. 156. 1. Ῥώμην ὑπὲρ τῶν κατεχομένων, οἱ περὶ Ξένωνα ^aτὸν Αἰγιάα, καὶ Τηλεκλέα τὸν Αἰγεάτην. ὧν ποιησαμένων ⁴ λόγους ἐν τῇ συγκλήτῳ, καὶ τοῦ διαβουλίου προτεθέν-
 de dimis-
 stone evo-
 catorum, τος, παρ' ὀλίγον ἤλθον ἀπολύσαι τοὺς κατηγιαμένους οἱ τοῦ συνεδρίου. Τὴν δὲ αἰτίαν ἔσχε τοῦ μὴ συντελε-
 σθῆναι τὴν ἀπόλυσιν Αὐλὸς Ποστούμιος, στρατηγὸς ὧν ἑξαπέλεκυς, καὶ βραβεύων τὸ διαβούλιον. Τριῶν γὰρ ⁶ οὐσῶν γνωμῶν, μιᾶς μὲν τῆς ἀφίεναι κελεύούσης, ἑτέρας δὲ τῆς ἐναντίας ^bταύτῃ, τρίτης δὲ τῆς ἀπολύειν μὲν, ἐπισχεῖν δὲ κατὰ τὸ παρὸν, καὶ πλείστων δὲ ὄντων τῶν ἀφιεμένων· παρελθὼν τὴν μίαν γνώμην, διερώτα τὰς δύο ⁷ καθολικῶς, οἷς δοκεῖ τοὺς ἀνακεκλημένους ἀφίεναι, καὶ τούναντίον. λοιπὸν, οἱ πρὸς τὸ παρὸν ἐπέχειν κελεύοντες ⁸ ^cπροσέβησαν πρὸς τοὺς μὴ φάσκοντας δεῖν ἀπολύειν, καὶ πλείους ἐγενήθησαν τῶν ἀφιέντων. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τούτων ἦν.

II. RES PELOPONNESI.

*

*

*

Achæi
 novam
 legationem
 mittunt
 Romam.

II. Τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης πρεσβευτῶν ἀνακαμψάντων εἰς τὴν Ἀχαΐαν, καὶ διασαφούντων, ὅτι παρ' ὀλίγον ἔλθοι τὰ πράγματα τοῦ πάντας ἐπανελθεῖν τοὺς κατε-

^a τὸν Αἰγιάτην ex MStis revocavi, cum Τηγεάτην ex Ursini conjectura fuisset editum. Ex legat. seq. posses Μεγαλοπολίτην suspicari, nisi nimis recederet a vestigiis scripturæ. ^b ταύτῃ ab Ursino est. ταύτης MSti, non male. ^c προσέβησαν correxit Urs. προσένησαν cod. Urs. προσάνησαν Bav.

missi, eorum caussa qui captivi tenebantur. Ea legatione in senatu audita, eaque re ad deliberandum proposita, parum abfuit, quin patres reos absolverent: quod quominus fieret, per *Aulum Postumium* prætorem, qui senatum tunc habebat, stetit. Nam quum tres dictæ sententiæ essent, una eorum, qui *dimittendos* censebant, altera *contrarium* consentium, tertia eorum, quibus placebat, *absolvi quidem illos, sed in præsentia retineri*; pleris-

que de absoluteione consentientibus; prætor, una sententia prætermittenda, duas rogatione sua est complexus: *qui evocatos sentitis dimittendos*, in hanc partem; *qui alia omnia*, in illam partem ite. Tum vero qui retinendos in præsentia censuerant, iis se adjunxerunt, qui absolvendos negabant, et ita eos, qui absolvendos censebant, numero vicerunt. Eo tum loco fuit istud negotium.

II. Legatio CXXX.

*

*

*

II. Posteaquam legati, qui Romam iverant, reversi in *Achaiam* renunciassent, nihil propius factum esse, quam ut omnes redirent, qui captivi tene-

2 χομένους· εὐέλπιδες γινόμενοι καὶ μετεωρισθέντες οἱ Α. Υ. 129.
πολλοὶ, πάλιν ἐξαυτῆς ἔπεμπον Τηλεκλέα τὸν Μεγα-
λοπολίτην ¹ καὶ Ἀναξίδαμον. Καὶ τὰ μὲν κατὰ Πελο-
πόννησον ἐπὶ τούτων ἦν.

III. RES CYPRI. ARCHIAS praefectus prodere insulam
DEMETRIO conatur.

*

*

*

1 III. * * προτείνειν αὐτῷ φ' τάλαντα, παραχωρή- Deprehens-
σαντι τῆς Κύπρου, καὶ τὰλλα συνακολουθήσοντα λυσι- sus, suspen-
τελῇ καὶ τίμια ² παρ' αὐτοῦ συνεπιδεικνύειν, προσεγγ- dia vitam
καμένῳ τὴν χρεῖαν ταύτην. sunt.

*

2 Ἄρχίας, βουλόμενος τὴν Κύπρον προδοῦναι τῷ
Δημητρίῳ, καὶ Φωραθεῖς, καὶ εἰς κρίσιν ἄχθεις, λαβὼν
ἐκ τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας καλῶδιον, ἑαυτὸν
3 ἀπεκρέμασε. Τῷ γὰρ ὄντι διὰ τὰς ἐπιθυμίας κενοὶ Vani vana
4 κενὰ λογίζονται, κατὰ τὴν παροιμίαν. Καὶ γὰρ ἐκεί- agitant.
νος, δόξας φ' τάλαντα προσλήψεσθαι, καὶ τὰ προὔπαρ-
χοντα χρήματα καὶ τὸ πνεῦμα προσαπέβαλεν.

^d Abest καὶ a Bav. Forsan debuerat καὶ τὸν Μεγαλοπ. Ἀναξ. ^e παρ' αὐτοῦ
ex conject. correxi. Vulgo παρ' αὐτῷ. ^f Ad hunc locum Valesius retulit et
Fragm. apud Suidam in Προσαγγελίᾳ. Τῷ δὲ Πτολεμαίῳ γινομένης προσαγγελίας
παρεῖναι τὸν Ἀρχίαν. id est, Ptolemaeo quum nunciatum esset, adesse Archiam.
^g Sic Suidas in Αὐλαίας. Sed καλῶδιον τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας παραπεπιτασμένων cod.
Peir. et Suid. in Κισοὶ. παραπιτασμάτων Suid. in Ἀρχίας.

bantur; plerique omnes eo nuncio in
spem adducti erigere animos caepe-
runt, atque extemplo Telecleum Mega-

lopolitanum et Anaxidamum Romam
denuo proficisci jubent. Hic tum fuit
rerum in PELOPONNESO status.

III. Suidas in Προτίμῳ. Deinde Excerpt. Valesian. et Suidas.

III. * * offerre ipsi quingenta ta-
lenta, si Cypro cessisset, aliaque emo-
lumenta et honores suo nomine ob oculos
illi ponere, si hac in re ei morem ges-
sisset.

*

Archias, Cyprum Demetrio prodere
quum vellet, deprehensus et in judi-

cium adductus, sumto funiculo de
praetento aulæo sese suspendit. Re-
vera enim decepti cupiditatibus homi-
nes vani vana agitant, ut est in pro-
verbio. Namque ille, quingenta se
talenta accepturum dum sperat, et
quas antea possederat opes et vitam
simul amisit.

OL. 136. 2.

II.

RES ANNI URBIS DC.

I. RES IN ITALIA GESTÆ.

(I.) *Audiuntur Romæ Legati MASSILIENSII.*

*

*

*

Queruntur
de Liguri-
bus.

IV. ΚΑΤΑ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἦκον ^hπρεσβευταὶ καὶ παρὰ Μασσαλιητῶν. οἱ πάλαι μὲν κακῶς πάσχοντες ² ὑπὸ τῶν Λιγυστινῶν, τότε δὲ συγκλειόμενοι τελέως, καὶ πρὸς τούτοις καὶ πολιορκουμένων τῶν πόλεων Ἀντιπόλεως καὶ Νικαίας, ἐξαπέστειλαν πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην, τοὺς τε τὰ γιγνόμενα διασαφήςοντας, καὶ δεομένους σφίσι βοηθεῖν. Ὡν καὶ παρελθόντων εἰς τὴν σύγκλητον, ³ ἔδοξε τῷ συνεδρίῳ, πρεσβευτὰς πέμψαι, τοὺς ἅμα μὲν αὐτόπτας γενησομένους τῶν γιγνομένων, ἅμα δὲ πειρασομένους λόγῳ διορθώσασθαι τῶν βαρβάρων τὴν ἄνοιαν.

(II.) *PTOLEMÆUS junior (Physcon) Romam venit.*

*

*

*

Q. Opimius
Cos.

V. Κατὰ τοὺς καιροὺς, καθ' οὓς ἐξέπεμψεν ἡ σύγκλητος τὸν ¹Ὀπίμιον ἐπὶ τὸν τῶν Ὀξυβίων πόλεμον, ἦκε Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος εἰς τὴν Ῥώμην καὶ παρελθὼν ²

^h Verbum πρεσβευταὶ abest a MStis, insertum ab Ursino; qui et v. 2. articulum ¹ Ὀπίμιον correxit Urs.

II.

(I.) *Legatio CXXXI.*

*

*

*

IV. CIRCA tempus idem adfuerunt et legati *Massiliensium*, quos jampridem *Ligures* vexabant, tunc vero in magnas redegerant angustias. Nam et urbes eorum, *Antipolis* atque *Nicaea*, obsessæ a Liguribus tenebantur. Propterea legatos Romam miserant, qui et quo loco res eorum essent Ro-

manis significarent, et opem sibi ferri peterent. Hi quum in senatu fuissent auditi, legatio decreta est, partim ad invisendum regionum illarum statum, partim, si fieri posset, ad emendandum sine armis, quæ peccata erant a barbaris.

(II.) *Legatio CXXXII.*

*

*

V. Quo tempore senatus *Opimium* ad gerendum bellum adversus *Oxybios*

misit, *junior Ptolemæus* in urbem venit. Qui ut ingressus est in curiam,

εἰς τὴν σύγκλητον, ἐποιεῖτο κατηγορίαν τὰδελφοῦ, φέρον A. U. 600.
 3 τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιβουλῆς ἐπ' ἐκεῖνον. ἅμα δὲ τὰς ἐκ Ptol. jun. accusat fratrem.
 τῶν τραυμάτων οὐλὰς ὑπὸ τὴν ὄψιν δεικνύς, καὶ τὴν
 λοιπὴν δεινολογίαν ἀκόλουθον τούτοις διατιθέμενος, ἐξ-
 4 ἑκαλεῖτο τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἔλεον. Ἦκον δὲ καὶ
 παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου πρέσβεις, οἱ περὶ τὸν Νεολαΐδαν
 καὶ Ἀνδρόμαχον, ἀπολογούμενοι πρὸς τὰς ^κπαρὰ τὰ-
 5 δελφοῦ γενομένηας κατηγορίας. ὣν ἡ σύγκλητος 'οὐδ'
 ἀνέχεσθαι δικαιολογουμένων ἡβουλήθη, προκατειλημ-
 μένη ταῖς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου διαβολαῖς· ἀλλὰ τούτοις
 μὲν ἐπανάγειν ἐκ τῆς Ῥώμης προσέταξεν ἐξαυτῆς.
 6 Τῷ δὲ νεωτέρῳ πέντε πρεσβευτὰς καταστήσασα τοὺς Restituitur in Cyprum.
 περὶ Γινάϊον Μερόλαν καὶ Λεύκιον Θέρμον, καὶ πεντῆρη
 δοῦσα τῶν πρεσβευτῶν ἐκάστω, τούτοις μὲν παρήγγειλε
 7 κατὰγειν Πτολεμαῖον εἰς Κύπρον· τοῖς δὲ κατὰ τὴν
 Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν συμμάχοις ἔγραψαν, ἐξεῖναι
 συμπράττειν τῷ Πτολεμαίῳ τὰ κατὰ τὴν κάθοδον.

(III.) *Decem Legati mittuntur ad PRUSIAM pro ATTALO.*

*

*

*

VI. Τῶν περὶ τὸν Ὀρτήσιον καὶ Αὐρουγκουλήϊον Bellum dirimere student Romani.
 παραγεγονότων ἐκ τοῦ Περγάμου, καὶ διασαφούντων
 τὴν τε τοῦ Προυσίου καταφρόνησιν τῶν τῆς συγκλήτου

^κ Præpos. ex conject. adjeci cum Reisk. ¹ οὐδ' ἀνέχεσθαι ex Gron. et Reiskii
 conject. scripsi. Vulgo οὐδ' ἀναδίσχισθαι. οὐδένα δίσχισθαι Bav.

fratrem" cœpit accusare, auctoremque eum dicere insidiarum, quibus fuerat attentatus: simul vulnerum cicatrices oculis spectandas exhibebat, multisque deinceps verbis rei atrocitatem exaggerans, ad miserationem sui flectere animos hominum conabatur. Sed et senioris Ptolemæi legati aderant, Neolaidas et Andromachus, qui ad criminationes omnes fratris responderent. Verum istorum senatus ne admittere quidem ad aures orationem voluit:

adeo mentes omnium accusationibus fratris erant occupatæ. His igitur extemplo Roma jussis facessere, legati quinque sunt decreti, inter quos erant Cn. Merula et L. Thermus, et singulis legatis quinqueremes adtributæ. Datum iis negotium fuit, ut cum juniore Ptolemæo profecti, in insulam Cyprum eum restituerent. Scriptum etiam ad socios Græcos et Asiaticos, licere illis Ptolemæum in recuperatione Cypri adjuvare.

(III.) *Legatio CXXXIII.*

VI. Quum Hortensius et Aurunculei- us, Pergamo reversi, renunciassent, quanto contemptui mandata senatus

ΟΙ. 156. 2. παραγγελμάτων· καὶ διότι, παρασπονδήσας καὶ συγ-2
 κλείσας εἰς τὸ Πέργαμον αὐτοὺς τε καὶ τοὺς περὶ τὸν
 Ἀτταλον, πᾶσαν βίαν ἐνεδείξατο καὶ παρανομίαν· ἡ
 σύγκλητος ὀργισθεῖσα, καὶ βαρέως φέρουσα τὸ γεγο-3
 νός, ἐξαυτῆς δέκα πρεσβευτὰς κατέστησε, τοὺς περὶ
 Λεύκιον Ἀνίκιον, καὶ Γάϊον Φάννιον, καὶ Κόϊντον Φά-
 ριον Μάξιμον· καὶ παραχρῆμα ἐξαπέστειλεν, ἐντολὰς 4
 αὐτοῖς δοῦσα, διαλῦσαι τὸν πόλεμον, καὶ τὸν Προυσίαν
 ἀναγκάσαι, δίκας ὑποσχεῖν Ἀττάλῳ τῶν κατὰ τὸν
 πόλεμον ἀδικημάτων.

II. IN GALLIA. *Bellum cum LIGURIBUS.*

*

*

*

Romanos
 legatos
 violant
 Ligures.

VII. Τῶν Μασσαλιητῶν διαπρεσβευσαμένων πρὸς
 Ῥωμαίους, κακῶς πάσχειν αὐτοὺς ὑπὸ τῶν Λιγυστινῶν,
 παραχρῆμα κατέστησαν Φλαμίνιον, καὶ Ποπίλλιον
 Λαινάτον, καὶ Λεύκιον Πόπιον πρεσβευτὰς. οἱ καὶ 2
 πλείοντες μετὰ τῶν Μασσαλιητῶν, προσέσχον τῆς Ὀξυ-
 εῖων χώρας κατὰ πόλιν Ἀίγιταν. Οἱ δὲ Λιγυστινοί, 3
 προακηκούτες, ὅτι πάρεισιν ἐπιτάζοντες αὐτοῖς λύειν τὴν
 πολιορκίαν, τοὺς μὲν ἄλλους ἔτι καθορμιζομένους ἐπελ-
 θόντες ἐκάλυσαν τῆς ἀποβάσεως· τὸν δὲ Φλαμίνιον 4
 καταλαβόντες ἀποβεβηκότα καὶ τὰς ἀποσκευὰς ἀποτε-

^m Articulum adjeci cum Reisk. *Tota hæc Ecloga, ut et sequens, desideratur in cod. Bav.* ⁿ Ἀίγιταν ex loco inferiore correctum est. αἰγιαλὸν h. l. erat in cod. Urs.

Prusias habuisset; qui, violato fœdere, adversus ipsos et *Attalum* Pergami inclusos omnem vim atque injuriam tentasset; patres irati, et indignatione facinoris commoti, decem extemplo legatos decreverunt, in quibus

L. Anicius, et *C. Fannius*, et *Q. Fabius Maximus*: eosque statim cum mandatis miserunt, ut bello finem imponerent, et *Prusiam* pro injuriis bello illatis pœnas *Attalo* pendere cogerent.

II. Legatio CXXXIV.

*

*

*

VII. Quum venisset Romam legatio *Massiliensium*, quæ vocari eos a *Liguribus* nuntiabat, extemplo decreverat senatus legatos *Flaminiū*, *Popillium Lænatem*, ac *L. Pupium*. Qui, cum *Massiliensibus* profecti, *Ægitnam* urbem in agro *Oxybiorum* naves adpu-

lerunt. At *Ligures*, quum ante cognovissent, adesse illos ut solvi obsidionem juberent; ceteros quidem, dum adhuc in portu sunt, supervenientes ipsi facere escensionem prohibuerunt; *Flaminiū* vero quum navi jam egressum deprehendissent,

Θειμένον, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐκέλευον αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας ἀπολύεσθαι· τοῦ δὲ παρακούοντος, ἤρξαντο τὰ σκεύη διαρπάζειν. Τῶν δὲ παίδων καὶ τῶν ἀπελευθέρων ἀντι-
 ποιουμένων καὶ καλυόντων, ἀπεβιάζοντο, καὶ προσέφερον
 τούτοις τὰς χεῖρας. Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τοῦ Φλαμινίου
 βοηθοῦντος τοῖς ἰδίοις, τοῦτον μὲν κατέτρωσαν, δύο δὲ
 τῶν οἰκετῶν κατέβαλον, τοὺς δὲ λοιποὺς κατεδίωξαν εἰς
 τὴν ναῦν, ὥστε τὸν Φλαμίνιον, μόγις ἀποκόψαντα τ'
 ἀπόγαια καὶ τὰς ἀγκύρας, διαφυγεῖν τὸν κίνδυνον.
 Οὗτος μὲν ἀποκομισθεὶς εἰς Μασσαλίαν, ἐθεραπεύετο
 μετὰ πάσης ἐπιμελείας. Ἡ δὲ σύγκλητος πυλομένη
 τὰ γεγονότα, παραχρῆμα τὸν ἓνα τῶν ὑπάτων Κόϊντον
 Ὀπίμιον ἐξαπέστειλε μετὰ δυνάμεως, πολεμήσοντα
 τοῖς Ὀξυβίοις καὶ Δεκίηταις.

VIII. Ὁ δὲ Κόϊντος, συναθροίσας τὰς δυνάμεις εἰς
 τὴν τῶν Πλακεντίνων πόλιν, καὶ ποιησάμενος τὴν πορείαν
 διὰ τῶν Ἀπεννίνων ὄρων, ἤκεν εἰς τοὺς Ὀξυβίους. στρα-
 τοπεδεύσας δὲ παρὰ τὸν ὁ Ἀπρωνα ποταμὸν, ἀνεδέχετο
 τοὺς πολεμίους, πυκθανόμενος αὐτοὺς ἀθροίζεσθαι, καὶ
 προθύμους εἶναι πρὸς τὸ διακινδυνεύειν. Καὶ προσ-
 αγαγὼν τὴν στρατιὰν ὁ Κόϊντος πρὸς τὴν Αἴγιτιαν, ἐν
 ᾗ συνέβη τοὺς πρεσβευτὰς παρασπονδῆσθαι, τὴν πόλιν
 κατὰ κράτος ἐλὼν, ἐξηνδραποδίσατο, καὶ τοὺς ἀρχηγούς
 τῆς ὕβρεως ἀπέστειλε δεσμίους εἰς τὴν Ῥώμην. καὶ

ὁ Ὄζρον, Varum, suspicatus est Urs.

et sarcinas in terram expositas, prin-
 cipio excedere agro suo jusserunt;
 deinde, quia imperium contemnebat,
 impedimenta illius diripere, eosque
 qui pro sarcinis dimicabant, et quo
 minus diriperentur prohibebant, vi re-
 pellere, manusque ipsis inferre cœpe-
 runt. Jamque et Flaminius, suis
 opem ferens, vulneratus est, et duo e
 familia humi prostrati, reliqui in na-
 vim sunt compulsi: ut Flaminius ipse,
 rudentibus præcis, quibus vel in li-
 tore vel in ancoris tenebatur navis,
 ægre salutis suæ consuluerit. Is igi-
 tur Massiliam delatus, omni studio
 ac diligentia curabatur. Senatus vero
 de iis, quæ acciderant, factus certior,

extemplo alterum consulem, Q. Opi-
 mium cum exercitu proficisci jussit ad
 bellum cum Oxybiis et Deciatibus geren-
 dum.

VIII. Opimius die militi edicta ad
 conveniendum in agrum Placentino-
 rum, Apenninis montibus superatis,
 in fines Oxybiorum pervenit. Dein
 positus ad Apronem fluvium castris,
 hostes, quos congregari in unum in-
 tellexerat, et acie configere paratos
 esse, ibi expectavit. Mox admotis
 copiis ad oppidum Ægitnam, ubi vio-
 lati fuerant populi Romani legati, vi
 illam occupat, cives mulctat servitute,
 auctores injuriæ catenis oneratos Ro-
 mam mittit: atque his rebus peractis,

ΟΙ. 156 2. ταῦτα διαπραζάμενος, ἀπὴντα τοῖς πολεμίοις. Οἱ δὲ 5
 Ὀξύβιοι, νομίζοντες, ἀπαραίτητον αὐτοῖς εἶναι τὴν εἰς
 τοὺς πρεσβευτὰς ἁμαρτίαν, παραλόγῳ τινὶ χρησάμενοι
 θυμῷ, καὶ λαβόντες ὄρμην παραστατικὴν, πρὶν ἢ τοὺς
 Δεκίητας αὐτοῖς συμμῖξαι, ^Pπερὶ τετρακισχιλίους ἄθροισ-
 σθέντες ἄρμησαν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Ὁ δὲ Κόϊντος, 6
 ἰδὼν τὴν ἔφοδον καὶ τὸ θράσος τῶν βαρβάρων, τὴν μὲν
 ἀπόνοιαν αὐτῶν κατεπλάγῃ θεωρῶν δὲ μηδενὶ λόγῳ
 ταύτῃ χρωμένους τοὺς ἐχθροὺς, εὐθαρσῆς ἦν, ἅτε τριβὴν
 ἐν πράγμασιν ἔχων, καὶ τῇ φύσει διαφερόντως ἀγχίνους
 ὑπάρχων. Διόπερ ἐξαγαγὼν τὴν αὐτοῦ στρατιάν, καὶ 7
 παρακαλέσας τὰ πρέποντα τοῖς καιροῖς, ἤει βάδην ἐπὶ
 τοὺς πολεμίους. χρησάμενος δὲ συντόνῳ προσβολῇ, τα- 8
 χέως ἐνίκησε τοὺς ἀντιταξαμένους, καὶ πολλοὺς μὲν
 αὐτῶν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λοιποὺς ἠνάγκασε φυγεῖν
 et Deciatæ. προτροπάδην. Οἱ δὲ Δεκίηται ἠθροισμένοι παρῆσαν, 9
 ὥς μεθέζοντες τοῖς Ὀξύβιοις τῶν αὐτῶν κινδύνων. ὥστε- 10
 ρήσαντες δὲ τῆς μάχης, τοὺς φεύγοντας ἐξεδέξαντο,
 καὶ μετ' ὀλίγον συνέβαλον τοῖς Ῥωμαίοις μετὰ μεγά-
 λης ὀρμῆς καὶ προθυμίας. ἡττηθέντες δὲ τῇ μάχῃ, 11
 παραυτίκα πάντες παρέδωκαν σφᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν
 πόλιν εἰς τὴν Ῥωμαίων πίστιν. Ὁ δὲ Κόϊντος, κύριος 12
 γενόμενος τούτων τῶν ἐθνῶν, παραυτίκα μὲν τῆς χώρας,
 ὅσῃν ἐνεδέχετο, προσέθηκε τοῖς Μασσαλιήταις, εἰς δὲ τὸ

Praelio
vincuntur
Oxybii,

Opimio se
tradunt
omnes.

° Sic sua auctoritate Casaubonus edidit, quum περὶ τετρακισχιλίων ἄθροισθέντων haberet Ursinus, quod veremur ne verum sit nec temere sollicitandum.

obviam hostibus procedit. *Oxybii*, spem nullam veniæ superesse rati post admissum in legatos delictum, temeraria æstuantes ira, cæcum ac furiosum capiunt impetum, et congregati ad quatuor millia, priusquam se cum iis *Deciatæ* junxissent, Romanos invadunt. Consul, impressionem atque audaciam barbarorum ut videt, mirari ille quidem desperatorum hominum furorem: sed, qui in incepto hostium isto rationem nullam deprehenderet, vir usu rerum et sagacitate mentis præstans, de exitu prælii bene sperabat. Igitur copias castris educere, milites ut res atque tempus monebat

adloqui, deinde presso gradu in hostem vadere. Primo impetu, quem dedit vehementissimum, oppositam aciem cito perculit: multi sunt occisi, reliqui in effusam fugam dare se coacti. Interim congregatis copiis adveniunt *Deciatæ*, *Oxybiis* socios periculi sese præbituri. Sed quia post pugnam pugnatam venerant, fugientium e clade fugam sistunt, et mox cum Romanis vi magna atque alacritate configunt. Victi vero eo prælio, sine mora omnes et se et urbem suam in fidem Romanis dedunt. Consul, his populis superatis, agri capti quantam maximam poterat partem *Massi-*

13 μίλλον ὄμῃρα τοὺς Λιγυστινοὺς ἠνάγκασε δίδónαι κατὰ Α. U. 600.
 τινὰς τακτοὺς χρόνους τοῖς Μασσαλιήταις· αὐτὸς δὲ
 παροπλίσας τοὺς ἀντιταξαμένους, καὶ ῥ' διελὼν τὴν
 14 δύναμιν ἑπὶ τὰς πόλεις, αὐτοῦ τὴν παραχειμασίαν
 ἐποίησατο. Καὶ ταῦτα μὲν ὀξείαν ἔλαβε καὶ τὴν
 ἀρχὴν καὶ τὴν συντέλειαν.

III. RES IN ASIA GESTÆ.

(I.) RHODIORUM *Bellum cum Cretensibus.*

* * *

IX. Ἀριστοκράτης, ὁ τῶν Ῥοδίων στρατηγός, ἦν Aristocrates
 2 μὲν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιοματικὸς καὶ καταπλη- prætor
 κτικός. διόπερ ἐκ πάντων τούτων ὑπέλαβον οἱ Ῥόδιοι Rhodior.
 3 τελέως ἀξιόχρεων ἡγεμόνα καὶ προστάτην ἔχειν τοῦ
 πολέμου. Διεψεύσθησαν μὲν τοι γε τῶν ἐλπίδων.
 4 ἐλθὼν γὰρ εἰς τὰς πράξεις, ὥσπερ εἰς πῦρ, καθάπερ
 τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων, ἀλλοίους ἐφάνη. Τοῦτο δ'
 ἐγένετο δῆλον ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων.

(II.) PRUSIÆ *Bellum cum ATTALO.*

* * *

X. Κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἀτταλὸς ἔτι κατὰ χειμῶνα Ariarathes
 1 συνήθροϊζε μεγάλας δυνάμεις, ἅτε καὶ τῶν περὶ Ἀρι- et Mithri-
 dates, socii
 Attali.

Ῥ διελὼν correxit Ursin. ἰλὼν MS. ῥ Revocavi ex MS. κατὰ τὰς πόλ. ex
 ing. edidit Ursinus. ῥ Et hæc rursus Ecloga, et ea quæ sequitur, absunt a cod.
 Bav.

liensibus statim adtribuit, Liguresque buto. per oppida exercitu, hiberna ibi
 compulit, ut de futuro obsides darent egit. Atque ita bellum hoc magna
 Massiliensibus, certis temporibus re- celeritate et susceptum est et confe-
 novandos. Ipse eas gentes, quæ se- ctum,
 cum pugnaverant, exarmat, et distri-

III.

(I.) *Excerptum Valesianum.*

* * *

IX. Aristocrates, prætor Rhodiorum, longe frustrati sunt. Nam quum ad
 erat ille quidem specie ipsa plena di- res ipsas, tamquam in fornacem ac-
 gnitatis ac terroris. Quamobrem Rho- cessisset, instar adulterinæ monetæ
 dii idoneum belli ducem atque egre- longe alius adparuit, quod in ipsis
 gium imperatorem sese habere credi- negotiorum articulis clarum fuit.

(II.) *Legatio CXXXV.*

* * *

I. Quod ad RES ASIÆ, Attalus, dum adhuc esset hiems, magnum ex-
 ercitus coegit, quum et Ariarathes et

ΟΙ. 136. 2. ἀράθην καὶ τὸν Μιθριδάτην ἐξαπεσταλκότων αὐτῷ στρα-
 τιὰν ἱππέων καὶ πεζῶν κατὰ τὴν συμμαχίαν, ἣν ἡγεῖτο
 Δημήτριος ὁ Ἀριαράθου. Ὅντος δὲ περὶ ταύτας αὐτοῦ 2
 τὰς κατασκευὰς, ἦκον ἐκ τῆς Ῥώμης οἱ πρέσβεις· οἱ
 καὶ συμμίζαντες αὐτῷ περὶ Κάδους, καὶ κοινολογη-
 θέντες περὶ τῶν πραγμάτων, ᾤρησαν πρὸς τὸν Πρου-
 σίαν. Ἐπειδὴ δὲ συνέμιζαν, διεσάφουν αὐτῷ τὰ παρὰ 3
 τῆς συγκλήτου μετὰ πολλῆς ἐπιστάσεως. Ὁ δὲ 4
 Προυσίας ἔνια μὲν τῶν προσταττομένων προσεδέχετο,
 τοῖς δὲ πλείστοις ἀντέλεγε. Διόπερ οἱ Ῥωμαῖοι 5
 προσκόψαντες αὐτῷ, τὴν τε φιλίαν ἀπείπαντο καὶ τὴν
 συμμαχίαν, καὶ πάντες ἐξαυτῆς ἀπηλλάττοντο πάλιν
 ὡς τὸν Ἀτταλον. Ὁ δὲ Προυσίας, μετανοήσας, μέχρι 6
 μὲν τινος ἐπηκολούθει λιπαρῶν· ἐπεὶ δ' οὐδὲν ἦνυεν,
 ἀπαλλαγείς ἐν ἀρχαῖς ἦν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὸν 7
 μὲν Ἀτταλον ἐκέλευον, προκαθίσαντα τῆς αὐτοῦ χώρας
 μετὰ δυνάμεως, αὐτὸν μὲν μὴ κατάρχειν τοῦ πολέμου·
 ταῖς δὲ πόλεσι ταῖς αὐτοῦ καὶ ταῖς κώμαις τὴν ἀσφά- 8
 λειαν παρασκευάζειν. Αὐτοὶ δὲ μερίσαντες σφᾶς αὐ-
 τοὺς, οἱ μὲν ἐπλεον κατὰ σπουδὴν, ἀπαγγέλλοντες τῇ
 συγκλήτῳ τὴν ἀπεΐθειαν τοῦ Προυσίου, τινὲς δὲ ἐπὶ τῆς
 Ἰωνίας ἐχωρίσθησαν, ἕτεροι δὲ ἐφ' Ἑλλησπόντου καὶ
 τῶν κατὰ τὸ Βυζάντιον τόπων· μίαν ἔχοντες καὶ τὴν 9
 αὐτὴν πρόθεσιν ἅπαντες, ἀπὸ μὲν τῆς Προυσίου φιλίας

Romani
legati

amicitiam
renunciant
Prusiae.

^s Adjeci artic. qui abest vulgo.

^t An ἐπιστάσεως?

Reisk. Vulgo ἀντέλιγτε.

^u ἀντίλιγτε correxi cum

Mithridates, ejus socii, copias ipsi tum equestres tum pedestres, duce *Demetrio Ariarathis filio*, submisissent. In his adparatibus dum occupatur *Attalus*, *legati Romani* veniunt, qui regem *Cadis* convenerunt, et de omnibus rebus cum eo locuti, ad *Prusiam* recta sunt profecti. Eo ut ventum, voluntatem senatus serio illi declararunt. *Prusias* ex iis, quæ imperabantur, nonnulla facturum se pollicitus, de plerisque negabat. Itaque *Romani* legati, pertinacia illius offensi, amicitiae et societati renunciarunt, atque ex templo omnes, eo relicto, ad *Attalum* pergere. Tum vero *Prusias* pœniten-

tia ductus, orans obsecransque legatos aliquamdiu sequi: et quum nihil proficeret, domum reversus, in summa consilii inopia versari. Interim *Romani Attalo* auctores sunt, ut cum exercitu finibus regni præsidens, ipse quidem bello neminem lacessat, sed urbes suas ac pagos ab injuria defendat. Ipsi in varias partes divisi, partim *Romam* properant, ad significandam senatui regis *Prusiae* pertinaciam, partim in *Ioniae* regiones tendunt, alii ad *Hellespontum*, et ad vicinos *Byzantio* tractus. Quorum omnium unum idemque erat propositum, ut ab amicitia et societate *Prusiae* homi-

καὶ συμμαχίας ἀποκαλεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Ἀττάλῳ Δ. Ὑ. 600.
δὲ προσνέμειν τὴν εὐνοίαν καὶ συμμαχεῖν κατὰ δύναμιν.

*

*

*

XI. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ἀττάλου ἀδελ- Athenæus,
φὸς Ἀθηναίοις κατέπλευσε ναυσὶ καταφράκτοις ὀγδοή- fr. Attali,
κοντα· ὧν αἱ πέντε μὲν τριήρεις ἦσαν Ῥοδίων, τῶν classis
ἀποσταλειςῶν εἰς τὸν Κρητικὸν πόλεμον, εἴκοσι δὲ præfectus.
Κυζικηνῶν, ἑπτὰ δὲ ἐπὶ ταῖς εἴκοσι τῶν περὶ τὸν Ἀτ-
3 τάλον, αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν ἄλλων συμμαχῶν. Ποιη-
σάμενος δὲ τὸν πλοῦν ἐφ' Ἑλλησπόντου, καὶ συνάψας
ταῖς πόλεσιν ταῖς ὑπὸ Προυσίαν ταττομέναις, ἀποβά-
σεις τε συνεχεῖς ἐποιεῖτο, καὶ κακῶς διετίθει τὴν χώραν.
4 Ἡ δὲ σύγκλητος, διακούσασα τῶν παρὰ τοῦ Προυσίου Novi legati
πρεσβευτῶν ἀνακεχωρηκότων, ἐξαυτῆς τρεῖς ἄλλους Romani.
ἀπέστειλεν, Ἀππίον τε τὸν Κλαύδιον, καὶ Λεύκιον
5 Ὀππίον, καὶ Αὐλὸν Ποστούμιον. οἳ καὶ παραγενό-
μενοι εἰς τὴν Ἀσίαν, διέλυσαν τὸν πόλεμον, εἰς τὰς
τοιαύτας συνθήκας ἑπαναγόμενοι τοὺς βασιλεῖας ἀμφο-
6 τέρους· Ὡστε παραχρῆμα μὲν εἴκοσι καταφράκτους Pax Attali
νῆας ἀποδοῦναι Προυσίαν Ἀττάλῳ· Ὑ πεντακόσια δὲ cum Prusia.
7 τάλαντα κατενεγκεῖν ἐν ἔτεσιν εἴκοσι· τὴν δὲ χώραν
ἀμφοτέροισι ἔχειν, ἣν καὶ πρότερον εἶχον, ὅτε εἰς τὸν
8 πόλεμον ἐνέβαινον· διορθώσασθαι δὲ Προυσίαν καὶ τὴν

^x ἑπαναγόμενοι voluit Reisk.

^y πεντακισχίλια suspicatus est Reisk.

nes revocarent, Attalo vero benevolen-
tiam cunctorum conciliarent, et qui-

bus possent cumque modis eum adju-
varent.

(Legatio CXXXVI.)

XI. Circa idem tempus *Athenæus*,
Attali frater, classem adduxit navium
tectarum octoginta; quarum quinque
triemes Rhodiorum erant, quæ ad
bellum Creticum fuerant missæ, viginti
Cyzicenorum, septem et viginti At-
tali, reliquæ aliorum sociorum. Is
directo cursu in Hellespontum, quo-
ties aliquam præterveheretur earum
urbium, quæ *Prusiæ* parebant, cre-
bris exscensionibus factis agrum illa-
rum populabatur. Senatus, auditis

legatis, qui a Prusia redierant, tres
alios continuo misit, *Appium Clau-
dium*, *Lucium Oppium*, et *Aulum Po-
stumium*. Hi in Asiam ubi venerunt,
bello finem imposuerunt, et ut reges
ambo in hujusmodi condiciones con-
sentirent, pervicerunt: *Prusias ut
Attalo viginti naves tectas confestim
tradat. Talenta quingenta intra vi-
ginti annorum spatium pendat. Agrum
uterque ut possideat, quem ante inchoa-
tum hoc bellum obtinuerat. Item ut
Prusias damna sarciat agris illata Mc-*

Ol. 156. 2. καταφθορὰν τῆς χώρας, ²τῆς τε Μηθυμναίων καὶ τῶν
³Αἰγαίων, καὶ τῆς Κυρμαίων καὶ Ἡρακλειωτῶν, ἑκατὸν
τάλαντα δόντα τοῖς προειρημένοις. Γραφεισῶν ^bδ' ἐπὶ 9
τούτοις τῶν συνθηκῶν, ἀπῆγον τὰς δυνάμεις εἰς τὴν
οἰκίαν οἱ περὶ τὸν Ἀτταλον, ^cτὰς ναυτικάς καὶ τὰς
πεζικάς. Καὶ τῆς μὲν Ἀττάλου καὶ Προυσίου δια-
φορᾶς τοιοῦτος ^dὅς τε κατὰ μέρος χειρισμὸς ἐγενήθη τῶν
πράξεων, [καὶ τὸ τέλος.]

(III.) PRIENENSES male multati ab ARIARATHE.

* * *

Pecuniam
depositam
ab Oroferne

tradere
nolunt
Ariarathi.

XII. Κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους καὶ Πριηνεῖς ἐνέπε-
σον παραλόγῳ συμφορᾷ. Δεξάμενοι γὰρ παρ' ^dὉρο-2
φέρνους, ὅτ' ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς, ἐν παρακαταθήκῃ ὑ'
τάλαντα, ἀπητοῦντο κατὰ τοὺς ἐξῆς χρόνους ὑπ' Ἀρι-
αράθου, ὅτε μετέλαβε τῆς ἀρχῆς. Οἱ μὲν οὖν Πριην-3
εῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὀρθῶς ἴσταντο, φάσκοντες, οὐδενὶ
^eπροήσσειναι τὰ χρήματα, ζῶντος. ^eὉροφέρνους, πλὴν
αὐτῶ τῷ παραθεμένῳ. Ὁ δ' Ἀριαράθης πολλοῖς ἐδόκει 4
παραπίπτειν τοῦ καθήκοντος, ἀπαιτῶν τὴν ἀλλοτρίαν
παραθήκην. οὐ μὲν, ἀλλ' ἕως μὲν τούτου τάχ' ἂν τις 5
ἔχοι συγγνώμην αὐτῷ, καταπειράζοντι τῷ δοκεῖν τῆς

² Aut τῆς τε τῶν Μηθυμν. scribendum, aut τῆς τῶν τε Μηθυμν. ³ Αἰγαίων
correxī ex alio Polybii loco. Vulgo h. l. Αἰγίων. ^b Aut sic, aut δὲ τούτων,
fuit corrigendum. Vulgo omnes δὲ τούτοις. ^c Sic Urs. τὰς πεζ. καὶ τὰς ναυτ.
edidit Casaubonus (casune nescimus an consilio) idque tenuere sequentes.
^d ὅς τε ex MSto revocavi, et in fine verba καὶ τὸ τέλος ex Reiskii conject. adjeci.
Vulgo τότε κατὰ μέρος ex Ursini ing. ^e Vulgo h. l. Ὁλοφέρνους. Et sic rursus
infra, v. 10. ^f προήσσειναι correxi cum Reisk. Vulgo προῖσσειναι.

thymnæorum, Ægæensium, Cumæorum,
et Heracleotarum, centumque illis talen-
ta solvat. Hoc fœdere scripto, Attalus

domum reduxit. Atque hoc modo et
singula gesta sunt eo bello, quod At-
tali et Prusiæ controversia excitave-
rat, et finis bello est impositus.

(III.) Excerptum Valesianum.

* * *

XII. Iisdem temporibus Prienenses
in gravem calamitatem præter spem
inciderunt. Nam cum Orofernes, quo
tempore in Cappadocia regnabat, qua-
dringenta talenta apud eos deposuis-
set; postea Ariarathes, in regnum
restitutus, eam pecuniam a Prienen-
sibus repetiit. Jam Prienenses meo
quidem iudicio recte atque ordine fa-

ciebant, cum dicerent, quamdiu Oro-
fernes in vivis esset futurus; nemini
alteri se eam pecuniam reddituros, nisi
ipsi, qui eam deposuerat. Et Ariara-
thes multum peccare plerisque vide-
batur, qui alienum depositum repe-
teret. Enimvero hactenus fortasse
venia dignus fuerit ille, quod tentavit
id auferre quod ad regni sui fœdum

ἐκείνου βασιλείας εἶναι τὰ χρήματα. τὸ δὲ καὶ πόρρω-^{Α. U. 600.}
 τέρω προβαίνειν ὀργῆς καὶ φιλοτιμίας, οὐδαμῶς ἰδοῦναι
 ὅ γινέσθαι κατὰ λόγον. Κατὰ δὲ τοὺς νῦν λεγομένους <sup>Ariarath.
 cum Attalo
 vexat
 Prienensium.</sup>
 καιροὺς ἐπαποστείλας ἐληλάτει τὴν χώραν τῶν Πριην-
 νέων, συνεργοῦντος Ἀττάλου καὶ παροξύνοντος διὰ τὴν
 ἰδίαν διαφορὰν, ἣν εἶχε πρὸς τοὺς Πριηνεῖς. Πολλῶν δὲ
 καὶ σαυμάτων καὶ θρεμμάτων ἀπολομένων, καὶ πρὸς τῇ
 πόλει πτωμάτων γενομένων, ἀμύνασθαι μὲν οὐχ οἷοί τ'
 ἦσαν οἱ Πριηνεῖς, ἐπρέσβευον δὲ καὶ πρὸς Ῥοδίους, μετὰ
 8 δὲ ταῦτα ἐπὶ Ῥωμαίους κατέφυγον. * Ὁ δὲ οὐ προσ-
 εἶχε τοῖς λεγομένοις, καὶ Πριηνεῖς μὲν, μεγάλας ἔχον-
 τες ἐλπίδας ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν χρημάτων, τοῖς ἐναντίοις
 9 ἐνεκύρησαν. τῷ μὲν γὰρ Ὀροφέρνει τὴν παραθήκην
 ἀπέδωκαν, ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως Ἀριαράθου ἱκαναῖς
 τισι βλάβαις περιέπεσον ἀδίκως διὰ τὴν παραθήκην.

*

*

- 10 Ἐπὼς οὐκ ἂν εἰκότως ἡ δόξειεν ὑπερβεβηκέναι καὶ <sup>Antiphanes
 Bergæus.</sup>
 ἀπολεληρηκέναι τὸν Βεργαῖον Ἀντιφάνην, καὶ καθόλου
 μηδενὶ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν ἀπονοίας τῶν ἐπιγιγνο-
 μένων.

^f Ante verba Ὁ δὲ asteriscum posui, monente Reisk. ^g In Cod. Peiresc.
 una serie hæc junguntur superioribus. Sed, *videri utique nonnihil desse*, mo-
 nuit Vales. Reiskius nil desiderari contendit, nisi forte Πῶς οὐκ ἂν. Idem
 ἀπολεληρηκέναι pro ἀπολεληρηκέναι maluerat, et ἀνοίας pro ἀπονοίας. ^h δόξειεν
 ex MSto revocavi. δόξουσιν ex conject. edidit Valesius.

pertinere putavit: at vero iracundia
 ac pertinacia ulterius ferri, nullatenus
 rationi consentaneum potest videri.
 Jam vero hoc, de quo dicimus, tem-
 pore immissis prædatoribus agrum
 Priensem vastare cæpit, adjuvante
 Attalo, et ob suam cum Priensibus
 privatam simultatem eum incitante.
 Cum igitur magna cædes hominum
 simul ac pecorum jactura passim fie-
 ret, et ad ipsas urbis portas nonnulli
 trucidarentur; Prienses, succurrere
 non valentes, et ad Rhodios miserunt
 legationem, et ad Romanos deinde
 confugerunt. * Sed ille cuncta, quæ

dicebantur, parvi faciebat: et *Prie-
 nenses*, qui in tantæ pecuniæ summa
 magnam spem posuerant, contrarium
 prorsus eventum sunt experti. Et-
 enim *Oroferni* quidem depositum fide-
 liter reddiderunt; sed ab Ariarathe
 rege male multati ob illud depositum
 gravissimis calamitatibus injuria con-
 flictati sunt.

* Cui non merito videatur ille *Ber-
 gæum Antiphanem* longo intervallo su-
 perasse, adeo ut nemo umquam tan-
 tam ejus vesaniam æquaturus sit.

Ol. 156. 3.

III.

RES GESTÆ ANNO URBIS DCI.

(I.) *Achæi frustra petunt dimissionem Evocatorum.*

*

*

*

XIII. ΚΑΤΑ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἐν τῇ Ῥώμῃ, τῶν ἐκ τῆς Ἀχαΐας πρεσβευτῶν εἰσελθόντων εἰς τὴν σύγκλητον περὶ τῶν ἀνακεκλημένων, ἔδοξε τῷ συνεδρίῳ μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων.

(II.) *Legatio ex SYRIA adversus DEMETRIUM. Legatio RHODIORUM.*

*

*

*

Demetrius
ebriosus.

XIV. Δημήτριον, φησὶ Πολύβιος ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τριακοστῇ, βασιλεύσαντα Σύρων, πολυπότῃν ὄντα, τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας μεθύσκεσθαι.

*

Ei opponi-
tur Alexan-
der (Balas.)

Ὁ Ἡρακλείδης, ἔτι τῆς θερείας ἀκμαζούσης, παρ-
ῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἄγων τὴν Λαοδίκην καὶ τὸν
Ἀλέξανδρον. ποιούμενος δὲ τὴν ἱπαρεπιδημίαν μετὰ
τερατείαις ἅμα καὶ κακουργίας, ἐνεχρόνιζε, κατα-
σκευαζόμενος τὰ περὶ τὴν σύγκλητον.

*

Rhodiorum
legatio de
bello Cre-
tico.

Καὶ Ἀστυμήδης ὁ Ῥόδιος, καὶ πρεσβευτῆς ἅμα καὶ
ναύαρχος καθεσταμένος, παρελθὼν ἑξαυτῆς εἰς τὴν σύγ-

ⁱ ἐπιδημίαν Bav.

III.

(I.) *Legatio CXXXVII.*

*

*

*

XIII. EODEM tempore, quum *Acha-*
orum legati, qui Romæ erant, in cu-
riam venissent, de iis, qui ex Achaia

fuerant Romam *evocati*; visum patri-
bus, nihil movendum.

(II.) *Athenæus Lib. X. Cap. 11. Deinde Ecloga Legat. CXXXVIII.*

*

*

*

XIV. *Demetrium*, Syriæ regem, Po-
LYBIUS *Historiarum Libro XXXIII*
scribit *bibacem et maximam diei par-*
tem ebrium fuisse.

Alexandrum eo adduxit. Qui dum in
urbe commoratur, magnæ fortunæ
speciem ostentavit, vafre agens omnia,
et consulto tempus extrahens, ut sena-
tum ad ea quæ moliebatur flecteret.

*

*

Adhuc æstas erat, cum Romam
Heraclides advenit, et *Laodicen* atque

Venerat etiam Romam *Astymedes*,
Rhodiorum legatus, qui et classi erat

κλητον, διελέγετο περὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Κρηταιῖς. Α. U. 601.
 4 ἡ δὲ σύγκλητος προσέχουσα τὸν νοῦν ἐπιμελῶς, παρα-
 χρῆμα πρεσβευτὰς ἐξαπίστειλε τοὺς περὶ Κόϊντον,
 λύσοντας τὸν πόλεμον.

(III.) CRETENSES et RHODII auxilia petunt ab Achæis.

* * *

XV. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον οἱ Κρηταιῖς πρεσβευ- Concilium
 τὰς ἀπέστειλαν πρὸς Ἀχαιοὺς ὑπὲρ βοηθείας, τοὺς Achæorum.
 περὶ Ἀντιφάτην Τηλεμνάστου, Γορτύνιον παραπλησίως
 2 δὲ καὶ Ῥόδιοι τοὺς περὶ Θεοφάνην. Οὔσης δὲ τῆς
 συνόδου τῶν Ἀχαιῶν ἐν Κορίνθῳ, καὶ ^kδιαλεγομένων τῶν
 πρεσβευτῶν ἑκατέρων ὑπὲρ τῆς βοηθείας, ἔρεπον ταῖς
 3 γνώμαις οἱ πολλοὶ μᾶλλον ἐπὶ τοὺς Ῥοδίους ἐντρεπό-
 μενοι καὶ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, καὶ τὴν ὅλην αἵρεσιν
 4 τῆς πολιτείας καὶ τῶν ἀνδρῶν. Εἰς ἃ βλέπων Ἀντι- Antiphates
 φάτης, ἐβουλήθη πάλιν ἐπείσελθεῖν. τοῦ δὲ στρατηγοῦ Cretensis.
 συγχωρήσαντος, ἐχρῆσατο λόγοις βαρυτέροις ἢ κατὰ
 5 Κρήτα, καὶ σπουδαιοτέροις. Καὶ γὰρ ἦν ὁ νεανίσκος
 οὐδαμῶς Κρητικὸς, ἀλλὰ πεφευγὼς τὴν Κρητικὴν ἄνα-
 6 γωγὴν. Διὸ καὶ συνέβαινε, τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπιδέχεσθαι Telemna-
 τὴν παρρήσιαν αὐτοῦ, καὶ μᾶλλον ἔτι διὰ τὸ τὸν stus.

^k διαλεγομένων correxi cum Reisk. Vulgo διαλεγόντων. ^l ἀγωγὴν voluerat Reisk.

præfectus. Is sine mora ad senatum serio cognita, extemplo *Quintum* lega-
 adiit, et de bello adversus Cretenses tum miserunt ad finem bello imponen-
 verba fecit. Patres, eo audito, et re dum.

(III.) Legatio CXXXIX.

* * *

xv. Eodem quoque tempore *Cretenses* ad *Achæorum* gentem misere lega-
 tos, in quibus erat *Antiphates* *Telem-*
 nasti filius *Gortynius*, opem sibi ferri
 petentes. Miserunt et *Rhodii* *Theo-*
 phanem. Tunc temporis *Achæorum*
 concilium *Corinthi* convenerat: ubi
 quum esset audita utraque legatio
 ad petenda auxilia missa; in *Rhodos*
 plerarumque propensior voluntas fuit,
 quum partim splendor urbis et digni-
 tas homines moveret, partim civitatis
 illius instituta et ipsorum civium mo-
 res. Quæ quum animadverteret *Antiphates*, iterum venire in concionem
 voluit: atque ut permissu prætoris
 intravit, orationem habuit gravem et
 seriam, nec pro Cretensis hominis ca-
 ptu. Etenim hic juvenis Creticum
 nihil omnino sapiebat, eratque penitus
 a perversa institutione Cretensium
 alienus. Propterea Achæis grata erat
 illius in dicendo libertas, eo quidem
 impensius, quod pater ejus *Telemna-*

OL. 136. 3. πατέρα τοῦ προειρημένου, Τηλέμναστον, μετὰ πεντα-
 κοσίων Κρητῶν ἐλθόντα, συμπεπολεμηκέναι τὸν πρὸς
 Νάξιν πόλεμον εὐγενῶς αὐτοῖς. Πλὴν διακούσαντες, 7
 οὐδὲν ἥττον ὀρμὴν εἶχον οἱ πολλοὶ τοῖς Ῥοδίοις βοηθεῖν.
 Callierates. ἕως Καλλικράτης ὁ Λεοντήσιος ἀναστὰς, οὐκ, ἔφη, δεῖν
 οὔτε πολεμεῖν οὐδενὶ χάρις τῆς Ῥωμαίων γνῶμης, οὔτε
 βοήθειαν πέμπειν οὐδενὶ κατ' οὐδενός. Καὶ διὰ ταῦτα 8
 κατίσχυσε μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων.

IV.

ANNO URIS DCII.

Regum Asiae filii in Senatum introducti.

OL. 156. 4.
 A. U. 602.
 Attalus,
 Eumenis
 fil. Romæ.

*

*

*

xvi. ΠΡΕΣΒΕΩΝ διαφόρων παραγενομένων εἰς τὴν
 Ῥώμην, ἡ σύγκλητος πρῶτον μὲν εἰσεκαλέσατο τὸν
 Εὐμένους τοῦ βασιλέως υἱὸν Ἀτταλον. Παραγεγόνει 2
 γὰρ, ἔτι παῖς ὢν, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς Ῥώμην,
 χάριν τοῦ τῇ τε συγκλήτῳ συσταθῆναι, καὶ τὰς πατρι-
 κὰς ἀνανεώσασθαι φιλανθρωπίας καὶ ξενίας. Οὗτος 3
 μὲν οὖν φιλανθρωπίνως ὑπὸ τε τῆς συγκλήτου καὶ τῶν
 πατρικῶν φίλων ἀποδεχθεὶς, καὶ λαδὼν ἀποκρίσεις, ἃς
 ἐβούλετο, καὶ τιμὰς ἀρμοζούσας τῇ καθ' αὐτὸν ἡλικίᾳ,
 μετὰ τινας ἡμέρας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· πασῶν 4
 αὐτὸν τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεων ἐκτενῶς καὶ

stus tempore belli, adversus Nabidem
 gesti, auxiliariis copiis quingentorum
 Cretensium adductis, magno usui illis
 fuerat. Nihilominus tamen etiam post
 auditam hujus orationem manebant in
 sententia plerique, et opem Rhodiis fe-
 rendam esse censebant; donec surge-

ret Callicrates Leontesius, qui dixit,
 non licere Achæis absque Romanorum
 voluntate neque bellum cuiquam inferre,
 neque auxilia ulli populo adversus quem-
 cumque hostem submittere. Hac ille
 oratione pervicit, ne quid omnino mo-
 veretur.

IV.

Legatio CXL.

xvi. QUUM plures legationes Ro-
 mam venissent, primo omnium Attalo,
 Eumenis regis filio, senatus est datus.
 Nam is puer admodum eo tempore
 Romam venerat, ut senatui se com-
 menderet, et amicitiam hospitiique
 jus, quod patri fuerat cum populo
 Romano, renovaret. Hic igitur, a se-

natu et paternis amicis singulari hu-
 manitate susceptus, accepto responso
 ex animi sui sententia, honoribusque
 adfectus, qui puero id ætatis conve-
 niebant, post paucos dies domum est
 reversus; omnibus Græciæ civitati-
 bus, per quas iter faciebat, summo
 studio et magnificentia eum excipien-

- 5 μεγαλοψύχως ἀποδιξαμένων κατὰ τὴν δίοδον. ^{Ἦκε A. C. 602.}
 δὲ καὶ Δημήτριος κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν. ^{Demetrius} ^{(Artabazus}
 μιτρίας ἀποδοχῆς, ὡς παῖς, αὐτοῖς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ^{fil.)}
 6 οἰκίαν. Ὁ δ' Ἡρακλείδης κεχρονικῶς ἐν τῇ Ῥώμῃ, ^{Alexander}
 παρῆλθεν εἰς τὴν σύγκλητον, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ^{(Bala) et}
 7 Λαοδίκην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Πρῶτον μὲν οὖν ὁ ^{Laodice,}
 νεανίσκος ἐποίησάτο τινὰς μετρίους λόγους· ἡξίου δὲ ^{cum Hera-}
 Ῥωμαίους, μνησθῆναι τῆς ^{clade.} πρὸς τὸν Ἀντίοχον, τὸν
 αὐτοῦ πατέρα, φιλίας καὶ συμμαχίας, μάλιστα δὲ
 8 συγκατασκευάζειν αὐτῷ τὴν βασιλείαν· εἰ δὲ μὴ,
 συγχωρῆσαι τὴν κάθοδον, καὶ μὴ κωλύσαι τοὺς βου-
 λομένους συμπράττειν αὐτῷ πρὸς τὸ καλῶς εἶναι τῆς
 9 πατρίδας ἀρχῆς. Ὁ δ' Ἡρακλείδης παραλαβὼν τὸν
 λόγον, καὶ πολλὴν τινα ποιησάμενος Ἀντιόχου μὲν
 μνείαν ἐπ' ἀγαθῷ, Δημητρίου δὲ κατηγορίαν, εἰς τοῦτο
 κατήντησεν, ὅτι δεῖ συγχωρεῖν τὴν κάθοδον τῷ νεανίσκῳ
 καὶ τῇ Λαοδίκῃ, κατὰ τὸ δίκαιον, οὓσιν Ἀντιόχου τοῦ
 10 βασιλέως ἐκγόνοις κατὰ φύσιν. Τοῖς μὲν οὖν μετρίοις
 τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν ἤρεσκε τούτων· ἀλλὰ καὶ τὴν κατα-
 σκευὴν τοῦ δράματος ἐνεόουν, καὶ τὸν Ἡρακλείδην
 11 ἐβδελύττοντο προφανῶς. Οἱ δὲ πολλοὶ, τεθεραπευμένοι ^{Alexander}
^{opem impe-}
^{trat adv.}
^{Deme-}
^{trium.} τῇ Ἡρακλείδου γοητείᾳ, συγκατηνέχθησαν ἐπὶ τὸ
 12 γράφειν δόγμα τοιοῦτον· Ἀλέξανδρος καὶ Λαοδίκη,

^m πρὸς Ἀντίοχον Bav. absque artic. ⁿ τῇ Ἡρακλ. γοητείᾳ ex conject. scripsi.
 τῆς Ἡρακλ. γοητείας MSti. διὰ τῆς Ἡρακλ. γοητείας edd. ex Ursini ing.

ⁱibus. Adfuit ibidem per id tempus et *Demetrius*; qui satis pro ætate, (adolescens adhuc erat,) exceptus, in patriam denuo se contulit. *Heraclides* vero, diuturniore mora in urbe facta, in euriā una cum *Laodice* et *Alexandro* venit. Ibi primo adolescens pauca est locutus, postulavitque, ut meminissent *Romani* amicitiae et societatis, quæ *Antiocho* parenti suo cum illis fuisset; deinde, ut maxime quidem in recuperando suo regno se adjuvarent; sin id minus vellet, redire saltem sibi in *Syriam* permitterent, neque eos impedirent, qui ad paternum regnum obtinendum opem sibi ferre essent parati. Mox *Heraclides* sermonem excipere, et postquam

laudes ac merita *Antiochi* pluribus exposuisset, adjecta criminatione *Demetrii*, postremo subdicere, *aquum justumque esse, ut adolescentulus hic et Laodice, qui essent legitima proles regis Antiochi, in patrium regnum restituantur.* Sed eorum omnium, quæ dicebat iste, nihil quidquam placebat sanæ mentis hominibus; qui et fictam eam esse commentitiamque fabulam intelligebant, et *Heraclidem* palam abominabantur. At vulgus senatorum, quos præstigiis suis *Heraclides* sibi conciliaverat, in eam sententiam omnes consenserunt, ut hujusmodi *Senatusconsultum* scriberetur: *Quandoquidem Alexander et Laodice, regis filii, qui*

Ol. 156. 4.
A. U. 602.

βασιλέως υἱοί, φίλου καὶ συμμάχου ἡμετέρου γεγε-
νημένου, ἐπελθόντες ἐπὶ τὴν σύγκλητον, λόγους ^οἐποιή-
σαντο· ἡ δὲ σύγκλητος αὐτοῖς ἐξουσίαν ἔδωκεν, ἐπὶ 13
τὴν πατρώαν ἀρχὴν καταπορεύεσθαι, καὶ βοηθεῖν αὐτοῖς,
ὡς ἡξίου, ἔδοξεν. Ὁ δ' Ἡρακλείδης, ἐπιλαβόμενος 14
τῆς ἀφορμῆς ταύτης, εὐθέως ἐξενολόγει, καὶ προσεκα-
λεῖτο τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν P*. Ἀφικόμενος δ' εἰς τὴν 15
Ἐφεσον, ἐγένετο περὶ τὴν παρασκευὴν τῆς προκειμένης
ἐπιβολῆς.

^ο Post ἐποιήσαντο lacunæ signum inseruit Casaub.
cum Reiskio, ἴσου; ἰδύνατο, aut aliquid simile.

P In fine versus supple

amicus sociusque populi Romani fuit, senatum adeuntes, verba apud eum fecerunt: senatus, ut in patrium regnum velut postliminio reverterentur, iis permisit; et ferre ipsis opem, uti postulant, decrevit. Hac arrepta occasione,

Heraclides militem extemplo conducere, et multos viros illustres sibi adjungere. Dein Ephesum ut venit; bellum, quod moliebatur, sedulo adparare cœpit.

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

GEOGRAPHICA POLYBII,

A STRABONE MAXIMA ET ATHENÆO CONSERVATA.

I. Generalia nonnulla, de Argumento hujus Libri.

* * *

1. ΟΙ δὲ (τὰ τῆς Γεωγραφίας) ἐν τῇ κοινῇ τῆς Ἱστο-
ρίας γραφῇ (ἐπραγματεύσαντο) χωρὶς ἀποδείξαντες
2 τὴν τῶν ἡπείρων τοπογραφίαν καθάπερ Ἐφορός τε
ἐποίησε, καὶ Πολύβιος.

Geographi-
ca Polybius
peculiari
libro Histo-
riarum sua-
rum com-
plexus est.

* * *

3 Πολύβιος, Φήσας, περὶ τῶν Ἑλληνικῶν καλῶς μὲν
Εὐδοξον, κάλλιστα δ' Ἐφορον ἐξηγεῖσθαι περὶ κτίσεων,
4 συγγενειῶν, μεταναστάσεων, ἀρχηγετῶν. ἡμεῖς δὲ,
φησὶ, τὰ νῦν ὄντα δηλώσομεν, καὶ περὶ θέσεως τόπων,

Argumen-
tum hujus
Libri.

I.

(Strab. Geogr. lib. VIII. init.)

(Strabo lib. X. p. 465.)

I. NONNULLI Scriptores in com-
muni Historiæ enarratione res ad Geo-
graphiam pertinentes tractaverunt, ita
ut separata quadam Historiarum sua-
rum parte terrarum regionumque descri-
ptionem complecterentur: quod Epho-
rus fecit et POLYBIUS.

VOL. IV.

POLYBIUS dicit, de rebus Græciæ
Eudoxum belle, optime vero Ephorum
scripsisse, de origine urbium, de co-
gnationibus, de migrationibus, de du-
cibus atque auctoribus gentium: nos
autem, ait, ea quæ nunc sunt indicabi-
mus, situsque locorum et intervalla ex-

P

καὶ διαστημάτων· τοῦτο γάρ ἐστιν οἰκειότατον χωρο-
γραφία.

*

*

*

Ἴσως δὴ τινες ἐπιζητήσουσι, πῶς οὔτε περὶ τοῦ καθ' 5
Ἡρακλείου στήλας στόματος οὐδὲν ἐπὶ πλεῖον εἰρή-
καμεν, οὔτε περὶ τῆς ἕξω θαλάττης καὶ τῶν ἐν ταύτῃ
συμβαίνοντων ἰδιωμάτων· οὐδὲ μὲν περὶ τῶν Βρεττανικῶν 6
νήσων, καὶ τῆς τοῦ καττιτέρου κατασκευῆς, ἔτι δὲ τῶν
ἀργυρεῖων καὶ χρυσεῖων τῶν κατὰ τὴν Ἰβηρίαν· ὑπὲρ
ᾧ οἱ συγγραφεῖς, ἀμφισβητοῦντες πρὸς ἀλλήλους, τὸν
πλεῖστον διατίθενται λόγον. Ἡμεῖς δ', οὐχὶ, νομίζοντες 7
ἀλλότριον εἶναι τοῦτο τὸ μέρος τῆς Ἱστορίας, διὰ τοῦτο
παρελίπομεν· ἀλλὰ, πρῶτον μὲν, οὐ βουλόμενοι παρ'
ἑκαστα διασπᾶν τὴν διήγησιν, οὐδ' ἀποπλανᾶν ἀπὸ τῆς
πραγματικῆς ὑποθέσεως τοὺς φιληκοοῦντας· δεύτερον 8
δὲ, κρίνοντες, οὐ διερρίμμεν, οὐδ' ἐν παρέργῳ ποιή-
σασθαι τὴν περὶ αὐτῶν μνήμην· ἀλλὰ κατ' ἰδίαν, καὶ
τόπον καὶ καιρὸν ἀπονεύσαντες τῷ μέρει τούτῳ, καθ'
ὅσον οἱοί τ' ἐσμὲν τὴν ἀλήθειαν περὶ αὐτῶν ἐξηγήσα-
σθαι.

*ponemus, quod maxime proprium est
descriptioni regionum.*

(*Polyb. Histor. lib. III. cap. 57.*)

Quærent fortasse nonnulli, cur de
Freto ad columnas Herculis, de externo
mari ejusque natura, de Britannicis in-
sulis et stanni confectione, de auri ar-
gentique metallis in Hispania, de qui-
bus multa, eaque invicem pignantia,
auctores prodidere, non fuse verba fe-
cerimus. Nos vero hæc prætermisi-

mus, non eo quidem nomine, quia
parum illa pertinere ad Historiam ar-
bitraremur: sed primo, ne interrumpere
narrationem ad singulorum men-
tionem cogeremur, et a rerum gesta-
rum serie studiosos notitiæ illarum
avocare: deinde, quia constituimus,
non sparsim variis locis, neque obiter,
meminisse illorum; sed seorsim, loco
ac tempore ei tractationi destinato,
veritatem de illis rebus pro nostra vi-
rili explicare.

II. De ULYSSIS Navigatione, circa SICILIAM præsertim.

*

*

*

II. Ἐκ μηδενὸς ἀληθοῦς ἀνάπτειν καινὴν τερατολογίαν, οὐχ Ὀμηρικόν. προσπίπτει γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὡς πιθανώτερον, ἂν οὕτω τις ψεύδοιτο, εἰ καταμίσγοι τι καὶ αὐτῶν τῶν ἀληθινῶν· ὅπερ καὶ Πολύβιος φησι, περὶ τῆς Ὀδυσσεύς πλάνης ἐπιχειρῶν.

*

*

*

4 Καὶ Πολύβιος δ' ὀρθῶς ὑπονοεῖ τὰ περὶ τῆς πλάνης. *Æolus.*
 5 Τὸν γὰρ Λῆϊον, τὸν προσημαίνοντα τοὺς ἑκπλους ἐν τοῖς κατὰ τὸν πορθμὸν τόποις, ἀμφιδρόμοις οὔσι καὶ δυσέκπλοις διὰ τὰς παλιρροίας, ταμίαν τε εἰρῆσθαι τῶν δ' ἀνέμων καὶ βασιλεία νενομίσθαι φησί· καθάπερ Δαναὸν *Danaus.*
 6 μὲν, τὰ ὑδρεῖα τὰ ἐν Ἀργεὶ παραδείξαντα, Ἀτρεΐα δὲ, *Atreus.*
 7 τοῦ ἡλίου τὸν ὑπεναντίον τῷ οὐρανῷ δρόμον, μάντεις τε καὶ ἱεροσκοπούμενους ἀποδείκνυσθαι βασιλέας· τοὺς θ' ἱερέας τῶν Αἰγυπτίων, καὶ Χαλδαίους, καὶ μάγους, σοφία τινὶ διαφέροντας τῶν ἄλλων, ἡγεμονίας καὶ τιμῆς *Res veras poetice expressit Homerus.*
 8 τυγχάνειν παρὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν. οὕτω δὲ καὶ τῶν θεῶν ἓνα ἕκαστον, τῶν χρησίμων τινὸς εὐρετὴν γενόμενον, 9 τιμαῖσθαι. Ταῦτα δὲ προοικονομησάμενος, οὐκ ἔα τὸν Αἶολον ἐν μύθου σχήματι ἀκούεσθαι, οὐδ' ὅλην τὴν

* Quæ de sex Zonis terra, et sigillatim de plaga Æquatori subjecta, ex Polybio Strabo et alii habent, proferuntur Tomo primo in Testimoniis Veterum de Scriptis Polybii No. V.

II. Strabo lib. I. p. 20 et p. 23 sq.

II. NON est Homericum, nova fabularum portenta proferre, quæ a nullo vero dependeant. Verisimiliora nimium videri debent auditori quæ quis ita comminiscitur, ut vera falsis admisceat: id quod etiam POLYBIUS dicit, ubi de Ulyssis erroribus disserere adgreditur.

Recte POLYBIUS interpretatur ea, quæ de Erroribus Ulyssis HOMERUS habet. Æolum nempe, qui prædicere solebat, qua ratione per fretum navigari posset, cum iis locis ob adfluxum ac refluxum maris difficulter cursus teneri fretumque superari queat, ven-

torum promum condum regemque dictum habitumque fuisse; quemadmodum Danaus, quod Argis aquarum receptacula instituisset, et Atreus, quod solis cursum, conversioni cæli contrarium, docuisset, vates regesque sacrorum antistites nominati sunt, similiterque sacerdotibus Ægyptiorum, Chaldæis, Magis, sapientia quadam alios superantibus, honores et imperia sunt delata. Eodemque modo unumquemque Deorum honores ipsi habitos repetere, ait, ex eo quod aliquid utile humano generi invenerit. His POLYBIUS principiis positis, non patitur Æolum pro fabula maris prorsus accipi, aut universam Ulyssis peregrinationem:

Ὀδυσσεὺς πλάνην· ἀλλὰ μικρὰ μὲν προσμεμυθεῖσθαι, καθάπερ καὶ τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ· τὸ δ' ὅλον, περὶ 10 Σικελίαν^b καὶ τῷ ποιητῇ πεποιῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις συγγραφεῦσιν, ὅσοι τὰ περιχώρια λέγουσι τὰ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. Οὐκ ἐπαινεῖ δὲ οὐδὲ τὴν 11 τοιαύτην τοῦ Ἐρατοσθένους ἀπόφασιν, διότι φησί, τότε ἂν εὔρεϊν τινα, ποῦ Ὀδυσσεὺς πεπλάνηται, ὅταν εὔρῃ τὸν σκυτία τὸν συρράψαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν. Καὶ τοῦτο δ' οἰκείως εἰρῆσθαι τοῖς συμβαίνουσι περὶ τὸ 12 Σκύλλαιον, καὶ τὴν θήραν τῶν γαλεωτῶν τὸ ἐπὶ τῆς Σκύλλης.

Αὐτοῦ δ' ἰχθυῖα σκόπελόν περιμαιμάωσα,
Δελφινάς τε, κύνας τε, καὶ εἶποθι μείζον ἔλῃσι
Κῆτος. —————

13

(Ὀδυσσ. Μ. 95.)

Thynni
pisces.

Τοὺς γὰρ θύνους ἀγεληδὸν φερομένους παρὰ τὴν Ἰτα- 14 λίαν, ἐπειδὰν ἐμπίεσωσι καὶ κωλυθῶσι τῆς Σικελίας ἄφασθαι, περιπίπτειν τοῖς μείζουσι τῶν ζώων, οἷον δελφίνων, καὶ κυνῶν, καὶ ἄλλων κητωδῶν· ἐκ δὲ τῆς θήρας 15 αὐτῶν πιαίνεσθαι τοὺς γαλεώτας, οὓς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας φησί. Συμβαίνειν γὰρ ταῦτόν ἐνθάδε, 16 καὶ κατὰ τὰς ἀναβάσεις τοῦ Νείλου, καὶ τῶν ἄλλων ὑδάτων, ὅπερ ἐπὶ πυρὸς καὶ ὕλης ἐμπιπραμένης· ἄθροι-

^b Ante hæc verba excidisse videtur vocab. ταῦτ' αὐτὰ. Casaubonus supplendum vocab. ἀληθῆ putavit: *reliqua omnia de Sicilia et poetam vere scripsisse et historicos &c.* ^c ἐκπίεσαι voluerat Reisk.

sed, pauca quædam figmenta eis esse adnexa, ait, quemadmodum et bello *Iliaco*: in universum vero, de Sicilia carmine suo poetam eadem esse complexum, quæ ab aliis scriptoribus referuntur, quotquot Italiæ ac Siciliæ vicina loca descripserunt. Neque vero illam probat *Eratosthenis* sententiam, ubi ait, *tum demum inventurum aliquem, quænam ad loca vagando delatus fuerit Ulysses, quum invenerit sutorem, qui utrem ventorum consuit.* Jam quæ de *Scylla* *Homerus* dixit, docet convenire *venationi galeotarum*, quæ exercetur apud *Scyllæum*:

Illic autem piscatur, scopulum circumlustrans, delphinus, canesque, et sicubi majorem capere possit cetum. —————

Etenim *thynnus*, cum gregatim præter Italiam feruntur, postquam in fretum inciderunt; et Siciliam adtingere prohibentur, incidere in majores belluas, ut delphinos, canes, et alia cetis similia: ex horum autem venatione pingues reddi *galeotas*, quos etiam *xiphias* et canes dici ait. Etenim ibi, quemadmodum et ad Nili aliarumque aquarum adscensum, idem usu venire,

ζόμενα γὰρ τὰ θηρία φιύγειν τὸ πῦρ, ἢ τὸ ὕδωρ, καὶ βορὰν γίνεσθαι τοῖς κρείττοσι.

III. Ταῦτα δ' εἰπὼν, διηγῶται τὴν τῶν γαλιωτῶν ^{Venatio} ^{αἰθρῆ} ^{placis.} θήραν, ἣ συνίσταται περὶ τὸ Σκύλλαιον. σκοπὸς γὰρ ἐφίστηκε κοινὸς τοῖς ὑφορμουσιν ἐν δικάποις σκαφιδίοις πολλοῖς, ὁ δὲ καλ' ἕκαστον σκαφίδιον. καὶ ὁ μὲν ἐλαύνει, ὁ δ' ἐπὶ τῆς πρῶρας ἔστηκε δόρυ ἔχων, σημήναντος τοῦ σκοποῦ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γαλιώτου· φέρεται δὲ τὸ τρίτον μέρος ἕξαλον τὸ ζῶον. Συνάψαντος δὲ τοῦ σκάφους, ὁ μὲν ἐπληξεν ἐκ χειρός· εἴτ' ἐξέσπασεν ἐκ τοῦ σώματος τὸ δόρυ χωρὶς τῆς ἐπιδορατίδος. ἀγκιστρώδης τε γὰρ ἐστὶ, καὶ χαλαρῶς ἐνήρμοσται τῷ δόρατι ἐπίτηδες· καλωδίων δ' ἔχει μακρὸν ἐξημμένον· τοῦτ' ἐπιχαλῶσι τῷ τρωθέντι, ἕως κάμη σφαδάζον καὶ ὑποφεῦγον. τότε δ' ἔλκουσιν ἐπὶ τὴν γῆν, ἢ εἰς τὸ σκάφος ἀναλαμβάνουσιν, εἰ μὴ μέγα εἴη τελέως τὸ σῶμα. Καὶ ἐκπέσῃ δὲ εἰς τὴν θάλατταν τὸ δόρυ, οὐκ ἀπόλωλεν· ἐστὶ γὰρ πηκτὸν ἐκ τε δρυὸς καὶ ἐλάτης, ὥστε, βαπτίζομένου τοῦ δρυϊνοῦ βάρεϊ, μετέωρον εἶναι τὸ λοιπὸν καὶ εὐανάληπτον. Συμβαίνειν δὲ ποτε καὶ τιτρώσκεσθαι διὰ τοῦ σκαφιδίου τὸν κωπηλάτην, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ξίφους τῶν γαλιωτῶν, καὶ τὸ τὴν ἀκμὴν τοῦ ζώου συναγρώδῃ εἶναι· καὶ τὴν θήραν. Ἐκ τε δὲ τῶν τοιούτων εἰκάζοι τις ἂν, Φησὶ, περὶ Σικελίαν γενέ-

^{Scylla et}
^{Charybdis.}

^d *δυσὶ* Reisk.

^e *Excidisse χαλιπὴν* aut *κινδυνῶδη* suspicatus erat idem.

quod fit materia incensa: nempe animalia, dum agmine facto ignem aquamve fugiunt, praeda fiunt robustioribus.

III. His dictis POLYBIUS narrat galeotarum venationem, quæ apud Scyllæum exercetur. Compluribus naviculis, quæ duobus remis agitantur, bini homines vehuntur, quibus in propinquo præsidet communis speculator. Vectorum alter lembum agit; alter, hasta armatus, in prora stat: speculator adventum galeotæ significat; tertia enim sui parte supra mare eminere galeota solet. Quem ubi attigit navicula, cominus ille hastam corpori ejus impingit: deinde eandem rursus evellit, relicta in corpore cuspidē. Nam hamata cuspis est, et dedita

opera leviter hastili præfigitur; ab eaque dependet longus funiculus, quem laxant vulnerata bellua, donec palpitando ac subterfugiendo defatigetur. Tunc ad terram educunt, aut in lembum imponunt, nisi omnino vastiore sit corpore. Hastile vero, etiamsi in mare exciderit, non perit: est enim compactum ex quercu et abiete; ut, cum pondere pars querna mergitur, reliquum in sublimi exstet ac recipi facile possit. Nonnumquam etiam remex per ipsum lembum vulneratur, ob magnitudinem gladii galeotæ et vim belluæ, cujus et impetus et venatio aprorum similis est. Ex his igitur, inquit, conjicere aliquis possit, de Homeri sententia ad Siciliam evaga-

σθαι τὴν πλάνην κατὰ τὸν Ὅμηρον, ὅτι τῇ Σκύλλῃ προσῆψε τὴν τοιαύτην θήραν, ἢ μάλιστ' ἐπιχώριός ἐστι τῷ Σκυλλαίῳ· καὶ ἐκ τῶν περὶ τῆς Χαρύβδews λεγο- 10 μένων, ὁμοίων τοῖς τοῦ πορθμοῦ πάθεσι. τὸ δὲ, 11

Τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν·

(Ὀδυσσ. M. 103.)

ἀντὶ τοῦ δις, γραφικὸν εἶναι ἀμάρτημα, ἢ ἱστορικόν. Καὶ τὰ ἐν τῇ Μήνιγγι δὲ, τοῖς περὶ τῶν Λωτοφάγων 12 εἰρημένους συμφωνεῖν.

Tres partes
poeseos.

IV. Εἰ δέ τινα μὴ συμφωνεῖ, μεταβολὰς αἰτιασθαι δεῖν, ἢ ἄγνοιαν, ἢ καὶ ποιητικὴν ἐξουσίαν· ἢ συνέστηκεν ἐξ ἱστορίας, καὶ διαθέσεως, καὶ μύθου. Τῆς μὲν οὖν 2 ἱστορίας ἀλήθειαν εἶναι τέλος· ὥς ἐν νεῶν καταλόγῳ τὰ ἐκάστοις τόποις συμβεβηκότα λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, τὴν μὲν πετρήεσαν, τὴν δὲ ἐσχατόωσαν πόλιν, ἄλλην δὲ πολυτρήρωνα, τὴν δ' ἀγχίαλον. τῆς δὲ διαθέσεως, ἔν- 3 ἐργειαν εἶναι τὸ τέλος· ὥς ὅταν μαχομένους εἰσάγῃ. μύθου δὲ, ἡδονὴν καὶ ἐκπληξιν. Τὸ δὲ πάντα πλάτ- 4 τειν, οὐ πιθανόν, οὐδ' Ὅμηρικόν. τὴν γὰρ ἐκείνου ποίη- σιν, φιλοσόφημα πάντας νομίζουσιν· οὐχ ὥς Ἐρατοσθένης φησὶ, κελεύων, μὴ κρίνειν πρὸς τὴν διάνοιαν τὰ ποιή-

Homeri
poesis est
scriptio phi-
losophica.

^f ἐνάργειαν cum Xylandro legere jussit Casaub. in ora rursusque in Commen-
tario, sed in ἐνέργειαν consentiunt omnes.

tum esse *Ulyssem*; quandoquidem *Scyllæ* hanc venationem ille adtribuit, quæ maxime usitata est apud *Scyllæum*. Idem pariter colligi posse, ait, ex eis quæ de *Charybdi* refert poeta, similia his quæ freto *Siculo* accidunt. Nam illud,

Terque die adlidit fluctus,—

pro *bis* positum, errore vel scribæ vel historię ait factum. Jam, quæ in *Meninge* sunt, ea cum his quæ de *Lotophagis* narrat *Homerus*, consentiunt.

IV. Quod si quæ non congruunt, causam mutationis existimandam esse ait aut ignorance aut licentiam poeticam, quæ constat ex historia,

dispositione ac fabula. *Historiæ* igitur finem esse veritatem: veluti, cum in *Navium recensione* singulis locis suam proprietatem tribuit, dum urbem aliam *saxosam*, aliam in *extremitate sitam*, aliam *columbis abundantem*, aliam *mari vicinam* adpellat. *Dispositionis* finem esse efficaciam, et ut res veluti oculis lectorum subjiciantur; veluti, cum pugnantem introducit. *Fabulæ* finem, adficere voluptate, et admiratione percellere. Omnia autem confingere, neque consentaneum esse, nec *Homericum*. Nam *Homeri poema* omnes *philosophicam* censere esse *scriptionem*; secus quam *Eratostheni* visum, qui negat, de poematibus ex sententia illis subjecta debere judicari,

ἑματα, μηδ' ἱστορίαν ἀπ' αὐτῶν ζητεῖν. Πιθανώτερόν
τε τὸ,

Ἐνθεν δ' ἐνῆμαρ φερόμεν ὅλοοις ἀνέμοισιν,

ἐν βραχεῖ διαστήματι δέχισθαι, (οἱ γὰρ ὅλοοι οὐκ
εὐρύδρομοι) ἢ ἐξωπεινίζειν, ὥς ἂν οὐρίων πνεόντων
ἔσυνεχῶς. Συνθεῖς δὲ τὸ διάστημα τὸ ἐκ Μαλιῶν ἐπὶ
στήλας, σταδίων δισμυρίων καὶ δισχιλίων πεντακοσίων·
εἰ, φησί, τοῦτο θείημεν ἐν ταῖς ἐννέα ἡμέραις διηνύσθαι
ἰσοταχῶς, ἐκάστης ἂν ἡμέρας ὁ πλοῦς συμβαίνοι στα-
7 δίων δισχιλίων πεντακοσίων. τίς οὖν ἰστόρηκεν, ἐκ Λυ-
κίας ἢ Ῥόδου δευτεραῖόν τινα ἀφιγμένον εἰς Ἀλεξάν-
δρειαν, ὅντος τοῦ διαστήματος σταδίων τετρακισχιλίων;

8 Πρὸς δὲ τοὺς ἐπιζητοῦντας, πῶς τρεῖς εἰς Σικελίαν ἔλθων, A freto
Siculo sibi
caverunt
veteres.
οὐδ' ἅπαξ διὰ τοῦ πορθμοῦ πέπλευκεν Ὀδυσσεὺς, ἀπο-
λογεῖται, διότι καὶ οἱ ὕστερον ἔφευγον ἅπαντες τὸν
πλοῦν τοῦτον. Τοιαῦτα μὲν εἶρηκεν.

III. *Contra superiores Scriptores Geographicos disputat Polybius.*

*

*

*

v. ΠΟΔΥΒΙΟΣ, τὴν Εὐρώπην χωρογραφῶν, τοὺς Contra
Pytheam.
μὲν ἀρχαίους ἔαν φησί, τοὺς δ' ἐκείνους ἐλέγχοντας
ἐξετάζειν, Δικαίαρχόν τε καὶ Ἐρατοσθένη, τὸν τελευ-

neque ullam in illis historiam vult
quæri. Ait porro, probabilius esse,
hunc locum,

*Inde per novem dies jactabat a diris
ventis,*

de non longo itinere intelligi, (venti
enim diri vel perniciosi non faciunt ad
rectum cursum tenendum,) quam, in
externum oceanum hoc temporis spa-
tio navigatum fuisse, comminisci, per-
inde ac si secundis ille usus esset
ventis. Supputato enim, quod est a
Maleis ad Herculis columnas, spatio
xxii millium et quingentorum stadi-

orum, si (inquit) hoc eum novem illis
diebus æquali in singulos portione
ponamus confecisse, quotidie illum
navigasse bis mille et quingenta stadia
consequetur. Atqui, inquit, quis um-
quam perhibuit, e Lycia aut Rhodo
aliquem biduo Alexandriam esse per-
vectum, quod intervallum non ultra
quatuor millia stadiorum est? Iis
etiam, qui quærunt, cur Ulysses, cum
ter in Siciliam advenerit, ne semel
quidem tamen dicatur per fretum na-
vigasse? respondet, posteriores quo-
que ab hac navigatione omnes sibi
cavisse. Hæc igitur ille.

III. *Strab. Geograph. lib. II. p. 104 sqq.*

v. POLYBIUS, Europæ regiones de-
scribens, veteres se, ait, missos facere;

in eos autem inquirere velle, a quibus
illi sunt reprehensi, in *Dicaarchum* et
Eratosthenem, qui novissimus geogra-

Thule
insula.

Pulmo
marinus.

Pytheæ
fidem non
habet
Polybius.

ταῖον πραγματευσάμενον περὶ τῆς γεωγραφίας, καὶ
Πυθείαν· ὃν οὐ παρακρουσθῆναι πολλοὺς, ὅλην ἔμειν τὴν
Βρεττανικὴν, ὅσον ἐμβατὸν ἦν, ἐπελθεῖν φάσκοντος,
τὴν δὲ περίμετρον πλειόνων ἢ τεττάρων μυριάδων ἀπο-
δόντος τῆς νήσου· προσιστορήσαντος δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς 3
Θούλης, καὶ τῶν τόπων ἐκείνων, ἐν οἷς οὔτε γῆ κατ'
αὐτὸν ὑπῆρχεν ἔτι, οὔτε θάλαττα, οὔτ' ἀῆρ, ἀλλὰ
σύγκριμά τι ἐκ τούτων, πλεύμονι θαλαττίῳ εἰκός· ἐν 4
ᾧ φησὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν αἰωρεῖσθαι καὶ τὰ
σύμπαντα, καὶ τοῦτον ὡς ἂν δεσμὸν εἶναι τῶν ὅλων, μή
ποτε πορευτὸν μήτε πλωτὸν ὑπάρχοντα. Τὸ μὲν οὖν 5
τῷ πλεύμονι εἰκός αὐτὸς ἑωρακέναι, τᾶλλα δὲ λέγειν
ἐξ ἀκοῆς. Ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Πυθέου, καὶ διότι 6
ἐπανελθὼν ἐνθένδε, πᾶσαν ἐπέλθοι τὴν παρωικεανῆτιν τῆς
Εὐρώπης, ἀπὸ Γαδείρων ἕως Ταναΐδος. Φησὶ δ' οὖν 7
ὁ Πολύβιος, ἄπιστον καὶ αὐτὸ τοῦτο, πῶς ἰδιώτῃ
ἀνθρώπῳ καὶ πένητι τοσαῦτα διαστήματα πλωτὰ καὶ
πορευτὰ γένοιτο; τὸν δ' Ἐρατοσθένη, διαπορήσαντα, εἰ 8
χρὴ πιστεῦειν τούτοις, ὅμως περὶ τε τῆς Βρεττανικῆς
πεπιστευκέναι καὶ τῶν κατὰ Γάδαιρα καὶ τὴν Ἰβηρίαν.
Πολὺ δὲ φησι βέλτιον, τῷ Μεσσηνίῳ πιστεῦειν ἢ τούτῳ. 9
ὁ μὲν τοί γε εἰς μίαν χώραν, τὴν Παγχαίαν, λέγει
πλεῦσαι· ὁ δὲ καὶ μέχρι τῶν τοῦ κόσμου περάτων

ἔμειν τὴν Βρεττ. ex conject. scripsi. Vulgo μέντοι Βρ. ἢ ὅσον ex Tyrwhitti
conject. recepi. Vulgo Βρεττανικὴν ἐμβατὸν ἢ ἐπελθεῖν. Pro ἢ rescripsi ἦν. ἢ
suaserat Tyrwh. αἰωρεῖσθαι correxi. Vulgo αἰωρεῖσθαι.

phiam tractarit, et PYTHEAM, qui multis imposuerit. Hunc enim perhibere, totam Britanniam, quatenus adiri potest, se peragrasse; ambitum autem insulæ amplius esse XL millibus stadiorum. Tum de Thule et istis locis ita narrare: neque terram ibi porro esse, neque mare, neque aerem, sed quidpiam ex his concretum, Pulmonis Marini simile, in quo terra et mare, et universa, sublimia pendeant; hocque esse, quod universi, neque pedibus, neque navibus. Et Pulmoni simile se ipsum ex auditu accepta referre. Et dicere, adjicereque, inde reversum, quidquid Europæ regionum est maritarum, a Gadibus ad Tanaïm usque, se peragrasse. Dicit igitur POLYBIUS, cum incredibile sit, privatum hominem, eumque pauperem, tantum spatii mari terraque obvisse; tamen Eratosthenem, quamquam et ipsum dubitantem, fidesne esset his adhibenda, credidisse quæ de Britannia, de Gadibus et de Hispania ab illo narrantur. Multo autem (ait Polybius) præstabat. [Euhemero] Mes-senio credere, quam Pytheæ. Ille enim tantum in unam regionem, Pan-chæam, se navigasse ait: hic vero, septemtrionalem Europam universam

κατωπτευκίνας τὴν προσάρκτιον Εὐρώπην πᾶσαν, ἣν οὐδὲ Pythææ
 10 τῷ Ἑρμῇ πιστεύσαι τις λέγοντι. Ἑρατοσθίνῃ δὲ τὸν fidem non
 μὲν Εὐήμερον Βεργαῖον καλεῖν, Πυθία δὲ πιστεύειν, καὶ habet
 11 ταῦτα δὲ, μήτε Δικαιάρχου πιστεύσαντος. [^kΤὸ μὲν Polybicus.
 οὖν, μήτε Δικαιάρχου πιστεύσαντος, γελοῖον ὥσπερ
 ἐκείνῳ χρῆσασθαι κανόνι προσῆκον, καθ' οὗ τοσούτους
 12 ἐλέγχους αὐτὸς προφέρεται. Ἑρατοσθίνους δὲ εἴρηται ἡ
 περὶ τὰ ἐσπέρια καὶ τὰ ἀρκτικά τῆς Εὐρώπης ἄγνοια.
 13 Ἄλλ' ἐκείνῳ μὲν καὶ Δικαιάρχῳ συγγνώμη, τοῖς μὴ
 14 κατιδοῦσι τοὺς τόπους ἐκείνους· Πολυβίῳ δὲ καὶ Ποσει-
 δωνίῳ τίς ἂν συγγνοίῃ;] Ἀλλὰ μὴν Πολύβιός γέ ἐστιν
 ὁ ἰαοδογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις, ἃς ποιεῖται περὶ
 τῶν ἐν τούτοις τοῖς τόποις διαστημάτων, καὶ ἐν ἄλλοις
 πολλοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἐν οἷς ἐκείνους ἐλέγχει καθαρεύων.

VI. Τοῦ γοῦν Δικαιάρχου μυρίου μὲν εἰπόντος τοὺς Contra Di-
 ἐπὶ στήλας ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου σταδίους, πλείους δὲ cae archum,
 τούτων τοὺς ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν μέχρι τοῦ μυχοῦ, τοῦ δ' de distantia
 ἐπὶ στήλας τὸ μέχρι τοῦ πορθμοῦ τρισχιλίους ἀπο- a Peloponn.
 δόντος, ὡς γίνεσθαι τὸ λοιπὸν ἑπτακισχιλίους τὸ ἀπὸ ad fret.
 2 πορθμοῦ μέχρι στηλῶν· τοὺς μὲν τρισχιλίους ἑᾶν φησιν, Herc.
 εἴτ' εὖ λαμβάνονται, εἴτε μή· τοὺς δ' ἑπτακισχιλίους

^k Strabonis verba, quibus suum de Polybio iudicium interponit, *uncis* inclusi.

^l ἰαοδογματικὰς correxi cum Tyrwh. Vulgo δ' ὅλας δογματ. ubi ὅλας pro ὅλαις
 suspicatus erat Casaub. Sequentia satis-ne integra sint nescio. Fuit quum
 suspicarer legendum ἃς ποιεῖται (vel ποιούνται) Ἑρατοσθίνης τε καὶ Δικαιάρχου, et
 deinde ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἐν οἷς. Conferenda cum h. l. verba Strabonis lib. VII.
 p. 317. Ταῦτα δὲ καὶ τοῦ Ἑρατοσθίνους ἕνα παρακρούσματα ἰστί ἰαοδογματικὰ,
 [sic cum Tyrwh. scribo pro vulg. λαοδογματικῶς,] καθάπερ Πολύβιος φησι, καὶ
 περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων λέγων συγγραφεῖων.

usque ad fines mundi perlustrasse se,
 dicit; quod ne Mercurio quidem di-
 centi crederes. Interim *Eratosthenem*,
 qui *Evhemerum Bergæum* adpellet,
 Pythæ credere, cui tamen ne *Dicæar-*
chus quidem credidit. [Jam id qui-
 dem ridiculum est, quod *Dicæarchum*
 profert; quasi vero conveniat, eum
 veluti normam sequi, quem ipse *Po-*
lybius tot reprehensionibus incessit.
 Quanta autem fuerit *Eratosthenis* igno-
 rantia occiduarum et septemtriona-
 lium *Europæ* partium, dictum est.
 Verum huic quidem et *Dicæarcho*
 danda est vènia, qui loca ista non vi-
 derunt: *Polybio* autem et *Posidonio*

quis ignoscat?] Atqui is est *Poly-*
bicus, qui, quæ isti de locorum horum
 distantis et aliis multis pronunciant,
 ex vulgi opinione arrepta ait; cum ne
 in his quidem, in quibus illos repre-
 hendit, vitio ipse careat.

VI. Certe cum *Dicæarchus* a *Pelo-*
ponneso ad columnas decies mille sta-
 dia numeret, atque plura his, si quis
Adriatici sinus oram usque ad ulti-
 mum recessum legerit; quumque uni-
 versi itineris, ad columnas instituti,
 eam partem, quæ ad fretum usque
Siculum procedit, trium millium esse
 dicat, ut reliqua sint a *Siculo* freto ad
 columnas: septem millia: *POLYBIUS*

Polybius
contra Di-
caearchum,

οὐδετέρως, οὐδὲ τὴν παραλίαν ἐμμετροῦντι, οὔτε τὴν
διὰ μέσου τοῦ πελάγους. Τὴν μὲν γὰρ παραλίαν³
ἰοικέναι μάλιστ' ἀμβλείᾳ γωνίᾳ, βεβηκυῖα ἐπὶ τε τοῦ
πορθμοῦ καὶ τῶν στηλῶν, κορυφὴν δ' ἐχούσῃ Ναρεῶνα.
Ὡστε συνίστασθαι τρίγωνον, βάσιν ἔχον τὴν διὰ τοῦ⁴
πελάγους εὐθείαν, πλευρὰς δὲ τὰς τὴν γωνίαν ποιούσας
τὴν λεχθεῖσαν· ὧν ἡ μὲν ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ μέχρι⁵
Ναρεῶνος, μυρίων ἐστὶ καὶ πλείονων ἢ διακοσίων ἐπὶ
τοῖς χιλίοις· ἡ δὲ λοιπὴ, μικρῶν^m λείπων ἐλαττόνων ἢ
ὀκτακισχιλίων. Καὶ τὸ πλείστον μὲν διάστημα ἀπὸ⁶
τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Διῶν ὁμολογεῖσθαι κατὰ τὸ
Τυρρηνικὸν πέλαγος, σταδίων οὐ πλείονων ἢ τρισχιλίων·
κατὰ τὸ Σαρδάνιον δὲ λαμβάνειν συναγωγὴν. ἀλλ'
ἔστω, φησὶ, καὶ ἐκεῖνο τρισχιλίων·ⁿ προειλήφθω δ' ἐπὶ⁷
τούτοις, δισχιλίων σταδίων τὸ τοῦ κόλπου βάθος· τοῦ
κατὰ Ναρεῶνα, ὡς ἂν κάθετος ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐπὶ τὴν
βάσιν τοῦ ἀμβλυγωνίου. Δῆλον οὖν, φησὶν, ἐκ τῆς⁸
παιδικῆς μετρήσεως, ὅτι ἡ σύμπασα παραλία ἢ ἀπὸ
τοῦ πορθμοῦ ἐπὶ στήλας ἔγγιστα ὑπερέχει τῆς διὰ τοῦ
πελάγους εὐθείας πεντακοσίοις σταδίοις. Προστεθέντων⁹
δὲ τῶν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τὸν πορθμὸν τρισχι-
λίων, οἱ σύμπαντες ἔσονται στάδιοι, αὐτοὶ ἐπ' εὐθείας,

^m λείπων correxi. Vulgo λοιπὸν. ⁿ προειλήφθω suspicatus et interpretatus erat Casaub. adjiciantur. ^o ex conject. scripsi. Vulgo τὸ κατὰ Ναρεῶ.

ait, de tribus millibus se non dispu-
tare, vere ne an falso ponantur; sed
septem illa millia neque mensuræ oræ
maritimæ convenire, neque per me-
dium pelagus ductæ lineæ respondere.
Nam oram maritimam *obtusulo angulo*
maxime similem esse, *freto et colum-*
nis insistenti, cujus vertex sit *Narbo* :
ita ut efficiatur triangulum, cujus ba-
sis sit recta linea per altum ducta
mare; latera vero, lineæ illæ quæ
prædictum angulum constituunt. Ho-
rum laterum illud, quod a Siculo freto
est Narbonem usque, stadia habet
undecies mille ducenta et amplius :
alterum vero paullo minus est octo
stadiorum millibus. Jam longissimum
quidem ab Europa ad Africam inter-
vallum, quod secundum mare Tyrrhe-

num est, ex omnium confesso non
amplius esse, ait, stadiorum ter mille,
in Sardoo autem mari fieri minus.
Verum esto, inquit, etiam hoc trium
millium. Sumantur de hac summa
stadia bis mille, quæ est profunditas
sinus, quem efficit mare ad Narbonem,
ut hic sit cathetus, ex vertice trianguli
obtusanguli in basin demissus. Ad-
paret ex Geometriæ legibus, quas in
scholis pueri discunt, totam mari-
timam oram, a freto usque ad co-
lumnas, quingentis fere stadiis ex-
cedere lineam rectam per pelagus
ductam. Quod si igitur adjicias tria
millia, quæ sunt a Peloponneso ad
fretum, oritur summa stadiorum (si
ipsam per se lineam rectam spectes)
amplius altero tanto major quam illa

- 10 πλείους ἢ διπλάσιοι ἂν Δικαίαρχος εἴπει. πλείους δὲ de distantia a Peloponno. ad fret. Here.
 τούτων, τοὺς ἐπὶ τὸν μυχὸν τὸν Ἀδριατικόν, διήση,
 11 φησί, τίθιναι κατ' ἐκεῖνον. Ἀλλ', ὦ φίλε Πολύβιε,
 φαίη τις ἂν, ὥσπερ τούτου τοῦ ψεύσματος ἵναργῇ
 παρίσστησι τὸν ἔλεγχον ἢ πείρα ἐξ αὐτῶν ἂν εἴρηκας
 12 αὐτός· Ρεῖς μὲν Λευκάδα ἐκ Πελοποννήσου ἑπτακοσίους,
 ἐντεῦθεν δὲ τοὺς ἴσους εἰς Κέρκυραν, καὶ πάλιν ἐντεῦθεν
 εἰς τὰ Κεραύνια τοὺς ἴσους, καὶ ἐν δεξιᾷ εἰς τὴν
 Ἰαπυγίαν, ἀπὸ δὲ τῶν Κεραυνίων τὴν Ἰλλυρικὴν παρα-
 13 λίαν σταδίων ἑξακισχιλίων ἑκατὸν πενήκοντα· οὕτως
 καὶ κεῖνα ψεύσματα ἐστὶν ἀμφοτέρω, καὶ ὁ Δικαίαρχος
 εἴπει, τὸ ἀπὸ πορθμοῦ ἐπὶ στήλας εἶναι σταδίων ἑπτα-
 14 κισχιλίων, καὶ ὁ σὺ δοκεῖς ἀποδείξαι. ὁμολογοῦσι γὰρ
 οἱ πλείστοι, τὸ διὰ πελάγους μυρίων εἶναι καὶ δισχι-
 λίων.

*

- VII. Ἐξῆς δὲ τὰ τοῦ Ἐρατοσθένους ἐπανορθοῖ· τὰ Polybius et Eratosth.
 2 μὲν εὖ, τὰ δὲ χεῖρον λέγων ἢ ἐκεῖνος. Ἐξ Ἰθάκης μὲν
 γὰρ εἰς Κέρκυραν τριακοσίους εἰπόντος, πλείους φησὶν
 εἶναι τῶν ἑννακοσίων· ἐξ Ἐπιδάμνου δὲ εἰς Θεσσα-
 λονίκειαν ἑννακοσίους ἀποδόντος, πλείους τῶν δισχιλίων
 3 φησί. ταῦτα μὲν εὖ. Ἀπὸ δὲ Μασσαλίας ἐπὶ στήλας de longi- tudine Hispaniæ.
 λέγοντος ἑπτακισχιλίου, ἀπὸ δὲ Πυρήνης ἑξακισχι-
 λίου, αὐτὸς λέγει χεῖρον πλείους ἢ ἑννακισχιλίου τοὺς

P Depravatum ac mutilum esse locum, monuit Casaub. qui v. 11. post ἢ πῶς excidisse nonnulla suspicatus est.

summa, quæ est a *Dicaërcho* posita. Atque huic summæ addendus præterea, secundum eundem *Dicaërchum*, fuerit ille numerus stadiorum, quem complectitur ora Adriatici sinus. At, mi *Polybi*! dixerit aliquis, quemadmodum hoc mendacium evidenter refellit experientia, ex his ipsis quæ tute tradidisti: a Peloponneso ad Leucadem esse stadia DCC; inde totidem ad Corcyram; totidemque rursus hinc ad montes Ceraunios et a dextra ad Apuliam; a Cerauniis autem, oram Illyrici VI millia centum et quinquaginta: ita utrumque falsum est, et quod *Dicaërchus* a freto ad columnas posuit spatium septem millium sta-

diorum, et quod tu videris tibi demonstrasse. Plurimi enim in hoc consentiunt, per pelagus esse iter duodecim millium.

VII. Post hæc *Polybius* corrigit *Eratosthenis dicta*; quædam recte, quædam illo deterius dicens. Cum enim is ab Ithaca Corcyram usque trecenta stadia metiatur, amplius DCCC iste ponit: et cum ab Epidamno Thessalonicam nongenta *Eratosthenes* stadia numeret, plura duobus millibus *Polybius* ponit. Et hæc quidem recte. Sed cum idem ille a Massilia ad Columnas VII millia, a Pyrene vero VI millia ponat; *Polybius*, minus recte,

Polyb. et
Eratosth.

de Gallis
in Hispan.

de longi-
tudine
Europæ.

ἀπὸ Μασσαλίας, ἀπὸ δὲ Πυρηνῆς μικρὸν ἐλάττους ἢ
ὀκτακισχιλίους· ἐγγυτέρω γὰρ τῆς ἀληθείας ἐκείνος
εἴρηκεν. Οἱ γὰρ νῦν ὁμολογοῦσιν, εἴ τις τὰς τῶν ὁδῶν 4
ἀνωμαλίας ὑποτέμνοιτο, μὴ μείζω τῶν ἑξακισχιλίων
σταδίων εἶναι τὸ μῆκος τὴν σύμπασαν Ἰβηρίαν ἀπὸ
Πυρηνῆς ἕως τῆς ἐσπερίου πλευρᾶς. Ὁ δ' αὐτὸν τὸν 5
Τάγον ποταμὸν ὀκτακισχιλίων σταδίων τίθησι τὸ μῆκος
ἀπὸ τῆς πηγῆς μέχρι τῶν ἐκβολῶν, οὐ δῆπου τὸ σὺν
τοῖς σκολιάμασιν, (οὐ γὰρ γεωγραφικὸν τοῦτο) ἀλλ'
ἐπ' εὐθείας λέγων· καίτοι γε ἀπὸ Πυρηνῆς αἱ τοῦ
Τάγου πηγαὶ πλεον διέχουσιν ἢ χιλίους σταδίους.
Πάλιν δὲ τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἀποφαίνεται, ὅτι ἀγνοεῖ τὰ 6
Ἰβηρικὰ ὁ Ἐρατοσθένης, καὶ διότι περὶ αὐτῆς ἐστ' ὅπου
τὰ μαχόμενα ἀποφαίνεται· ὅς γε μέχρι Γαδείρων ὑπὸ 7
Γαλατῶν περιοικεῖσθαι φήσας ὅτι ἐξῶθεν αὐτῆς, εἴ γε
τὰ πρὸς δύσιν τῆς Εὐρώπης μέχρι Γαδείρων ἔχουσιν
ἐκεῖνοι· τούτων οὖν ἐκλαθόμενος κατὰ τὴν τῆς Ἰβηρίας
περίοδον, τῶν Γαλατῶν οὐδαμοῦ μέμνηται. Ὅτι δὲ 8
μῆκος τῆς Εὐρώπης ὅτι ἐλαττόν ἐστι τοῦ συνάμφω τῆς
τε Λιβύης καὶ τῆς Ἀσίας ἐκτιθείς, οὐκ ὀρθῶς τὴν
σύγκρισιν ποιεῖται. τὸ μὲν γὰρ στόμα τὸ κατὰ στήλας 9
φησὶν ὅτι κατὰ τὴν ἰσημερινὴν δύσιν ἐστίν, ὁ δὲ Τάναϊς
ρεῖ ἀπὸ θερυνῆς ἀνατολῆς· ἐλαττοῦται δὲ τῶν συνάμφω 10

¶ Adjeci articulum ex scriptis libris, quos laudat Casaub. Sed nec sic satis integra atque sana videtur oratio. ¶ Conjunctionem ex conject. adjeci.

a Massilia, ait, amplius esse ix milli-
bus, a Pyrene vero paullo pauciora
viii millibus: in quo ille sane pro-
pius aberravit a veritate. Qui enim
hodie ista tractant, inter eos convenit,
si quis itinerum inæqualitates demat,
totius Hispaniæ longitudinem a Py-
rena usque ad occidentum latus non
excedere vi stadiorum millia. At hic
ipsi etiam Tago fluvio, a fontibus us-
que ad ostia, longitudinem viii mil-
lium stadiorum tribuit; non scilicet
obliquitatum habita ratione, (id enim
parum geographicum foret,) sed re-
ctam lineam intelligens: atqui fontes
Tagi a Pyrena amplius mille stadiis
distant. Rursus vero hoc quidem vere

adfirmat, rerum Hispanicarum igna-
rum esse Eratosthenem, et de ista re-
gione interdum etiam pugnancia pro-
nunciare: qui, cum dixisset, usque
ad Gades oram ejus habitari a Gallis,
(si modo occidua Europæ usque Ga-
des incolunt illi,) horum oblitus, in
Hispaniæ circuitu describendo nus-
quam Gallorum facit mentionem. Sed
ubi docet, longitudinem Europæ mino-
rem esse longitudine Asiæ et Africæ
simul sumtarum, ibi comparisonem
non recte instituit. Nam fauces, quæ
ad Columnas sunt, ait esse versus
occasum æquinoctialem, Tanaim autem
fluere ab æstivo ortu: igitur conjun-
cta Asiæ et Africæ longitudine mino-

μήκους, τοῦ μεταξὺ τῆς θερινῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς ἰσημερινῆς· τοῦτο γὰρ ἡ Ἀσία προλαμβάνει πρὸς τὴν ἰσημερινὴν ἀνατολὴν τοῦ πρὸς τὰς ἄρκτους ἡμικυκλίου. Polyb. et Eratosth.

*

*

- 11 Προπιπτακυίας δὲ τῆς Εὐρώπης ἄκραις πλείοσι, de promontoriis Europæ.
 βέλτιον μὲν οὗτος εἴρηκεν Ἐρατοσθένους περὶ αὐτῶν,
 12 οὐπω δὲ ἱκανῶς. Ἐκείνος μὲν γὰρ τρεῖς ἔφη τὴν ἐπὶ
 τὰς στήλας καθήκουσαν, ἐφ' ἧς ἡ Ἰβηρία καὶ τὴν ἐπὶ
 τὸν πορθμόν, ἐφ' ἧς ἡ Ἰταλία καὶ τρίτην τὴν κατὰ
 Μαλείας, ἐφ' ἧς τὰ μεταξὺ τοῦ Ἀδρίου καὶ τοῦ
 13 Εὐξείνου πάντ' ἔθνη, καὶ τοῦ Τανάϊδος. Οὗτος δὲ τὰς
 μὲν δύο τὰς πρώτας ὁμοίως ἐκτίθεται· τρίτην δὲ, τὴν
 κατὰ Μαλείαν καὶ Σούνιον, ἐφ' ἧς ἡ Ἑλλὰς πᾶσα καὶ
 14 ἡ Ἰλλυριεὶς καὶ τῆς Θρακίης τινά· τετάρτην δὲ, τὴν
 κατὰ τὴν Θρακίαν χερρόνησον, ἐφ' ἧς τὰ κατὰ τὸν
 Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν στενὰ, ἔχουσι δ' αὐτὴν Θραῖκες·
 πέμπτην δὲ, τὴν κατὰ τὸν Κιμμερικὸν βόσπορον καὶ τὸ
 στόμα τῆς Μαιώτιδος.

* Forsan τῶ μεταξὺ.

rem esse Europam eo spatio, quod inter ortum æstivum et ortum æquinoctialem interjacet; illud enim spatium semicirculi septemtrionalis ab ortu æstivo ad ortum æquinoctialem Asia occupat.

At enim cum Europa pluribus procurrat promontoriis; POLYBIUS de his rectius, quam Eratosthenes; nec tamen ipse satis recte. Eratosthenes enim tria retulit: unum, quod ad Columnas pertinet, quo nititur Hispania; alterum, ad fretum Siculum, quo nititur Italia; tertium, ad Maleam,

quo nituntur regiones omnes, quæ inter Adriaticum mare, et Euxinum pontum Tanaimque interjectæ sunt. Polybius autem duo quidem priora eodem modo recenset: tertium autem ponit illud, quod ad Maleam et Sunitum est, cui imminet Græcia omnis et Illyricum et pars Thraciæ: quartum, illud quod ad Chersonesum Thracicam est, ad quam sunt fauces ad Sestum et Abydum, tenent autem Thraces: quintum, illud quod ad Bosporum Cimmericum est et ad Mæotidis ostium.

IV. De LUSITANIA.

*

*

*

Thynnus
glande
vescitur.

VIII. ΠΟΛΥΒΙΟΣ ὁ Μεγαλοπολίτης, ἐν τετάρτῃ καὶ τριακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, περὶ τῆς ἐν Ἰβηρίᾳ Λυσιτανίας χώρας διαλεγόμενος, φησὶν, ὅτι βάλανοί εἰσι κατὰ βάθος ἐν τῇ αὐτόθι θαλάττῃ πεφυτευμένοι, ὧν τὸν καρπὸν σιτουμένους τοὺς θύννους πιαίνεσθαι. Διόπερ² οὐκ ἂν ἀμάρτοι τις, λέγων ὅς εἶναι θαλαττίους τοὺς θύννους. εἰσὶ γὰρ οἱ θύννοι οἷον ὕες ἀπὸ τῶν βαλάνων αὐξανόμενοι.

*

Λέγει δ' ὁ Πολύβιος, καὶ μέχρι τῆς Λατίνης ἐκπέμ-³ πειν τὴν βάλανον ταύτην· εἰ μὴ ἄρα, φησὶ, καὶ ἡ Σαρδῶ φέρει καὶ ἡ πλησιόχωρος ταύτη.

*

Lusitaniæ
felix tem-
peries.

Τὴν κατὰ Λυσιτανίαν (χώρα δ' ἔστιν αὕτη τῆς⁴ Ἰβηρίας, ἣν νῦν Ῥωμαῖοι Ἰσπανίαν ὀνομάζουσι) διηγούμενος εὐδαιμονίαν Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ τριακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, φησὶν, ὡς αὐτόθι διὰ τὴν τοῦ αἵματος εὐκρασίαν καὶ τὰ ζῶα πολύγωνα καὶ ἄνθρωποι, καὶ οἱ ἐν τῇ χώρᾳ καρποὶ οὐδέποτε φθείρονται. Ῥόδα μὲν γὰρ αὐτόθι, καὶ λευκοῖα, καὶ ἀσπάραγοι,⁵ καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις, οὐ πλεῖον διαλείπει μηνῶν τριῶν. Τὸ δὲ θαλάττιον ὄψον, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος,⁶

IV.

(*Athenæus lib. VII. c. 14.*)

VIII. POLYBIUS Megalopolitanus libro XXXIV *Historiarum*, de Lusitania Hispaniæ regione agens, scribit, in profundo ad mare ibi *glandiferas quercus* gigni, quarum fructu *thynni* vescantur et pinguescant. Quapropter a vero haud aberraverit, si quis *thynnos* esse *marinos porcos* dixerit, quia veluti *sues glande* pascuntur et augescunt.

(*Strabo lib. III. p. 145.*)

Polybius tradit, hanc *glandem* ab

æstu maris etiam ad *Latium* usque deferri: nisi forte (ait) *Sardinia* etiam eam generat et vicina loca.

(*Athenæus, initio libri VIII.*)

Lusitaniæ felicitatem (ea regio Iberiæ est, quam Hispaniam Romani vocant) describens *Polybius libro XXXIV Historiarum*, narrat, ibi ob cæli temperiem et homines fecundos esse et animantia reliqua, et fructus in ea regione numquam interire. Rosas quidem illic, et leucoia, et asparagos, et alia his similia, non amplius tribus mensibus cessare. Obsonium autem

καὶ κατὰ τὴν χρηστότητα, καὶ κατὰ τὸ κάλλος,
 7 μεγάλην ἔχει διαφορὰν πρὸς τὸ γιγνόμενον ἐν τῇ καθ'
 7 ἡμᾶς θαλάττῃ. Καὶ ὁ μὲν τῶν κριθῶν σίκλος (μέδι-
 8 μνος) ἴστί δραχμῆς· ὁ δὲ τῶν πυρῶν, ἑννέα ὀβολῶν
 8 Ἀλεξανδρινῶν· τοῦ δ' οἴνου, δραχμῆς, ὁ μετρητής.
 Καὶ ἔριφος ὁ μέτριος ὀβολοῦ, καὶ λαγῶς. τῶν δ' ἀρνῶν
 9 τριόβολον καὶ τετράβολον ἡ τιμή. ὕς δὲ πίων, ἑκατὸν
 9 μνᾶς ἄγων, πέντε δραχμῶν· καὶ πρόβατον δυεῖν. τά-
 λαντον δὲ σύκων, τριῶν ὀβολῶν. μόσχος δραχμῶν πέντε,
 10 καὶ βοῦς ζύγμιος δέκα. Τὰ δὲ τῶν ἀγρίων ζώων κρέα
 σχεδὸν οὐδὲ καταξιοῦται τιμῆς· ἀλλ' ἐν ἐπιδόσει καὶ
 χάριτι τὴν ἀλλαγὴν ποιοῦνται τούτων.

V. De HISPANIA.

IX. ΤΟΥΣ τὴν Βαιτικὴν ἐνοικοῦντας, Τουρδετανούς Turdetani
 2 τε καὶ Τουρδούλους προαγορεύουσιν· οὓς οἱ μὲν τοὺς et Turduli.
 αὐτοὺς νομίζουσιν, οἱ δ' ἑτέρους· ὧν ἔστι καὶ Πολύβιος,
 συνοίκους φήσας τοῖς Τουρδετανοῖς πρὸς ἄρκτον τοὺς
 3 Τουρδούλους. . . Τῇ δὲ τῆς χώρας εὐδαιμονία καὶ τὸ
 ἥμερον καὶ τὸ πολιτικὸν συνηκολούθησε τοῖς Τουρδετα-
 νοῖς, καὶ τοῖς Κελτικοῖς δὲ διὰ τὴν γειτνίασιν, ὡς Celtici.
 εἶρηκε Πολύβιος, καὶ τὴν συγγένειαν.

marinum et copia et bonitate et pul-
 critudine longe superare illud quod in
 nostro gignitur mari. Et hordei qui-
 dem siclus, id est modius, drachma
 emitur; tritici vero, Alexandrinis obo-
 lis novem: vini amphora, drachma.
 Mediocris hædus, obolo; lepus, tantid-
 em. Agni pretium, tres vel quatuor
 oboli: porci pinguis, centum librarum

pondo, quinque drachmæ: ovis, duæ
 drachmæ. Ficuum talentum obolis
 tribus constat: vitulus, quinque drach-
 mis; bos jugatorius, decem. Agre-
 stium vero animalium carnes pretio
 fere nullo censerî; sed gratuito dari,
 et auctarii vice, cum alias merces per-
 mutant.

V.

(Strabo lib. III. p. 139 et 151.)

IX. BÆTICÆ incolæ, Turdetanos
 vocant et Turdulos. Hos quidem
 eundem, alii diversos populos cen-
 sent: in quibus est Polybius, Turde-

tanos Turdulorum ad septemtrionem
 vicinos esse tradens. . . . Apud Tur-
 detanos vero ex agri fertilitate man-
 suetudo etiam morum et civitas est
 consecuta: idemque et apud Celticos
 obtinuit propter vicinitatem, ut ait
 Polybius, et propter cognationem.

*

Columnæ.

Καὶ Δικαίαρχος δὲ, καὶ Ἐρατοσθένης, καὶ Πολύ-
 βιος, καὶ οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων, περὶ τὸν πορθμὸν
 ἀποφαίνουσι τὰς στήλας.

*

Fons sin-
 gularis
 naturæ
 Gadibus.

Φησὶ δὲ Πολύβιος, κρήνην ἐν τῷ Ἡρακλείῳ τῷ ἐν 5
 Γαδεΐροις εἶναι, βαθμῶν ὀλίγων κατάβασιν ἔχουσιν εἰς
 τὸ ὕδωρ, πότιμον δὲ εἶναι ἢν ταῖς παλὶρρόιαις τῆς
 θαλάττης ἀντιπαθεῖν, κατὰ μὲν τὰς πλήμας ἐκλείπου-
 σαν, κατὰ δὲ τὰς ἀμπώτεις πληρουμένην. Αἰτιᾶται δ', 6
 ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς
 γῆς ἐκπίπτει, κατακαλυφθείσης μὲν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ
 κύματος κατὰ τὰς ἐπιβάσεις τῆς θαλάττης, εἴργεται
 τῶν τοιούτων ἐξόδων οἰκείων, ἀναστρέψαν δὲ εἰς τὸ ἐντὸς,
 ἐμφράττει τοὺς τῆς πηγῆς πόρους, καὶ ποιεῖ λειψυ-
 δρίαν· γυμνωθείσης δὲ πάλιν, εὐθυπορῆσαν, ἐλευθεροῖ 7
 τὰς φλέβας τῆς πηγῆς, ὥστ' ἀναβλύειν εὐπόρως.

*

Argentea
 metalla.

Πολύβιος δὲ τῶν περὶ Καρχηδόνα Νέαν ἀργυρεῖαν 8
 μνησθεῖς, μέγιστα μὲν εἶναι φησὶ, διέχειν δὲ τῆς πόλεως
 ὅσον ἑῖκοσι σταδίους, περιειληφότα κύκλον τετρακοσίων
 σταδίων· ὅπου τέτταρας μυριάδας ἀνθρώπων μένειν τῶν 9

† Alii ὀκτὼ, octo stadia.

(Strabo lib. III. p. 170.)

Dicaearchus, Eratosthenes, Poly-
 bius, plurimique Græcorum, ad fre-
 tum esse Columnas Herculeas conten-
 dunt.

(Strabo lib. III. p. 172.)

Scribit POLYBIUS, Gadibus in tem-
 plo Herculis fontem esse, ad cuius
 aquas paucorum sit graduum descen-
 sus, potui aptas: qui ad æstus maris
 contraria plane ratione sit adfectus,
 cum sub exundationem maris deficiat,
 et defluente eo impleatur. Caussam
 rei confert in spiritum, qui e profundo,

ut ait, in superficiem terræ exit: qua
 superficie sub maris adfluxu aquis co-
 operta, spiritum, quum solitis suis
 exitibus privetur, introrsum reverti
 ait, obstructisque fontis meatibus
 aquas intercludere; rursusque denu-
 data aquis superficie, recta progredien-
 tem, venas fontis liberare obstructione,
 ut copiose adeo ebulliat aqua.

(Strabo lib. III. p. 147. seq.)

POLYBIUS, mentionem argenteorum
 metallorum faciens, quæ sunt ad No-
 vam Carthaginem, esse ea ait mā-
 xima, ab urbe ad xx stadia dissita,
 circulum cccc stadiorum complecten-
 tia. Ibi xl millia hominum in labore

ἐργαζομένων, ἀναφέροντας τότε τῷ δήμῳ τῶν Ῥωμαίων
καθ' ἑκάστην ἡμέραν δισμυρίας καὶ πεντακισχιλίας
10 δραχμάς. Τὴν δὲ καταργασίαν τὴν μὲν ἄλλην ἐω-
μακρὰ γὰρ ἴστί. τὴν δὲ συρτὴν βῶλον τὴν ἀργυρεῖτιν, ^{Glabia}
φησὶ, κόπτεσθαι, καὶ κοσκίνοις εἰς ὕδωρ διαρτᾶσθαι. ^{antib. a}
κόπτεσθαι δὲ πάλιν τὰς ὑποστάσεις, καὶ πάλιν διηλου- ^{denotat.}
11 μένας ἀποχεομένων τῶν ὑδάτων κόπτεσθαι· τὴν δὲ πέμ-
πτην ὑπόστασιν, χωνευθεῖσαν ἀποχυθέντος τοῦ μολύβδου,
καθαρὸν τὸ ἀργύριον ἐξάγειν.

*

12 Πολύβιος καὶ τὸν Ἄναν καὶ τὸν Βαῖτιν ἐκ τῆς
Κελτιβηρίας ρεῖν φησὶ, διέχοντας ἀλλήλων ὅσον ἐνιακο-
σίους σταδίους.

*

13 Πολύβιος, τὰ τῶν Οὐακκαίων καὶ τῶν Κελτιβήρων
ἔθνη καὶ χωρία δεξιῶν, συλλέγει ταῖς ἄλλαις πόλεσι
καὶ Σεγεσάμαν καὶ Ἰντερκατίαν.

*

14 Τοιοῦτόν τινα ὑφίσταται τῇ κατασκευῇ καὶ λαμ- ^{Luxuria}
15 πρότητι Πολύβιος Ἰβηρός τινος βασιλέως οἶκον. ^{regis Hi-}
καὶ ἐξηλωκέναι λέγει τὴν τῶν Φαιάκων τρυφὴν, πλὴν ^{spani.}
τοῦ τοῦς κρατῆρας ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας ἐστάναι πλήρεις
οἴνου κριθίνου, ἀργυροῦς ὄντας καὶ χρυσοῦς.

^u οἶκον correxi. Vulgo οἶκίαν.

versari, atque in singulos dies tunc temporis xxv millia drachmarum in ærarium populi Romani inferre. Jam totam rationem conficiendi argenti, quia longum est, omitto narrare. *Glabia* autem, quæ annibus devchitur, argentariam contundi, ait, et cribris in aqua suspendi: tum rursus, quæ subsederunt, contundi ac percolari: ali-

quoties id repeti: quod quinto subse-
dit, id liquari; atque ita, plumbo de-
fuso, purum argentum produci.

*

Polybius et *Anam* et *Batim* e Cel-
tiberia profluere ait, distantes invicem
ad pccc stadia. (*Strabo lib. III. p.*
148.)

Polybius, *Vaccæorum* et Celtibero-
rum populos ac loca recensens, inter

alias urbes *Scgesamam* refert et *Inter-*
catiam. (*Strabo lib. III. p. 162.*)

(*Athenæus lib. I. cap. 14.*)

Tales *ædes*, structura et ornamentis
splendentes, Polybius depingit *regis*
cujusdam Hispani, quem æmulatum

fuisse *Phæacum* etiam *luxum* adfir-
mat; nisi quod in media domo vino
hordeaceo plena stabant pocula aurea
atque argentea.

VI. De Gallia.

*

Pisces sub
terra.

χ. ΠΟΛΥΒΙΟΣ, ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ τριακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, μετὰ τὴν Πυρρήνην, φησὶν, ἕως τοῦ Νάρβωνος ποταμοῦ πεδὶον εἶναι, δι' οὗ φέρεσθαι ποταμούς * Ἰλέ-
Ξερην καὶ Ῥόσκυνον, ῥέοντας παρὰ πόλεις ὁμωνύμους, κατοικουμένας ὑπὸ Κελτῶν. Ἐν οὖν τῷ πεδίῳ τούτῳ² εἶναι τοὺς λεγομένους ἰχθύς ὀρυκτούς. Εἶναι δὲ τὸ³ πεδὶον λεπτόγειον, καὶ πολλὴν ἄγρωστιν ἔχον πεφυ-
κυῖαν· ὑπὸ δὲ ταύτην διάμμου τῆς γῆς οὔσης⁴ ὑπὲρ δύο καὶ τρεῖς πήχεις, ὑπορρεῖν τὸ πλαζόμενον² ὑπὸ τῶν ποταμῶν ὕδαρ. μεθ' οὗ ἰχθύες κατὰ τὰς παρεκχύσεις⁴ ὑποτρέχοντες ὑπὸ τὴν γῆν χάριν τῆς τροφῆς, (φιληδοῦσι γὰρ τῇ τῆς ἀγρώστεως ρίζῃ,) πεποιήκασιν πᾶν τὸ πεδὶον πλήρες ἰχθύων ὑπογείων, οὓς ἀνορύττοντες λαμβάνουσιν.

*

Rhodani
ostia.

Περὶ δὲ τῶν τοῦ Ῥοδανοῦ στομάτων Πολύβιος ἐπι-
τιμᾷ Τιμαίῳ, φήσας, εἶναι μὴ πεντάστομον, ἀλλὰ
δίστομον.

*

Corbilo
emporium.

Ὁ Λεῖγερ μεταξὺ Πικτόνων καὶ Ναμνήτων ἐκβάλ-
λει. Πρῶτερον δὲ Κορβίλων ὑπῆρχεν ἐμπορεῖον ἐπὶ

* Rectius Ἰλίξερην καὶ Ῥουσκίνωνα apud Strab.
Vulgo ὑπὲρ δύο. ² ἀπὸ voluerat Casaub.

⁴ ὑπὲρ δύο ex conject. scripsi.

VI.

(Athenæus lib. VIII. cap. 2.)

χ. POLYBIUS Libro XXXIV *Histo-
riarum* scribit, a Pyrenæis montibus
ad Narbonem usque campos esse, per
quos *Iliberis* et *Ruscino* fluvii juxta
oppida ejusdem nominis a Gallis habi-
tatas decurrunt. In illis igitur cam-
pis *fossiles* quos vocant *pisces* reperiri.
Eorum nempe locorum tenue esse
solum, ac subnascente multo graminc
herbosum. Sub eo vero quum ad
duos tresve cubitos arenosa sit terra,
subtus diffundi et penetrare aquam,
quæ ex fluviis infra terram vagatur.

Cum illa aqua, ubi diffunditur, simul
sub terram penetrant pisces, pabuli
caussa; amant enim radices grami-
nis: atque ita universus campus *pi-
scium subterraneorum* plenus est, quos
effodiunt homines capiuntque.

(Strabo lib. IV. p. 183.)

De *Rhodani ostiis* Timæum repre-
hendit Polybius, dicens, non quinque
esse, sed duo.

Ligeris amnis inter *Pictones* et
Namnetes effluit. Fuit autem olim
super *Ligerim* *Corbilo* emporium: cu-

τούτῳ τῷ ποταμῷ, περὶ ἧς εἴρηκε Πολύβιος, μνησθεὶς
7 τῶν ὑπὸ Πυθίου μυθολογηθέντων· ὅτι Μασσαλιωτῶν
μὲν, τῶν συμμιζάντων Σκιπίωνι, οὐδεὶς εἶχε λέγειν οὐδὲν
μνήμης ἄξιον, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Σκιπίωνος, ὑπὲρ τῆς Βρι-
τανικῆς, οὐδὲ τῶν ἐκ Ναρβῶνος, οὐδὲ τῶν ἐκ Κορβι-
λῶνος, αἵτις ἦσαν ἄρισται πόλεις τῶν ταύτῃ Πυθίας
δ' ἐθάρρησε ψεύσασθαι τοσαῦτα.

✱

8 Πολύβιος καὶ ιδιόμορφον ζῶον γενεᾶσθαι φησιν ἐν Alpes in
Alpibus.
ταῖς Ἀλπεσιν, ἐλαφοειδὲς τὸ σχῆμα, πλὴν αὐχένος καὶ
9 τριχώματος, ταῦτα δὲ εἰκέναι κάπρῳ· ὑπὸ δὲ τῷ
γενεῖᾳ πυρῆνα ἴσχειν ὅσον σπιθαμαῖον, ἀκρόκομον, πω-
λικῆς κέρκου τὸ πάχος.

✱

- 10 Ἔτι, φησὶ Πολύβιος, ἐφ' ἑαυτοῦ κατ' Ἀκυλητᾶν
μάλιστα, ἐν τοῖς Ταυρίσκοις τοῖς Νωρικοῖς, εὐρεθῆναι
χρυσεῖον οὕτω εὐφύες, ὥστ' ἐπὶ δύο πόδας ἀποσύραντι
11 τὴν ἐπιπολῆς γῆν, εὐθὺς ὀρυκτὸν εὐρίσκεσθαι χρυσόν. τὸ
δ' ὄρυγμα μὴ πλείονων ὑπάρχειν ἢ πεντεκαίδεκα ποδῶν.
12 Εἶναι δὲ τοῦ χρυσοῦ τὸ μὲν αὐτόθεν καθαρόν, κυάμου
μέγεθος ἢ θέρμου, τοῦ ὀγδόου μόνον ἀφεψηθέντος· τὸν
δὲ, δεῖσθαι μὲν χωνείας πλείονος, σφόδρα δὲ λυσιτελοῦς.
13 Συνεργασαμένων δὲ τοῖς βαρβάροις τῶν Ἰταλιωτῶν, ἐν
διμήνῳ παραχρῆμα τὸ χρυσίον εὐωνότερον γενέσθαι τῷ

jus POLYBIUS, ubi Pythæ commenta refert, mentionem facit, dicens: nec *Massiliensium* quemquam ex iis, qui Scipionem convenerunt, quidquam habuisse quod dicerent memoratu dignum, interrogati a Scipione, de Britannia, nec *Narbonensium*, nec *Corbilonensium*; cum hæ tres urbes Galliæ omnium essent nobilissimæ. Atqui Pythæas tot atque tanta de illa nugari est ausus. (*Strabo lib. IV. p. 190.*)

✱

Polybius tradit, animal etiam peculiare in Alpibus nasci, cervi specie, excepto collo et pilis, quibus aprum imitatur: illud infra mentum veluti nucleum enatum habere, spithamæ fere longitudine, in imo crinitum,

crassitie caudæ pulli equini. (*Idem ib. p. 207 sq.*)

POLYBIUS auctor est, sua ætate apud *Aquileiam* maxime, in Tauriscis Noricis, aurifodinam ita divitem fuisse repertam, ut exhausta ad duorum pedum altitudinem terra, statim occurreret *aurum fossile*: fossam autem xv pedes non excessisse. Et aurum quidem aliud statim purum exstitisse, fabæ aut lupini magnitudine, octava tantum parte decocta: aliud autem diligentiore quidem fusione indiguisset, sed ea admodum utili. Itaque quum Itali operam sociassent cum barbaris, post duos statim menses auri pretium per universam Ita-

τρίτῳ μέρει καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν. αἰσθανομένους δὲ 14
τοὺς Ταυρίσκους, μονοπωλεῖν, ἐκβάλλοντας τοὺς συνερ-
γαζομένους.

✱

Alpium
magnitudo
et altitudo.

Ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν Ἀλπεων 15
καὶ τοῦ ὕψους λέγων, παραβάλλει τὰ ἐν τοῖς Ἑλλησιν
ὄρη τὰ μέγιστα, τὸ Ταῦγετον, τὸ Λύκαιον, Παρνασσόν,
Ὀλυμπον, Πήλιον, Ὀσσαν· ἐν δὲ Θράκῃ Αἶμον,
Ῥοδόπην, Δούνακα. Καί φησιν, ὅτι τούτων μὲν ἕκα- 16
στον μικροῦ δεῖν αὐθημερὸν εὐζώνοις ἀναβῆναι δυνατόν,
αὐθημερὸν δὲ καὶ περιελθεῖν· τὰς δ' Ἀλπεῖς οὐδ' ἂν 17
πεμπταῖος ἀναβαίη τις· τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ δισχιλίων
καὶ διακοσίων σταδίων, τὸ παρῆκον παρὰ τὰ πεδία.

Transitus
Alpium.

Τέτταρας δ' ὑπερβάσεις ὀνομάζει μόνον· διὰ Λιγύων 18
μὲν, τὴν ἔγγιστα τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει· εἴτα τὴν διὰ
Ταυρίνων, ἣν Ἀννίβας διήλθεν· εἴτα τὴν διὰ Σαλασσῶν·
τετάρτην δὲ, τὴν διὰ Ῥαιτῶν· ἀπάσας κρημνώδεις.

Lacus in
Alpibus.

Λίμνας δὲ εἶναί φησιν ἐν τοῖς ὄρεσι πλείους μὲν, τρεῖς 19
δὲ μεγάλας· ὧν ἡ μὲν Βήνακος ἔχει μῆκος πεντακοσίων
σταδίων, πλάτος δὲ ἑκατὸν πεντήκοντα, ἐκεῖ δὲ ποταμὸς
Μίγκιος· ἡ δ' ἐξῆς Οὐερβανὸς, τετρακοσίων, πλάτος δὲ 20
τριακόντα στενωτέρω τῆς πρότερον, ἐξίησι δὲ ποταμὸν
τὸν Τίκινον· τρίτη δὲ, Λάριος, μῆκος ἐγγὺς τριακοσίων 21

liam tertia parte esse imminutum. Quod ubi senserunt Taurisci, ejectionis eos operæ sociis solos auri commercium sibi vindicasse. (*Strabo lib. IV. p. 208.*)

(*Strabo ibid. p. 208. seq.*)

Idem POLYBIUS, de Alpium magnitudine et altitudine verba faciens, maximos Græciæ montes cum illis contendit, ut Taygetum, Lycæum, Parnassum, Olympum, Pelium, Ossam; tum Thraciæ montes, Æmum, Rhodopen, Dunacem. Aitque, horum unumquemque unius propemodum diei spatio expeditum viatorem conscendere posse, eodemque temporis spatio circumire. At Alpes ne intra

quintum quidem diem facile aliquis conscenderit: longitudinem autem, juxta campestria porrectam, esse stadiorum bis mille ducentorum. Quatuor vero tantummodo transitus earum nominat: primum, per Ligures, proxime Etruscum mare; alterum, per Taurinos, quo usus est Hannibal; tertium, per Salassos; quartum per Rhætos: quos omnes ait præcipites ac præruptos. Lacus in Alpibus ait esse complures, tres autem majores: quorum Benacus in longum 20 stadia occupet, in latum 12: quo ex lacu Mincius amnis effluit. Post istum Verbanus lacus 10 stadia in longitudinem patet, xxx stadiis angustior priore: is amnem emittit Ticinum. Tertius lacus est Larius, longus fere

σταδίων, πλάτος δὲ τριάκοντα, ποταμὸν δὲ ἰξίησι μίγαν
"Αδουαν' πάντες δ' εἰς τὸν Πάδον συρρέουσι.

VII. De ITALIA.

*

XI. ΠΟΛΥΒΙΟΣ διάφορον οἶνον ἐν Καπύῃ φησὶ ^{Vinum ar-}
γίγνεσθαι, τὸν ἀνανδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μῆδένα ^{bustivum.}
συγκρίνεσθαι.

*

2 Φησὶ Πολύβιος, περὶ μὲν εἶναι τὴν παραλίαν τὴν ^{Iter ab}
ἀπὸ Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ καὶ τρισχιλίων σταδίων. ^{Iapygio ad}
κλύζεσθαι δὲ αὐτὴν τῷ Σικελικῷ πελάγει· πλέοντι δὲ ^{fretum.}
καὶ πεντακοσίων δέουσιν.

*

3 Τῆς Τυρρηνίας μῆκος τὸ μέγιστον εἶναί φασι τὴν ^{Etruriæ}
παραλίαν ἀπὸ Λούνης μέχρι Ὠστείων, δισχιλίων που ^{longitudo.}
καὶ πεντακοσίων σταδίων· . . . Πολύβιος δ' οὐκ εἶναι
τοὺς πάντας αὐλ' λέγει.

*

4 Αἰθάλη, νῆσος Τυρσηνῶν. . . Πολύβιος δ' ἐν Τρια-
κοστῇ τετάρτῃ λέγει, Αἰθάλειαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι.

*

5 Κρατῆρα καλοῦσι τὸν κόλπον, τὸν ἀπὸ τοῦ Μισηνοῦ ^{Crater.}

ccc, latus xxx stadia: is *Aduam* ma- isti fluvii in *Padum* conflunt.
gnum flumen emittit. Omnes autem

VII.

(*Athenæus lib. I. cap. 24.*)

XI. POLYBIUS, excellens vinum Ca-
puæ nasci scribit, quod *arbutivum*
vocant, quocum nullum sit conferen-
dum.

(*Strabo lib. V. pag. 211.*)

Polybius scribit, pedestre iter ab
Iapygio ad fretum per oram, quæ mari
Siculo adluitur, stadiorum esse ad ter
mille; navigationem vero ne p qui-
dem implere stadia.

Etruriæ longitudo maxima traditur
per litus a *Luna* usque ad *Ostia*, sta-
diorum fere quingentorum super bis
mille. . . . *Polybius* vero, summam
totam, ait, non implere MCDXXX sta-
dia. (*Strabo lib. V. p. 222.*)

Æthale, insula *Tyrrhenorum*. . . Po-
lybius vero Libro XXXIV ait, *Lem-*
num Æthaleam nominari.

Craterem vocant sinum, duobus pro-

Opici et
Ausones.

μέχρι τοῦ Ἀθηναίου, δυοῖν ἀκρωτηρίων, κολπούμενον.
ὑπὲρ δὲ τούτων τῶν ἡϊόνων Καμπανία πᾶσα ἴδρυται,
πεδῖον εὐδαιμονέστατον τῶν ἀπάντων. . . Ἀντίοχος μὲν 6
οὖν φησι τὴν χώραν ταύτην Ὀπικοὺς οἰκῆσαι, τούτους
δὲ καὶ Αὔσονας καλεῖσθαι. Πολύβιος δ' ἐμφαίνει, δύο 7
ἔθνη νομίζων ταῦτα· Ὀπικοὺς γάρ φησι καὶ Αὔσονας
οἰκεῖν τὴν χώραν ταύτην περὶ τὸν Κρατῆρα.

*

Sila: an
Spina?

Πολύβιος ἀπὸ τῆς Ἰαπυγίας μεμιλιᾶσθαι φησι, καὶ 8
εἶναι μίλια φξβ' εἰς ὁ Σίλαν πόλιν· ἐντεῦθεν δ' εἰς
Ἀκυληΐαν ροή.

*

Lacinium.

Μετὰ δὲ ταῦτα τὸ Λακίνιον, ἥρας ἱερὸν, πλούσιόν 9
ποτε ὑπάρξαν, καὶ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Τὰ 10
διάγραμμα δ' οὐκ εὐκρινῶς λέγεται· πλὴν ὥς γε ἐπὶ τὸ
πολὺ σταδίου ἀπὸ πορθμοῦ μέχρι Λακινίου Πολύβιος
ἀποδίδωσι δισχιλίους καὶ τ'. ἐντεῦθεν δὲ καὶ διάγραμμα 11
εἰς ἄκραν Ἰαπυγίαν ψ'.

*

Crateres in
Hiera ins.

Πολύβιος τῶν τριῶν κρατήρων (τῆς Ἰέρας Ἡφαίστου) 12
τὸν μὲν κατεῤῥυηκέναι φησὶν ἐκ μέρους, τοὺς δὲ συμμέ-
νειν· τὸν δὲ μέγιστον τὸ χεῖλος ἔχειν περιφερέες, ὃν 13

^a An Σπῖναν?

montoriis, Miseno et Minervæ, inclu-
sum. Supra illas vero oras sita est
universa *Campania*, omnium planitie-
rum felicissima. . . *Antiochus* igitur
ab *Opicis* habitatam fuisse ait illam
regionem, eosdemque et *Ausonas* ad-
pellari. At *POLYBIUS* significat, pro
duabus diversis gentibus se illos ha-
bere: ait enim, *Opicos et Ausones* ha-
bitare illam regionem, quæ circa *Cra-*
terem est. (*Strab. lib. V. p. 242.*)

*

Inde *Lacinium*, Junonis templum,
dives quondam, multisque refertum
donariis. Trajectuum vero intervalla
non distincte traduntur; nisi quod
POLYBIUS a freto usque ad *Lacinium*
prodit esse fere stadia bis mille tre-
centa, atque inde trajectum ad *Ia-*
pygium promontorium, septingenta.
(*Strabo lib. VI. p. 261.*)

*

(Strabo lib. VI. p. 276.)

Polybius auctor est, ab *Iapygio* di-
mensa esse *milliaria*, esseque ad *Si-*
lam [*Spinam*?] usque urbem *milliaria*
DLXII, atque inde *Aquileiam* *CLXXVIII*.
(*Strabo lib. VI. p. 285.*)

POLYBIUS ex tribus *Crateribus* (qui
sunt in *Hiera* vel *Vulcani insula*)
unum aliqua sui parte collapsum esse
ait, reliquos duo superesse: ac ma-

πέντε σταδίων, κατ' ὀλίγον δὲ συνάγεσθαι ^b εἰς τὸ ποδῶν ^{Crateres in Hierā ins.}
 14 διάμετρον· καθ' οὗ βάθος εἶναι τὸ μέχρι θαλάττης
 15 σταδιαῖον, ὥστε καθορᾶν ταῖς νηνεμίαις. . . Ἐὰν μὲν
 οὖν νότος μέλλῃ πνεῖν, ἀχλὺν ὁμιχλώδη καταχεῖσθαι
 κύκλῳ φησὶ τῆς νησίδος, ὥστε μήτε τὴν Σικελίαν
 16 ἄπαθιν φαίνεσθαι. ὅταν δὲ βορέας, φλόγας καθαρὰς
 ἀπὸ τοῦ λεχθέντος κρατῆρος εἰς ὕψος ἐξαίρεσθαι, καὶ
 βρόμους ἐκπέμπεσθαι μείζους. τὸν δὲ ζέφυρον μέσσην
 17 τινὰ ἔχειν τάξιν. Τοὺς δ' ἄλλους κρατῆρας, ὁμοειδεῖς
 μὲν εἶναι, τῇ δὲ βίᾳ λείπεσθαι τῶν ἀναφυσημάτων.
 18 Ἐκ τε δὴ τῆς διαφορᾶς τῶν βρόμων, καὶ ἐκ τοῦ πόθεν
 ἄρχεται τὰ ἀναφυσήματα καὶ αἱ φλόγες καὶ αἱ
 λιγνύες, προσημαίνεσθαι καὶ τὸν εἰς ἡμέραν τρίτην
 19 πάλιν μέλλοντα ἄνεμον πνεῖν. Τῆς γοῦν ἐν Λιπάραις
 γενομένης ἀπνοίας, προειπεῖν τινὰς ^c τὸν σεισμὸν, καὶ
 20 μὴ διαφεύσασθαι. Ἀφ' οὗ δὴ τὸ μυθωδέστατον δοκοῦν
 εἰρησθαι τῷ ποιητῇ, οὐ μάτην φαίνεσθαι λεχθὲν, ἀλλ'
 αἰνιξαμένου τὴν ἀλήθειαν, ὅταν φῇ ταμίαν τῶν ἀνέμων
 τὸν Αἴολον.

^b In Epitome Strabonis est εἰς 2' ποδῶν. ^c ἀπνοίας revocavi ex vet. libris.
 ἀπλοίας Casaub. facultate navigandi negata. ^d τὸν σεισμὸν ex Aristot. correxi.
 Vulgo τὸν ἰσόμενον. Unde vel τὸν ἰσόμε. ἄνεμον, vel τὸν ἰσόμενον, suspic. est Casaub.
^e αἰνιξαμένου videtur legend.

ximi quidem orificium rotundum esse, ambitu fere quinque stadiorum; paulatim vero in arctum coire, ut diameter sit quinquaginta pedum. Profunditatem crateris usque ad mare, quod in imo est, mensuram stadii æquare, ita ut sereno aëre, nec ventis turbido, conspici mare in fundo possit. . . Idem refert, austro spiraturo nebulam caliginosam circa insulam circumfundi, ut ne Sicilia quidem eminus cernatur: sub aquilonis vero flatum, puras flammās e prædicto cratere in altum adtolli, majoresque edi fremitus: Zephyrum, medium quoddam tenere. Reliquos autem crateres

ejusdem quidem esse formæ, sed non tanta vi exsufflationis præditos. Ceterum ex ipso fremituum discrimine, et ex initio efflationum flammarumque aut fuliginum, ante significari, quis tertio post die spiraturus sit ventus. Certe quidem et in Liparis, cum tranquillus aër est, nec ventus ullus spirat, terræ motum nonnullos ait prædicere, neque eos falli. Eaque de causa id, quod maxime fabulose videtur a Poëta dictum, adparere, non frustra pronunciatum esse; sed ænigmatice significatam ab eo veritatem, cum *Æolum ventorum primum* adpellat.

VIII. De THRACIA, MACEDONIA, et GRÆCIA.

*

Æmus
mons.

ΧΙΙ. ΠΡΟΣ τῷ Πόντῳ τὸ Αἷμόν ἐστιν ὄρος, μέγιστον τῶν ταύτῃ καὶ ὑψηλότατον, μέσην πως διαιροῦν τὴν Θράκην· ἀφ' οὗ φησὶ Πολύβιος ἀμφοτέρας καθορεῖσθαι τὰς βαλάττας, οὐκ ἀληθῆ λέγων· καὶ γὰρ τὸ διάστημα μέγα τὸ πρὸς Ἀδρίαν, καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα πολλά.

*

Via Igna-
tia.

Ἐκ δὲ τῆς Ἀπολλωνίας εἰς Μακεδονίαν ἡ Ἐγνατία ἐστὶν ὁδὸς πρὸς ἑω, βεβηματισμένη κατὰ μίλιον, καὶ κατεστηλαμένη μέχρι Κυψέλου καὶ Ἐβρου ποταμοῦ. μιλίων δ' ἐστὶ πεντακοσίων τριάκοντα πέντε. λογιζομένων δὲ, ὡς μὲν οἱ πολλοὶ, τὸ μίλιον ὀκταστάδιον, τετρακισχίλιοι ἂν εἶεν στάδιοι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς διακόσιοι ὀγδοήκοντα. ὡς δὲ Πολύβιος, προστιθεὶς τῷ ὀκτασταδίῳ δίπλεθρον, ὃ ἐστὶ τρίτον σταδίου, προσθετέον ἄλλους σταδίους ἑκατὸν ἐβδομήκοντα ὀκτῶ, τὸ τρίτον τοῦ τῶν μιλίων ἀριθμοῦ. Συμβαίνει δ' ἀπὸ ἴσου διαστήματος συμπύπτειν εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν τοὺς τ' ἐκ τῆς Ἀπολλωνίας ὁρμηθέντας καὶ τοὺς ἐξ Ἐπιδάμνου. Ἡ μὲν οὖν πᾶσα Ἐγνατία καλεῖται· ἡ δὲ πρώτη ἐπὶ Κανδαουΐας λέγεται, ὄρους Ἰλλυρικοῦ, διὰ Λυχνιδίου πόλεως, καὶ Πυλῶνος, τόπου ὀρίζοντος ἐν τῇ ὁδῷ τὴν τε

f Sic MSti. Vulgo Ἰγνατία.

VIII.

(Strabo lib. VII. p. 313.)

ΧΙΙ. AD Pontum pertingit Æmus mons, maximus eorum, qui in istis sunt partibus, et altissimus, mediam fere dividens Thraciam. Ex hoc monte Polybius utrumque mare ait cerni; falso: nam et magnum est ad Adriam usque intervallum, et multa quæ visum impediunt.

*

(Strabo lib. VII. p. 322.)

Ab Apollonia in Macedoniam Ignatia est via orientem versus, distincta per millia, ad singula posito lapide, usque ad Cypselum et Ebrum flu-

vium, et continet millia passuum DXXXV. Quod si pro mille passibus (ut recetum est apud plerosque) VIII stadia supputes, stadia habebis CCLXXX supra quater mille. Sin POLYBIUM sequare, qui octo stadiis duo jugera addit, id est trientem stadii; addenda sunt adhuc CLXXVIII stadia, triens numeri milliarium. Post idem autem itineris spatium in eandem viam incidunt et qui ab Apollonia et qui ab Epidamno proficiscuntur. Tota igitur via ista Ignatia vocatur. Prima autem ejus pars per Candaviam dicitur, Illyrici montem; ductaque est per Lychnidium oppidum, et per Pylonem, qui locus in via distinguit Illy-

8 Ἰλνυρίδα καὶ τὴν Μακεδονίαν· ἐκείθεν δ' ἔστι παρὰ Βαρνοῦντα, διὰ Ἡρακλείας, καὶ Λυγκηστῶν, καὶ Ἐορδῶν, εἰς Ἐδεσαν καὶ Πέλλαν μέχρι Θισσαλονικείας. μίλια δ' ἔστι, φησὶ Πολύβιος, ταῦτα διακόσια ἐξήκοντα ἑπτά. κ. τ. λ.

*

10 Ἡ τῆς Πελοποννήσου περίμετρος, μὴ κατακολπί-
ζοντι, τετρακισχιλίαν σταδίων, ὡς Πολύβιος.

Pelopon-
nesi ambi-
tus.

*

11 Πολυβίου δ' εἰρηκότος τὸ ἀπὸ Μαλεῶν ἐπὶ τὰς ἄρκτους μέχρι τοῦ Ἰστρου διάστημα περὶ μυρίους σταδίους, εὐθύνει τοῦτο Ἀρτεμίδωρος οὐκ ἀτόπως· κατ' ἐκείνον γὰρ ἔσυμβαίνει ἑξακισχιλίαν πεντακοσίαν.

12 Αἴτιον δὲ τούτου, τὸ μὴ τὴν σύντομον καταμετρεῖν, ἀλλὰ τὴν τυχοῦσαν, ἣν ἐπορεύθη τῶν στρατηγῶν τίς.

IX. De Asia.

*

xiii. ΤΑ δ' ἀπ' εὐθείας τούτοις μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, Mensura distantiarum.
τὰ αὐτὰ κεῖται καὶ παρὰ τῷ Ἀρτεμιδώρῳ, ἅπερ καὶ
2 παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει. Λέγει δὲ καὶ Πολύβιος, περὶ
3 τῶν ἐκεῖ μάλιστα δεῖν πιστεύειν ἐκείνῳ. Ἀρχεται δὲ

ἔ συμβαίνει ex conject. et ex mente Casauboni correxi. Malim vero συμβαίνει εἶναι; ex quibus vulgatum συμβαίνει corruptum videtur.

ricum a Macedonia. Inde juxta *Bar-nuntem* per *Heracleam*, *Lyncestas*, *Eor-dos*, ad *Edessam* et *Pellam* pergitur, usque ad *Thessalonicam*. Sunt autem hæc, ut *POLYBIUS* ait, cclxvii miliaria. &c.

Peloponnesi circuitus, siquidem si-nus non intres, quater mille stadio-rum est, auctore *Polybio*. (*Strabo lib. VIII. p. 335.*)

*

Polybium, a *Malcis* versus septem-trionem ad *Istrum* usque intervallum circiter decem millium stadiorum nu-merantem, non inepte corrigit *Artemi-dorus*, qui id spatium desinit sex mille-quentis stadiis. Causam errori præbuit, quod non brevissimum inter-stitium *Polybins* est dimensus, sed qualiscumque itineris a copiarum duce aliquo facti intervallum adnotavit. (*Strabo lib. VIII. p. 389.*)

IX.

xiii. QUÆ hinc (ab *Euphrate* amne, et a *Tomisa*, *Sophenæ* oppido) ad rec-tam sunt lineam usque ad *Indiam*,

eodem modo *Artemidorus* et *Erato-sthenes* tradunt. Dicit autem *POLY-BIUS*, de illis regionibus *Eratostheni* maxime fidem esse habendam. Inci-

ἀπὸ Σαμοσάτων τῆς Κομμαγενῆς, ἢ πρὸς τῇ διαβάσει καὶ τῷ Ζεύγματι κεῖται. Εἰς δὲ Σαμόσατα ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς Καππαδοκίας τῶν περὶ Τόμισαν ὑπερθέντι τὸν Ταῦρον, σταδίους εἴρηκε τετρακοσίους καὶ πεντήκοντα.

X. De ALEXANDRIA Ægypti.

*

Tria genera
incolarum.

XIV. Ο ΓΟΥΝ Πολύβιος, γεγονὼς ἐν τῇ πόλει, (Ἀλεξανδρεία) βδελύττεται τὴν τότε κατάστασιν. καὶ 2 φησὶ, τρία γένη τὴν πόλιν οἰκεῖν· τό τε Αἰγύπτιον καὶ ἐπιχώριον φύλον, ὃξὺ, καὶ πολιτικόν· καὶ τὸ μισθοφο- 3 ρικόν, πολὺ, καὶ ἀνάγωγον· ἐξ ἔθους γὰρ παλαιῶν ξένους ἔτρεφον τοὺς τὰ ὅπλα ἔχοντας, ἄρχειν μᾶλλον, ἢ ἄρχεσθαι δεδιδαγμένους διὰ τὴν τῶν βασιλέων οὐδέ- 4 νειαν. Τρίτον δ' ἦν γένος τὸ τῶν Ἀλεξανδρέων, οὐδ' αὐτὸ εὐκρινῶς πολιτικόν, διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας, κρεῖτ- 5 τον δ' ἐκείνων ὅμως· καὶ γὰρ, εἰ μιγάδες, Ἕλληνες 6 ὅμως ἀνέκαθεν ἦσαν, καὶ ἐμέμνητο τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων ἔθους· ἠφανισμένου δὲ καὶ ἡ τούτου τοῦ πλή- 7 θους, μάλιστα ὑπὸ τοῦ Εὐεργέτου τοῦ Φύσκωνος, καθ' ὃν ἦκεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὁ Πολύβιος. καταστα- 8 τιαζόμενος γὰρ ὁ Φύσκων, πλεονάκεις τοῖς στρατιώταις

^h An τούτων?

pit autem a Samosatis Commagenæ, Tomisam, stadia ait esse quadringenta et quinquaginta. (Strabo lib. XIV. p. 663. seq.)

X.

(Strabo lib. XVII. p. 797. seq.)

XIV. POLYBIUS quidem, cum in illa urbe (Alexandriæ) fuisset, statum eum, qui tunc fuit, detestatur. Narrat autem, tria hominum genera urbem habitare: Ægyptiacam et indigenam nationem, acrem, et civilem: tum mercenariorum militum genus, numerosum, ac refractarium: nam ex antiquo more peregrinos milites alebant, qui imperare potius, quam ser-

vire didicerant, propter regum vilitatem. Tertium genus erat, Alexandrinorum, nec id valde civile, propter easdem causas; melius tamen, quam illi. Nam, quamquam mixta convenerant turba, tamen origine Græci erant, et communis Græcorum moris non omnino erant immemores. Sed horum quoque magna pars interiit, sub Evergete Physcone maxime; quo regnante Polybius Alexandriam venit. Physcon enim, cum seditionibus divexaretur, sæpenumero plebem militibus

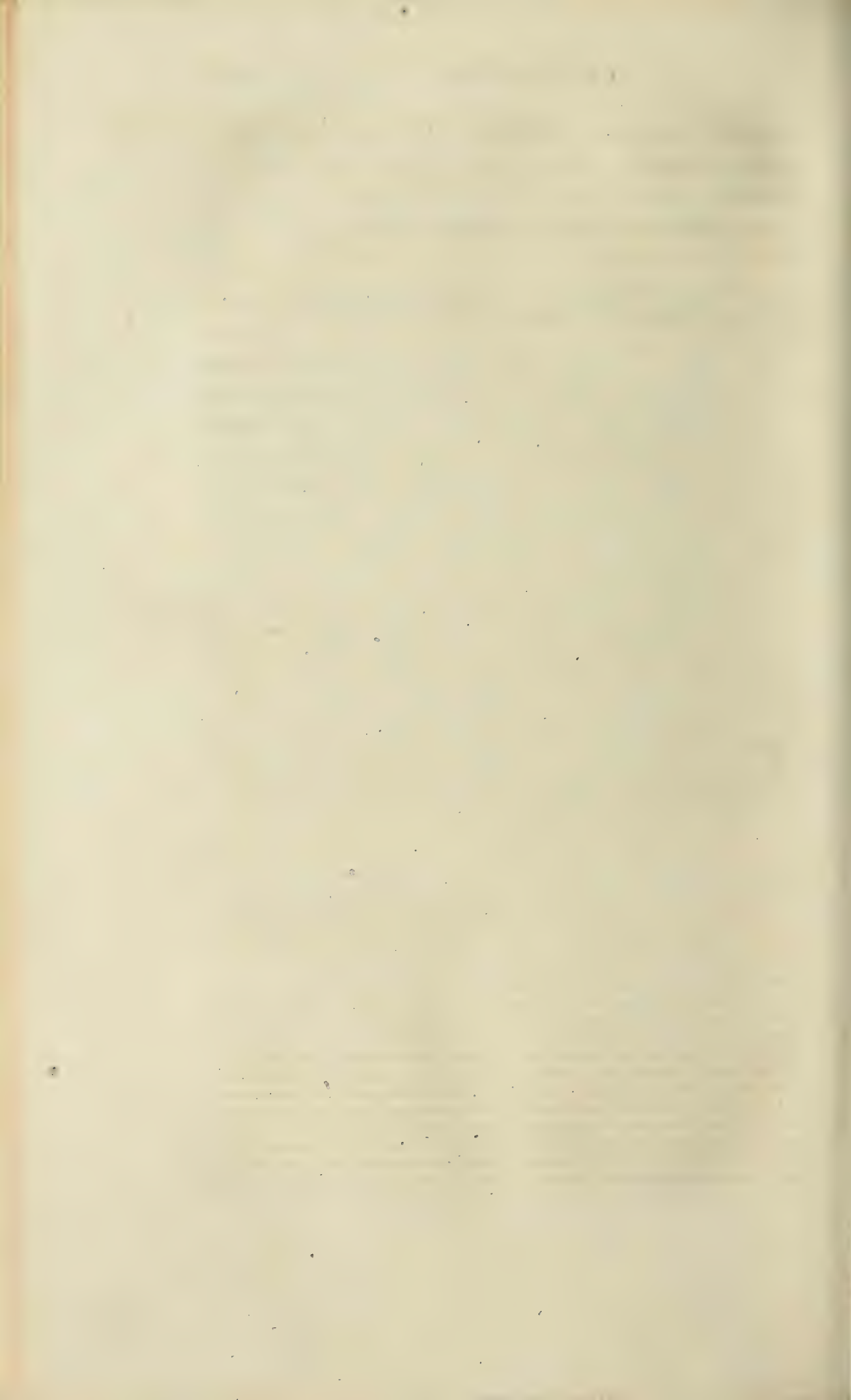
8 ἡφίει τὰ πλήθη, καὶ δίοφθιρι. Τοιούτων δὲ, φησὶν,
 ὄντων τῶν ἐν τῇ πόλει, λοιπὸν ἦν τῷ ὄντι τὸ τοῦ
 ποιητοῦ,

Αἴγυπτον δ' ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλίην τε.

Odys. Δ. 481.

objecit et interfecit. Hoc urbis statu,
 ait *Polybius*, restabat revera id quod
 Poëta dixit:

*Longum iter exantlatur in Egy-
 ptum atque molestum.*

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΤΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

BELLUM CELTIBERICUM.

*

*

*

Ol. 157. 1.

A. U. 603.

Ignereum

bellum.

1. ^aΠΥΡΙΝΟΣ πόλεμος ὁ ^bΡωμαίων πρὸς Κελτί-
3 ηρας συσταθείς. θαυμαστὸν γὰρ ἔσχε τὴν ιδιότητα,
2 τὴν τε συνέχειαν τῶν ἀγώνων. Τοὺς γὰρ κατὰ τὴν
Ἑλλάδα πολέμους, καὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν, ὡς
ἐπίπαν ^cμία μάχη κρίνει, σπανίως δὲ δευτέρα, καὶ τὰς
μάχας αὐτὰς εἰς καιρὸς, ὁ κατὰ τὴν πρώτην ἔφοδον
3 καὶ σύμπτωσιν τῆς δυνάμεως. Κατὰ δὲ τοῦτον τὸν
4 πόλεμον τὰναντία συνέβαινε τοῖς προειρημένοις. Τοὺς
μὲν γὰρ κινδύνους, ὡς ἐπίπαν, ἡ νύξ διέλυε, τῶν ἀνδρῶν
οὔτ' εἶκειν τῇ ψυχῇ, οὔτε παρακαθιέναι τοῖς σώμασι
βουλομένων διὰ τὸν κόπον, ἀλλ' ἐξ ὑποστροφῆς καὶ
5 μεταμελείας αὐθις ἄλλας ἀρχὰς ποιουμένων. Τὸν γε

^a Probabili utique ratione ad Polybium auctorem Fragmentum hoc retulerant
Ursin. et Casaub. ^b Rectius Ῥωμαίοις. ^c Vocab. μία ex conject. adjecit
Casaub.

I.

(Apud Suidam in Πύρινος πόλεμος.)

1. BELLUM igneum dictum est illud
bellum, quod *Romani* cum *Celtiberis*
gesserunt. Mirabilis enim hujus belli
ratio fuit, et continua in eo praeliorum
series. Nam Græcanica et Asiatica
bella unum plerumque praelium finire
solet, raro alterum: et ipsa praelia
primo conflictu et concursu copiarum

ut plurimum finiuntur. Hoc vero bello
secus accidit. Nam praelia plerum-
que nox dirimebat, quod viri et ani-
mis pertinaciter resisterent, nec cor-
porum contentionem vellent remittere,
quantumvis fatigati; sed quasi pœni-
tentia ducti reverterentur, et praelium
subinde redintegrarent. At totum

Ol. 137. 1. μὴν ὅλον πόλεμον καὶ τὴν συνέχειαν τῶν ἐκ ^d παρατά-
ξεως διακρίσεων ὁ χειμὼν ἐπιπόνως διεῖργε. Καθόλου ⁶
γὰρ, εἴ τις διανοηθεῖν πύρινον πόλεμον, οὐκ ἂν ἕτερον ἢ
τοῦτον νοήσῃε.

* * *

Marcellus
in Hispan.

Legatio
Bellorum et
Tittorum.

Aravaca-
rum.

Oratio so-
ciorum.

II. Ἐπειδὴ οἱ Κελτίβηρες, ἀνοχὰς ποιησάμενοι πρὸς
Μάρκον Κλαύδιον, τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων, ἐξαπέ-
στειλαν τὰς πρεσβείας εἰς τὴν Ῥώμην· οὗτοι μὲν τὴν
ἡσυχίαν ἤγον, καραδοκοῦντες τὴν ἀπόφασιν τῆς συγκλή-
του· Μάρκος δὲ, στρατεύσας εἰς τοὺς Λυσιτανούς, καὶ ²
τὴν ^e Νερκόβρικα πόλιν κατὰ κράτος ἐλὼν, ἐν Κορδυβᾷ
τὴν παραχειμασίαν ἐποιεῖτο. Τῶν δὲ πρέσβεων εἰς τὴν ³
Ῥώμην παραγενομένων, τοὺς μὲν παρὰ τῶν Βελλῶν καὶ
^f Τίττων, ὅσοι τὰ Ῥωμαίων ἤρουντο, παρεδέξαντο πάν-
τας εἰς τὴν πόλιν· τοὺς δὲ παρὰ τῶν ^g Ἀραυακῶν πέραν ⁴
τοῦ Τιβέρεως ἐκέλευσαν κατασκηνοῦν, διὰ τὸ πολεμίους
ὑπάρχειν, ἕως βουλευσάνται περὶ τῶν ὅλων. Γενομένου ⁵
δὲ καιροῦ πρὸς ἔντευξιν, κατὰ πόλιν ὁ στρατηγὸς εἰσήγε
^h πρότερον τοὺς συμμάχους. Οἱ δὲ, καίπερ ὄντες βάρ- ⁶
βαροι, διετίθεντο λόγους, καὶ πάσας ἐξευκρινεῖν ἐπει-

^d παρατάξις cum Ursino correxit Casaub. Apud Suidam vulgo mendose
διατάξις. ^e Vulgo Ἐρκόβρικα. Adjeci literam initialem. Nescio, an Νερτό-
βρικα scripserit Polyb. et an huc pertineat Fragm. apud Suid. in Ἐμπερίστ.
Εἴλη δὲ πόλιν Ὀρτόβριγα, (scr. Νερτόβριγα,) δοκοῦσαν κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ
πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἰμπεριστατὴν εἶναι. Cepit urbem Ortobriga, (Nertobriga,)
quia tam propter magnitudinem, quam hominum multitudinem, potentissima esse
videbatur. ^f Τίττων revocavi ex codd. Ursinus in notis ad h. l. sic monuit
“ Scribe Τίγγων, ex loco inferiore et Ptolemæo.” Ursini typographus conje-
cturam editoris Τίγγων præpropere in contextum recepit unde in reliquas ed.
transiit. ^g Ἀραυακῶν et h. l. et deinde ex conject. scripsi. Vulgo Ἀρανακῶν
Ἀρανάκαι et edd. et MSti. Ἀρουάκαι et Ἀρουακῶν malim. ^h πρότερον correxit
Urs. πρὸς MSti. Forsan πρώτους debuerant.

bellum et continua prælia vix hiems
diremit. Omnino enim, si quis *igneum*
bellum cogitet, non aliud, nisi hoc,
animo concipiet.

* * *

(Legatio CXLI.)

II. *Celtiberi*, inducias pacti cum
M. Claudio, imperatore Romano, Ro-
mam suos legatos miserunt: ac tunc
quidem expectantes responsum sena-
tus, quieti se continebant. At Mar-
cus, expeditione facta adversus Lusi-
tanos, postquam urbem *Nercobricam*

vi cepisset, Cordubæ hiberna agebat.
Romam vero ubi venerunt legati;
qui quidem a *Bellis et Tittis*, partis
Romanæ populis, missi erant, ii om-
nes in urbem sunt admissi: at quos
Aravacæ miserant, quod ea gens esset
inimica, donec de tota illorum caussa
deliberatum esset a patribus, ultra
Tiberim tendere sunt jussi. Dein ubi
visum est commodum dari eis sena-
tum, socios primum separatim cujus-
que civitatis introduxit prætor. Illi
etsi erant barbari, orationem tamen
habuerunt, qua de variis suorum ge-

7 ῥῶντο τὰς διαφοράς· ὑποδεικνύντες, ὥς, εἰ μὴ συστή- A. U. 603.
 8 σονται καὶ τεύξονται τῆς ἀρμοζούσης κολάσεως οἱ πεπο- Oratio
 λεμηκότες, παραυτίκα μὲν, ἐπανελθόντων τῶν Ῥωμαϊ- sociorum.
 κῶν στρατοπέδων ἐκ τῆς Ἰβηρίας, ἐκ χειρὸς προσ-
 9 επιθήσουσι τὴν δίκην αὐτοῖς, ὥς προδόταις γεγυνοσι·
 10 8 ταχὺ δὲ πάλιν αὐτοὶ κινήσουσι πραγμάτων ἀρχὴν, ἵαν
 ἀνεπιτίμητοι διαφεύγωσιν ἐκ τῆς πρώτης ἀμαρτίας·
 9 εἰτούμους δὲ πάντας πρὸς καινοτομίαν ποιήσουσι τοὺς
 10 κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ὥς ἱκανοὶ γεγυνοῦτες ἀντίπαλοι Ῥω-
 11 9 μαίοις. Διόπερ ἡξίου, ἢ μένειν τὰ στρατόπεδα κατὰ
 τὴν Ἰβηρίαν, καὶ διαβαίνειν καθ' ἕκαστον ἔτος ὕπατον,
 12 ἐφεδρεύοντα τοῖς συμμαχοῖς, καὶ κολάσσοντα τὰς
 13 10 Ἀραυακῶν ἀδικίας· ἢ, βουλομένους ἀπάγειν τὰς δυ-
 νάμεις, παραδειγματιστέον εἶναι τὴν τῶν προειρημένων
 14 ἐπανάστασιν, ἵνα μηδεὶς ἔτι ποιῇν θαρρῆ τὸ παρα-
 11 πλῆσιον τούτοις. Οἱ μὲν οὖν Βελλῶν καὶ Ἰτίττων
 12 συμμαχοῦντες Ῥωμαίοις ταῦτα καὶ τὰ τούτοις παρα-
 13 12 πλῆσια διελέχθησαν. ^k Ἐπὶ δὲ τούτοις ^l εἰσήγον τοὺς
 14 13 παρὰ τῶν πολεμίων. Οἱ δ' Ἀραυάκαι παρελθόντες, Aravaca-
 14 14 κατὰ μὲν τὴν ὑπόκρισιν ἐχρῶντο τοῖς λόγοις ὑποπε- rum oratio.
 πτωκότως καὶ ταπεινῶς· τῇ γε μὴν προαιρέσει, ὥς
 15 14 διέφαινον, ^m οὐκ εἰκούσῃ τοῖς λόγοις, οὐδ' ἡττωμένη. Καὶ

^l Τίτων h. l. Bav. Τίττων Urs. ^k ἐπὶ δὲ τούτοις correxit Ursin. σὺν δὲ τούτοις
 MSti. ^l εἰσήγον Bav. ^m οὐκ εἰκούσῃ τοῖς λόγοις. Casanboni versio, quam
 his verbis subjunximus, requirebat, putamus, *ισχυρία* non *εἰκούση*. Nos quidem
 suspicamur duo verba *τοῖς λόγοις* vel per oscitantiam librarii e superioribus te-
 mere repetita vel ab imperito homine adjecta. Lege simpliciter οὐδ' *εἰκούση* οὐδ'
ἡττωμένη hoc sensu *animos non cedentes et invictos*: nisi mavis pro *τοῖς λόγοις*, *τοῖς*
ἔλοις scribere: ut sit *animos nequaquam cedentes*.

neribus hominum et factionum inter
 suos enucleate disserebant: ostende-
 bantque, nisi in ordinem cogerentur et
 convenienti pœna adficerentur ii, qui
 bellum contra Romanos gessissent; fu-
 turum omnino, ut, simulac Romani ex-
 ercitus Hispania excesserint, in se,
 tamquam patriæ proditores, exemplo
 ab hostibus Romani nominis sæviatur.
 Nam si præterita maleficia impune fer-
 rent, non multo post novas turbas ab
 iisdem iri excitatum, facileque eos effe-
 cturos, ut ad res novandas omnes in
 Hispania cum ipsis conspirarent, ut qui
 Romanæ potentiae sustinendæ pares se
 ratiuissent. Orare igitur, ut vel re-
 nerent in Hispania legiones, ad quas

consul quotannis mitteretur, qui præsi-
 dio foret sociis, et injurias Aravacarum
 reprimeret: aut, si revocare exercitus
 vellent, plane faciendum illis esse, hos
 ut castigarent exempli causa; ne post-
 hac in mentem cuiquam veniat, tale
 quid audere. Hæc et his similia apud
 patres conscriptos illi ex Bellis et Tit-
 tis, qui Romanorum sectam sequeban-
 tur, hostium sunt introducti. Pro-
 deunt igitur in medium Aravaca, de-
 missa atque humili in speciem oratio-
 ne utentes; ceterum animos præ se
 ferentes nondum fractos, et qui verbis
 similes nequaquam essent. Nam et
 incertos fortunæ casus sæpe comme-

ΟΙ. 157. 1. γὰρ τὰ τῆς τύχης ἄδηλα πολλάκις ὑπεδείκνυνον, καὶ τὰς προγεγενημένας μάχας ἀμφιδηρίτους ποιοῦντες, ἢ ἐν πάσαις ἔμφασιν ἀπέλιπον ὡς ἐπικυδεστέρων αὐτῶν γεγονότων. Τέλος ὃ ἦν ὁ τῶν λόγων· εἰ μὲν τι δεῖ 15 ῥητὸν πρόστιμον ὑπομένειν τῆς ἀγνοίας, ἀναδέχεσθαι τοῦτο ἔφασαν· τελεσθέντος δὲ τοῦ προστάγματος, ἐπ' ἀνάγειν ἤξιον ἐπὶ τὰς κατὰ Τιβέριον ὁμολογίας αὐτοῖς γενομένας πρὸς τὴν σύγκλητον.

Marcelli
virtuti
dissidit
senatus.

III. Οἱ δὲ ἐν τῷ συνεδρίῳ, διακούσαντες ἀμφοτέρων, εἰσήγαγον τοὺς παρὰ τοῦ Μαρκέλλου πρέσβεις. Θεω- 2 ροῦντες δὲ καὶ τούτους ῥέποντας ἐπὶ τὴν διάλυσιν, καὶ τὸν στρατηγὸν προσνέμοντα τὴν αὐτοῦ γνώμην τοῖς πολεμίοις μᾶλλον, ἢ τοῖς συμμάχοις· τοῖς μὲν Ἀραυ- 3 άκαις ἔδωκαν καὶ τοῖς συμμάχοις ἀπόκρισιν, ὅτι Μάρκελλος ἀμφοτέροις ἐν Ἰβηρία διασαφής τὴν τῆς συγ- κλήτου γνώμην. Οὗτοι δὲ, νομίσαντες τοὺς συμμά- 4 χους ἀληθῆ καὶ συμφέροντα σφίσι λέγειν, τοὺς δὲ Ἀραυάκας ἀκμὴν μεγαλοφρονεῖν, τὸν δὲ στρατηγὸν ὑποδειλιᾶν τὸν πόλεμον· ἐντολὰς ἔδωκαν δι' ἀπορρήτων 5 τοῖς παρ' ἐκείνου πρεσβευταῖς, πολεμεῖν γενναίως καὶ τῆς πατρίδος ἀξίως. Ἐπειδὴ δὲ τὸν πόλεμον ἐποιήσαντο 6 κατὰμονον, πρῶτον μὲν τῷ Μαρκέλλῳ διαπιστήσαντες, ἕτερον στρατηγὸν ἔμελλον διαπέμπειν εἰς τὴν Ἰβηρίαν· ἥδη γὰρ ἔτυχον ὕπατοι τότε καθεσταμένοι, καὶ τὰς 8

A. Postu-
mius, L.
Licinius
Lucullus
cos3.

^m ἐν πάσαις ἔμφασιν ex conject. scripsi. ἐν πάσαις ἔμφάσει Urs. cum MStis; quod Casaub. mutavit in ἐν πᾶσι τὰς ἔμφάσεις. ⁿ ὃ ἦν correxi cum Reisk. Vulgo ὃ εἶπαι. ^o τῶν λόγων debetur Ursino. τὸν λόγον MSS.

morabant, et præteritorum temporum pugnas ita ancipiti Marte pugnatas significabant, ut existimandum relinquerent, superiores sese ex omnibus præliis discessisse. Exitus autem orationis hic erat, ut dicerent, si multa nomine pro admissa culpa aliquid certi sibi imperaretur, facturos imperata: id vero ubi fecissent, fœdus restitui sibi postulabant, quod prætor Tiberio cum senatu pepigissent.

III. Patres, audita utraque hac legatione, eos acciverunt, quos Marcellus miserat. Quos quum et ipsos ad pacem proniores esse cernerent, et consulem hostium petitioni potius fa-

vere, quam sociorum; responsum Aravacis pariter et sociis dederunt, ambos in Hispania voluntatem senatus a Marcello esse intellecturos. Iidem tamen, rati, vera esse ac reipublicæ conducibilia, quæ dixerant socii, et Aravacas quidem ingentes admodum spiritus sibi sumere, Marcellum vero bellum metu refugere; legatis, quos ille miserat, arcana dederunt mandata, ut bellum fortiter, atque uti Romanos decet, gereret. Decreta autem ita continuatione belli; quia virtuti Marcelli diffidebant, ante omnia de mittendo alio duce cogitarunt: jam enim novæ consules inierant, Aulus Postumius et

ἀρχὰς παρειληφότις, Λύλος Ποστούμιος καὶ Λεύκιος L. U. III.
 8 Δικίνιος Λεύκολλος. ἔπειτα περὶ τὰς παρασκευὰς ἰγί-
 γνοντο φιλοτίμως καὶ μεγαλομερῶς, νομίζοντες, διὰ
 ταύτης τῆς πράξεως κριθήσισθαι τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν.
 9 Κρατηθέντων μὲν γὰρ τῶν ἐχθρῶν, πάντας ὑπέλαβον
 σφίσι ποιῆσειν τὸ προσταττόμενον· ἀποστρεψαμένων δὲ
 τὸν ἐνεστῶτα φόβον, οὐ μόνον Ἀραυάκας καταβαρρήσειν,
 ἡ ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας.

IV. Ὅσα δὲ φιλοτιμότερον ἢ σύγκλητος δέεικετο πρὸς Romana
 τὸν πόλεμον, τοσούτῳ σφίσι τὰ πράγματα ἀπέβαινε juventus ti-
 2 παραδοξότερα. Τοῦ μὲν γὰρ Κοίντου, τοῦ τὸν πρότερον met bellum.
 ἐνιαυτὸν στρατηγήσαντος ἐν Ἰβηρίᾳ, καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ
 στρατευσαμένων, ἡγγελκότων εἰς τὴν Ῥώμην τὴν τε
 συνέχειαν τῶν ἐκ παρατάξεως κινδύνων, καὶ τὸ πλῆθος
 3 τῶν ἀπολωλότων, καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν Κελτιβήρων· τοῦ
 δὲ Μαρκέλλου προφανῶς ἀποδειλιῶντος τὸν πόλεμον·
 ἐνέπεσέ τις πτοία τοῖς νέοις παράλογος, οἷαν οὐκ ἔφασαν
 4 οἱ πρεσβύται γεγενημένην πρότερον. Εἰς γὰρ τοῦτο
 προὔβη τὰ τῆς ἀποδειλίας, ὥστε μήτε χιλιάρχους
 προσπορεύεσθαι πρὸς τὴν ἀρχὴν τοὺς ἱκανοὺς, ἀλλ'
 ἐλλείπειν τὰς χώρας· τὸ πρότερον εἰθισμένων πολλα-
 5 πλασιόνων προσπορεύεσθαι τῶν καθηκόντων· μήτε τοὺς
 εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτὰς ὑπακούειν,

P Verba ἀλλὰ κ. τ. ἄ. ἅπαντας dedit Bav. Desiderantur vulgo, et notata est lacuna.

Lucius Licinius Lucullus. Secundum hæc ad belli adparatus se converte-
 runt, summo adhibito studio, ut om-
 nium rerum ingens suppeteret copia:
 quod existimarent, bello Hispaniensi
 finem ea expeditione iri impositum.
 Nam semel subactis hostibus, omnes
 imperata facturos rebantur: sin contra
 evitatum ab iis esset belli hujus pericu-
 lum, non Aravacas dumtaxat, verum
 omnes reliquos populos rebellaturos.

IV. Quo autem vehementius in hu-
 jus belli curam senatus incumbere,
 eo majori fuit admirationi, quod tunc
 accidit. Quum enim *Quintus (Ful-*
vius), qui anno superiore rem belli-
 cam in Hispania administraverat, et

qui sub illo stipendia fecerant, Ro-
 mam renunciassent, quam adsidue
 fuisset acie instructa pugnandum,
 quam multi in iis præliis essent occisi,
 quanta *Celtiberorum* virtus exstitisset;
 præterea *Marcello* belli hujus metum
 palam profitente; ejusmodi pavor ju-
 niorum mentes incessit, ut nihil si-
 mile umquam accidisse seniores ad-
 firmarent. Tantus enim *terror* ani-
 mos hominum occupavit, ut neque
 tribuni, quot erat opus, magistrati-
 bus nomina darent, sed vacua relin-
 querentur loca: cum prius solerent
 multo plures, quam quibus opus esset,
 sese offerre; neque legati, quos una
 cum belli duce oportebat proficisci,

91. 137. 1.
Timent
Romani
juvenes.

Scipio ad
pericula
se offert.

οὓς ἔδει πορεύεσθαι μετὰ τοῦ στρατηγοῦ· τὸ δὲ μέγι- 6
στον, τοὺς νέους διακλίνειν τὰς καταγραφὰς, καὶ τοι-
αύτας πορίζεσθαι προφάσεις, ἃς λέγειν μὲν αἰσχροὺς ἦν,
ἐξετάζειν δ' ἀπρεπῆς, ἑπιτίμνειν δ' ἀδύνατον. Τέλος 7
δὲ, καὶ τῆς συγκλήτου καὶ τῶν ἀρχόντων ἐν ἀμνηχανίαις
ὄντων, τί τὸ πέρας ἔσται τῆς τῶν νέων ἀναισχυντίας·
τούτω γὰρ ἠναγκάζοντο χρῆσθαι τῷ ῥήματι διὰ τὰ 8
συμβαίνοντα· Πόπλιος Κορινθίος Ἀφρικανὸς, νέος μὲν 8
ᾧ, δοκῶν δὲ σύμβουλος γεγονέναι τοῦ πολέμου, ἐπὶ κα-
λοκἀγαθία καὶ σωφροσύνῃ δόξαν ὁμολογουμένην πεποιοη-
μένος, τῆς δὲ ἐπ' ἀνδρείᾳ φήμης προσδεόμενος· θεωρῶν 9
τὴν σύγκλητον ἀπορουμένην, ἀναστὰς εἶπεν, εἴτε χιλί-
αρχον, εἴτε πρεσβευτὴν πέμπειν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰεθρίαν
μετὰ τῶν ὑπάτων ἐξεῖναι· πρὸς ἀμφοτέρω γὰρ ἐτοίμως 10
ἔχειν. καίτοι γ' ἔφη κατ' ἰδίαν μὲν αὐτῷ τὴν εἰς 10
Μακεδονίαν ἐξοδὸν ἅμα μὲν ἀσφαλεστέραν εἶναι, * * *
(συνέβαινε γὰρ τότε, τοὺς Μακεδόνας ἐπ' ὀνόματος 11
καλεῖν τὸν Σκηπίωνα, διαλύσοντα τὰς ἐν αὐτοῖς στά-
σεις·) ἀλλὰ τοὺς τῆς πατρίδος καίρου, ἔφη, κατεπεί- 12
γεῖν μᾶλλον, καὶ καλεῖν εἰς τὴν Ἰεθρίαν τοὺς ἀληθινῶς
φιλοδοξοῦντας. Πᾶσι δὲ παραδόξου φανείσης τῆς ἐπαγ- 13
γελίας, καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ διὰ τὴν ἄλλην

ἡ ἐπιτίμνειν ex conject. restitui. ἐπιτίμνειν MSti. ἐπιτίμνειν edd. ex Ursini ing. quod Casaub. vertit *parua officere*; unde Reisk. εὐθύνειν suspicatus est. ἡ ἐπ' ἀνδρείᾳ cor. Vulgo ἐπ' ἀνδρείας. Deesse ἅμα μὲν ἰντιμοσίαν vel ἰντιμου- διασίαν suspicatus est Reisk. ἡ τὴν ἄλλην scripsi ex Reiskii conject. Vulgo τὴν ἄλλαν. Oportebat saltem τὴν τῶν ἄλλων, propter aliorum cunctationem.

delecti a consulibus, conditionem acciperent; et, quod maximum erat, juniores ad nomina non responderent, sed eas excusationes comminiscerentur, quarum meminisse turpe erat, examinare indecorum, incidere repellereque impossibile. Tandem, quum neque senatus neque magistratus haberent, quo se verterent, neque scirent, quem finem juvenes facturi essent *impudentiæ*; (nam hoc verbo coacti sunt propter rei novitatem uti;) Pub. Cornelius Africanus, ætate juvenis, sed qui belli suasor fuerat, adolescens probitatis et temperantiæ laude insignis, verum cui laus bellica adhuc deerat; quum cerneret, quantis in angustiiis patres versarentur; surgit e

medio, dixitque, sive tribunum, sive legatum vellent se mittere in Hispaniam consulibus, in potestate senatus se futurum; ad utrumque enim esse paratum. Etsi, inquiebat, si mei privatim commodi rationem habeam, profectio in Macedoniam, cum ad securitatem, [tum ad utilitatem,] potior mihi fuerit: (eo siquidem tempore Macedones nominatim Scipionem poposce- rant ad disceptandas controversias, quas inter se habebant:) sed me, aiebat Scipio, tempora reipublicæ magis movent, quæ veræ laudis cupidos in Hispaniam vocant. Quum mira esset omnibus visa Scipionis oratio, qua suam reipublicæ operam offerebat, et propter ætatem, et propter cautam

εὐλάβειαν· παραυτίκα μὲν εὐθὺς συνέβη, μεγάλην Ἀ. U. 603.
 "ἀποδοχὴν γενέσθαι τοῦ Σκιπίωνος, ἔτι δὲ μᾶλλον ταῖς
 14 ἡμέραις. Οἱ γὰρ πρότερον ἀποδειλιῶντες, ἐκτριπό-
 μνοι τὸν ἐκ παραθέσεως ἔλεγχον, οἱ μὲν πρὸς αὐτοὺς
 ἐβελοντὴν ἐπηγγέλλοντο τοῖς στρατηγοῖς, οἱ δὲ πρὸς τὰς
 στρατιωτικὰς καταγραφὰς προσειπορεύοντο κατὰ συ-
 στρέμματα καὶ συνηθείας.

* * *

v. Ἐνέπεισε δὲ τις ὁρμὴ τῷ Σκιπίωνι καὶ διαπύρρησις, Scipionis
 εἰ δεῖ συμβαλεῖν καὶ μονομαχεῖν πρὸς τὸν Βάρβαρον. certamen
 sing. cum
 Hispano.

* * *

2 γ' Ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυσχερῆστησε μὲν ὑπὸ
 τῆς πληγῆς, οὐ μὲν ὀλοσχερῶς ἐσφάλησε. διόπερ ὁρθὸς
 ἀπέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ὁ Σκιπίων.

II.

ACHAICI EXSULES liberantur a Senatu Rom.

* * *

Ol. 157. 2.

A. U. 604.

Catonis

dictum de

Achais.

vi. ὙΠΕΡ τῶν ἐξ Ἀχαΐας φυγάδων ἐντευχθεῖς ὁ
 Κάνων διὰ Πολύβιον ὑπὸ Σκιπίωνος, ὡς πολὺς ἐν τῇ
 συγκλήτῳ λόγος ἐγίγνετο, τῶν μὲν διδόντων κάθοδον

^u ἀποδοχὴν correxit cum Reiskio, cum esset ὑποδοχὴν. ^x Sic Bav. Vulgo
 τῆς ἡμέρας. ^y Alterum hoc Fragm. ex Gronov. et Drakenb. conject. ad
 hunc Scipionem et ad hanc historiam retuli. Nescio ad eundem pertineat
 illud: Ὁ δὲ ἵππος, ὑπεραλγὴς ἂν ἐκ τῆς πληγῆς, ῥύθην ἐφίετο διὰ τοῦ μεταξὺ τόπου
 τοῦ στρατοπέδου. Suid. in Ὑπεραλγῆς et in Ἀποσφαλμῆς.

cunctationem, quam alias prae se fe-
 rebat; repente omnes adolescentem
 complecti, atque collaudare, quod se-
 quentibus diebus impensius etiam fe-
 cerunt. Nam qui meticulosi prius
 adparuerant, metuentes jam, ne, com-
 parati cum Scipione, ignominiam re-
 portarent, partim legatos se cum belli
 ducibus profecturos ultro sunt pro-
 fessi, partim militiae catervatim et per
 sodalitates nomina dabant.

v. Incessit autem Scipionem impe-
 tus quidem et dubitatio, an cum bar-
 baro configere et singulare certamen
 inire ipse deberet. (Suidas in Ἐν-
 πύρρησι.)

Equus vero Scipionis graviter qui-
 dem addictus erat vulnere, neque ta-
 men omnino prolapsus est: itaque re-
 ctus in terram sese dejecit Scipio.
 (Suidas in Ἀποσφαλμῆς.)

II.

(Plutarch. in Catone Majore p. 341. et in Apophthegm. p. 199.)

vi. DE Achaicis exsulis a Scipione, Polybii, caussa compellatus Cato, cum
 multis res in senatu verbis ageretur,

Ol. 137. 2.
A. U. 604.

αὐτοῖς, τῶν δ' ἐνισταμένων· ἀναστὰς ὁ Κάτων, "Ὡσπερ²
οὐκ ἔχοντες ὃ πράττομεν, καθήμεθα τὴν ἡμέραν ὅλην
περὶ γεροντίων Γραικῶν ζητοῦντες, πότερον ὑπὸ τῶν παρ'
ἡμῖν ἢ τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ νεκροφόρων ἐκκομισθῶσι. Ψηφι-³
σθείσης δὲ τῆς καθόδου τοῖς ἀνδράσιν, ἡμέρας ὀλίγας οἱ
περὶ τὸν Πολύβιον διαλιπόντες, αὐτοῖς ἐπεχείρουν εἰς τὴν
σύγκλητον εἰσελθεῖν, ὅπως, ἄς πρότερον εἶχον ἐν Ἀχαΐᾳ
τιμὰς, οἱ φυγάδες ἀναλάβοιεν, καὶ τοῦ Κάτωνος ἀπε-
πειρῶντο τῆς γνώμης. Ὁ δὲ μειδιάσας, ἔφη, τὸν⁴
Πολύβιον, ὥσπερ τὸν Ὀδυσσεῖα, βούλεσθαι πάλιν εἰς
τὸ τοῦ Κύκλωπος σπήλαιον εἰσελθεῖν, τὸ πῖλιν ἐκεῖ
καὶ τὴν ζώνην ἐπιλελησμένον.

² Alibi apud eundem Plutarchum est ἔξινιχθῶσι.

aliis reditum indulgentibus, aliis contradicentibus, surrexit: et, *Quasi vero*, ait, *quod agamus, desit!* Sedemus hic de senibus Græcis disputantes totum diem, a nostris-ne, an ab Achaïcis efferrī debeant sandapilariis. Quum vero reditus in patriam eis esset decretus, paucis interjectis diebus Polybius iterum senatum adire paravit,

petiturus, ut iidem honores, quos olim gessissent in Achaia, eis restituerentur; et, *Catonis* quæ de ea re sententia esset, expiscatus est. Tum *Cato* subridens ait, *Polybium ad instar Ulyssis redire in speluncam Cyclopiis velle, pileum et cingulum petiturus, quorum ibi esset oblitus.*

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ἙΚΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

BELLI PUNICI TERTII PRIMORDIA.

*

*

*

Ol. 157. 3.

A. U. 605.

Uticenses

Romanis

se tradunt.

1. ΤΩΝ Καρχηδονίων πάλαι βουλευομένων περὶ τοῦ
πῶς ^aἀπαντῆσαι δεῖ πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀπόκρισιν, καὶ
τῶν Ἰτυκαίων ὑποτεμομένων τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν, τοῖς
Ῥωμαίοις τὴν ἑαυτῶν προδιδόντων πόλιν, ὅλοσχερῆς
²ἀμνηχανία περιέστη τοὺς ἀνθρώπους. Μιᾶς γὰρ ἐλπίδος
ἔτι φαινομένης αὐτοῖς, εἰ ^bσυγκαταβαῖεν εἰς τὸ δοῦναι
τὴν ἐπιτροπὴν περὶ αὐτῶν, διότι πάντως εὐδοκεῖν ποιή-
³σουσι τοὺς Ῥωμαίους· διὰ τὸ μὴδ' ἐν ταῖς μεγίσταις
περιστάσεσι ^cκαταπολεμηθέντας, καὶ πρὸς τοῖς τείχεσι
τῶν πολεμίων ὑπαρχόντων, μὴδέποτε τὴν ἐπιτροπὴν δεδω-
⁴κέναι τῆς πατρίδος· καὶ ταύτης τῆς ἐπινοίας τὸν καρπὸν

^a Post ἀπαντῆσαι desiderantur in MStis verba δεῖ et πρὸς, ab Ursino ex ing. adjecta. ^b συγκαταβαῖεν correxit Ursin. συγκαταβαίνεν MSti. ^c καταπολιμηθέντας Bav.

(Legatio CXLII.)

QUUM Carthaginienses post acceptum Romanorum responsum, quid facto esset opus, dudum deliberassent, et excogitati ab ipsis consilii gratiam Uticenses praeripuissent, tradita mature urbe sua in Romanorum potestatem; prorsus, quo se verterent, aut quam ad salutem inirent viam, nesciebant. Nam illi quidem spem sibi superesse hanc unicam existimabant,

sic se satisfacturos utique Romanis, si eo descenderent, ut liberum de se arbitrium illis permitterent: quandoquidem superioribus temporibus ne tum quidem, cum bello victi extremam periculi aleam subiissent, atque adeo pro mœnibus hostis esset, adduci umquam potuerant, ut patriam Romanis dederent. Sed hujus quoque consilii fructum occupant Uticenses,

ΟΙ. 157. 3. ἀπέβαλον, προκαταληφθέντες ὑπὸ τῶν Ἰτυκαίων. οὐδὲν 5
 γὰρ ξίνον, οὐδὲ παραδόξον ἔμελλε φανήσεσθαι τοῖς
 Ῥωμαίοις, εἰ ταῦτόν ποιήσαιεν τοῖς προειρημένοις. ^dΟὐ 6
 μὴν, ἀλλὰ κακῶν αἰρέσεως καταλειπομένης, ἢ ^eτὸν
 πόλεμον ἀναδέχεσθαι γενναίως, ἢ διδόναι τὴν ἐπιτροπὴν
 περὶ τῶν καθ' αὐτούς· πολλοὺς καὶ ποικίλους ἐν τῷ 7
 συνεδρίῳ δι' ἀπορρήτων ποιησάμενοι λόγους, κατέστησαν
 πρεσβευτὰς αὐτοκράτορας· καὶ τούτους ἐξαπέστελλον,
 δόντες ἐντολὴν, βλέποντας πρὸς τὰ παρόντα, πράττειν
 τὸ δοκοῦν συμφέρειν τῇ πατρίδι. ἦσαν ^εδ' οἱ πρεσ- 8
 βεύοντες Γίσκων, Στρυτάνος ἐπικαλούμενος, Ἀμίλκας,
 Μίσδης, ^hΓιλλίκας, Μάγων. Ἦκον δὲ οἱ πρέσβεις 9
 παρὰ τῶν Καρχηδονίων εἰς Ῥώμην, καὶ καταλαβόντες
 πόλεμον δεδογμένον, καὶ τοὺς στρατηγούς ὠρημηκότας
 μετὰ τῶν δυνάμεων, οὐκ ἔτι διδόντων βουλὴν αὐτοῖς τῶν
 πραγμάτων, ἔδωκαν τὴν ἐπιτροπὴν περὶ αὐτῶν.

Carthag.
legati
Romam.

Romanis
res suas
tradunt.

Quid sit,
tradere se
Romanis.

II. Περὶ δὲ τῆς ἐπιτροπῆς εἴρηται μὲν ἡμῖν καὶ
 πρότερον· ἀναγκαῖον δ' ἔστι καὶ νῦν ὑπομνησαι κεφα-
 λαιωδῶς. Οἱ γὰρ διδόντες αὐτοὺς εἰς τὴν Ῥωμαίων ²
 ἐπιτροπὴν, δίδοσι πρῶτον μὲν χώραν τὴν ὑπάρχουσαν
 αὐτοῖς, καὶ πόλεις τὰς ἐν ταύτῃ, σὺν δὲ τούτοις ἄνδρας
 καὶ γυναῖκας, τοὺς ὑπάρχοντας ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ταῖς

^d Post οὐ μὴν cum Reiskio inserui partic. ἀλλὰ, quæ desideratur vulgo.
^e τοῦ πολέμου Bav. quod si teneas, requiretur ἀντέχεισθαι pro ἀναδέχεσθαι.
^f Verbum συμφέρειν, cum abesset a MStis, ex ingenio adjecit Ursinus. ^ε δ' οἱ
 cum Reisk, scripsi. Vulgo δὲ πρεσβ. ^h Γιλλίκας Bav. Nescio an sit idem
 qui Βάνων Τιγίλλας vel Γίλλας apud Appianum vocatur.

atque illis ademerant. Etenim si vel
 maxime eorum, quos diximus, exem-
 plum sequerentur, nihil tamen novi
 neque miri eos fecisse, Romani erant
 existimaturi. Verumtamen quoniam
 duorum malorum alterum erat eligen-
 dum, ut vel bellum fortiter sustine-
 rent, vel potestati alienæ se suaque
 permitterent; post multas in senatu
 dictas arcano sententias, legatos decre-
 verunt, qui suo arbitrio reipublicæ
 consularent; eosque cum his mandatis
 proficisci jusserunt, ut, præsentis sta-
 tus ratione habita, ea facerent, quæ e
 republica esse viderentur. Hanc le-
 gationem obierunt Giscon, qui Stry-
 tanus cognominatus, Hamilcar, Mis-

des, Gillicus, et Mago. Venerunt igitur
 Romam hi Carthaginensium le-
 gati: sed ibi bellum jam decretum
 invenerunt, et duces cum exerciti-
 bus jam profectos. Itaque quum tem-
 pus ad deliberandum res nullum da-
 rent, arbitrio Romanorum se suaque
 omnia permiserunt.

II. Quam vim hoc habeat, permit-
 tere arbitrio, diximus quidem jam
 ante; sed breviter hic quoque repe-
 tendum. Nam qui Populi Romani
 arbitrio se suaque permittunt, ii agrum
 primo illis dant omnem, quem ha-
 bent, et urbes, quæcumque sunt in
 illo, ad hæc viros pariter et feminas,
 quotquot vel in agro vel in urbibus

3 πόλειςιν ἅπαντας ὁμοίως ποταμούς, λιμένας, ἱερὰ, ^{l. u. 605.} τάφους, ἰσχυρήδην, ὥστε πάντων εἶναι κυρίους Ῥωμαίους, αὐτοὺς δὲ τοὺς δίδοντας ἀπλῶς μηκέτι μηδενός.

4 Γενομένης δὲ τῆς ἀνθομολογήσεως τοιαύτης ὑπὸ τῶν ^{Senatus} Καρχηδονίων, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσκληθέντων αὐτῶν εἰς ^{respondet} τὸ συνέδριον, ἔλεγεν ὁ στρατηγὸς τὴν τῆς συγκλήτου ^{legatis} γνώμην· ὅτι, καλῶς αὐτῶν βεβουλευμένων, διδῶσιν ^{Carth.} αὐτοῖς ἢ σύγκλητος τὴν τ' ἐλευθερίαν, καὶ τοὺς νόμους, ἔτι δὲ τὴν χώραν ἅπασαν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ὑπαρχόντων κτῆσιν, καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ταῦτ' ἀκούσαντες ἔχαιρον, δόξαντες, ὥς ἐν κακῶν αἰρέσει, καλῶς σφίσι κεχεῖσθαι τὴν σύγκλητον, ἅτε τῶν ἀναγκαιοτάτων καὶ μεγίστων αὐτοῖς συγκεχωρημένων. Μετὰ δὲ ταῦτα, τοῦ στρατηγοῦ διασαφούντος, διότι τεύξονται τούτων, ἐὰν τριακοσίους ὁμήρους εἰς τὸ Λιλύβαιον ἐκπέμψωσιν ἐν τριάκονθ' ἡμέραις, τοὺς υἱοὺς τῶν ἑκ τῆς συγκλήτου καὶ τῆς γερουσίας, καὶ τοῖς ὑπὸ τῶν ὑπάτων παραγγελλομένοις πειθαρχήσωσιν· ἔτι ποσὸν ἠπόρησαν, ἵκοιό ποτε διὰ τῶν ὑπάτων αὐτοῖς ἔσται παραγγελλόμενα· πλὴν τότε γε ἐξ αὐτῆς ὤρμησαν, σπεύδοντες ἀναγγεῖλαι τῇ πατρίδι περὶ τούτων.

8 Παραγενόμενοι δ' εἰς τὴν Καρχηδόνα, διεσάφουν τοῖς ^{Legati} πολίταις τὰ κατὰ μέρος. Οἱ δὲ, διακούσαντες, τᾶλλα ^{redeunt} ^{Carthaginiem.}

1 Utique cum Reiskio suspicor πάντα συλλήδην, aut συλλήδην πάντα ὥστε πάντων &c. 2 Articulum, qui abest vulgo, adjecti cum Reisk. 3 πῶς debetur conjecturae Ursini. πῶς διὰ dant MSti, absque πῶς. Nos utrumque vocab. conjungendum duximus.

fuerint: porro *amnes, portus, sacra, monumenta*; denique ad unum omnia, ut omnium domini fiant Romani; ipsi vero, qui se permittunt, omnium omnino rerum dominium amittant. Postquam igitur declarationem istam Carthaginienses fecerunt, accitis mox in curiam exposuit consul senatus sententiam: scilicet, quoniam *reclam consilii viam iniissent, concedere illis patres libertatem, leges suas, et agrum insuper omnem, et omnium aliorum bonorum possessionem, quæ ad rempublicam aut ad privatos pertineret*. His auditis lætari Carthaginienses, quod putarent, clementer secum, ut in ma-

lis, senatum agere, qui maxima quæque et summe necessaria sibi concederet. Postea, adjiciente consule, *ista eos esse impetraturos, si intra triginta dies obsides trecentos Lilybæum miserint, senatorum aut Seniorum liberos, et ea fecerint, quæ consules imperassent*: dubitarunt aliquamdiu legati, mirantes, quænam tandem essent, quæ consules sint imperaturi. Ceterum ex urbe profecti extemplo sunt, ut de iis, quæ gesta fuerant, nuncium in patriam adferrent. Carthaginiem ut ventum, omnia ordine civibus exposuerunt. Qui, iis auditis, cetera sic satis commode a legatis fuisse administrata

ΟΙ. 157. 2. μὲν ἐνδεχομένως ἐνόμιζον βεβουλευσθαι τοὺς πρεσβευτάς·
^m περὶ δὲ πόλεως μὴ γεγονέναι μνείαν, εἰς μεγάλην
 ἐπίστασιν αὐτοὺς ἤγε καὶ πολλὴν ἀμνηχανίαν.

Magonis
 Bruttii
 oratio.

III. Ἐν δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ φασὶ Μάγωνα τὸν
^u Βρέττιον χρήσασθαι λόγοις ἀνδράδεσι καὶ πραγμα-
 τικοῖς. Δύο γὰρ, ὡς ἔοικε, καιροὺς ἔφασκεν εἶναι τοῦ 2
 βουλευσασθαι περὶ σφῶν καὶ τῆς πατρίδος, ὧν τὸν μὲν
 εἶνα παρεῖσθαι. δεῖν γὰρ οὐ μὰ Δία νῦν διαπορεῖν, τί 3
 διὰ τῶν ὑπάτων αὐτοῖς παραγγελλήσεται, καὶ διὰ
 τί περὶ ^o πόλεως οὐδεμίαν ἐποίησατο μνείαν ἢ σύγ-
 κλητος, ἀλλὰ καθ' ὃν καιρὸν ἐδίδοσαν τὴν ἐπιτροπήν·
 δόντας δὲ, σαφῶς γινώσκειν, διότι πᾶν τὸ παραγγελ- 4
 λόμενον ἐπιδεκτέον ἐστίν, εἰ μὴ τελέως ὑπερήφανον ^p ἢ
 καὶ παρὰ τὴν προσδοκίαν. Εἰ δὲ μὴ, τότε πάλιν 5
^q βουλευσασθαι, πότερα δεῖ προσδέχεσθαι τὸν πόλεμον
 εἰς τὴν χώραν, καὶ πάσχειν, ὅ τι ποτ' αἶν οὗτος ἐπιφέρει
 τῶν δεινῶν, ἢ, κατορρώδῃσαντας τὴν τῶν πολεμίων ἔφο-
 δον, ἐθελοντὴν ἀναδέχεσθαι πᾶν τὸ προσταττόμενον.
 Πάντων δὲ, διὰ τὸν ἐφεστῶτα πόλεμον, καὶ διὰ τὸ τῆς 6
 προσδοκίας ἄδηλον, φερομένων ἐπὶ τὸ πειθαρχεῖν τοῖς
 παραγγελλομένοις, ἔδοξε πέμπειν τοὺς ὁμήρους εἰς τὸ
 Λιλύβαιον. Καὶ παραυτίκα καταλέξαντες τριακοσίους 7
 τῶν νέων, ἐξέπεμπον μετὰ μεγάλης οἰμωγῆς καὶ θα-

Obsides
 mittunt
 Pœni.

^m περὶ δὲ πόλεως correxi ex Diodoro Siculo. Vulgo πόλειον, de urbibus. Malim
 tamen τῆς πόλεως. ⁿ Βρέττιον correxi. Vulgo Βρέτιον. ^o Rursus πόλειος
 scripsi pro vulgato πόλειον. ^p ἢ post ὑπερήφανον ignorat Bav. ^q βουλευσά-
 σθαι accivi ex Bav. Vulgo βουλιύσθαι.

existimantes, quod tamen urbis nulla
 esset mentio facta, caussam vehemen-
 ter requirebant; eaque res mirifice
 anxios et sollicitos illos habebat.

III. Fama est, illo tempore Mago-
 nem Bruttium oratione usum et forti
 et prudente; quum diceret, duo tem-
 pora videri Carthaginienses habuisse ad
 deliberandum de sua et patriæ salute.
 Horum alterum esset ab ipsis præter-
 missum. Nam quærendi quidnam con-
 sules essent imperaturi, et cur nullam
 senatus urbis fecerit mentionem, non
 mehercule nunc tempus esse; verum
 tunc fuisse, cum arbitrio Romanorum
 sese permiserunt. Nunc postquam id

fecissent, certo statuere eos debere, om-
 nia, quæ forent imperata, facienda esse,
 nisi quid nimis superbum et inopina-
 tum imperaretur. Id si nollent; nunc
 denuo ipsis esse deliberandum, utrum
 ditioni suæ intentatum bellum sustinere,
 et, quæcumque manare ab eo mala so-
 lent, velint tolerare; an potius, adven-
 tum hostium horrentes, quæcumque fo-
 rent imperata, ultro sint facturî. Quum
 igitur omnes, præsentis belli metu,
 et propter incerta casuum, ad paren-
 dum Romanis inclinarent, decretum
 est, Lilybæum obsides esse mittendos.
 Et confestim trecentos e juventute de-
 lectos mittunt, non sine magnis ejula-

κρύαν, ἅτε προπεμπόντων ἕκαστον τῶν ἀναγκαίων καὶ Ἀ. Ὑ. 605.
 συγγενῶν, καὶ μάλιστα τῶν γυναικῶν ἑκκαίουσῶν τὴν
 8 τοιαύτην διάθεσιν. Ἐπεὶ δὲ κατέπλευσαν εἰς τὸ Λιλύ-
 9 ταιον, οἱ μὲν ἑξαυτῆς παρεδόθησαν διὰ τῶν ὑπάτων
 Κοῖντῳ Φαβίῳ Μαξίμῳ· συνέβαινε γὰρ, τοῦτον ἐπὶ τῆς
 10 Σικελίας τετάχθαι στρατηγὸν τότε. δι' οὗ παρακομι-
 σθέντες ἀσφαλῶς εἰς τὴν Ῥώμην, συνεκλείσθησαν ὁμοῦ
 πάντες εἰς τὸ τῆς ἑκκαιδεκήρους νεώριον.

Q. Fabius
 Max. praetor
 Siciliæ.

11 IV. Καὶ τῶν μὲν ὁμήρων ἐκείσε ὑπαρχόντων, οἱ στρα-
 12 τηγοὶ κατήχθησάν εἰς τὴν τῆς Ἰτύκῃς ἄκραν. Τούτων
 δὲ προσπεπτωκότων τοῖς Καρχηδονίοις, ὄρθῃ καὶ περίφο-
 13 ρος ἦν ἡ πόλις, διὰ τὴν ἀδηλόγητα τῶν προσδοκωμένων.
 14 Οὐ μὲν, ἀλλ' ἔδοξεν αὐτοῖς πρεσβευτὰς πέμπειν, τοὺς
 πευσομένους τῶν ὑπάτων, τί δεῖ ποιεῖν, καὶ διασαφίσον-
 15 τας, ὅτι πρὸς πᾶν τὸ παραγγελλόμενον ἔτοιμοι πάντες
 16 εἰσίν. Τῶν δὲ πρεσβευτῶν ἀφικομένων εἰς τὴν τῶν
 Ῥωμαίων παρεμβολήν, καὶ τοῦ συνεδρίου συναχθέντος,
 εἰσελθόντες οἱ πρέσβεις διελέγοντο κατὰ τὰς ἐντολάς.
 17 Ὁ δὲ πρεσβύτερος τῶν ὑπάτων, ἐπαινέσας αὐτῶν τὴν
 πρόθεσιν καὶ προαίρεσιν, ἐκέλευε παραδιδόναι τὰ τε
 ὅπλα καὶ τὰ βέλη πάντα χωρὶς δόλου καὶ ἀπάτης.
 18 Οἱ δὲ πρέσβεις ποιήσῃν μὲν ἔφασαν τὸ παραγγελλό-
 μενον· σκοπεῖσθαι δ' αὐτοὺς ἡξίου τὸ συμβεησόμενον,

Romani ad
 Uticam.

ἑκκαιδεκήρους ex certa conject. correxi. Vulgo ἑκκαδικήτου ἑκκαδικιτοῦ
 Bav.

tibus et lacrymis, utpote quum neces-
 sarii et cognati sui quemque illorum
 prosequerentur; maximeque propter
 mulieres miserabilis ejus spectaculi
 facies erat. Posteaquam *Lilybæum*
 obsides adpulerunt, consules illos
 Quinto Fabio Maximo tradiderunt,
 quoniam illo tempore Siciliam ex
 prætura nactus Fabius regebat: qui
 eos Romam tuto curavit deferendos,
 ubi simul omnes in navale navis sede-
 cium versuum remorum sunt conclusi.

IV. Ita in custodiam datis obsidibus,
 imperatores classem cum exercitu ad
Uticæ promontorium adpellunt. Quod
 ubi Carthaginem fuit nunciatum, su-
 spensi omnium civium animi, pleni

metus propter expectationis incerti-
 tudinem fuerunt. Visum tamen illis
 faciendum, ut legatos mitterent, quæ-
 situros a consulibus, *quid facto opus*
esset? illisque nuntiuros, *Carthagi-*
nienses paratos esse, quæcumque forent
imperata, facere. Postquam legati in
 castra Romanorum venissent, et in
 concilio mandata, quæ acceperant, ex-
 posuissent; major natu e consulibus,
 laudato ipsorum consilio et voluntate,
arma telaque omnia sine dolo et fallaciis
tradere eos jussit. Legati, *facturos se*
quidem imperata, responderunt; *orare*
tamen Romanos, cogitarent etiam atque
etiam, quod esset futurum, si Cartha-
ginienses tradidissent arma, ipsique in

OL. 151. 3. ἴαν αὐτοὶ μὲν παραχωρήσωσι τῶν ὅπλων, ἐκεῖνοι δὲ
 ἔλαζόντες ἀποπλεύσωσιν. Ὅμως ταῦτα ἔδωκαν.

*

Ἐπὶ τὸν ἄλκιμον ἐγένετο, ὅτι μέγα τὸ βάσταγμα τῆς πόλεως ἦν. πλείονα γὰρ κ' μυριάδων ὅπλα παρέδωκαν Ῥωμαίοις, καὶ καταπέλτας β.

*

*

*

Stupor ac
 furor Por-
 norum, au-
 dito respon-
 so Roma-
 norum.

Ἐπὶ τῇ πόλει δὲ οὐδὲν εἶδος τῶν μελλόντων ἔγνωσαν. Ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς τῶν πρέσβων ἐμφάσεως ὅττευόμενοι, εἰς παντοδαπὰς οἰμωγὰς καὶ θρήνους ἐνέπιπτον.

*

*

Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακραγόντες, ἑαυτῆς οἰονεῖς παρελύθησαν. Ταχὺ δὲ τοῦ λόγου διαδοθέντος εἰς τὸ πλῆθος, οὐκέτι συνέβαινε γίγνεσθαι τὴν ἀλογίαν. ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς πρεσβευτὰς ὤρμων, ὡς αἰτίους σφίσι τῶν κακῶν ὄντας τούτων. οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς κατειλημμένους τῶν Ἰταλικῶν, καὶ εἰς τούτους ἀπερείσαντες τὸν θυμὸν. οἱ δὲ πρὸς τὰς πύλας τῆς πόλεως.

*

*

*

Scipionis
 virtus in
 Africa.

Ἐπὶ τῇ πόλει δὲ οὐδὲν εἶδος τῶν μελλόντων ἔγνωσαν. Ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς τῶν πρέσβων ἐμφάσεως ὅττευόμενοι, εἰς παντοδαπὰς οἰμωγὰς καὶ θρήνους ἐνέπιπτον.

^s MSti dant λαζόντες μὴ ἀποπλεύσωσιν. *Particulam negantem deleuit Ursinus.*
^t Habet Suidas in βάσταγμα, absque auctoris nomine. Ad Polybium referendum censuit Küsterus. ^u Fragmenta ista, Anonyma apud Suidam, probabiliter ad Polybium retulerunt partim Valesius, partim Ursin. et Casaub.
^x παρελύθησαν ex conject. correxit Casaub. Vulgo mendose παρεληλύθησαν.
^y Post οὐκέτι adjectivum aliquod supplevit Küsterus, referendum ad ἀλογίαν, vertens, non amplius furori temperatum fuit. ^z πρεσβευτὰς correxi monente Casaub. Vulgo πρεσβευτὰς. ^a ἀπερείσαντο malim cum Casaub. ^b Duo priora Fragmenta rursus ex conjectura tribui solent Polybio. ^c Φαμέας scribitur apud Appianum.

discessu illa asportarent. Hæc tamen mox tradiderunt.

esse opes urbis. Armorum enim plus ducena millia, catapultarum duo millia Romanis tradiderunt.

*

Manifestum factum est, magnas

(Suidas in Ἀπλῶς, in Ὀττευόμενοι, et in Ἀλογία.)

*

*

*

v. Nullam omnino notionem eorum, quæ ipsis imminabant, potuerunt sibi informare: sed ex solo vultu legatorum male ominantes, in omnigenos ejulatus et lamentationes proruperunt.

attoniti obstupuerunt. Mox vero rumore in vulgus sparso, non amplius erat tacitus stupor: sed alii in legatos irruerant, tamquam horum malorum auctores: alii in Italos, qui in urbe erant deprehensi, rabiem suam effundebant; alii ad portas urbis currebant.

*

*

*

*

*

Illi vero, postquam simul omnes clamorem sustulerant, confestim velut

vi. Stationes cernens Phameas,

ἄψυχος, ἐξέκλινε τὰς πρὸς τὸν Σκιπίωνα συμπλοκάς. Α. U. 605.
 2 Καί ποτε συνεγγίσας ταῖς ἰφιδρεΐαις, προβαλόμενος
 ὄφρ' ἂν ἀπότομον, ἄπέστη καὶ πλείω χρόνον.

✱

3 Αἱ δὲ σημαῖαι τῶν Ῥωμαίων συνεπιφεύγισαν εἰς
 βουνόν· καὶ πάντων δόντων γνώμας, ὁ Σκιπίων ἔφη·
 4 ὅταν ἐξ ἀκραιῶν βουλευάνται, καὶ πλείω ποιῆσθαι Dictum
Scipionis.
 πρόνοιαν τοῦ μηδὲν παθεῖν, ἢ τοῦ δράσαι κακῶς τοὺς
 ἰχθρούς.

✱

5 Οὐ γὰρ θαυμάζειν, εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα
 τὰ κατὰ τὸν Σκιπίωνα, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ
 μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν.

✱

6 Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον ἀκούσαντα τὰς Catonis
dictum in
Scipionem.
 ἀριστείας Σκιπίωνος, εἶπεῖν· Οἷός πεπνυται· τοὶ δὲ
 σκιαὶ αἰσσοῦσιν.

d Forsan ἰστίστη. e καὶ πλείω revocavi ex Suida. διὲν πλείω ex ing. edidit
Casaub. f Post αἰπὴν apud Suidam inseruntur hæc verba, male affecta,
πάλιν ἄλλον πρὸς ἰκτίνον.

quamquam non erat timidus, copiam
 sui facere noluit Scipioni. Et quum
 aliquando adpropinquasset hostium
 præsidiiis, præruptum tumuli super-
 cilium ut propugnaculum objiciens
 hosti, per sat longum tempus ibi se
 continuit. (Suidas in Ἀψυχος et Φα-
 μίας.)

ris, quam ut ipse lædas hostem. (Sui-
 das in Σημαῖαι.)

Mirari nemo debet, si res Scipionis
 diligentiore studio narramus, et sin-
 gula ejus dicta sigillatim commemora-
 mus. (Suidas in Διαστολή.)

Manipuli Romanorum confugerant
 in collem: cumque omnes sententiam
 dixissent, Scipio, ait, ubi re integra
 instituitur deliberatio, majori etiam
 cura cavendum, ne detrimentum patia-

Romæ Marcum Porcium, quum res
 a Scipione præclare gestas audivisset,
 dixisse ferunt: Solus sapit, ceteri vero
 ut umbræ oberrant. (Suidas in Ἀίτ-
 σοῦσιν.)

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ἙΒΔΟΜΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

Ex Historia Belli Macedonici Tertii contra Pseudo-philippum.

*

*

*

I. ΜΟΥΣΕΙΟΝ, τόπος περὶ τὸν Ὀλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ. Πολύβιος τριακοστῇ ἐξδόμῃ.

Ol. 157. 4.

A. U. 606.

II.

PRUSIAS necatur a filio Nicomede.

*

*

*

II. ΠΡΟΥΣΙΑΣ ὁ βασιλεὺς, εἶδεχθῆς ἂν κατὰ τὴν ἔμφασιν, καίπερ ἐκ συλλογισμοῦ^a οὐ βελτίων ὑπάρχων, ἥμισυς ἀνῆρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ πρὸς τὰς πολε-
2μικὰς χρείας ἀγεννῆς καὶ γυναικώδης. Οὐ γὰρ μόνον δειλὸς ἦν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀλλότριος,

Prusiæ

mores et ingenium.

^a Particulam negativam, quæ abest vulgo, ex conject. adjeci. Valesius: tametsi iudicio et sagacitate haudquaquam spernendus.

I.

I. MUSEUM, locus ad Olympum qui in Macedonia est. Polybius Libro XXXVII. (Steph. Byzant.)

II.

Excerptum Valesianum.

II. PRUSIAS, rex Bithyniæ, adspetu erat deformis, neque vero ingenio et mollis. Neque enim solum timidus erat, sed etiam præterea laboris

cie, et ad res bellicas prorsus ignavus et mollis. Neque enim solum timidus erat, sed etiam præterea laboris

Ol. 157. 4.
Prusiæ
ingenium
et mores.

καὶ συλλήβδην ἐκτεθλημένος καὶ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ
σώματι παρ' ὅλον τὸν βίον· ὅπερ ἥκιστα βούλονται περὶ 3
τοὺς βασιλεῖς ὑπάρχειν ἅπαντες μὲν, μάλιστα δὲ τὸ
τῶν Βιθυνῶν γένος. Πολλὴ δὲ τις ἀσέλγεια καὶ περὶ 4
τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας αὐτῷ συνεξηκολούθει. παι- 5
δείας δὲ καὶ φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐν τούτοις θεωρημάτων
ἄπειρος εἰς τέλος ἦν· καὶ συλλήβδην τοῦ καλοῦ, ὃ τι 6
πότ' ἐστίν, οὐδ' ἔννοιαν εἶχε, Σαρδαναπάλου δὲ βάρ-
βαρον βίον ἔζη καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. ^bΤοιγα- 7
ροῦν ἅμα τῷ βραχείας ἐλπίδος τὸ τῶν βασιλευομένων
πλῆθος λαβεῖσθαι, ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχεν εἰς τὸ μὴ
μόνον ἀλλότρια φρονεῖν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ τιμω-
ρίαν βούλεσθαι παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

III.

MASANISSÆ obitus et Elogium.

*

*

*

Corporis
vigor.

III. ΜΑΣΑΝΑΣΣΗΣ, ὁ ἐν Λιβύῃ τῶν Νομάδων
βασιλεὺς, ἀνὴρ ἦν τῶν καθ' ἡμᾶς βασιλέων ἀριστος
καὶ μακαριώτατος· ὃς ἐξασίλευσεν ἔτη πλείω τῶν ξ', 2
ὑγιεινότητος ἂν καὶ πολυχρονιώτατος, ἐννεήκοντα γὰρ
ἔτῶν ἐγεγόνει. ἐγίγνετο δὲ καὶ δυναμικώτατος τῶν καθ' 3
αὐτὸν κατὰ τὴν σωματικὴν ἔξιν· ὃς, ὅτε ^cμὲν στήναι

^b Τοιγαροῦν ex conjert. scripsi. Vulgo καὶ γὰρ οὖν. ^c μὲν στήναι ex conj.
correxī. μεταστῆναι codex Peiresc. et Suidas, quod Valesius in μὲν ἰστέαναι
mutavit.

impatiens, atque omnino effœminatus
in omni vita et animo et corpore:
quod genus vitii cum omnes mortales,
tum maxime Bithyni, in regibus ferre
non possunt. Idem ingenti libidine
ad omnes corporis voluptates ardebat.
Disciplinarum autem liberalium ac
philosophiæ et doctrinæ omnis, quæ
in his rebus versatur, prorsus expers.

Denique virtutis atque honesti ne sen-
sum quidem ullum habebat; sed in-
terdiu noctuque Sardanapali cujusdam
vitam ducebat. Quamobrem simulac
vel minima spes multitudini adfulsit
Bithynorum; omnes impetu effuso
non ad defectionem modo, sed ad
pœnas etiam de rege sumendas ferri
cœpere.

III.

Excerptum Valesianum.

III. MASANISSA, Numidarum in
Africa rex, vir fuit nostra ætate re-
gum optimus, et fortunatissimus: qui
annis plus quam sexaginta regnum

tenuit, optima valetudine ac longis-
sima vita; nam ad annum usque no-
nagesimum vixit. Idem omnium æta-
tis suæ hominum robustissimo corpo-

4 δέοι, στὰς ἐν τοῖς αὐτοῖς ἔχουσιν δι' ἡμέρας ἔμεινε, A. U. 606.
 5 καθεζόμενος ἠδὲ πάλιν οὐκ ἠγείρετο. καὶ τὴν ἐπὶ τῶν
 ἵππων κακοπάθειαν ἡμέραν καὶ νύκτα συνεχῶς δια-
 6 καρτερῶν, οὐδὲν ἔπασχεν. Σημεῖον δὲ τῆς σωματικῆς
 αὐτοῦ δυνάμεως ἔχων ἐννεήκοντα ἔτη, καθ' ὃν καιρὸν Fili Ma-
sanissae.
 μετήλλαξε τὸν βίον, υἱὸν ἀπέλιπε τεττάρων ἐτῶν, ὄνομα
 7 Στέμβανον, ὃν μετὰ ταῦτα Μικίψης υἱοποίησατο, πρὸς
 8 δὲ τούτῳ υἱοῦς τέσσαρας. Διὰ δὲ τὴν πρὸς ἀλλήλους
 τούτων εὐνοίαν, διετήρησε, τὸν ὅλον βίον πάσης ἐπιβουλῆς
 καὶ παντὸς οἰκείου μιάσματος ἄμοιρον αὐτοῦ γενέσθαι
 9 τὴν βασιλείαν. Τὸ δὲ μέγιστον καὶ θειότατον τούτου Merita in
agricultu-
ram.
 τῆς γὰρ Νομαδίας ἀπάσης ἀχρήστου τὸν πρὸ τοῦ
 χρόνον ὑπαρχούσης, καὶ νομιζομένης ἀδυνάτου τῇ φύσει
 10 πρὸς ἡμέρους καρποὺς ὑπάρχειν· πρῶτος καὶ μόνος
 ὑπέδειξε, διότι δύναται πάντας ἐκφέρειν τοὺς ἡμέρους
 καρποὺς οὐδ' ὁποίας ἦττον, ἐκάστῳ τῶν καρπῶν ἐν
 διαστάσει μυριοπληθεῖς ἀγροὺς κατασκευάσας παμ-
 9 φόρους. Τῇ μὲν οὖν ἐκείνου μεταστάσει ταῦτ' ἂν τις
 10 εὐλόγως ἐπιφθέγγαιτο καὶ δικαίως. Ὁ δὲ Σκιπίων, Scipio
Cirtae res
constituit.
 παραγενόμενος εἰς τὴν Ἰέρταν ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὸν
 τοῦ βασιλέως θάνατον, διώκησε καλῶς πάντα.

*

Μασανάσσην ἱστορεῖ Πολύβιος ἐννεήκοντα μὲν ἐτῶν

^d δὲ ex ing. adjecit Vales.
Σκίρταν MS.

^e Στεμβῶν Suid.

^f Κίρταν correxit Vales.

ris habitu fuit. Quippe ubi standum esset, in iisdem vestigiis totum diem perstabat; contra, sedens in sella, non ante vesperam exsurgebat. Jam vero laborem in equitando dies noctesque fortiter tolerans, nullo incommodo vexabatur. Argumento ejus vigoris sit, quod nonaginta annos natus, cum ex vita decessit, quadriennem filium reliquit, nomine Stembalem, qui postea a Micipsa est adoptatus, ac praeterea filios quatuor. Quorum mutua concordia ac benevolentia regnum suum, quoad vixit, insidiarum omnique domestici piaculi expers praestitit. Quodque praecipuum est, ac pæne divinum: cum omnis Numidia antea temporis infructuosa esset, nec gignen-

dis fructibus ullatenus idonea esse crederetur; ipse primus ac solus demonstravit, nullum esse fructum, quem producere ea non posset eadem fertilitate, qua ceterae regiones; cum agros innumerabiles, singulis fructuum generibus per intervalla consitos, feracissimos reddidisset. Huic igitur mortuo hanc laudem jure merito quis accinat. At Scipio, tertio post Masanissae obitum die Cirtam delatus, cuncta prudentissime constituit.

*
(Plutarch. *An seniori capessenda sit Respubl.*)

Masanissam narrat POLYBIUS nonaginta annos natum e vita discessisse,

Ol. 157. 4. ἀποθανεῖν, τετράετες καταλιπόντα παιδάριον ἐξ αὐτοῦ
 A. U. 606. γεγεννημένον· ὀλίγω δὲ ἔμπροσθεν τῆς τελευτῆς, μάχη 12
 Simplex νικήσαντα Καρχηδονίους, ὀφθῆναι τῇ ὑστεραίᾳ πρὸ τῆς
 victus σκηνῆς ῥυπαρὸν ἄρτον ἐσθίοντα· καὶ πρὸς τοὺς θαυμά-
 Masanissæ. ζοντας εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο ποιεῖ * * .

puerulum quatuor annorum relinquen- etum fuisse ante tentorium, sordidum
 tem, a se progenitum. Brevi vero panem comedentem: cumque mira-
 ante obitum, postquam praelio vicisset rentur nonnulli, dixisse fertur, *se hoc*
 Carthaginienses, postero die conspe- *facere* * * .

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ΟΓΔΟΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Semina Belli Achaici.

* * *

OL. 158. 1.

A. U. 607.

Aurelius
legatus
redit ex
Achaia.

1. ^aΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ἐκ Πελοποιήσου τῶν
περὶ τὸν Λυρῆλιον πρεσβευτῶν, καὶ διασαφούντων τὰ
συμβεβηκότα περὶ αὐτοὺς, ὅτι παρ' ὀλίγων τοῖς ὅλοις
ἐκινδύνευσαν, καὶ λεγόντων μετ' αὐξήσεως καὶ καινολο-
2 γίας· οὐ γὰρ ὥς κατὰ περιπέτειαν ἐπ' αὐτοὺς ἦκοντος
τοῦ δεινοῦ διεσάφουν, ἀλλ' ὥς κατὰ πρόθεσιν ὀρμηκότων
3 τῶν Ἀχαιῶν, ^bἐπὶ τῷ παραδειγματίζειν αὐτούς· ἡ
σύγκλητος ἠγανάκτησεν μὲν ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥς
οὐδέποτε, καὶ παραχρῆμα πρεσβευτὰς κατεστήσατο
τοὺς περὶ τὸν Ἰούλιον, καὶ τούτους ἔπεμπε, δοῦσα
4 τοιαύτας ἐντολάς· διότι θεῖ μετρίως ἐπιτιμήσαντας καὶ
μεμψαμένους ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, τὸ πλεῖον παρακαλεῖν

Sext. Julius
Cæsar
legatus ad
Achæos.

^a Hæc et sequens Ecloga desiderantur in Cod. Bav. ^b ἐπὶ τὸ adfertur in
Notis Ursini, nec male. Si hoc prætuleris, fuerit comma delendum post
Ἀχαιῶν, ut cohæreant verba ὀρμηκότων ἐπὶ τὸ παραδειγμ.

(Legatio CXLIII.)

QUUM ea legatio, cujus princeps fu-
erat Aurelius, Romam e Peloponneso
rediisset, et quæ sibi accidissent, re-
nunciasset, quam prope esset factum,
ut et vitæ et omnium rerum pericu-
lum adirent, atque eam rem ipsi ver-
horum inusitata atrocitate auxissent;
(neque enim sic illa narrabant, ut casu

in tantum periculum incidisse videri
possent; sed quasi certo consilio eos
invasisset Achæi, ut exemplum in
ipsos statuerent:) indignari senatus,
ut si umquam alias, et statim legatio-
nem decernere, cujus princeps Julius
fuit. Ii legati cum hujusmodi man-
datis missi sunt; ut leniter ac mode-

Ol. 138. 1. καὶ διδάσκειν τοὺς Ἀχαιοὺς, μήτε τοῖς ἐπὶ τὰ χεῖριστα
 παρακαλοῦσι προσέχειν, μήτ' αὐτοὺς λαθεῖν εἰς τὴν
 πρὸς Ῥωμαίους ἀλλοτριότητα ^cδιεμπεσόντας· ἀλλ' ἔτι 5
 καὶ νῦν ποιήσασθαι τινα δίορθασιν τῶν ἡγνοημένων,
 ἀπερειαμένους τὴν ἄγνοιαν ἐπὶ τοὺς αἰτίους τῆς ἀμαρ-
 τίας. Ἐξ ὧν καὶ λίαν δῆλον ἐγένετο, διότι καὶ τοῖς 6
 περὶ τὸν Αὐρήλιον ἔδωκε τὰς ἐντολάς, οὐ διασπᾶσαι
 βουλομένη τὸ ἔθνος, ἀλλὰ πτοῆσαι καὶ καταπλήξασ-
 θαι βουλομένη τὴν αὐθάδειαν καὶ τὴν ἀπέχθειαν τῶν
 Ἀχαιῶν. Τινὲς μὲν οὖν ὑπελάμβανον καθ' ὑπόκρισιν 7
 τοὺς Ῥωμαίους [τοῦτο ποιῆσαι,] διὰ τὸ μένειν ἀτελεῖ
 τὰ κατὰ Καρχηδόνα. Τὸ δ' ἀληθὲς οὐχ οὕτως εἶχε· 8
 ἀλλὰ παραδεγμένοι τὸ ἔθνος ἐκ πολλοῦ χρόνου, καὶ
 νομίζοντες, ἔχειν αὐτὸ πίστιν μάλιστα τῶν Ἑλληνικῶν,
 ἀνασοῦσαι μὲν ἔκριναν, διὰ τὸ φρονηματίζεσθαι πέρα
 τοῦ δέοντος, πόλεμον δ' ἀναλαβεῖν ἢ διαφορὰν ὀλοσχερῇ
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς οὐδαμῶς ἐβούλοντο.

*

Sex. Cæsar
 agit cum
 Achæis.

II. Οἱ δὲ περὶ τὸν Σέξτον, προάγοντες ἐκ τῆς Ῥώμης
 εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπήντησαν τοῖς περὶ τὸν Θεαρύ-
 δαν· οἳ ἦσαν πρεσβευταὶ πεμφθέντες ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, 2

^c διεμπεσόντας revocavi ex editione Ursini, quod in διαπισόντας mutavit Casaub.
 διαπισόντας voluit Reisk. ^d Verba τοῦτο ποιῆσαι, quæ desiderantur vulgo,
 adjeci ex Ursini et Reiskii conject.

rate increparent Achæos, et de injuria
 accepta cum iis erpostularent; magis
 tamen ut eos cohortarentur, ne pessi-
 morum consiliorum auctoribus aures
 præberent, neve alienari se a populi
 Romani amicitia per imprudentiam si-
 nerent: esse autem adhuc tempus emen-
 dandi quod peccatum fuisset, si auctores
 sceleris culpam præstare cogerent. Ex
 quibus constare etiam liquido potuit
 unicuique, ne illa quidem mandata,
 quæ Aurelio data fuerant, eo spectasse
 ut gentis Achæorum distraheretur con-
 cilium; sed ut, pavore terroreque in-
 jecto, pervicaciam et odium Romani

nominis castigarent. Erant quidem
 igitur, qui existimarent, simulate hæc
 agi a Romanis; quod Carthaginensi
 bello finis nondum esse impositus. Sed
 aliter omnino res habuit. Nam quia
 Achæorum gentem dudum in amici-
 tiam suam receperant, plusque in ea
 fidei esse credebant, quam in ullo alio
 Græciæ populo; terrere quidem eos
 decreverant, quod spiritus supra quam
 par esset attollerent: bellum vero su-
 scipere, aut omnino amicitiam cum
 illis prorsus rumpere nullo modo vole-
 bant.

*

Legatiō CXLIV.

II. Sextus Cæsar, Roma in Pelopon-

nesum tendens, in Thearidam ceteros-
 que legatos incidit, quos Achæi mise-

- παραστησόμενοι καὶ διδάζοντες τὴν σύγκλητον ὑπὲρ τῶν A. U. 607.
Sexti Caesar
agit cum
Achaeis.
 εἰς τοὺς περὶ τὸν Λυρῆλιον γενομένων ἄσελγημάτων.
 3 Οἷς καὶ συμμίζαντες οἱ προειρημένοι, παρεκάλεσαν
 αὐτοὺς ἀνακάμπτειν εἰς τὴν Ἀχαιῶν, ὅτι περὶ πάντων
 τούτων ἔχουσιν ἐντολὰς αὐτοὶ διαλέγεσθαι τοῖς Ἀχαιοῖς.
 4 Παραγενομένων δὲ τῶν περὶ τὸν Σέξτον εἰς τὴν Πελο-
 πόννησον, καὶ διαλεγομένων τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν τῇ τῶν
 Αἰγίων πόλει, καὶ προφερομένων πολλοὺς καὶ φιλι-
 κῶς λόγους· καὶ τὸ περὶ τοὺς πρεσβευτὰς ἔγκλημα
 παραπεμπόντων, καὶ σχεδὸν οὐδὲ προσδιόμενων δικαιο-
 λογίας, ἀλλὰ βέλτιον ἐκδεχομένων τὸ γεγονός αὐτῶν
 τῶν Ἀχαιῶν, καθόλου δὲ παρακαλούντων μὴ παρρωτῆσαι
 προβῆναι τῆς ἀμαρτίας, μήτε τῆς εἰς αὐτοὺς, μήτε
 6 τῆς εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους· τὸ μὲν σωφρονοῦν μῆκος
 ἀσμένως ἀπεδέχετο τὰ λεγόμενα, καὶ λίαν ἐνετρέπετο,
 συνειδὸς αὐτῶν τὰ πεπραγμένα, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν
 λαμβάνον τὰ συμβαίνοντα τοῖς πρὸς Ῥωμαίους ἀντι-
 7 ταττομένοις. τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἀντιλέγειν
 μὲν οὐδὲν εἶχε τοῖς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Σέξτον λεγομένοις
 δίκαιοις, ἀλλ' ἤγε τὴν ἡσυχίαν, ἔμενε δὲ νοτοῦν καὶ
 8 διεφθαρμένον. Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαλον καὶ Κριτόλαον, Diaus et
Critolaus,
pestes
gentis.
 καὶ πάντες οἱ μετέχοντες αὐτοῖς τῆς αὐτῆς γνώμης·
 οὗτοι δὲ ἦσαν, ὥσπερ ἐπίτηδες, ἐξ ἐκάστης πόλεως κατ'

ἃ ἀσελγημάτων correxit Urs. ἀλγημάτων MS.
 Casaubonus edidit. προσδιόμενοι habet Ursinus.

ἢ προσδιόμενων sua auctoritate

rant, ut de Aurelio, qui in legatione
 sua fuerat faedo facinore violatus, ra-
 tionem senatui redderent, et rei veri-
 tatem ipsum docerent. Cum his lo-
 cutus *Sextus*, auctor suasorque iis ex-
 stitit, in Achaïam revertendi: sibi
 enim esse datum negotium, ut de his
 omnibus cum Achæis ageret. Qui
 postquam in Peloponnesum venit, cum
 Achæis in *Ægiensium* urbe colloquium
 habuit. Et quum esset ejus oratio
 prolixa humanitate temperata, nullam-
 que de scelere in legatos admissio face-
 ret mentionem, ut ne excusatione qui-
 dem ulla propemodum opus esse vi-
 deretur, sed clementius, quam ipsi
 Achæi, illud factum interpretaretur;

hortaretur denique eos, ut *neque Ro-*
manos neque Lacedæmonios injuriis la-
cessere amplius vellent; saniori quidem
 Achæorum parti gratissimi erant hu-
 jusmodi sermones: terrebat enim opti-
 mum quemque admissi facinoris con-
 scientia, jamque ob oculos illis erant
 omnia mala, quæ populi Romani ho-
 stibus evenire solent. At vulgus ho-
 minum, etsi quid opponeret justissi-
 mæ *Sexti* orationi habebat nihil, ac
 propterea silebat, nihilominus tamen
 ægram mentem et corruptam serva-
 bat. At *Diaus*, et *Critolaus*, et qui-
 cumque alii ejusdem cum istis consilii
 participes erant; qui ex omnibus ci-
 vitatibus quasi de industria delecti

Ol. 138. 1. ἐκλογὴν οἱ χεῖριστοι, καὶ τοῖς θεοῖς ἐχθροὶ, καὶ λοιμῶν αἴτιοι. * * * τὸ δὲ ἔθνος, καθάπερ ἓν παροιμία ἐστίν, οὐ μόνον τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ παρὰ Ῥωμαίων ἐδέχοντο τῇ ἡλαιᾷ χειρὶ καθόλου δὲ καὶ συλλήβδην παρέπαιον τοῖς λογισμοῖς. ὑπέλαβον γὰρ, τοὺς Ῥωμαίους, διὰ τε 10 τὰς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ τὰς κατὰ τὴν Ἰσηρίαν πράξεις, δεδιότας τὸν ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον, πᾶν ὑπομένειν, καὶ πᾶσαν προΐεσθαι φωνήν. Διὸ νομίσαντες ἴδιον τὸ 11 παρὸν, ἀπεκρίθησαν φιλανθρώπως τοῖς πρεσβευταῖς, τοὺς μὲν περὶ τὸν Θεαρίδαν ὅμως ἀποστέλλειν εἰς τὴν σύγκλητον· αὐτοὶ δὲ παρακολουθήσαντες εἰς τὴν Τεγέαν, καὶ κοινολογηθέντες τοῖς Λακεδαιμονίοις, * * * ἵνα γένηται 12 τις ὁμολογημένη λύσις τοῦ πολέμου. Ταῦτα δ' ἀποκρίθentes, ἐν τοῖς ἐξῆς ἤγον ἐπὶ τὴν πάλαι προκειμένην αὐτοῖς ἄγνοιαν τὸ ταλαίπωρον ἔθνος. καὶ τοῦτ' εἰκότως 13 συνέβαινε γίγνεσθαι, δι' ἀπειρίαν καὶ κακίαν τῶν κρατούντων.

Achæorum
responsum.

Tegeam
pergit
Sextus.

III. Τὸ δὲ τέλος τῆς ἀπωλείας ἡνύσθη τοιῶδέ τινι τρόπῳ. Παραγενομένων γὰρ εἰς τὴν Τεγέαν τῶν περὶ 2 τὸν Σέξτον, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπισπασαμένων χάριν τοῦ σύμφωνον αὐτοῖς γενέσθαι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς

^f Suspiciatus sum λοιμῶν αἰτίαι τῷ ἔθνει. Sic nulla fuerit lacuna. ^g ἓν παροιμία ἐστίν ex conject. scripsi: sed verba οὐ μόνον malim ante ista reposita. In MSto erat ἓν παροιμία ἔφη. Unde Reiskius ἐφ' ὀνόματι suspiciatus est legend. pro ἔφη οὐ μόνον. Vulgo ex Ursini ingenio editur ἡ παροιμία ἔφη. ^h λαιᾷ correxit Ursinus. μιᾷ erat in cod. ⁱ ἀποστέλλειν maluit Reisk. ^k Lacunæ signum, quod vulgo in fine post τοῦ πολέμου ponebatur, ante ἵνα γένηται repositum. Supplere Reiskius iussit ἐπιμνησθῆσθαι aut aliquid simile. Nec sic tamen satis sana oratio. ^l Vulgo λύσις περὶ τοῦ πολέμου. Delevi præposit. monente eodem Reiskio.

fuerant, pessimus quisque, et diis exosus, pestes suæ gentis: hi igitur non solum, quæ dextra dabantur a Romanis, ut est in proverbio, læva accipiebant manu; sed plane, ut verbo expediam, delirabant. Existimabant enim universi, Romanos propter bella, quæ in Africa atque Hispania gerebant, metu Achæorum, ne et hi arma in ipsos sumerent, quidvis pati et quidvis dicere paratos esse. Idcirco suum hoc tempus esse rati, legatis quidem benigne respondent: velle se nihilominus Thearidam legatum Romam ad

senatum mittere; ipsi interim Tegeam irent, et cum Lacedæmoniis agerent, ut de consensu omnium finis aliquis huic bello imponatur. Hoc dato responso, miseram gentem in societatem destinatæ pridem malitiæ suæ deinceps trahunt. Neque hoc sane mirum, quum et rerum omnium rudes et pravi homines essent, qui ad gubernacula publicæ rei tunc sedebant.

III. Ultima vero perniciēs hoc modo est consummata. Quum Tegeam profectus esset Sextus, et Lacedæmonios eo accivisset, ut communi consensu sta-

τὴν τε περὶ τῶν προγεγονότων ἰγκλημάτων δικαιοδοσίαν, A. U. 607.
καὶ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον ἱποχὴν. ἕως ἂν πέμψωσι
3 Ῥωμαῖοι τοὺς περὶ τῶν ὅλων ἱπισκεψομένους· συνιδρύ- Critolaus
σαντες οἱ περὶ τὸν Κριτόλαον ἔκριναν, ⁱⁱⁱ πλείστους μὲν descrip-
Sextum.
ἄλλους διακλίνειν τὴν ἀπάντησιν, τὸν δὲ Κριτόλαον
4 προάγειν εἰς τὴν Τεγέαν. ⁱⁱ Ὁ μὲν οὖν προειρημένος,
ἤδη σχεδὸν ἀπηλπικότων τῶν περὶ τὸν Σέξτον, ἦλθε.
5 Γενομένης δὲ συγκαταστάσεως πρὸς τοὺς Λακεδαιμο-
νίους, εἰς οὐδὲν συγκατέβαινεν, φήσας, οὐκ ἔχειν ἐξου-
σίαν οὐδὲν οἰκονομεῖν ἄνευ τῆς τῶν πολλῶν γνώμης·
ἐπανοίσειν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς τὴν ἐξῆς, ἔφη, σύνοδον,
6 ἥτις ἔμελλε γενέσθαι μετὰ μῆνας ἕξ. Διὸ σαφῶς
ἐγινγόντες οἱ περὶ τὸν Σέξτον ἐβелоκακοῦντα τὸν Κριτό-
λαον, καὶ δυσχεραίνοντες ἐπὶ τοῖς ἀπαντωμένοις, τοὺς
μὲν Λακεδαιμονίους ἀπέλυσαν εἰς τὴν οἰκείαν· αὐτοὶ δ'
ἐπανῆγον εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατεγνώκότες ἄγνοιαν καὶ
7 γμανίαν τοῦ Κριτολάου. Ὁ δὲ Κριτόλαος, χωρισθέντων Ad odium
Roman.
conciat
Achæos.
τούτων, ἐπιπορευόμενος κατὰ τὸν χειμῶνα τὰς πόλεις,
ἐκκλησίας συνῆγε, προφάσει μὲν χρώμενος, ὅτι βού-
λεται τὰ ρηθέντα πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ⁱ καὶ πρὸς
8 τοὺς ἐν τῇ Τεγέᾳ διασαφεῖν αὐτοῖς· τῇ δ' ἀληθείᾳ,
κατηγορίαν ποιούμενος Ῥωμαίων, καὶ πᾶν τὸ λεγόμενον

^m Utique τοὺς μὲν ἄλλους malim. ⁿ Ὁ et προειρημένος correxit Urs. οἱ et προειρημένοι erat in cod. ^o ἥτις ἔμελλε γενέσθαι idem correxit Urs. cum in cod. esset σύνοδον αὐτῇ γενέσθαι. ^p Verba καὶ πρὸς post Λακεδαιμονίους deleta voluit Reisk.

tuerent cum de satisfactione pro acceptis injuriis, tum de cessatione belli, donec mitterentur a Romanis, qui de summa rerum statuerent; interim consultans *Critolaus* cum suis, faciendum decrevit, ut ceteri quidem ad indictum cætum non venirent, sed solus *Critolaus* Tegeam se conferret. Eo igitur ille, postquam *Sextus* omnem prope jam spem ejus adventus amiserat, pervenit. Ubi vero cœptum est de controversiis disputari cum Lacedæmoniis; nihil remittens *Critolaus*, dixit, absque populi consensu de nulla re statuerese posse; ceterum omnia se ad Achæos proximo conventu, (is post sex menses

erat celebrandus,) relaturum. Igitur *Sextus*, satis intelligens, Critolaum data potestate de industria uti nolle, iniquo animo quod acciderat ferens, Lacedæmoniis domum suam dimissis, in Italiam est reversus, hoc de Critolao judicium referens, et pravi ingenii hominem esse, et plane furiosum. *Critolaus* autem, post hujus discessum, civitates omnes per hiemem circumiens, populum ubique in concionem vocare; in speciem quidem, ut quæ acta cum Lacedæmoniis essent, et cum iis qui Tegeam convenerant, expone-ret; re autem vera, ut Romanos accusaret, omnia illorum dicta in dete-

OL. 138. 1. ὑπ' ἐκείνων ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκδεχόμενος. Ἐξ ὧν δυσμέ- 9
 νειαν καὶ μῖσος ἐννεργάζετο τοῖς ὄχλοις. Ἄρα δὲ 10
 τούτοις παρήγγειλε τοῖς ἄρχουσι, μὴ πράττειν τοὺς
 ὀφειλέτας, μηδὲ παραδέχεσθαι τοὺς ἀπαγομένους εἰς
 φυλακὴν πρὸς τὰ χρεῖα, καὶ τοὺς ἐράνους ἐπιμόνους
 ποιεῖν, ἕως ἂν λάβῃ τὰ τοῦ πολέμου κρίσιν. Λοιπὸν 11
 ἐκ τῆς τοιαύτης δημαγωγίας πᾶν τὸ λεγόμενον ὑπ'
 αὐτοῦ πιστὸν ἐγίγνετο, καὶ πρὸς πᾶν τὸ παραγγελλό-
 μενον ἔτοιμον ἦν τὸ πλῆθος, ἵπερι μὲν οὖν τοῦ μέλλοντος
 ἀδυνατοῦν προνοεῖσθαι, τῇ δὲ ἵπαρ αὐτὰ χάριτι καὶ
 ῥαστώνῃ δελεαζόμενον.

Q. Cæci-
 lius, præses
 Maced.
 legatos
 mittit ad
 Achæos.

IV. Ὁ δὲ Κόϊντος ὁ Καικίλιος, ἐν τῇ Μακεδονίᾳ
 τάδε πυνθανόμενος, καὶ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ γενομένην
 ἀκρίσιαν καὶ ταραχὴν, ἐξέπεμψε πρεσβευτὰς, Γνάϊον
 Παπεῖριον, καὶ τὸν νεώτερον * *, σὺν δὲ τούτοις, Αὐλὸν
 Γαβίνιον, καὶ Γάϊον Φάννιον· οἳ καὶ, συνηγμένων τῶν 2
 Ἀχαιῶν εἰς Κόρινθον, κατὰ τύχην ἐλθόντες εἰς τοῦτον
 τὸν καιρὸν, καὶ παραχθέντες εἰς τὰ πλήθη, διετίθεντο
 πολλοὺς οὗτοι καὶ φιλανθρώπους λόγους, παραπλησίους
 τοῖς τῶν περὶ τὸν Σέξτον· πᾶσαν ἐνδεικνύμενοι φιλοτι- 3
 μίαν, χάριν τοῦ μὴ παραβῆναι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς
 ὀλοσχερεστέραν ἀπέχθειαν πρὸς Ῥωμαίους, μήτε διὰ

9 Delere οὖν jussit Reisk. ἵπαρ αὐτὰ correxi, monente eodem Reisk.
 Vulgo παρ' αὐτοῦ. * Post νεώτερον hiatum indicare malui, quam corruptum
 nomen ἄλιωνα μαῖνον exhibere, quod erat in cod. Ursini; quod temere Ursinus
 in Σκηπίωνα Ἀφρικανὸν mutavit. Acutius Freinshemius Ἀλίων Λαμίαν, *Ælium*
Lamiam, suspicatus est.

rius interpretans. Qua ratione effi-
 ciebat, ut vulgi turba ubique inimici-
 tias atque odium ingens Romani no-
 minis conciperet. Simul cum magi-
 stratibus egit, ut exigendi nomina jus
 ne esset creditoribus, neve ducentem
 sequi æris alieni gratia necesse esset,
 ad belli finem usque debitorum solu-
 tione dilata. His igitur artibus deli-
 nita plebes, quidquid ille diceret, pro
 certo habere, quidquid imperaret, velle
 exsequi. Quippe multitudo, futuri
 improvida, præsentī beneficio et leva-
 mento inescabatur.

IV. Tum vero Q. Cæcilius, Mace-

doniæ præses, cognito, quam pravis
 consiliis, quamque perturbate res in
 Peloponneso administrarentur, Cn.
Papirium et juniorem * legatos misit,
 et una cum his *Aulum Gabinium* et
C. Fannium. Hi, quum Achæorum
 concilium Corinthi celebraretur, forte
 ipsi eodem tempore illuc adveniunt,
 productique ad populum singulari hu-
 manitate conditos sermones habent,
 iis, plane geminos, quibus ante Sextus
 fuerat usus; summo studio impedire
 contentendas, ne Achæi, vel propter
 discordias, quæ illis erant cum Lace-
 dæmoniis, vel propter alienatam men-

τῆς πρὸς Λακιδαιμονίους προφάσις, μήτε διὰ τῆς πρὸς Α. Ὑ. 607.
 4 αὐτοὺς ἐκείνους ἀλλοτριότητος. Ὡν οἱ μὲν πολλοὶ ^{Legati}
 διακούοντες, οὐδαμῶς ἀνείχοντο· χλιυάζοντες δὲ τοὺς ^{Rom. ejl-}
 5 πρίσβεις μετὰ θορύβου καὶ κραυγῆς ἐξέβαλλον. καὶ ^{ciuntur}
 γὰρ συνηθροίσθη πλῆθος ἑργαστηριακῶν καὶ βαναύσων
 ἀνθρώπων, ὅσον οὐδέποτε· [καὶ] ὅτι πᾶσαι μὲν ἰκέρυζον
 αἱ πόλεις, πανδημεὶ δὲ καὶ μάλιστα πῶς ἡ τῶν Κοριν-
 6 θίων. Ὀλίγοις δὲ τισι καὶ λίαν ἤρεσκε τὰ λεγόμενα
 7 διὰ τῶν πριεσβευτῶν. Ὁ δὲ Κριτόλαος, ὥσπερ κατ' ^{Critolaus}
 εὐχὴν ὑποθέσεως ἐπειλημμένος, καὶ θιάτρου συνειθου- ^{insolens in}
 σιώντος καὶ παρεστηκότος ταῖς διανοίαις, κατανίστατο ^{Romanos,}
 μὲν τῶν ἀρχόντων, διέσυρε δὲ τοὺς ἀντιπολιτευομένους,
 ἐνεπαρρησιάζετο δὲ τοῖς τῶν Ῥωμαίων πριεσβευταῖς·
 8 φάσκων, βούλεσθαι μὲν ὅτι Ῥωμαίους φίλους ὑπάρχειν,
 9 δεσπότας δ' οὐκ ἂν εὐδοκῆσαι κτησάμενος. Καθόλου δὲ ^{Achaëos ad}
 παρῆναι, λέγων, ὥς, εἰ μὲν ἄνδρες ὧσιν, οὐκ ἀπορή- ^{bellum}
 10 σουσι συμμάχων· εἰ δ' ἀνδρόγυνοι, κυρίων. καὶ πολλὰ ^{concitat.}
 δὴ τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἔμπορεύων καὶ μεθο-
 11 δευόμενος, ἐκίνει καὶ παρῶξυνε τοὺς ὄχλους. Ἐποίει δ'
 ἐμφάσεις καὶ περὶ τοῦ μὴ τυχόντως χρῆσθαι ταῖς

¹ Forsan ἑργαστικῶν. ² καὶ ante πᾶσαι ex conject. inserui; monente etiam Reiskio. ³ ἰκέρυζων voluit Reisk. ⁴ Ῥωμαίων erat in Ursini cod. Hinc Ῥωμαίων φίλος voluerat Reisk. ⁵ Forsan excedit πρὸς τὸν πόλεμον. παρῆναι suspicatus est Reisk. ⁶ Pro ἔμπορεύων, idem conjecerat ἐμπιρεύων.

tem ab ipsius populi Romani amicitia, odium illius penitus susciperent. Hæc quum audiret multitudo non se continuit; sed legatos subsannans, cum tumultu ac clamore concione ejecit. Tanta enim hominum, in officinis degere adsuetorum, et sordidas artes exercentium, turba convenerat, quanta vix temere alias: et quum omnes tunc civitates stultitia, quasi populari quodam morbo, tenerentur; Corinthiorum tamen præ ceteris publica exstitit amentia insignita. Pauci quidam fuere, quibus legatorum oratio adprime placebat. At Critolaus, exoptatam occasionem nactus, et concio-

nem etiam pariter secum furentem et alienatam mente, adversus magistratus cæpit insurgere, calumniari quicumque a se in republica dissentirent, licenterque insultare Romanorum legatis, dicens, *socios quidem habere se velle Romanos; dominos non passurum.* Hortari denique Achæos ac dicere, si viri essent, socios non defuturos: sin autem semiviri, dominos. Multa item alia in eam sententiam mendacium mercatorum ad instar jactans, et ad fallendum comminiscens, hominum faciem commovebat atque concitabat. Quin etiam ex dictis factisque suis intelligi volebat, non temere hæc se

Ol. 138. 1. ἐπιβολαῖς· ἀλλὰ καὶ τῶν βασιλέων τινὰς, καὶ ^b τῶν πολιτευμάτων ἕνια κοινωνεῖν αὐτῷ τῆς προθέσεως.

Critolaus
Achæos
conceitat
adv. Ro-
manos.

V. Τῶν δὲ τῆς γερουσίας βουλομένων ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ κωλύειν αὐτὸν τῶν τοιούτων λόγων· περισπασάμενος τοὺς στρατιώτας, κατανίστατο, κελεύων προσελθεῖν, ἐγγίσαι, τολμῆσαι τινα μόνον ἄψασθαι τῆς χλαμίδος. Καθόλου δ' ἔφη, πολὺν ἤδη χρόνον ² παρακατεσχηκῶς αὐτὸν, οὐκ ἔτι δύνασθαι καρτερεῖν, ἀλλ' ἐρεῖν τὸ φαινόμενον. δεῖν γὰρ οὐ Λακεδαιμονίους, ³ οὐδὲ Ῥωμαίους ἀγωνιᾶν οὕτως, ὥς τοὺς ἐξ αὐτῶν συνεργοῦντας ^c τοῖς ἐχθροῖς· εἶναι γάρ τινας, τοὺς πλείον Ῥωμαίοις εὐνοοῦντας καὶ Λακεδαιμονίοις, ἢ τοῖς σφετέροις πράγμασι. Καὶ τούτων πίστιν ἔφερεν. Ἐφη ⁴ γὰρ, Εὐαγόραν τὸν Αἰγία, καὶ τὸν Τριτταία ^d Στρατήγιον, πάντα τὰ λεγόμενα δι' ἀπορρήτων ἐν ταῖς συναρχαίαις διασαφεῖν τοῖς περὶ τὸν Γνάϊον. Τοῦ δὲ ⁵ ^d Στρατηγίου συμμεμιχέναι μὲν τοῖς ἀνθρώποις ὁμολογοῦντος, καὶ μετὰ ταῦτα συμμίζειν φάσκοντος, φίλοις οὔσι καὶ συμμάχοις, ἀνηγγελκέναι δὲ ὀρκιζόμενος μηδὲν τῶν ἐν ταῖς συναρχαίαις εἰρημένων· ὀλίγοι μὲν τινες ἐπίστευον, οἱ δὲ πλείους προσεδέχοντο τὰς διαβολάς. Ὅ6

^b τῶν πολιτευμάτων ex Ursini ingenio est profectum. In cod. erat τῶν πολιτευμένων, quod si servatum cupis, intelliges eos qui rebus publicis præsumunt.

^c τοῖς ἐχθροῖς ex ora cod. in contextum recepit Urs. quum ibi esset τοῖς αὐτοῖς. αὐτοῖς absque artic. maluerat Reisk. ^d Pro Στρατήγιον et Στρατηγιον videtur utique Στράτιον et Στρατίου legendum.

moliri; verum et regum nonnullos, et quasdam etiam respublicas conspirare secum in eodem proposito.

v. Quum vero reprehendere ipsum senatus vellet, et, ne ejusmodi sermones haberet, impedire; secedere jussis militibus qui ipsum stipabant, contra surrexit, jubens accedere quemquam et adpropinquare sibi, audereque vel chlamydem suam adtingere. Postremo dixit, quum per diu se continuisset ægre, temperare jam sibi amplius non posse, quo minus animi sui sententiam aperiret. Scilicet, debere Achæos non tam ab Lacedæmoniis aut Romanis timere, quam civibus suo ex numero, qui cum hostibus facerent: esse enim nonnullos,

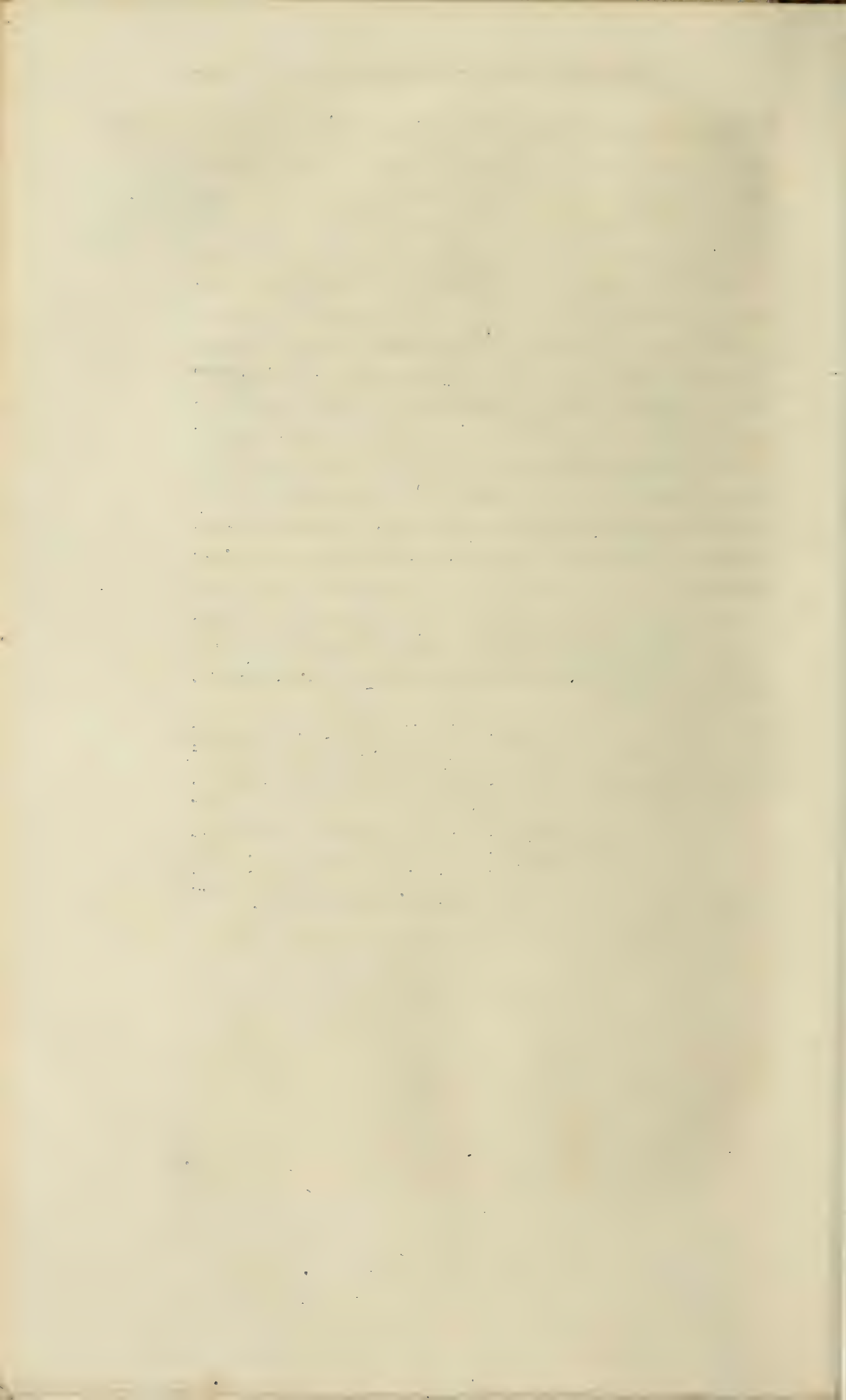
qui Romanis et Lacedæmoniis magis, quam suæ reipublicæ, faveant. Cujus accusationis ut fidem faceret, adjecit, Evagoram Ægiensem et Strategium [sive Stratum] Trittæensem omnia, quæ arcano dicerentur in conventibus magistratuum, Cnæo (Papirio) solere renunciare. Strategio vero, locutum quidem se cum Romanis, fatente, et posthac etiam locuturum confirmante, utpote qui amici ac socii gentis Achæorum essent, sed renunciasse illis nihil eorum, quæ in conventibus magistratuum essent dicta, ut qui silentium jurasset; pauci fuere, qui fidem illius verbis haberent; plures pronis auribus calumnias admiserunt. Critolaus

δὲ Κριτόλαος παροξύνας τοὺς ὄχλους, διὰ τῆς τούτων A. U. 807.
Crito laus
 κατηγορίας ἔπεισε τοὺς Ἀχαιοὺς, πάλιν ψηφίσασθαι, Achæos
 λόγῳ μὲν, τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον, ἔργῳ conciat
adv. Ro-
 7 δὲ τὸν πρὸς Ῥωμαίους· καὶ προσεμέτρησεν ἕτερον ψή- manos.
 φισμα παράνομον, ὥστε κυρίους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους,
 οὓς ἂν ἐπὶ στρατηγία αἰρήσωνται· δι' ἃ τρόπον τινὰ
 8 μοναρχικὴν ἀνέλαβεν ἑξουσίαν. Οὗτος μὲν οὖν ταῦτα
 διοικησάμενος, ἐγίγνετο περὶ τὸ πραγματοκοπεῖν, καὶ
 Ῥωμαίοις ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας, οὐδενὶ λόγῳ τοῦτο
 πράτταν, ἀλλὰ πάντων ἀσεβέστατοις καὶ παρανομη-
 9 τάτοις ἐπιβαλόμενος. Τῶν δὲ πρέσβων ὁ μὲν Γναῖος εἰς
 Ἀθήνας ἀπῆρεν, καὶ κεῖθεν εἰς Λακεδαίμονα, προσεδρεύ-
 σων τοῖς καιροῖς, ὁ δ' Ἐὐῦλος εἰς Ναύπακτον, οἱ δὲ δύο
 μέχρι τῆς τοῦ Καικιλίου παρουσίας ἔμειναν ἐν ταῖς
 Ἀθήναις. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἐν τού-
 τοις ᾤν.

^c πάντων κυρίους suspicius est Reisk. ^f ἐπὶ στρατηγία ex ejusdem viri
 conject. scripsi. Vulgo ἐπὶ στρατοπεδίᾳ, quod ita interpretatus est Casaub. ut
 quacumque aliquis loca expeditione ista (at id esset στρατία) cepisset, eorum
 dominus esset. ^g Αὔλος rursus Reiskii debeo ingenio. Vulgo ἄλλος. Αἴλιος
 suspicius erat Freinshem.

vero, criminatione istorum concitata
 multitudine, persuasit Achæis, ut de-
 nuo bellum decernerent, verbis quidem
 adversum Lacedæmonios, revera adver-
 sus Romanos. Ac præterea iniquum
 alterum decretum expressit, ut sum-
 mam (illius belli administrandi) pot-
 estatem haberent illi viri, quos præ-
 tores elegissent. Hoc ille pacto effe-
 cit, ut solus in Achæorum gente mo-
 narchicam, prope dixerim, potentiam
 obtineret. Atque his ita præstructis,

sedulo id cœpit agere, ut res novas
 moliretur, et Romanos adgrederetur;
 sine caussa ille quidem; sed potius
 rem ausus maxime impiam atque in-
 justissimam. E legatis Cnæus Athe-
 nas est profectus, inde Spartam, tem-
 porum occasiones eo loci præstolatu-
 rus: Aulus Naupactum abiit; reliqui
 duo, ad Cæcilii adventum usque,
 Athenis substituerunt. Ea tum in PE-
 LOPONNESO rerum facies erat.

ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ΕΝΝΑΤΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Ex historia EXCIDII CARTHAGINIS.

*

*

*

Ol. 138. 1.
A. U. 607.

Asdrubal,
dux Pæno-
rum.

1. **ΑΣΔΡΟΥΒΑΣ**, ὁ στρατηγὸς Καρχηδονίων, κενό-
δοξος ἦν καὶ ἀλαζών, καὶ πολὺ κεχωρισμένος τῆς πρα-
γματικῆς καὶ στρατηγικῆς δυνάμεως. Πολλὰ δ' εἰσὶ
2 σημεῖα τῆς ἀκρισίας αὐτοῦ. Πρῶτον μὲν γὰρ παρῆν
ἐν πανοπλία, ἥνικα ^bΓολοσσῇ συνεγίνετο, τῷ τῶν Νο-
μάδων βασιλεῖ, πορφυρίδα θαλαττίαν ἐπιπεπορημένος,
3 μετὰ μαχαιροφόρων δέκα. Ἐπειτα προβάς ἀπὸ τῶν
δέκα ὅσον εἴκοσι πόδας ἀπέστη, καὶ προβεβλημένος
τάφρον καὶ χάρακα, κατένευε τῷ βασιλεῖ ^cπροΐναι
4 πρὸς αὐτὸν, καθῆκον γίγνεσθαι τὸναντίον. Οὐ μὲν,
ἀλλ' ὁ Γολοσσῆς, ἀφελῶς ἔχων Νομαδικῷ τινι τρόπῳ,
μόνος προσῆει πρὸς αὐτόν· καὶ προσεγγίσας ἤρετο, τίνα
5 φοβούμενος τὴν πανοπλίαν ἔχων ἦκε. Τοῦ δ' εἰπόντος,

Gulussa,
rex Numi-
darum.

Asdrubalis
colloquium
cum Gu-
lussa.

^a ὁ Καρχηδ. στρατ. est apud Suid.
λότσης &c. ^c προΐναι Suidas.

^b Apud Suidam scribitur Γολέσση, Γο-
lussa.

Excerptum Valesianum.

1. **ASDRUBAL**, dux Carthaginiensis, ingenio erat vano et jactabundo, et in rebus gerendis ab imperatoria virtute longe aberat. Vanitatis autem illius multa sunt documenta. Primum enim colloquium habiturus cum Gulussa, Numidarum rege, lorica et reliquis tectus armis accessit, chlamydem ex purpura marina gestans, fibula adstrictam, decemque stipatus

satellitibus. Deinde a satellitio progressus viginti fere pedum spatio, vallo ac fossa, munitus, regi per nutum significavit, ut ad se accederet; quum utique contrarium fieri debuisset. Sed Gulussa, simplici cultus Numidarum more, solus ad eum accessit. Cumque adpropinquasset, interrogavit, cujusnam metu thorace omnibusque armis contextus venisset. Ille

Ol. 158. 1.
Asdrubalis
colloquium
cum
Gulussa.

ὅτι Ῥωμαίους· οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολοσσῆς, ἔδωκας
σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην. Πλὴν 6
τί ^dβούλει καὶ τί παρακαλεῖς; φησὶν. Ὁ δ' Ἀσδρού-
βας, ἐγὼ, φησὶ, πρεσβευτὴν σε παρακαλῶ γενέσθαι πρὸς
τὸν στρατηγὸν, ^eκαὶ πᾶν ἀναδέχεσθαι, διότι ποιήσομεν
τὸ προσταττόμενον· μόνον ^fἀπόσχεσθε τῆς ταλαιπώρου
πόλεως ταύτης. Καὶ ὁ Γολοσσῆς, παιδικὴν δοκεῖς μοι, 7
φησὶν, ἀξίωσιν ἀξιοῦν, ὧ βέλτιστε. ὑπὲρ ὧν γὰρ ἐξ 8
ἀκραιῶν πρεσβεύομενοι, ἔτι καθημένων ἐν Ἰτύκῃ Ῥω-
μαίων, οὐκ ἐδύνασθε πείθειν, τίνι λόγῳ νῦν ἀξιοῖς ταυτά
σοι συγχωρεῖσθαι, περιτετειχισμένος καὶ κατὰ γῆν καὶ
κατὰ θάλατταν, καὶ σχεδὸν ^gἅπαξ ἀπεγνωκὼς τὰς τῆς
σωτηρίας ἐλπίδας. Ὁ δ' Ἀσδρούβας, ἀγνοεῖν αὐτὸν, 9
ἔφη. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς ἔξωθεν συμμάχοις ἀκμὴν καλὰς
ἐλπίδας ἔχειν· (οὐ γάρ που τὰ περὶ τοὺς ^hΜαυρουσίους
ἠκηκόει, ⁱκαὶ τὰ περὶ πᾶν ὑπαίθρων δυνάμεων) καὶ οὐκ
ἀπελπίζειν τὰ κατ' αὐτούς· μάλιστα δὲ πεποιθέναί τῇ
τῶν θεῶν συμμαχίᾳ καὶ ταῖς ἐν ἐκείνοις ἐλπίσιν. Οὐ 10
γὰρ περιόψεσθαι σφᾶς προφανῶς παρασπονδουμένους,
ἀλλὰ πολλὰς δώσειν ἀφορμὰς πρὸς σωτηρίαν. Διὸ 11
παρακαλεῖν ἡζίου τὸν στρατηγὸν, καὶ τῶν θεῶν ἔνεκεν
καὶ τῆς τύχης, φείσασθαι τῆς πόλεως· εἰδότα σαφῶς,

^d βούλει correxi. Vulgo βούλη. ^e Forsan καὶ ἀναδέχεσθαι, διότι πᾶν ποιήσο-
μεν. ^f ἀπόσχεσθε ex MSto revocavi. Vulgo ἀποσχίσθαι ex Valesii conject.
g Forsan ἀπάσας. ^h Μαυρουσίους ex conject. scripsit Vales. Μαύρους erat in
cod. ⁱ Vulgo καὶ τὰ περὶ τῶν ὑπαίθρων δυνάμεων, ὅτι σώζονται, καὶ οὐκ ἀπὸ λπ.
Priora verba cum præcedentibus parenthesi includenda putavi, et verba ὅτι
σώζονται delevi, ut importune adsuta, nisi forte excidit πιθόμενος ὅτι σώζ. aut
aliquid simile.

cum Romanos metuere se dixisset: recte vero, inquit Gulussa; ni enim ita esset, numquam te in urbem inclusis-
ses, nulla præsertim necessitate impul-
sus. Sed agedum, quid est quod postu-
las? Ego vero, ait Hasdrubal, a te
peto, ut apud imperatorem Romanum
legationem obire velis, ac spondere, nos
imperata cuncta esse facturos: modo ab
hac misera civitate abstinete! At Gu-
lussa, Puerile, inquit, videtur esse,
quod flagitas, vir bone. Quæ enim
rebus adhuc integris, legatione missa,
sedentibus etiam tum Uticæ Romanis,
impetrare non potuistis, qua nunc ra-
tione adductus tibi concedi postulas, cum

undique terra ac mari operibus circum-
datus, nulla propemodum salutis reliqua
spe, tenere? Hasdrubal vero, falli
eum, respondit: nam et foris sociorum
auxiliis plurimum se confidere, (quippe
nondum acceperat nuncium de Mau-
ris, nec de copiis regioni præsidenti-
bus:) neque porro se ipsos de rebus suis
desperare: maxime vero in ope deorum
immortalium spem repositam habere.
Non enim neglecturos Deos injurias
Pænis illatas, ac fœderum violationem;
sed multas ad salutem opportunitates
sibi oblaturas. Proinde rogabat, ut
imperatorum monebat, deorum ac for-
tunæ causa civitati parcere ut vellet;

διότι, μὴ, δυνάμεινοι τυχεῖν τούτου, κατασφαγήσονται l. u. 607.
 12 πρῶτον, ἢ παραχωρήσουσι ταύτης. Τότε μὲν οὖν
 ταῦτα καὶ παραπλήσια διαλεχθέντες ἐχωρίσθησαν, τα-
 ξάμενοι μετὰ τρίτην ἡμέραν πάλιν συμπορεύεσθαι.

II. Τοῦ δὲ Γολοσσοῦ μεταδόντος τῷ στρατηγῷ περὶ Gulussa et Scipio.
 τῶν εἰρημένων· γελάσας ὁ Πόπλιος, Ταῦτα μέλλων
 ἀξιοῦν, ἔφη, τοιαύτην καὶ τηλικαύτην ἀσέβειαν εἰς τοὺς
 αἰχμαλώτους ἡμῶν ἐνεδείξω, καὶ νῦν ἐπὶ τοῖς θεοῖς τὰς
^kἐλπίδας ἔχεις, παραβεβηκώς [^lτοὺς θεῖους] καὶ τοὺς
 2 τῶν ἀνθρώπων νόμους. Τοῦ δὲ βασιλέως βουλομένου τι
 προσυπομιμνήσκειν τὸν Σκιπίωνα, καὶ μάλιστα, ^mδιότι
 3 δεῖ συντέλειαν ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι· χωρὶς γὰρ
 τῶν ἀδῆλων καὶ τὴν κατάστασιν τῶν ὑπάτων ἤδη συν-
 εγγίζειν, ἥς δεῖν, ἔφη, στοχάζεσθαι, μὴ, τοῦ χειμῶνος
 προκαταλαβόντος, ἐπελθὼν ἕτερος ἀκονιτὶ λάβῃ τὴν ἐπι-
 4 γραφὴν τῶν ἐκείνου πόνων· καὶ δὴ τούτων λεγομένων, Scipionis mandata ad Asdrubalem.
 ἐπιστήσας ὁ στρατηγὸς ἐκέλευσεν ἀναγγέλλειν, διότι
 δίδωσι τὴν ἀσφάλειαν αὐτῷ καὶ γυναικί, καὶ τέκνοις,
 καὶ δέκα τῶν συγγενῶν φίλων οἰκίαις, σὺν δὲ τούτοις
 δέκα τάλαντα λαβεῖν ἐκ τῶν ἰδίων ὑπαρχόντων, καὶ τῶν
 5 οἰκετῶν ⁿἐξ ἀνάγκης, οὓς ἂν ^oαἰρῇται. Ταῦτα μὲν
 οὖν ὁ Γολοσσῆς ἔχων τὰ φιλάνθρωπα, συνήει πρὸς τὸν

^k ἐλπίδας ἔχεις correxit Vales. ἔχων erat in cod. ^l Duo verba τοὺς θεῖους ex
 conject, adjecit idem Vales. Videri fortasse potiore jure poterat τοὺς τῶν θεῶν
 scriptum reliquisse Polybium: a quibus verbis in sequentia aberravit Librar-
 rius. ^m διότι δεῖ συντέλειαν ex conject. scripsi. Vulgo διότι συντελεῖ ἐπιτίθεσθαι.
ⁿ Pro ἐξ ἀνάγκης Valesius suspicatus est ἔξ, servos sex, deleto vocab. ἀνάγκης.
 Equidem suspicatus eram ἐξινίγκαι vel ἐξινίγκειν. ^o αἰρῇται correxi. Vulgo
 αἰρεῖται.

et pro certo haberet, nī id impetrarint,
 prius omnes mactandos esse, quam dedi-
 tionem facturos. His tum ac simili-
 bus dictis e colloquio discesserunt,
 constituto rursus in perendinum diem
 congressu.

II. Ubi vero Gulussa sermones utrim-
 que habitos imperatori renunciavit;
 subridens Scipio: Hæccine, inquit,
 postulaturus, tali tantæ impietate in
 captivos es nostros usus, et nunc in deo-
 rum ope spem positam habes, quum di-
 vina et humana jura violaris? Inde
 Rex Scipionem admonere cum insti-
 tisset, utile esse ipsius rationibus, finem

bello imponere; nam, præter incertos
 casus martemque communem, comitia
 quoque consularia prospiciendum esse,
 ne, si interim præterisset hiems, super-
 veniens deinde alius titulum ac lauream
 ipsius laborum sine sudore interciperet:
 hæc cum animadverteret Scipio, Gu-
 lussam id Hasdrubali renunciare jus-
 sit, ipsi, uxoriq; ac liberis, et propin-
 quorum amicorumque familiis decem,
 veniam ac securitatem Scipionem con-
 cedere: præterea decem talenta ut ex
 bonis suis capiat, ac servos, quoscumque
 ex omni familia selegisset. His man-
 datis satis humanis Gulussa tertio die

OL. 158. 1. Ἀσδρούβαν τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν. Ὁ δὲ πάλιν ἐξεπο-⁶
 ρεύετο μετὰ μεγάλης ἀξίας ἐν τῇ πορφυρίδι καὶ τῇ
 πανοπλῖα βάδην, ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγωδαῖς τυράν-
 νους πολὺ τι προσοφείλιν. Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει⁷
 σάρκινος, τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήφει, καὶ τῷ χρώ-
 ματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν, ὥστε δοκεῖν ἐν
 πανηγύρει που διαιτᾶσθαι παραπλησίως τοῖς σιτευτοῖς
 βουσὶν, ἀλλὰ μὴ τηλικούτων καὶ τοιούτων κακῶν προσ-
 τατεῖν, ὧν οὐδ' ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διεξιὼν οὐδεὶς. Οὐ⁸
 μὴν, ἀλλ' ἐπεὶ συνῆλθε τῷ βασιλεῖ, καὶ δῖήκουσε τῶν
 ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ προτεινομένων, πολλάκις τὸν μηρὸν
 πατάξας, τοὺς θεοὺς καὶ τὴν τύχην ἐπικαλεσάμενος,
 οὐδέποτε ταύτην ἔσεσθαι τὴν ἡμέραν ἔφασκεν, ἐν ᾗ
 συμβῆσεται τὸν ἥλιον Ἀσδρούβαν βλέπειν ἅμα καὶ
 τὴν πατρίδα πυρπολουμένην· καλὸν γὰρ ἐντάφιον εἶναι⁹
 τοῖς εὖ φρονοῦσι τὴν πατρίδα καὶ τὸ ταύτης πῦρ.
 Ὡσθ', ὅτε μὲν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ τις βλέψει,¹⁰
 θαυμάζειν τὸν ἄνδρα καὶ τὸ μεγαλόψυχον τῶν λόγων·
 ὅτε δ' εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν πραγμάτων, τὴν ἀγεννίαν
 καταπλήττεσθαι καὶ τὴν ἀνανδρίαν· ὅς πρῶτον μὲν,¹¹
 τῶν ἄλλων πολιτῶν διαφθειρομένων ὀλοσχερῶς ὑπὸ τοῦ

Asdrubalis
 responsum.

P καὶ κοιλίαν cum Toupio scripsi. κοιλίαν ex Suida jam adsciverat Valesius, ommissa partic. καὶ. καὶ λίαν erat in cod. Peiresc. quod defendit Reiskius, καὶ λίαν εἰλήφει (scil. τὴν σάρκα,) vel καὶ λίαν ἀνείλήφει. Apud Suidam autem est: ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν καὶ κοιλίαν εἰλήφει. ὅτε μὲν adscivi ex Suida: vulgo ὅταν μὲν. ἱ ἐκπλήττεσθαι Suid.

ad condictum cum *Hasdrubale* colloquium venit. At ille rursus paludamento purpureo armisque omnibus ornatus, cum magno adparatu lentoque gressu, processit; prorsus ut tyrannos, qui in tragædiis spectantur, longe ab ea pompa abesse diceret. Et erat ille quidem natura corpulentus, tunc vero majorem etiam in modum excreverat hominis obesitas, et colore præter naturam erat adusto atque fusco, ut in mercatu alicubi degere videretur instar saginatorum boum, non civitatem regere tot ac tantis circumdatam calamitatibus, quantas nemo facile ne oratione quidem satis exprimere possit. Ceterum congressus cum

Gulussa, et auditis conditionibus, quæ ipsi ab imperatore Romano offerebantur; femur identidem percutiens, deorumque ac fortunæ invocans fidem, numquam eum diem adfore dixit, quo *Hasdrubal* solem simul aspiciat et patriam igne vastatam: patriæ enim conflantis ruinam bene animatis viris pulcherrimum regi ornamentum esse. Ita quidem, ut, si quis dicta illius spectaverit, mitaturus sit hominem, orationisque pondus et gravitatem obstupescet: sin ejusdem in administrandis rebus intueatur rationem, miraturus sit ignaviam hominis ac molitiam. Qui primum quidem, reliquis civibus fame funditus pereuntibus;

λιμου, πότους αὐτὸς συνῆγε καὶ δευτέρας τραπέζας Λ. U. 607.
 παρτίθετο πολυτελεῖς, καὶ διὰ τῆς ἰδίας εὐεξίας πα-
 12 δειγμάτιζε τὴν ἐκείνων ἀτυχίαν. "Απιστον μὲν γὰρ ἦν
 τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος· ἄπιστον δὲ τὸ τῶν αὐτο-
 13 μολούντων καθ' ἡμέραν διὰ τὸν λίμον. "Επιτα τοὺς
 μὲν διαχλευάζων, οἷς δ' ἐνυερίζων, καὶ φονεύων, κατε-
 πλήττετο τοὺς πολλούς· καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ συνεῖχε
 τὴν ἐξουσίαν, ἣ μόλις ἂν χρῆσαιτο τύραννος ἐν εὐτυ-
 14 χούσῃ πόλει, καὶ ἐν δυστυχηκυῖα πατρίδι. Διὸ καὶ
 λίαν δοκῶ καλῶς ἡμῖν εἰρῆσθαι, διότι προστάτας πρα-
 γμάτων ὁμοιοτέρους τῶν παρὰ τοῖς "Ελλῃσι τότε καὶ
 παρὰ τοῖς Καρχηδονίοις ὑπαρξάντων οὐκ ἂν εὔροι τις
 15 ῥαδίως. τοῦτο δ' ἔσται δῆλον, ὅταν ἐκ παραθέσεως τὸν
 ὑπὲρ ἐκείνων ποιησώμεθα λόγον.

*

*

*

III. ("Ο δὲ σεμνὸς Ἀσδρούβας συνέπεσε τῷ στρα-
 τηγῶ πρὸς τὰ γόνατα, ἐπιλεησμένος τῆς μεγαλοῦ-
 ῥημοσύνης.)

Ol. 158. 2.
 A. U. 608.
 Asdrubal
 ad genua
 accidit
 Scipioni.

*

2 ("Ο δὲ Ἀσδρούβας ἐβουλήθη, τούτῳ συμμίζας, καὶ
 φιλανθρωπηθεῖς, ἀπελθεῖν εἰς τοὺς ἕξω τόπους.)

⁹ Praepositionem ex conject. inserui. Possis et καὶ εὐ δυστυχ. cum Reisk. suspicari. ¹ ποιησώμεθα correxi. Vulgo ποιησόμεθα, sed in cod. erat ποιῶμεθα.
² Duo haec incerti Auctoris fragmenta, ad Polybium ex conjectura retulit Valesius. Alia nonnulla Fragm. huc inserenda, exhibemus in Spicilegio Reliquiarum ex Libro XXXIX.

ipsi convivia agitabat, et secundas mensas opipare instructas adponebat, suaeque cutis nitore ac pinguedine aliorum calamitatem traducebat. Eorum enim, qui quotidie prae fame aut peribant, aut transfugiebant, numerus credi vix potest. Et inter haec ille, aliis illudens, alios contumelia adficiens, atque etiam occidens, terrori erat multitudini. Atque huiusmodi artibus in infelici etiam patria potestatem eam retinuit, qua vix ullus in civitate fortunata tyrannus uteretur. Quamobrem non sine caussa dixisse mihi videor, reipublicae principes similiores iis, qui

per id tempus et Carthagine et in Graecia fuerunt, haud facile posse reperiri. Id vero aliquanto clarius erit, cum utrosque invicem comparabimus.

* * *

III. Superbus vero ille *Asdrubal* imperatori ad genua accidit, superioris magniloquentiae oblitus. (*Suidas in Σεμνός.*)

Asdrubal vero, cum illo congressus, et humaniter exceptus, in extera loca proficisci statuit. (*Suidas in Φιλανθρωπ.*)

OL 158. 2.
A. U. 608.
Carthaginis
ruinam de-
flet Scipio.

Ο δὲ Σκιπίων, Καρχηδόνα ὄρων τότε ἄρδην τελευ- 3
τῶσαν εἰς πανολεθρίαν ἐσχάτην, λέγεται μὲν δακρυῦσαι,
καὶ φανερός γενέσθαι κλαίων ὑπὲρ πολεμίων. Ἐπὶ 4
πολὺ δ' ἔνους ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενός τε, καὶ συνιδὼν,
ὅτι καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἀρχὰς ἀπάσας δεῖ μετα-
βαλεῖν, ὥσπερ ἀνθρώπους, δαίμονα, καὶ τοῦτ' ἔπαθε
μὲν Ἴλιον, εὐτυχῆς ποτε πόλις, ἔπαθε δὲ ἡ Ἀσσυρίων
καὶ Μήδων καὶ Περσῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀρχὴ μεγίστη
γενομένη, καὶ ἡ μάλιστα ἑναγχος ἐκλάμψασα ἡ
Μακεδόνων, [φῆναι·] εἴτε ἐκὼν, εἴτε προφυγόντος αὐτὸν
τοῦδε τοῦ ἔπους·

Ἔσσεται ἡμαρ, ὅταν ποτ' ὁλόωλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
καὶ Πριάμος, καὶ λαὸς εὐμελίῳ Πριάμοιο.

5

Iliad VI. 448 sq.

Πολυβίου δ' αὐτὸν ἐρομένου σὺν παρρησίᾳ, (καὶ γὰρ ἦν 6
αὐτοῦ καὶ διδάσκαλος·) ὅτι βούλοιο ὁ λόγος· φασὶν,
οὐ φυλαζάμενον ὀνομάσαι τὴν πατρίδα σαφῶς, ὑπὲρ ἧς
ἄρα, εἰς τὰνθρώπεια ἀφορῶν, ἐδεδίει. Καὶ τὰδε μὲν 7
Πολύβιος, αὐτὸς ἁκούσας, συγγράφει.

Ἔ Nescio an cum codice Augustano Appiani scribendum sit αὐτὸς ἀκούσαι
συγγράφει, se ipsum audivisse scribit.

(*Appianus in Punicis Cap. 132.*)

At Scipio, Carthaginem funditus
tunc deleri exstinguique videns, illa-
crymasse dicitur, et propalam deflevisse
fortunam hostium. Quum vero diu me-
ditabundus secum cogitasset, urbium,
populorum, imperiorum omnium, non
minus quam singulorum hominum,
mutationi obnoxiam esse fortunam;
idque et Ilium, fortunatam quondam
urbem, et Assyriorum et Medorum et
post istos Persarum imperium, amplis-
simum omnium, et, quod nuper etiam
adhuc splenduerat, Macedonicum, es-
se expertum; sive consulto, sive men-

tem præcurrente lingua, versus illos
Poëtæ pronunciavit:

*Jamque dies aderit, quo concidat Ilion
ingens,
et Priamus Priamique ruat plebs ar-
mipotentis.*

Et a Polybio pro familiaritate (fuerat
enim is præceptor Scipionis) interro-
gatus, quid sibi vellent ea verba; non
dubitavit ingenue fateri, cogitationem
incidisse sibi patriæ, cui timeret, vices
rerum humanarum considerans. Hoc
quidem ipse POLYBIUS, qui ex ore
ejus verba ista audivit, memoriæ pro-
didit.

ΤΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.
BELLUM ACHAICUM.

* * *

1. ΠΥΘΕΑΣ ἦν μὲν ἀδελφὸς Ἀκατίδους τοῦ στα-
δίας, υἱὸς δὲ Κλεομένους· κακῶς δὲ βεβιωκώς, καὶ
δοκῶν ἑαυτῷ παρακεχωρῆσθαι τὴν πρώτην ἡλικίαν.
2 Ὀμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν πολιτείαν θρασὺς καὶ πλεο-
νέκτης, ἡ καὶ δι' Εὐμένους καὶ Φιλεταίρου σωματοποιη-
σάμενος τὰς προειρημένας αἰτίας.

Ol. 138. 2.
A. U. 608.
Pytheas
Thebanus,
altera fax
belli.

*

- II. Τοῦ Κριτολάου τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν
μετηλλαχότος, καὶ τοῦ νόμου κελεύοντος, ἐπ' αὐτὸν συμβῆ-
τι περὶ τὸν ἐνεστῶτα στρατηγὸν, τὸν προγεγονότα δια-
δέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, ἕως ἂν ἡ καθήκουσα σύνοδος
3 γένηται τῶν Ἀχαιῶν· ἐπέβαλε τῷ Διάῳ, χειρίζειν

Obit Crito-
laus prætor
Achæor.

Diaus
prætor,

^a ἰκάντω maluerat Reisk. at non in ἑαυτῷ error latet, sed in sequenti verbo,
pro quo si παρακεχωρῆσθαι reposueris, omnia recte habebunt. ^b καὶ δι' Εὐμ. καὶ
Φιλ. σωματ. κ. τ. λ. Veremur ne nec emendata satis nec integra sint verba:
susplicamurque sic scripsisse Polybium σισωματοποιημένος vel σωματοποιηθείς διὰ
τὰς προειρημένας αἰτίας, per Eumenem et Philetærum opibus et auctoritate auctus
propter prædictas causas.

I.
Excerpta Valesiana.

* * *

I. ERAT Pytheas, Acatidis stadio-
dromi frater, Cleomenis filius: qui,
quum nequiter vixisset, primam il-
lam ætatem sibi condonatam esse exi-
stimabat. Eadem vero audacia et cu-
piditate in republica gerenda est usus;
quæ vitia Eumenis et Philetæri fa-
vore et gratia aluit.

VOL. IV.

II. Post obitum Critolai, prætoris
Achæorum; cum legibus statutum
esset, si quid humanitus prætori hujus
anni accidisset, ut is, qui superiori anno
prætor fuisset, in ejus locum substi-
tueretur, donec legitimi conventus
Achæorum dies advenisset; cura ei

T

Ol. 154. 2. καὶ προεστάναι τῶν κοινῶν πραγμάτων. Διόπερ ἐκπέμ- 3
 Servos 3
 liberat. ψας εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ παραγενόμενος εἰς Ἄργος,
 ἔγραψε ταῖς πόλεσι πάσαις, τῶν οἰκογενῶν καὶ παρα-
 τρόφων τοὺς ἀκμάζοντας ταῖς ἡλικίαις εἰς μυρίους καὶ
 δισχιλίους ἐλευθεροῦν, καὶ καθοπλίσαντας πέμπειν εἰς
 τὴν Κόρινθον. ἐμέρισε δὲ ταῖς πόλεσι τὴν ἐπιβολὴν τῶν 4
 σωμάτων εἰκῇ καὶ ἀνίσως, καθάπερ καὶ περὶ τῶν ἄλλων
 ἔπραττεν. οἷς δ' ἂν ἐλλείπη τὸ τῶν παρατρόφων πλῆθος, 5
 ἀναπληροῦν ἔδει τὴν ἐκάστοις καθήκουσαν μοῖραν ἐκ τῶν
 Pecuniam, ἄλλων οἰκετῶν. Θεωρῶν δὲ τὴν ἀπορίαν τὴν ἐν τοῖς 6
 κοινοῖς ἰσχυρὰν οὔσαν διὰ τὸν πρὸς Λακεδαιμονίου
 γεγονότα πόλεμον, ἐπαγγελίας ποιεῖσθαι συνηνάγκαζε,
 καὶ κατ' ἰδίαν εἰσφέρειν τοὺς εὐπόρους, οὐ μόνον τοὺς
 ἀνδρας, ἀλλὰ καὶ τὰς γυναῖκας. ἅμα δὲ τούτοις παρ- 7
 ae milites 7
 imperat ἡγγεῖλε, πανδημεὶ τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις ἀθροίζεσθαι
 Achaia. μετὰ τῶν ὅπλων εἰς τὴν Κόρινθον. ἐξ ᾧ συνέβαινε 8
 γίγνεσθαι τὰς πόλεις πλήρεις ἀκρισίας, ταραχῆς, δυ-
 σθυμίας. Καὶ τοὺς μὲν ἀπολωλότας ἐπήνουν, τοὺς δ' 9
 ἐκπορευομένους ἡλέουν, καὶ ^bπροσκατεκλαίοντο πάντες
 ὥσανεὶ προορώμενοι τὸ μέλλον· τὴν δὲ τῶν οἰκετῶν 10
^cἀνάστασιν καὶ τὸν ἐπισυρμὸν βαρέως ἔφερον, ὥς ἂν
 τῶν μὲν ἡλευθερωμένων ἄρτι, τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς τὴν
 ἐλπίδα ταύτην μεμετεωρισμένων. Ἄμα δὲ τούτοις οἱ 11

^b προκατεκλαίον voluit Reisk. ^c ἀνάστασιν καὶ ἐπισυρμὸν abductionem inter-
 pretatus est Vales. ἀνάστασιν elevationem in numerum civium et militum intellexit
 Toup. ἀνάστασιν maluit Reiskius, minacem audaciam.

administratio reipublicæ ad *Diæum*
 pertinebat. Is igitur cum præsidium
 militum in oppidum Megara misisset,
 Argos ingressus, literas ad omnes
 Græciæ civitates dedit, quibus man-
 dabat, ut ex vernis atque alumnis flo-
 rentissimos ætate, ad duodecim homi-
 num millia, manumitterent, armisque
 instructos Corinthum destinarent. Hanc
 tyronum præstationem temere et inæ-
 qualiter, qui illius et in aliis rebus
 mos erat, singulis urbibus indixit.
 Quibus vero alumnorum numerus de-
 erat, ii ex aliis quibuslibet servis por-
 tionem suam implere tenebantur. Sed
 cum publicam inopiam videret ob bel-
 lum, quod cum Lacedæmoniis nuper

gestum erat; locupletissimos quosque,
 cum viros, tum mulieres, collationem
 pecuniæ polliceri ac præstare singulos
 coegit. Simul vero edixit, ut omnes
 puberes armati Corinthum convenirent.
 Proinde per omnes passim civitates
 justitium ac tumultus et desperatio
 animorum erat. Cunctique, eos, qui
 in bello ceciderant, beatos prædican-
 tes, horum, qui proficiscebantur, vi-
 cem dolebant; et, quasi eventum ani-
 mo præsagientes universi, in gemitus
 effundebantur. Porro motus servorum
 et neglectum herilis imperii moleste
 ferebant; cum alios recens manumis-
 sos viderent, reliquos vero eadem spe
 libertatis arrectos atque inflatos. In-

μὲν ἄνδρες εἰσφέρειν ἠναγκάζοντο παρὰ τὴν αὐτῶν προ- A. II. 608.
αἵρεσιν ὅ τι τις ἔχειν δόξειεν, αἱ δὲ γυναῖκες, ἀφαι-
ρούμεναι σφῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἰδίων τέκνων τὸν κόσμον,
ὥσπερ ἐπίτηδες εἰς αὐτὸν τὸν ὄλεθρον εἰσέφειρον.

- III. Ἀπάντων δὲ τούτων ἐν ἐνὶ καιρῷ συμβαινόντων, Occident
Acham.
ἢ τῶν κατὰ μέρος αἰεὶ προσπιπτόντων κατάπληξιν ἀφη-
ρεῖτο τῶν ἀνθρώπων τὴν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἐπίστασιν καὶ
διάληψιν, δι' ἧς ἔμελλον προνοεῖσθαι, ὅτι πάντες εἰς
πρόδηλον ὄλεθρον ἄγονται μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν.
- 2 Λοιπὸν, οἷον ὑπὸ χειμάρρου τινὸς λάβρου προωβούμενοι
καὶ φερόμενοι μετὰ βίας, ἐπηκολούθουν τῇ τοῦ προ-
3 στᾶτος ἀνοίᾳ καὶ παρακοπῇ. Ἠλεῖοι μὲν γὰρ καὶ Elei et
Messenii.
Μεσσηνιοὶ κατὰ χώραν ἔμειναν, προσδοκῶντες τὸν ἀπὸ
τοῦ στόλου κίνδυνον· οὓς οὐδὲν ἂν τῶν παρόντων ᾔνησεν,
εἴπερ ἐφάνη τὸ νέφος ἐκεῖνο κατὰ τὴν ἐξαρχῆς πρόθεσιν.
- 4 Πατρεῖς δὲ καὶ τὸ μετὰ τούτων συντελικὸν βραχεῖ Patrensi-
um
clades et
desperatio.
χρόνῳ πρότερον ἐπταίκει κατὰ τὴν Φωκίδα, καὶ ἦν τὸ
συμβαῖνον πολλῷ τῶν κατὰ Πελοπόννησον ἐλεεινότερον.
- 5 Οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ζῆν παραλόγως αὐτοὺς ἐξῆγον, οἱ
δὲ ἔφευγον ἐκ τῶν πόλεων ἀνοδίαις, πρὸς οὐδὲν ἄρισμένον
ποιούμενοι τὴν ἀναχώρησιν, διὰ τὴν ἐκπληξιν τῶν γιγνο-
6 μένων ἐν ταῖς πόλεσι. Καὶ οἱ μὲν ἦγον, ἐκδάσσοντες
ἀλλήλους τοῖς πολεμίοις, ὥς ἀλλοτρίους γεγονότας
Ῥωμαίων· οἱ δὲ ἐμήνουν καὶ κατηγόρουν τῶν πέλας,

terim simul viri quidem opes omnes suas conferre inviti adigebantur; matres autem familias demtum sibi ac liberis suis ornatum quasi de industria in pestem ac perniciem suam conferebant.

III. Quæ cum simul omnia fierent; horror eorum, quæ quotidie singulatum accidebant, sensum ac cogitationem de ipsa rerum summa hominibus adimebat: qua quidem cogitatione facile prospicere potuissent, sese omnes cum uxoribus ac liberis in perniciem certissimam præcipites trahi. Itaque quasi torrentis cujusdam impetu abrepti, et violenter impuls, ductoris dementiam ac vesaniam sequebantur. *Elidenses* quidem ac *Mes-*

senii, domi manentes, classis Romanæ adventum pavidè expectabant; quibus nulla res tum saluti esse potuisset, si ea procella, quo ab initio tendebat, eo incubuisset. *Patrenses* vero, cum iis qui eadem formula censebantur, paullo antea in *Phocide* cladem erant passi: eratque eorum casus omnium Peloponnesiorum maxime miserabilis: alii enim, desperato consilio, mortem sibi consciscabant; alii, e patria fugientes, temere vagabantur, quo tenderent incerti, metu eorum quæ in civitatibus gerebantur. Hi abibant, sese invicem in manus hostium tradituri, tamquam Romanorum partibus adversatos: illi deferebant accusabantque proximos, cum ejusmodi

Ol. 138. 2. οὐδενὸς ἐπιζητοῦντος κατὰ τὸ παρὸν τὴν τοιαύτην χρεῖαν·
 οἱ δὲ μεθ' ἱκετηρίας ἀπῆνταν, ὁμολογοῦντες παρеспон-
 δηκῆναι, καὶ πυνθανόμενοι τί δεῖ πάσχειν, μηδέπω
 μηδενὸς ἐπιζητοῦντος λόγον ὑπὲρ τούτων. πάντα δ' ἦν 7
 πλήρη ἀρχομένης Φαρμακείας τῶν ῥιπτούντων ἑαυτοὺς
 εἰς τὰ φρέατα καὶ κατὰ κρημνῶν· ὥστε κατὰ τὴν
 Græciæ
 summa
 perturbatio. παροιμίαν καὶ ἐχθρὸν ἐλεῆσαι, θεασάμενον τὴν τότε
 περιπέτειαν τῆς Ἑλλάδος. Τὸν μὲν γὰρ προτοῦ χρόνον 8
 ἐσφάλλοντο, καὶ τοῖς ὅλοις ἔπαιον ἐνίοτε, ποτὲ μὲν
 ὑπὸ πραγμάτων διαφερόμενοι, ποτὲ δὲ παρασπονδού-
 μενοι διὰ τῶν μοναρχῶν· κατὰ δὲ τοὺς νῦν λεγομένους 9
 καιροὺς ἠτύχησαν ἀτυχίαν ὁμολογουμένην, διὰ τὴν τῶν
 Thebani ex
 urbe pro-
 fugiunt. προεστώτων ἀβουλίαν καὶ διὰ τὴν ἰδίαν ἄνοιαν. Οἱ δὲ 10
 Pytheas. Θηβαῖοι ἐκλιπόντες πανδημεὶ τὴν πόλιν ἔρημον τελέως
 κατέλιπον· ἐν οἷς καὶ Πυθέας, εἰς Πελοπόννησον ἀποχω-
 ρήσας μετὰ γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων, ἤλατο κατὰ τῆς
 χώρας.

*

Metellus
 offert
 conditiones
 pacis.

IV. Τοῦ Διαίου παρόντος εἰς τὴν Κόρινθον, ἡ καθε-
 σταμένου στρατηγοῦ διὰ τῶν πολλῶν, ἦκον οἱ περὶ τὸν
 Ἀνδρωνίδα παρὰ τοῦ Καικιλίου. Καθ' ὧν προδιαδοὺς 2
 τὴν Φῆμην, ὡς συμφρονούντων τοῖς ἐχθροῖς, παρέβαλε
 τοὺς ἀνθρώπους τοῖς ὄχλοις, ὥστε μετὰ πάσης ὕβρεως
 συλληφθέντας ἀναχθῆναι δεδεμένους. Ἦκε δὲ καὶ 3

^d ὑπὲρ utique aut περὶ videtur scribendum.

^e Forsan καὶ καθίστ.

operam nemo tum ab eis requireret: alii, velamenta supplicum prætenden-
 tes, fœdus abs se violatum esse ultro
 fatebantur, et, quænam pœna sese ma-
 neret, ipsi interrogabant; cum nemo
 esset, qui rationem horum adhuc po-
 stularet. Jamque hominibus quasi
 malo carmine incantatis, plena cœpe-
 runt esse omnia eorum, qui se in pu-
 teos ac per scopulos præcipitabant;
 prorsus ut hostis etiam, quod prover-
 bio dicitur, casum qui tunc fuit Græ-
 ciæ miseraturus fuisset. Nam supe-
 riori quidem memoria Græci clades
 subinde erant experti, nonnumquam
 etiam funditus collapsi erant, sive ob
 mutuas inter se de republica dissen-
 siones, sive regum perfidia decepti.

Sed his temporibus, de quibus nunc
 loquimur, ex ducum temeritate, sua-
 que ipsorum amentia, maximis cala-
 mitatibus conflictati sunt. Thebani
 etiam, e patria vulgo omnes profugi-
 entes, prorsus vacuam reliquerunt ur-
 bem. Inter quos et Pytheas, cum
 uxore et liberis in Peloponnesum trans-
 gressus, hac illac palabundus per re-
 gionem errabat.

*

iv. Cum *Diaus*, prætor a plebe
 constitutus, Corinthi adesset; *Andro-
 nidas* cum amicorum nonnullis a Q.
Cæcilio Metello advenit. Sed *Diaus*
 ante eorum adventum cum famam
 præseminasset, hostibus illos favere,
 multitudini cunctos tradidit. Itaque

Φίλων, ὁ Θετταλὸς, πολλὰ φιλάνθρωπα τοῖς Ἀχαιοῖς Ἀ. Π. 608.
 4 προτείνων. Ὡν ἀκούοντες συνέπραξαν τινες τῶν ἐκ τῆς
 χώρας ἐν οἷς ἦν καὶ Στράτιος, ἥδη γηραιὸς ὢν, ὃς
 ἐμπλεκόμενος καὶ λιπαρῶν ἰδεῖτο τοῦ Δίαίου, πεισθῆναι
 5 τοῖς ὑπὸ τοῦ Καικιλίου προτεινομένοις. Οἱ δὲ, συνε- Pacem
 δρεύσαντες, τοῖς μὲν ὑπὸ τοῦ Φίλωνος λεγομένοις οὐ respant
 6 προσεῖχον. οὐκ ἐνόμισαν γὰρ κοινὴν εἶναι τὴν σωτηρίαν, Dia us.
 ἄλλὰ διὰ τὸ σφέτερον συμφέρον καὶ τὴν αὐτῶν ἀσφάλ-
 λειαν ἐν πλείστῳ τιθεμένων ταῦτα λέγειν. πρὸς τοῦτον
 7 πάντων ἅμα διήμαρτον. σαφῶς γὰρ σφισι τὰ πεπρα-
 γμένα συνειδότες οὐδαμῶς ἐδύναντο πιστεῦσαι, διότι
 8 τύχοιεν ἂν τινος ἐλέου παρὰ Ῥωμαίων. Τὸ δ' ὑπὲρ τῶν
 πραγμάτων καὶ τῆς τῶν πολλῶν σωτηρίας παθεῖν ὃ τι
 9 δέοι γενναίως, οὐδ' ἐν νῷ καθάπαξ ἐλάμβανον ὅπερ ἦν
 ἀνδρῶν φιλοδοξῶν καὶ προστατεῖν φασκόντων τῆς Ἑλλά-
 9δος. Ἔ'Αλλὰ γὰρ πῶς ἔμελλε καὶ πόθεν παραστή-
 σεσθαι τοῦτο τὸ φρόνημα τοῖς προειρημένοις; Ἦσαν Diæi
 γὰρ οἱ ἡβουλεύόμενοι Δίαιος καὶ Δαμόκριτος, ἄρτι sodales.

f Mutila et turbata oratio; in qua nihil, nec in Græcis, nec in Latinis Valesii, ausus sum mutare. διὰ post ἄλλα *deletum* maluit Reisk. Tum *τιθεμένους* legit pro *τιθιμένων*, et mox καὶ πρὸς τοῦτον. Pro *εἰ καὶ* Valesius ἤ καὶ suavit. Equidem suspicatus eram ἄλλὰ διὰ τὸ σφίσι συμφ., καὶ τὴν αὐτῶν ἀσφ. ἐν πλ. τιθί-
 μνοι, [πάντα ἰσίουσι, καὶ] πρὸς τοῦτον &c. Sed suam utilitatem suamque salutem
 præcipuo loco ponentes, eo unice consilia sua dirigebant; quamquam ea ratione
 omnia simul erant perdituri. Ἔ'Αλλὰ γὰρ correxi, monente etiam Reiskio.
 Corrupte vulgo ἅμα γὰρ. h βουλευόμενοι debetur Valesio. βουλόμενοι erat in
 MSto.

comprehensi vinctique cum omni contumelia perducti sunt. Philo etiam Thessalus tum advenit, benignas Achæis conditiones ferens. Quibus auditis nonnulli adsensum præbebant, inter quos et Stratius erat jam affecta ætate, qui Diæum amplexus supplex orabat, ut pacis condiciones a Cæcilio oblatas acciperet. Sed Diæus et qui cum eo sentiebant, re deliberata, nihil Philonis sermonibus commovebantur: quippe qui existimarent, haudquam communem omnium salutem spectari, sed utilitatis atque incolumitatis propriæ causa hæc ab iis proponi. Hujusmodi opinione præventi, consilium de summa republica inic-

runt, quo fit, ut omni parte aberraverint. Conscii enim sibi ipsi facinorum suorum, numquam in animum inducere poterant, fore ut Romani veniam ipsis indulgerent. Fortiter vero pro republica omnes casus tolerare, nullumque periculum pro communi salute detrectare, ut viros decebat gloriæ cupidos, qui se principes ac moderatores Græciæ ferebant, id vero ne in mentem quidem ipsis veniebat. Sed enim, quonam tandem pacto, aut unde ejusmodi magnitudo animi antedictis hominibus accidere potuisset? Erant enim, qui principes tum in concilio sedebant, Diæus atque Domocritus, nuper ab exilio revocati ob pub-

αι. 138. 2. τῆς καθόδου τετευχότες, διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀκρισίαν, σὺν δὲ τούτοις Ἀλκαμένης, Θεοδέκτης, Ἀρχικράτης. ὑπὲρ ὧν, τίνες ἦσαν, καὶ τίνα φύσιν ἕκαστος εἶχε, καὶ 10 τίνα προαίρεσιν καὶ βίον, εἴρηται διὰ πλείονων.

Necant
Socratem
propræto-
rem.

Andromi-
das pretio
se redimit.

In Phil-
inum sævit
Dæus.

V. "Ὅθεν ἐν τοιούτοις ὄντος τοῦ διαβουλίου, καὶ τὸ τέλος ἀκόλουθον ἐξέβη τῶν δοξάντων. Παραυτίκα μὲν 2 οὖν συνέκλεισαν οὐ μόνον τοὺς περὶ τὸν Ἀνδρωνίδα καὶ Λάγιον, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑποστράτηγον Σωσικράτη, ἐπενέγκαντες αἰτίαν, ὅτι προστατῆσαι τοῦ διαβουλίου, καὶ συναποφῆναι τὸ πέμπειν πρὸς τὸν Καικίλιον, καὶ συλλήσθην πάντων εἴη τῶν κακῶν αἴτιος. Ἐς δὲ τὴν 3 ἐπαύριον καθίσαντες δικαστὰς, τοῦ μὲν Σωσικράτους κατεδίκασαν θάνατον, καὶ δήσαντες καὶ στρεβλοῦντες προσεκαρτέρουν, ἕως διέφθειραν τὸν ἄνθρωπον, οὐδὲν εἰπόντα τῶν ἐκείνοις προσδοκωμένων. τὸν δὲ Λάγιον, 4 καὶ τὸν Ἀνδρωνίδα, καὶ τὸν Ἀρχίππον ἀφῆκαν· ἅμα μὲν τοῦ πλήθους εἰς ἐπίστασιν παραγενομένου ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν Σωσικράτη παρανομίας, ἅμα δὲ τοῦ Διαιίου λαβόντος παρὰ μὲν Ἀνδρωνίδου τάλαντον, παρὰ δὲ Ἀρχίππου μ' ἑκατὸν. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τοῦ σκάμματος ὧν, 5 τὸ δὴ λεγόμενον, ἐδύνατο λῆξαι τῆς περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀναισχυντίας καὶ παρανομίας ὁ προειρημένος. Παρα- 6 πλήσια δὲ τούτοις ἔπραξε καὶ βραχεῖ χρόνῳ πρότερον εἰς Φιλῖνον τὸν Κορίνθιον. προθεὶς γὰρ αἰτίαν, ὅτι

ⁱ Ante verba ὑπὲρ τῆς vulgo inseruntur hæc διὰ τὴν, quæ delevi. Ex δὲ αὐτοῦ corrupta suspicatus est Reisk.

licam temporum perturbationem; cumque his *Alcámenes*, *Theodectes* et *Archicrates*: quorum hominum quæ indoles ac natura fuerit, quæque instituta vitæ ratio, pluribus supra commemoravi.

v. Igitur cum ex hujuscemodi hominibus concilium constaret, consentanea quoque decreta prodierunt. Namque illico *Andronidam* et *Lagium* in carcerem compegere, simulque *Socratem*, prætoris vicarium, crimini dantes, quod cum concilio præsideret, et mittendæ ad Cæcilium legationis et omnium omnino malorum auctor fuisset. Postridie constitutis iudiciis,

Socratem quidem capitali sententiâ damnarunt, vinctumque omni tormentorum genere ad necem usque cruciarunt: qui quidem pro spe atque expectatione eorum nihil dixit. *Lagium* vero et *Andronidam* et *Archipum* dimisere; partim quia plebs ob sævitiam in *Socratem* exercitam, non mediocriter commota erat; partim quia *Dæus* talentum ab *Andronida*, ab *Archippo* quadraginta minas acceperat. Nam nec in ipso, ut aiunt, stadio positus, ab hujusmodi impudentia ac scelere abstinere poterat. Idem paullo antea præstiterat in causa *Philini* Corinthii. Criminatus enim,

- διαπέμπεται πρὸς ^k Μεναλκίδα, καὶ τὰ Ῥωμαίων A. U. 608.
 φρονεῖ, τὸν τε Φιλῖνον καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ μαστιγῶν
 καὶ στρεβλῶν ἐν συνόψει πάντας ἀλλήλων, οὐ πρότερον
 ἔλῃξει, πρὶν ἢ διέφθειρε τὰ μειράκια καὶ τὸν Φιλῖνον.
 7 Τοιαύτης δὲ τῆς ἀνοίας καὶ τῆς ἀκρισίας συμβαινούσης
 περὶ πάντας, οἷαν οὐδ' ἂν ἐν βαρβάροις εὗροι τις ῥαδίως,
 δῆλον, ὡς εἰκότως ἂν τις ἐπιζητήσῃ, πῶς οὐκ ἄρδην
 8 ἀπάλοντο πάντες. Ἐγὼ γὰρ ἂν εἴποιμι, ^{Perierant} ^{Achai, ni} ^{cito peris-}
 μοι καθάπερ ἂν εἰ τύχη τις ^{sent.} ^{anteireisai} πανούργος καὶ
 τεχνικὴ πρὸς τὴν ἀνοίαν καὶ μανίαν τῶν ἡγουμένων, ἥ
 τις ἐξαθουμένη πάντη καὶ πάντως ὑπὸ τῆς ἀνοίας τῶν
 προεστώτων, βουλομένη δὲ κατὰ πάντα τρόπον σῶζειν
 τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐπὶ τὸ καταλειπόμενον ἦλθεν, ὥσπερ
 9 ἀγαθὸς παλαιστής. τοῦτο δ' ἦν, τὸ ταχέως σφῆλαι
 "καὶ ῥαδίως ἠττῆσαι τοὺς Ἕλληνας" ὅπερ ἐποίησε.
 10 Διὰ γὰρ τοῦτο συνέβη, μήτε τὴν Ῥωμαίων ὀργὴν καὶ
 θυμὸν ἐκκαυθῆναι πορρώτερον, μηδ' ἐλθεῖν τὰς ἐκ τῆς
 Λιβύης δυνάμεις, μήτε τοὺς προεστώτας, ὄντας μὲν
 οἷους εἶπον, ἐπιλαβομένους δὲ προτερέματος, ἀποδεί-
 ξασθαι τὴν αὐτῶν ἀσέβειαν εἰς τοὺς ὁμοφύλους.
 11 Τί γὰρ εἶκος ἦν πρᾶξαι τούτους κατὰ τῶν ἰδίων,
 ἐπιλαβομένους ἀφορμῆς τινος ἢ προτερέματος, δῆλόν

^k Μεναλκίδα correxi cum Reisk. Vulgo ex MSto μὲν Χαλκίδα. ^l διότι ex
 conject. scripsi. Vulgo διό. ^m ἀντιρεῖσαι correxit Vales. ἀντιρεῖσαι erat in
 MSto, quod defendit Reisk. ⁿ Copulam ex ing. adjecit Vales. Quam cum
 ignoret codex, verba ῥαδίως ἠττῆσαι ex scholio orta suspicari licet cum Reisk.

quod ad *Menalcidem* clam nuncios
 mitteret, et Romanis faveret, ipsum
 cum adolescentibus filiis alterum in
 alterius conspectu tormentis ac vir-
 gis ad mortem cecidit. Cum igitur
 ea fuerit omnium amentia et ejusmodi
 stoliditas, cujusmodi ne apud barbaros
 quidem facile possit reperiri; jure
 merito aliquis quaesierit, qui factum
 sit, ut non funditus omnes perierint.
 Equidem sic existimo, fortunam quam-
 dam ingeniosam et callidam restitisse
 ductorum dementiae ac furori: quae
 fortuna, quum a stoliditate istorum
 hominum propelleretur, et tamen gen-
 tem Achæorum omnino servare vel-
 let, ad id, quod reliquum erat, quem-

admodum boni luctatores facere so-
 lent, se convertit; videlicet, ut *cele-
 riter* Græci *prosternerentur*, ac nullo
 negotio vincerentur: quod quidem ab
 illa est præstitum. Namque eo fa-
 ctum est, ut neque ira ac furor Ro-
 manorum ulterius exardesceret; ne-
 que legiones ex Africa transportaren-
 tur; neque ipsi Achæorum principes,
 iis moribus præditi, quos supra me-
 moravi, prosperæ alicujus pugnae suc-
 cessu elati, insigne aliquod specimen
 impietatis suæ in populares suos ede-
 rent. Quid enim in suos hi facturi
 erant, si quam opportunitatem secun-
 dumque eventum nacti fuissent, cla-
 rum et consequens est ex iis, quæ an-

Ol. 158. 2. ἔστιν ἐκ τῶν προειρημένων διὰ τὸ κατὰ λόγον. "Απαν- 12
τες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ταύτην διὰ στόματος εἶχον,
ὥς, Εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν.

*

*

*

Aulus Po-
stinius
Albinus.

Græcar.
literar.
ridicule
studiosus.

Catonis de
eo judi-
cium.

VI. Αὐλὸς Ποστούμιος ἄξιός γεγονεν ἐπισημασίας
ἀπ' ἐντεῦθεν. Οἰκίας μὲν γὰρ ἦν καὶ γένους πρώτου, 2
κατὰ δὲ τὴν ἰδίαν φύσιν σταμύλος καὶ λάλος, καὶ
πέρπερος διαφερόντως. Ἐπιθυμήσας δὲ εὐθέως ἐκ παίδων 3
τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς καὶ διαλέκτου, πολὺς μὲν ἦν
ἐν τούτοις καὶ κατακορῆς ὥστε δι' ἐκείνους καὶ τὴν
αἵρεσιν τὴν Ἑλληνικὴν προσκόψαι τοῖς πρεσβυτέροις καὶ
τοῖς ἀξιολογωτάτοις τῶν Ῥωμαίων. Τέλος δὲ καὶ 4
ποίημα γράφειν καὶ πραγματικὴν ἱστορίαν ἐνεχείρησεν,
ἐν ᾗ διὰ τοῦ προοιμίου παρεκάλει τοὺς ἐντυγχάνοντας,
συγγνώμην ἔχειν, εἰάν, Ῥωμαῖος ᾖ, μὴ δύναται κατα-
κρατεῖν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, καὶ τῆς κατὰ τὸν
χειρισμὸν οἰκονομίας. Πρὸς ὃν οἰκείως ἀπνητηκένας 5
δοκεῖ Μάρκος Πόρκιος Κάτων· θαυμάζειν γὰρ ἔφη,
πρὸς τίνα λόγον ποιεῖται τοιαύτην παραιτησιν. εἰ μὲν 6
γὰρ αὐτῷ τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον συνέταττε
γράφειν ἱστορίαν, ἴσως ἔδει ὁπροφέρεσθαι ταῦτα καὶ
παραιτεῖσθαι. μηδεμιᾶς δ' ἀνάγκης οὕσης, ἐβελοντὴν 7
ἀπογράψασθαι, καὶ περὶ ταῦτα παραιτεῖσθαι, συγγνώμην
ἔχειν, εἰάν βαρβαρίζῃ, τῆς ἀπάσης ἀτοπίας εἶναι ση-

ο ὁπροφέρεσθαι correxi. Vulgo προφέρεσθαι.

tea retuli. Tunc vero illud vetus dic-
tum in omnium ore versabatur: Ni-
si celeriter periissemus, numquam salvi
fuissimus.

* * *

VI. Hoc loco non sine notatione no-
bis prætereundus AULUS POSTUMIUS
est. Erat hic e clarissima familia
oriundus, sed ingenio garrulus fuit et
loquacior, ac singulari levitate prædi-
tus. Qui, cum statim a puero Græca-
nicam linguam ac disciplinam ada-
mavisset, nimis in his et ad nauseam
usque putidus fuit, adeo ut ipsius
caussa apud viros ætate et auctoritate
eminentissimos populi Romani Græca-
nica institutio male audiret. Denique

et poema et Historiam rerum gestarum
scribere est adgressus, in cujus pro-
œmio veniam a lectoribus sibi concedi
postulat, si forte civis Romanus Græ-
cæ dictionis elegantiam, et in ipsa re-
rum tractatione congruam dispositionem,
plane adsequi non potuerit. Cui facete
respondisse fertur M. Porcius Cato:
qui, mirari se, quid spectans ille ve-
niam ejusmodi flagitaret. Etenim si
concilium Amphictyonum id illi man-
dasset, ut Historiam conscriberet; for-
tasse hujusmodi deprecatione opus fuisset.
Cum vero nulla necessitate impul-
sus ultro Scriptorem te sis professus,
veniam postea petere, si forte barbure
sis locutus, extremæ imprudentiæ est,

- 8 μείον· καὶ Ἰπαραπλήσιον, ὥς ἂν εἴ τις, εἰς τοὺς γυμν- A. U. 800.
 κούς ἀγῶνας ἀπογραφάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον,
 παρελθὼν εἰς τὸ στάδιον, ὅτε δίοι μάχισθαι, παραιτοῖτο
 τοὺς θεωμένους, συγγνώμην ἔχειν, εἰὰν μὴ δύνηται μήτε
 9 τὸν πόνον ὑπομένειν, μήτε τὰς πληγὰς. Δῆλον γάρ,
 ὡς εἰκὸς γέλωτα τὸν τοιοῦτον ὀφλεῖν, καὶ τὴν δίκην ἐκ
 χειρὸς λαμβάνειν. ὅπερ ἔδει καὶ τοὺς τοιούτους ἱστο-
 ριογράφους, ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος.
 10 Παραπλησίως δὲ καὶ κατὰ τὸν λοιπὸν βίον ἐζηλώκει τὰ
 χεῖριστα τῶν Ἑλληνικῶν. καὶ γὰρ φιλήδονος ἦν καὶ
 11 φυγόπονος. Τοῦτο δ' ἔσται δῆλον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεστώ-
 των. ὃς πρῶτος παρὼν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἑλλάδα
 τόποις, καθ' ὃν καιρὸν συνέβαινε γίνεσθαι τὴν ἐν Φω-
 κίδι μάχην, σκηψάμενος ἀσθένειαν εἰς Θήβας ἀνεχώ-
 12 ρησε, χάριν τοῦ μὴ μετασχεῖν τοῦ κινδύνου· συντελε-
 σθείσης δὲ τῆς μάχης, πρῶτος ἔγραψε τῇ συγκλήτῳ
 περὶ τοῦ κατορθώματος, προδιασαφῶν τὰ κατὰ μέρος,
 ὡς μετεσχηκῶς αὐτὸς τῶν ἀγῶνων.

*

*

*

VII. Πολύβιος δὲ τὰ συμβάντα περὶ τὴν ἄλωσην
 (τῆς Κορίνθου) ἐν οἴκτου μέρει λέγων, προστίθῃσι καὶ τὴν
 στρατιωτικὴν ὀλιγαρίαν, τὴν περὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα
 2 καὶ τὰ ἀναθήματα. Φησὶ γὰρ ἰδεῖν παρὼν ἐρρίμμένους

Contemptus
 artium in
 eversione
 Corinthi.

P Post παραπλήσιον in cod. inserta erant verba ὡς ἄχρηστον. An voluit παρα-
 πλησίως ἄχρηστον? Q ὥσπερ ἂν εἰ Suidas in Παραιτοῖτε.

et perinde, ac si quis, inter pugiles aut
 pueratio certaturos nomen suum in
 gymniciis ludis professus, postmodum stu-
 dium ingressus, ubi pugnandum esset,
 a spectatoribus peteret, veniam ut sibi
 darent, si laborem et plagas ferre non
 posset. Quare, ut huiusmodi vir ma-
 nifesto risum simul praesentesque pae-
 nas debiturus est; ita etiam tales hi-
 storiarum scriptores explodi oportebat, ne
 quid supra vires adgredi auderent.
 Ceterum idem Postumius in reliqua
 omni vitae ratione pessima quaeque
 Graecorum studia aemulatus fuerat.
 Nam et voluptatibus deditus erat, et
 impatiens laboris, ut ex iis rebus, quas

prae manibus habemus, liquido adpa-
 ret. Qui cum primus in Graeciam
 pervenisset, quo tempore in Phocide
 pugnatum est, valetudinem causatus
 Thebas recessit, ne discrimini inter-
 esset. Terminato autem praelio, pri-
 mus ad senatum de re feliciter gesta
 literas scripsit, singula quaeque nar-
 rans, quasi ipse pugnae interfuisset.

VII. Polybius, quae in excidio Co-
 rinthi evenerunt, narrando deplorans,
 militarem contemptum artificiorum ac
 donariorum inter alia commemorat.
 Ait enim, se praesentem vidisse tabulas
 humum projectas, ac milites super iis

Ol. 158. 2. πίνακας ἐπ' ἐδάφους, πεπτεύοντας δὲ τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τούτων. ὀνομάζει δ' αὐτοὺς, Ἀριστείδου γραφὴν³ τοῦ Διονύσου, ἐφ' οὗ τινες εἰρῆσθαι φασὶ τὸ Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον· καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν καταπονούμενον τῇ τῆς Δηιανείρας χιτῶνι.

*

*

*

Philopæ-
menis ho-
nores

VIII. Οὐσῶν δὲ πολλῶν μὲν εἰκόνων τοῦ Φιλοποί-
μενος, μεγάλων δὲ τιμῶν, ἃς αἱ πόλεις ἐψηφίσαντο·
Ῥωμαῖος ἀνὴρ, ἐν τοῖς περὶ Κόρινθον ἀτυχήμασι τῆς²
Ἑλλάδος, ἐπεχείρησεν ἀνελεῖν ἀπάσας, καὶ διώκειν
αὐτόν· ἐνδεικνύμενος, ὥσπερ ἔτι ζῶντα, Ῥωμαίοις πολέ-
μιον καὶ κακόνουν γενέσθαι. Λόγων δὲ λεχθέντων, καὶ
Πολυβίου πρὸς τὸν συκοφάντην ἀντειπόντος, οὐθ' ὁ Μόμ-³
μιος οὔτε οἱ πρέσβεις ὑπέμειναν ἀνδρὸς ἐνδόξου τιμὰς
ἀφανίσαι.

*

defendit
Polybius.

Ἐπεβάλετο (γὰρ ὁ Πολύβιος) διδάσκειν διὰ πλειόνων⁴
ἀκολουθῶς τοῖς ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν εἰρημένοις περὶ τὰνδρός.
Ταῦτα δ' ἦν, ὅτι διαφέροιστο μὲν πρὸς Ῥωμαίους πολ-⁵
λάκις ὑπὲρ τῶν ἐπιταττομένων, διαφέροιστο δὲ ἐπὶ τοσοῦ-
τον, ἐφ' ὅσον διδάσκειν καὶ πείθειν ὑπὲρ τῶν ἀμφισβη-
τουμένων· οὐδὲ τοῦτο ποιεῖν εἰκῇ.⁶ πείραν δὲ τῆς⁶
προαιρέσεως αὐτὸν ἀληθινὴν, ἔφη, καὶ, τὸ δὴ λεγόμενον,

¹ εἰκῇ ex Valesii conject. scripsi pro vulgato εἰκός. ² Quum vulgo esset πείραν
δὲ τοῦτο ποιεῖν τῆς προαιρέσεως, duo verba delevi monente eodem Valesio.

*talīs ludentes: nominatque eas, Bac-
chum ab Aristida pictum, (in quem
nonnulli dictum illud putant, Nihil
ad Bacchum,) et Herculem Deianiræ
tunica exeruciatum. (Strabo Geograph.
Lib. VIII. p. 381.)*

lumniatorem istum Polybius verba
fecisset; neque Mummius neque le-
gati passi sunt deleri inclyti viri glo-
riam. (Plutarchus in Philopæmene.)

(Excerptum Valesianum ex Polybio.)

VIII. Multæ erant *Philopæmenis*
statuæ, magnique ei a civitatibus de-
creti honores. Quæ cuncta Romanus
quidam eo tempore, quo *capta Corin-
tho* in calamitate fuit Græcia, abro-
gare et evertere est conatus; perinde
atque vivum etiamtum accusans atque
denunciāns, quod hostis et infensus
fuisset Romanis. Qua de re cum
essent sermones habiti, et contra ca-

Scilicet Polybius contra docere ac
demonstrare pluribus cæpit, *Philopæ-
menem*, quod et superioribus libris
ostendimus, *ejusmodi fuisse*, qui *man-
datis populi Romani interdum quidem
adversaretur, sed hactenus tantum, ut
in rebus controversis proponeret suade-
retque ea, quæ sibi videbantur; neque
id umquam temere facisse. Specimen
vero illustre animi illius, et sinceræ
erga populum Romanum benevolentiæ*

ἐκ πυρὸς παρῆσθαι χάριν, κατὰ τοὺς Φιλιππικοὺς A. U. 608.
 7 καὶ κατὰ τοὺς Ἀντιοχικοὺς καιροὺς. Πλείστην γὰρ
 ἔχοντα ῥοπὴν τότε τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ
 δύναμιν καὶ τὴν τῶν Ἀχαιῶν, ἀληθινώτατα διατιθη-
 8 ρηκέναι τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν· μετασχόντα τοῦ
 δόγματος τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐν ᾧ ^u "γεγραμμένῳ πρότερον
 τῆς Ῥωμαίων διαβάσεως Ἀντιόχῳ καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς
 τὸν ἀπὸ τῆς χώρας πόλεμον ἐξήνεγκαν, τῶν ἄλλων
 Ἑλλήνων σχεδὸν ἀπάντων ἀπηλλοτριωμένων τῆς Ῥω-
 9 μαίων φιλίας. Ὡν οἱ δέκα διακούσαντες, καὶ τὴν
 προαίρεσιν ἀποδεξάμενοι τοῦ λέγοντος, συνεχώρησαν
 καταμόνους αὐτῷ τὰς τιμὰς ὑπάρχειν ἐν πάσαις ταῖς
 10 πόλεσι. Λαβόμενος δὲ τῆς ἀφορμῆς ταύτης Πολύβιος,
^x εἰκόνας ἤτήσατο τὸν στρατηγὸν, καίπερ ἤδη μετακεκο-
 μισμένας εἰς Ἀκαρνανίαν ἐκ Πελοποννήσου, λέγων δὲ
 11 τὴν Ἀχαιοῦ, καὶ τὴν Ἀράτου ^y καὶ Φιλοποίμενος. Ἐν Statua marmorea Polybii.
 οἷς ἀγασθὲν τὸ πλῆθος αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν, ἔστησεν
 αὐτοῦ λιθίνην εἰκόνα.

*

*

IX. Μετὰ τὴν κατάστασιν τῶν δέκα, ἣν ἐποίησαντο Diæi bona sub hasta venduntur.
 ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ, οὗτοι οἱ δέκα τῷ ταμίᾳ, τῷ μέλλοντι
 πωλεῖν τὴν οὐσίαν τοῦ Διαίου, συνέταξαν, ὅτι πότε ἂν
 ἐκλέξασθαι βουλευθῇ τῶν ὑπαρχόντων ὁ Πολύβιος, ὑφε-

^t Vulgo μετασχόντα δὲ. Delevi particulam: nisi dñ malis. ^u γεγραμμένῳ
 correxi cum Reisk. Vulgo τετραμμένῳ. τετραμμένῳ suspicatus erat Vales.
^x τὰς εἰκόνας scribere jussit Reisk. ^y καὶ τὴν Φιλ. voluit Reisk. καὶ τὰς
 malim.

testimonium existisse bello Philippico
 et Antiochico. Nam cum illis tempo-
 ribus unus omnium Græcorum maxima
 auctoritate polleret, cum ob suam, tum
 ob gentis Achæorum potentiam; con-
 stanter cum in amicitia ac fide erga
 populum Romanum permansisse: au-
 ctorem etiam et adprobatores fuisse
 decreti illius, quo Achæi, nondum trans-
 gressis in Græciam Romanis, bellum
 Antiocho atque Ætolis indixerunt, cum
 ceteri fere Græci omnes a partibus et a
 causa populi Romani alienati essent.
 Quibus auditis, decem legati, studium
 ut consilium Polybii comprobantes,

Philopæmenis memoriam servarunt,
 ejusque honores omnes in civitatibus
 illibatos passi sunt manere. Hac
 Polybius occasione arrepta, imagines
 Achæi Aratque et Philopæmenis, quæ
 jam ex Peloponneso transportatæ in
 Acarnaniam erant, a proconsule petiit:
 cujus rei causa Achæi, virtutem ip-
 sius laudantes, statuam ei e marmore
 posuerunt.

IX. Rebus in Achaia probe consti-
 tutis, decem Legati quæstori, qui au-
 ctionem bonorum Diæi facturus erat,
 in mandatis dederunt, ut, quidquid

Ol. 158. 2. λόντα καὶ δόντα ^zδωρεὰν, τᾶλλα πωλεῖν τοῖς ὠνουμέ-
 νοις. Ὁ δὲ προειρημένος τοσοῦτον ἀπέσχε τοῦ προσ-²
 Polybii abstinentia. δέξασθαι τι τῶν τοιούτων, ὥς καὶ τοὺς φίλους παρεκά-
 λεσε, καθόλου μηθενὸς ἐπιθυμῆσαι τῶν ὑπὸ τοῦ ταμίου
 πωλουμένων. συνέβαινε γὰρ, τοῦτον, ἐπιπορευόμενον τὰς 3
 πόλεις, πάντων τῶν τῷ Διαίῳ κοινωνησάντων πωλεῖν
 τὰς οὐσίας, τῶν καὶ κατακριθέντων, ὅσοι μὴ παῖδας ἢ
 γονέας εἶχον. ἄν τινες μὲν οὐ προσέσχον, οἱ δὲ κατα- 4
 κολουθήσαντες τῇ συμβουλίᾳ, καλλίστην δόξαν ἐξενέγ-
 καντο παρὰ τοῖς πολίταις.

Ol. 158. 3.
 A. U. 609.
 Polybii in
 Achæos
 merita.

X. Ταῦτα δὲ διοικήσαντες ἐν ἑξ μηνσὶν οἱ δέκα, καὶ
 τῆς ἑαρινῆς ὥρας ἐνισταμένης, ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Ἰτα-
 λίαν· καλὸν δεῖγμα τῆς Ῥωμαίων προαιρέσεως ἀπολελοι-
 πότες πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν. Ἐνετείλαντο δὲ τῷ Πολυεῖῳ²
 χωρίζόμενοι, τὰς πόλεις ἐπιπορευθῆναι, ^aκαὶ περὶ ὧν οἱ
 ἄνθρωποι ἀμφιβάλλουσι διευκρινῆσαι, ^bμέχρι οὗ συνή-
 θειαν ἔχωσι τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς νόμοις. ὃ δὲ καὶ μετὰ 3
 τινὰ χρόνον ἐποίησε, πρὸς τὸ τοὺς ἀνθρώπους στέρξαι τὴν
 δεδομένην πολιτείαν, καὶ μηδὲν ἀπόρημα μήτε κατ'
 ἰδίαν, μήτε κατὰ κοινὸν ἐκ τῶν νόμων γενέσθαι περὶ
 μηδενός. Διὸ καὶ καθόλου μὲν ἐξαρχῆς ἀποδεχόμενοι 4

^z δωρεὰν correctum est in edit. Ernest. δωρεὰ δabant superiores; quod et ex ἰ
 δωρεᾷ corruptum videri poterat. ^a καὶ περὶ ὧν correxi, monente Valesio.
 Vulgo ex MSto edebatur καίπερ οἱ ἄνθρ. ^b μέχρι οὗ correxi. Vulgo μέχρι
 τοῦ.

Polybius ex illius bonis optare ac seli-
 gere vellet, seposito gratisque donato,
 cetera licitantibus adjudicaret. Sed
Polybius multum abfuit ut quidquam
 eorum acciperet; quin et amicos hor-
 tatus est, nihil ut eorum, quæ a quæ-
 store venundabantur, concupiscerent.
 Etenim quæstor populi Romani, sin-
 gulas civitates circumiens, quicumque
 consiliorum Diæi participes fuerant,
 quique a decem legatis condemnati
 erant, eorum omnium, exceptis his,
 quibus liberi aut parentes superstites
 essent, facultates hasta posita ven-
 debat. Ceterum consilium *Polybii*
 nonnulli insuper habuerunt: quicum-
 que autem ei paruerunt, maximam

laudem a popularibus suis retu-
 lere.

X. *Decem legati*, his intra semestre
 spatium ita constitutis, veris initio in
 Italiam navigarunt, cum pulcerrimum
 virtutis morumque populi Romani
 exemplum Græcis omnibus reliquis-
 sent. In ipso autem digressu man-
 daverunt *Polybio*, ut singulas urbes
 obiret, earumque controversias diju-
 dicaret, donec constitutioni provinciæ,
 legibusque datis adsuevissent. Quod
 et *Polybius* aliquanto post præstitit,
 ita ut Græci præscripto reipublicæ
 statu adquiescerent, neque vel mi-
 niuna de ulla re difficultas, sive pub-
 lice, sive privatim, in legibus super-

καὶ τιμῶντες τὸν ἄνδρα, περὶ τοὺς ἰσχύτους καιροὺς A. U. 609.
Polybi in
Acharos
merita.
καὶ τὰς προειρημένας πράξεις εὐδοκούμενοι κατὰ πάντα
τρόπον, ταῖς μεγίσταις τιμαῖς ἐτίμησαν αὐτὸν κατὰ
5 πόλεις, [^c καὶ ζῶντα, καὶ μεταλλάζαντα.] πάντες δ'
ἔκριναν κατὰ λόγον τοῦτο ποιεῖν. μὴ γὰρ ἐξεργασα-
μένου τούτου καὶ γράψαντος τοὺς περὶ τῆς κοινῆς
δικαιοδοσίας νόμους, ἄκριτα πάντα ἦν καὶ πολλῆς
6 γέμοντα ταραχῆς. Διὸ καὶ τοῦτο κάλλιστον Πολυβίῳ
πιπεῖσθαι νομιστίον, πάντων τῶν προειρημένων.

*

XI. Ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τὸ χωρι- Mummi
integritas et
indulgentia.
σθῆναι ἐξ Ἀχαΐας τὸ συνέδριον, ἐπισκευάσας τὸν ἐν Ἰσθμῷ
τόπον, καὶ κοσμήσας τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Δελφοῖς
νεῶν, ταῖς ἐξῆς ἡμέραις ἐπεπορεύετο τὰς πόλεις, τιμώ-
μενος ἐν ἐκάστη καὶ τυγχάνων τῆς ἀρμοζούσης χάριτος.
2 Εἰκότως δὲ ^d τιμᾶσθαι συνέβαιεν αὐτὸν, καὶ κοινῇ, καὶ
3 κατ' ἰδίαν. Καὶ γὰρ ἐγκρατῶς καὶ καθαρῶς ἀνε-
στράφη, καὶ πράως ἐχρήσατο τοῖς ὅλοις πραγμάσι,
μέγαν καιρὸν ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἔχων καὶ μεγάλην
4 ἐξουσίαν. Καὶ γὰρ ἐν οἷς ἐδόκει παρεωρακέναι τι τῶν
καθηκόντων, ἐμοὶ μὲν οὐκ ἐφαίνετο δι' ἑαυτὸν τοῦτο
5 πεποιηκέναι, διὰ δὲ τοὺς παρακειμένους φίλους. τοῦτο

^c Verba, quæ uncis inclusi, a Compilatore profecta esse adparet.
τιμᾶσθαι. MS. καὶ delevit Vales.

^d δι καὶ

esset. Quamobrem cum et antea semper hominem magnopere coluissent, tum vero ultimis illis temporibus singulæ urbes omni honorum genere [vivum et mortuum] cumularunt, omnia ejus acta communi adsensu comprobantes: idque jure optimo a se fieri omnes judicabant. Nisi enim ille hæc perfecisset, legesque ac formulas juris dicundi civitatibus scripsisset; ubique justitium, plenaque omnia barbarum et tumultus erant futura. Itaque pulcherrimum in omni vita id facinus Polybii fuisse haud dubium est.

*

XI. *Proconsul*, postquam concilium

decem legatorum ex Achaia discessit, restaurato templo ac luco, qui in *Isthmo* est, ornatoque *Jovis Olympici* et *Delphici Apollinis* fano, postmodum singulas civitates obiit, ab omnibus et publice et privatim summis honoribus et convenienti grati animi significatione exceptus: idque sane jure optimo. Prorsus enim integer ac puris manibus in omnibus rebus versatus, summaque humanitate usus erat; tametsi maximam opportunitatem potestatemque animadvertendi in Græcos esset nactus. Nam sicubi etiam nonnullis in rebus visus est ab æquitate nonnihil recessisse; mihi quidem non ab ipso, sed ab amicis et comitibus id

OL. 158. 3. δ' ἦν καταφανίστατον ἐν τοῖς ἑκατὰ τῶν Χαλκιδίων ἱππεῦσιν, οὓς ἀνείλεν.

II.

RES ÆGYPTI.

*

*

*

Ptolemæi
Philometo-
ris mors,

et elogium.

XII. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ τῆς Συρίας [καὶ Αἰγύ-
πτου] βασιλεὺς, κατὰ τὸν πόλεμον πληγεὶς ἐτελεύτησε
τὸν βίον· κατὰ μὲν τινὰς μεγάλων ἐπαίνων καὶ τιμῆς 2
ὣν ἄξιος, κατὰ δὲ τινὰς τούναντίον. Πρῶτος μὲν γὰρ 3
ἦν καὶ χρηστὸς, εἰ καὶ τις ἄλλος τῶν προγεγονότων
βασιλέων. σημεῖον δὲ τούτου μέγιστον· ὃς πρῶτον μὲν 4
οὐδένα τῶν ἑαυτοῦ φίλων ἐπ' οὐδενὶ τῶν ἐγκλημάτων
ἐπανείλετο· δοκῶ δὲ μηδὲ τῶν ἄλλων Ἀλεξανδρέων
μηδένα δι' ἐκεῖνον ἀποθανεῖν. ἔπειτα, δόξας ἐκπεσεῖν 5
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τὰδελφοῦ, τὸ μὲν πρῶτον, ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ λαβὼν κατ' αὐτοῦ ἑκαιρὸν ὁμολογούμενον,
ἀμνησικακήτον ἐποίησατο τὴν ἀμαρτίαν· μετὰ δὲ ταῦτα 6
πάλιν ἐπιβουλεύσαντος τῇ Κύπρῳ, κύριος γενόμενος ἐν
ἡ Λαπήθῳ τοῦ σώματος ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ,
τοσοῦτον ἀπέσχε τοῦ κολάζειν ὥς ἐχθρὸν, ὥστε καὶ
δωρεὰς προσέθηκε παρὰ τὰς πρότερον ὑπαρχούσας αὐτῷ
κατὰ συνθήκας, καὶ τὴν θυγατέρα δώσειν ὑπέσχετο.

ε Præpositionem deletam voluit Reisk. f Verba καὶ Αἰγύπτου desunt
vulgo, ex conject. a nobis adjecta. g καιρὸν correxit Vales. καὶ τὸν MS.
h Λαπήθῳ correxi. Ἀλπίθῳ MS. quod in Λαπίθῳ mutavit Valesius.

profectum esse videbatur. Quod qui- cidensium equitum cæde.
dem manifestissimum exstitit in Chal-

II.

(Excerptum Valesianum.)

XII. PTOLEMÆUS, *Syriæ (et Ægy-
pti) rex*, prælio vulneratus, obiit: vir,
ut quidam sentiunt, maxima laude et
gloria dignus, quamvis alii secus ex-
istimant. Clemens enim et benignus,
si quis umquam superiori memoria
rex, certe hic fuit; cujus rei argumen-
ta supersunt certissima. Qui primum
quidem neminem ex amicorum nume-
ro ullam ob causam occidit: ac, hi
fallor, nullus nec ex reliquis Alexan-

drinis ab eo est interfectus. Deinde
cum a fratre Alexandria expulsus esse
videretur, primo Alexandriae ulciscen-
di illius opportunitatem nactus, cul-
pam ei condonavit. Postea vero cum
idem rursus *Cyprum* occupare molit-
us esset, captum in urbe *Lapetho*
tantum abfuit ut supplicio adficeret
quasi hostem, ut potius præter mu-
nera, quæ ipsi antea ex pactione pen-
debat, alia rursus adjecerit, suamque
ei filiam collocaturum promiserit.

7 Κατὰ μέντοι γε τὰς ἐπιτυχίας καὶ κατορθώσεις ἔξει- λ. υ. 609.
 λύετο τῇ ψυχῇ, καὶ τις οἶον ἀσωτία καὶ ῥαθυμία περὶ
 αὐτὸν Αἰγυπτιακὴ συνέβαινεν· καὶ κατὰ τὰς τοιαύτας
 διαθέσεις εἰς περιπετείας ἐνέπιπτεν.

Verum enim vero rebus secundis he- mollietas Aegyptiaca in eo inerat:
 tisque successibus vigorem animi re- quam ob causam saepe numero in ma-
 mittebat, et quaedam quasi luxuria ac gnium discrimen est adductus.

SPICILEGIUM
RELIQUIARUM

EX CERTIS LIBRIS

HISTORiarUM POLYBII.

SPICILEGIUM
RELIQUIARUM

EX CERTIS LIBRIS

HISTORIARUM POLYBII.

EX LIBRO VI.

AD Libri VI. caput 2. v. 1. referri potest id, quod habet *Olympia-*
GEORGIUS SYNCELLUS in *Chronographia* p. 195 sq. *dum ratio.*
πιάς δέ ἐστι παρ' Ἑλλησι τετραετηρικός χρόνος· οὗ κατὰ συμπλή-
ρωσιν, ἀρχομένου τοῦ ε'. ἔτους, ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἤγετο. . .
Τὸν δὲ ἀγῶνα τετέλεκεν Ἰφίτος Ἡρακλείδης σὺν Λυκούργῳ συγ-
γενεῖ. ἑκάτεροι δὲ Ἡρακλεῖδαι. τότε δὲ ἀγὼν σταδίου ἦν μόνον, καὶ
οὐδεὶς ἀνεγράφετο νικηφόρος, ἀμελούντων τῶν τηνικάδε. Ὀγδόῃ δὲ
καὶ εἰκάδι Ὀλυμπιάδι Κόροιβος Ἡλεῖος ἀνεγράφη στάδιον νικήσας,
καὶ ἡ κατ' αὐτὸν Ὀλυμπιάς πρώτη ἐτάχθη, ἀφ' ἧς Ἕλληνες ἀριθμεῖν
τι δοκοῦσιν ἀκριβῶς χρονικόν. Ταῦτα Ἀριστόδημος ἱστορεῖ, καὶ
συνωδᾷ τούτῳ Πολύβιος. Id est: *Olympias apud Græcos tem-*
pus est quatuor annorum; quo completo, ineunte anno quinto,
certamen Olympicum celebrabatur . . . Certamen autem
instituit Iphitus Heraclides, cum Lycurgo cognato suo;
ambo quippe Heraclidæ erant. Tum vero solum stadii
certamen erat, et nullius victoris nomen mandatum est anna-
libus; negligentibus rem eis qui eo tempore fuerunt. Octava
autem et vicesima Olympiade Coræbus Eliensis scriptus est,
qui stadio vicit; et Olympias ea prima constituta est, a qua
Græci putant in designandis temporibus aliquid certi se
constituere posse. Hæc Aristodemus narrat, et consentit
cum eo Polybius.

Eadem fere in Reliquiis Chronicorum *EUSEBII* lib. I.
p. 39. exhibet Scaliger in *Thesauro Temporum*.

EX LIBRO VII.

Ad lib. VII. cap. 1. referendum *Fragm.* apud *SUIDAM* *A. U. 589.*
in Καπύη. Ἡ δὲ Καπύη, μεταθεμένη πρὸς Καρχηδονίους, τῇ *Capua defi-*
* a 2 *cit a Rom.*

Σάρεϊ συνεπισπάσατο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις^a. *Capua autem, cum ad Carthaginenses defecisset, pondere suo alias etiam urbes secum traxit.*

EX LIBRO VIII.

A. U. 542. I. Ad cap. xxvi. libri VIII. Suidas in *Προσπεσόντων*. Tarentus et Thuri. *Πολύβιος· Προσπεσόντων δὲ τούτων εἰς Τάραντα καὶ τοὺς Θουρίους, ἡγανάκτει τὰ πλήθη^b. Nuncio hujus rei Tarentum et Thurios perlato, indignari cepit multitudo.*

Syracusæ
captæ.

II. Ad cap. xxxvii. Præter duo Fragmenta, quæ de captis *Syraculis* ibi adferuntur, ad idem argumentum pertinent etiam alia, partim ab eodem Suida, e quo duo illa ducta sunt, partim ab HERONE in libello *de repellenda Obsidione* conservata, et tali fere modo secundum rerum gestarum seriem ordinanda^c.

*

I. Ἐξηριθμήσατο τοὺς δόμους· ἦν γὰρ [ὁ πύργος] ἐκ συννόμων λίθων ἀκαθομημένους, ὥστε καὶ λίαν εὐσυλλόγιστον εἶναι τὴν ἀπὸ γῆς τῶν ἐπάλξεων ἀπόστασιν. Id est: *Numeravit ordines lapidum: erat enim ex similiter cæsis lapidibus [turris] ædificata, ita, ut distantia pinnarum a terra facili ratione colligi posset^d.*

^a Quamquam Polybii nomen Fragmento isti non præfixit Suidas, recte tamen utique a Fulv. Ursino inter Fragmenta Polybii p. 268 sq. relatum videtur.

^b Perspecte monuit Gronovius in Notis manuscriptis, referenda hæc ad nuncium supplicii, quod de fugitivis obsidibus Tarentinis sumtum est. Vide Livium XXV. 8. et 15.

^c Historiæ series ex Livio petenda lib. XXV. cap. 23 seq.

^d Fragmentum istud, a Suida in *Συννόμων* absque Auctoris nomine prolatum, quin Polybii sit et ex historia captarum Syracusarum decerptum, nemo paulo studiosior Polybii lector, si Livii locum modo laudatum contulerit, dubitabit. De *muri* quidem altitudine tantum loquitur Livius; de quo si intelligenda sint Polybii verba, pro *ἀκαθομημένους* fuerit *ἀκαδομημένον* (nempe τὸ τεῖχος) corrigendum. Sed masculinum genus ad nihil aliud, nisi

ad ὁ πύργος, *turris*, videtur posse referri. Atque si Plutarchi narrationem conferamus, in Marcello p. 308. edit. Wecheliana, intelligemus, et muri, turri adjacentis, et ipsius etiam turris altitudinem conjectura permensum esse illum hominem, Marcelloque persuasisse, et in murum, et ex muro deinde ad ipsius turris pinnae haud difficili negotio escendere Romanos scalis admotis posse. Quam parum intellexerint Fragmentum illud editores Suidæ, notaveram in Emendationibus et Observationibus in Suidam, ante hoc biennium editis; et quamquam necdum succurrerat tunc animo historia, ex qua illud decerptum esset, monueram tamen, *δόμους* h. l. non esse *domos*, sed *δόμους λίθων*, id est, *ordines, series atque strata lapidum*. Confer Polybium nostrum lib. X. cap. 22, 7. et Jac. Gronov. ad Herodot. I. 179. et Wesseling. ad Diodor. I. 64.

Suidam
Polybii

2. Μαθὼν δὲ (ὁ Μάρκος) ἔξ αὐτομάλου, διασαφίσαντος, οἱ ἐορτὴν ἄγουσιν (οἱ Συρακούσιοι) πάννημον [πανήμηαι Hero] ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ τοῖς μὲν σιτίοις λιτοῖς χρῶνται διὰ τὴν σπάνην, τῷ δὲ οἶνῳ δαψιλῶς· προσαναμωσάμενος τὴν τῷ τείχεσσι ταπεινότητι, ἐπιβάλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος. Id est: *Quum tunc ex transfuga Marcellus cognovisset nunciante, festum publicum celebrare Syracusios in triduum, et cibis quidem parce uti propter penuriam, vino autem largius; recordatus humilitatis muri illius, constituit tentare spem.*

3. Ταχὺ δὲ καὶ κλιμάκων δύο συντεθεισῶν, ἐγένοντο κύριοι τῶν πύργων^f. Εἰς γὰρ τοὺς πύργους ἡδρευμένοι διὰ τὴν θυρίαν, οἱ

^e Priorem istam partem hujus Fragm. habet Suidas in Λιτοῖς, et diserte Suidam auctorem nominat; nos tria verba ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας inseruimus ex Herone de toleranda et repellenda obsidione, ubi eandem historiam ex eodem Polybio eisdem verbis (tacito quidem, ut solet, nomine auctoris) exhibet ille scriptor Poliorceticus. In fine fragmenti, post δαψιλῶς, adjicitur apud Suidam verbum πολιορκίῃ, scilicet ut uno verbo clauderetur periodus et integra fieret oratio, cum alia atque alia apud Polybium verba sequerentur, quæ brevitatis causa in unam vocem contraxit Lexicographus, sive Epitomator Polybii, ex quo illud Fragmentum transscripsit Suidas. Apud Heronem prorsus abrupta in voce δαψιλῶς est oratio, et sequuntur continuo illa, Ταχὺ δὲ καὶ κλιμάκων &c. Mihi autem visum est, cum hoc Fragmento olim in continua Polybii historia proxime fere cohæsisse adeoque et nunc h. l. conjungendum illud, quod in Προσαναμωσάμενος atque etiam in Ἀναμωσάμενος Suidas habet, utrimque quidem absque auctoris nomine, sed ita servans colorem styli Polybiani, ut jam Casaubonus inter Fragmenta Polybii illud referre non dubitaverit. Delatum fuerat ad Marcellum, (ut ex Livio discimus XXV. 23.) humiliorem opinione omnium esse murum, et vel mediocribus scalis superabilem. *Haud spernenda res visa, ait Livius, sed occasio quærebatur: quam obtulit transfuga, nuncians, diem festum*

Dianæ per triduum agi &c. Igitur tunc, puto, nuncio isto accepto, Marcellus, recordatus ejus rei, quæ de muro isto ad ipsum fuerat relatum, tentandam spem sibi factam statuit. Perperam vero omnino verbum προσαναμωσάμενος apud Suidam hoc loco exponitur per ἀνακαινίσας, ἀνιγίρας, qui renovavit, qui instauravit. Rectius, et unice convenienter huic loco, in artic. Ἀναμωσάμε. ubi idem fragm. exhibetur, adjicitur altera interpretatio, ἀναμνησθεῖς, εἰς ἱνναίαν ἰλθὼν, i. e. qui recordatur, cui aliquid in mentem venit: quo magis mirum est, etiam ibi retentam esse ab interpretibus Latinis alteram istam et alienam ab hoc loco significationem, qui vertebant: *renovata ex muri parte, quæ humilis erat.* Eo, quem exposuimus, sensu, Polybius verbum ἀναμωσάσθαι usurpat lib. V. cap. 36, 7. et XV. 25, 7.

^f Apud Heronem hæc leguntur, et quæ sequuntur usque ἀποκτείναντες. Non autem τῶν πύργων, sed τοῦ πύργου, videtur fuisse scribendum. Primum enim omnium unam præsertim turrim illam, de qua supra dictum est, (conf. not. d.) præ ceteris captam fuisse, scripserat, puto, hoc loco Polybius. Sic et Plutarchus, qui haud dubie Polybium ob oculos habuit, ἔλαθεν, ait, οὐ μόνον τὸν πύργον κατασχάν. De eis, quæ sequuntur in nostro hoc fragm. confer Livium initio cap. 24. ejusdem libri XXV.

Syracusæ
captæ.

μὲν ἀκμὴν ἔπιγον, οἱ δ' ἐκοιμῶντο πάλαι μεθυσκόμενοι. Διὸ καὶ ἔλαθον αὐτοὺς ἀποκτείναντες. Id est: *Mox vero etiam, colligatis inter se duabus scalis, ipsis turribus [ni potius, ipsa turri] politi sunt. Nam in turribus congregati propter festum, alii adhuc potabant, alii jam dudum ebrii somno erant oppressi. Quare imprudentes eorum occiderunt.*

*

4. Οὐδενὸς ἐπεγνωκότος τῶν πολιτῶν τὸ συμβαῖνον, διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἅτε μεγάλης οὔσης τῆς πόλεως^h. Livius XXV. 24. *Magna pars ignara tanti mali erat, . . in vastæ magnitudinis urbe partium sensu non satis pertinente in omnia.*

*

5. Τοὺς δὲ Ῥωμαίους θάρρειν συνέβαινε, κρατοῦντας τοῦ περὶ τὰς Ἐπιπολὰς τόπου^h. Id est: *Captis Epipolis, animus et audacia accessit Romanis.*

*

*

*

A. U. 542.
Cn. Scipio
in Hisp.

III. De rebus a CN. SCIPIONE A. U. 542. in HISPANIA gestis, quarum intercidit historia octavo Polybii libro olim comprehensa, unum Fragmentum reliquum inveni, conservatum a Suida in Κανδήλις, laudato Polybii auctoris nomine. Σὺν γὰρ τοῖς ἐπιδεδεμένοις φορτίοις τὰ κανδήλια λαβόντας ἐκ τῶν ὀπισθεν, προδέσδαι πρὸ αὐτῶν ἐκέλευσε τοὺς πεζοὺς. οὗ γενομένου, συνέβη παρὰ πάντας χάρακας ἀσφαλίστατον γενέσθαι τὸ πρόβλημα^h. Id est: *Clitellas cum oneribus, quæ eis illigata erant, sumere pedites jussit ex postremo agmine, et ante se ponere. Quo facto, effectum est munimentum, quovis vallo firmitus.*

EX LIBRO IX.

A. U. 542.
Bomilcar
Tarenti.

I. Libro IX. inter cap. ix. et x. inserendum fuerit Fragmentum, conservatum ab HERONE nostro Poliorcetico

^g Suidas in Ἀπόστασις, laudato auctore Polybio.

^h Suidas in Ἐπιπολὰς, tacito auctoris nomine. Sed Polybio deberi hoc fragmentum, jam viderat Valesius; qui tamen, nescio quo consilio sive casu, χωρίου edidit pro τόπου, quod habent omnes Suidæ editiones.

ⁱ Totidem verbis idem Fragmentum exhibet Scholiastes Aristoph. ad Vesp. v. 170. nisi quod in fine ad nomen πρόβλημα omittit articulum, qui percommode abesse potest. Initio frag-

menti Σὺν γὰρ scripsi pro Ἐν γὰρ, quod et apud Suidam et apud Scholiasten vulgo legitur. Cum apud utrumque ante ista verba præpositum nomen Πολύβιος legatur, finalis littera hujus vocabuli absorpsit puto initialem sequentis. Ceterum Suidasne ex Scholiaste, an hic ex illo hæc exscripserit, equidem non definiverim. Conf. Kusteri Præfationem ad Suidam pag. tertia. De re, quæ hoc fragmento nostro agitur, Livium consule lib. XXV. cap. 36.

p. 321. Τῶν Ῥωμαίων πολιτοκρούντων Τάραντα, Βομίλκας ὁ τῶν Bomilcar
 Καρχηρονίων ναύαρχος εἰς τὸ συμμαχεῖσθαι μετὰ συνάμειος πλεί- Tarenti-
 ον, καὶ μὴ δὲ δουλοῦν ἐπικουρῆσαι τοῖς ἔνιοι διὰ τὸ τοῖς Ῥωμαίοις
 ἀσφαλῶς εἶσθαι τὰ περὶ τὴν στρατηγεῖαν, ἔλαδεν ἀναλώσας τὴν
 χρυσίαν. καὶ μετὰ παρακλήσεως πρότερον ἀφικέσθαι ἐκβιασθεὶς καὶ
 ὑποσχέσεων μεγάλων, ὕστερον μετ' ἰκετηρίας τῶν ἔνιοι ἀποπλεῦσαι
 ἠναγκάσθη^k. Id est: Dum Tarentum Romani obsident, Bo-
 milcar, classis praefectus Pænorum, cum maxima militum
 manu auxiliatum Tarentinis profectus, quum nil juvare op-
 pidanos posset propter Romanorum in communiendis tuendis-
 que castris diligentiam, sensim sensimque annonam omnem
 consumsit. Itaque, qui antea et cohortationibus et magnis
 promissis expugnatus fuerat, ut Tarentum veniret, idem de-
 inde supplicibus oppidanorum precibus, ut cum classe dece-
 deret, coactus est.

II. Ad cap. xxvii. libri IX. ubi de Agrigento urbe ^{Origō no-}
 agitur, referendum id, quod habet Stephanus Byzantinus ^{minis Agri-}
 in Ἀκράγαντες. Πολύβιος φησι, τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ ^{genti.}
 τῆς χώρας ὠνομάσθαι Ἀκράγης, διὰ τὸ εὐγεῖον^l. Id est: Polybius

^k De re tota, quæ hic agitur, con-
 ferendus Livius XXVI. 20. Ceterum
 in Græcis non solum librorum ope
 corrupta passim oratio est, sed etiam
 ipse Hero, cum memoriter ista ex
 Polybio exscriberet, duas res, tempore
 disjunctas, composuisse inter se vide-
 tur. Quo tempore hæc gesta sunt,
 nondum Tarentum oppugnabant Ro-
 mani, nec ad urbem castra communia
 habebant; quod deinde A. U. 545. a
 Fabio factum est, (vid. Polyb. X. 1.
 Liv. XXVII. 15.) qui loco oppor-
 tunissimo in ipsis faucibus portus
 castra posuit: et tunc quidem liberum
 erat mare, ut ait Livius, classe Punica
 Corcyram transmissa. Nunc vero
 præsidium Romanum, in arce inclu-
 sum, obsidione potius tenebatur a
 Tarentinis, quam Tarentinos oppug-
 nabat. Et ad arcendos commæatus
 præsidii Romani accita ex Sicilia
 classis Punica erat: cui classi præfec-
 tum per ea tempora fuisse Bomilca-
 rem, ex Livii lib. XXIII. 41. XXIV.
 36. XXV. 27. discimus. Quare, licet
 in hac historia lib. XXVI. 20. præ-
 fecti classis nomen non diserte ex-
 promserit Livius, tamen haud dubie

corruptum nomen Βομίλκας, quod
 apud Heronem h. l. vulgo legitur, in
 Βομίλκας vel Βομίλκας fuit mutan-
 dum. Deinde ad εἰς τὸ συμμαχεῖσθαι
 intercidit participium ἀφικόμενος, πο-
 ρευθεὶς, μεταπεμφθεὶς aut aliud simile;
 nisi, faciliiori etiam medicina, vocabu-
 lum πλείσσης, quod sequitur, in πλεί-
 σας mutandum et ex hoc corruptum
 statuamus. Mox pro μὴ δὲ vel μηδὲ
 forsitan μηδὲν scribendum. Tum, ubi
 est ἀναλώσας τὴν χρυσίαν, ferri quidem
 fortasse hoc poterit, sed tamen χρυσί-
 αιν potius scripserit Polybius. S.c
 idem Hero, eadem pag. 321. locum
 Polybii citans, qui est lib. I. cap. 18.
 9. pro τὴν τῶν ἀναγκαίων χρυσίαν,
 quod est apud Polybium, τὰς ἀναγ-
 καίας χρύδας scripsit. Denique, paulo
 inferius, ἀφικνεῖσθαι correxi, cum ἰφ-
 ικνεῖσθαι perperam esset scriptum.

^l Pro Ἀκράγης, distinctis vocibus
 puto scribi debuerat Ἀκρα γῆς. Sen-
 tentia ceterum satis plana; quamquam
 ab ea paulisper aberrasse videtur inter-
 pres Berkelius, qui sic habet: Poly-
 bius perhibet, fluvium et urbem a
 regione Acrage, propter terræ ferti-
 litatem, nomen obtinuisse. Nullam

ait, et fluvium et urbem a regione nomen obtinuisse Ἀκρὰ Γῆς, (id est, Præstantissima terra) propter soli fertilitatem.

* * *

Xynia. III. Ξυνία, Θεσσαλίας πόλις. Πολύβιος ἐννάτω^m. Id est: Xynia, urbs Thessaliæ. Polybius libro nono. Stephanus Byzant.

EX LIBRO X.

A. U. 546. I. Fortasse lib. X. cap. xxxii. post v. 7. inserendum fuerit Fragmentum, ex historia infelicis obitus Marcelli desumptum, quod Suidas in Ἱμερος habet, tacito quidem auctoris nomine. Ἱμερος αὐτὸν εἰσῆλθε διάπυρος ἰδεῖν Μάρκελλον νεκρόν. Id est: *Desiderium eum [Hannibalem puta] ardens incessit videndi Marcellum mortuum*ⁿ.

* * *

Cataractæ portarum. II. Post cap. xxxiii. ponendum illud, quod Suidas profert in Ἡμμένοι, si modo Polybianum est, ut existimavit Valesius, qui non cunctanter in Polybii Fragmentis numeravit. Οἱ δὲ [τοὺς] καταρράκτας, οὓς εἶχον ὀλίγον ἐξωτέρῳ διὰ μηχανημάτων ἀνημμένους, αἰφνίδιον καθῆκαν καὶ ἐπεβάλοντο. καὶ τούτους κατασχόντες, πρὸ τοῦ τείχους ἀνεσκολόπισαν^o. Id est: *Illi vero cataractas, quas paullo exterius ope machinarum suspensas habebant, repente (in hostes) dejecerunt; eosque, comprehensos, pro mœnibus in crucem sustulerunt.*

Polybius regionem narrat, Agragen dictam: urbem et fluvium Agrigentum a circumjacentis soli fertilitate, ait, nomen obtinuisse Ἀκρὰ γῆς, (id est, τὰ ἄκρα τῆς γῆς,) quod Dorica dialecto Ἀκρὰ γᾶς, et una voce Ἀκράγας, effertur.

^m In Fragmentis Polybii ex libro IX. diligentiam hoc fefellerat Ursini et Casauboni: primus illud ex Stephano depromsit Gronovius. Sed operarum errore Ξυνία editum erat pro Ξυνία, quem errorem repetiit editio Ernestina. Itaque quum Ξυνία nusquam apud Stephanum reperirem, neque vero de Ξυνία cogitarem tunc, quum Reliquias libri noni prelo subjicerem, prætermittendum ibi hoc Fragmentum duxeram. Livio plurali numero, Xyniæ, effertur hujus oppidi nomen, XXXII. 18. XXXIII. 8. XXXIX. 26.

ⁿ Appianus Annib. cap. 50. Καὶ αὐτοῦ (τοῦ Μαρκελλοῦ) τῷ σώματι ὁ Ἀνίβας ἱπιστᾶς, ὡς εἶδε τὰ τραύματα πάντα ἐπὶ τῶν στήρνων, ἐπήνισε μὲν ὡς στρατιώτην, ἐπισκώψε δὲ ὡς στρατηγόν. Cadaveri Marcelli adstans Hannibal, postquam adversa omnia vulnera vidit, ut militem laudavit, sed ut imperatorem cavillatus est. Plutarch. in Marcello sub finem: Μάρκελλον δὲ πιπτωκίναι πυθόμενος (ὁ Ἀνίβας,) αὐτὸς ἐξῆδραμιν ἐπὶ τὸν τόπον, κ. τ. λ. Morte nunciata Marcelli, ipse (Hannibal) propere ad locum, quo ceciderat, adcurrit; et adstans cadaveri &c. Livius rem prætermisit, lib. XXVII. cap. 27 sq.

^o Rem ad Salapiam, Apuliæ urbem, gestam, qua sua fraude captus est Hannibal, narrat Livius XXVII. 28. et Appianus in Hannib. cap. 51. Καταρράκτας correxit Küsterus: ante

EX LIBRO XI.

Ad res Philippi, de quibus agitur cap. iv. hujus libri, A. U. 347.
Philippus
et Attalus. pertinet illud Fragm. apud Suidam in Κατοιμάξας, quod Polybio auctori nominatim tribuitur. Καὶ πολλὰ μὲν αὐτὸν κατοιμάξας (intell. ὁ Φίλιππος) ὅτι παρὰ μικρὸν ἔλθοι τοῦ λαβεῖν Ἀττάλον ὑποχείριον. Id est: *Philippus multum lamentatus est sortem suam, quod prope admodum abfuisset, ut Attalum in potestatem suam redigeret.* Conf. Livium XXVIII. 7.

EX LIBRO XIII.

Ad cap. x. libri XIII. referendum videtur id, quod est Temesia
opp. apud Stephanum Byzant. in Ταμάσους. Ἔστι καὶ Ταμέση, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Πολύβιος δ' ἐν τῷ πρώτῳ^p Τεμεσίαν τὴν πόλιν καλεῖ^q. Τὸ ταύτης ἐθνικὸν, Τεμεσαῖος. Id est: *Est etiam Tamese, urbs Italiae, et fluvius. Polybius autem libro primo* [imo in quovis potius alio, qui quintum sequitur; nam in quinque primis libris, qui integri supersunt, nulla hujus urbis mentio occurrit:] *Temesiam urbem vocat. Hujus gentile Temesæus.*

EX LIBRO XIV.

Ad finem cap. x. libri XIV, ubi monente Gronovio in A. U. 551.
Scipio ma-
jor ad Car-
thag. Notis manuscriptis ad illum locum, post verbum καῖπειτα

eum omnes καταρράκται. Quid deinde sit ἐλγὼν. ἔξωστέρω, non satis mihi liquet. Verba ista Küsterus in vers. Lat. non expressit. Æmilius Portus: *quas habebant paulo prominentiores.* Videtur hoc dicere auctor: cataractam illam paulo extra portam fuisse.

^p Mendosum esse illum numerum, adparet. Quo pacto corrigendus sit, probabili quadam ratione indagari potest, certo definiri nequit.

^q Pro Τεμεσίαν Cluverus sua auctoritate, nescio quo fundamento nisus, Τεμίσαν legit, in Ital. Antiq. p. 1286. Illud quidem ipse Stephanus Byzant. in Τεμίση docet, idem oppidum Τεμέσην etiam fuisse nominatum. Romanis *Temesa, Tempsa, Temsa* audit; in Bruttiiis. Tempsam et Crotonem civium Romanorum coloniam deductam esse, Livius docet XXXIV. 45. in rebus anni Urbis 560. quas res Polybius libro XIX exposuit. Ibidem vero addit Livius, Tempsanum agrum

de Bruttiiis captum ante id tempus fuisse. At in superiorum temporum historia nullam quidem nominatim Tempsæ mentionem, a Romanis captæ, factam apud Livium reperimus; sed libro XXIX. 38. in rebus anni urbis conditæ 550 ait: *In Bruttiiis Clamptia a consule (P. Sempronio) vi capta, Consentia et Pandosia, et ignobiles aliæ civitates, voluntate in ditionem venerunt.* Fuerit igitur Tempsa ibi in ignobiliorum istarum civitatum numero comprehensa. Polybius autem, quem novimus uberime omnia exposuisse, libro XIII, quo res tractavit, anno 550 gestas, non modo Lampetiam, sed etiam aliud ignobile Bruttiorum oppidum Badizam nominavit, (XIII. 10, 1 sq.) Livio non memoratum. Unde probabili quadam ratione colligere licet, ibidem etiam *Temesæ* a Romanis captæ ab eodem Polybio mentionem fuisse factam.

adjecimus Fragmentum, conservatum a Suida in Κεραία, continuo adjungi debebant alia nonnulla verba, quæ protulit idem Suidas in Ὑπηρετικοῖς¹. Scilicet: βραχὺ διάστημα πρῶν, ὥστε ὑπηρετικοῖς ἐκπλεῖν δύνασθαι καὶ διαπλεῖν. Id est, interprete Livio XXX. 10. (*Sub ipsis pontibus*) *intervalla fecit, quo procurrere speculatoriæ naves in hostem, ac tuto recipi possent.* Ὑπηρετικά (intellige πλοῖα) speculatorias naves Livius exposuit. Sunt autem proprie quælibet minora navigia, quæ majoribus præsto sunt, sive speculandi gratia, sive cujusvis ministerii faciendi, ac fortasse etiam, prouti res ferret, committendæ pugnæ caussa. Confer Reiskii Indicem Græcitatæ Demosthenææ, voc. ὑπηρετικός. Hoc loco potuerunt esse minores naves, ad pugnam instructæ; quare τριήρεις eas vocat Appianus in Punic. cap. 25. quo nomine generatim quælibet naves, ad pugnam instructæ, sive majores, sive minores, solent designari.

EX LIBRO XVIII.

A. U. 557.
Attalus in
conventu
Bœotorum.

Ad cap. xxiv. libri XVIII, de morte Attali, pertinent verba illa, quæ, laudato Polybii nomine, profert Suidas in Περιβαλλόμενος. Ὁ δὲ Ἀτταλος, περιβαλλόμενος πλείω λόγον, ὑπεμείμνησκειν αὐτοῦς τῆς ἀνέκαθεν τῶν προγόνων ἀρετῆς². Id est: *Attalus prolixiorē orationem complexus, priscam majorum virtutem in memoriam eis revocavit.* Livius XXXIII. 2. “In concilio (Bœotorum) Attalus primus verba fecit. “Orsus a majorum suorum suisque . . meritis, segnior “jam et infirmior, quam ut contentionem dicendi sustineret, obmutuit et concidit” &c. Conf. ibid. cap. 21.

EX LIBRO XIX.

A. U. 560.

Ad librum XIX. pertinet id, quod de Civibus Romanis, qui, cum serviissent apud Græcos, liberati sunt, hortante Flaminio, ex Polybio profert Livius lib. XXXIV. cap. 50. *Ingens, ait, numerus erat bello Punico captorum, quos Hannibal, quum a suis non redimerentur, venundederat. Multitudinis eorum argumentum sit, quod Polybius scribit,*

¹ Mendose vulgo apud Suidam ὑπηρετικοῖς scriptum legitur. Quamvis autem Fragmentum hoc non habeat Polybii nomen præfixum, quicumque tamen et initium ejus consideraverit, (incipit autem ab his verbis: Ἐξευζε τὰς νῆας, βραχὺ διάστημα &c.) et totum Fragmentum cum eo, quod in

Κεραία diserte Polybio tribuit Suidas, contulerit, non dubitabit, quin et hoc ex eodem Scriptore et ex hoc ipso Polybii loco, ad quem retulimus, sit decerptum.

² τῆς . . ἀρετῆς correxit Küsterus, cum veteres editt. τὴν . . ἀρετὴν dedissent.

centum talentis eam rem Achæis stetisse; quum quingentos denarios pretium in capita, quod redderetur dominis, statuerent.

EX LIBRO XX.

Post cap. viii. libri XX. *De Antiocho, victo ad Ther-* A. U. 562.
mopylas a Manio Acilio Consule. Livius XXXVI. 19.
Nec præter quingentos, qui circa regem fuerunt, ex toto exercitu quisquam effugit; etiam ex decem millibus militum, quos, Polybio auctore, trajecisse secum regem in Græciam scripsimus, exiguus numerus.

EX LIBRO XXI.

Post cap. iv. hujus libri inserendum Fragmentum, quod A. U. 564.
 habet Suidas in Προστηθιδίων, quod, quamquam Polybii Galli sacer-
 nomen non habet præfixum,tribuendum tamen esse huic dotes.
 scriptori perspecte jam suspicatus erat Valesius in Notis ad
 aliud Fragm. quod exhibuimus lib. XXII. cap. 20. Est
 autem hoc, quod nunc dicimus, tale: Ἐξελθόντες μὲν Γάλλοι
 δύο μετὰ τύπων καὶ προστηθιδίων, ἐθέοντο μηδὲν ἀνήκεστον βουλευ-
 εσθαι περὶ τῆς πόλεως. Id est: Duo Galli, cum figuris et ima-
 ginibus, pectori adfixis, egressi, rogabant eum, ne quid gra-
 vius de civitate statueret. Evolve Livii librum XXXVII.
 cap. 9. et videbis, factum hoc esse ad Sestum urbem, quam
 oppugnaturus cum exercitu adiit Livius, classis præfectus
 Romanorum.

EX LIBRO XXII.

Ad cap. xxvii. hujus libri pertinet hoc Fragmentum: A. U. 566.
 Μάλλιος, ὁ ἀνθύπατος, τριακόσια τάλαντα πραξάμενος παρὰ Ἀρια- Ariarathes.
 ράδου, φίλον αὐτὸν ἐποίησατο Ῥωμαίων. Id est: Manlius Pro-
 consul, trecentis talentis ab Ariarathe acceptis, Romanorum
 amicum eum fecit. Ejusdem libri capite 24. dixerat Poly-
 bius, sexcenta talenta a Cn. Manlio imperata esse Ariarathi,
 ut pacem obtineret: cui nunc hoc repugnare videtur, quod
 de trecentis talentis dicit fragmentum nostrum. Rem
 expedit Livius, XXXVIII. 39. scribens: "Ariarathes rex,
 "parte dimidia pecuniæ imperatæ, Eumenis beneficio, cui
 "desponderat per eos dies filiam, remissa, in amicitiam
 "est acceptus." Quæ loca si inter se conferamus, intelli-
 gemus, recte utique fecisse Drakenborchium, quod apud
 eundem Livium XXXVIII. 37. cum vulgo legeretur,
 ducenta talenta argenti imperata primum fuisse Ariarathi,

Ariarathes. ex codice Moguntino *sexcenta* restituit: et ipsum Fragmentum illud, in quo versamur, quod, tacito Polybii nomine, Suidas in *Πραξάμενος* protulit, ex hoc scriptore derivatum esse, haud vana conjectura colligemus¹.

EX LIBRO XXIV.

A. U. 571.
Lustratio
apud Ma-
cedones.

I. Si vera est, ut est probabilis, Henr. Valesii conjectura, ad Polybium auctorem referentis Fragmentum, quod de *Lustratione exercitus Macedonici* Suidas in *Ἐναγίζων* absque auctoris nomine profert, fuerit illud ad hunc librum XXIV referendum, et capiti viii subjungendum. Est autem tale: *Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ Ξανθῷ* [sive *Ξανδικῷ*, ut monuit Vales.] *Μακεδόνες, καὶ καθαρθὸν ποιῶσι σὺν ἵπποις ὠπλισμένοις*". Id est, interprete eodem Valesio: *Macedones mense Xanthico parentalia celebrant, lustrantque exercitum cum equis armatis*.

* * *

Mors Phi-
lopcæmenis.

II. Ad caput ix. libri XXIV. De *Morte Philopœmenis* quæ habet Plutarchus in *Philopœm.* p. 367. ea ex Polybio prolata esse contendit Ursinus ad Livii librum XXXIX. cap. 50. segm. 5. edit. Drakenb. et præsertim verba ista inter Fragmenta Polybii p. 285. retulit: *Οὐ μὲν, ἀλλὰ κομίσαντες αὐτὸν εἰς τὸν καλούμενον θησαυρὸν, οἴκημα κατάγειον, οὔτε πνεῦμα λαμβάνον οὔτε φῶς ἔξωθεν, οὔτε θύρας ἔχον, ἀλλὰ μεγάλη λίθῳ περιαγομένῳ κατακλειόμενον, ἐνταῦθα κατέθεντο*. Id est:

¹ Mirum tamen videri potest, unde hoc Fragmentum proxime duxerit Suidas. Nam in *Eclogis* quidem de Legationibus, e quibus hæc talia transscribere consuevit Lexicographus, non comparet. Et videtur utique ex alio Scriptore, qui ex Polybio quidem sua hausit, sed mutatis paulisper verbis et in brevius contractis, directe et proxime ductum hoc Fragmentum. Nam et, quæ brevibus verbis hic conclusa sunt, ea haud dubie (ut ex Livio patet) Polybius pro sua ubertate enucleatius exposuerat; et *Cnæus* ille *Mantius Vulso*, de quo hic agitur, apud Polybium non *Μάλλιος ὁ ἀνθύπατος*, sed *Γναῖος ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων* nominatur, lib. XXII. 24 et 27. Apud Diodorum Siculum, qui in illa parte Historiarum, verbis passim mutatis, res ex Polybio hausit, *Γναῖος Μάλλιος ὁ ἀνθύπατος* vocatur, *Eclogæ* XI. de Legationibus; sed et ibi Frag-

mentum hoc frustra quæsiveris. Ceterum Livius XXXVIII. 37. diserte scribit *Cn. Manlium, consulem primum, deinde pro consule fuisse*, quum istas res in Asia gereret.

² VALESIIUS ad h. l. "Hoc fragmentum, ait, pertinet ad lustrationem illam exercitus Macedonici, quæ Demetrio, Persei fratri, causam necis præbuit. De ea Livius libro XL. [cap. 6.] his verbis: *Fortè lustrandi exercitus venit tempus, cujus solenne est tale*. Et paullo post: *Mos erat, lustrationis sacro peracta exercitum decurrere*. Id solenne *Ξανδικὰ* dicebatur, eo quod ageretur mense Xanthico seu Aprili. Hesychius: *Ξανδικὰ ἱερτὴ Μακεδόνων, Ξανδικοῦ μηνὸς ἀγομένη*. ἔστι δὲ καδάρισον τῶν στρατευμάτων. Ex quo patet, hic legendum esse τῷ Ξανδικῷ, non τῷ Ξανθῷ."

Tandem deportaverunt eum in cameram subterraneam, quam Thesaurium vocant, aëris lucisque externæ expertem, ne fores habentem, sed ingenti saxo, quod circumagitur, clausam. Illuc eum demittunt.—Poterat eodem jure sequentia adjicere Ursinus: καὶ τὸν λίθον ἐπιβρέξαντας, ἀνδρας ἐνόπλους κύκλῳ περιέστησαν. id est: *et, obvoluto saxo, locum viris armatis circumquaque cinxerunt.*

Prætermisissis istis Plutarchi verbis, Casaubonus eumque sequentes alii Polybii editores, inter Polybiana Fragmenta hæc Plutarchi verba (in Philopæm. p. 368.) retulerunt: Φιλοποίμην, δεξάμενος τὸ φάρμακον, ἠρώτησεν, εἴ τι πρὸς τῶν ἰππέων, καὶ μάλιστα Λυκόρτα, πεπυσμένος ἐστίν. Id est: *Accepto poculo, rogavit hominem, cequid de equitibus, præcipue de Lycorta accepisset.*

*

3. Ad initium capitis xii libri XXIV pertinet Fragmentum *Lycortas*. *tum de Lycorta, Philopæmenis cædem ulciscente, quod ex eodem Plutarcho (Philop. p. 368.) vulgo cum Casaubono inter Polybii Fragmenta solent referre. Οἱ δ' ἐν ἡλικίᾳ, μετὰ τῶν προβούλων συνελθόντες εἰς Μεγάλην πόλιν, οὐδ' ἡντινοῦν ἀναβολὴν ἐποιήσαντο τῆς τιμωρίας· ἀλλ', ἐλόμενοι στρατηγὸν Λυκόρταν, εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐνέβαλον.* Id est: *Juventus cum primoribus senatus conveniens Megalopolim, nulla vindictæ admissa mora, atque electo Lycorta prælore, fines Messeniorum invadunt.*

EX LIBRO XXX.

Qui Fragmenta Polybiana, quæ collegimus cap. xv. libri A. U. 587. XXX, cum Livii lib. XLV. cap. 28. contulerit, facile sibi ^{Æmil.} persuadebit, eodem pertinere illud, quod, prætermisso quidem auctoris nomine, apud Suidam in Εὐκαιρία legimus. ^{Paulus Corinthum} visitat.

Ὁ δὲ θαυμάσας τὴν τῆς πόλεως θέσιν, καὶ τὴν τῆς ἀκροπόλεως

* Confer Livium loco citato.

† Poterant et hi eadem ratione adjicere, quæ sequuntur apud eundem Plutarchum: Εἰπόντος δὲ τῶν ἀνδρά-
του, διαπεφυγῆναι τοὺς πολλοὺς, ἰπίνευσεν
τῇ κεφαλῇ, καὶ διαβλέψας πρὸς τοὺς
τῶν ἀνδρῶν, Εὐ λέγεις, ἵππιν, εἰ μὴ
πάντα κακῶς πεπράχαμιν. Ἄλλο δὲ
μηδὲν ἵππιν, μηδὲ φθιγγάμινος, ἔξεστιν·
καὶ πάλιν αὐτὸν ἀπικλινῶν, οὐ πολλὰ
πράγματα τῷ φαρμάκῳ παρασχόντων, ἀλλ'
ἀποσβέσθαι ταχὺ διὰ τὴν ἀσθενίαν. Id
est: *Quo respondente, maximam par-*

tem salvam esse, adnuit capite, placideque intuitus eum, Bene habet, inquit, quod non undequaque fuimus infelices. Nullo alio verbo vel voce emissa, ebibat poculum, atque iterum reclinavit se: nec multum negotii præbuit veneno, sed confestim est ob imbecillitatem extinctus.

‡ Adjicere his præterea solent illa verba: Τὸ δὲ σῶμα καύσαντι; &c. quæ supra retulimus inter Testimonia de Adolescentia Polybii, n. 2.

εὐκαιρίαν πρὸς τὰ τοὺς ἐντὸς ἰσθμοῦ καὶ τοὺς ἐκτὸς ἀπολαμβάνομε-
νους τόπους*. Id est: Ille vero (Æmilius Paullus, puta,
confecto bello Persico) admiratus urbis illius (Corin-
thi) situm, et arcis opportunitatem, tam ad loca, quæ intra Isth-
mum, quam ad ea, quæ extra sita sunt.

EX LIBRO XXXIII.

A. U. 599.
Philosophi,
legati Athe-
niensium.

Ad Cap. I. hujus Libri pertinet historia *Legationis trium Philosophorum, Romam ab Atheniensibus missorum*; de qua verba faciens Aulus Gellius Noct. Attic. lib. VII. cap. 14. diserte Polybium testem laudat, his verbis: *Animadversa tripartita varietas est in tribus Philosophis, quos Athenienses Romam ad senatum populumque Romanum legaverant, impetratum, uti multam remitterent, quam fecerant iis propter Oropi vastationem. Ea multa fuerat talentum fere quingentum. Erant isti philosophi, Carneades ex Academia, Diogenes Stoicus, Critolaus Peripateticus. Et, in senatum quidem introducti, interprete usi sunt C. Acilio senatore. Sed ante ipsi seorsum quoque quisque ostentandi gratia magno conventu hominum dissertaverunt. Tum admirationi fuisse, aiunt Rutilius et Polybius, philosophorum trium sui cujusque generis facundiam. Violenta, inquit, et rapida Carneades dicebat; scita et teretia Critolaus; modesta Diogenes et sobria^b.*

EX LIBRO XXXIV.

Spicilegium Geographicorum Polybii.

EUROPÆ
latitudo.

I. Plinius Hist. Nat. lib. IV. cap. XXIII. segm. 37. *Polybius latitudinem Europæ, ab Italia ad oceanum^c, scripsit undecies centena et quinquaginta millia esse. . . . Per Lugdunum ad Portum Morinorum Britannicum videtur mensuram agere Polybius.*

*

*

*

^a Hoc ἀποσπασμάτιον cum Ursino omnes Polybii editores inter Fragmenta Polybiana retulerunt. Nec tamen, ad quam partem Historiarum referendum sit, monuerunt.

^b Mirum utique est, celebrem hanc Legationem silentio præteritam esse ab eo, qui Legationum Eclogas ex Polybio compilavit. Ad Consules P. Scipionem et M. Marcellum, adeoque ad A. U. 599. referendam istam Le-

gationem esse, Tullius docet Acad. Quæst. II. (vel IV.) cap. 45. prætor urbano A. Postumio Albino. Ejusdem Albini sive A. Postumii prætoris urbani meminit Polybius in Ecloga CXXIX de Legationibus, quam nos lib. XXXIII. cap. 1. exhibemus, quo et hanc Historiam referendam esse diximus.

^c Id est, ab extrema Italia, usque fere Caletum.

II. Plin. VI. xxxiii. 38. *Polybius a Gaditano freto lon-* Longitudo
gitudinem, directo cursu, ad os Meotis, tricies et quater maris medi-
centena xxxvii. mill. d passus prodidit. Ab eodem initio ter
ad orientem recto cursu Siciliam duodecies centena lx mill. d
passus; Cretam cccclxxv m. passuum; Rhodum clxxxiiii
mill. d passus; Chelidonias tantundem; Cyprum cccxxii
millia passuum: inde Syriae Seleuciam Pieriam cxv millia
quingentos passus. Quae computatio efficit tricies quater cen-
tena xl m. passuum.

* * *

III. Plin. IV. xxii. 36. *In ipso capite Beticæ ab ostio* Gades.
freti passuum xxv mill. Gadis; longa (ut Polybius scribit)
xii millia, lata lii millia passuum; abest a continente pro-
xima parte minus pedes dcc, reliqua plus septem millia pas-
suum.

* * *

IV. Plin. III. v. 10. *Ultra Siciliam ad Salentinos Au-* Ausonium
sonium mare Polybius appellat. mare.

* * *

V. Plin. IV. xii. 24. *Inter duos Bosphoros, Thracium et* Pontus
Cimmerium, directo cursu, ut auctor est Polybius, d. mill. Euxinus.
pass. intersunt.

* * *

VI. Plin. V. vi. 6. *Polybius et Eratosthenes, diligentis-* Africae
simi existimati, ab oceano ad Carthaginem magnam undecies longitudo.
centena mill. passuum: ab ea (ad) Canopium Nili proximum
ostium quindecies centena et viginti octo millia passuum fe-
cerunt.

* * *

VII. Plin. V. i. 1. *Scipione Æmiliano res in Africa* Atlas mons.
gerente, Polybius, annalium conditor, ab eo accepta classe,
scrutandi illius orbis gratia circumvectus, prodidit, a monte
eo (Atlante) ad occasum versus, saltus plenos feris, quas ge-
nerat Africa: ad flumen Anatin cccclxxxv. mill. passuum:
ab eo Lixum ccv. mill. passuum; a Gaditano freto cxii. m.
pass. abesse. Inde sinum, qui vocetur Saguti: oppidum in
promontorio, Mulelacha: flumina, Subur et Salam: portum
Rutubis, a Liro ccxiii. m. passuum. Inde promontorium
Solis: Gætulos Autololes: flumen Cosenum: gentes, Scelati-
tos, et Masatos: flumen Masatat: flumen Darat, in quo

crocodilos gigni. Deinde sinum DCXVI. m. pass. includi montis Barce promontorio, excurrente in occasum, quod appellat Surrentium. Postea flumen Palsum; ultra quod Æthiopas Perorsos; quorum a tergo Pharusios. Iis jungi mediterraneos Gætulos Daras. At in ora Æthiopas Daratitas; flumen Bambotum, crocodilis et hippopotamis refertum. Ab eo montes perpetuos, usque ad eum, quem Theón ochema dicemus. Inde ad promontorium Hesperium navigatione dierum ac noctium decem, in medio eo spatio Atlantem locavit, a ceteris omnibus in extremis Mauritanie proditum.

* * *

Syrtis minor. VIII. Plin. V. iv. 4. *Ad proximam (duarum Syrtium,) quæ Minor est, a Carthagine ccc. m. passuum Polybius tradit: ipsam centum m. passuum aditu^d, ccc. m. ambitu.*

* * *

Cerne ins. IX. Plinius VI. xxxi. 36. *Polybius in extrema Mauritania, contra montem Atlantem, a terra stadia octo abesse prodidit Cernen.*

* * *

Elephantum dentes. X. Plin. VIII. x. 10. *Magnitudo dentium (de Elephantis loquitur) videtur quidem in templis præcipua. Sed tamen in extremis Africae, qua confinis Æthiopiae est, postium vicem in domiciliis præbere, sepesque in iis et pecorum stabulis, pro palis, elephantorum dentibus fieri, Polybius tradidit, auctore Gulussa regulo.*

* * *

Leones. XI. Plin. VIII. xvi. 18. *Polybius, Æmiliani comes, in senecta hominem appeti a leonibus refert, quoniam ad persequendas feras vires non superant. Tunc obsidere Africae urbes: eaque de causa crucifixos vidisse se cum Scipione, quia ceteri metu poena similis absterrentur ab eadem noxa.*

* * *

Penicilli. XII. Plin. XXXI. x. 47. (extremo libro.) *Polybius auctor est, penicillos^e, super ægrum suspensos, quietiores facere noctes.*

^d *Aditu*, id est, ex Harduini interpretatione, faucibus, qua mare in sinum influit.

^e “Mollissimum genus spongiarum, *penicilli*.” Plinius ibid. paullo ante.

EX LIBRO XXXIX.

Ad historiam oppugnationis et exitu Carthaginiis, quam A. C. 207 in hunc Librum conjiciendam putavimus, præter Reliquias hujus partis Historiarum Polybii, quas suo loco collectas jam dedimus, quatuor etiamnum Fragmenta pertinere utique videntur, a variis auctoribus conservata.

I. Ammianus Marcellin. lib. XXIV. cap. 2. *Imperator Scipio portam Carthaginiis oppugnans Pirisaboram, Babylonie urbem,) cinctatim stipatus, densatisque clipeis ab ictu sagittarum defensensus, prope portam venit hostilem, crasso ferro crustalam. Et licet saxis et glande ceterisque telis cum periculo salutis premeretur, fodicare tamen paratos valvarum latera, ut aditum patefacerent, vocibus increpans crebris, non ante discessit, quam telorum congerie, quæ superjaciebantur, se jam cerneret obruendum. Evasit cum omnibus tamen, paucis levius vulneratis, ipse innoxius, ceteris rubore suffusus. Legerat enim, Emilianum Scipionem, cum Historiarum conditore Polybio Arcade, et triginta militibus, portam Carthaginiis impetu simili subfodisse. Sed fides recepta scriptorum veterum recens factum defendit. Emilianus enim testudine lapidea tectam successerat portam; sub qua tutus et latens, dum moles saxeas detegunt hostes, urbem nudatam irrupit^f. Julianus vero locum patentem aggressus, obumbrata cæli facie fragmentis montium et missilibus, ægre repulsus abscessit.*

* * *

II. Plutarchus in Apophthegmatibus Regum atque imperatorum, p. 200. edit. Wechel. Ἐπεὶ δὲ παρελθὼν (ὁ Σκιπίων) εἰς τὸ τεῖχος, τῶν Καρχηδονίων ἐκ τῆς ἄκρας ἀμυνόμενων, * τὴν διὰ μέσου θάλασσαν οὐ πάνυ βαθεῖαν οὔσαν, τοῦ Πό-

Polybii
consilium
Scipioni
datum.

^f Ad istam rem, quam a Scipione gestam Ammianus commemorat, hæc notavit HENR. VALESIUS: "Polybii locus, in quo hæc fuse narrabantur, hodie desideratur. Itaque ejus facinoris memoria obscura est. Nam neque Appianus in Libyco, neque Zonaras, id distincte memorat. Quippe uterque, Scipionem, ait, *perfractam a militibus, qui jam in urbem intraverant, portam introisse*, non ipsum suffodisse portam. Zonaras tamen dicit, ὅτι τὴν πυλῖδα παραδραμὼν, καὶ τὸν μίχλον διακόψας &c."—Vide Appianum in Hist. Punica, cap. 117. et Zonaram, Annalium lib. IX. cap. 29.

VOL. IV.

^g Ubi asteriscum posui, vulgo inseruntur μὴ σὺ, quæ, ex quibus aliis corrupta sint, aut quæ medela adferenda sit laboranti orationi, docet nos eruditissimus Daniel Wyttenbachius, cujus ingenio, diligentia ac doctrina intra breve, ut spero, tempus instauratum Plutarchum debemus. Ceterum pertinet hoc Fragmentum ad rem, quam narrat Appianus in Punica historia cap. 124. Conf. Freinsheimii Supplem. Livii lib. LI. cap. 18 sq. Spretum autem Polybii illud consilium, cujus meminit Plutarchus, magnum periculum magoamque jacturam adtulit Romanis: ac forsitan huc præ-

* b

A. U. 1008. Λυβίου συμβουλευόντος αὐτῷ κατασπεῖραι τριβόλους σιδηροῦς, ἢ στανίδας ἐμβάλλειν κεντρατάς, ὅπως μὴ διαβαίνοντες οἱ πολέμιοι προσμάχωνται τοῖς χώμασιν· ἔφη γελῶιον εἶναι, κατελιηφότας τὰ τεῖχη, καὶ τῆς πόλεως ἐντὸς ὄντας, εἴτα πρᾶττειν, ὅπως οὐ μαχοῦνται τοῖς πολέμοις. Id est: Cum transscendisset Scipio muros Carthaginis, et Carthaginenses ex arce se defenderent, ac mare inter castra ipsius et arcem non esset profundum; consulente Polybio, ut ferreos murices spargeret, aut tabulis vada consterneret clavos eminentes habentibus, ne transire hostes ad oppugnandum aggerem possent, respondit: *Ridiculum esse, captis muris intra urbem progressos, hoc jam agere, ne cum hoste sit pugnandum.*

* * *

III. Suidas in Ἑπταυλῖς. Τότε μὲν οὖν ἀμφοτέρω τὴν ἑπταυλίαν ἐπὶ τοῦ χώματος ἐποίησαντο, οἳ τε Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Καρχηδόνιοι. Id est: Tunc igitur utrique, et Romani et Carthaginenses, in aggere pernoctarunt^h.

* * *

IV. Suidas in Ῥαθυμεῖν. Πολύβιος· Πάντων εὐδαιμονιζόντων Πόπλιον, καὶ παρακαλούντων ἀναπαύεσθαι καὶ ῥαθυμεῖν, ἐπεὶ πέρας ἱπιδέεικε τῷ πολέμῳ, μακαρίζειν αὐτοὺς ἔφη, ὅτι τοιαύτας ἔχουσι τὰς διαλήψεις. Id est: Cum omnes Publium felicem prædicarent, et hortarentur, ut somnum caperet animumque relaxaret, quandoquidem finem imposuisset bello; respondit, se beatos eos judicare, quod ita sentirentⁱ.

EX LIBRO XL.

Bellum
Achaicum.

Orosius v. 3. Polybius Achivus, quamvis tunc in Africa cum Scipione fuerit, tamen, quia domesticam cladem ignorare non potuit, semel in Achaia pugnatum Critolao duce adserit. Dicam vero, adducentem ex Arcadia militem, ab eodem Metello prætore oppressum cum exercitu docet^k.

cipue respexit Pausanias VIII. 30. cum dicit, quæ Polybii monitu gessit Scipio, ea bene cecidisse; in quibus vero minus ei paruit, in eis offendisse Scipionem.

^h Haud immerito fragmentum hoc, quod ἀδίστατον est apud Suidam, ad Polybium auctorem retulit Casaubonus. Pertinet autem ad eandem fere narrationem, ex qua decerptum

est illud, quod ex Plutarcho exhibuimus.

ⁱ Factum hoc videtur, expugnata illa Carthaginis parte, cui Cothon nomen erat; ubi Scipio, necdum tamen satis fidens victoriæ, armatus in foro pernoctavit, ut narrat Appianus Punic. cap. 127.

^k Conf. Adnotationes ad Lib. XL. cap. 2.

RELIQUA
POLYBII FRAGMENTA.

RELIQUA POLYBII FRAGMENTA,

EX SUIDA MAXIME ET STEPHANO BYZANTINO
COLLECTA.

FRAGMENTA HISTORICA ET GEOGRAPHICA.

FRAGMENTA hæc eo ordine locavimus, quem indicabat initialis litera nominis illius proprii, sive viri, sive populi aut urbis, cujus mentio fit in quoque fragmento. Quæ Fragmenta apud Suidam diserte Polybio auctori tribuuntur, ad ea *Polybii nomen* adscripsimus. Quæ vero, quamvis absque auctoris nomine a Suida proferantur, tamen sive certa quadam, sive satis probabili ratione ab Ursino, Casaubono, Valesio, Gronovio, aliisve viris doctis, aut etiam primum a nobis, inter Polybii Fragmenta relata sunt, ea *simpliciter* adposuimus, *nec ulla adjecta nota* distinximus. Sed quum sint ex eisdem Fragmentis, quæ Polybiana vulgo haberi solent, aut a doctis quibusdam viris ad hunc auctorem relata sunt, haud pauca ejusmodi, de quibus dubitari etiam atque etiam posse videatur, sint-ne revera ex Polybio decerpta; nos hæc, quorum auctoritas incertior nobis visa est, *præfixo hoc signo* † a ceteris distinguenda curavimus.

I. Πολύβιος. † Ὁ δὲ παρεῖτο τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπολεγόμενος τὴν Ἀχæi. ἀρχήν. Ille vero deprecabatur Achæos, recusans imperium. Suidas in Ἀπολεγόμενος.

II. Αἰγόσθυνα, πόλις Μεγαρίδος, οὐδετέρως, ὡς Πανσανίας. Τὸ Ἄgosthena. ἐθνικὸν Πολύβιος Αἰγισθενίτην φησίν. Ἄgosthena, urbs Megaridis, neutro genere ita dicta, ut apud Pausaniam. Gentile Polybius Ἄgosthenitam dixit. Stephanus Byzant.

III. Πολύβ. † Ὁ δὲ πᾶν ὑπομένειν ἐδόκει, προσανέχων ταῖς τῶν Ἄgyptii. Αἰγυπτίων ἐπαρχείαις. Ille vero quidvis pati decrevit, in au-

1. Achæorum nescio quis, ad præ-

turam (ut videtur) nominatus.
3. ἐπαρχείαις perspecte correxit Ca-

tum. Vulgo apud Suidam est ἐπαρχείαις, quod *præfecturas* exponunt. Conf. Polyb. V. 6, 2.

xiliis, quæ ab Ægyptiis expectabat, spem ponens. Suidas in Προσανέχων.

Ænii. IV. Συνέβαινε δὲ, τοὺς Αἰνίους πάλαι μὲν στασιάζειν, προσφάτως δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμένη, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν. *Accidit vero, ut Ænii, jamdudum seditione laborantes, nuperime alii ad Eumenem, alii ad Macedones vergere cœpissent.* Suidas in Αἴνιον.

Ætoli. V. Πολύβ. Πάντων τούτων ἦσαν διεψευσμένοι οἱ Αἰτωλοί. *Ætolos vero his omnibus in rebus spes frustrata est.* Suid. in Διεψευσμ.

Ariarathes. VI. Ὁ δὲ, τούτοις πιστεύων, ἀνεδέχετο τὸν πρὸς Ἀριαράθην πόλεμον. *Ille vero, his fretus, bellum adversus Ariarathem suscepit.* Suid. in Ἀνεδέχετο.

Arcesine. VII. Ἀρκεσίνη, μία τῶν τριῶν πόλεων τῶν ἐν Ἀμοργῇ τῇ νήσῳ. ἦσαν γὰρ Μελανία, Μινώα, Ἀρκεσίνη. Πολύβιος δὲ ἀρσενικῶς τὸν Ἀρκεσίνην φησί. *Arcesine, una ex tribus civitatibus in insula Amorgo: erant enim Melania, Minoa, Arcesine.* Polybius vero, masculino genere, hunc Arcesinem adpellat. Stephanus Byzant. in Ἀρκεσίνη.

Asdrubal. VIII. Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν. *Ille vero Asdrubalis expectabat adventum.* Suidas in Ἀνεδέχετο.

Assyriæ reges. IX. Ἡ τῶν Ἀράβων βασιλεία, διαδεξαμένη τὴν τῶν Χαλδαίων, ὧδε ἔληξεν. Ταύτην Ἀσσυρίων μὲν διεδέξαντο βασιλεῖς, ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Βήλου, ἕως τοῦ μὲν Κογκολέρου τοῦ καὶ Σαρδαναπάλου· ὡς συμφωνοῦσι πολλοὶ τῶν ἐπισήμων ιστορικῶν, Πολύβιος, καὶ Διόδωρος, Κεφαλλίων τε, καὶ Κάστωρ, καὶ Θάλλος, καὶ ἕτεροι. *Hic finis fuit imperii Arabum, quod Chaldaeorum imperio successit. Ei successerunt reges Assyriæ quadraginta et unus, a primo eorum Belo, usque ad quadragesimum primum, Concolerum, cui et Sardanapali fuit nomen; quemadmodum consentiunt multi ex illustribus Historicis, Polybius, Diodorus,*

4. Confer Polyb. XXIII. cap. 11 et 13. neque fere dubitabis, recte hæc ad Polybium auctorem solere referri. ἀπονεύειν correxit Küsterus, nescio an ex MStis. κατανεύειν erat in prioribus editionibus.

6. De Pharnace fortasse hæc dicuntur, Ponti rege, cujus bellum cum Ariarathe tangitur lib. III. cap. 3, 6. et in Reliquiis libri XXVI. cap. 6. Recte autem, ut puto, Polybio hoc fragm. tribuit Valesius.

7. Conf. Stephanum Byz. in Ἀμοργῇ, ejusque interpretes, et Cellar. Geogr. Antiq. lib. III. cap. 2. Ceterum quum prope Laden insulam fuerit

Arcesine, fortasse mentionem hujus Polybius fecit, ubi de pugna navali agebat, ad Laden ins. inter Philippum Rhodiosque pugnatam; cujus pugnae in transcurso mentio fit in Reliquiis Hist. Polyb. lib. XVI. cap. 14.

8. De Hannibale, puto, agitur, adventum fratris in Italiam expectante.

9. Κογκολέρου correxi ex Latinis Hieronymi et ex Syncello, cum apud Scaligerum legeretur τοῦ μὲν Μακροκόλερου. Vulgo inter Fragmenta Polybii hoc non solet referri; sed ad oram exempli suæ editionis p. 1515. adscripsit Gronovius.

Cephallion, Castor, Thallus et alii. Eusebius in Chron. lib. i. p. 14.

X. Καλοῦσι δὲ οἱ παλαιοὶ μεγάλην τε καὶ μικράν Καππαδοκίαν. *Cappadocia a.* Μεγάλην μὲν, τὴν ἀπὸ Καισαρείας τε καὶ τοῦ Ταύρου καὶ ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, ἣν διορίζει Ἄλυσ μὲν ποταμὸς ἐκ δυσμῶν, Μελιτηνὴ δὲ ἐξ ἀνατολῶν. καὶ αὕτη μὲν ἡ Μεγάλη Καππαδοκία. Καὶ τούτων μάρτυς Πολύβιος, ὁ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν γεγραμώς, ὃς διορίζει τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τοῦ Ταύρου καὶ Λυκαονίας καὶ ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάττης. Καὶ αὕτη γὰρ ἡ Νεοκαισάρεια, ἥ τε Κολώνεια^α, καὶ ἡ Μελιτηνὴ σύμπασα, Καππαδοκία λέγονται. Ἔστι δὲ τὸ ὄνομα Περσικόν. Πέρσης γάρ τις ἀνὴρ, *^α ^β. Ἐν κυνηγίῳ Ἀρταξέρξει τῷ βασιλεῖ, ἣ οὐκ οἶδα ἄλλω τίνι, λέων προσπαπντίσας, τοῦ ἵππου τοῦ βασιλέως ἐδράξατο· καὶ κατὰ τύχην εὐρεθεὶς ὁ Πέρσης ἐν τῷ τοῦ θηρὸς συναντήματι, τὸν ἀκινάκην σπασάμενος, ἐβρόντατο τὸν βασιλέα παρὰ μικρὸν κινδυνεύοντα, καὶ τὸν λέοντα ἐθανάτωσεν. Οὗτος οὖν ὁ Πέρσης, ἐπὶ τινος ὄρους ὑψηλοτάτου ἀναβάς, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν περισκοπήσας, ὅσῃν ἐφθαλμὸς ἀνθρώπινος περιβλέπει κατὰ ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς ἄρκτον τε καὶ μεσημβρίαν, ἑστῶν παρὰ τοῦ βασιλέως πᾶσαν εἴληψε. Ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Πολύβιος. *Id est: Cappadociam veteres partim Magnam adpellant, partim Parvam. Et Magna quidem, a Cæsarea et Tauro monte usque ad mare Ponticum excurrens, ab occasu Halyn fluvium, ab oriente Melitenen terminos habet. Hæc igitur Magna est Cappadocia. Cujus rei testis est Polybius, is qui Romanam conscripsit Historiam: qui Cappadociam ita definit, ut a Tauro et Lycaonia usque ad mare Ponticum porrigatur. Nam et ipsa Neocæsarea, et Colonea [rectius fortasse Cataonia] et universa Melitene, Cappadocia dicuntur. Est autem nomen Persicum. Fuit enim vir quidam, natione Persa, * *. In venatione Artaxerxi, aut nescio, cui alii Persarum regi, leo occurrens, equum regis corripuerat. Persa autem ille, forte fortuna obviam factus in illo leonis occursu, trahens acinacem, interfecto leone, regem periculo imminenti liberavit. Hic igitur Persa, conscenso alto monte, omnem circumquaque regionem circumspiciens, qua late prospicere humanus oculus versus orientem occasumque et septentrionem atque meridiem poterat, universam a rege dono acce-*

10. De rebus Cappadociæ ex instituto egerat Polybius libro XXXI. cujus libri vide Reliquias cap. 13 seqq. Ac fortasse ex illo libro ducta hæc narratio est. *Ibid.* ^α Κολώνεια. Κολώνεια saltem fuerat scribendum. Sed mendosum utique nomen videtur;

suspicioque, Καταονία esse legendum, de qua regione vide Cellar. Geogr. Antiq. lib. III. cap. 8. p. m. 348. sq. *Ibid.* ^β Lacunæ notam utique inserendam duxi. Exciderunt puta verba nonnulla, quibus nominis ratio, quod Persicæ originis esse ait, explicabatur.

* b 4

pit. Haec narrat Polybius. Constantinus Porphyrogeneta, Περὶ Θεμάτων, lib. I. cap. 2.

Carthaginienses.

XI. † Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι, ἀλλήλοις ἐμπλασσόμενοι, καὶ περιπίπτουσι τοῖς θηρίοις, ἀπέθνησκον. *Carthaginenses vero, se mutuo complexi, et in feras incidentes, perierunt.* Suidas in Ἐμπλασσόμενοι.

XII. Ὅτι πεπειθαρχηκότων (τῶν) Καρχηδονίων ἀπὸ τοῦ κρατίστου πᾶσι τοῖς ἐπιταττομένοις. *Quippe bona fide omnibus imperatis paruerant Carthaginenses.* Suid. in Ἀπὸ τοῦ κρατίστου.

Celtiberi equites.

XIII. Ἰδιον ἔχουσιν οἱ Κελτίβηρες κατὰ τὸν πόλεμον. θεωροῦντες γὰρ τοὺς παρ' αὐτοῖς πεζοὺς πιεζομένους, παρακαταβάντες ἀπολείπουσιν τοὺς ἵππους ἐστῶτας ἐν τάξει. ἄκροις γὰρ τοῖς ἀγωγέεσι τῶν ἵππων πασσαλίσκους μικροὺς ἔχοντες ἀπρητημένους, τούτους ἐπιμελῶς πῆξαντες, πειθαρχεῖν διδάσκουσι τοὺς ἵππους ἐν τάξει, μέχρις ἀνακάμψαντες ἀνασπάσωσι τοὺς πατῖλους. *Celtiberi hoc habent in bello proprium, ut, cum viderint pedites suos ab hoste premi, ex equis descendentes, eos ordine stantes relinquunt. Ex summis enim equorum loris parvos clavos suspensos habent, quos diligenter (humi) defigunt, et ita docent equos parere et in ordine stare, donec reversi clavos revellant.* Suidas in Ἰδιον, et in Κελτίβηρες.

Celtib. gladii.

XIV. Οἱ Κελτίβηρες τῇ κατασκευῇ τῶν μαχαίρων πολὺ διαφέρουσι τῶν ἄλλων. καὶ γὰρ κίνημα πρακτικόν, καὶ καταφορὰν ἔχει δυναμένην ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. ἢ καὶ Ῥωμαῖοι, τὰς πατρίους ἀποδέμενοι μαχαίρας ἐκ τῶν κατ' Ἀννίβαν, μετέλαβον τὰς τῶν Ἰβήρων· καὶ τὴν μὲν κατασκευὴν μετέλαβον, αὐτὴν δὲ τὴν χρηστότητα τοῦ σιδήρου καὶ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν οὐδαμῶς δύναντας μιμεῖσθαι. *Celtiberi gladiatorum fabrica excellunt. Quippe eorum gladii et mucrone sunt valido, et ad caesim ex utraque parte feriendum apti. Quamobrem Romani inde ab Hannibalicis temporibus, abjectis gladiis patriis, Hispanici gladii usum adsciverunt. Ac formam quidem ipsam et fabricam adsciverunt, bonitatem autem ferri ac reliquam (in fabricando) diligentiam imitari nequaquam possunt.* Suidas in Μάχαιρα.

11. Polybio tribuit Casaub. Nec tamen alibi apud hunc scriptorem occurrit verbum illud ἐμπλάσσεσθαι.

12. Ad Polybium auctorem probabiliter retulit Paul. Leopardus Emend. lib. I. cap. 21. in Jani Gruteri Thes. Critico Tom. III. p. 17. Videtur esse ex historia belli Pun. III. et pertinere ad illud tempus, quo et obsides et arma Romanis traderant Pœni. Sic referendum foret

hoc fragm. ad lib. XXXVI. cap. 4.

13. Polybio tribuit Valesius: et habet utique Polybianum colorem. Sed Ἰδιόν τι ἔχουσιν putem scripsisse Polybium; ac fortasse παρ' αὐτῶν, non παρ' αὐτοῖς.

14. Conf. Polyb. VI. 23. et III.

114. *Ibid.* τῶν μεροῖν, monente Gronovio; correxi ex VI. 23, 7. Apud Suidam vulgo legitur ἀμφοῖν ταῖν χερσῶν, utraque manu.

XV. † Κατέπερ γὰρ ἐπὶ τῇ Ἐπαμεινώνῃ καὶ Πελοπίδῃ καὶ Εραμειονίδῃ καὶ Κλεομβρότῳ τιλευστέῃ, καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετὴν, καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτῆν εὐφροσύνην, ἀνισταμένοι οἱ συγγραφεῖς ἀξίως εὐρίσκειν λόγους τῇ τρομακτικότητι τῶν ἀνέραν ἡρώων. *Quemadmodum enim scriptores, de Epaminonda et Pelopida et Brasida et Cleombroti morte verba facientes, tam propter horum virorum in vita virtutem, quam in morte magnitudinem animi, orationem invenire nequeunt, quibus praestantes virorum illorum animos pro meritis celebrent.* Suidas in Εὐφυσία.

XVI. † Οὐ γὰρ εὐδαίμων αὐτῶ, τὸν ἐν Τυρρηνίᾳ πόλεμον ἀταλῇ Ε.Ε.Ο.Ο.Ο. καταλείποντι, περὶ τῶν ἐκεῖ πόλεων πραγματευόμενος, εὐδαίμονι, μὴ κατατρίψειν ἅπαντα τὸν τῆς ἀρχῆς χρόνον, οὐ πολὺν ὄντα, περὶ τὰς ἐλάτους ἀσχολούμενος πράξεις. *Non enim consultum ei videbatur, bellum infectum in Etruria relinquere, et circa urbes illius regionis occupari, quia metuebat, ne totum imperii sui tempus, quod breve supererat, in minoris momenti negotiis consumeret.* Suidas in Κατατρίψειν.

XVII. Πολλὰ τὸν βασιλέα Εὐμένη καταμεμφάμενοι. *De Eumenes.* Suid. in Καταμέμφομαι.

XVIII. Πολύβιος· Μετὰ τῶν ἐν τῇ πατρίδι φίλων τρίτην πρᾶ- *Fabius.* ξιν κατασκευασαμένου, καὶ προσενεγκόντος τῷ Φαβίῳ τὸν λόγον. *Cum amicis, qui erant in patria, tertiam proditionem est molitus, et Fabio conditionem obtulit.* Suid. in Πράξις.

XIX. Γαλαδραὶ, πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ. . Ὁ πολίτης *Gal. d. a.* Γαλαδραῖος. Τὸ κτητικὸν ἔδει Γαλαδραϊκός· Πολύβιος δὲ ἐν * τρίτῳ Γαλαδραϊκὸν^d φησί. *Galadræ, urbs Macedoniae in Pieria. . Civis Galadraeus. Possessivum oportebat Galadraicus. Polybius vero libro * tertio Galadræcum dixit.* Steph. Byzant.

15. Inter Polybii fragmenta retulit Valesius, cum pleraque ex oratione alicujus sophistae decerptum videri possit. Fortasse autem inter Polybiana Fragmenta sub titulo *Flæa* referri potuerat illud, quod est apud Suid. in Συντάξας. Συντάξας τοῖς κυβερνήταις ἀναγομίζειν τὰς ναῦς κατὰ δύναμιν εἰς Ἑλαίαν. *Cum imperasset gubernatoribus, ut naves omni studio adhibito Flæam reducerent.*

16. Et hoc Valesius Polybio tribuit. *Ibid.* τῶν ἐκεῖ πόλεων correxit Vales. ἐπείνη velt. edd. Suidæ. Hinc τῶν ἐν ἐπείνῃ πόλεων Küsterus, ex conject. ut puto. *Ibid.* μὴ κατατρίψειν. Non solet Polybius conjunctionem μὴ post *timendi* verbum cum optativo, sed

cum subjunctivo construere. Cf. Adnot. ad lib. I. 10. 6.

17. Valesius huc retulit, probabili conjectura.

18. Ex nescio qua parte historiae belli Annibalici ductum.

19. In Libri numero lacunam indicavi, nam in tertio nec sit nec fieri potuit mentio hujus oppidi. Aut ΙΓ'. aut ΚΓ'. id est XIII vel XXIII oportuit, quibus libris de Philippi rebus agebatur. Apud Livium lib. XXXIX. cap. 26. in rebus anni urbis 569. quæ libro XXIII Polybii erant comprehensæ, Pieriæ mentio occurrit. *Ibid.*^d Γαλαδραϊκὸν, *Galadricum*, videtur cum Salmasio legendum.

Galli.

XX. † Οἱ δὲ Κελτοὶ, ἰδόντες τοὺς Ῥωμαίους μάχεσθαι παρεσκευασμένους, καὶ ὄξαντες ἐξησθενηκότας τὰ σώματα ὑπὸ λιμοῦ τὸν τάχιστον αἰρεῖσθαι τῶν θανάτων. *Galli vero, videntes Romanos ad pugnandum paratos esse, existimabant, eos fame confectos id quærere, ut quam celerrimo mortis genere vitam finirent.* Suidas in 'Εξησθενηκ.

Hannibal.

XXI. Ἀννίβαν δὲ Μάρκελλος, ὡς μὲν οἱ περὶ Πολύβιον λέγουσιν, οὐδὲ ἅπαξ ἐνίκησεν· ἀλλ' ἀήτλητος ἀνὴρ δοκεῖ διαγενέσθαι μέχρι Σκιπίανος. Ἡμεῖς δὲ Λιβία . . πιστεύομεν, ἥτις τινὰς καὶ τροπὰς ὑπὸ Μαρκέλλου τῶν σὺν Ἀννίβᾳ γενέσθαι. μεγάλην δὲ αὐταὶ ῥοπὴν οὐδεμίαν ἐποίησαν. *Hannibalem Marcellus, ut quidem Polybius auctor est, ne semel quidem vicit; sed invictum ait illum fuisse usque ad Scipionem. Nos vero Livio . . credimus, fusum fugatumque aliquot pugnīs a Marcello fuisse Hannibalis exercitum: sed parum illæ victoriæ ad summam rei profecerunt.* Plutarchus in Marcello p. 317. edit. Wechel.

XXII. † Ἀννίβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, φέρων τῶν ἐλεφάντων τὰ θωράκια, καὶ τοῖς τῶν θηρίων οἰκιδίοις ἐπὶ πλεῖστον ὕψος τοὺς κλάβους ἀποκόπτων, ἀσφαλῆ καὶ ῥαδίαν τὴν ὁδοιπορίαν κατεσκεύαζε. *Quæ verba ita interpretatus est Küsterus: Hannibal, Carthaginensium imperator, elephantorum loricas ferens, et ad transitum præbendum turribus, quas belluæ illæ dorsis portabant, ramos arborum ad insignem altitudinem amputans, iter tutum ac facile reddidit.* Suidas in Θωράκιον.

Harpyia.

XXIII. Ἀρπυια, πόλις ἐν Ἰλλυριδί παρ' Ἐγχελαίαις· εἰς ἣν

20. Fragn. hoc ex Polybio esse depromptum, suspicatus est Küsterus.

21. Utrum diserte ac verbotenus alicubi hæc dixerit Polybius, an ea solum spectarit Plutarchus, quæ legimus apud Polyb. X, 33. 2. et XV. 16, 5. non definiverim. Victoriā Marcelli de Hannibale reportatam exponit Livius XXVII. 14.

22. Fragmentum hoc (post Henr. Stephanum in Thesauro Ling. Græc. ad vocab. Θωράκιον) Casaubonus ceterique editores Polybii ad hunc auctorem retulerunt; non satis video, quodnam secuti indicium. Neque enim in sermone quidquam occurrit, quod Polybianum maxime stylum prodāt; et videtur agi de traiectione Hannibalis per Alpes, cujus itineris descriptio integra superest apud Polybium lib. III. cap. 50 sqq. nec in ea usquam verba ista comparent. Quæ-

nam vero hic dicantur Elephantorum θωράκια, obscurum esse, nec a Suida declaratum, conquestus jam est Henr. Stephanus loco citato. Certe quid sit *elephantorum loricas ferens*, mihi quidem non liquere fateor. Possis suspicari, esse *pinna*s vel *propugnacula*, quæ superne cingebant turriculas, dorsis belluarum impositas. Id si placet, videndum erit, an *φέρειν auferre*, demere hoc loco possit denotare, quod adfirmare equidem non ausim.—Ceterum, præter duo Fragmenta, quæ protulimus, ad *Hannibalem* spectantia, eodem pertinere videntur duo alia, quorum alterum Suidas habet ad vocab. Παράθισις, alterum idem ad voc. Φαντασία, quæ inter *Fragmenta Grammatica* n. 101. et 133. retulimus.

23. Vide Berkelium ad h. l. qui monet, antiquum illum Batonem

Βάτων, ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος, μετὰ τὸν ἀφανισμόν αὐτοῦ ἀπέκρησε· Πολύβιος. τὸ ἔθνικόν Ἀρπυιότης, τροπή τοῦ α εἰς η. ἔστι γὰρ Ἀρπυιάτης. *Harpyia, urbs Illyriae, juxta Encheleas; in quam Bato, Amphiarai auriga, post hujus interitum commigravit. Polybius. Gentile Harpyietes, α in η mutato; est enim Harpyiates. Stephanus Byzant.*

XXIV. Ὑρτακὸς, ἡ καὶ Ὑρτακίος, πόλις Κρήτης. Ὁ πολί- *Hyrtacus.* της Ὑρτακίος. Πολύβιος δὲ τὸ δηλοῦν Ὑρτακίην, ἀπὸ τοῦ Ὑρτακίος ἔθνικοῦ. ἀπὸ Ὑρτάκου ἢ, Ὑρτάκιος. *Hyrtacus, vel etiam Hyrtacinus, urbs Creta. Civis Hyrtacinus. Polybius vero femininum Hyrtacina, ab gentili Hyrtacinus. Ab Hyrtaco vero, Hyrtacius. Stephanus Byz.*

XXV. Τὴν μόραν τῶν Λακεδαιμονίων Ἐφύρος μὲν ἄνδρας εἶναι *Lacedæmonior. moræ.* πεντακοσίους φησὶν· Καλλισθένης δὲ ἑπτακοσίους· ἄλλοι δὲ τινες ἑννακοσίους, ὧν Πολύβιος ἐστίν. *Lacedæmoniorum Moram, (id est, cohortem,) Ephorus ait, viros esse quingentos; Callisthenes vero, septingentos; alii nonnulli, nongentos, in quibus est Polybius. Plutarchus in Pelopida, pag. 286. edit. Wechel.*

XXVI. † Ὁ δὲ Λεύκιος προχειριζόμενος διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς *Lapateni.* Λαπατηνοὺς, καὶ λαλεῖν ὑπὲρ ἐπιτροπῆς, ἀπαράσκευος ἦν εἰς τὸ μέλλον. *Id est, ex Küsteri versione: Lucius autem, cum ad Lapatenos legatos mittere decrevisset, qui cum ipsis de deditioe agerent, in futurum erat imparatus. Harpocration in Ἐπιτροπῇ, et Suidas in eodem vocab.*

(conf. Heynium ad Apollodor. p. 633.) cum alio esse confusum. Quod si distinguenda ita oratio est, ut post ἀπέκρησε punctum minus, post Polybium punctum majus ponatur, quemadmodum cum Berkelio fecimus; videri potest, errorem illum a Polybio esse commissum. Sed, si extrema verba spectamus, ἔστι γὰρ Ἀρπυιάτης, intelligi (puto) debet, nomen Πολύβιος non ad antecedentia, sed ad sequentia pertinere, et nullam prorsus distinctionem post Πολύβιος esse ponendam; ut hoc dicat Stephanus, *gentile nomen, quod rectius vulgo Ἀρπυιάτης est, Ἀρπυιότης a Polybio usurpari.*

26. Polybio hoc fragmentum post Ursinum tribuit Casaub. ceterique editores Polybii. Qui quo jure id fecerint, eo minus equidem ausim definire, quod nec verborum sententia satis mihi plana, nec res, de qua agitur, comperta est. Pro προχειριζό-

μενος, apud Harpocrationem *ἐπιχειριζόμενος* mendose vulgo legitur. Sed ipsum hoc, *προχειριζόμενος διαπέμπεσθαι*, dubito an denotet id, quod Küsterus, Blancardum fere secutus, Harpocrationis interpretem, expressit, dicens, *cum legatos mittere decrevisset.* Si esset *προχειριζόμενος τοὺς διαπεμφθεσμένους*, inteligerem, *cum designasset legatos;* sed, uti nunc legitur, participium *προχειριζόμενος* videtur passive intelligendum, *cum designatus vel electus esset, qui mitteretur legatus.* Quinam vero sit *Lucius* ille, cujus hic fit mentio, quive sint *Lapateni*, juxta ignoro. Valesius ad Harpocrat. monet, *spectari historiam, quæ est apud Livium p. 780.* Usus est autem Valesius (ut Drakenborchius docet ad Liv. XXXIX. 35.) editione Livii Francof. 1578. quam ipsam inspicere mihi non contigit, ut, quem librum Livii, quod

Lusitania.

XXVII. Ὁ δὲ Μάρκος, Ῥωμαίων στρατηγός, ἐβούλετο, ἀπο-
λυσθεὶς τῷ πολέμῳ πρὸς Λυσιτανούς, μεταβαλεῖν τὸν πόλεμον, καὶ,
τὸ λεγόμενον, ἐκνέσας τὴν ἀνδρωνίτιν εἰς τὴν γυναικωνίτιν κωμάσαι
διὰ τὸ δοκεῖν τὸν στρατηγὸν βραχὺν χρόνον πρότερον ὑπὸ τῶν Λυσι-
τανῶν ἡλατῶσθαι. *Marcus, Romanorum Imperator, bello cum
Lusitanis liberatus, statuit (alio) transferre bellum, et, quod
vulgo dici solet, relicto virorum conclavi, ad mulierum atria
commissatum ire; quod paullo ante a Lusitanis cladem acce-
pisset imperator.* Suidas in Κωμάσαι, et in Ἀνδρωνίτις.

Macedones.

XXVIII. Πολύβιος· Μνησθεὶς δ' ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν γεγονότων
αὐτοῖς ἡλατῳμάτων, καὶ θεὶς πρὸ ἱρδάλμων τὰ τῶν Μακεδόνων
προτερήματα. *Cum autem clades, quas acceperant, breviter*

caput significaverit Valesius, planius cognoscerem. Sed ex eadem, quam dixi, adnotatione Drakenborchii intelligo, pag. 759. ejusdem editionis Livii, qua usus Valesius est, contineri caput 35. libri XXXIX; unde colligere licet, paginam 780. continere debere ea, quæ haud ita procul ab initio leguntur libri XL. At ibi nihil, quod huc pertineat, reperire mihi licuit, nisi quod de *Lucio Æmilio Paulo* (XL. 25.) his verbis legimus: *Ubi primum in hostium finibus castra posuit, legati ad eum, per speciem pacis petendæ, speculatum venerunt. Negante Paulo, nisi cum deditis pacisci se pacem; non tam id recusabant; &c.* Sed ea res *L. Æmilio cum Liguribus Ingaunis* intercessit; *Lapatenorum* nulla ibi mentio; neque *L. Æmilius* ad hostes misit, qui de pace agerent, sed illi ad *Æmilium* miserunt. Quod si cetera convenirent, oboriri suspicio posset, *Λαπατηνούς* in Fragmento nostro eosdem esse, qui *Lapicini* vocantur apud Liv. XLI. 19. et in *Liguria* populis numerantur. Ceterum *Lapathum*, Thessaliæ castellum memorat idem Livius XLIV. 2. et 6. quod nihil huc facere videtur, nec ibi *Lucii* alicujus fit mentio. Apud Ptolemæum (ut monuit Vossius ad Melam III. 1, 82. edit. Abrah. Gronovii) *Λαπατία* nominatur locus, inter Brigantium, Callæciæ oppidum, et Trileucium promontorium: neque vero ulla ratio adparet, ex qua colligi utcumque posset, ad illum locum pertinere *Lapatenos*, de quibus agitur in

fragmento nostro. Porro *Lucium* quod adtinet, quæri poterit, (definire quis potest?) an idem sit, cujus imprudentia notatur in *Fragm.* a Suida conservato in Ἀναδρομή, quod inter *Fragm.* grammatica retulimus.

27. Probabili conjectura inter Polybii Fragmenta retulit Valesius. Prior pars, usque ad verbum *κωμάσαι*, quam solam Valesius exhibuit, legitur apud Suidam, in *Κωμάσαι*. Reliqua pars adjicitur ab eodem Suida in Ἀνδρωνίτις, ubi, omissis prioribus verbis, fragmentum incipit ab his, καὶ τὸ λεγόμενον. Verba πρὸς Λυσιτανούς ad sequentia retulit Küsterus, vertitque, *priori bello defunctus, Lusitanis bellum inferre statuit*: cui interpretationi repugnant ea, quæ de *clade a Lusitanis accepta* altero loco apud Suidam adjiciuntur: *Marcus ille, Romanorum imperator*, de quo hic agitur, fuerit fortasse *M. Claudius Marcellus* Consul, cujus expeditio in Lusitaniam A. U. 602. suscepta uno verbo tangitur in Reliquiis Historiæ Polybianæ lib. XXXV. cap. 1. Nec tamen satis ad liquidum deduci res posse videtur: neque lucis quidquam adfundit Appianus in eis, quæ de rebus, a Marcello in Hispania gestis, habet in Hist. Hispan. cap. 48. aut in eis, quæ sigillatim de Lusitanis rebus breviter perstringit ibid. cap. 58. Ceterum pro ἐβούλετο, quod est in fragmento nostro, suspicari licet ἐβουλεύετο scriptum reliquisse Polybium.

28. De Persei fortasse oratione ad milites agitur, de qua Livium vide lib. XLII. cap. 61.

commemorasset, et Macedonum victorias ob oculos eis posuisset. Suidas in 'Επι κεφαλαίου.

XXIX. Πολύβιος· Τὸ κυριώτατον ἦν, τὸ τῶν πόλεμον ἐξάγειν τῆς Μακεδονίας. *Præcipuum erat, bellum a Macedonia propulsare.* Suidas in 'Εξόχῳ, et in Κερίᾳ, ubi *ἐξάγειν* legitur pro *ἐρύκειν*.

XXX. † Ἦσαν αὖτο γὰρ τῶν τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπιτίθοντων ἐσομένων, εἰ δὲ τῆς πρώτης πείρας εἰ ἐπανατίσταντες ἀραιώσαν. *Sentiebat enim, imperium Macedonum omnibus contemptui fore, si seditiosis primus conatus ex sententia successisset.*

XXXI. Οἱ δὲ τῷ Μάγωνι προσπολεμούντες τῶν Λεγυρτιῶν, Μάγο. πράξει μὲν ὅλοσχαρῆς τι καὶ μεγαλείον ὥχ' οὐκ ἔστιν. *Illi vero ex Liguribus, qui contra Magonem pugnabant, efficere nihil, quod ad summam rei pertineret, aut quod præcipuum esset, potuerunt.* Suidas in Μεγαλειῶν.

XXXII. Πολύβιος· Οἱ μὲν γὰρ περὶ Μητροδόρου, καταπλα- Metrodorus igitur, minis Philippi regis territus, reversus est. Suidas in 'Ανάτασις.

XXXIII. Μοτιηνοί, χωρίον Ἰβηρίας, ἄπικον Ῥωμαίων· Ἦσ- Motieni. λύβιος τρίτω. Φλέγων δὲ Μοτιηνὸν αὐτὴν φησί. Τὸ ἔθνηκόν, Μοτιηνός. *Motieni, oppidulum Hispaniæ, Romanorum colonia; de qua Polybius lib. III. Phlegonti Muticenum dicitur. Gentile Motienus.* Stephanus Byzant.

XXXIV. † Ὁ δὲ Νάβις, δυσδετήσας ταῖς συνθήκαις, ὡς προσ- Nabis. ἔσχ'ε τοῖς γραφεῖσι. *Nabis vero, ægre ferens fœderis conditiones, promissis non stetit, quæ scripto erant consignata.* Suidas in Δυσδετήσας.

30. Polybio tribuit Casaubonus. Habet Suidas in Εὐπερίεστος.

31. Ad Polybium retulit Valesius. An pertinet ad pugnam, quam Livius XXX. 18. exponit? Ibi quidem Ligures socii erant Magonis, (conf. Liv. XXIX. 5.) quod est συμπολεμεῖν, non προσπολεμεῖν. Sed potuerunt alii ex Liguribus pro Magone stare, alii contra: atque id ita fuisse, ex ipsis verbis hujus fragmenti intelligi videtur.

33. Nī a librariis corruptum vel mutilatum est numerale nomen τρίτω, verum erit, quod conquestus est ad h. l. Berkelius, mira oscitantia Polybii locum lib. III. cap. 40. (ubi Μοτιήνη commemoratur, ἀποικία Ῥωμαίων) transcriptum esse a Stephano vel ab ejus Epitomatore. Sed quum Phlegontem etiam auctorem citet, et gen-

tile Μοτιηνός, quis contendet, non fuisse locum illius nominis in Hispania, cujus mentionem facere potuit Polybius? Numerum libri Polybii corruptum apud Stephanum vidimus in Γαλάδραι, supra n. XIX. et in Τεμισία, vid. Spicileg. Reliquiarum ex libro XIII. Ceterum non sum nescius, plurima errata in illo Lexico occurrere, non ex librorum culpa, sed ex ipsius compilatoris vel epitomatoris negligentia præfecta.

34. Verbum passivum δυσδετούμενος, ægre ferens, male adfectus, occurrit apud Polyb. VIII. 7. 4. Activum δυσδετεῖν nusquam alibi, quod sciam, reperitur, nisi in hoc fragm. quod cum Ursino Casaubonus Polybio tribuit. Δυσδετήσας Suidas exponit μὴ σιέρεξας.

Naves hex-
gonicæ.

XXXV. Δοκοῦσι δὲ πως τὰ πλοῖα ταῦτα ταχυναυτεῖσθαι πεντη-
κοντόρων οὐχ ἥτιον, κατὰ πολὺ τῶν τριηρικῶν ἐλαττούμενα, πλείστοις
ἔτεσι τῆς τούτων ἐκλιπούσης δημιοουργίας· εἰ καὶ Πολύβιος ὁ συγγρα-
φεὺς ἐκτίθεσθαι πως ἔδοξε τῶν ἐξηρικῶν πλοίων τὰ μέτρα, οἷς φαίνον-
ται πολλάκις κεχρησθαι Ῥωμαῖοι καὶ Καρχηδόνιοι πολεμήσαντες
πρὸς ἀλλήλους. *Videntur autem naves hæc (Liburnicæ) non
minus celeres esse, quam actuariæ naves quinquaginta remo-
rum; sunt autem multo minores, quam eæ, quæ ex triremium
sunt genere, quarum fabrica jam plurimis abhinc annis in usu
esse desiit, quamquam Polybius historiarum scriptor men-
suras exposuit navium hexericarum, quibus sæpe usos esse
constat Romanos et Carthaginienses in bellis, quæ inter sese
gesserunt.* Zosimus, Historiar. libro V.

Parthus
opp.

XXXVI. Πάρθος, πόλις Ἰλλυρικὴ Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς.
Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος. Τὸ ἐθνικὸν Παρθηνός.
*Parthus, urbs Illyrica: Apollodorus in Chronicis. Dicitur
vero etiam in masculino genere, ut apud Polybium. Gentile,
Parthenus.*

Pergamus.

XXXVII. † Ὁ δὲ, κατευδοκήσας τῷ νεανίσκῳ κατὰ τὴν ἀπάν-
τησιν, τοῦτον ἀπέλυσε παραχρῆμα εἰς τὸ Πέργαμον. *Ille vero,
delectatus colloquio juvenis, statim hunc dimisit, et Pergamum
abire passus est.* Suidas in Κατευδοκήσας.

Perseus.

XXXVIII. Ἐξαυτῆς οἱ προειρημένοι βιβλιοφόρον ἔπεμπον πρὸς
τὸν Περσέα, διασφoῦντα τὸ γεγονός. *Protinus hi, quos dixi,
tabellarium ad Perseum miserunt, qui, quod acciderat, illi
significaret.* Suidas in Ἐξαυτῆς.

XXXIX. Ὁ δὲ Περσεὺς ἐβουλεύετο μὲν στέλλεσθαι, οὐ μὴν
ἡδύνατό γε κρύπτειν τὸ γεγονός. *Perseus cogitaverat quidem
tegere factum, nec tamen occultare potuit.* Suidas in Στεί-
λασθαι.

XL. † Περσεὺς ὁ Μακεδὼν, κατὰ πᾶσαν τὴν Μακεδονίαν κατα-

35. De hoc loco conferri potest
Isaacus Vossius de Triremium et Li-
burnicarum fabrica, in Grævii Thes.
Antiq. Roman. Tom. XII. p. 727.

36. In Reliquiis Polybianis occurrit
Parthi nomen lib. XVIII. cap. 80. sed
non ita, ut ex eo loco intelligatur, in
masculino genere illud nomen usurpa-
tum fuisse a Polybio. Alius ergo Po-
lybii locus ob oculos versatus est
Stephano, cum ista scriberet.

37. Ad Polybium retulit Valesius.
Verba composita, quale est κατευδοκή-
σας, amat hic scriptor; quamquam
hoc ipsum nusquam, quod meminerim,
in Reliquiis historiarum ejus occurrit.

38. Pro βιβλιοφόρον, quod est in
omnibus Suidæ editionibus, sua aucto-
ritate βιβλιαφόρον edidit Ursinus in
Polybii fragmentis, et post eum edito-
res Polybii. Utrumque recte dicitur.

39. Pro ἐβουλεύετο temere ἐβούλετο
Ursinus edidit, qui primus hoc fragm.
cum præcedenti tribuit Polybio. De
re confer Livium XLIV. 10. ex illa
enim parte historiae Persei decerptum
hoc fragm. videtur.

40. Non videtur esse Polybii, cui
tribuit Valesius. Nusquam apud Po-
lybium, qui tamen sæpe de πύρροις
verba fecit, et vix apud alium quem-
quam antiquum scriptorem occurrit

σκαυζόμενος πυρσουργίας, διὰ τούτων ἔξως ἠμάνθανε τὰ πανταχῇ γινόμενα. *Petiscus Macedo per universam Macedoniam pharos exstruxerat, e quibus igne sublato, de omnibus, quae ubique accidebant, brevi certior fiebat.* Suidas in Περσουργίας.

XL I. Φίλιπποι, πόλις Μακεδονίας. . . Ὁ πολίτης, Φιλίππεός. *Philippi*. Φιλίππηνός ἐστι παρὰ Πολυβίω. *Philippi, urbs Macedoniae.* . . *Civis, Philippensis: apud Polybium vero, Philippienus.* Stephanus Byzant.

XLII. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἐνυσχέριζεν ἐπὶ τῇ τῶν *Philippus* Κερκυραίων ἀπαξίωσει. *Philippus egre ferebat contemptum Corcyraeorum.* Suidas in Ἀπαξίωσις.

XLIII. Πολύβιος· Ἐπὶ τὸν Φίλιππον ἐκκλείουσιν οἱ καιροί, βούλεσθαι τὸν βασιλέα τὴν ἐπιγραφὴν τῆς πράξεως ἐκείνῳ περιποιήσαι· ὡς ἐν εὐεργεσίᾳ προφέρων τούτῳ τοὺς λόγους. *Cum tempora haec Philippum excludant, velle regem dicebat actionis hujus gloriam ei tribuere: beneficii quasi loco hanc rem ei offerens.* Suidas in Ἐκκλείουσι.

XLIV. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος, διαδοὺς ὅτι μέλλει σιτομετερεῖν, ἐκήρυξεν, ὅσοι μὴ πλείον ἔχουσι τριάκοντα ἡμερῶν σῖτον, ἀπογραφῆσθαι πρὸς αὐτόν. *Philippus autem cum evulgasset, se annonam distributurum esse, per praekonem edixit, ut, quotquot non amplius quam triginta dierum commeatum haberent, nomina sua apud se profiterentur.* Suidas in Σιτομετερεῖν.

XLV. Οἱ δὲ, ἀβλεπτοῦντες, καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐβόηθουν. *Illi vero, conniventes, ac reveriti adversari Philippo, opem ei tulerunt.* Suidas in Ἀβλεπτοῦντες.

XLVI. Φιλοποίμην μετὰ δευτέραν ἡμέραν ἀπὸ τῆς πρὸς πόλεμον *Philopœ-*
men.

vocabulum Περσουργίας. Apud Pol-
lucem IX. 14. *πυρσουργία* vel *πυρσουργ-
γία* dicuntur. Recentioris (nescio
cujus) scriptoris esse verba ista viden-
tur.

45. Polybio hoc tribuit Casaubonus:
et sunt Polybiana verba ἀβλεπτοῦντες
et ἀντοφθαλμεῖν. Ad *Philippum* au-
tem etiam pertinet fragm. quod exhi-
buimus art. *Methodorus*.

46. Valesius, qui hoc fragm. inter
Polybiana retulit, verba ista, τὰ δύο
σῖτα τρία ποιῶν, sic vertit: *ut pro bidui
frumento tridui annonam paratam ha-
berent*: quod quidem quo pacto jubere
altero post profectionem die imperator
potuerit, non video. Tenuit tamen
illam interpretationem Küsterus. Mihi

planum utique videtur, idem h. l. a
Philopœmene factum, quod in insti-
tutis Spartanorum fuisse Xenophon
ait, de Repub. Laced. p. m. 535. extr.
(edit. Leuncl. Basil. 1569.) curasse
magistratus, *ut possent juvenes, ἢ
παραγγιλθεῖν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου
σλίῳ χρόνῳ ἱσταθῆναι*. Simile quid
de Persarum juvenibus narrat Xeno-
phon in Cyropæd. lib. I. cap. 2. v. 11.
edit. Zeunli. Sub finem nostri frag-
menti pro *σῖτι*, quod est in Suidæ
editione Mediolanensi, posteriores edi-
tiones *σῖτι* δι τὰ δύο habent, nulla
prorsus sententia. Hinc Valesius *ἔτι
δι δύο* correxit, abjecto articulo τὰ, hac
sententia: *quando vero duos adjunctu-
rus erat dies, quatuor (scil. portiones*

ἐξούου παρήγγειλε, τὰ δύο σίτα τρία ποιῆν, ὅτε βούλοιο μίαν ἡμέραν προσλαβεῖν. ποτὲ δὲ τὰ δύο, τέτταρα. *Philoparmen, copias ad bellum educens, altero post projectionem die imperabat militibus, ut ex bidui cibariis tres portiones facerent, quoties constituerat unum diem amplius, quam edixerat, in parē; interdum etiam quatuor portiones ex duabus facere jussit.* Suidas in Σῖτα.

Præmia mi-
litaria.

XLVII. Πολύβιος· Τοὺς δὲ ἐτίμησε χρυσοῖς ὑφάσμασι καὶ λόγχαις, βουλούμενος ἀκόλουθον εἶναι τοῖς ἔργοις τὴν διὰ τῶν λόγων ἐπαγγελίαν. *Hos vero vestibus donavit auro textis et hastis, promissis suis facta consentanea esse volens.* Suidas in Ἀκόλουθον.

Prusias.

XLVIII. Οὕτω γὰρ διέζειν τὰς χεῖρας, καὶ φροντιεῖν τοῦ μηδὲν ἀδίκημα ποιήσιν τὸν Προυσίαν εἰς αὐτούς. *Ita enim se manus distenturum (et diremturum litigantee,) curaturum-que, ne Prusias ullam illis injuriam inferret.* Suidas in Διέζειν.

XLIX. † Προπεπωκέναι δὲ παρὰ τὴν συνουσίαν πολλὰ μὲν ἀργυρώματα τὸν προειρημένον, πολλὰ δὲ χρυσώματα, τῷ Προυσίᾳ. *In convivio autem prædictum virum multa argentea et aurea vasa Prusiæ propinasse (ferunt.)* Suidas in Προπεπωκέναι.

Publius.

L. Ὁ δὲ Πόπλιος κατέσχε τῆς Αἰτωλίας εἰς Ναύπακτον. *Publius autem Naupactum Aitoliae urbem adpulit.* Suidas in Κατέσχον.

LI. Τὸν δὲ Πόπλιον καὶ τὸν Γάϊον ἀποδεξάμενος φιλανδρώπως καὶ μεγαλομερῶς. *Cum autem Publium et Caium humaniter et magnifice excepisset.* Suidas in Μεγαλομερῶς.

LII. Ὁ δὲ ἐξέπεμπε τὸν Πόπλιον μετὰ μεγάλης προστασίας.

ex duabus facere jussit.) At restituta particula ποτὶ, nihil opus erat illa emendatione.

48. Haud improbabili-ter ad Polybium retulit Valesius. Polybiana phrasis est διέζειν τὰς χεῖρας. conf. IV. 52, 1. Ceterum infinitivi διέζειν et φροντιεῖν, ambiguum est, utrum in singulari, (*distenturum curaturum-que*), an in plurali (*distenturos et curaturos*) sint intelligendi.

49. Et hoc Valesius Polybio tribuit.

50. Cum aliis Polybianis hoc profert Suidas, et ipsum pariter ex Polybio decerptum significare videtur, ad quem retulerunt Ursin. et Casaub. Agebatur autem fortasse de *P. Sulpicio Galba*, cui ex Consulatu Macedonia provincia obtigit, quæ ei deinde

per aliquot annos continuos prorogata est. Liv. XXVI. 22. et 28. XXVII. 30. Classem autem Romanam per illa tempora Naupacti stationem habuisse, ex eodem Livio XXVII. 31. discimus.

51. Polybio cum insigni veri specie adjudicavit Toupius, Emendat. in Suidam Part. II. p. 263. edit. Lips. Quinam autem b. l. dicantur Publius et Caius, nescio. Legatos fuisse Romanorum ad aliquem regem, satis intelligitur.

52. Ἐκπέμπειν apud Polybium sæpius usurpatur de dimittendis vel remittendis Legatis. μετὰ μεγάλης προστασίας phrasis est Polybiana eo sensu, quem in versione expressi. Itaque Polybio hoc fragm. tribuit Casaub. cum Ursino.

Ille vero Publium cum magno et honorifico comitatu dimisit. Suidas in Πρωτασία, qui quidem πρωτασίας hoc loco interpretatur δυνάμεις, ἐξουσία, quem secutus Küsterus vertit, cum magna militum manu emisit.

LIII. † Διὸ κατεξαναστάντι τοῦ μέλλοντος, παρετήσαντο τοῦ Prytanee. Πρωτάνεις ἐκπέμψαι πρεσβυτάς εἰς τὴν Ῥόδον συνπιλαδέσθαι τῆς ἐλευθερίας. Id est, interprete Küstero: *Quare cum futura prudenter prosperissent, rogarunt Prytanee, ut Rhodum legatos mitterent, (qui ab illis peterent,) ut in libertate tuenda se adjuvarent.*

LIV. Ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς δεύτερος, ὁ Φιλάδελφος ἐπὶ κλην, ἐκδοὺς τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ Βαρινίκῃ Ἀντιόχῳ τῷ Συρίας βασιλεῖ, ἐν ἐπιμελείᾳ εἶχε· πέμπειν αὐτῇ τὸ ἀπὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ, ἵνα μόνου τοῦ ποταμοῦ τούτου ἡ παῖς πίνῃ, ὡς ἱστορεῖ Πολύβιος. *Ptolemæus secundus, Egypti rex, cognomine Philadelphus, cum filiam Berenicen Antiocho regi Syriæ nuptum dedisset, mittendam ad eam Nili aquam sedulo curavit, ut eam solam gnata biberet: quomodo Polybius narrat. Athenæus lib. II. pag. 45. edit. Casaub.*

LV. Ὁ δὲ, τὸ μέλλον ἐμφρόνως ὀτλευσάμενος, εἰς ἔννοιαν ἤλθε, τὴν φρουρὰν ἀποτρέψασθαι τὴν παρὰ τοῦ Πτολεμαίου. *Ille autem, prudenter id quod erat futurum auguratus, secum cogitare cepit, quomodo præsidium Ptolemæi ex urbe ejiceret. Suidas in Ὀττεύεσθαι.*

LVI. Πολύβιος· Ταῦτα εἰρήσθω χάριν τῆς Ῥωμαίων εὐβουλίας, καὶ τῆς ἀνοίας τῶν ὀλιγορουντων τῆς τῶν ἐκτὸς συγκαταδέσεως, αὐτοτελεῖς δὲ νομιζόντων εἶναι πρὸς τὸ κατορθοῦν τὰς σφετέρως δυνάμεις. *Hæc dicta sunt ad prudentiam Romanorum laudandam, et ad amentiam coarguendam eorum, qui exterorum consensum negligunt, et suas sibi vires ad rem feliciter gerendam sufficere putant. Suidas in Αὐτοτελής.*

LVII. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐποιοῦντο τοῦ

53. In exponendo verbo κατεξαναστάντι ipsum Suidam secutus est Küsterus; interpretatur enim ille πρεσβυτάς βουλευσάμενοι. Mihi sententia hæc videtur esse, *opponentes sese vel resistentes imminenti periculo.* Nusquam autem hoc verbum apud Polybium occurrit, quamvis ariet ejusmodi composita. Inter Polybiana tamen Fragmenta referre non dubitavit Valesius. Cujusnam civitatis Prytanee hoc loco dicantur, quis definiet? An Thasi? Ibi certe Prytaneum fuit. (conf. Casaub. ad Athenæum lib. XV.

cap. 19.) Sic suspicari liceret, Philippo Thasum invadente (Polyb. XVI. 24.) poposcisse Thasios a magistratibus suis, ut ad Rhodios mitterent legatos, qui opem ab illis contra regem peterent.

55. Polybio tribuit Valesius probabili conjectura. Ἀποτρέψασθαι et ejicere ex urbe potest intelligi, ut exposuit Küsterus, et urbe prohibere, vel repellere præsidium, a Ptolemæo missum.

56. οἱ ἔκτῃς, qui foris sunt, qui concilii non sunt participes.

57. Recte post Ursinum Casaubonus

μη κατάσχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, μηδ' ἀναιρούμενοι τοὺς πολέμους τὰς χεῖρας ἐπιβάλλειν τοῖς πέλας, ἀλλ' αἰεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. *Omni enim diligentia providebant Romani, ne ipsi priores injuriam intulisse, neve susceptis ultro bellis vicinos adpetiisse viderentur; sed ut potius vim illatam repellentes et necessitate adducti suscipere viderentur bella.* Suidas in Ἀμυνόμενοι, et in Ἐμβαίνειν, et Ἀναιρούμενοι, et Πέλας.

Scipio.

LVIII. Πολύβιος· Ὡσανεὶ καὶ τὸ αὐτόματον καὶ τύχη τις ἰσχυματοποιεῖ τὰς τοῦ Σκιπίωνος πράξεις, ὥστ' ἐπιφανεστέρας αἰεὶ καὶ μείζονας φαίνεσθαι τῆς προσδοκίας. *Aliquis etiam veluti casus et fortuna quaedam res gestas augebat Scipionis, ut illustriores semper majoresque expectatione viderentur.* Suidas in Ἐσχυματοποιεῖ.

LIX. Οὐ μὴν οὐδὲ τὸ πάρεργον ἄξιον σιωπῆσαι, καδάπερ ἀγαθοῦ τεχνίτου. περὶ τοῦ Σκιπίωνος λέγων ὁ Πολύβιος. *Verum ne leviora quidem ejus dicta et facta, tamquam solertis cujusdam artificis, silentio praeferre decet. Sic de Scipione scribit Polybius.* Suidas in Παρέργως.

LX. Σκιπίων ὁ Ῥωμαῖος συνεβούλευσεν οὕτως, ἢ μὴ πειράζειν, ἢ οὕτως ὥστε ἐκ παντὸς τρόπου τέλος ἐπιθεῖναι τῇ πράξει. τὸ γὰρ εἰς πρὸς τὸν αὐτὸν πειράζειν, ἀμα μὲν ἐπισφαλές· ἀμα δ' εὐκαταφρόνητον γενέσθαι ποιεῖ παντελῶς. *Scipio Romanus aut omnino rem non tentandam esse suadebat, aut sic tentandam, ut omnibus viribus, quod instituisti, coneris perficere. Nam bis adversum eundem tentare, et periculosum esse, et contentui obnoxium prorsus reddere.* Suidas in Πειράζειν.

LXI. Οἱ δὲ, διαζηλοτυπούμενοι πρὸς τὸν Σκιπίωνα, ἐπεβάλοντο διασύρειν τὰς πράξεις αὐτοῦ. *Illi vero, Scipioni invidentes; traducere ejus facta caeperunt.* Suidas in Διαζηλοτυπ.

LXII. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, ὑπερευδοκούμενοι κατὰ πάντα τρόπον τῇ τοῦ Σκιπίωνος ὁμολογίᾳ καὶ τῷ χειρισμῷ τῶν πραγμάτων. *Ro-*

et Valesius hoc in Polybianorum numerum retulerunt.

58. et 59. De *Majore Africano* utique agi videtur.

60. Casaubonus, in *Fragmentis Polybianis*, pro πρὸς τὸν αὐτὸν πειράζειν legendum πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον προσκόπτειν censuit, *ad eundem lapidem offendere.* Posses eodem jure πρ. τ. αὐτ. λιθ. πταίνειν suspicari, ut habet Polyb. XXXI. 19. aut προσκρούειν, ut est apud Michaëlem Apostolium *Proverb. Centur. VII. n. 29.* Sed non video, quid sit, quod impediatur, quo-

minus vulgatam teneamus scripturam, ea, quam in versione expressi, sententia, nisi ita in τῷ αὐτῷ potius, quam πρὸς τὸν αὐτὸν scribendum fuisse putemus, quod tamen nec ipsum admodum necessarium videtur.

61. Polybio tribuit Valesius. An de *Majore Africano* agitur, in *Sicilia* versante? conf. Liv. XXIX. 19.

62. Ad Polybium retulit Toupius, Emend. in *Suidam P. III. p. 518.* edit. Lips. perspecteque χειρισμῷ correxit, pro mendoso χωρισμῷ, quod apud Suidam vulgo legitur.

mani autem, valde adprobantes *fœdus Scipionis et rerum Scipio. administrationem.* Suidas in 'Τροφιδόκου.

LXIII. Σκιπίων γοῦν, ὁ Ἀφρικανὸς ἐπικλην, ἐκπιμπόμενος ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐπὶ τὸ καταστήσασθαι τὰς κατὰ τὴν οἰκουμένην βασιλείας, ἵνα τοῖς προσήκουσιν ἐγγχειρισθῶσιν, πέντε μόνους ἐπὶ ἑκάστῃ οἰκείας, ὥς ἱστορεῖ Πολύβιος καὶ Ποσειδώνιος. καὶ ἑνὸς ἀποδανόντος κατὰ τὴν ὁδοπορίαν, ἐπέστειλε τοῖς οἰκείοις, ἄλλον ἀντ' ἐκείνου πριαμένους πέμψαι αὐτῷ. *Scipio, cui Africano cognomen fuit, a Senatu legatus, ut terrarum orbis regna componeret, ac in manum eorum, quibus reddi æquum fuit, illa restitueret, servos tantum quinque secum duxit, ut narrat Polybius et Posidonius. Cumque unus ex illis in itinere vita esset functus, ad familiares literis datis mandavit, alium ut eme- rent ad seque mitterent.* Athenæus Deipnosoph. lib. VI. pag. 273.

LXIV. † Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκαραίου διὰ τὴν εὐλάβειαν Seleucus. καὶ ἀπραγίαν τοῦ προειρημένου βασιλέως, ἠναγκάσθη ϕ' ἑτάλαντα προτείνειν. καὶ δὴ συγκατέθετο βοηθήσειν ὁ Σέλευκος. *Cum autem persuadere simpliciter (et sine mercede) non posset propter timiditatem et ignaviam prædicti regis, quingenta talenta offerre coactus est. Atque ita Seleucus promisit, opem se laturum.* Suidas in 'Ακέραιος.

LXV. Ὁ δὲ ἔπλει, παράπλους ποιησάμενος τοὺς Σιδητῶν Sidetæ. παρῶνας. ἦκον γὰρ Ῥοδίοις εἰς συμμαχίαν. *Ille vero cum classe profectus est, comitari sese jussis Sidetarum paronibus: auxilio enim hi venerant Rhodiis.* Suidas in Παρῶναι, quod tamen perperam ibi pro Παρῶνες vel Πάρωνες scriptum videtur.

LXVI. Ὁ δὲ, τοὺς Συρακουσίους ἀνασείων, καὶ τὴν ἔλευ-Syracusani. Σερίαν ἀποκαταστήσειν ἐπαγγελλάμενος. *Ille vero, Syracusanos ad bellum concitans, et libertatem se illis restitutum pro- mittens.* Suidas in 'Ανασείειν.

68. De Minori Africano h. l. agi, satis certum est. De illa Scipionis legatione supra dixi in Testimoniis de Vita Polybii, Tit. VIII. n. 2. Conf. Davis. ad Ciceronis Acad. II. 2. et auctores ibi citatos, Plutarch. Apophthegm. p. 201, et Valer. Max. IV. 3, 13.

64. Polybio tribuunt Ursinus et Casaub.

65. Valesius Polybio tribuit. Ὁ δὲ, an Eudamus, classis præfectus Rhodiorum? Liv. XXXVII. 22 seq. παρό-πλους ex certa (ut mihi quidem videtur) conjectura correxi; cum nihili voca-

bulum παρόπλους h. l. vulgo legatur apud Suidam, quod frustra interpretari solent, postquam Sidetarum parones exarmasset. παρόπλους ναῦς idem est quod παραπλίους, navis quæ comita- tur, quæ juxta navigat; sicut πρόπλους ναῦς idem quod προπλίους, et ἐπίπλους; i. q. ἐπιπλίους. De vocab. παρῶν sive πάρων, minoris navigii genus designante, vide Henr. Stephani Thes. Gr. Ling. in hoc vocab. et præsertim in vocab. Μυστάρων, Adde Schefferum de Militia Navali Veterum, lib. II. cap. 2. p. 71 sq.

66. Vulgo apud Suidam in locum

* c 2

Tarraceni.

LXVII. Πολύβιος· Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἐνεώλκησαν· τοὺς δὲ * ἐν τῇ Ταρράκωνι συναθροίσαντες ἐκ τῶν προγεγονότων ἐλαττωμάτων, ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ προκαδίσαντας ἐπὶ τῆς διαβάσεως διαφυλάξαι τοὺς συμμάχους. *Romani vero, subductis in terram navibus, [milites sociosque] ex ante acceptis cladibus Tarraconem congregarunt, ibique castellum navale fecerunt, ut trajetui praesidentes tuerentur socios.* Suidas in Ἐπίνειον.

Thessalorum turbæ.

LXVIII. Τῆς παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς χρεωκοπίας κατὰ τὴν Θεσσαλίαν ζηλωθείσης, καὶ πάσης πόλεως εἰς στάσεις καὶ ταραχὰς ἐμπιπτούσης. *Cum ad Ætolorum exemplum, Thessali quoque, ære alieno pressi, novas tabulas poscere conficereque cæpissent, eaque res civitates cunctas seditionibus et turbis complevisset.* Suidas in Χρεωκοπεῖται.

Tyana.

LXIX. Τὸν δὲ, καθήμενον περὶ τὰ Τύανα, κατηργηκέναι καὶ καταπροῖσθαι τοὺς καιροὺς. *Illum autem, ad Tyana sedentem, otiosum esse, et rei bene gerendæ occasiones e manibus dimittere.* Suidas in Κατηργηκέναι.

Viriathus.

LXX. † [Ὅτι βάρβαροί τινες κτείνουσι Βυριάτθον τυραννίσαντα, ταύτῃ προσάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενον εἰς εὐνοίαν. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν τοῦ Βυριάτθου αὐθεντῶν τινες,

v rbi ἀνασίαν irrepsit ἰερίζων, quod alterius est interpretatio. Verum restituit Valesius, in Fragmentis Polybii. An agitur de Theodoto, qui cum Soside Syracusanos simul ad libertatem, simul ad arma vocavit? Liv. XXIV. 21.

67. τῇ Ταρράκωνι ex vetustis Suidæ editt. restitui. τῷ Ταρράκωνι sua auctoritate edidit Ursinus in Fragm. Polyb. et post eum Casaubonus. τῇ Ταρράκωνη Küsterus cum Porto. Omnia hæc ferri possunt. Attamen diversa paulisper forma nomen hoc apud Polybium usurpatur, nempe Ταρράκων, Ταρράκωνος, Ταρράκωνι, quam eandem, omissis ceteris, Stephanus Byzant. notavit. At Suidas, suo loco, Ταρράκων, πάλις, ait, καὶ κλίνεται Ταρράκωνος. Utro genere nomen hoc alias usurpaverit Polybius, ex locis, ubi occurrit, haud adparet. Ceterum ante hæc verba ἐν τῇ Ταρράκωνι excidisse utique vocabulum στρατιώτας, συμμάχους, aut aliquid in eandem fere sententiam videtur: nam cum Porto et Küstero componere τοὺς ἐν τῇ Ταρράκωνι, et Tarraconenses interpretari, non placet. De Neronis forte in Hispaniam adventu post Scipionum calamitatem egerat hoc loco

Polybius; quamquam non omnibus momentis conveniunt quæ de ea re Livius habet XXVI. 17.

68. Ad Polybium auctorem cum Ursino retulit Casaub. De Ætolorum novis Tabulis vide Polyb. XIII. 1. De Thessalorum turbis conf. Liv. XXXIV. 51.

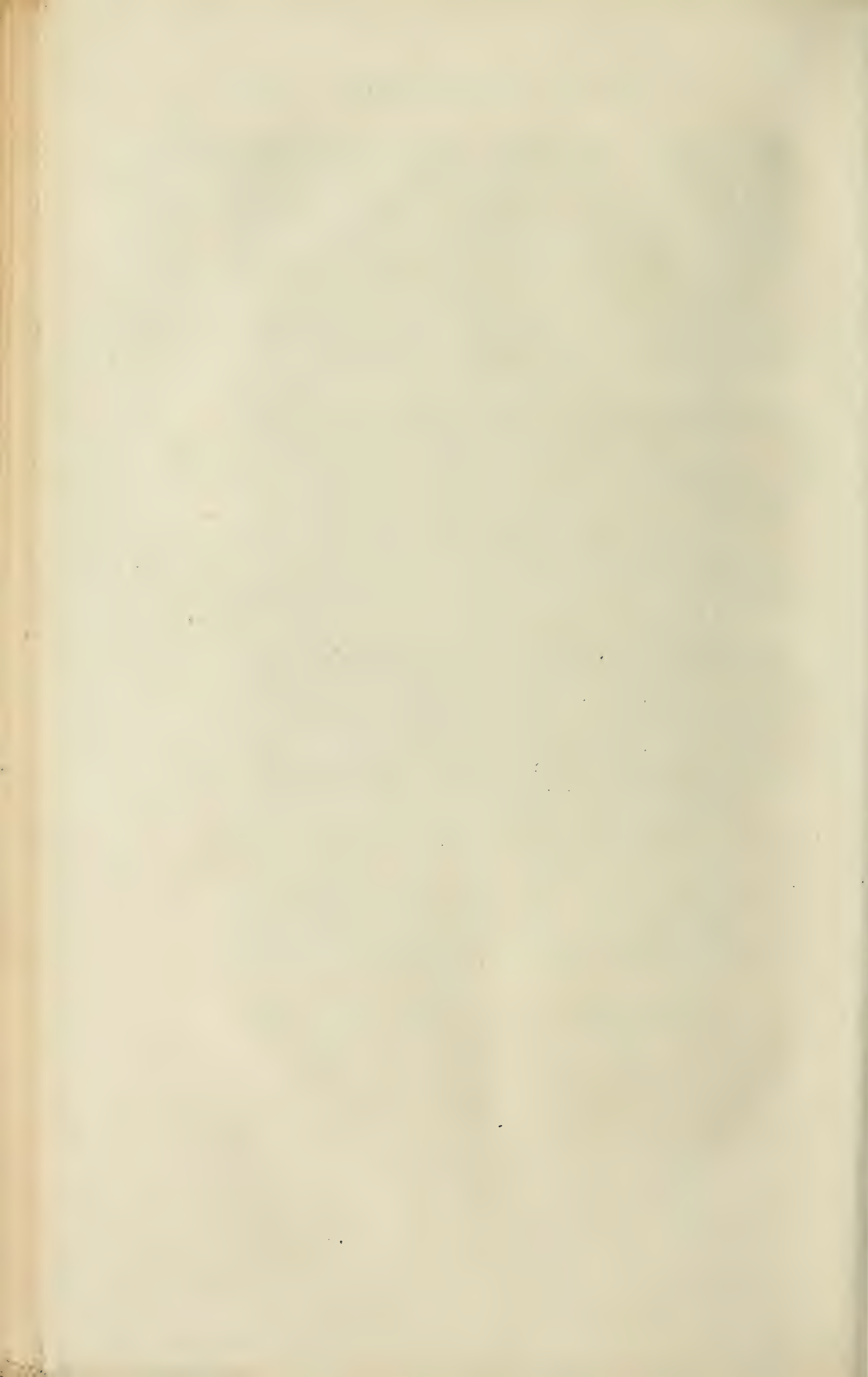
69. Polybio tribuit Valesius. Ac passim de rebus Cappadociæ, quo pertinet hoc fragmentum, copiose egisse Polybium lib. XXXI. et seqq. ex Reliquiis Historiarum ejus adparet. Videri potest h. l. πρὸςθαι scribendum, ut de tempore præterito intelligatur, et conveniat cum κατηργηκέναι. Sed ipsum hoc κατηργηκέναι a Suida exponitur ἀνέργητον εἶναι in præsentī, otiosum esse, in desidiā delapsū esse.

70. Posteriorem fragmenti hujus partem inter Polybiana retulit Casaubonus; multum autem augeri illud posse, ex Suida in Βυριάθος, notavit Gronovius. Ac potuerat quidem Polybius in rebus Hispaniæ, anno urbis 606. gestis, quo innotescere Viriathus cæpit, viri hujus mentionem facere: sed ad id tempus, quo periit Viriathus,

ἀδρα τῶν περὶ τὸν ἄνδρα πεπραγμένων ἤξιον παρὰ Καίπιον, Viriathus, κομίζεσθαι. Ὁ δὲ Καίπιον ἀποκρίνεται, μὴ αὐτὸς εἶναι Ῥωμαῖος ἔννομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τὰν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς. *Barbari quidam Viriathum tyrannum interfecerunt, ea re putantes se imperatoris Romanorum benevolentiam sibi esse conciliaturos. Quidam igitur percussorium, Cæpionem adeuntes, cædis perpetrata præmia ab eo postularunt. Quibus Cæpio respondit, non solere Romanos probare insidias, quas milites contra duces suos essent moliti.* Suidas in Βορίανθος et in Ἐπιβουλαί.]

A. U. 614, non pertigit hujus scriptoris Historia universalis. Potuerat quidem etiam in introitu historiae Belli Numantini, quam separatim perscripsit, res a Viriatho gestas breviter perstringere, quoniam ab hoc viro incitati arma primum ceperant Numantini, ut Appianus docet, Hist. Hispan. cap. 66. et 76. Sed Suidæ ætate jam pridem perditus haud dubie fuerat ille Polybii liber, et in Constantini Porphyrogeniti Excerptis (e quibus hoc Fragmentum descriptum esse prodit initialis particula Ὅτι) nihil ex Polybii historia Belli Numantini decerptum constat. Denique in stylo totius hujus Fragmenti nihil magnopere inest Polybiani coloris, et solo nomine *Scipionis*, quod perperam vulgo h. l. apud Suidam legitur, inductus fuisse Casaubonus videtur, ut ex Polybii Historiis decerptum hoc fragmentum suspicaretur. Sed Καίπιανος et Καίπιον pro

vulgato Σκηπίανος et Σκηπίον esse rescribendum, ipsumque illud portentum nominis Βορίανθος, quod ex vitioso codice Suidas in horrea sua retulit, ex Βορίανθος, Οὐρίανθος vel Οὐρίανθος esse corruptum, docui in Emendationibus et Observationibus in Suidam, anno MDCCLXXXIX. editis, p. 24 sq. ibidemque de dissensione monui, facile quidem concilianda, quæ interesse videtur de morte Viriathi inter alios auctores (velut Livium Epit. lib. LIV. Velleium Patere. II. 1. Valerium Max. IX. 6, 4. Auctorem de Viris Illustrib. in Viriatho) et inter hunc auctorem, e quo fragmentum nostrum ductum est, cum quo vicissim ad verbum pæne consentit Eutropius IV. 7, 16. ubi, *Viriatus*, ait, *a suis interfectus est. . . Cum interfectores ejus præmium a Cæpione consule peterent, responsum est, numquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici.*

POLYBII

FRAGMENTA GRAMMATICA.

I. + 'Ο ΔΕ φέρων ἑκατέρῃ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα· τὰ ^{Suidas in} δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἦν. *Ille vero idiotarum peccata* ^{ἀβλεπτήματα.} *patienter ferebat; sed prudentiorum, male ipsum habebant.*

II. 'Ο δὲ, οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως γνώμης, ^{Ἀβουλιῶ.} ἀβουλότατα διεπράξατο. *Ille vero, non admodum ratione habita sententiae regis, imprudentissime rem est executus.*

III. Θαυμαστή γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τὰνδράπου πρὸς Ἀγριότης. τοῦτο τὸ μέρος καὶ ἀγριότης. (ἐπὶ φιλαργυρίας.) *Mirus quidam motus ac ferus impetus, ut videtur, illius hominis in hanc partem fuit. (de avaritia agitur.)*

IV. Ἡγωνία δὲ, μὴ τοὺς στρατιώτας ἐπιλείπη τὰ ὀψώνια. ^{Ἀγωνιῶ.} *Timebat vero, ne milites cibaria deficerent.*

V. 'Ο δὲ στρατηγός, οὐ δυνάμενος ἐνεγκεῖν τὴν ἀδικοδοξίαν τῶν Ἀδικοδοξ. ταῦτα λεγόντων. *Imperator vero, cum ferre non posset iniquum eorum, qui ista dicebant, consilium.*

VI. Πολύβιος· Ἐπικρύπτειν ἅπασιν τὴν ἀδυσίαν αὐτῶν καὶ Ἀδυσία. τὴν ἀβεβαιότητα. *Apud omnes occultare perfidiam eorum et inconstantiam.*

VII. Πολύβιος· 'Ο δὲ, προσπεσὼν, αἶρεται νίκην εὐτυχιστάτην. ^{Αἶρε.} *Ille vero, hostem adortus, victoriam reportavit felicissimam.*

VIII. Ἀκόλουδον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. ^{Ἀκόλουθον.} *Finis consecutus est, industriae atque constantiae consentaneus, quam ille adhibuerat.*

1. Non video, quid spectans Casaubonus Polybio hoc fragmentum tribuerit, in quo nihil Polybianum equidem reperio.

2. De hoc minus repugnem, quod ab eodem Casaub. huc relatum est. Verbum στοχαζομαι ea notione, quam in vers. Lat. expressi, saepius usurpat Polybius. Küsterus: non admodum considerata nec satis intellecta sententia.

3. Καὶ ἀγριότης. Adjeci καὶ cum Toupio, qui Polybio fragmentum hoc assignat, Emend. in Suid. P. I. p. m. 14.

4. Polybianum utique mihi visum est, et jungitur apud Suidam aliis Polybianis.

5. Et alias vocab. ἀδικοδοξία usurpat Polybius, cui hoc fragm. tribuit Vales.

8. Polybianum esse, singula pæne vocabula produnt.

Suidas in
'Ασφόπολεις.

IX. Δαμάσκιος· Τὰ γὰρ ἐπιφανέστατα τῶν ὀχυρωμάτων ὡς ἐπίπαν κοινὴν ἔχει τὴν φύσιν. Γνωίη δ' ἂν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν περὶ τὰς 'Αρσιπόλεις συμβαινόντων. αὗται γὰρ ἱσχοῦσι μὲν μεγάλα συμβαλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πόλεων ἐν αἷς ἂν ᾧσι, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐλευθερίας φυλακὴν· γίνονται δὲ πολλάκις αἰτίαι δουλείας καὶ κακῶν ὁμολογουμένων, ὥς φησι Πολύβιος. *Damascius: Munimenta enim maxime insignia ancipitem plerumque natura sua habent usum. Id ita esse, facile quis intelliget ex eis, quae Arcibus solent accidere. Hae enim multum quidem conferre videntur ad securitatem urbium, in quibus sunt, et ad libertatem tuendam: attamen haud ita raro servitutis et manifestorum malorum causae existunt, ut ait Polybius.*

'Αλάστορ.
et Παρα-
στατ.

X. 'Ο δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ παραστατικῶς, ἀλάστορας ἀποκαλῶν καὶ παλαμναίους διὰ τῆς ἐπιστολῆς, εἰ οὕτως αἰσχυρῶς προήσονται τοὺς τόπους, μὴδὲν παδόντες ἢ ἰδόντες κακόν. *Ille autem acerbe et ferociter scripsit, sceleratos eos et nefarios in epistola vocans, si tam turpiter loca prodituri essent, quum nullum malum nec passi essent nec vidissent.*

'Αλλή.

XI. Πολύβιος· Οἷδε γὰρ καὶ λόγων ἀλήθην θανάτου καταφρονεῖν. *Vis enim doctrinae et rationis mortem etiam contemnere novit.*

'Αλογιστία.

XII. Πολύβ. 'Ολίγοι δὲ τινες ἦσαν οἱ καταινέσαντες. οἱ δὲ ἀντέπιπτον· ὧν οἱ μὲν ἀλογιστίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ, τοπαράπαν ἀνευνόητον ὄντα τῆς μάχης καὶ τῆς βαρβαρικῆς χρείας. *Pauci nonnulli probabant: at plerique refragabantur, quorum alii temeritatem, alii insaniam dicebant esse, caput objicere periculis, et vitam incertae fortunae aleae committere, cum nescius omnino sis generis pugnae et rationis, qua in rebus gerendis utuntur barbari.*

'Αναδιέ-
σθαι.

XIII. Πρὶν ἀναδέξασθαι τοὺς ἐσκεδασμένους ἐν ταῖς προνομαῖς. *Priusquam reciperet (vel rursus contraheret) eos, qui pabulandi causa dispersi erant.*

'Αναδρομή.

XIV. 'Αναδρομὴ γίγνοιτο, κούσφαλλοίμεθα. Δεῖ πρόχειρον

9. Correxī τῶν πόλεων ἐν αἷς ἂν ᾧσι, quod etiam in vers. Lat. expressit Küsterus. Mendose apud Suidam τῶν πολέμων ἐν οἷς ἂν ᾧσι.

10. Convenire utique videtur Polybio, cui tribuit Casaub. Vocabulo παραστατικῶς et alibi eadem notione utitur hic scriptor. Utitur et Diodorus Siculus, diversa paulisper notione, *fidenter, forti animo*. conf. Wesseling. ad Diodori Legat. XXVII.

12. Conferendus Suidas in Καταινέσαντις, in 'Ανευνόητος, et in Κύβος, et

Κυβεύω. Suspiciatus est Gronovius, spectari monitum quod Q. Fabius M. Livio dedit, ad bellum proficiscenti, *ne, priusquam genus hostium cognosset, temere manum consereret*. Liv. XXVII. 40. At videtur potius de uno quodam viro agi, in certamen singulare cum barbaro quodam prodituro.

13. Mediis Polybianis interseritur apud Suidam, et videtur recte a Casaub. Polybianis adnumeratum.

14. Polybio tribuit Casaub. cum

ἔχαιν ἐπὶ τὸν στίχον τούτον. Τούτῳ μὴ ποιήσας Λούκιος ὁ Ῥωμαῖος, *Suidas in*
 μεγάλῳ, ἐσφαλῇ. Οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλεται τὰ μέγιστα τῶν *Ἀναδρομά-*
 πραγμάτων, τῶν ἡγουμένων ἀκρισία. Ἰκανὰ τῶν τούτων παρα-
 δείγματα τοῖς εὖ φρονούουσιν, ἢ τε Πυρρῶ του τῶν Ἑπειρωτῶν βασι-
 λείας βία καὶ πάρος ἐς Ἄργος, ἢ τε Λυσιμάχου στρατιά διὰ
 Θράκης ἐπὶ Δρομικαίτην τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν, καὶ πολλὰ ἡ
 τούτοις ἑτέρα παραπλήσια. *Receptus tibi pateat; nec eventus*
capta frustrabitur. Hunc versum semper in promptu habere
oportet; quod quia non fecit Lucius Romanus, in gravissi-
mam calamitatem incidit. Sic maximæ res levi momento ad
irritum recidunt, ducum imprudentia. Hujus rei documentum
abunde præbent intelligentibus cum Pyrrhi, Epirotarum regis,
violentia et irruptio in Argivorum urbem, tum Lysimachi
expeditio per Thraciam adversus Dromichaetem, Odrysorum
regem, suscepta, multaque alia his similia.

XV. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, τῶν γεγονότων οὐδὲν ὅλως εἰδότες, περὶ Ἀναζυγαί.
 ἀναζυγὴν ἐγένοντο. *Romani vero, prorsus ignari eorum, quæ*
accidissent, reditum parabant.

XVI. Οἷς δ' ἅμα ἀναταδῆς καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμά- *Ἀνατάδης*
 σας. *Aliis vero minas simul intentans, et metum sui incutiens.* *et Ἐπικρε-*
 Καὶ, ἀνατατικῶς κελεύων (ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς καὶ ἐμβριδῶς.) *μάσας.*
Minaciter imperans.

XVII. Τὰ μὲν φιλάνθρωπα παρσιώπων, τὰς δὲ ἀνατάσεις καὶ *Ἀνατάσεις.*
 ἀπειλήσεις ἔλεγον. *Quæ quidem ad benignitatem pertinebant,*
silentio præterierunt; quæ duriora erant, et minas, comme-
morarunt.

XVIII. Ὁ δὲ, συναθροίσας τοὺς φίλους, ἀνεδίδου διαβούλιον, *Ἀνεδίδου.*
 τί δεόν ἐῖν πράττειν. *Ille vero, convocatis amicis, deliberandum*
proposuit, quid facto esset opus.

Ursino: nec videtur ab usu hujus scriptoris abhorreere. Quis vero sit *Lucius* ille, cujus calamitas occasionem præbuit auctori præceptum hoc lectoribus suis inculcandi, viderint doctiores. An idem, cujus mentio fit in *Fragm. Historico XXVI?* An *L. Postumius*, de quo *Liv. XXIII. 24.* ad *A. U. 538?* Sic excerptum fuerit fragmentum e fine libri *VI.* Aliud haud dubie egerat *Reiskius*, cum ad hoc *Fragm.* (in *Animadv. ad Polyb. p. 781.*) scripsit: “*Lucius Romanus*, qui hic commemoratur, est *L. Cornelius Scipio*, patruus *Africani* majoris, qui cecidit una cum fratre in *Hispania.*” Avunculo illi *Africani* majoris, *Cnæo* non *Lucio* fuisse cognomen, norunt omnes. In *Græcis*

verbis nonnulla correximus; scil. primo τῶν ἡγουμένων, pro ἀγομίνων, quod perperam vulgo apud *Suidam* scriptum legitur; et deinde στρατιά pro στρατιᾷ, quod vulgo h. l. editur.

15. Proxime subjicitur alii *Fragmento* apud *Suidam*, quod citra dubium *Polybii* est, et recte hoc ipsum ad eundem auctorem retulisse videtur *Valesius*.

16. Hæc duo, et id quod sequitur num. 17. probabiliter *Polybio* tribuit *Casaub.*

18. Ad *Polybium* auctorem recte retulit *Ursinus*. Similia verba leguntur *VII. 5, 2.* nec tamen ita paria, ut cum *Gronovio* putandum sit, ex illo loco confictum esse hoc fragmentum.

- Suidas in
Ἀνενόητοι. XIX. Πολύβιος· Πάντων δὲ ἦσαν τούτων οἱ στρατηγοὶ ἀνεννόη-
τοι. *Horum autem omnium ignari erant duces.*
- Ἀπιστά-
ται. XX. Οὐκ ἄξιον, ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων.
Non decet, hæc talia sine notatione prætermittere.
- Ἀπαργγ. XXI. Πολύβιος· Καὶ πανταχόθεν ἀπαργγέλτως ἡδρoίζοντο.
Et undique injussi conveniebant.
- Ἀπίστησιν. XXII. Πολύβ. Ἐκείνον γὰρ οὔτε σκότος, οὔτε χειμῶνος μέγε-
θος ἀπίστησεν οὐδέποτε τῆς προδείξεως· ἀλλὰ, καὶ ταῦτα διωδούμε-
νος, καὶ τὰς ἀρρώστιας ἐκπινῶν, καθίκετο, καὶ διευτυχῆκει πάντα
τὸν χρόνον. *Illum enim neque tenebræ, neque tempestatis
magnitudo a proposito umquam dimoverunt: sed, hæc incom-
moda fortiter superans, et morbum labore vincens, consecutus
est propositum, et perpetua felicitate est usus.*
- Ibid. XXIII. Πολύβ. Ἀποσχόντες τῆς ἰδίας παρατάξεως ἐφ' ἱκανόν
τινα τόπον, οἱ μὲν πλείους ἀπέστησαν· (immo ἐπέστησαν) δύο δὲ
ἐπὶ πολὺ προῆλθον. *Cum ab acie sua satis longo intervallo ab-
essent, plerique quidem substiterunt, duo vero longius pro-
gressi sunt.*
- Ἀπηρεῖσατο. XXIV. Πολύβ. Ὁ δὲ, ἀπορῶν τοῖς ὅλοις, πέρα ἐπὶ τινα
τοιαύτην ἐλπίδα κατὰ τὸ παρὸν ἀπηρεῖσατο τὴν ἐνεστῶσαν ἀπορίαν.
*Ille vero, de summa rei sollicitus, tali tandem spe in præsentī
difficultate nisus est.*
- Ἀπλῶς. XXV. Πολύβ. Οὗ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἀπλῶς. *Quo
nullum utique tempus exstitit magis alienum.*
- Ἀποστο-
μοῦν. XXVI. Προέδετο τὰς διώρυγας ἀποστομοῦν τὰς ἐπιφανεστά-
τας. *Fossas maxime insignes terra obruere statuerat.*
- Ἀπὸ τοῦ
κρατίστου. XXVII. Πολύβ. Καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ κρατίστου ἐγέ-
νετο παρὰ Ῥωμαίοις ἢ Μονομαχία. ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς

19. Plenius repetitur hoc Frag-
mentum in voc. Στρατηγία, et jam
insertum est a nobis lib. XI. 8, 2.
ut non repeti debuerit hoc loco.
Aliud Fragn. quod habet Suidas ad
voc. Ἀνενόητον, vide supra in Ἀλογι-
στία.

20. Colorem utique habet Poly-
bium, et perspecte huc retulit
Valesius.

22. Καθίκετο ex conject. correxi;
intell. τῆς προδείξεως. Vide Lexic.
Polyb. in καθικνέσθαι. Mendose vulgo
καθῆστο.

23. Ex mendoso codice hæc de-
scripsit Suidas, in quo ἀπίστησαν
erat, pro ἐπίστησαν, quod non dubito
scriptum fuisse a Polybio. Bene
habet interpretatio Lexicographi, cum
addit, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεον τοῦ δρόμου, id

est, inhi'buerunt cursum. Contra ἀπί-
στησαν est def. cerunt, quod nullo
modo videtur esse hujus loci. Paullo
ante, pro τόπον, quod recte posuit
Casaubonus, perperam τρόπον legitur
apud Suidam.

25. Repetitur in Ἀφυές.

26. Gronovius, in Fragmentis Poly-
bii hoc referens, hanc notam
subjecit: "Suspicio, ceteris ad com-
plendum sensum, ut solet, a Suida
adjectis, ortum hoc Fragn. ex lib. V.
cap. 62. (vers. 4.) quamquam ibi
legatur ἀναστομοῦν."—Sed quam ἀνα-
στομοῦν, ut recte monuit Küsterus,
contrariæ sit significationis τῶ ἀπο-
στομοῦν, nec cetera satis convenient;
ex alio Polybii loco (si modo Polybii
est, quod equidem non negem,) de-
cerptum esse Fragmentum oportet.

πολλὰ ὕλοι εὐρεῖνται. *Et olim quidem apud Romanos singula-
ria certamina bona fide fiebant. Nostri vero temporibus
multæ fraudes inventæ sunt.*

XXVIII. † Δίσαντες οὖν τὸ ἀπραγμάτευτον, λυπρὰς οὕσης Ἀπραγμα-
αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ πάσης ἀξιοῦν ἀγορᾶς διακλεισθῆναι, ἐν ἀκαρδί-
χρόνῳ ἐκινδυνεύον διαφθαρεῖναι. *Metuentes igitur, ne negotiatione
et commercio privarentur, cum terra ipsorum parum esset
fecunda, omni commætu prorsus interclusi, periculum erat,
ne brevi tempore perirent.*

XXIX. Πολύβ. Ἀκούων ταῦτα πάντα διὰ τῆς αὐλαίας, ἐγέλα Ἀύλαία.
ὁ βασιλεὺς. *Hæc omnia per aulæum audiens, risit rex.*

XXX. Πολύβ. Προσφωμένος δὲ καὶ καταφρωδῶν τὸ βάρος καὶ βάρος.
τὸ Φιλόνηκον τῶν ἀνδρῶπων. *Prospiciens vero (vel suspectum
habens) et formidans potentiam hominum et ingenium con-
tentiosum.*

XXXI. Πολύβ. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώ-
στίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἐξομνηκστὸν
ἔτος. *Ille vero, discedens inde, progressus est, partim quidem
morbo, partim vero ætate gravatus. Septuagesimum enim
agebat ætatis annum.*

XXXII. Πολύβ. Τότε νομίσας τὴν ἐκ πυρὸς ἔχειν βάσανον, βασιλεύειν.
ἀπελύθη τῆς ὑποψίας. *Tunc existimans, se habere explorati-
onem per ignem, liberatus est suspitione.*

XXXIII. † Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ δεισιδαίμων.
τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας
μεταδεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας. *Videns autem, prodigia
animis militum injecisse religionem, commento aliquo suo arte-
que metum multitudinis in fiduciam vertere studebat.*

XXXIV. Πολύβ. Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ συνηθείᾳ Διαβιασάμε-
τῇ πρὸ τοῦ, παρῆν ἐξ Ἀργους εἰς Μεγαλόπολιν αὐθημερόν. *Sed
infirmiorem tamen vincens, propter superioris temporis consue-
tudinem, Argis eodem die Megalopolin pervenit.*

XXXV. Ἐδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφαλὲς ἔχειν τι κοινωνῆσαι αὐτοῖς Διαπισύσης.

28. Polybio tribuit Ernest. in Lexico Polyb. voc. Ἀπραγμάτ.

29. De Antigono hoc dici putavit Casaub. et conferre jussit Senecam de Ira III. 22. Sed res Antigoni exposuit Polybius lib. II. usque ad quintum, qui integri supersunt, nec in eis reperiuntur ista verba.

30. Βάρος h. l. Suidas interpretatur τὸ πλῆθος, τὴν ἰσχύν.

31. An eodem pertinet Fragg. quod exhibemus infra ad vocab. Διαβιασάμενος, n. 34?

33. Ad Polybium auctorem retulit hoc Valesius; pariterque illud, quod habet Suidas in Διζάντις his verbis: Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἱππιδίους τῷ τάγματι καὶ διὰ τῆς φάραγγος διήξαντες (sic pro διζάντες legere jussit Vales.) προσπίπτουσι τοῖς Ῥωμαίοις. Id est: Illi vero repente leg onem invadunt, et, cum vallem transissent, in Romanos impetum faciunt.

35. Polybio probabili ratione tribuit idem Valesius. αὐτῷ ante ἐπισφαλὲς inseruit Küsterus, quod non est in

Suidas in τῆς πράξεως, καὶ διαπεσούσης καὶ συντελεσθείσης τῆς ἐπιβουλῆς. *Videbatur igitur res periculo non vacare, si conspirationis illorum particeps fieret, sive ad irritum cecidissent insidiae, sive ad speratum finem essent perductae.*

Διασπύσας. XXXVI. † Τοὺς μὲν στρατιώτας διασπύσας, τοὺς δὲ χιλιάρχους παρακαλέσας ἄψασθαι τῆς πράξεως. *Cum milites incitasset, et tribunos militum cohortatus esset, ut manum operi admo-verent.*

Διασχών. XXXVII. Πολύβ. Ὁ δὲ, διασχὼν τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια, κατεστρατοπέδευσε, μεταξύ λαβὼν τὸν ποταμόν. *Ille vero, cum tria circiter stadia ab hoste abesset, castra posuit, flu-tium munimenti loco hostibus objiciens.*

Διατατι-κώτερον. XXXVIII. Πολύβιος. Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατικώτερον, τὸ μῆτε τῷ καιρῷ, μῆτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαδέσεσι παραγίγνεσθαι τῶν ἐναντίων. *Quæ Küsterus, obscurissimum esse hoc fragmentum conquerens, sic est interpretatus: Melius existimantes esse, et prudentiæ ducis magis conveniens, neque temporis opportunitatem negligere, neque ad hostes accedere, cum duces pro concione animos illorum orationibus accendissent.* Jo. Alb. Fabricius ad Sextum Emp. p. 225. his verbis Latine reddendum idem fragm. putavit: *Hoc melius ducentes esse, et quo ab inimicis*

superioribus Suidæ editionibus, et pro ἔχον τι, quod haud male dabant illæ, ἔχουν τι edidit, nescio an ex MStis, quorum tamen nullam fecit mentionem. In fine pro ἐπιβουλῆς fortasse ἐπιβολῆς legendum, quod vocab. frequentissime cum illo solent commutare librarii. ἐπιβουλὴ insidiæ; ἐπιβολὴ inceptum, institutum, molitio.

36. Et hoc ad Polybium Valesius retulit.

38. Putavi, agi fortasse de dura aliqua conditione, hostibus pacem petentibus proposita, de qua deliberaturi illi erant. Quærebatur, an legati Romani interfuturi essent deliberationi. Consultius duxerunt, non interesse: id et tutius sibi fore existimantes, et majorem etiam vim habiturum; quoniam, si præsentibus hi adessent, ad preces fortasse converterentur illi; si abessent, viderent, nil aliud superesse, nisi ut aut acciperent conditionem, aut extremam belli fortunam tentarent. Sed hanc meram esse conjecturam, pulere intelligo. Ceterum non adsentior Küsterō et Fabricio, διατακτικώτερον legendum

putantibus, in cujus tamen vocabuli interpretatione mire alter ab altero dissentit. Apud Sextum Empir. adv. Mathem. lib. I. cap. 2. sect. 45. (ad quem locum Fabricius de hoc Polybii Fragm. disseruit) manifesto errore διατακτικώτερον scribitur pro διατατι-κώτερον, quod ibi non, ut Fabricius voluit, distinctionem denotat, sed majorem extensionem, quæ tribuitur alicui vocabulo; quemadmodum cum ex ipso contextu adparet, tum extra omnem dubitationem ponitur per verbum διατάθῃ, quod mox ibidem sequitur, et recte ab eodem Fabricio exponitur de majore extensione, qua accipitur vocabulum Grammatica, quod prima origine non nisi ipsarum literarum, id est, elementorum scripturæ notitiam significaverat. Sed h. l. notio vocabuli διατατικώτερον ab alia notione verbi διατείνεσθαι derivari debuit, nempe qua contendere, niti denotat. Confer quæ notamus ad Polyb. X. 27, 7. ubi vocab. διάτασιν huic scriptori restituimus, cum in διάβασιν esset corruptum. Porro, quum pro τῷ καιρῷ (quod in Fragm...

magis dignoscatur, si cum adversariis non versentur, neque quando occasione illi gaudent, neque quando conventus celebrant, aut offeruntur animis. Mihi talis fere visa est esse sententia: Hoc melius existimantes et majorem vim habiturum, si ipsi tempori et concioni feroci ac tumultuosae adversariorum non interessent.

XXXIX. Πολύβ. "Ὅταν ἡ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν δίκαιοις ἀδικησάντων, ἢ κατὰ νόμους, ἢ κατὰ τινὰς ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. Cum jus suum repetere ab eis, qui injuriam nobis fecerunt, licet, vel secundum leges, vel secundum alias, usu et instituto receptas satisfaciendi rationes.

XI. Πολύβ. Ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἢ δεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπείχεσθαι. Abire in urbem, quae bidui itinere aberat. Καὶ αὐθις Δυεῖν προελθεῖν δάτερον, ἢ τὸ, ἢ τό. Duarum rerum alteram eligere, aut hoc, aut illud.

XLI. Πολύβ. Ἐς παραπλησίαν διάδεσιν ἤλθον τοῖς ἐν ταῖς δυσποτομίαις πολυχρονίαις ἀρρώστιας δυσποτομοῖσι. Eodem modo adflictebantur, ac illi, qui cum diuturnis morbis conflictantur.

XLII. Πολύβ. Τοῖς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἐδελοντὴν ἑθελούτην. ὑπομένειν. Illis, qui omne periculum ultro sustinere voluissent. Forsan et huc referendum illud: Προσλαβὼν ἐδελοντάς ἐκ παντὸς τοῦ στρατεύματος. Secum sumens eos, qui ex omni exercitu sponte se obtulerant.

XLIII. Πολύβ. Φῶς ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον εἰς τὸ μήτε σφάλλεσθαι, μήτ' εἰκοβολεῖν. Lucem sibi pararunt, ne vel laberentur, vel temere jacularentur.

XLIV. † Προδηλος γὰρ ἐγένετο ἡ φυγή, καὶ ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίδεσιν. Manifesta enim fuit fuga, quae hostes ad eos invadendos invitabat.

nostro recte legitur in omnibus Suidæ editionibus) Ursinus in Polybii Fragmentis, nescio quo casu vel consilio τῶν παλαιῶν scripsisset, adoptans hanc scripturam Casaubonus, excidisse verbum ἀμειλίην putavit, quod nescio quo pacto probare et in versione Latina exprimere potuerit Küsterus. Denique quod περιγίνεσθαι pro παραγίνεσθαι ad oram libri adscripsit Ursinus, id quo pertineat, ipse viderit.

39. Idem Fragma. repetitur apud Suid. in Ἐκλαβεῖν. Ad verba ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας monuit Casaubonus: "puta, per arbitros, et legationes intercedentium popolorum."—Posses etiam intelligere peculiares quasdam conventiones de

jure dicendo inter duas civitates initas, quæ σύμβολα dicuntur. conf. Polyb. XXXII. 17.

40. Posterius Fragma. an pariter Polybii sit, non definiverim. Sæpe apud Suidam verba καὶ αὐθις non significant, esse aliud Fragmentum ejusdem auctoris, sed esse aliud exemplum, quo idem usus vocabuli vel phraseos confirmetur. Ceterum, in hoc quidem exemplo, parum refert.

43. Posses suspicari, agi de expeditione nocturna Scipionis adversus castra Syphacis et Pœnorum; sed ea res narratur in Reliquiis lib. XIV. cap. 4 sq. neque ibi ista verba leguntur.

44. Polybianum hoc mihi visum

- Suidas in
'Εκλογῶν XLV. Ὁ δὲ, ἐκμηγυστάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν, κατεστρατοπέδωσε. *Ille vero, cum copias ex locorum angustiis expeditisset, castra metatus est.*
- 'Εκ συγκριμ. XLVI. Τότε δὲ καὶ ἐς τάξιν τινὰ ὥσπερ ἐκ συγκειμένου κατέστησαν, καὶ ἐν κόσμῳ τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν. *Tunc vero etiam velut ex composito aciem quodammodo instruxerunt, et ordine pugnam commiserunt.*
- 'Εκφανιστ. XLVII. Πολύβ. Τὸ γὰρ μάλιστα λυποῦν αἰὲ τῶν ἐν χερσὶν ὄντων, ἐκφανεστάτας ἔχει τὰς χαράς. *Quod enim in praesens maximo dolore nos adficit, id (postea) maxime insignem adferre laetitiam solet.*
- 'Ενίσταν. XLVIII. Καὶ τοῖς πύργοις πῦρ ἐνέισαν. *Et turribus ignem injecerunt.*
- 'Εξαίσι. XLIX. Πολύβ. Ἐπιγίγνεται χειμῶνος μέγεθος ἐξαίσιον. *Supervenit insolita gravissimaque tempestas.*
- 'Εξαυσθῆς. L. Ὁ δὲ ἐξαυτῆς προῆγε, βάδην τῇ πορείᾳ χρώμενος. *Ille vero confestim profectus est, presso gradu incedens.*
- 'Εξολιάτῃ LI. Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν κατέστρεψαν. *Non solum se ipsos publico contemptui exposuerunt, sed etiam totam Græciam everterunt.*
- 'Εξέστηκει. LII. † Ὁ δὲ τῇ πολυχρονίᾳ τριβῇ τῶν πολεμικῶν οὐδ' ὅλως ἐξέστη τῶν φρενῶν. *Ille vero, propter diuturnum rerum bellicarum usum, nequaquam de statu mentis dejectus est.*
- 'Εξοῖνος. LIII. Πολύβ. Ἐξοῖνοι γεγονότες καὶ κατὰ τὰς σκηναὺς ἐρρίμμενοι πάντες, οὔτε παραγέλματος ἀπλῶς ἤκουον, οὔτε τοῦ μέλλοντος ἐλάμβανον οὐδ' ἡγνισαοῦν πρόνοιαν. *Omnes autem, vino madidi, et per tentoria strati, nec imperium ducis audiebant, nec de futuro ullo modo erant solliciti.*
- 'Εξ ὁμολόγου. LIV. Διὰ τὰς ἐξ ὁμολόγου καὶ συστάδην μάχας πολλοὶ ἐπιπτον ἐξ ἀμφοτέρων. *Præliis ex composito pugnatis et statariis multi utrimque ceciderunt.*
- 'Επιγεννήματα. LV. Πολύβ. Δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καδᾶπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀρρώστιάις, μηδὲν ἥττον τῶν ἐπιγεννημάτων

est. Eodemque referendum puto id, quod est in voc. Ἐκλογίζ. Ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. *Reputans copiarum multitudinem.*

45. In Polybianis recte retulit Casaub. et probabili ratione illud quoque, quod sequitur n. 46.

48. Ad Polybium retulit Gronovius.

50. Polybianis adscribendum putavi.

51. Agebatur fortasse de Callicrate ejusque sociis, Græciæ proditoribus; de quibus vide Polyb. in Reliq. lib.

XXX. c. 10. et c. 20. Sane quidem non immerito scriptori huic fragmentum hoc tribuit Casaub. Conf. Suid. in Θεαπρίζω, ubi idem fragm. repetitur.

52. Polybii esse suspicatus est Toupus, Emend. P. I. p. m. 120.

54. Polybianum mihi utique visum est, licet vulgo in Polybii Fragmentis non soleat referri.

55. Ἐπιγεννήματα Suidas interpretatur τὰ ἐξ ὑστέρου τοῖς τραύμασιν ἀναφύομενα, mala, quæ vulneribus deinceps accedunt.

ποιεῖσθαι λόγον, ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν. *Oportet Suidam in illos, qui bellum recte et prudenter gerere volunt, quemadmodum in morbis, non minorem habere rationem accidentium, quæ deinde accesserunt, quam malorum, quæ initio adfuerunt.*

LVI. | Καὶ ἐφ' ὧν ἐνόμιζε πλεονεκτήσιν κατὰ τὴν μάχην· ἐπιλογισάμενος, πείθει. *Et cum (breviter) enumerasset ea, ob id.*
quæ in prælio superiorem se fore putabat, rem eis persuasit.

LVII. Πολύβ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θείας ἐπιπνίας τινὸς ἐπιπλήν· ἐπίσταται· ῥωντο· τὴν τε προθυμίαν ἀναταγωνίστῳ σθένει φραζάμενοι, * *·
Romani vero adflatu quodam Numinis etant repleti; et animorum alacritatem invicto robore munientes &c.

LVIII. Τοὺς μὲν χάρισι, τοὺς δὲ κολάσσειν, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις· ἐπιστημῇ· παραδειγμα εἶναι, ἐπισημαίνεσθαι. *Alios beneficiis, alios vero*
pænis, ut aliis etiam exemplo sint, insignes reddere.

LIX. Τὰ δὲ τῶν πόλεων πράγματα ἀλλοιότερας ἔτυχεν ἐπὶ· ἐπίσταται· στάσεως καὶ μεταβολῆς. *Res vero civitatum graviorem nactæ sunt animadversionem et mutationem.*

LX. Ἡ σύγκλητος, πλείονος ἐπιστροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα νομί· ἐπιστε·
σαντες, *. *Senatus, hanc rem majori cura dignam esse judicans &c.*

LXI. † Οἱ δὲ, πεισθέντες, καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν· ἐπιφορά·
ἐπιφορὰν τῶν πολεμίων, ἀπέθανον γενναίως. *Illi autem, verbis (illius) persuasi, hostibus irrumpentibus corpora sua objecerunt, ac fortiter occubuerunt.*

LXII. Ὁ δὲ ἐπραξικόπει τὴν πόλιν, ἐκ πολλοῦ κατασκευα· ἐπραξικό·
ζόμενος ἐν αὐτῇ προδότας. *Ille vero urbem fraude ac dolo*
occupare studuit, proditoribus a longo jam tempore in ea subornatis.

LXIII. Πολύβ. Πάσης ἐπαδῆς καὶ γοητείας καὶ περιάμματος· ἐπαδῆ·
πεῖσαν ἐλάμβανον. *Omnis incantationis et præstigiæ et amuletorum periculum fecerunt.*

LXIV. Πολύβ. Ἀπλῶς δὲ πάντα κατὰ τὸ συνεχές, ἐκ τῆς· ἐσχιδιάζον·
ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἐσχιδιάσθαι καὶ διημαρτῆσθαι. *Prorsus autem omnia, perpetua serie, ab initio ad finem usque, negliger et perperam facta esse.*

LXV. Πολύβ. Τοῦ δὲ λέγειν ἀληθινῶς ταῦτα, πίστιν ἔφη Εὐδοκου·
ποιήσιν εὐδοκουμένην. *Se autem vera ista dicere, fidem se sufficientem aiebat facturum.*

56. Polybio tribuit Casaubonus; cui adsentiret, si esset ἀπολογισ. pro ἐπιλογισάμενος.

58. Polybianis apud Suidam jungitur, ac videtur utique ipsum pariter Polybianum. εἶναι correxit Ursinus. Apud Suidam vulgo ἦν, mendose.

59. Et hoc recte ab Ursino et Casaub. ad Polybium relatum videtur.

60. Polybianum mihi visum est.

61. Ad Polyb. retulit Casaub.

62. Rursus Casaub. cum Ursino.

65. Forsan ejusdem Polybii est illud in Εὐδοκίῳ. Ὁ δὲ ἔφη Εὐδοκίῳ τοῖς

Suidas in
Εὐνῳπῶν.

LXVI. Πολύβιος. Εὐήδως ἐκλογιζόμενοι τὰ παρόντα καὶ παιδικῶς. *Stulte ac pueriliter de praesentibus judicantes.*

Εὐκαιρεῖν.

LXVII. Ὁ δὲ ἐκάλεσε τῶν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. *Ille vero vocavit cives, quotquot opulentiores habebantur.*

Εὐρεσιλόγος.

LXVIII. Πολύβ. Ἐχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνιῶ, μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὐρεσιλογεῖν. *Quamvis plura habeam dicenda, vereor tamen, ne cui vestrum verbosior esse videar, quam sit necesse.*

Ἐφιδρῆς.

LXIX. Ἐφεδρῆσι γίνονται τοῖς καιροῖς, καὶ ἐτοίμως διάκεινται πρὸς τὸ πάλιν ἀντοφθαλμεῖν τούτοις. *Occasioni imminentes, cum hoste rursus congredi cupiunt.*

Ἐφίστις.

LXX. † Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν στρατιωτῶν γνώμης λαβὼν ἔφεσιν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, ξένην καὶ παράδοξον βοήθειαν ἐπορίσατο πρὸς τὴν ὑποκειμένην κατάστασιν. *Cum autem ex sententia militum potestas ei ab imperatore esset facta, novum plane et insperatum auxilium rebus praesentibus adtulit.*

Ἐφιστάμενος.

LXXI. Ὁ δὲ ἐπορεύετο, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος. *Ille vero proficiscebatur, subinde subsistens.*

LXXII. † Ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστῇ, τοσοῦτον ἀνάγκη χρόνον δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τὴν ἐπίστασιν. *Quamdiu primum agmen subsistit, tamdiu necesse est et reliquos in toto exercitu milites gradum sistere.*

Ἡρμόσαντος.

LXXIII. Πολύβ. Οἱ δὲ στρατιῶται πάντα ἡρμόζοντο πρὸς τὴν εἰς οἶκον ἐπάνοδον. *Milites autem omnia praeparabant ad reditum.*

λεγομένοις, εἰ λάβῃ (rectius λάβοι, vel ἰὰν λάβῃ) πίστιν. *Ille vero ait, se dicta probare, si modo fides sibi daretur.*

67. In Polybianis probabiliter numeravit Valesius.

68. οὐκ ἀναγκαίως restitui ex Suidae edit. Mediolanensi: quod quum in seqq. editt. corruptum esset in οὐκ ἀναγκαίων, Küsterus, claudicantem videns orationem, et illam principem editionem ad h. l. non consulens, addita praepositione legendum censuit περὶ οὐκ ἀναγκαίων.

69. Polybio tribuit Casaub. haud improbabiler; sed quod ibidem sequitur apud Suidam Fragmentum, temere utique ad eundem auctorem cum Ursino retulit idem Casaub.

70. Nescio quid spectans, ad Polybium retulit hoc Fragm. Valesius.

71 et 72. In Polybianis posuit

idem Valesius, pro uno numerans duo diversa Fragmenta, ut vulgo factum est a Suidae editoribus.

73. Poterat h. l. inseri Fragm. quod profert Suidas in Ἡμισλίαις, quod infra in Ὑπεριοδμίαις, ubi repetitur a Suida exhibemus. Ad idem vocab. Ἡμισλίαις aliud Fragm. Suidas habet, quod Valesius ad eundem auctorem Polybium referendum putavit, suffragante Ernesto in Lex. Polyb. voc. ἡμισλία. Est autem hujusmodi: Λησταί τινες εἰς πολυχυρίαν, καὶ πειρατικαῖς ἡμισλίαις τῇ Λακωνικῇ προσειχθέντες εἰς τὰ χωρία ἐσωσάμενοι, λείαν ἀπήγαγον. Id est, ex versione Küsteri: *Latrones quidam magna manu et piraticis naviculis ad Laconicam appulsi, in agros irruptione facta, praedam abegerunt.* Quibus in verbis nihil Polybiani coloris me invenire, ingenue profiteor. εἰς πολυ-

LXXIV. Οἱ δὲ ἡμύσαντο πρὸς τὴν βούλησιν, καὶ συνέδιντο *undae in decem talenta dāssin. Illi vero consilium probarunt, et pacti sunt, decem talenta se daturus esse.*

LXXV. Τὸ ἡμίσειν τοῦ βίου καὶ φιλοζωεῖν, τῆς μεγίστης ἀγε-^ῖμίας νείας ἐστὶ σημεῖον καὶ κακίας. *Vite amore ac desiderio teneri, animi maxime humilis et ignavi signum est.*

LXXVI. Πολύβ. Παραπλήσιόν τι πάθος ἔλασσε τοῖς ἐπὶ τῶν ἱππαφύσεων οἷον εἰκὸς ἐφιστάμενοι ἐκ τῶν αἰρουμένων πυρσῶν. *Quae ita interpretatus est Küsterus: Dicebat hunc casum similem esse illis, qui in ludis equestribus, cum equi ad cursum emittuntur, accidere solent. Tunc enim faces, in altum sublatae, [cursus signum] expectantur.*

LXXVII. † Διαφευσθεὶς δὲ τῆς κρίσεως, ἐν οὐδενὶ τῶν ἀμφισ-^ῖσολογίαν βητουμένων ἰσολογίαν ἔχειν οὐδέποτε πρὸς τὸ συνέδριον. *Küsterus: Cum eventus iudicii spem ejus fefellisset, (existimavit,) se apud iudices in nulla re controversa aequo umquam cum aliis jure gavisurum esse. Toupius, Polybii Graeca esse suspicans, posteriora illa verba ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς &c. ita exponenda monuit, pari esse honore et privilegio cum iis, qui συνεδρεύουσι.*

LXXVIII. Πολύβ. Τολμᾶσι πέρα τοῦ δέοντος, καὶ ποιῶσι ^ῖΚαθήκοντα. *παρὰ τὸ κατῆκον. Audent ultra quam decet, et contra officium faciunt.*

LXXIX. † Οἱ δὲ πλείονες κατήγγηντο τὰς γνώμας ἐπὶ τοσοῦτον, ^ῖΚατήγγηντο.

χειρίαν et ἰσωθεῖσθαι ista notione nusquam apud Polybium leguntur. Ceterum ipsum illud verbum ἰσωσάμενοι ex Porti conject. a Küstero, qui ad codicum scripturam certe non provocat, receptum est, cum in superioribus Suidae editionibus mendose ἰστωσάμενοι scriptum esset.

74. Fragmentum hoc, quod sine auctoris nomine praecedit illud, quod num. 73. posui, eidem Polybio, cui alterum diserte tribuitur a Suida, adsignavit Casaubonus; neo immerito, ut mihi videtur.

75. Polybio adjudicavit Toupius Emend. in Suid. P. III. p. 547. Ac potest etiam confictum videri Fragmentum ex eo loco, qui superest in Reliquiis lib. XXX. cap. 7. Ibi vero ἀγεννίας scribitur, rectius quam h. l. ἀγνείας.

76. Et corruptum et mutilum esse locum, perspete monuit Æmil. Portus; at lucem magnam ei adferre posse putavit Aristophanis versus in Ranis 131 sqq. et quæ ibi Scholiastes

adnotavit. Ego vero, illis lectis non minus, quam ante, cæcutire me fateor. Toupius Emend. in Suid. Part. II. p. m. 177. pro ἔλασσε corrigit ἔλασσε, exponitque, *idem ei accidit, quod iis accidere solet, qui equorum carceribus praesunt.* Bene quidem et acute, quod ad prius adinet Fragmenti membrum; sed difficultatem, quæ alterum premit membrum, callide dissimulavit Criticus. *An οἷον εἰκὸς (intellige πάσχειν) ἐφιστάμενοι τοῖς σημεῖοις ἐκ τῶν αἰρουμ. πυρσῶν?* Certe ita, ut nunc jacent verba, sententia extricari nulla posse videtur. Suspiciatus equidem eram, conferri inter se cupidam attentionem expectationemque eorum qui ad carceres stant, signum cursus expectantes, et eorum qui observant ea signa, quæ daturi sunt socii facibus accensis.

78. Conf. lib. XXII. 1, 5.

79. Polybio tribuit Casaub. Si verum est πρὸς βασιλίας in plurali, possis suspicari, agi de fratribus Ptolemæis. Sed fortasse corruptum etiam

* cl

Suidas in ὥστε τῆς πίστεως τῆς πρὸς βασιλέας ὑπὸ τοῦ περιθεοῦς ἀφίσταντο. *Plerique vero animo ita sunt alienati, ut præ timore a fide erga reges deficerent.*

Καθιγμένοι. LXXX. Ὁ δὲ βασιλεὺς, καθιγμένος καὶ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς, ἐγένετο πρὸς ἀναζυγὴν. *Rex autem, et hac re ex sententia gesta, castra movit.*

Καθιγμένοι. LXXXI. Πολύβ. Πάντας μὲν γὰρ οἱ βασιλεῖς καὶ φίλους προσαγορεύουσι καὶ συμμάχους, τοὺς κοινωνήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίων· καθιγόμενοι δὲ τῶν πράξεων, παραπόδας οὐ συμμαχικῶς, ἀλλὰ δεσποτικῶς χρῶνται τοῖς πιστεύουσι. *Reges enim amicos et socios vocant omnes eos, quibus adjutoribus utuntur ad consequenda ea, ad quæ adspirant. Postquam vero rebus potiti sunt, e vestigio non ut socii, sed ut domini agunt cum his, qui fidem eorum sunt secuti.*

Καταβολή. LXXXII. Ἐκ καταβολῆς πεντήκοντα ναῦς ναυπηγήσασθαι· πεντήκοντα δὲ ὑπαρχουσῶν κατέλκειν ἐκ τῶν νεωρίων. *A fundamento quinquaginta naves ædificare [jussit; vel statuerunt;] et quinquaginta, quæ jam paratæ erant, ex navalibus in mare deducere.*

LXXXIII. Πολύβ. Οἱ δὲ πειραταὶ, δεασάμενοι τὸν ἐπίπλουν τῶν Ῥωμαϊκῶν πλοίων, ἐκ μεταβολῆς ἐποιοῦντο τὴν ἀναχώρησιν. *Piratae vero, conspicati classis Romanæ adventum, cursu retro converso se receperunt.*

LXXXIV. Τῶν δὲ Μακεδόνων ἐκ μεταβολῆς συνερισάντων τοῖς βαρβάροις, εὐθέως ἐκκλίναντες ἔφευγον. *Postquam autem Macedones agmine converso impetum fecerunt in barbaros, confestim inclinantes fugam ceperunt.*

vocab. est, et βασιλεία legendum. Nam, quod in Polybii Fragmentis vulgo πρὸς τοὺς βασιλείας adjecto articulo editur, id unius Casauboni auctoritate, invitis libris, est factum.

80. Ab eodem Casaub. huc est relatum.

81. Πάντας μὲν correxi cum Gatakerō ad Antonin. VI. 30. Eamdē sententiam in versione expressit Küsterus; sed in Græcis apud Suidam vulgo Πάντες editur. Articulus τοὺς ad κειανησ. ex conject. adjecit Casaub. eundemque tenuit Gatakerus.

82. Probabiliter Polybio tribuit Casaub. Pro κατέλκειν vulgo omnes dant κατελθεῖν, quod corruptum esse et in illud mutandum docui in Emend. in Suidam p. 67. Sed nec sic satis integram orationem esse ibidem monui; nempe vel accusativus πάσας

intercidisse putandus erit ad verbum κατέλκειν, vel ὑπαρχουσῶν in ὑπαρχούσας erit mutandum, vel πεντήκοντα τῶν ὑπαρχουσῶν scribendum.

83 et 84. In utroque hoc Fragm. pro ἐκ καταβολῆς, quod ex mendosis codicibus scripsit Suidas, utique ἐκ μεταβολῆς scribendum putavi. Vide Adnot. ad Polyb. I. 36, 8. Fragm. 84. pro συνερισάντων, quod vulgo apud Suidam legitur, συνερισάντων scripsi cum Valesio, qui Polybio hoc Fragm. tribuit. Conf. Polyb. V. 84. 2. et 3. et Diod. Sic. XIII. 46. Sic et apud Hesychium, ubi συνερίσαντα exponitur συνάψαντα, recte monuerunt viri docti, συνερίσαντα fuisse scribendum. Plura de h. l. dixi in Emend. in Suidam p. 68 sq. Ceterum de illo Fragm. LXXXIII. οἱ δὲ πειραταὶ &c. dubitari fortasse poterit, an revera ad Poly-

LXXXV. Πολύβ. Ἦν οὐχ ὁλόν τε ἀναλαβεῖν, μὴ οὐχὶ κατα- Suidas in
πορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων. *Quæ recuperari non poterat,* Καταπορευθ.
nisi exsulibus patriæ restitutis.

LXXXVI. Καταταχούμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ καιροῦ, ἠναγκάσθησαν κατατα-
μένειν τὸν ἐπίπλουν. *Cum tempus eos oppressisset, adventum χούρμ-*
classis hostilis exspectare coacti sunt.

LXXXVII. † Τὸ δ' ἐναντίον κατεριδευομένου τοῦ βασιλέως, Κατεριδ.
καὶ τῆς χώρας ἀπεχομένου, καὶ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐξακριβοῦντος
ἐπιμελῶς, ἔλαδον ἐκλυδέντες ταῖς διανοαῖς, κατολιγώρησαντες τῆς
σφῶν αὐτῶν ἀσφαλείας. *Rege vero pro contraria sententia*
contendente, et regionem intactam relinquire, et studiose
operam dante, ut suum cuique accurate tribueretur, animos
sensim remittere cæperunt, securitatis suæ nulla ratione ha-
bita.

LXXXVIII. Ὁ δὲ παρήγγειλεν ἔρχεσθαι κοιταίους. Kūs- Κοιταῖος.
terus: *Ille autem eos circa illud tempus venire jussit, quo*
homines cubitum ire solent.

LXXXIX. Πολύβ. Τῆς εἰς τοῦμπροσθεν κομιδῆς καὶ τῆς ὅλης Κομιδή.
ἐπιβολῆς ἀπέστη. *A consilio ulterius proficiscendi et a toto*
illo conatu destitit.

XC. LANA, Græcum; ut Polybius et Callimachus scri- VARRO in
bunt. LANA.

XCI. Πολύβ. Πάντων τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐνεργημάτων Suidas in
μεγίστην ῥοπὴν ἔχουσι, καὶ πρὸς τὸ λείπεσθαι, καὶ πρὸς τὸ νικᾶν, Λίσιππος.
αἱ ψυχαὶ τῶν ἀγωνιζομένων. *In rebus bellicis, vel ad cladem,*
vel ad victoriam, maximum omnium momentum adferunt
animi pugnantium.

XCII. † Πάντα δὲ τὰ λεγόμενα μεθοδικῶς περὶ τῶν Τάξεων Μισοδ.
ἐπωπτεικῶς, εἰ καὶ τις ἕτερος τῶν καδ' ἡμᾶς. Küsterus: *Qui*
omnia, quæ de acie instruenda secundum artem dicuntur,

bium auctorem debeat referri: nomen enim Πολύβιος, quod huic Fragmento præfixum est, forsitan non ad hoc ipsum, sed ad præcedens Fragmentum spectat, a quo etiam non nisi minima distinctione separatum illud nomen st in antiquis Suidæ editionibus.

85. Ad pronomen ἦν Küsterus sup-
plendum nomen πόλιν putavit: *quæ*
[urbs] *recuperari* &c.

86. Ad Polybium refero cum Casaub.

87. Temere, ut mihi videtur, Polybio tribuitur a Valesio.

88. Consarcinatum hoc Fragn. Küsterus putavit ex Polyb. V. 17,

9. Sed potuit alio loco, in libro, hodie deperdito, his ipsis verbis uti Polybius. Κοιταῖος a Suida exponitur ὁ κατὰ τὴν ὄραν τῆς κοίτης ἐρχόμενος.

90. Ex Varronis libro quarto de Lingua Latina hoc depromsit post Ursinum Casaubonus. Respicitur, ut adparet, Græcum vocabulum Λάχη.

92. Τάξεων ex MS. Paris. recepi, probante Küstero. Vulgo πράξεων. Jungitur hoc Fragn. apud Suidam alii Polybiano. Nec tamen equidem cum Casaub. certo tribuere Polybio ausim. Participium ἐπωπτεικῶς æque in prima persona dictum, ac in tertia, intelligi potest.

Suidas in *inspexerat [et norat,] si quisquam alius eorum, qui nunc vivunt.*

Μνησικακείν. XCIII. Πολύβ. Τοῦ μνησικακεῖν ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν οὐδ' ἦν τινα οὖν ἔμφασιν ἐποίουσιν οἱ Ῥωμαῖοι. *Romani vero ne minimam quidem suspicionem illis præbebant [vel, speciem præ se ferebant,] se ob præteritas injurias infensos illis esse.*

Μύωψ. XCIV. Πολύβ. Ὁ δὲ, προσθεὶς τοὺς μύωπας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἤλαυνε κατὰ κράτος. *Ille vero, subditis equo ab utraque parte calcaribus, effuso cursu ruebat.*

Νοῦν. XCV. Πολύβ. Νοῦν ἔχειν καὶ τόλμαν δεῖ τοὺς στρατηγούς, ἅπερ ἐστὶ κυριώτατα πρὸς τὰς ἐπισφαλεῖς καὶ παραβόλους πράξεις. *Bellicæ duces et prudentia et audacia præditos esse oportet: quippe sine quibus nullum facinus audax vel cum periculo conjunctum perficere queas.*

Νουνεχῶς. XCVI. Νουνεχῶς ἐδόκουν πολιτεύεσθαι πρὸς τοὺς τότε καιροὺς. *Rempublicam, pro illorum temporum ratione, prudenter administrare videbantur.*

Ὁρδή. XCVII. Πολύβ. Διόπερ ὥς οὐδέποτε μᾶλλον ὀρδῇ καὶ περίφοβος ἢ τῶν Ῥωμαίων πόλις ἐγεγόνει, καρδοκοῦσα τὸ συμβησόμενον. *Quare Romanorum civitas metu erat suspensa ut numquam magis, anxie expectans quid eventurum esset.*

Ὁχλος. XCVIII. † Οὔτε ἐξετάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόν τε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθενεῖα σώματος ὀχλούμενον, οὔτε ἐρωτᾶν, εὐλαβεῖα τοῦ ὀχλώδους. *Neque tormentis admotis examinari homo ille poterat, quod infirmitate corporis vexaretur, neque interrogari, propter metum hominum turbulentorum.*

Παλιγκυρτ. XCIX. Πολύβ. Τῶν γὰρ πολεμίων αὐτομάτως καδάπερ ἐς παλίγκυρτον αὐτοὺς καθεϊκότων, δυνάμενος κρατῆσαι τῶν ἐχθρῶν, τοὺτους παρέλιπε. *Cum enim hostes, qui tamquam in nassam ipsi se induerant, in potestatem suam facile redigere posset, e manibus eos dimisit.*

Παραβάλλ. C. Λοιπὸν ἦν, παραβάλλεσθαι καὶ τολμᾶν. *Reliquum erat, ut periculis se exponerent, et fortiter aliquid auderent.*

93. Duo Fragmenta, quæ ad vocab. Μεταβολή erant referenda, vide supra in Καταβολή.

96. Polybio tribuit Toup. P. II. p. 276.

97. Huic Fragmento aliud subjungit Suidas, his verbis: Τὰ ἔθνη τῆς Ἰβηρίας ὀρδῶς αὐτοῖς ἀντικαθίστάμενα, id est: gentes Hispaniæ pertinaciter [recta fronte] ipsis resistentes: quod eidem Polybio tribuit Casaub.

98. Et hoc fragmentum, cum alio Polybiano junctum, ad eundem Po-

lyb. retulit Casaub.

99. De Nerone videtur agi, in Hispania Hasdrubalem circumventum elabi e manibus patiente. Verba τῶν ἐχθρῶν, ex diversitate lectionis pro πολεμίων fortassis orta, deleri poterant, ut monuit Küsterus. Pro παρέλιπε Casaubonus in Fragm. Polyb. παρέλιπε edidit; non male, sed invitis Suidæ codicibus.

100. Citatur inter media Polybiana, et Polybii pariter esse videtur.

CI. Βουλόμενος ὁ ἐκ παραδέσσεως ὑπόβαιγμα ποιεῖσθαι τῆς Suidas ἐν αὐτοῦ προαιρέσεως, ἧς ἔχει πρὸς τοὺς πιστευκτάς αὐτῷ, καὶ τοὺς Παραδέσει. ἀπειθοῦντας, ἐπολιόρχει. *Cum autem illustri aliquo exemplo in utramque partem ostendere vellet, quomodo tractare decrevisset eos, qui se fidei ipsius committerent, quique contra contumaces se praeberent, urbem oppugnare cepit.*

CII. Πολύβ. Παρατετολμηκότας, καὶ τελέως ἀπαλπίσαντες τὴν Παρατι- σωτηρίαν. *Ceca audacia in periculum ruentes, ut qui omnem πολμ. salutis spem penitus abjecissent.*

CIII. † Ἐνέδραν εἶχεν ἐν τόποις περικεκλασμένοις καὶ ὑστέρω- Περικ- γήτοις. *Insidias collocatas habebat in locis confragosis et κλασμ. adspectui non facile patentibus.*

CIV. † Ἄτε μηδεμίαν ἐχούσης πραγματικὴν ἔμφασιν τῆς περι- Περικ- κοπῆς αὐτῶν. *Quippe adparatus eorum exterior haud sane efficacem speciem habebat.*

CV. † Ἐπὶ ὄχθου τινὸς ἀποτόμου καὶ περιβρώγος ἐπετείχιζον Περιβρῶγ. αὐτοῖς φρούριον, ἱκανὸν φυλάττεσθαι τοσαύτῃ στρατιᾷ. *In abscisso quodam et circum abrupto colle opposuerunt illis castellum, quod a tanto exercitu satis commode custodiri posset.*

CVI. Πολύβ. Τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἔχειν αὐτῷ πρὸς τὴν χρεῖαν, Πλαδαρὸν. τὸ δὲ δόρυ πλαδαρὸν εἶναι. *Cetera quidem recte ab eo ad usum parata esse; hastam vero infirmam.*

CVII. † Ἐτι δὲ τῷ προσπνεύματι συνηλαμένων καὶ μαχομένων Πινύσας. ἐκ διάρσεως ταῖς μαχαίραις, παραστὰς τις ἐκ τῶν ὀπισθεν ὑπὸ τὴν μάλῃν παρῆσφαξε. *Dum vero acriter concurrebant, et caesim rem gerebant, pone quidam adstans sub maxilla eum percussit.*

CVIII. Ὁ δὲ, βραχέα προσαναταδείς, κατένευσε ποιήσῃν. Προσαναταβ.

101. Polybio probabili ratione tribuit Valesius, qui ποιεῖσθαι ex ingenio correxuit, cum esset ποιῆσαι apud Suidam. Ad Hannibalem fortasse pertinet huius Fragmenti argumentum.

103. Polybianum hoc mihi visum est.

104. Jungitur apud Suidam alii Fragmento Polybiano, et ipsum ad Polyb. pariter retulit Casaub. Poterat fortasse eodem referri id, quod sequitur apud Suidam: Ὁ δὲ προῆγε, ποιήσας ὑστέρων τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν περικοπὴν τῆς ἐκδημίας. Ille vero progressus est, expedito comitatu et adparatu itineris.

105. Colorem habere Polybianum mihi visum est.

106. Videndum, ait Gronovius, ne compositum sit ex lib. VI. cap. 23.

[nobis cap. 25. 5.] Ibi κλαδαρὰ fuisse scribitur τὰ δόρατα veterum Romanorum. Et hic fortasse κλαδαρὸν scribendum suspicatus est Küsterus. Vide, quæ notamus ad loc. cit.

107. Ita, ut exhibui, scribendum et interpretandum istum locum contendit Toup. Emend. P. III. p. 364 sq. et procul dubio Polybio adsignandum. Apud Suidam vulgo scribitur Ἐκ διάρσεως, quod teneri fortasse debuit. Conf. Polyb. XVIII. 13, 7. Pro παραστὰς τις, quod acute Toupius restituit, vulgo παρὰ τὰς ἐκ δεξ. legitur. Ceterum miror, an verum sit τῷ προσπνεύματι.

108. Polybio utique tribuenda censui, licet vulgo non referantur in Polybianis. conf. Polyb. V. 87, 4.

Suidas in *Ille vero, pauca comminatus, se id facturum adnuit. Τὰ μὲν παρακαλῶν, τὰ δὲ προσανατεινόμενος. Partim togans, partim vero comminans.*

Προσαστ. CIX. † Ὁ δὲ, παρακαλέσας αὐτὸν, καὶ τι προσαστειασάμενος τοιοῦτον·

Ἄει δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡρέθονται.

Id est: Ille vero eum hortatus est, dictis suis Homericum illud urbane adjiciens: Semper juniorum virorum elati sunt animi.

Προσδιξασθ. CX. Προσδέξασθαι δὲ, τὸ δὴ λεγόμενον, πρὸς τὰς πλευρὰς τοὺς πολεμίους. *Admittere vero, quod vulgo aiunt, ad latera hostes.*

Προσιτιμιτ. CXI. † Προσεπιμετρῶν αἰὲ τῷ δεομένῳ, πρὸς τὸ παρὰ πάντων ὁμολογουμένως γίνεσθαι τὴν ἐπὶ τούτοις χάριν. *Plus semper dans petenti, quam peteret; ut propter hanc liberalitatem sine controversia ab omnibus gratia sibi haberetur.*

Προσηρεια. CXII. Ὁ δὲ κατεσκεύασε στοὰς, καὶ διὰ τούτων προσηρειακὸς τῷ τείχει τὰς κριοφόρους μηχανὰς, * *. *Ille vero porticus (vel vineas) construxit, per quas, quum arietes admovissent ad murum, &c.*

Προσκήν. CXIII. Ἡ δὲ τύχη, παρελκομένη τὴν πρόφασιν καδάπερ ἐπὶ προσκήνιον, παρεγύμνωσε τὰς ἀληθεῖς ἐπινοίας. *Fortuna vero causam, quæ prætendebatur, velut in proscenium protrahens, vera consilia aperuit.*

Πρόστιμα. CXIV. Οἱ δὲ ἔδωκαν τῷ βασιλεῖ πεντήκοντα τάλαντα, πρόστιμον τῆς ἀμαρτίας. *Illi vero pro delicto regi mulctam solverunt quinquaginta talentorum.*

Πρωτότιρος. CXV. Ὁ δὲ, νέος ὦν κομιδῇ, καὶ πρωτόπειρος τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, καὶ νεωστὶ γευόμενος τῆς ἐπὶ πλεῖον προαγωγῆς, φιλότιμος καὶ φιλόνεικος καὶ φιλόπρωτος ἦν. *Ille vero, cum esset admodum juvenis, et in rebus bello gerendis tiro, et ad altiore dignitatis gradum nuper demum promotus, ambitiosus erat et contentiosus et principatus cupidus.*

Ῥαβδ. CXVI. Πολύβ. Παρῆν ῥαβδοῦχος παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, καλῶν τὸν βασιλέα. *Aderat lictor, ab imperatore missus, qui regem accersebat.*

Στείλασθαι. CXVII. Ὀλίγοι δέ τινες, δεδιότες, μήποτ', οὐ δυνάμενοι στείλα-

109. Ad Polybium referendum censuit Valesius.

110. Ursinus et Casaub. probabiliter tribuerunt Polybio.

111. Retulit huc Valesius.

112. Polybio tribuit Casaub. Forsan autem προσηρειακός scripserat auctor,

non προσηρειακός.

113. Etiam hoc, cum duobus sequentibus, a Casaub. probabili utique ratione, ad Polybium auctorem sunt relata.

117. Ursinus et Casaub.

σθαι, καταφανεῖς γίνονται, ἀνέστην τὸ χροσίον. *Pauci autem in nonnulli, verentes, ne occultare non possent, sed deprehenderentur, protulerunt aurum.*

CXVIII. † Πηγνύντες εἰς τὴν γῆν ὁρᾷ τὰ στύπη, ψάλλοντα ἑαυτοὺς ἀλλήλων, ἐν ἡμικυκλίῳ σχήματι. *Defigentes in terra erectos stipites, sese mutuo tangentes, figura semicirculi.*

CXIX. † Ὁ δὲ ἐκέλευε τοὺς κρατίστους, συνεπισπεύσαι τὰς Συναγᾶς ἀμάξας. *Ille vero jussit fortissimos quosque accelerare plaustra.*

CXX. Πολύβιος· Συντάξας ἐλάυνειν κατὰ σπουδὴν ὅσον ἔχει Συντάξας. δυνάμει. *Cum eum jussisset, ut maturato itinere quidquid haberet copiarum adduceret.*

CXXI. Πολύβ. Ταῦτα ἐν ταῖς πρὸ τοῦ συντάξεσι βιβλίωκα Συντάξας. *Hoc superioribus libris demonstravimus.*

CXXII. Πολύβ. Τοῦτον ἐξαπέστειλε, συστήτας ἱππεῖς πεντα-Συστάσας. κρούους, δυναμένους ἔτι πονεῖν. *Hunc emisit, traditis ei quingentis equitibus, qui laborem tolerare poterant.*

CXXIII. Οἱ δὲ ἡναγκάζοντο παντὶ τῷ λεγόμενῳ προσέχειν, καὶ Σωματοποιᾶσαν ἐλπίδα σωματοποιεῖν καὶ προσδέχεσθαι. *Illi vero cogebantur omni dicto audientes esse, et omnem spem alere et admittere.*

CXXIV. † Ἐμοῦ δὲ ταχέως συγκαταθεμένου, καὶ σωματο-Σωματοποιήσαντος τὴν ἐπιβολὴν, τῷ βλέπειν διότι ὀρέγεται τοιαύτης ὑποθέ-ποιήσεως. *Equidem vero cum statim adsentirer, et conatum ejus comprobarem confirmaremque, quod viderem, illum talis rei cupidum esse.*

CXXV. Ὁ δὲ ἔφασκε, δεῖν μὴ προϊᾶσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐκ τῶν χειρῶν, μηδὲ σωματοποιεῖν τὴν τόλμαν αὐτῶν φυγομαχοῦντας. *Ille vero dicebat, non oportere e manibus dimittere hostes, neque audaciam ipsorum detrectatione pugnae corroborare.*

CXXVI. Ὁ δὲ, βραχείας ἐπιλαβόμενος ἐλπίδος ἐκ τῶν πολιορκουμένων, ἐσωματοποιεῖ ταύτην. *Ille vero, exigua spe arrepta, quæ ab obsessis ipsi adfulserat, auxit eam atque aluit.*

CXXVII. Καὶ αὖθις Πολύβιος· Ὁ δὲ, ὡς κηδεμονικὸς φίλος, Σωματοποιᾶς.

118. Στύπη scribendum, non στύπη, ut vulgo est apud Suidam, recte monuit Casaubonus, cui suffragantur codices Parisini, quibus usus est Küsterus.

119. Ad Polyb. retulit Valesius, nescio quid spectans, nisi unum verbum συνεπισπεύδω, cujus usus nil impedit, quo minus aliis auctoribus communis fuerit cum nostro scriptore. Ipsum vel similem certe locum habes apud Xenophontem de Cyri Exped. Lib. I. c. v. 8.

120. Ea, quam expressi, sententia

utique videtur esse istorum verborum, non quam habet Küsterus, cum eum jussisset totis viribus festinare.

122. ἔτι ποιῖν. An ἐπιποιῖν? quod verbum absque auctoritate in Thes. Græc. Ling. citavit Henr. Stephanus.

123. Hoc et tria sequentia, mediis Polybianis apud Suidam inserta, ad eundem auctorem retulit Ursin. et Casaub. Sed illud, quod est num. 124. præterit Casaubonus.

127. Nescio in quemnam proditorem vel transfugam hæc dicta sint.

Suidas in πᾶν ἐμχανᾶτο, εἰ οὐ τὰ τῶν ἐχθρῶν σωματοποιήσει, τοῖς δὲ σφε-
τέρους πράγμασι περιστήσει τοὺς μεγίστους κινδύνους. *Ille vero,*
tamquam sollicitus amicus, omnia moliebatur, quibus opes
hostium augeret, res vero ipsorum in maxima pericula conj-
ceret.

Τελεσιουργ. CXXVIII. Πολύβ. Περὶ τὸ τῆς τάφρου χεῖλος τελεσιουργήσας
τὴν προᾶξιν. *Cum ad fossæ labium facinus perfecisset.*

Τύλος. CXXIX. Πολύβ. Τῆς πέτρας αὐτοῖς δυσχεροῦς παρεχούσης,
διὰ τὸ δεῖν τρεῖς ποιεῖν ἐν αὐτῇ, τοῖς τύλοις κρατοῦσι τὴν σύριγγα
τὴν προσαγομένην. *Cum rupes multum negotii eis facesseret,*
quod perforanda esset, clavis ligneis pervicerunt, ut cunicu-
lum, quem (ad urbem) agere inceperant, perficerent.

Τύχη. CXXX. Πολύβ. Εἰ χρὴ Τύχην λέγειν ἐπὶ τῶν τοιούτων, καὶ
μή ποτε αὕτη μὲν κενῶς κληρονομεῖ ταύτην τὴν φήμην, αἴτιοι δ' εἰσὶν
οἱ χειρίζοντες τὰς πράξεις, τῷ ταῖς αὐταῖς ἐπιτρέχειν σεμνότητα καὶ
μέγεθος, ποτὲ δὲ τούναντίον. *Si modo talia Fortuna tribuere*
oportet, nec potius temere illa talem famam obtinuit, causa-
que omnis referenda ad eos est, qui negotia administrant,
quod eisdem rebus nunc gravitas et magnitudo inest, nunc
contra.

CXXXI. Τύχη, παρ' Ἑλλήσιν, ἀπρονοήτος κόσμου διοίκησις·
ἢ φορὰ ἐξ ἀδήλων εἰς ἀδηλον καὶ αὐτόματον. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ
Θεὸν ὁμολογοῦμεν διοικεῖν τὰ πάντα, καὶ Παλύβιος φησί. Τύχην
δὲ λέγει ὁ Θουκυδίδης τὸν πόλεμον. *Fortunam Græci [id est*
gentiles] intelligunt gubernationem mundi absque providentia.
Nos vero Christiani profitemur, Deum omnia gubernare :
idemque dicit Polybius. Thucydides vero bellum vocat For-
tunam.

Ἵπερισθμ. CXXXII. Ταχὺ δὲ τοὺς κέλητας καὶ τὰς ἡμιολίας ὑπερισθμί-
σας, ἀνήχθη, σπεύδων καταλαβεῖν τὴν τῶν Ἀχαιῶν σύνοδον. *Cum*
autem celoces et hemiolias isthmum celeriter trajecisset, in

129. Aut *δυσχεροῦς* in sing. scrip-
sisse Polybium putem, aut *πολλὰς*
δυσχεροῦς, sed illud magis placet.
Posteriorem Fragmenti partem minus
intellexerunt interpretes. Et Portus
quidem ingenue *N. L.* id est, *non*
liquet, adscripsit. Küsterus vero, nil
cunctatus, ita exposuit: *quod in ea*
facienda essent foramina clavis, qui
fistulam, quæ [ad urbem] perduceba-
tur, retinebant.

130. Conf. Suid. in Τῷ γὰρ λόγῳ,
ex quo loco in fine Fragn. recepi ποτὲ
δὲ, cum altero loco esset μή ποτὲ δὲ
τούναντίον.

131. Tres voces, καὶ Πολύβιος φησί,
Küsterus supervacaneas esse pronun-
ciavit. Possis etiam suspicari, inter-
cidisse verba quædam Polybii, quæ hic
adferri debebant. Sed quod si, missas
facientes suspiciones, teneamus id,
quod scriptum invenimus, erit (puto)
ea sententia, quam expressi, Polybium
etiam dixisse, *Deum esse, qui omnia*
gubernet.

132. Polybio recte tribuit Valesius.
Videtur autem haud dubie agi de
Philipppo rege. Repetitur hoc Fragn.
in Ἑμιολίοις.

altum propectus est, Achæis in concilium coactis supervenire Suidas in studens.

CXXXIII. Εἰδὼς γὰρ, ὅτι φαντασία περὶ αὐτόν ἐστιν, ὡς φαντασία. ἔχοντα χρήματα μεθ' ἑαυτοῦ πλείω, ἡρμόσατο πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐνδοχομένως. *Cum enim sciret, opinionem de se esse, quasi magnam pecuniæ vim secum haberet, composuit se, quoad fieri commodum erat, ad illam opinionem.*

CXXXIV. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μετὰ μεγάλης φαντασίας καὶ συμπαθείας τοῦ δήμου προῆγον ἐπὶ τὰς πράξεις. *Romani [impe- ratores] cum magno speciosoque comitatu populi, spes omnes metusque participantis, ad res gerendas proficiscebantur.*

CXXXV. Φρεατοτύπανα, ὄργανά τινα, παρὰ Πολυβίῳ. *Id Hesychius est: Vocabulo Φρεατοτύπανα instrumentorum quoddam genus designatur apud Polybium.* in Φρεατοτ.

133. Probabili utique ratione ad Polybium retulit Casaub. Videtur autem agi de callido Hannibalis consilio, quo apud Cretenses usus est; de quo conf. Cornelium Nep. XXIII. 9.

134. Et hoc probabiliter Polybio tribuit idem Casaub. In versione ex conject. adjiciendum vocab. *imperatoris* putavi. *συμπαθίαν* autem non placuit h. l. *commiserationem* cum Küstero interpretari.

135. De hujus vocabuli significatione, quod nusquam alias occurrit, quum nihil monuerint Critici ad Hesychium, liceat nobis nonnulla, quæ collegimus, hoc loco adnotare. Henr. Stephanus in Thes. Gr. Ling. sic habet: “Φρεατοτύπανα, puteorum tympana, “haustra. Ita vulgaria lexica; quum “Hesychius dicat duntaxat, esse in- “strumenta quædam apud Polybium.” Cujusmodi autem ista fuerint instrumenta, explicare Stephanus non tentavit. Ad irrigandos hortos, aquam e puteis educi solitam esse machina, quæ *κηλάνειον* vel *κηλάνειον* vocabatur, Julius Pollux docet, Onomast. VII. 142 sq. X. 31. Et in Assyria arva, quibus frumentum colitur, irrigabantur aqua Euphratis, non exundante, ut Nili aqua, sed manibus et *κηλάνηϊσι* e fluvii canalibus educta, teste Herodoto I. 193. coll. VI. 119. Exponitur autem *κηλάνειον* *tolleno*, *grus*. Suidas: *Κηλάνειον γεράνειον*. Et Etymologus in *Κῆλον*. *Κηλάνειον*, τὸ ἀνανεῦον καὶ κατανεῦον ζύλον, ὃ ζύλινος

ἀντλητὴρ, τὸ παρ' ὑμῖν λεγόμενον γερά- νειον. Nempe eadem machina, qua vulgo utuntur rustici nostri ad hauriendam e puteo aquam. Confer Brodæum, Miscellan. lib. III. cap. 7. in Gruteri Thes. Crit. T. II. p. 492. Jam idem fere genus machinæ vel instrumenti a Polybio nomine isto *φρεατοτύπανα* designatum fuisse eo loco, quem ante oculos habuit Hesychius, suspicari licebit, sive eam cogitemus notionem vocabuli *τύπανον* aut (quod idem sonat) *τύμπανον*, qua *fustem*, *lignum oblongum* denotat, sive illam potius, qua Latinum vocabulum *Tympanum* accipi apud Vitruvium X. 4. et alibi, et apud Ulpianum lib. XIX. §. 2. Digest. locati, monuit Faber in Thes. pro *rota*, quæ *pedum pulsu versata lapides, aquam aut alia in altum subvehunt*. Nempe ope rotæ ejusmodi grui adplicitæ, notum est, ampliorem attrahi situam, et majorem vim aquæ hauriri posse, quam simplice tollenone. Cujus generis rota, nescio, an a similitudine *tympani musici*, ex eo genere quod Turcicum vocamus, nomen invenerit. Fortasse autem vocabulo isto usus erat Polybius eo loco (conf. Reliq. lib. IX. cap. 43.) ubi dixit de arvis, ex Euphrate fluvio irrigari solitis. Suspiciari enim licet, cum Herodoti ævo simplicibus tollenonibus haurire e fluvio aquam consuevissent. Polybii ætate in usu fuisse grues cum majoribus rotis, quibus multo major aquæ copia facili ratione hauriebatur.

Suidas in
Φρονημα-
τισμῷ.

CXXXVI. † Θεασάμενοι δὲ τὸν φρονηματισμὸν τῶν ἀνδράπων
ἐν τε ταῖς κατ' ἰδίαν ὁμιλίαις, καὶ ταῖς κατὰ κοινὸν ἐντεύξεσιν, ἐξ
αὐτῆς ἐπανήλθον εἰς τὸν στρατηγόν. *Cum autem superbiam et
fastum illorum hominum, tam in privatis colloquiis, quam in
publicis congressibus vidissent, confestim ad imperatorem
redierunt.*

Φυλάκεια.

CXXXVII. Πολύβιος φησὶν· Ὁ δὲ κατέσχευεν ἀμφοτέρω τὰ
κατεσκευασμένα φυλάκεια, πενήκοντα πόδας διεστῶτα ἀλλήλων.
*Ille autem ambo castella, quinquaginta pedes a se invicem
exstructa, in potestatem suam redegit.*

Χορηγία.

CXXXVIII. Πολύβ. Μὴ οἶον κατὰ θάλατταν τὰς παρασκευὰς
καὶ τὰ χορήγια παρακομίζεσθαι τοῖς στρατοπέδοις, μηδὲ ἐπὶ ὑποζυγίων,
ἀλλ' ἐν πήραιοις δεχ' ἡμερῶν ἔχοντας ἐφόδια. *Fieri non poterat,
ut commeatus aut adparatus mari deferrentur exercitibus,
neque per jumenta, sed in peris gestare decem dierum viatica
oportebat.*

Ψυχαγωγ.

CXXXIX. Πολύβ. Οὗτοι μὲν περὶ ταῦτα διέτριβον, ψυχα-
γωγοῦντες τὰς δυνάμεις. *Illi quidem his rebus tempus terebant,
militum animos demulcentes.*

136. Ad Polybium retulit Valesius;
nec tamen aliàs apud hunc scriptorem
nomen φρονηματισμὸς usquam legitur,
nec ἰς τὸν στρατ. pro πρὸς τὸν στρατ.
stylum admodum redolet Polybianum.

139. Apud Suidam vulgo sic legitur:
Χορηγία. δόσις. καὶ Πολύβιος· Μὴ οἶον

&c. Restituendum putem: Χορηγία.
δόσις. καὶ χορήγιον. Πολύβιος· Μὴ οἶον
&c. Id est: Χορηγία idem notat quod
δόσις. Idemque notat Χορήγιον. Id
quod deinde exemplo, e Polybio petito,
demonstratur. Conf. Adnot. ad E.
17, 5.

INDEX RELIQUIARUM.

INDEX RELIQUIARUM.

LIB. VI.

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Lips.
Cap. 1.	I. ARGUMENTUM LIBRI VI. (petitum ex <i>Polybii Historiar. III. 2, 6.</i>)		
2.	II. EX VETUSTIORI POPULI ROM. HISTORIA. Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος. (<i>Dion. Halicarn.</i> I. 74.)	<i>Frag. p. 1508</i>	225
	Παλάντιον λέγεται. (<i>Dion. I. 32.</i>)	<i>Frag. p. ead.</i>	<i>ead.</i>
	Παρεὶ Ῥωμαίους. (<i>Athen. X. 11.</i>)	<i>Frag. p. 1487</i>	201
	Ἐκτισε δὲ. (<i>Steph. Byz. in Ὠστιά.</i>)	<i>Frag. p. ead.</i>	202
	Λεύκιος ὁ Δημαράτου.	<i>Exc. Valesian. p. 1367 sq.</i>	9 sq.
3-10.	III. DE VARIIS RERUM PUBLICARUM FORMIS. <i>Exc. Antiqua</i>	<i>Cap. 1—8.</i>	
11-18.	IV. DE REIPUBLICÆ ROMANÆ CONSTITUTIONE. <i>Exc. Antiqua</i>	<i>Cap. 9—16.</i>	
19-42.	V. DE MILITIA ROMANA. <i>Ibid.</i>	<i>Cap. 17—40.</i>	
43-56.	VI. REIPUBLICÆ ROMANÆ CUM ALIIS, præcipue cum Laconica et Carthaginienſi, COLLATIO. <i>Ibid.</i>	<i>Cap. 41—54.</i>	
57 seq.	VII. CONCLUSIO LIBRI VI. <i>Ibid.</i>	<i>Cap. 55 seq.</i>	
59.	VIII. VARIA FRAGMENTA MINORA. Πάντα χεῖν. <i>Exc. Vales. p. 1368</i>	10	
	Τὸ γὰρ ἀδύνατον. (<i>Ora Cod. Urbino-Vaticani.</i>)	<i>Frag. p. 1541</i>	263
	Πρᾶγμα ποιῶν. (<i>Ibid.</i>)	<i>Frag. p. ead.</i>	<i>ead.</i>
	Τὸ γὰρ μανθάνειν. (<i>Ibid.</i>)	<i>Frag. p. ead.</i>	<i>ead.</i>
	Ἐν γὰρ τοῖς πλείστοις. (<i>Ibid.</i>)	<i>Frag. p. 1487</i>	201
	Ὀλκίον. (<i>Steph. Byz.</i>)	<i>Frag. p. ead.</i>	<i>ead.</i>

LIB. VII.

	A. U. 539.		
1.	I. BELLUM HANNIBALICUM. (<i>Athen. XII. 6.</i>)	<i>Frag. p. 1488</i>	202
	II. RES SYRACUSANÆ.		
2—5.	(I.) Hieronymus Rex ab amicitia Romanorum deficit ad Pœnos. <i>Legatio I.</i>		
6.	(II.) Hieronymus occiditur Leontii. <i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 1.</i>	

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Ern.
7 seq.	(III.) Judicium Polybii de Hieronymo, ejusque avo Hierone, et patre Gelone.		
	Τινὲς τῶν λογογράφων.	Exc. Vales. p. 1368 sq.	10 sq.
	Γίλων πλείων.	Ibid. p. 1370	12
	III. RES PHILIPPI, REGIS MACEDONIÆ.		
9.	(I.) Fœdus Philippi cum Hannibale.	Exc. Antiq.	Cap. 2.
10.	(II.) Philippus Messenæ.		
	Οὔσης δημοκρατίας. (Suidas in 'Ισηγορίᾳ.)	Fragm. 25. p. 1522	241
	Γόργος ὁ Μισσηνίος.	Exc. Vales. p. 1370	12
11.	Κατὰ δὲ τὸν ἰθισμὸν.	Exc. Antiq.	Cap. 3.
	(III.) Observationes Polybii de Philippi moribus in pejus mutatis.		
12.	Ἐγὼ δὲ κατὰ τὸ παρὸν.	Exc. Vales. p. 1371 sq.	13 sqq.
13 seq.	Ὁ Ἀγατος θεωρῶν.	Ibid. p. 1372 sqq.	15 sqq.
15-18.	IV. BELLUM ANTIOCHI CUM ACHÆO.		
	Sardes capit Antiochus.	Exc. Antiq.	Cap. 4—7.
19.	V. FRAGMENTA MINORA.		
	Μασσύλοι. (Steph. Byz.)	Frag. p. 1488	202
	Οἱ δὲ τὸν Ὠρικὸν. (Idem.)	Ibid. p. ead.	ead.

LIB. VIII.

	Ol. 141. 2.		
	A. U. 540.		
1 sq.	I. CAUTIO NECESSARIA IN FIDE ADHIBENDA HOSTI.	Exc. Antiq.	Cap. 1 seq.
3 sq.	II. INGENS MOLES BELLIPUN. II.	Exc. Antiq.	Cap. 3 sq.
	III. OPPUGNATIO SYRACUSARUM.		
	Præmittitur Fragmentum ex Suida in Διοσκουρασμένην.	Frag. 39. p. 1531	p. 251
5.	Ex Suida in Ἐργον, et ex Herone de toleranda et repellenda Ob-
sidione.	Inter Exc. Antiq.	Cap. 5. init.
6-9.	Ὁ δὲ Μάρκος.	Exc. Antiq.	medio Cap. 5-8.
	IV. RES PHILIPPI.		
10-13.	Φίλιππος παραγενόμενος.	Exc. Vales. p. 1374 sqq.	p. 17sqq.
14-16.	Φίλιππος δὲ τοὺς μὲν.	Exc. Antiq.	Cap. 9—11.
17-23.	V. ACHÆUS CAPTUS SARDIBUS AB ANTI-
OCHO.	Exc. Antiq.	Cap. 12—18.
	Ol. 141. 3.		
	A. U. 541.		
24.	VI. CAVARUS, Rex Gallorum in Thracia.		
	Καύαρος ὁ βασιλεὺς.	Exc. Vales. p. 1380	p. 24.

Ed. post.

Ed. Gron.

Ed. Ern.

25. VII. RES ANTIOCHI ad urbem Samosatam.

Ξέρξου βασιλεύοντος.

Exc. Vales. p. 1380 sq. p. 24 sq.

Ol. 141. 4.

A. U. 549.

26-36. VIII. BELLUM HANNIBALICUM. Tarentum proditur Hannibali.

Exc. Antiq. Cap. 19—29.

37. IX. EX HISTORIA EXPUGNATIONIS SYRACUSARUM.

Μαθὼν δὲ ἰξ ἀντομόλου. (Suidas in

Λιτοῖς.)

Frag. p. 1554.

p. 278.

Τοὺς δὲ Ῥωμαίους. (Idem in Ἐπιπο-

λάς.)

Frag. p. ead.

p. 279.

38. X. FRAGMENTA MINORA varii Argumenti.

Οὕτως οἱ πλείους. (Ora Cod. Urb.)

Frag. p. 1541.

p. 263.

Πᾶσα γὰρ ἰλιθυρία. (Ibid.)

Frag. p. ead.

p. ead.

Ἀγκαρά. (Steph. Byz.)

Frag. p. 1488.

p. 202.

Δασσαρίζται. (Idem.)

Frag. p. ead.

p. ead.

Ὑσκανα. (Idem.)

Frag. p. 1554.

p. 279.

LIB. IX.

Ol. 142. 1.

A. U. 548.

1 sq. I. EX PROEMIO Libri IX.

Exc. Antiq. Cap. 1 seq.

3-9. II. BELLUM HANNIBALICUM.

Hannibal Capua Romam petit. Exc. Antiq. Cap. 3—9.

10. III. RES SYRACUSANÆ.

Οὐκ ἐκ τῶν ἔξω. (Ora Cod. Urb.)

Frag. p. 1541.

p. 263.

Ἐκρίθη μὲν οὖν.

Exc. Antiq. Cap. 10.

11. IV. RES HISPANIENSES.

Οἱ τῶν Καρχηδονίων.

Exc. Vales. p. 1381.

p. 25 sq.

12-21. V. PARTES ARTIS IMPERATORIÆ. Exc. Antiq. Cap. 11—20.

Ol. 142. 2.

A. U. 544.

VI. BELLUM HANNIBALICUM.

22-26. Ingenium et mores Hannibalis.

Τῶν ἑκατέροισ.

Exc. Vales. p. 1381sq. p. 26 sqq.

27. VII. RES SICULÆ. Agrigentum Romanis

traditum.

Ἡ δὲ τῶν Ἀκραγαντίνων.

Exc. Antiq.

Cap. 21.

Ἀγαθύρια. (Steph. Byz.)

Frag. p. 1488.

p. 202.

Ὁ δὲ Μάερος. (Suidas in Ἐφ' ᾧ.)

Frag. p. 1554.

p. 279.

VIII. RES GRÆCORUM.

28-39. (I.) Legatio Ætolorum ad Lacedæmonios contra Philippum; et legatio Acarnanum ad eosdem pro Philippo.

Exc. Antiq. Cap. 22—33.

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Ern.
40.	Tò γὰρ τοιοῦτον ἦθος. (<i>Ora Cod. Urb.</i>) Frag. p. 1541.		p. 263.
	Προθυμίαν γὰρ φίλων. <i>Exc. Antiq. Cap. 33. extr.</i>		
	Οἱ δὲ Ἀκαρναῖες. (<i>Suid. in Ἀπαλ- γοῦντις</i>)	Frag. 6. p. 1519.	p. 238.
	(<i>Et Suidas in ἐναύειν.</i>)	Frag. 7. p. 1520.	p. ead.
	(II.) Echinum oppugnat Philippus.		
41.	Προθύμιος δὲ.	<i>Exc. Antiq. Cap. 34.</i>	
42.	Πόπλιος ὁ τῶν Ῥωμαίων. (<i>Ex Herone de Obsidione.</i>)	Frag. p. 1545.	p. 267.
43.	IX. RES ASIÆ. Euphrates fluvius.	<i>Exc. Antiq. Cap. 35.</i>	
44.	X. LEGATIO ROMANORUM AD PTOLE- MÆUM.		<i>Legat. II.</i>
45.	XI. FRAGMENTA VARIA.		
	Πολύβιος ἐν τῇ ἐννάτῃ. (<i>Athen. X. 6.</i>)	Frag. p. 1488.	p. 202.
	Ἀρσινόη. (<i>Steph. Byz.</i>)	Frag. p. ead.	p. ead.
	Ἀτελλα. (<i>Idem.</i>)	Frag. p. ead.	p. ead.
	Φόρουνα. (<i>Idem.</i>)	Frag. p. 1555.	p. 279.

LIB. X.

- Ol. 142. 3.
A. U. 545.
1. I. TARENTUM RECEPTUM A FABIO. *Exc. Antiq. Cap. 1.*
- 2-22. II. SCIPIO MITTITUR IN HISPANIAM.
Exc. Vales. p. 1387. p. 32.
Et mox Exc. Antiq. Cap. 2—22.
- III. RES GRÆCIÆ.
23. (I.) Ætolorum societas cum Romanis,
ipsis Ætolis periculosa. *Exc. Antiq. Cap. 23.*
- Ibid.* Πᾶσαν γὰρ δημοκρατικὴν &c. *ex Ora
Cod. Urb. Frag. p. 1541. p. 263.*
- 24 sq. (II.) Philopœmen.
Εὐρυλέων δὲ &c. Exc. Vales. p. 1387 sqq. p. 32-36.
26. (III.) Philippi effrenata libido.
Φίλιππος ὁ βασιλεὺς &c. Exc. Vales. p. 1390 sq. p. 36 sq.
- 27-31. (IV.) RES ANTIOCHI. Bellum Antiochi
cum Arsace. *Exc. Antiq. Cap. 24—28.*
- Ibid.* Ἀργιάνη. Καλλιόπη. *Frag. p. 1489. p. 203.*
- Ol. 142. 4.
A. U. 546.
- 32 sq. V. BELLUM HANNIBALICUM.
Occiditur Marcellus Consul. Exc. Antiq. Cap. 29 sq.
- 34-40. VI. SCIPIO IN HISPANIA vincit Asdrubalem,
Hamilcaris filium. *Exc. Antiq. Cap. 31—37.*
- VII. RES GRÆCIÆ.
- 41 sq. (I.) Philippus providet sociis. *Exc. Antiq. Cap. 38 sq.*

Ed. nost. Ed. Gron. Ed. Bra.
43-47. (II.) Signa sublati ignibus data. *Exc. Antiq. Cap. 39 med.-44.*

VIII. RES ASIÆ.

48. (I.) Cataractæ Oxi amnis. *Exc. Antiq. Cap. 45.*
49. (II.) Antiochus vincit Euthydemum re-
bellem. *Exc. Antiq. Cap. 46.*

LIB. XI.

Ol. 143. 1.

A. U. 547.

1-3. I. BELLUM HANNIBALICUM.

Asdrubal, in Italiam transgressus,
prælio victus perit.

Suidas in 'Ραδιόστιρον. Frag. 123. p. 1536. p. 257.
Exc. Antiq. Cap. 1—3.

II. RES GRÆCORUM.

4. (I.) Thermum iterum spoliat Philippus.

Φίλιππος πορευθείς &c. Exc. Vales. p. 1391. p. 37.

'Ελλόπιον. Φύταιον. Frag. p. 1489. p. 203.

5-7. (II.) Legatio ad Ætolos de Pace. *Exc. Antiq. Cap. 4—6.*

(III.) Philopœmen vincit Machanidam,
Lacedæmoniorum tyrannum.

8. $\left\{ \begin{array}{l} \text{Ex Suida, in Στρατηγία.} \\ \text{in Ζήλος.} \\ \text{in 'Εκθιατρίζουσι.} \\ \text{Et in ora cod. Urb.} \end{array} \right. \begin{array}{l} \text{Frag. 31. p. 1524.} \\ \text{Frag. 24. p. 1522.} \\ \text{Frag. 26. p. 1523.} \\ \text{Frag. p. 1541.} \end{array} \begin{array}{l} \text{p. 242.} \\ \text{p. 241.} \\ \text{p. 241.} \\ \text{p. 263.} \end{array}$

9-18. *Exc. Antiq. Cap. 7—16.*

Ol. 143. 2.

A. U. 548.

19. III. BELLUM HANNIBALICUM.

Laus Hannibalis.

Exc. Antiq. Cap. 17.

IV. SCIPIO IN HISPANIA.

20-24. (I.) Vincit Asdrubalem, Gisconis fil.

Exc. Antiq. Cap. 18—22.

'Ιλούργεια. (Liv. XXVIII. 19.) Frag. p. 1489. p. 203.

Suidas in Τετηκός. (Liv. XXVIII.

23.)

*Frag. 47. p. 1526. p. 245.*25-30. (II.) Seditionem militum sedat. *Exc. Antiq. Cap. 23—28.*

31-33. (III.) Victo Indibili, Romam redit ex

Hispania.

Exc. Antiq. Cap. 29—31.

34. V. RES ANTIOCHI.

Exc. Antiq. Cap. 32.

LIB. XII.

Ol. 143. 3.

A. U. 549.

I. RES AFRICÆ.

1. (I.) Varia Fragmenta.

Ex Stephano Byzant. in 'Ιππων.

Τάβρακα. Σίγγα. Χαλκίαι. Frag. p. 1489 sq. p. 204.

VOL. IV.

* e

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Ern.
	<i>Ex eodem in Βύζαντις.</i>	<i>Frag. p. 1517.</i>	<i>p. 236.</i>
2.	Lotus Arbor. <i>Ex Athenæo XIV.</i>		
	18.	<i>Frag. p. 1489.</i>	<i>p. 203.</i>
3 sq.	(II.) Timæi de Africa et Corsica errores.	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 1 seq.</i>
	II. RES LOCRENSIUM.		
5 sq.	(I.) Dissensus Aristotelis et Timæi de Origine Locrorum.	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 3 sq.</i>
	<i>Τίμαιος, δ' ὁ Ταυρομενίτης &c. Apud Athenæum lib. VI. c. 18. et 20.</i>	<i>Frag. p. 1489.</i>	<i>p. 203.</i>
7.	(II.) Veritatis præcipua debet esse cura Historico.	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 5.</i>
8-12.	(III.) Vindicatur Aristoteles a conviciis Timæi, qui ipse falsa tradit de rebus Locrensiū.		
	<i>Πολλὰ ἱστορεῖ &c.</i>	<i>Exc. Vales. p. 1392 sqq.</i>	<i>p. 37-42.</i>
	(IV.) Vindicantur Demochares et Agathocles a Timæi calumniis.		
13.	<i>Τίμαιός φησι &c.</i>	<i>Exc. Vales. p. 1396.</i>	<i>p. 43.</i>
14.	Cap. 14, 1. <i>Ἐξ ὧν ἐγὼ &c.</i>		
	<i>Exc. Vales. p. 1397.</i>	<i>p. 44.</i>	
	Cap. 14, 3. <i>Καθάπερ γὰρ οἱ νοῦν ἔχοντες.</i>	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 6.</i>
15.	<i>Καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς &c.</i>	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 6 med.</i>
16.	(V.) Leges Locrensiū, Auctore Zaleuco.	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 7.</i>
17-22.	(VI.) Arguitur Callisthenis imperitia in narrandis rebus ad militiam pertinentibus.	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 8—13.</i>
23.	(VII.) Ephorus et Callisthenes vindicantur a Timæi conviciis.		
	<i>Κατὰ τοῦ Ἐφόρου Τίμαιος &c.</i>	<i>Exc. Vales. p. 1398.</i>	<i>p. 45.</i>
24 sq.	(VIII.) Timæi et maledicentia in alios et propria levitas ex ipsius scriptis elucet.		
	<i>Οὐ διαπορεῖν ἐστὶ &c.</i>	<i>Exc. Vales. p. 1399 sqq.</i>	<i>p. 46-48.</i>
	<i>Cap. 25. extr. Τὸ μὲν ἐπιτιμῆσαι. Ora Cod. Urb.</i>	<i>Frag. p. 1542.</i>	<i>p. 264.</i>
26.	(IX.) Laudes Pacis.	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 14.</i>
27 sq.	(X.) Scriptor Historiarum debet esse in rebus agendis versatus.	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Cap. 15 sq.</i>

LIB. XIII.

Ol. 143. 4.

A. U. 550.

I. RES ÆTOLORUM.

1.	<i>Οἱ Αἰτωλοὶ &c.</i>	<i>Exc. Vales. p. 1401.</i>	<i>p. 48.</i>

Ed. nost.

E l. Gron.

Ed. Ern.

2. { Σκόπας ὁ Αἰτωλῶν στρατ. *Exc. Vales. p. 1401 sq.* p. 49.
 Καθάπερ ἐπὶ τῶν ὑδροπικῶν. *Exc. Antiq.* Cap. 1. init.
 Παρ' οἷς ἔφν τοῦτο &c. *ex ora Cod.*
Urb. *Frag. p. 1542.* p. 264.

II. RES PHILIPPI.

- 3 sq. Ἐγένετο περὶ τὴν τοιαύτην. *Exc. Antiq.* Cap. 1 sq.
 { Διαπιστοῦντις δ' οἱ Περσῶν. *Har-*
pocrat. et Suid. in Περσ. *Frag. p. 1555.* p. 279.
 3. { Ὅ δ' αἰσιν δῶν. *Suidas in Ἀπειλογίζετο.*
 Πᾶν γὰρ βουληθῆναι. *Suidas in Ἀνα-*
διξασθαι
 Καί μοι δοκεῖ μεγίστην. *Exc. Antiq.* Cap. 3.
 Δαμοκλῆς. *Exc. Vales. p. 1402.* p. 49.

6 sq. III. NABIS, tyrannus Lacedæmoniorum.

Exc. Antiq. Cap. 4 sq.

8. Καὶ τὰ λοιπὰ. *Exc. Vales. p. 1402.* p. 50.

IV. RES ANTIOCHI in Arabia.

- { Χατῆνία. *Steph. Byz.* *Frag. p. 1490.* p. 205.
 Λάβαι. *Idem.* *Frag. p. 1555.* p. 279.
 Οἱ δὲ Γεργαῖοι. *Suidas in Ἀξιούσι.*
Frag. 29. p. 1523. p. 242.
 9. { Αὐτὸς μὲν παρήγγιλλε. *Steph. Byz.*
in Χατῆνία. *Frag. p. 1490.* p. 205.
 Κυρωθείσης δὲ. *Suid. in Στακτῇ.*
Frag. 30. p. 1523. p. 242.
 10. V. Fragmenta Geographica. *Frag. p. 1490.* p. 204 sq.

Ol. 144. 1.

LIB. XIV.

A. U. 551.

- 1-10. I. SCIPIO IN AFRICA castra Pœnorum et
 Syphacis cremat. *Exc. Antiq.* Cap. 1—10.
 II. PTOLEMÆUS, PHILOPATOR, rex Ægypti.
 11. *Athen. lib. VI. cap. 13. et lib. XIII.*
cap. 5. *Frag. p. 1490 sq. p. 205.*
 12. Ἐἶεν δὲ τινες. *Exc. Vales. p. 1403.* p. 51.

Ol. 144. 2.

LIB. XV.

A. U. 552.

- 1-19. I. SCIPIO IN AFRICA vincit Hannibalem,
 et bello finem imponit. *Exc. Antiq.* Cap. 1—19.
 II. RES PHILIPPI.
 20. (I.) Adversus Ptolemæum Epiphanem,
 Philopatoris filium. *Exc. Antiq.* Cap. 20.

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Ern.
21-23.	(II.) Adversus Cianos. Μολπαγόρας &c.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1404. <i>Exc. Antiq.</i> Cap. 21—23.	p. 52.
24.	(III.) Adversus Thasios. Φίλιππος κατὰ τὸν ἀπόπλου.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1404.	p. 52.
	<i>Suidas</i> in Ἀνπιστάδμ. Ἀσταδμ. et ἈΦερουε.	<i>Frag.</i> 32. p. 1524.	p. 243.
25.	III. RES ÆGYPTI. Σωσιβίος.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1404.	p. 52.
	Ἀγαδοκλῆς.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1405.	p. 53.
26-36.		<i>Exc. Antiq.</i> Cap. 24—34.	
37.	IV. RES ANTIOCHI. Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1405.	p. 54.

LIB. XVI.

Ol. 144. 3.

A. U. 553.

Cap. 1.	I. Philippus ad Pergamum. Φίλιππος ὁ βασιλεὺς.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1406.	p. 54.
2-10.	II. Pugna Navalis ad Chium Philippi cum Attalo et Rhodiis.	<i>Exc. Antiq.</i>	Cap. 1—9.
11 sq.	III. Cariam invadit Philippus.	<i>Exc. Antiq.</i>	Cap. 10 sq.
13.	IV. Res Peloponnesi. Κατὰ τὴν Πελοπόννησον.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1407.	p. 55.
14-20.	V. Polybii Excursus de Zenone et Antisthene, scriptoribus Rhodiis. Ἐπεὶ δὲ τινες.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1407 sqq. p. 56 sqq.	
21 sq.	VI. Res Ægypti. Τληπόλεμος &c.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1415 sqq. p. 65 sqq.	
23.	VII. Scipio triumphat de Pœnis.	<i>Exc. Antiq.</i>	Cap. 12.
24.	VIII. Philippus hiemat in Caria. Φίλιππος ὁ βασιλεὺς &c.	<i>Exc. Vales.</i> p. 1419.	p. 69.
		Ol. 144. 4. A. U. 554.	
25 sq.	IX. Attalus et Rhodii concitant Athenienses ad belli societatem adversus Philippum.		<i>Legat. III.</i>
27 sq.	X. Initium Belli Romanorum cum Philippo.	<i>Exc. Antiq.</i>	<i>Legat. IV.</i> Cap. 13.
29-34.	XI. Abydum oppugnat et capit Philippus.	<i>Suidas</i> , in Ἐπιβάδρα. <i>Frag.</i> 59.	p. 1532. p. 252.
		<i>Exc. Antiq.</i>	Cap. 14—19.
35.	XII. Legatio Achæorum et Romanorum ad Rhodios.		<i>Legat. V.</i>

Ed. nost.

Ed. Gron.

Ed. Ern.

- 36 sq. XIII. Philopœmenis Strategema adversus Nabidem Lacedæmonium.

Exc. Antiq.

Cap. 20 sq.

Ol. 145. 1.

A. U. 555.

38. XIV. Philippus Achæos concitat adversus Romanos. *Suid. in Εύλαβῶς.*

Frag. 29. p. 1562.

p. 288.

A. U. 555 seq.

39. XV. Res Syriæ et Palæstinæ.

*Joseph. Antiq. XII. 3.**Frag. p. 1491.*

p. 205.

*Suidas, in Σκόπας et ῥιμβώδης.**Frag. 68. p. 1564.*

p. 291.

40. *Excerpt. Vales. 'Αντιόχου τοῦ βασιλέως.*

Frag. p. 1418.

p. 68.

41. XVI. Fragmenta Geographica.

*Ex Stephano Byz.**Frag. p. 1555.*

p. 250.

et 1491.

et 206.

Ol. 145. 2.

A. U. 556.

LIB. XVII.

BELLUM ROMANORUM MACEDONICUM PRIMUM.

- 1-12. (I.) Colloquium irritum cum PHILIPPO.

Excerpt. Antiq.

Cap. 1—12.

- 13-15. (II.) Non fuit Proditor ARISTÆNUS, Achæos a societate Philippi ad amicitiam Romanorum traducens.

Excerpt. Antiq.

Cap. 13.

Et *Excerpt. Vales. "Εμοί γι πολ-
λάκις μὲν.*

p. 1420 sqq. p. 71 sqq.

16. (III.) ATTALUS Sicyone.

*Excerpt. Vales. 'Ο βασιλεὺς "Αττα-
λος.*

p. 1425.

p. 76.

17. (IV.) NABIS, Lacedæmoniorum tyrannus.

Excerpt. Vales. Νάβις ὁ τύραννος.

p. 1425.

p. 76 sq.

Ol. 145. 3.

A. U. 557.

LIB. XVIII.

I. FINIS BELLI MACEDONICI PRIMI.

- 1-16. (I.) PHILIPPUS a Titio Flaminino vincitur ad CYNOSCEPHALAS. Excursus Polybii de Vallo Romanorum, et de Militia Romana collata cum Phalange Macedonica.

Excerpta Antiqua ex Libro XVII.

Cap. 14—29.

- Ed. nost. Ed. Gron. Ed. Ern.
- 17-22. (II.) PACEM petenti PHILIPPO dat Quintus, indignantibus ÆTOLIS. *Legat. VI.*
Insertum est Excerptum Vales. "Ἡδὴ γὰρ κατὰ τὴν Ἑλλάδα. p. 1426 sqq. p. 77 sqq.
23. *Accedit in fine Exc. Antiq. ex Lib. XVII. Cap. 30.*
24. (III.) ATTALI Mors et Encomium. *Excerpt. Vales.* "Ἀττάλος ἐπιλείψει τὸν βίον. p. 1428. p. 80.
- OL. 145. 4.
A. U. 558.
25. (IV.) PAX CUM PHILIPPO confirmatur a Senatu Populoque Romano. *Leg. VII.*
26. (V.) Factiones BÆOTORUM. Cædes BRACHYLLÆ. *Leg. VIII.*
Οὐδὲις γὰρ οὕτως μάρτυς. Fragm. (in ora Cod. Urb.) p. 1542. p. 264.
- 23-31. (VI.) Decem Legati Romani cum Quintio res Græciæ ordinant. *Leg. IX.*
- II. RES ANTIOCHI.
32. (I.) Antiochi successus in Ionia et in Thracia. Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς. *Suidas in Εὐκαιρία. Frag. p. 1553. p. 253.*
Adjicitur Legatio X. Leg. X.
- 33-35. (II.) Lysimachiae cum Antiocho congregiuntur Legati Romani. *Cap. 31—33.*
Exc. Antiq. ex Lib. XVII. Adjectum in fine Fragm. Ἐὰν δὲ τὸ λεγόμενον ex ora Cod. Urb. et ex Suida in Τερέχιν. p. 1542. p. 264.
- 36-38. III. RES ÆGYPTI.
Excerpt. Antiq. ex Lib. XVII. Cap. 34—36.

LIB. XIX.

OL. 146. 1.
A. U. 559.

CATO in Hispania.

Πολύβιος φησι, τῶν ἐντὸς Βαίτιος. *Apud Plutarch. in Catone Maj. Fragm. Polyb. p. 1510. p. 227.*

LIB. XX.

OL. 146. 4.
A. U. 562.

1. I. ANTIOCHUS consultat cum ÆTOLIS. *Suidas in Ἀπόκλητοι. Frag. p. 1529. p. 249.*
2. II. Legatio ANTIOCHI ad BÆOTOS. *Leg. XI.*
3. III. Legatio EPIROTARUM et ELEORUM, ad Antiochum. *Legat. XII.*

Ed. nost.

Ed. Gron.

Ed. Ven.

- 4-7. IV. ΒΑΕΟΤΙ, quorum jam pridem turbata fuerat Respublica, infensi Romanis, ANTIOCHUM recipiunt.

Excerpt. Vales. Βαιῶται ἐκ πολλῶν ἤδη χρόνων.

p. 1429 sqq. p. 81 sqq.

8. V. Antiochus Chalcide nuptias celebrat.

Athenæus lib. X. c. 10.

Frag. p. 1492.

p. 206

OL. 147. 1.

A. U. 663.

- 9-11. VI. Bellum ROMANORUM cum ÆTOLIS.

Legat. XIII.

Adjiciuntur duo Fragm. ex Stephanano Byz. in Κόραξ et in Ἀπιδάντια.

p. 1555.

p. 280.

12. VII. Legatio LACRÆMONIORUM ad Romanos.

Legat. XIV.

13. VIII. Legatio PHILIPPI, benigne accepta a Romanis.

Legat. XV.

OL. 147. 2.

A. U. 564.

LIB. XXI.

I. BELLUM ROMANORUM ÆTOLICUM.

1. (I.) Res gestæ post VICTORIAM NAVALEM DE ANTIOCHO.

Legat. XVI.

- 2, 3. (II.) L. SCIPIO inducias concedit Ætolis.

Legat. XVII.

II. BELLUM ROMANORUM CUM ANTIOCHO.

4. (I.) PHOCÆNSIUM Factiones, divisæ inter Romanos et Antiochum.

Suid. in Ἐπιστάθμ.

Frag. p. 1562.

p. 288.

Deinde

Legat. XVIII.

5. (II.) PAUSISTRATO, Præfecto classis RHODIÆ, succedit Pamphilidas.

Suidas in Πυρφόρος.

Frag. p. 1559.

p. 284 sq.

Deinde Excerpt. Vales. Παμφιλίδας

ὁ τῶν Ῥοδίων.

p. 1434.

p. 86.

6. (III.) SCIPIONES cum exercitu petunt Hellespontum.

Legat. XIX.

7. (IV.) EUMENI advenit auxilium ab ACHÆIS adversus Antiochum.

Legat. XX.

Deinde Excerpt. Vales. Διοφάνης ὁ Μεγαλ.

p. 1434.

p. 87.

8. (V.) EUMENES dissuadet. Romanis pacem cum Antiocho.

Legat. XXI.

9. (VI.) PRUSIAS, rex Bithyniæ, partes amplectitur Romanorum.

Leg. XXII.

- 10-12. (VII.) Cum SCIPIONIBUS de Pace frustra agit Antiochus.

Leg. XXIII.

- 13-14. III. PAX ANTIOCHO DATA A SCIPIONIBUS.

Leg. XXIV.

Ed. nost.

Ed. Gron.

Ed. Ern.

LIB. XXII.

- Ol. 147. 8.
A. U. 565.
- 1-7. I. EUMENIS RHODIORUMQUE, et aliorum,
Legationes ad Senatum Rom. *Leg. XXV.*
8. II. Bellum ÆTOLICUM, gestum a M.
FULVIO COS. *Leg. XXVI.*
Leg. XXVII.
9. *Apud HERONEM de repellenda Ob-*
sidione, partim in Fragm. Polyb. p. 1545 sq. p. 268.
- 10 sq. *Leg. XXVIII.*
- 12-15. III. Bellum GALLOGRÆCUM, gestum a
CN. MANLIO COS. *Leg. XXIX.*
16. *Excerpt. Vales. Μοαγίτης ὁ τῆς Κι-*
βύρας. p. 1434. p. 87.
Deinde. Leg. XXX.
17. *Leg. XXXI.—XXXIII.*
- 18-20. *Et insertum Fragm. ex Suida in*
Γάλλοι. p. 1559 sq. p. 285.
21. *Excerpt. Vales. Ὁγετιάγων. p. 1434. b. p. 89.*
Tum Fragm. ex Plutarch. de Mu-
lier. Virtut. Χιομάραν. p. 1511. p. 229.
Leg. XXXIV.
22. IV. Res GRÆCIÆ et PELOPONNESI sub
finem anni.
Ὁ δὲ Φούλβιος. Suidas in Πραξινο-
πύσας. Frag. p. 1535. p. 256.
Ἐγκαλίσας τι τοῖς. Plutarch. in
Philopæm. Frag. p. 1510. p. 227.
- Ol. 147. 4.
A. U. 566.
- 24-26. V. CN. MANLIUS PROCOS. ordinat res
ASIÆ. *Leg. XXXV.*
Leg. XXXVI.
- 27.

LIB. XXIII.

- Ol. 148. 1.
A. U. 567.
- 1, 2. I. RES GRÆCIÆ. *Leg. XXXVII et seq.*
3. II. Controversia RHODIORUM cum LY-
CHIS. *Leg. XXXIX.*
- Ol. 148. 3.
A. U. 569.
- III. Variæ Legationes, partim ad Contro-
versias PHILIPPI cum EUMENE de
Thracia, et cum THESSALIS, pertinen-
tes, partim ad res ACHÆORUM et LA-
CEDÆMONIORUM.

Ed. nost.

Ed. Gron.

Ed. Ebn.

4. 5. (I.) Designatio summorum CAPITUM earum rerum, quas hoc loco persecutus est Polybius.
Ex Cod. Bav. et Ursin. *Leg. XLIII.*
6. (II.) Legationes ROMAM missæ adversus PHILIPPUM. *Leg. XL.*
- 7-10. (III.) Legationes REGUM ad Concilium ACHÆORUM, et Q. CÆCILII ad Achæos. *Leg. XLI.*
 Ol. 148. 4.
 A. U. 570.
- 11 sq. (IV.) Novæ Legationes ROMAM missæ in caussa PHILIPPI, tum ACHÆORUM et LACEDÆMONIORUM. *Leg. XLII.*
- 13, 14. (V.) APPH CLAUDII Legatio ad Philippum, *Leg. XLIV.*
 15. et in Cretam. *Leg. XLV.*
- IV. RES ÆGYPTI.
16. *Exc. Vales.* Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς. p. 1434 sq. p. 87 sq.
17. *Exc. Vales.* Ἀριστόνικος. p. 1434. b. p. 89.
18. V. RES EUMENIS.
Exc. Vales. Ἀπολλωνιάς. p. 1433. b. p. 88.

Ol. 149. 1.

LIB. XXIV.

A. U. 571.

- 1-4. I. Plurimæ LEGATIONES, ex Græcia, Macedonia, Asia ROMAM missæ. *Leg. XLVI.*
5. II. RES MESSENIORUM in Peloponneso. *Leg. XLVII.*
Insertum est Exc. Vales. Δινοκράτης ὁ Μεσσηνίος. p. 1434. b. sq. p. 90 sq.
6. III. RES PHILIPPI. *Leg. XLVIII.*
7. *Leg. L.*
8. *Exc. Vales.* τῷ βασιλεῖ Φιλίππῳ. p. 1435 sqq. p. 91 sqq.
9. IV. PHILOPÆMEN, HANNIBAL, SCIPIO, eodem anno vita functi.
Exc. Vales. Φιλοποίμεν. Ἀνίβας et Πόπλιος. p. 1437 sq. p. 93 sq.

Ol. 149. 2.

A. U. 572.

10. V. LEGATIONES ROMAM missæ. *Leg. LI.*
11. *Leg. XLIX.*
12. VI. LYCORTAS ulciscitur cædem PHILOPÆMENIS. *Leg. LII.*

Ol. 149. 3.

LIB. XXV.

A. U. 573.

- 1, 2. I. LEGATIONES, ROMAM missæ. *Leg. LIII.*
3. II. RES PELOPONNESI. *Leg. LIV.*

Ed. nost.

Ed. Gron.

Ed. Ern.

- 4, 5. III. RES ASIÆ. Bellum EUMENIS et ARIARATHIS CUM PHARNACE.

Leg. LV.

Ol. 149. 4.

A. U. 574.

6. IV. ATTALUS et Fratres ROMAM proficiscuntur.

Leg. LVI.

V. RES PELOPONNESI.

7. (I.) Legatio ab ACHÆIS ad PTOLEMÆUM destinata.

Leg. LVII.

8. (II.) CHÆRON Spartanus.

Exc. Vales. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς.

p. 1438 sq. p. 94 sq.

9. (III.) Comparatio ARISTÆNI et PHILOPOMENIS.

Exc. Vales. Φιλοποίμῃνα καὶ Ἀρίσταν. p. 1439 sq. p. 95 sq.

Ol. 150. 1.

LIB. XXVI.

A. U. 575.

- 1-3. I. CALLICRATES, Romam legatus, prodit LIBERTATEM ACHÆORUM.

Leg. LVIII.

4. II. GRACCHUS in HISPANIA.

Strab. Geogr. lib. III. p. 163. Πολυβίου δ' εἰπόντος.

Frag. p. 1503. p. 220.

5. III. MORTUO PHILIPPO, initia Regni PERSEI.

Exc. Vales. Περσεὺς et Φίλιππος.

p. 1440 sq. p. 96 sq.

6. IV. PAX confecta inter EUMENEM et PHARNACEM sociosque.

Leg. LIX.

Ol. 150. 3.

A. U. 577.

- 7, 8. V. LYCIORUM Legatio Romam missa contra RHODIOS.

Leg. LX seq.

Ol. 150. 4.

A. U. 578.

9. VI. DARDANII et THESSALI Legationem mittunt Romam.

Leg. LXII.

Ol. 151. 1.

A. U. 579.

- VII. RES SYRIACÆ. Initium Regni ANTIOCHI EPIPHANIS.

Athen. lib. X. c. 10. p. 439. et lib. V.

c. 4 sq. p. 193 sq. Frag. Polyb. p. 1492. p. 207.

Ol. 152. 1.

LIB. XXVII.

A. U. 583.

- I. INITIA BELLI PERSICI.

- 1, 2. (I.) Commune BŒOTORUM dissolvitur, et Bœoti abstrahuntur a societate Persei.

Leg. LXIII.

3. (II.) Legatio Romanorum in Asiam.

Leg. LXIV.

Ed. nost.

Ed. Gron.

Ed. Ern.

4. (III.) Legatio PERSEI ad RHODIOM. *Leg. LXF.*
 5. (IV.) BŒOTOS tentat PERSEUS. *Leg. LXVI.*
 6. (V.) RHODII fidem servant ROMANIS. *Leg. LXVII.*
 7. (VI.) MACEDONES Italia pulsi. *Leg. LXVIII.*
 8. (VII.) Prælio victor PERSEUS, frustra pacem petit a Romanis. *Leg. LXIX.*
 9. (VIII.) Præsidium Romanum pæne opprimitur a PERSEO.
Suidas in Κίστρος. Frag. p. 1557. p. 282.
 10. (IX.) COTYS Thrax, socius PERSEI.
Excerpt. Vales. p. 1441. p. 98.
 11. (X.) PERSEUS captivos redimit a RHODIIS. *Leg. LXX.*
 12. II. RES ÆGYPTI et Cypri.
Exc. Vales. Πτολεμαῖος ὁ στρατηγός. p. 1442. p. 98.
Ol. 152. 2.
A. U. 584.
 III. BELLUM PERSICUM.
 13. (I.) CEPHALUS Epirota deficit ad PERSEUM. *Exc. Vales. p. 1442 sqq. p. 98 sqq.*
 14. (II.) AULO HOSTILIO Consuli insidiæ struuntur in Epiro.
Exc. Vales. Οἱ περὶ Θιόδοτον. p. 1444. p. 100 sq.
 15. IV. RES ASIÆ.
Exc. Vales. Φαργάκης et Ἀτταλός. p. 1445. p. 101 sq.
 16. V. RES CRETENSIVM.
Exc. Vales. p. 1445. p. 102.
 17. VI. RES SYRIACÆ et ÆGYPTIACÆ. *Leg. LXXI.*
Exc. Vales. Ἀντίοχος. p. 1446. p. 102 sq.

Ol. 152. 3.

A. U. 585.

LIB. XXVIII.

I. Res IN ITALIA gestæ.

1. (I.) Senatus datur Legatis ANTIOCHI EPIPHANIS et PTOLEMÆI PHILOMETORIS. *Leg. LXXII.*
 2. (II.) Audiuntur Legati RHODIORUM. *Leg. LXXIII.*
 II. BELLUM PERSICUM.
 3-7. (I.) POPILII Legatio ad Populos Græciæ, belli Persici caussa. *Leg. LXXIV seq.*
(Ecloga LXXV inserta est mediæ Eclogæ LXXIV.)
 8, 9. (II.) PERSEI Legationes ad GENTHIUM. *Leg. LXXVI sq.*
 10, 11. (III.) POLYBII Legatio ad Q. MARCIUM Cos. *Leg. LXXVIII.*
 12. (IV.) HERACLEUM, Macedoniæ oppidum, capitur a Romanis.
Suidas in Σημαία, et in Κεραμειών.
Frag. p. 1557. p. 282 sq.

Ed. host.

13. III. RES CRETENSIIUM.

14, 15. IV. RES RHODIORUM.

16-19. V. RES SYRIÆ et ÆGYPTI.

ANTIOCHUS EPIPHANES maiorem partem
Ægypti occupat.

Ed. Gron. Ed. Ern.

Leg. LXXIX.

Leg. LXXX.

Leg. LXXXI.

usque LXXXIV.

LIB. XXIX.

Ol. 152. 4.

A. U. 586.

1. I. RES ITALICÆ.

Senatus Rom. Legatos mittit in Ægyptum.

Leg. XC.

II. BELLUM PERSICUM.

2, 3.

Leg. LXXXV.

4.

Leg. LXXXVI.

5.

Leg. LXXXVII.

6.

Frag. apud Athenæum lib. X. cap. 11. p. 1494. p. 209.

Suidas in Πάριση.

ibid.

Plutarch. in Æmilio Paulo. Frag. p. 1509. p. 226.

Suid. in Πολλὰ κινά. Frag. 45. p. 1526. p. 245.

Suid. in Φάλαγξ, et in Ἀνθωμολο-
γῆτο. Frag. 36. p. 1524 sq. p. 243.Suid. in Ἀπιδυλία, et in Καχικτοῦ-
τις. Frag. p. 1527. p. 246.Plutarch. in Æmilio Paulo. Ὁ δὲ
τῶν Μακεδ.

p. 1509. p. 226.

Leg. LXXXVIII.

7.

III. RES ÆGYPTIACÆ et SYRIACÆ.

8, 9. (I.) Fratres PTOLEMÆI auxilia petunt ab
ACHÆIS adv. ANTIOCHUM.

Leg. LXXXIX.

10.

Leg. XCI.

11. (II.) POPILLII Legatio ad ANTIOCHUM
Epiphanem in Ægyptum.

Leg. XCII.

LIB. XXX.

Ol. 153. 1.

A. U. 587.

I. Res in ITALIA gestæ.

1-3. (I.) Legationes introductæ in Senatum.
ATTALI Legatio.

Leg. XCIII.

4, 5. 1. Legationes RHODIORUM.

ibid.

6-9. Excerpt. Vales. quod vulgo ad lib.
XXVIII. refertur, Πρότερον ἐπι-
στήσαντες.

p. 1446 sqq. p. 103 sqq.

10. 2. Legationes GRÆCORUM.

Leg. XCIV.

11. 3. Legatio PTOLEMÆORUM.

Leg. XCV.

12. 4. COTYIS Legatio.

Leg. XCVI.

Ed. noua.

Ed. Bonn.

Ed. L'n.

13. (II.) L. AVICETUS triumphans de ILLYRIC.
Athenens lib. XIV. cap. 1. Frag. p. 1353 sq. p. 250 sq.

II. RES IN GALLIA GESTAE.

14. (I.) RES EROLICHUM ET EPTIMOLITUM.
Ecc. Vales. Ol. Aetnaei vis. Ann. p. 1431. p. 109.
Kantè vis. Héracée. p. 1432. p. 109 sq.

15. (II.) EMILIO PAVLO CIVILITAS COMITATU
 obit, et per Epulum Romanum profectus
 citur.

Suidas in Baigne. Frag. 23. p. 1350. p. 254.

Idem in Morigae. Frag. 34. p. 1353. p. 290.

Idem in Oudias. Frag. 37. p. 1355. p. 264.

Strabo lib. VI. p. 322. Frag. p. 1306. p. 223.

Ol. 153. 2.

A. U. 599.

III. RES IN ITALIA GESTAE ANNO URBS

DLXXXVII.

- 16, 17. (I.) PAUSIAS ROMAM VENIT. EUMENES
 prohibetur ITALIA. *Leg. XCVII.*

18. (II.) LEGATIO ATHENIENSIS. *Leg. XCVIII.*

19. (III.) RHODIORUM Legatio. *Leg. XCIX.*

IV. RES PELOPONNESI CALLICRATES pro-
 ditor Achaeorum. *Leg. CIII.*

Ecc. Vales. Tō tpe Kallikratou. p. 1452. p. 110.

Ol. 153. 3.

A. U. 598.

LIB. XXXI.

I. RES ANNI URBS DLXXXIII.

1. (I.) Legatio RHODIORUM. *Leg. C.*

2. (II.) Legatio GALLOGRAECORUM. *Leg. CII.*

- 3, 4. (III.) RES ANTIOCHI EPIPHANIS.
Athenens lib. V. c. 5. et X. c. 10.

Frag. p. 1493 sq. p. 207. extr.

et sqq.

et p. 1494 sq. p. 210.

Leg. CI.

5.

Ol. 153. 4.

A. U. 596.

II. RES GESTAE ANNO DXC.

- 6, 7. (I.) Legationes PRUSAE, RHODIORUM
 ACHAEORUM. *Leg. CIV.*

8. *Leg. CV.*

9. (II.) FRUTRES EUMENIS ROMAM LEGATI. *Leg. CVI.*

10. (III.) C. SULPICIUS GALLUS Legatione
 fugitur in ASIA.

Excerpt. Vales. p. 1453. p. 111.

11. (IV.) MORS ANTIOCHI EPIPHANIS. *ibid.*

Ed. nost.

Ed. Gron.

Ed. Ern.

12. (V.) DEMETRIUS, obses Romæ, frustra petit a Senatu, ut in Regnum Syriæ restituatur. *Leg. CVII.*
13. (VI.) Legationes Romanæ ad ARIARATHEM, reg. Cappad. *Leg. CVIII.*
- Ol. 154. 1.
A. U. 591.
- III. RES GESTÆ ANNO URBIS DXCI.
- 14, 15. (I) Res ARIARATHIS, Ariarathis filii. *Leg. CIX. et CXII.*
- 16, 17. (II.) Res RHODIORUM. *Leg. CX. et CXI.*
- Ol. 154. 2.
A. U. 592.
- IV. RES GESTÆ ANNO DXCII.
- (I.) In ITALIA.
18. I. PTOLEMÆUS Junior Romæ a Senatu petit Cyprum insulam. *Leg. CXIII.*
- 19-23. II. DEMETRIUS Roma profugit in Syriam. *Leg. CXIV.*
Suidas in Πελοποννήσιον. Frag. 115. p. 1535. p. 256.
24. III. CATO queritur de Luxu Romanorum.
Athenæus lib. VI. c. 21. Frag. p. 1494. p. 210.
- 25, 26. (II.) In ÆGYPTO et CYRENE.
Fratres PTOLEMÆI litigant de Cypri regno. *Leg. CXV.*
Leg. CXVI.
- 27.

LIB. XXXII.

Ol. 154. 3.

A. U. 593.

I. RES GESTÆ ANNO URBIS DXCIII.

1. (I.) In ITALIA.

Senatus PTOLEMÆO PHILOMETORI amicitiam renunciat. *Leg. CXVII.*

2. (II.) In AFRICA.

MASANISSA, contendens cum Carthaginiensibus, juvatur a Romanis. *Leg. CXVIII.*

3. (III.) In ASIA.

Legationes Romam decernunt Reges: Prusias, Eumenes, Ariarathes. *Leg. CXIX.*4. Demetrius. *Leg. CXX.*

Ol. 154. 4.

A. U. 549.

II. RES ANNI URBIS DXCIV.

5. (I.) Legationes ARIARATHIS et ATTALI. *Leg. CXXI.*6, 7. (II.) Legatio DEMETRII, tradens Senatui interfectorem Cn. Octavii et Isocratem Grammaticum. *Leg. CXXII.*

8-16. (III.) L. ÆMILII obitus.

SCIPIONIS ÆMILIANI juvenilis ætas.

*Exc. Vales.**p. 1453 sqq. p. 111 sq.*

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Ern.
	<i>In Notis ad Cap. 13. adjertur locus
Plutarchi, in Vita Gracchorum.</i>		
		<i>Frag. p. 1510 sq.</i>	<i>p. 228.</i>
	Ol. 155. 1.
A. U. 595.		
	III. RES ANNI URBIS DXCV?		
17.	Legatio ACHÆORUM et ATHENIEN-
SIUM Romam.	<i>Leg. CXXIII.</i>	
	Ol. 155. 2.
A. U. 596.		
	IV. ANNO DXCVI.		
18.	ISSENSIUM et DAORSORUM Legatio
Romam.	<i>Leg. CXXIV.</i>	
	Ol. 155. 3.
A. U. 597.		
	V. RES GESTÆ ANNO URBIS DXCVII.
(I.) ROMÆ.		
19.	I. DALMATIS bellum indicunt Romani.	<i>Leg. CXXV.</i>	
20.	II. ARIARATHES, ab OROFERNE ope De-
metrii regno pulsus, Romam venit.
<i>Adjectum Frag. ex Athenæo lib. X.
cap. 11.</i>	<i>Leg. CXXVI.</i>	<i>p. 1495. p. 210.</i>
21, 22.	(II.) Status GRÆCIÆ, præcipue EPURI,
post mortem CHAROPIS.
<i>Exc. Vales. τὰ κατὰ τὴν Αἰτωλ.</i>	<i>p. 1465 sqq. p. 125 sqq.</i>	
23.	(III.) In ASIA.
Vita functo EUMENI succedit ATTALUS.
<i>Exc. Vales. Εὐμένους et Ἀτταλος.</i>	<i>p. 1467 sq. p. 128.</i>	
	Ol. 155. 4.
A. U. 598.		
	VI. RES GESTÆ ANNO URBIS DXCVIII.		
24.	(I.) ROMÆ.
Admittitur Legatio EPIROTARUM.	<i>Leg. CXXVII.</i>	
25.	(II.) In ASIA.
Bellum PRUSIÆ cum ATTALO.
<i>Excerpt. Vales. Προστίας μιστὰ τὸ νι-
κῆσαι.</i>	<i>p. 1468 sq. p. 129 sq.
Leg. CXXVIII.</i>	
26.			

LIB. XXXIII.

	Ol. 156. 1.
A. U. 599.		
	I. RES ANNI URBIS DXCIX.		
1.	(I.) Res ROMÆ gestæ.	<i>Leg. CXXIX.</i>	
2.	(II.) Res PELOPONNESI.	<i>Leg. CXXX.</i>	
3.	(III.) Res CYPRI.
ARCHIAS præfectus, prodere insulam
DEMETRIO conatur.
<i>Suidas in Περίπλεον.</i>	<i>p. 1539.</i>	<i>p. 260.</i>
	<i>Excerpt. Vales. Ἀρχίας.</i>	<i>p. 1470.</i>	<i>p. 131.</i>

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Ern.
	<i>In Notis adjfertur Fragm. ex Suida</i>		
	<i>in Περυσιαγγελίας.</i>	p. 1535.	p. 256.
	Ol. 156. 2.		
	A. U. 600.		
	II. RES ANNI URBIS DC.		
	(I.) Res in ITALIA gestæ.		
	4. I. Audiuntur Romæ Legati MASSILIEN-		
	SIMUM.	Leg. CXXXI.	
	5. II. PTOLEMÆUS junior (<i>Physcon</i>) Romam		
	venit.	Leg. CXXXII.	
	6. III. Decem Legati mittuntur ad PRU-		
	SIAM pro ATTALO.	Leg. CXXXIII.	
	7, 8. (II.) In GALLIA.		
	Bellum cum LIGURIBUS.	Leg. CXXXIV.	
	(III.) In ASIA.		
	9. I. RHODIORUM Bellum cum CRETENSI-		
	BUS. <i>Excerpt. Vales. 'Αριστοκράτης.</i>	p. 1469 sq.	p. 130.
	10, 11. II. PRUSIÆ Bellum cum ATTALO.	Leg. CXXXV seq.	
	12. III. PRIENENSES male multati ab Aria-		
	rathe.		
	<i>Excerpt. Vales. Κατὰ τοὺς καιροὺς.</i>	p. 1470.	p. 131 sq.
	Ol. 156. 3.		
	A. U. 601.		
	III. RES ANNI URBIS DCI.		
	13. (I.) ACHÆI frustra petunt dimissionem		
	Evocatorum.	Leg. CXXXVII.	
	14. (II.) Legatio ex Syria adversus DEME-		
	TRIUM. Legatio RHODIORUM.	Leg. CXXXVIII.	
	<i>Athenæus lib. X. c. 11.</i>	Frag. p. 1495.	p. 210.
	15. (III.) CRETENSES et RHODII auxilia pe-		
	tunt ab ACHÆIS.	Leg. CXXXIX.	
	Ol. 156. 4.		
	A. U. 602.		
	IV. RES ANNI URBIS DCII.		
	16. Regum Asiæ filii Romæ in Senatum in-		
	ducuntur.	Leg. CXL.	

LIB. XXXIV.

GEOGRAPHICA POLYBII, a STRABONE maxime et ATHENÆO conservata.

1. I. GENERALIA nonnulla de ARGUMENTO
hujus Libri.Οἱ δὲ ἐν τῇ κοινῇ. *Strabo lib. VIII.*
init.

Frag. p. 1506. p. 223.

Πολύβιος φήσας, περὶ τῶν Ἑλληνικῶν.

Strabo lib. X. p. 465.

p. 1507. p. 224.

Ἴσως δὲ τινες ἐπιζητήσουσι. *Polyb. lib.*

III. cap. 57.

Ed. nost.

Ed. Gron.

Ed. Ebn

Πολύβιος ποιῶν ζώνας ἔξ. *Strabo lib.*

II. p. 96.

p. 1498 sq. p. 214 sq.

2-4. II. De ULYSSIS navigatione, circa SICILIAM praesertim.

Ἐκ μηδανός δ' ἀληθεύς. *Strabo lib. I.*

p. 20.

Πολύβιος δ' ἰσθμῶς ὑπονοῶ. *Strabo**lib. I. p. 23 sqq.*

p. 1496 sqq. p. 212 sqq.

5-7. III. Contra superiores SCRIPTORES GEOGRAPHICOS disputat Polybius.

Πολύβιος, τὴν Εὐρώπην χωρογραφῶν.

Strabo lib. II. p. 104 sqq.

p. 1499 sqq. p. 215 sqq.

8. IV. De LUSITANIA.

Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης. *Athen. lib.*

VII. c. 14. p. 302.

p. 1495.

p. 211.

Λίγχι δ' ὁ Πολύβιος. *Strabo lib. III.*

p. 145.

p. 1503.

p. 220.

Τὴν κατὰ Λυσιτανίαν. *Athen. init. lib.*

VIII.

p. 1495.

p. 211.

9. V. DE HISPANIA.

Τοὺς τὴν Βαυτικὴν ἵστικ. *Strabo lib. III.*

p. 139.

p. 1503.

p. 220.

Τῇ δὲ τῆς χώρας ὑδαίμ. *Strabo lib.*

III. p. 151.

ibid.

Καὶ Δικαίαιρχος δι. *Id. III. p. 170.*

ibid.

Φησὶ δὲ Πολύβ. κρήνην. *Id. III. p. 172.*

ibid.

Πολύβιος δὲ τῶν περὶ Καρχηδ. *Id. III.*

p. 147 sq.

ibid.

Πολύβ. καὶ τὸν Ἀναν. *Id. III. p. 148.*Πολύβ. τὰ τῶν Οὐακκαίων. *Id. III. p.*

162.

ibid.

Τειοῦτόν τινα ὑφίσταται. *Athenæus lib*

I. c. 14. p. 16.

p. 1512.

p. 230.

10. VI. De GALLIA.

Πολύβ. δ' ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ τριᾷ.

Athen. lib. VIII. cap. 2.

p. 1496.

p. 211.

Περὶ δὲ τῶν τοῦ Ῥοδανοῦ. *Strabo lib. IV.*

p. 183.

p. 1504.

p. 221.

Ὁ Λεύκη. *Strabo IV. p. 190.*

ibid.

Πολύβιος καὶ ἰδιόμαρτον. *Id. IV. p.*

207 sq.

ibid.

Ἔτι φησὶ Πολύβιος ἐφ' ἑαυτοῦ. *Id. IV.*

p. 208.

ibid.

Ὁ δ' αὐτὸς ἀνήρ. *Id. IV. p. 208 sq.*

ibid.

11. VII. De ITALIA

Πολύβιος διάφορον οἶνον. *Athen lib. I.*

c. 24. p. 31.

Φησὶ Πολύβιος περὶ. *Strabo l. V. p. 211. p. 1505.*

p. 222.

VOL. IV.

* f

Ed. post.

Ed. Gron.

Ed. Ern.

- Τῆς Τυρρηνίας μήκος. *Id.* V. p. 222. p. 1505. p. 222.
 Κρατῆρες καλοῦσι. *Id.* V. p. 242. *ibid.*
 Πολύβ. ἀπὸ τῆς Ἰαπυγ. *Strabo lib.* VI.
 p. 285. *ibid.*
 Μετὰ δὲ ταῦτα τὸ Λακόνιον. *Id.* VI.
 p. 261. *ibid.*
 Πολύβιος τῶν τριῶν. *Id.* VI. p. 276. *ibid.*
 12. VIII. De THRACIA, MACEDONIA, GRÆCIA.
 Πρὸς τῷ Πόντῳ τὸ Αἶμον. *Strabo l.* VII.
 p. 313. p. 1505. p. 223.
 Ἐκ δὲ τῆς Ἀπολλωνίας. *Id.* p. 323. p. 1506. p. 223.
 Ἡ τῆς Πελοποννήσου περιμ. *Strabo*
 VIII. p. 335. *ibid.*
 Πολυβίου δ' εἰρηκότος. *Id.* p. 389. p. 1506. p. 224.
 13. IX. De ASIA.
 Τὰ δ' ἀπ' εὐθείας. *Strabo lib.* XIV.
 p. 663 sq. p. 1507. p. 224.
 14. X. De ALEXANDRIA ÆGYPTI.
 Ὁ γοῦν Πολύβιος. *Strabo XVII.* p.
 797 sq. p. 1507. p. 225.

Ol. 157. 1.

A. U. 603.

LIB. XXXV.

1. I. BELLUM CELTIBERICUM.

- Suidas in Πύρρινος πόλεμος.* *Frag.* 28. p. 1523. p. 242.
 2-4. *Leg.* CXXI.
 5. Ἐνέπισι δὲ τις ὄρεμῃ. *Suidas in Ἐνέπισι.*
Frag. 13. p. 1521. p. 239.
 Ὁ δὲ ἵππος. *Suidas in Ἀποσφαλμήσας.*
Frag. 24. p. 1530. p. 249.
In Notis adfertur aliud Frag. ex
Suida in Ὑπεραλγῆς et in Ἀπο-
σφαλμ.

6. II. ACHAICI EXSULES liberantur a Senatu Romano.

Plutarch. in Catone Maj. p. 1509. p. 227.

Ol. 157. 3.

A. U. 605.

LIB. XXXVI.

BELLI PUNICI TERTII PRIMORDIA.

1-4.

Leg. CXLII.

Accedit in fine Frag. apud Suid. in

Βάσταγμα.

5. *Suidas in Ἀπλῶς.* *In Gronovii Notis* p. 461. p. 321.
Suidas in Ὀπτενόμεινοι. *Frag.* 56. p. 1563. p. 290.
Suidas in Ἀλογία. *Frag.* 5. p. 1528. p. 247.

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Fra.
6.	<i>Suidas in</i> Ἀψυχος <i>et in</i> Φαμίας. <i>Frag.</i> 3. p. 1519.		p. 237.
	<i>Suidas in</i> Σημαῖαι. <i>Frag.</i> 4. p. 1519.		p. 237 sq.
	<i>Suidas in</i> Διμοστολή. <i>Frag.</i> 37. p. 1531.		p. 251.
	<i>Suidas in</i> Ἀίττουσι. <i>Frag.</i> 42. p. 1525.		p. 244.

LIB. XXXVII.

Ol. 157. 4.

A. U. 606.

1. I. Ex Historia Belli MACEDONICI III.
contra Pseudo-Philippum.
Μουσιῶν. Steph. Byzant. p. 1496. p. 211.
2. II. PRUSIAS necatur a filio NICOMEDE.
Excerpt. Vales. p. 1471. p. 132 sq.
3. III. MASANISSÆ obitus et elogium.
Excerpt. Vales. p. 1472. p. 133 sq.
Μασανάσσην ἱστορεῖ Πόλυβιος. Plutarch.
An Seniore capienda sit Respub-
lica. Frag. p. 1511. p. 229.

LIB. XXXVIII.

Ol. 158. 1.

A. U. 607.

1. SEMINA Belli ACHAICI. *Leg. CXLIII.*
- 2-5. *Leg. CXLIV.*

LIB. XXXIX.

Ex Historia EXCIDII CARTHAGINIS.

- 1, 2. *Excerptum Vales.* p. 147 sqq. p. 134 sqq.
- Ol. 158. 2.
- A. U. 608.
3. Ὁ δὲ σεμνὸς Ἀσδρούβας. *Suidas in*
Σεμνός. Frag. 70. p. 1564. p. 291.
Ὁ δὲ Ἀσδρούβας ἐβουλήθη. *Suidas in*
Φιλανθροπηθείς. Frag. 75. p. 1565. p. 291.
Ὁ δὲ Σκιπίων Καρχηδόνα ὀρεῶν. *Ap-*
pian. in Punicis, cap. 132.
Frag. Polyb. p. 1512. p. 230.

LIB. XL.

I. BELLUM ACHAICUM.

1. *Excerpta Valesiana.* Πυθίας ἦν. p. 1476. p. 138.
- 2, 3. Τοῦ Κριτολάου. p. 1476 sqq. p. 138 sqq.
- 4, 5. Τοῦ Διαίου παρόντος. p. 1479 sqq. p. 141 sqq.
6. Αὔλος Ποστούμιος. p. 1481 sqq. p. 144 sqq.

Ed. nost.		Ed. Gron.	Ed. Ern.
7.	<i>Strabo lib. VIII. p. 381. Πολύβιος δὲ τὰ συμβάντα.</i>	<i>Frag. p. 1506.</i>	<i>p. 224.</i>
8.	<i>Plutarch, in Philopæm. Οὐσῶν δὲ πολλῶν.</i>	<i>p. 1510.</i>	<i>p. 327 sq.</i>
	<i>Excerpt. Vales. Ἐπιβάλειτο διδάσκειν.</i>	<i>p. 1483.</i>	<i>p. 146 sq.</i>
9.	<i>Μετὰ τὴν κατὰστασιν.</i>	<i>p. 1484.</i>	<i>p. 147.</i>
	<i>Ol. 158. 3.</i>		
	<i>A. U. 609.</i>		
10.	<i>Excerpt. Vales. Ταῦτα δὲ διοικήσαντες.</i>	<i>p. 1484 sq.</i>	<i>p. 148.</i>
11.	<i>Ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων.</i>	<i>p. 1485.</i>	<i>p. 149.</i>
II. RES ÆGYPTI.			
12.	<i>Excerpt. Vales. Πτολιμαῖος ὁ τῆς Συρίας.</i>	<i>p. 1485 sq.</i>	<i>p. 149 sq.</i>

I N D E X
HISTORICUS ET GEOGRAPHICUS
RERUM PERSONARUM LOCORUMQUE
QUÆ IN RELIQUIIS
HISTORIARUM POLYBII
COMMEMORANTUR.

INDEX

HISTORICUS ET GEOGRAPHICUS.

Primus numerus, Romano more scriptus, Librum indicat; alter caput; tertius versum.

ABBA, ἡ Ἀββα, urbs Africæ, haud procul Carthagine; in quam se recepit Syphax castris amissis. xiv. 6, 12. 7, 5.

Abia, ἡ Ἀβία, rectius Ἀβία, urbs Messeniæ; a Messeniis avulsa, separatim in fœdus Achaicum recipitur. xxv. 1, 2.

Abila, τὰ Ἀβίλα, urbs Galaaditidis, capta ab Antiocho Magno. v. 71, 2. victo Scopa, recepta ab eodem. xvi. 39, 3.

Abilyx, Ἀβίλυξ, (*Livio* Abelux *vel* Abelox) nobilis Hispanus, obsides Hispanorum Sagunti custoditos, decepto Bostare, Scipionibus fratribus tradit. iii. 98 sq.

Abstinentiæ exempla apud Romanos frequentia, rariora apud Græcos. xviii. 17 *extr. et seq.* xxxii. 8.

Abydus, ἡ Ἀβυδος, ἡ τῶν Ἀβυδηνῶν πόλις, ad fauces Propontidis. iv. 44, 6. situs ejus, et portus. xvi. 29. Arisben, oppidum agri Abydeni, infestant Galli Ægosagos, mox deleti a Prusia. v. 111, 5.

Abydum a terra et mari oppugnat Philippus. xvi. 30. desperatissima consilia capiunt Abydeni, et fortissime pugnant; sed quum propellere hostem non possent, perire omnes maluerunt, quam ei se tradere. 31—35.

Abydum M. Æmilius, legatus Romanorum, venit ad Philippum, et cum eo expostulat frustra. xvi. 34. Abydo excedere jubetur Philippus. xvii. 2, 4. xviii. 27, 4.

Academia. Atticam, usque ad Academiam, populatur Nicander, dux Philippi. xvi. 27, 1.

ex Academia Philosophus Carneades, Romam legatus. *Spicil. ex lib.* xxxiii.

Acarnanes, οἱ Ἀκαρνανεῖς et Ἀκαρνανεῖς. *vide* iv. 5, 10. *item* Ἀκαρνανεῖς. iv. 30, 2. Acarnania, ἡ Ἀκαρνανία. Acarna-

niam ab Epiro separat sinus Ambracicus. iv. 63, 6.

Acarnanes et Epirotæ fœdus faciunt cum Illyriis, et ab illo tempore adversantur Ætolis et Achæis. ii. 6, 9 sq. Illyriis septem naves auxilio mittunt adv. Ætolos et Achæos, Corcyraeis opem ferentes. ii. 10.

de dividendis Acarnanum oppidis societatem cum Alexandro, Epiri rege, fecerunt Ætoli. ii. 45, 1. ix. 34, 7, 38, 9.

Acarnanes fœdere Antigoni cum Achæis comprehensi. iv. 9, 4. 15, 1 sq. 25, 3. invitati ad bellum Sociale adv. Ætolos, genereose bellum suscipiunt; candidus inprimis et ingenuus honestissimusque, si quis alius, populus Græciæ. iv. 30, 1 sqq.

Acarnanes classem jungere cum Philippo jubentur ad Cephalleniam. v. 3, 3. prætor eorum Aristomachus copias suas jungit Philippo, Ætoliam invadenti. v. 6, 1 sq.

Acarnaniam incursat et populatur Agetas, prætor Ætolorum. v. 96, 1. Acarnanes, in Strati agrum incursionem facientes, panico territi, re infecta redeunt. v. 96, 3.

Acarnanis Lysisci oratio ad Lacedæmonios, pro Macedonibus adv. Ætolos et Romanos. ix. 32 sqq.

Acarnanum desperata conjuratio. ix. 40, 4 sqq. xvi. 32, 1 et 3.

adversus Ætolos, Romanos et Illyrios, opem Philippi implorant Acarnanes. x. 41, 3.

Ceniadæ urbs, Acarnanibus ademta ab Ætolis, (ix. 39, 2.) eisdem restituitur ex pacis lege Ætolorum cum Romanis. xxii. 15, 14.

ad Acarnanes legatus mittitur, belli Persici causa, C. Popillius. xxviii. 5. concilium gentis Thurii actum. *ibid.* vs. 1.

Acatides, stadiodromus, frater Pythæ. xl. 1, 1.

Acatium, genus navigii minoris. i. 73, 2.

Accusationi fides non prius habenda quam omnia diligenter inquisieris. iv. 85, 4 *sqq.*

Acerræ, αἱ Ἀχίρραι, oppidum Insubrium, obsesum et captum a Romanis. ii. 34.

Acesimbrotus, Rhodiorum navarchus et legatus ad colloquium inter T. Flaminium et Philippum. xvii. 1, 4. 2, 3 *sqq.*

Acetabulum: in sola Sicilia, velut in acetabulo, gloriam quæsit Timoleon. xii. 23, 7.

Acetum ex loti baccis. xii. 2, 8.

Achæi, οἱ Ἀχαιοί. Achaia, ἡ Ἀχαΐα.

Achæi succurrunt Epirotis adv. Illyrios. ii. 6. contra eosdem Achæos, Epirotæ et Acarnanes fœdus faciunt cum Illyriis. ii. 6, 9 *sq.* Achæi cum Ætolis decem navibus auxilio veniunt Corcyræis adv. Illyrios, sed ab his navali pugna ad Paxos vincuntur. ii. 9 *seq.* Achæis et Ætolis Romani res a se adv. Illyrios gestas per legatos renunciant. ii. 12, 4.

Achæi, sociali fœdere juncti, eisdem legibus, ponderibus &c. eodemque magistratu utuntur. ii. 37, 9 *sqq.* ACHÆORUM nomen cunctis Peloponnesiis commune factum, cum Achæi per se non fuissent maximus Peloponnesi populus. ii. 38. Nusquam obtinuit status magis popularis, major juris æquabilitas et libertas, quam apud Achæos. ii. 38, 6. Achæorum instituta et leges adsciscunt civitates Magnæ Græciæ. ii. 39.

Achæorum primus rex Tisamenus, postremus Ogygus. ii. 41, 4 *sq.* iv. 1, 5.

Primum Fœdus Achaicum, democratia xii. urbibus constans; ii. 41, 5 *sqq.* oppidatim dirimitur a regibus Macedonia; ii. 40, 5. 41, 9 *sq.* iv. 1, 5. instauratur; ii. 41, 1 *et* 11 *sq.* ad totam paullatim Peloponnesum extenditur, auctoribus præsertim Arato, Philopœmene et Lycorta. ii. 40, 1 *sq.* Confer Aratus, Philopœmen, Lycortas.

Achæi, instaurato fœdere, scribam communem habuerunt, et duos Prætores; dein nonnisi unum Prætorem, quorum primus Marcus Cerynensis. ii. 43. paulo post, Aratus. *ibid.*

a Romanis, pro præstita eis opera, nihil umquam aliud, nisi libertatem

civitatum Peloponnesi, petierunt. ii. 43. 5 *sqq.*

cum Ætolis fœdus jungunt, eisque in bello adversus Demetrium strenuam operam navant. ii. 44, 1. 46, 1.

Achæorum fœderi accedunt Megalopolitani, Argivi, Hermionenses, Phliasii. ii. 44, 5 *sqq.*

Achæi Cleomenem et Lacedæmonios hostes declarant; hinc Bellum Cleomenicum. ii. 46 *extr. et sqq.* Eorum amicus Ptolemæus *Euergetes*; ii. 47, 2. sed is dein, spretis Achæis, Cleomenem juvat. ii. 51, 2. Achæi vincuntur a Cleomene ad Lycæum montem, ad Ladocea, et ad Hecatombæum. ii. 51, 3. 55, 2.

Achæorum σύνοδος vel ἐκκλησία, conventus s. concilium, Ægii agitur. ii. 54, 3 *et* 13. iv. 7, 1. 26, 7 *sq.* 82, 7. xvi. 27, 4. xxviii. 3, 7 *et* 10. ex lege, Ægii agi debuit; v. 1, 6 *sq.* sed et sæpe aliis in locis est actum; velut Clitore, xxiii. 5, 1. Corinthi, xxix. 8, 8. xxxiii. 15, 2. xxxviii. 4, 2. Megalopoli, xxiii. 7, 2. xxiv. 12, 12. Sicyone, v. 1, 9. xxv. 1, 5. xxviii. 11, 9. xxix. 9, 6. Semel concilium vel conventum Achæorum non σύνοδον aut ἐκκλησίαν vocat Polybius sed σύγκλητον, xxix. 9, 6. in quam non modo τὴν βουλὴν (*id est* magistratus) ait solere convenire, sed et omnes cives, annis triginta majores. *Videri quidem potest* iv. 26, 7 *sq.* *et* xxviii. 3, 10. coll. vs. 7. *idem esse* βουλὴ, atque σύνοδος vel ἐκκλησία; sed poterit ibi βουλὴ intelligi consessus magistratum separatim habitus per eosdem dies, quibus simul totius gentis conventus agebatur. Conventus Prætori creando, s. comitia prætoria, τὰς ἀρχαιεργίας, agebant Achæi circa Pleiadum ortum, *id est* ætatis initio. iv. 37, 2 *sq.* v. 1, 1. 30, 7. adde iv. 82, 7. coll. vs. 1. Eodem pertinere videtur ἡ καθήκουσα σύνοδος iv. 7, 1 *sq.* coll. vs. 6 *et* 10. Quo tempore acta fuerit ἡ καθήκουσα σύνοδος de qua iv. 26, 7. agitur, non peræque liquet. Illos conventus, qui ii. 54, 3. *et* *ibid.* vs. 13. commemorantur, intelligitur actos esse sub hiemis initium.

Achæi Mantinenses, qui ab ipsis defecerant, vi recipiunt et perhumaniter tractant. ii. 57.

Prætor Achæorum Timoxenus. iv. 6 *sq.* conf. Timoxenus. Achæi post Cleomenicum bellum exercitia militaria neglexerunt. iv. 7, 6 *sq.* Messeniis auxilium decernunt adv. Ætolos. iv. 7. infeliciter cum his pugnant ad Caphyam. iv. 12.

decreta Achæorum de Bello Sociali adv. Ætolos. iv. 15. *et* 25. avita amici-

tis jura renovant Achæi cum Philippo. iv. 26, 7 *sq.*

Achæi et Philippus societatem ineunt cum Polyrrheniis Cretensibus; auxilio his mittuntur 200 milites Achæi. iv. 55, 2.

in commune Achæorum nihil amplius contribuere decreverunt Dymæi, Pharienses et Tritæenses, cum auxilium a prætore Achæorum adv. Ætolos nulum acciperent. iv. 68, 4 *sqq.*

Achæos in servitutem redigere conatur Apelles. iv. 76. 82, 2 *sqq.*

Prætor Achæorum Eperatus. iv. 82, 8. v. 1.

decretum de stipendio solvendo militibus Philippi. v. 1, 11 *sq.*

Prætor Achæorum Aratus. v. 30, 7. 91 *sqq.*

Pacem cum Ætolis faciunt Achæi et Philippus, et Bello Sociali finem imponunt. v. 105.

Prætor rursus creatur Timoxenus. v. 106, 1.

Prætor Euryleo; præfectus equitum Philopœmen. x. 24, 1. 25, 6.

Achæi adv. Ætolos (*qui cum Romanis et Attalo societatem contraxerant*.) et adversus Lacedæmonios opem implorant Philippi. x. 41, 2.

equites Achæorum exercet Philopœmen, præfectus equitum, prætor Euryleonte. x. 24 *seq. et cap. 21 seq.* imperitiam ducum castigat, et disciplinam omnem militarem apud Achæos restituit idem Philopœmen, prætor. xi. 8—10. eodem duce, Achæi Machanidam et Lacedæmonios acie vincunt, Tegeam capiunt, et Laonicam impune deprædantur. xi. 11—18.

Achæorum omnis juvenus in unum diem Tegam a Philopœmene convocata, incursionem facit in Laonicam. xvi. 36 *seq.*

Achæis edicunt legati Romanorum, populum Rom. bellum indixisse Philippo, ni ab injuria in Græcos abstineret. xvi. 27, 4.

Achæos Philippus concitat ad bellum cum Romanis; xvi. 38. sed illi, decreto facto, a Macedonum partibus ad Romanos transeunt. xvii. 6, 7.

Achæi, in colloquio Philippi cum T. Quintio, Corinthum et Argos a Philippo repetunt. xvii. 2, 5. 6, 8. post bellum Philippicum, Romæ per legatos societatem petunt Romanorum; sed litem eis movent Eleorum, Messeniorum et Ætolorum legati. xviii. 25, 6.

adversus Achæos et Romanos Antiochum advocant irati Ætoli. iii. 3, 3.

Eumeni auxilia mittunt Achæi adv. Antiochum. xxi. 7, 1 *sq.*

M. Æmilius Lepidus consul, literis ad commune Achæorum scriptis, increpat eos ob res Lacedæmonie prave administratas. xxiii. 1, 1 *sq. conf. cap. 7, 5 sq.*

Romam legatos mittunt Achæi, prætor Philopœmene. xxiii. 1, 4. 7, 1. et ad Ptolemæum Epiphanem. xxiii. 1, 6. 7, 1. Achæis Philopœmen prætor facultatem dat, res a Bæotis per vim repetendi; unde belli initium. xxiii. 2, 10 *sqq.* Achæorum prætor Aristænus; et concilium gentis Megalopoli actum, quo conveniunt legati Roma et Alexandria redeuntes, tum legati regum Eumenis et Seleuci, dona pollicentes, et Cæcilius legatus Romanor. xxiii. 7—10. *conf. cap. 4, 5 sq.* Achæorum magistratus, Argis congregati, Q. Cæcilio negant conventum gentis, eo quod scriptum Senatus mandatum non haberet. xxiii. 10, 10 *sqq.* 12, 5 *sqq.* Sic Tito Quintio. xxiv. 5, 16 *sq.*

Achæos Romæ in senatu accusat Q. Marcius; legatis eorum, auxilia adv. Messenios petentium, responsum dari curat, e quo patebat, non impedituros Romanos, si qui populi a societate Achæorum vellent discedere; legati ipsi Romæ retinentur. xxiv. 10, 1 et 8 *sqq. conf. xxv. 1, 3.*

Achæis Ptolemæus Epiphanes decem naves dono offert, ad quas accipiendas nominantur legati, Lycortas, Polybius, Aratus junior; sed morte regis præpeditur legatio. xxv. 7.

Prætor Achæorum Hyperbatus. xxvi. 1, 1.

exsulum Lacedæmoniorum causa legati Achæorum Romam mittuntur; in his Callicrates, adulator Romanorum, proditor suæ gentis et auctor malorum. xxvi. 1—3.

Prætor Achæorum Callicrates: xxvi. 3, 14. Archo: xxvii. 2, 11. rursus Archo: xxviii. 6, 9. 7, 6.

Achæi, prætor Archone, per Polybium consuli Romano auxilia offerunt adv. Perseum, quæ ille non accipit. xxviii. 10 *seq.*

auxilia ab Achæis petunt Ptolemæi fratres, et duces Lycortas et Polybium; sed illi legatos mittunt ad pacem inter Ptolemæos et Antiochum Epiphanem conciliandam. xxix. 8—10.

Achæi, absque suo incommodo, 30 aut 40 millia militum armare possunt. xxix. 9, 8.

Achæi per legatos Romæ pro exsuli-

INDEX HISTORICUS

bus sula (qui ob belli Persici culpam Romanam erant evocati, et per Italiae municipia distributi; xxx. 10, 8 *sqq.* et ibi xxxii. 9, 6.) frustra deprecantur. xxxi. 8. rursus, praecipue pro Polybio et Stratio; xxxii. 7, 14 *sqq.* rursus; xxxiii. 1, 3 *sqq.* et cap. 2. rursus; xxxiii. 13. ad extremum liberantur Exsules Achaeorum, intercedente Catone. xxxv. 6.

Delios, qui imperium Atheniensium fugientes in Achaia commigraverant, civitate donant Achaei. xxxii. 17.

ab Achaëis et Rhodiis et Cretensibus auxilia petunt ad bellum quod inter se gesserunt: auctore Callicrate, neutri populo auxilia mittuntur. xxxiii. 15. Concilium Achaëorum Corinthi habitum. *ibid.* vs. 3.

Belli Romanorum Achaici semina. xxxviii. 1—5. Achaei controversias et bellum habent cum Lacedaemoniis. cap. 2, 11. 3, 2 *sqq.* xl. 2, 6. Fortuna, cum servatos Achaëos vellet, fecit ut nullo negotio vincerentur, et celeriter subigerentur. xl. 5 8 *sqq.* vincuntur Achaei a Mummio pugna ad Isthmum commissa. iii. 32, 3. Ex mandato decem legatorum, Polybius res Achaiae ordinat. xl. 10.

Achaëorum nescio quis, ad praeturam (puto) nominalus, deprecatur honorem. *Fragm. histor.* 1.

Achaei Phthiotæ, οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Φθιώται, liberi renunciantur ex SCto Romanorum. xviii. 29, 5. et Thessalis eos attribuit T. Quintius cum decem legatis. 30, 7. quibus ex locis intelligitur, Phthiotas omnes nomine Achaëorum indigitari a Polybio.

Gente Achæus dicitur Phaxidas v. 65, 3. qui idem Melitæensis perhibetur v. 63, 11. nempe ex Melitæa, Phthiotidis oppido. vide ad h. l.

Achæus, princeps et auctor gentis Achaëorum. Imaginem Achæi, e Peloponneso in Acarnaniam a Romanis jam deportatam, a Mummio repetiit et obtinuit Polybius. xl. 8, 10.

Achæus, filius Andromachi, fratris Laodices, quæ uxor fuit Seleuci Callinici, patris Antiochi Magni. iv. 51, 4. viii. 22, 11. ejus uxor Laodice, v. 74, 5. viii. 21, 7. Mithridatis filia, regis Ponti, viii. 22, 11. soror Laodices, uxoris Antiochi Magni. v. 43, 1 *sqq.*

Achæus, Seleucum Ceraunum, Callinici filium, trans Taurum comitatus, eadem Seleuci ulciscitur; et sub Antiocho, Seleuci successore, Asiæ cis Taurum praefectus, Attalo quas ille sibi subjecerat Asiæ regiones eripit: mox

diadema et regum nomen ipse sibi adsciscit. iv. 2, 6. iv. 48 v. 40, 7. 57, 6. expeditionem adv. Antiochum in Syriam molitur, sed eam ob seditionem in exercitu ortam emittit, et Pisidiam populatus domum redit. v. 57. Sardibus in Lydia sedes habet. v. 57, 4. *conf.* Sardes.

ab Achæo auxilia contra Rhodios petunt Byzantii. iv. 48, 1 et 13. pater Achæi, Andromachus, Alexandriae captivus, precibus Rhodiorum condonatur. iv. 51.

fictam Achæi epistolam Hermæas Antiocho offert, qua significatur Ptolemæum cum Achæo facere. v. 42, 7 *sq.* nuncios ad Achæum mittit Antiochus, accusans eum, et fidem ejus obtestans. v. 57, 1 *sq.* Haud dubie cum Ptolemæo Philopatore consilia communicat Achæus, v. 66, 5. intercedentibus Nicomacho et Melancomia Rhodiis. viii. 17, 9 *sq.* Achæum fœdere cum Antiocho comprehensum vult Ptolemæus. v. 68, 12.

Achæus Pedleniensibus, Pisidiam incolentibus, Garsyeridem cum exercitu auxilio mittit adv. Selgenses. v. 72 *sq.* deinde ipse Selgam venit, proditione Logbasii capturus urbem, sed spe frustratus pacem cum Selgensibus facit. 74—76, interim Milyadem et majorem Pamphyliae partem sibi subjicit. 77, 1. dum ad Selgas hæret Achæus, Attalus ei Æolidem et Mysiam eripit. 77, 2 *sqq.*

ab Achæo timet Antiochus post pugnam ad Raphiam. v. 87, 2. Sardibus eum obsidet Antiochus et urbem capit. vii. 15 *seqq.* arcem Achæus tenet. v. 17, 4. per Bolidem, a Sosibio ad se liberandum missum, proditur Antiocho; vi. 17 *sqq.* et præter opinionem captus, c. 22. supplicio ab eo adficitur. c. 23.

Achaia, occupatur a Tisameno. ii. 41, 4. Achaiae civitates xii. primum fœderatae. ii. 41, 6. *Confer* Achæi.

Ἀχαΐας quod iv. 77, 8. erat in edd. et *MStis*, in Ἀκαδίας mutavi cum Palmerio.

Achelous amnis, ὁ Ἀχελῷος, Acarnaniam ab Ætolia determinat. iv. 63, 7. Stratum urbem præterfluit. iv. 63, 11, *coll.* 64, 1. v. 13, 10. De eodem vide v. 6, 6. v. 7, 3 et 6.

Achradinam, τὴν Ἀχραδινὴν, partem urbis Syracusarum, classe oppugnat Marcellus. viii. 6, 1.

Achriana, Ἀχρίανη, Hyrcaniae urbs. x. 31, 14.

Acies. acies navalis M. Atilii et L. Man-

lii, quatuor classibus constans, triquetra, rostri figura. i. 26. acies ad forcipis figuram, *ἰσικαμπίς*. i. 27, 4. v. 82, 9. xli. 21, 6. acies bisfrons Gallorum ad Telamonem. li. 28 *seq.* acies Hannibalis et Romanorum ad Trebiam. lii. 72. acies lunata, *μηνουίδης*. lii. 113, 9. *Confer* Pugna.

equitum acies qua altitudine instruitur ad pugnam. xxii. 18, 3. quot equites in acie capiat stadium; xli. 19, 9. quot pedites. xli. 20 *seq.*

aciei instruendae ratio usitata apud Romanos, paululum immutata a Scipione in pugna cum Hannibale. xv. 9, 7 *seq.*

aciei Romanæ comparatio cum Phalange Macedonica. xviii. 11 *seqq.*

Acilius. Manius *Acilius* Glabrio consul, capta Heraclea, Ætolos in fidem recipit, non intelligentes quid hoc esset, fidei Romanor. se permittere. xx. 9 *seq.* vincit Antiochum ad Thermopylas. *Spicileg. Reliquiar. ex lib.* xx. Amphissum obsidet, ubi successor ei venit L. Scipio. xxi. 2. provincia decedit. xxi. 3, 13.

Acræ, *Ἀκραι*, Ætoliæ oppidum. v. 13, 8.

Acriæ, *Ἀκρίαι*, oppidum Laconiae. v. 19, 8.

Acrocorinthus, ὁ Ἀκροκόρινθος, cum præsidio Antigoni Gonatæ teneretur, proditione capitur ab Arato. ii. 43, 4. 45, 3. iv. 8, 4. Antigono *Dosoni* in pignus societatis et amicitiae offertur ab eodem Arato, et ab illo accipitur. ii. 51, 6 *et cap.* 52. spatium inter Acrocorinthus et Oneos montes fossa et vallo munit Cleomenes. ii. 52, 5. Acrocorinthus et Ithomatham servare suadet Philippo Demetrius Pharius. vii. 11, 3. Acrocorinthus post bellum Philippicum præsidio tenent Romani. xviii. 28, 12. *Confer* Corinthus.

Acte vel Acta, ἡ Ἀκτὴ, orientalis ora Peloponnesi. v. 91, 8.

Actium, fanum Acarnanum, τὸ τῶν Ἀκαρνανῶν ἱερὸν καλούμενον Ἀκτιον, *id est ad verbum*, locus qui Templum Litorale Acarnanum vocatur; ibi angustissimus est sinus Ambracicus. iv. 63, 4.

Acusilochus, Asiæ dynasta, fœdere Eumenis cum Pharnace comprehensus. xxvi. 6, 12.

Adæus, præfectus Bubasti urbis. xv. 27, 6.

Adæus, Berœensis Macedo, Persei legatus ad Genthium. xxviii. 8.

Addua. *Vide* Adua.

Adherbal, Ἀδέρβας, dux Carthaginiensium, præfectus urbis Drepanorum. i. 46, 1. 49, 4. pugna navali ad Drepana vincit P. Claudium, et classem ejus disperdit. i. 49—52. Adherbalis trierarchus et præcipuus amicus Hannibal, Amilcaris filius. i. 44, 1. ejusdem Adherbalis collega Carthalo, qui tamen sub ejus fuit imperio. i. 53, 1.

Adiganes, Ἀδιγάνης, (*temere vulgo* Diganes, *Διγάνης*.) magistratum nomen apud Seleucienses ad Tigrim. v. 54, 10.

Adimantus, ephorus Lacedæmon. Philippo favens adv. Ætolos, per seditionem occiditur. iv. 22. deinde falso accusatur apud Philippum ut auctor tumultus. 23, 5 *et* 8.

Adis vel Adin, Adys vel Adyn, urbs non pœnitenda Africae, capta a Regulo. i. 30, 5. αἱ πόλιν Ἀδιν, *alii codd.* Ἀδύν.

Admetus, a Philippo necatus. xxiv. 8, 9.

Adrene vel Adrane, Ἀδρήνη, oppidum Thraciae. xlii. 10, 6.

Adrianus ager. *vide* Hadrianus.

Adriaticum mare, Adriaticus sinus, Adrias, ὁ Ἀδρίας, i. 2, 4. ii. 17, 5. iii. 86, 8 *sq.* 87, 1. 88, 1. ὁ Ἀδρίας κόλπος, ii. 14, 11. ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, ii. 14, 4. οἱ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλποι, ii. 16, 7. ἡ κατὰ τὸν Ἀδρίαν θάλασσα, ii. 16, 4.

intimus Adriatici sinus recessus, ὁ τοῦ παντὸς Ἀδρίου (vel Ἀδρία) μυχὲς, ii. 14, 6. iii. 47, 4. ὁ Ἀδριατικὸς μυχὲς, ii. 16, 7. xxxiv. 6, 10.

ad introitum sinus Adriatici (*scil. e Ionio mari navigantibus*) ad dextram est Oricus, oppidum Epiri. vii. 19, 2.

Adrumetum, urbs Africae, (*metropolis Byzacenæ*), ὁ Ἀδρύμης, τοῦ Ἀδρύμητος, τὸν Ἀδρύμητα. xv. 5, 3. Adrumeti castra habet Hannibal, ex Italia reversus. *ibid.* eodem post pugnam ad Zamam fuga se recipit. xv. 15, 3.

Adua, (vel Addua), ὁ Ἀδίας vel Ἀδοίας, fluv. superioris Italiae, s. Galliae Cisalpinae; exit e lacu Lario. xxxiv. 10, 21. (*Ibi Ἀδοίαν scribe, pro Ἀδοίαν.*) qua Adua in Padum influit, consules intrant in Insubrium fines. ii. 32, 2.

Æacidæ bello gaudent veluti epulis, juxta Hesiodum. v. 2, 6.

Æcæ, Αἴκαι, oppidum Italiae, in Apuliae et Samnii confinibus. iii. 88, 9. *Olim τὰς Αἴκας erat editum, minus recte; nisi Γ pro Romanorum C scripsit Polybius quemadmodum usus obtinuit in Γάιος, Γνάιος, aliisque nonnullis.*

Ædilis, in Ædiliū ærario Romæ ser-

INDEX HISTORICUS

vantur tabulae aeneae foederum, in Jovis Capitolini templo. iii. 26, 1.

adilis creatur Scipio Afric. major simul cum fratre. x. 4 seq. Aedilitas maximus honos qui juveni patricio Romae confertur. x. 4, 1.

Aedui (Αἰδύς) fortasse legendum pro *Aeduis* iii. 47, 8.

Aegæ; vide *Æcæ*.

Aegæ, oppidum *Æolidis*: ejus cives, *Ægæenses*, ἢ Αἰγανῆς, cum prius Achæo se tradidissent, tradunt se Attalo. v. 77, 4. damna eis inlata sarcire tenetur Prusias. xxxiii. 11, 8.

Ægæum mare, τὸ Αἰγαῖον. xvi. 34, 1.

Ægates; vide *Ægusa*.

Ægeaten, Αἰγιάτην, mendose (ut videtur) *MS*i vocant *Teleclēm*, quod in Τηγιάτην mutarunt editores. xxxiii. 1, 8.

Ægesta, ἢ Αἰγίστην, opp. Siciliae; obsidione liberatur a C. Duilio. i. 24, 2. Cives *Ægestani*, ἢ Αἰγιστῆς. *ibid*.

Ægienses; vide *Ægium*.

Æginetæ, Αἰγινῆται, a P. Sulpicio in servitutem redacti sunt, et ab *Ætolis* Attalo venditi, pretio 30 talentorum. xxiii. 8, 9 sqq. xi. 6, 8. *Ægineta* Casander. xxiii. 8, 9.

Ægira, ἢ Αἰγίρα, ἢ τῶν Αἰγυραίων πόλις, urbs Achaiae, ex xii. primis foederatis. ii. 41, 8. sita ad sinum Corinthiacum, inter *Ægium* et *Sicyonem*. iv. 57, 5 sq. per prodicionem capta ab *Ætolis*, servatur virtute civium, et plurima pars *Ætolorum* occiditur. iv. 57 seq.

Ægiticus ager. Sic mendose olim edebatur. ii. 54, 3. pro *Ægypticus*. Vide *Egys*.

Ægitna, ἢ Αἰγίττινα, oppidum ad mare in finibus *Oxybiorum* *Ligurum*, xxxiii. 7, 2. vi capitur a Romanis. 8, 2.

Ægium, τὸ Αἴγιον, urbs Achaiae, ex xii. primis olim foederatis. ii. 41, 8. *Ægienses*, ἢ Αἰγισῆς, mox eis civitatibus se adjunxerunt quæ foedus instaurarunt, ejecto præsidio Macedonico. ii. 42, 13 sq.

Ægii conventum agunt Achæi appetente hieme, eodem venit Antigonus Doson. ii. 54, 3. et rursus anno sequenti. *ibid*. vs. 13. rursus *Ægii* legitimo tempore agitur, conventus Achæorum. iv. 7, 1. 26, 7 sq. 82, 7. adde xvi. 27, 4. et xxviii. 3, 10. *conf*. Achæi. Ex lege semper *Ægii* agi conventus Achæorum debuit; sed Aratorum causa *Sicyonem* transtulit eum *Philippus*. v. 1, 6 sqq.

Ægium tridui itinere abest a *Megalopoli*. ii. 55, 1. inter *Ægium* et *Sicyonem* est *Ægira*. iv. 57, 5. Naves suas

Ægium mittit *Philippus*; v. 101, 4. et ipse eo cum exercitu venit. 102, 5.

Ægones, Αἰγώνες. Mendose sic vulgo legebatur, pro Αἰγώνες, quod vide.

Ægos flumen, Αἰγὸς ποταμός; pugna navalis ibi facta. i. 6, 1.

Ægosages vel *Ægosagæ*, Αἰγογάγας. sic vulgo legebatur v. 77, 2. et 78, 6. ubi Αἰγογάγας ex Casauboni conjectura in Τικρογάγας mutavi, vereor ne præpropere. Fortasse etiam v. 53, 3. pro Τρογάγας, quod dabant libri, Αἰγογάγας erat scribendum.

in Asiam invitati ab Attalo, cum eo *Æolidem* et *Mysiam* Achæo eripiunt; dein eis sedes adsignantur ad *Hellespontum*. v. 77 seq. effuse depopulantur urbes ad *Hellespontum*; hinc Troade ejecti ab Alexandrensibus, *Abydenorum* fines infestantes, deleti sunt a Prusia. v. 111.

Ægothenense vinum dulce, τὸ Αἰγοσθίνιον. vi. 2, 4. Sed, *Stephano Byzant.* teste, gentile *Polybius* δ Αἰγοσθίνινης usurpavit. vide *Fragm. histor.* 2.

Ægusa vel *Ægussa* insula, ante *Lilybæum* sita, una ex *Ægatibus*; ἢ Αἰγούσα vel Αἰγούσσα. i. 60, 4. ad eam pugna committitur navalis inter C. Lutatium et Hannonem, qua 50 naves *Punicæ* demersæ sunt, 70 captæ. i. 60 seq.

Ægusæ vel *Ægussæ* insulæ, inter *Lilybæum* et *Africam* sitæ, αἱ καλούμεναι Αἰγούσαι vel Αἰγούσσαι, eadem quæ *Ægates*. i. 44, 2.

Ægyptus; et *Ægyptii*. Vide *Ptolemæi*, *Ægypti* reges.

Ægyptiacas res ante *Olymp.* cxi. gestas multi scripsere; quare nil opus fuit ut altius eas repeteret *Polybius*. ii. 37, 6. res *Ægyptiacas* plurimum annorum simul uno libro xiv. complexus est *Polybius*. iv. 12.

Ægypti turbæ sub finem regni *Ptolemæi* *Philopatoris*. iii. 2, 8. *conf*. xiv. 12. optimates rebelles domiti sub *Ptolemæo* *Epiph.* xxiii. 16. *Ægypto* mannis injicit *Philippus*. iii. 2, 8. si ibi vera vulgaris scriptura.

Ægypti reges, præter *Ægyptum*, tenuerant *Cœlesyriam* et *Cyprum*, tum et opportunissima loca per omnem *Asiæ* oram a *Pamphylia* ad *Hellespontum*, item *Lysimachiam*, *Ænum* et *Maroneam*, aliasque *Thraciæ* urbes. v. 34, 7 sq. et *Ptolemæus* etiamnum *Philopator* multas *Sami* naves habuit et magnum militum numerum aluit *Ephesi*. v. 35, 11.

Ægyptii, victoria ad *Raphiam* inflati,

arma capiunt contra Ptolemæum Philopat. v. 107, 1 *sqq.* ill. 2, 4. xiv. 12, 4. ex Ægypto Romani frumentum petunt in annonæ inopia bello Hanniballico. ix. 44.

Ægypto, excepta Alexandria, potitur Antiochus Epiphanes. xviii. 16, 1. xxix. 1, 1. Ægyptum Ptolemæis servant Romani, exire Jusso per Popillium Antiocho Epiphane. xxix. 11, 11.

Ægyptii, dum fervet ira, mirum in modum crudeles. xv. 33, 10.

Ægys, Αἴγυς, oppidum Laceniæ, in Arcadiæ confinibus. Hinc Ægypticus ager, ἡ Αἴγυτος χώρα, ii. 54, 3.

Æmilia, soror L. Æmilii, patris naturalis Scipionis minoris, uxor Africani majoris, avi adoptivi Scipionis minoris. xxxii. 12. ejus hæres Scipio minor pretiosum adparatum, quem moriens illa ei reliquerat, donat matri suæ, repudiata a L. Æmilio. *ibid.*

Æmilius, Αἰμίλιος. Minus recte vulgo nonnumquam Αἰμόλιος vel Αἰμόλιος erat scriptum. vide i. 36, 10. xvi. 34, 1.

L. Æmilius Papus, Cos. Ariminum mittitur ad prohibendos Gallos. ii. 23, 5. Arimino in Etruriam properat ad succurrendum Romanis, qui a Gallis ibi premebantur. ii. 26. duplici acie cædit Gallos, cum collega e Sardinia redeunte. 27—31.

L. Æmilius Paullus, Cos. mittitur in Illyricum, adv. Demetrium Pharium rebellem. iii. 16, 7. iv. 37, 4. bellum ibi fortiter gerit. iii. 107, 8. Dimalum et Pharum urbes vi capit, et, victo fugatque Demetrio, Illyricum omne, quod sub Demetrio fuerat, recipit. iii. 18 *seq.* iv. 66, 8. ex Illyrico triumphat. iii. 19, 12 *sq.* iv. 66, 8.

consul iterum cum C. Terentio, iii. 106, 1. v. 108, 10. omnium animos et spem in se convertit. iii. 107, 8. 108, 1. hortatur milites. 108 *seq.* pugnandi consilium non probat, nec tamen impedire potest. 110. alternis diebus cum C. Terentio imperium habet. 110, 4. pugnam oblatam ab Hannibale detrectat. 112. dextrum cornu tenet in Pugna Cannensi. 114, 6. fortissime pugnans cadit, optimus civis. 116.

L. Æmilius Paullus, superioris filius, Consul Perseum acie vincit. xxix. 6. xviii. 18, 4. stupet Macedonicam phalangem. xxix. 6, 11 *sq.* hibernat in Macedonia xxix. 8, 11. ad Cibratas scribit de Polyarato Romam mittendo. xxx. 9, 18. civitates Græciæ obit. xxx. 15. et *Spicileg. Reliquiar. ex lib.* xxx. ludos celebrat in Macedonia xxxi. 3, 1.

septuaginta oppida Epiri evertit. xxx. 15, 5 *sq.*

Charopem Epirotam Romæ domo sua prohibet. xxxi. 23, 5. vir abstinentissimus. xviii. 18, 4 *sqq.* xxxii. 6. moritur. xxxii. 6, 1, 14, 1.

ejus duo filii naturales, Fabius et Scipio xviii. 18, 6. xxxii. 14.

Lucius Æmilius Regillus, classis Romanæ præfectus bello Antiochico. xxi. 6, 1. 8, 3 *sqq.* pugna navali ad Myonnesum vincit Antiochum, 9, 13. 10, 1. xxii. 7, 16. triumphans Romam redit. xxii. 7, 17.

M. Æmilius Paullus, Cos. cum Ser. Fulvio, capit cix naves Pænorum, i. 36. classem Rom. infando naufragio amittit. 37.

M. Æmilius Lepidus. Eo consule, Romani agrum Picenum, Gallis Senonibus ademptum, dividunt colonis. ii. 21, 7.

M. Æmilius Lepidus, minimus natus legatis ad reges Antiochum et Ptolemæum missis, ad Abydum urbem exstulat cum Philippo, et ab eo ut juvenis ridetur. xvi. 34.

consul, deinde Pontifex Maximus, xxiii. 1, 2. idemque princeps senatus. xxxii. 22, 5.

ejus consilia sequitur legatus Ptolemæi. xviii. 1, 8. Charopem Epirotam Romæ domo sua prohibet. xxxii. 22, 5.

Æmulatio imperita magnorum virorum. xi. 8, 4—7.

Æmus sive Hæmus, ὁ Αἴμος sive Αἶμος, (vide Cellar. ii. 15. p. 1296.) mons Thraciæ; magnitudine et altitudine inferior Alpibus. xxxiv. 10, 15. ex eo utrumque mare, Adriaticum et Pontum Euxinum, conspici posse, ait Polybius, negat Strabo. xxxiv. 12, 1 *sq.*

Ænæ (sive Anææ) fanum, ἡ Ἰὴς Αἴνης (s. Ἀναίας) ναὸς Ecbatanæ, auro et argento abundans. x. 27, 12 *sq.*

Æneas Tacticus, scripsit Commentarios περὶ τῶν Στρατηγικῶν, id est, de Officio Imperatoris. x. 44, 1. ejus ratio signa dandi per Faces, emendata a Polybio. x. 44 *sq.*

Æneis vasis indagant Ambraciotæ cuniculos Romanorum. xxii. 11, 10 *sqq.*

Ænian (s. Ænianum) sinus, ὁ Αἰνῶν s. Αἰνιῶν κόλπος, aut ὁ Αἰνιῶν vel Αἰνιῶν κόλπος, idem qui Maliacus, inter Locros Epicnemidios et Thessaliam. x. 42, 5.

Ænus, Αἶνος, urbs maritima Thraciæ. conf. Maronea. Ora Thraciæ, ubi sunt Ænus et Maronea urbes, in regum

INDEX HISTORICUS

Ægypti erat potestate. v. 34, 3. conf. Lysimachia.

Ænii, αἱ Ἄνιοι, inter se dissident, alii ad Eumenem, alii ad Macedonas inclinantes. Fragm. histor. 4. et xxiii. 6, 7. ubi jam insertum est idem Fragmentum. Adle xxiii. 13, 9. exsules Æni et Maroneæ apud senatum Rom. queruntur de Philippo. xxiii. 11, 2. Æno et Maronea præsidia deducere jubetur Philippus. xxiii. 11, 4. Ænum et Maroneam a senatu Rom. dono sibi petit Attalus. xxx. 3, 3. promittit senatus; 3, 5. sed mox revocato promisso liberas eas urbes declarat. 3, 7.

Æolia, Æolis, ἡ Αἰολίς. Æoliæ urbes Achæo eripit Attalus. v. 77, 2. easdem dein occupavit Antiochus Magnus. xxi. 10, 4.

Æoliæ insulæ; vide Liparææ. i. 25, 4.

Æolus, cur ventorum promus condus rexque ventorum fictus sit ab Homero. xxxiv. 2, 4 sqq. et cap. 11, 15—20.

Æpium s. Æpius, Αἰπίων s. Αἰπίδης, oppidum Triphylia. iv. 77, 9. ubi minus recte vulgo Αἰπύων. In deditionem accipitur a Philippo. iv. 80, 13. ubi perperam vulgo Ἐπιών.

Æqualitas possessionum a Lycurgo instituta. vi. 48, 3 sqq.

æquabilitatem juris oderunt tyranni. xxii. 5, 8. Conf. Libertas.

Æquator, de Habitatione sub Æquatore libellum scripsit Polybius.

Æris influxus in hominum naturam. iv. 21, 1 sq.

Ærarium Rom. in potestate est Senatus. vi. 13, 1.

in ædilium ærario, in Jovis Capitolini templo, conservantur æneæ tabulæ fœderum. iii. 26, 1.

Ærenosii, Αἰρηνώσιοι, populus Hispaniæ citerioris, subacti ab Hannibale. iii. 35, 2.

Æschriion, Αἰσχρίων, Acarnan, Romanis favens. xxviii. 5, 1.

Æsculapii fanum, Ἀσκληπιεῖον, prope Agrigentum. i. 18, 2. Ambraciæ. xxii. 10, 2. Carthagine Nova. x. 10, 8. Pergami. xxxii. 25, 1.

Æsculapii statua, Phylomachi opus, rapta a Prusia. xxxii. 25, 4.

Æthale, Αἰθάλη, insula Etruscorum. xxxiv. 11, 4.

Æthalea, Αἰθάλεια. Sic vocatur Lemnus insula. ibid.

Æthiopia; Æthiopes. Circa Æthiopiam sese contingunt Asia et Africa. iii. 38, 1. utrum a meridie Æthiopiæ continens sit terra, an mari ea ambiatur, nemo affirmare potest. ibid.

Æthiopes Daratitæ. Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7. Æthiopes Perorsi. ibid.

Ætna. Post Ætnam, maximus Siciliæ mons Eryx est. i. 55, 7.

Ætoli, Αἰτωλοί. Ætolia, Αἰτωλία.

Ætoli Medionem urbem Illyridis oppugnant, et jam de titulo manubiarum inter se litigant. ii. 2. ab Agrone, rege Illyriorum, magna clade adficiuntur. ii. 3 seq.

gens superbia ferox. ii. 3, 3. 4, 6. cui innata est improbitas et prava cupiditas. ii. 45, 1. 49, 3. neque pacis neque belli jura norunt Ætoli. iv. 67, 4. nil turpe putant, dummodo quæstus adsit. ii. 46, 3. ix. 38, 6. adsueta ex rapto vivere, et ferinam quamdam agere vitam. iv. 3, 1. eorundem avaritiam odit T. Quintius. xviii. 17, 1.

Ætoli succurrunt Epirotis adv. Illyrios. ii. 6. eis adversantur Acarnanes et Epirotæ, fœdere icto cum Illyriis. 6, 9 sq. Ætoli et Achæi suppetias veniunt Corcyræis, obsessis ab Illyriis. ii. 9 seq.

Ætolis et Achæis Romani per legatos renunciant victoriam suam de Illyriis, et pacem eis datam. ii. 12, 4 sq.

Ætolorum cupiditati se opponit Aratus. ii. 43, 9. cum Ætolis fœdus jungunt Achæi, eosque juvant in bello adv. Demetrium, Philippi patrem. ii. 44, 1. 46, 1. Ætoli, invidia accessionum tacti, quibus creverat respub. Achæorum, cum Antigono Philippi tutore et cum Cleomene societatem contrahere adv. Achæos student; sed consilia eorum pervertit Aratus. ii. 45 seq.

iidem antea cum Alexandro, Epiri rege, pactum fecerant de dividenda Acarnania; ii. 45, 1. ix. 34, 7. et cum Antigono Gonata, de dissolvenda repub. Achæorum. ii. 45, 1. ix. 34, 6. 38, 9.

Ætoli, cum Antigoni Dosonis metu quieti fuissent, spreta Philippi pueritia prætextum quæsiere rebus Peloponnesi se immiscendi. iv. 2. Hinc Bellum Ætolorum et Lacedæmoniorum cum Achæis et Philippo; Bellum Sociale. iii. 2, 3. iv. 3—37. 57—fin. et v. 1—30. 91—105.

Ætolici impetus et avaritiæ plenus juvenis Dorimachus. iv. 3, 5. Ætoli piratæ, e Messenia prædam agentes, Phigaliæ morantur, quæ socia erat et in potestate Ætolorum. iv. 3, 8. 79, 6 sq. Ætolorum prætor Aristo; vide Ariston. Ætolos ad bellum Messeniis inferendum hortatur Dorimachus. iv. 5.

Ætolorum socii et amici Elei. iv. 5, 4. Ætoli, duce Scopa, Messeniam incursant. iv. 6. Ætoli magis habiles ad viritum pugnandum extra aciem, quam in acie. iv. 8, 10. ad Caphyas prælio vincunt Achæos. iv. 12. astutum et absurdum decretum faciunt adversus Achæos. iv. 15, 8 *sqq.* Insolenter rident hos qui de eorum injuriis queruntur. 16, 4. cum Ætolis clam societatem ineunt Lacedæmonii. 16, 5.

denuo, cum Illyriis, in Achaiam irrumpunt Ætoli, iv. 16, 11. et Cynætham proditione capiunt, iv. 18. et comburunt. 19, 6. Dianæ fanum Lusis spoliunt. 19, 9 *sqq.* 19, 4. inde per Rhium domum abeunt, frustra eos persequente Demetrio Phario. 19, 6 *sqq.*

Querelæ Sociorum de Ætolorum injuriis. iv. 25. Fit decretum de Bello inferendo Ætolis. *ibid.* Ætoli potestatem templi Delphici, Amphictyonibus ademtam, sibi solis vindicaverant. 25, 8. Laconicam etiam populati erant, ducebus Charixeno et Timæo. iv. 34, 9. *conf.* ix. 34, 9.

Ætolorum prætor Scopas; iv. 27. creatus pro more comitiis autumnalibus. iv. 37, 2.

Ætoli, ex fœderis lege, mille milites auxilio mittunt Cnossiiis Cretensibus. iv. 53, 8. vicissim mille Cretenses accipiunt a Cnossiiis. 55, 4.

per Epirum in Ætoliam intrat Philippus, et plura oppida capit. iv. 61 *seqq.* interim Ætoli, duce Scopa, Macedoniam devastant, et Dium diruunt cremantque. 62. dein, prætore Dorimacho, Epirum devastant, et templum Dodonæum cremant. 67. socios non minus quam hostes spoliunt. 79, 3.

in Ætoliam denuo expeditionem suscipit Philippus, et Thermum devastat, ubi conventum agere Ætoli consueverant. v. 6 *seqq.* Ætoli, per Rhodiorum et Chiorum legatos, Philippum sociosque Rhium ad colloquium invitant, sed ipsi ad diem non adsunt. v. 28 *seq.* Agetas, prætor Ætolorum, Arcarnaniam et Epirum incursat &c. v. 91, 1. *et cap.* 96. Naupactum congregati Ætoli, pacem faciunt cum Philippo sociisque, et finis imponitur Bello Sociali. v. 103—105.

in Ætoliam profugit Lycurgus rex Spartan. v. 29, 8 *sq.*

Ætolis intercedentibus, Ptolemæus Philopator Antiochum legationibus differt. v. 63, 5. 91, 1.

Ætoli Lacedæmonios ad suas et Romanorum partes trahere student contra

Philippum. ix. 29 *seqq.* Soli olim Ætoli contra Antipatrum oculos ad tollere ausi erant; soli resistenter Brenno. ix. 80, 3.

Ætoli, Romani et Attalus arma sociant contra Philippum et Achæos. ix. 30, 7 *sqq.* x. 41, 1. ejus societatis conditiones: ix. 39, 8. xi. 6, 2 *sqq.* xviii. 21, 7. in ea societate Ætoli se primos periculis obijci queruntur, Romanos in subsidii stare. x. 23. Ætolos legatus Rhodiorum, in plurium legatorum congressu, (*foras in Achæorum conventu*) gravi oratione hortatur; ut bello adv. Philippum et Græcos abstant, et Romanorum societati renuncient. xi. 5—7.

Ætoli, assiduitate belli et luxu obærat, pace facta cum Philippo et Achæis, Dorimachum et Scopam nominant ad novas leges et novas tabulas conficiendas. xiii. 1. *Fragm. histor.* 68. De pace cum Philippo facta *vide ibid. not. et xv.* 23, 8. xvii. 1, 14. xviii. 21, 8.

Ætolorum socios, Lysimachenses, Calchedonios, Cianos, Philippus, postquam ipse pacem cum Ætolis fecerat, ab Ætolorum societate abstraxit et sibi adjunxit, Cianos etiam in servitutem redegit. xv. 23, 7 *sqq.* xvii. 8, 11 *sq.* 4, 7.

cum Ætolis Naupacti de bello adv. Philippum redintegrando agunt legati Romanorum. xvi. 27, 4. Ætolorum prætor Phæneas interest colloquio Philippi cum T. Quintio. xvii. 1, 4. 3, 1. Ætolicam et theatralem orationem ibi habet Alexander Isias Ætolus. xvii. 4, 1. Ætolorum mos lege sancitus, SPOLIUM DE SPOLIO CAPIENDI; qui Ætoliam prius ex Ætolia erant sublaturi, quam illam legem abrogaturi. xvii. 4, 8. 5, 1 *sq.* Ætolorum plerosque non esse Græcos, contendit Philippus. xvii. 5, 8.

Ætoli, victo Philippo, non expectatis Romanis, castra Philippi spoliunt. xviii. 10, 4. Ætolorum avaritiam, dominandi libidinem, et jactantiam odit T. Quintius; Ætoli Quintium a Philippo corruptum suspicantur. xviii. 17. Philippum prorsus regno ejectum volunt Ætoli; et oppida sibi petunt, quæ eis negat Quintius. xviii. 19, 5 *sqq.* 20, 11 *sqq.* inde semina Belli Romanorum Ætolici et Antiochici. 22, 1 *sq.* Ætolorum prætor Alexamenus. xviii. 26, 11. Ætoli carpunt senatusconsultum de pace Philippo data. xviii. 28. in conventu Thermico cum Ætolis agit Cn. Cornelius, unus e decem legatis T. Quintio adjunctis. xviii. 31, 5 *sqq.*

INDEX HISTORICUS

Ira suae indulgentes Aetoli, Antiochum advocant adv. Romanos iii. 3, 8. et per Apocletos suos deliberant cum Antiocho. xx. 1, 1. *conf.* Apocleti.

Bellum Aetolorum cum Romanis, infelix Aetolis. iii. 3, 6. capta a M. Acilio Heraclea, fidei Romanorum se permittunt; xx. 9. *sed*, consule durius cum eis agente, bellum continuant. 10. legatos Romam mittunt, quibus anceps responsum dat senatus. xxi. 1, 3 *sqq.* pro Aetolis apud Scipiones intercedunt Athenienses, et inducias sex mensium impetrant. xxi. 2 *seq.* et 6, 2. cum non convenisset pax, mittitur adv. Aetolos M. Fulvius consul; interim illi Amphilo- chiam, Aperantiam et Dolopiam reci- piunt, a Philippo praeceptas. xxii. 8. capta Ambracia urbe, Pacem Aetolis dat Fulvius; xxii. 9—13. quæ, interce- dentibus Atheniensibus, Romæ confir- matur. 14. formula Fœderis. 15.

ad Aetolos legati mittuntur, belli Persici causa, C. Popillius et Cn. Octa- vius. xxviii. 3, 2, 4, 1 *sqq.*

in Aetolia, post bellum Persicum, ci- vilium cædium omnia plena. xxx. 14. tranquillitas restituitur, mortuo Ly- cisco, xxxii. 21, 1.

Afri, Αἰβύς; *pro quo mendose, ut puto, Αἰβύς; vulgo legebatur* xxxi. 26, 9 et 11.

Afri et Numidæ, semel victi, bidui aut tridui viam solent recedere. i. 74, 7. Afros Romano more armat Hannibal. iii. 87, 3. 114, 1. Afri Macedonico more armati, in exercitu Ptolemæi Phi- lopat. v. 65, 8.

Africa, ἡ Αἰβύνη. (*Confer* Libyna, Αἰβύνη.)

in Africam primum trajiciunt Ro- mani, Regulo et Manlio Coss. i. 29. primi eorum in Africa successus, tum clades. 29—34.

Africæ populi, Pœnis subjecti, ab eisdem deficiunt, et cum rebellibus mer- cenariis faciunt. i. 70, 9. durissime tra- ctati a Pœnis tempore belli Siculi. i. 72.

ex Africa in Hispaniam, ex Hispania in Africam milites mutui præsidii causa trajecit Hannibal. iii. 33, 8 *sqq.*

res Africæ et Italiæ rebus Græcorum misceri cœptæ. v. 104, 4.

Africa, una e tribus terræ partibus, inter Nilum et Columnas Herculis. iii. 37, 2 et 5. in Æthiopia contingunt se Asia et Africa. iii. 38, 1. longitudo ditionis Pœnorum in Africa. iii. 39, 2 *sq.* Africæ fertile solum. xii. 3, 1 *sq.*

omnem Africam arenosam, siccam et sterilem putaverat Timæus. *ibid.* ani- mantium cum domesticarum, tum fera- rum copia. xii. 3, 3 *sqq.* Africæ totius longitudo. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 6. *Alia de Africæ geographia, ibid.* num. 7.

Africanus junior. xxxv. 4, 7. *vide* Cor- nelius Scipio.

Africum Bellum, Αἰβυκὸς πόλεμος. i. 70, 7. *vide* Mercenariorum bellum cum Pœnis.

Africus ventus ἀνέμος Αἰψ. x. 10, 1.

Agathagetus, Rhodius, suadet civibus, ut jam inde ab initio belli Persici Romanis se adjungant. xxvii. 6, 3. xxviii. 2, 3.

Agatharchus, unus e filiis Agathoclis, Syracusarum regis, interfectus (ut fere- batur) ab avo Hippocratis et Epicydis. vii. 2, 4.

Agatharchus, legatus Hieronymi regis, Carthaginem missus. vii. 4, 1.

Agathoclea, meretrix, in potestate habuit Ptolemæum Philopatorem. xiv. 11, 5. *conf.* 12, 3. soror Agathoclis, exosa Alexandrinis post mortem Philopatoris. xv. 25, 8. et 26, 1—3. Macedonibus frustra ubera exserit, quibus puerum regem aluisse se ait. 31, 13. ad suppli- cium quæritur. 32, 11. nuda cum soro- ribus et cognatis adducitur, et a populo discerpitur. 33, 7 *sqq.*

Agathocleæ nomen Aristomenes filiæ suæ dedit. xv. 31, 9.

Agathocles, e figulo rex Syracusarum. xii. 15, 6. xv. 35, 2. ejus mercenarii, origine Campani, vi potiuntur Messana urbe. i. 7. Africæ partem sibi subjicere est conatus. xv. 35, 5. ejus temporibus in fide Pœnorum manserat Utica. i. 82, 8. acerba maledicentia eum persequitur Timæus, contra cujus calumnias eum- dem defendit Polybius. viii. 12, 12. xii. 15.

Siciliæ tyrannus, initio regni sævissi- mus, dein clementissimus. ix. 23, 2. judice Scipione, in administratione re- rum solertissimus, et cum judicio auda- cissimus. xv. 35, 6. ejus filius Agathar- chus. *vide suo loco.*

Agathocles, Cenanthes filius, amicus Ptolemæi Philopatoris. xiv. 11, 1. cum Sosibio præest administrationi rerum. v. 63, 1. xv. 34, 5 *sq.* ejus consilio Antiochus M. in Cœlesyria legationibus differtur interim dum bellum parant Ægyptii. v. 63, 2 *sqq.*

falsi nominis tutor Ptolemæi Epipha- nis, crapula, lascivia, et insolentia, odium in se et seditionem concitat Ægyptiorum. xv. 25. frustra Macedo-

num opem implorat. 26—32. in vincula abductus, confoditur ab amicis, ne ab inimicis cruciaretur. 33. nulla virtute fuerat conspicuus. 34.

Agathynus, Corinthius, Leucade cum navi in portu stans juxta Illyriorum naves, violata fide ab eis capitur. v. 95, 3.

Agathyrna, Ἀγάθυρνα, Siciliæ oppidum. ix. 27, 10 sq.

Agelaus, Naupactius. Per eum Scerdilædas Illyrius societatem facit cum Ætolis. iv. 16, 10. Dorimachus prætor Agelaum et Scopam Eleis suppetias mittit. v. 3, 1.

gravem orationem de Pace habet Agelaus; v. 103 *extr. et seq.* quæ oratio commovit Philippum et socios. 105, 1 sq. 107, 5. Prætor creatur Ætolorum, mox vero ab eisdem reprehenditur ob pacem factam. 107, 5 sq.

Agema Macedonicum, distinguitur a cetratis in exercitu Philippi. v. 25, 1. a cetratis pariter et a phalange diserte distinguitur in exercitu Ptolemæi Philopatoris, ubi Agema e tribus fere millibus constabat. v. 65, 1 sqq. 84, 4. validissimum habebatur equitum corpus. xxxi. 3, 8.

Agepolis, (*perperam vulgo aliquoties Agesipolis*) Rhodiorum legatus ad Q. Marcium Figulum, classis præfectum. xxviii. 14, 6. 15, 1 sqq. Romam legatus. xxix. 4, 4. *et cap. 7. et xxx. 4, 2.*

Ager. Flamini lex de dividendis agris. ii. 21, 7 sq.

ager apud Lacedæmonios æquali modo inter cives distributus. vi. 45, 3. 48, 3. non item apud Cretenses. 46, 1.

Agesauder, s. Agesarchus, Megalopolitanus, pater Ptolemæi, præfecti Ægypti. xviii. 38, 8.

Agesias, Achæorum legatus in Macedoniam ad gratulandum ducibus Romanis victoriam de Perseo. xxx. 10, 3.

Agesilaus, rex Lacedæmoniorum; ejus in Asiam transitus patefecit ignaviam Persarum. iii. 6, 11. commodè Spartæ auxilio venit, cum in eo esset ut caperetur ab Epaminonda. ix. 8, 6. quæcumque ab Agesilao gesta sunt, contraria erant sociali Græcorum rationi. ix. 23, 7 sq.

Agesilaus *alius junior*; filius Eudamidæ, pater Hippomedontis. iv. 35, 13.

Agesilochus *sive* Hegesilochus, Ἀγισίλοχος, Ἀγισίλοχος *et* Ἡγισίλοχος, Rhodiorum prytanis, monet cives suos, ut cum Romanis spes suas jungant bello Persico. xxvii. 3, 3 sqq. Romam lega-

tus. xxviii. 2, 1. 14, 5 *et* 6. legatus in Macedoniam ad L. Æmiliū cos. *et* ad Perseum. xxix. 4, 4.

Agesipolis, Ἀγισίπολις, Agesipolidis filius, Cleombroti nepos, puer admodum, rex creatur Spartæ post mortem Cleomenis; ei tutor datur Cleomenes, Cleombroti filius, patruus pueri. iv. 35, 10 sqq. Romam legatus missus, capitur a piratis *et* occiditur. xxiv. 11, 1 sq.

Agesipolis, pater superioris. *ibid.*

Agesipolis, Dymæus, bello captus ab Eleis. v. 17, 4.

Agesipolis (Rhodius) *temere vulgo et invitis libris scribebatur* xxviii. 14 sq. *et* xxix. 4, 4. *pro* Agepolis, *quod vide.*

Agetas, prætor Ætolorum. v. 91, 1. Acarnaniam *et* Epirum incurSAT. v. 96, 1 sq. Phanotensium urbem proditione capturus, suis artibus luditur. 96, 6.

Agminis Romani ratio. vi. 40. agminis coactores, ἀγασί. vi. 24, 2.

Agones, Ἀγῶνις, populus Gallicus Cisalpinus. ii. 15, 8. *nisi mendosa scriptura, legendumque* Εὐγανίς *vel* Lingones, Λίγγωνις. *Conf.* Ægones.

Agrai *vel* Agræi; Ἀγραι, Ἀγραιῖ; populus Ætolicus, non Græcus. xvii. 5, 8. *Conf.* Agrianes, *et* Agrii.

Agria. *Mendosa olim lectio* Ἀγρίαις xxix. 11, 8. *pro* Συρίαν.

Agrianes, Ἀγριᾶνις *vel* Ἀγριάνις; (*iidem qui* Agrai *vel* Agræi. *not.* ad xvii. 5, 8.) in exercitu Antigoni Dosonis. ii. 65, 2. in Philippi exercitu Antiochi adv. Ptolemæum. v. 79, 6.

Agrigentum, ὁ Ἀκράγας, ἡ τῶν Ἀκραγανσίων πόλις, urbs Siciliæ; arx *et* horreum belli Pœnorum. i. 17. obsidetur a Romanis. *ibid. et seqq.* urbem obsidentes Romani, obsidentur ipsi ab Hannone. i. 18 sq. capitur Agrig. a Romanis. 19.

Pœni urbem quidem præsidio temerant, sed cives libertate *et* legibus suis passi erant frui. ii. 7, 7. *coll.* i. 43, 8. tunc Galli mercenarii Pœnorum, qui eam custodiebant, diripere urbem conati erant, sed eam servavit Alexo. *ibid. et* ii. 7, 8.

Agrigentum receptum a Pœnis bello Punico tertio, proditur Romanis: *ea occasione* situm urbis *et* præstantiam *describit* Polybius ix. 27. colonia erat Rhodiorum. *ibid. vs.* 8. Nominis origo *Spicileg. Fragm. ex lib.* ix. num. 2.

Phalaridis taurum numquam Agrigenti exstitisse contendit Timæus. xii. 25.

Agrigentus fluvius, ὁ Ἀκράγας. ix. 27, 5. *et* *Spicileg. ex lib.* ix. num. 2.

- Agrui, Ἀγροί; *idem qui Agrai vel Agrui, ai vera lectio xxvi. 7, 1. ubi Σάδους vel Σαρόδους fortasse ex Livio scribendum pro vulgato Ἀγροί.*
- Agrinium, Ἀγρινιον, oppidum Acarnaniae v. 7, 7.
- Agron, rex Illyriorum, Pleurati fil. ii. 2, 4, pacta cum Demetrio, Philippi patre, mercede, Medionios ab Aetolis obsessos adjuvat, et magna clade adicit Aetolos. ii. 2 *seq.* inde latitia elatus, potui et comissioni indulget; unde in pleuritidem incidit, qua brevi tempore abripitur. ii. 4.
- mortuo Agroni, in regnum succedit vidua Teuta. ii. 4, 7.
- Αἰγίσσας; *vide Aegosages: et sic reliqua omnia nomina ab Αἰ in Græco incipientia, vide in A.*
- Ala. Alæ sociorum in exercitu Romano. vi. 26, 9. ala *vel* cohors regia Philippi, ἡ βασιλική. x. 42, 6. *conf.* x. 2, 5. amicorum ala; *vide* Hetæri.
- Alabandenses, Ἀλαβανδῆς, cives urbis Alabandæ in Caria, comæatus præbent Philippo. xvi. 24, 6. tamen eorum agrum diripit Philippus. *ibid.* vs. 8. Orthosiam invadentes, acie vincuntur a Rhodiis. xxx. 5, 15.
- Alabandensis Menedemus. v. 79, 6.
- Albam usque penetrant Galli cum exercitu. ii. 18, 6.
- Albinus. *vide* Postumius.
- Alcæus scite ridere consueverat Isocratem grammaticum. xxxii. 6, 5.
- Alcamenes, Lacedæmonius, occisus a factione Aetolica. iv. 22, 11.
- Alcamenes, Diæi sodalis, prætoris Achæorum. xl. 4, 9.
- Alces in Alpibus. xxxiv. 10, 8 *sq.*
- Alcetas, Bœotorum prætor. xxiii. 2, 13.
- Alcibiadis consilio, Athenienses, Chrysopolim tenentes, portoria exegerunt a navigantibus in Pontum. iv. 44, 4.
- Alcibiades Spartanus, e veterum exsulum numero, Romam legatus, ingratus adv. Achæos. xxiii. 4, 8. 11, 7 *sq.* 12, 2 *sq.* xxiv. 4, 8.
- Alcithus, Xenophontis filius, legatus Achæorum ad Ptolemæum Philometorem. xxviii. 10, 9. 16, 3.
- Aleator; veluti bonus aleator, Amilcar interceptit hostem. i. 84, 7.
- Aletes, metallorum argenti in Hispania inventor, ut heros ab incolis colitur. x. 10, 11. tumulus prope Novam Carthag. ab eo denominatus. *ibid.*
- Alexamenus, Aetolorum prætor. xviii. 26, 11 *sq.*
- Alexander, Philippi filius, rex Maced. usque ad Alexandri et Philippi regnum (forte Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου legendum, pro Ἀλεξ. καὶ Φιλ.) substituit tædus pristinum Achæorum. ii. 41, 6 et 9. primi successores Alexandri, Seleucus, Ptolemæus et Lysimachus, circa unum idemque tempus omnes e vivis excesserunt. ii. 71, 5. *cf.* 41, 2.
- Alexandri trajectio in Asiam non erat causa, sed initium belli contra Persas. iii. 6, 14. ejus imperium in Asia remotissimas et parum cognitatas olim regiones patefecit itineratoribus. iii. 59, 3.
- ejus severitatem in Thebanos exercitam (*cf.* v. 10, 6.) non imitatus est Philippus in Lacedæmonios. iv. 23, 8. et *cap.* 24. Alexander, cum a Thebanis et Persis pœnas sumeret, a templis tamen et locis Diis sacratissimis abstinent. v. 10, 6. Alexandri merita in Græcos. ix. 34, 1 *sqq.*
- ut de Alexandri genere prognatus videretur, solite laboravit Philippus, Demetrii filius. v. 10, 10.
- ab Alexandro neglecta fuerat Artabazanis dynastia. v. 55, 9. magna pars gloriæ Alexandri comitibus ejus ac ministris debetur. viii. 12, 7 *sqq.* ejus pugnam cum Dario in Cilicia pugnatum imperite descripsit Callisthenes. xii. 17—22. Alexander cum Dario in aperto potissimum campo bellum gessit, urbes raro excidit aut perdidit. xvii. 3, 5.
- Alexander, Acmeti filius, dux copiarum Antigoni in pugna adv. Cleomenem, Macedonibus chalcaspidibus præfectus. ii. 66, 5.
- Alexander alius, in eadem Antigoni acie equitatu præfectus, ii. 66, 7. minus perite rem gerit quam juvenis Philopœmen, 68, 1 *sqq.*
- hic idem videtur esse atque ille* Alexander, quem satellitio et custodiæ corporis præpositum Philippo reliquit idem Antigonus, Philippi tutor. iv. 87, 8 *sq.* quem apud Philippum calumniatus est Apelles. 87, 5. idem a Philippo Thebas mittitur ad persequendum Megaleam. v. 28, 6 *sq.* ejus studium et benevolentia in Philippum laudatur. vii. 12, 6.
- Alexander, Aetolus, per prodicionem in Aegiram urbem irrumpit. iv. 57. in certamine occiditur. 58.
- Alexander, Aetolus; *vide* Alexander Isius, et Alex. Trichoniensis.
- Alexander, Antigoni pater, legati Persei ad Bœotos. xxvii. 5, 1.
- Alexander, Attali legatus Romam. xvii. 10, 11.
- Alexander Balas, qui Antiochi Epiphanis filius perhibebatur, Romam adducitur

ab Heraclide. xxxiii. 14, 1. quamvis manifesta fuerit fraus, impetrat tamen a senatu, ut in Syria regnum restitueretur; sic enim intelligenda est ἡ ἀδόλος xxxiii. 16, 9. non (ut est in vera. Lat.) de solo reditu in patriam. conf. *ibid.* vs. 13.

Alexander, Epiri rex. Cum eo societatem jungunt Ætoli, de subigenda et dividenda Acarnania. ii. 45, 1. ix. 34, 7.

Alexander, Isius cognomine, gente Ætolus, cum Phœnea interest colloquio T. Quintii cum Philippo, et invectivam habet in Philippum, xvii. 3. quam ille Ætolicam et theatralam dicit. 4, 1. ab Ætolis legatus mittitur Romam. xvii. 10, 9.

rursus cum Phœnea interest colloquio Titi cum sociis de pace Philippo danda. xviii. 19, 5 *sqq.* coll. 20, 11. 21, 3. rursus Romam mittitur legatus cum Phœnea, xxii. 8, 11. senex; 2, 14. sed interceptus ab Epirotis, quam pretium redemptiones, ditissimus licet, solvere nollet, in custodia servatus est, mox vero Romanorum jussu absque pretio liberatus. xxii. 9.

Alexander, Molonis frater, Persidi præfectus sub Antiocho Magno. v. 40, 7. cum fratre, Mediæ satrapa, deficit ab Antiocho. v. 41, 1. 43, 5 *sq.* victo Molone ab Antiocho, se ipse jugulat. v. 54, 5.

Alexander Phæreus, Thessaliæ tyrannus, in vincula conjicit Pelopidam Thebanum. viii. 1.

Alexander, Phocidi præfectus a Philippo, decipit Ætolos, Phœnotensium arcem se eis traditurum pollicens. v. 69, 4 *sqq.*

Alexander Trichoniensis, dux Ætolorum, carpit extremum agmen Philippi, Thermo regredientis. v. 13, 3.

Alexandri Turris, ὁ Ἀλεξάνδρου πύργος, in Thessalia. xviii. 10, 2.

Alexandria Ægypti, ἡ Ἀλεξάνδρεια.

Alexandriam fugit, ibique perit Cleomenes. *vide* Cleomenes. Alexandriam Ptolemæus Philopator contrahit milites mercenarios, quos extra Ægyptum aluerat. v. 63, 8 *et* 10. Alexandria et Carthagine in publicis tumultibus non minus pueruli quam viri tumultuantur. xv. 30, 10.

Alexandria pæne potitur Antiochus Epiphanes. xxviii. 18, 1. xxix. 1, 1. Alexandria tria genera degunt hominum. xxxiv. 14.

Alexandria Troas, ἡ Τρωὰς Ἀλεξάνδρεια. v. 111, 3. cives ejus urbis liberant Ilienses ab obsidione Gallorum, et Gal-

los universa Troade efficiunt. *ibid.* Alexandrenses, Ἀλεξανδρεῖς, benigne compellantur ab Attalo, ob servatam *idem.* v. 78, 6.

Alexandria (Troas) se cessurum pollicetur Antiochus Scipionibus. xxi. 10, 8. 11, 2.

Alexis, arcis Apamem custos; ejus operatur Hermias ad perdendum Epigenem. v. 80, 10 *sqq.*

Alexo, ὁ Ἀλιζων, gente Achæus, militans apud Pænos, sua fide impedit prodicionem mercenariorum Agrigenti, et Lilybæi. i. 43, 8 *sqq.* coll. ii. 7, 7.

Aliena pro suis obtrudere, turpissimum in Scriptore. ix. 2, 2.

Alinda, Ἀλινδῶν, pro urbis Asiaticæ nomine vulgo legebatur xxii. 17, 11. ex Ursini conjectura, temere in contextum recepta. *Vide* Temenopolis.

Aliphera, ἡ Ἀλίφερα, ἡ Ἀλιφιραίων πόλις, urbs olim Arcadiæ et Megalopoli contributa, a Lydiada tyranno Eleis permutando concessa. iv. 77, 10. 78, 1 *sqq.* eam oppugnat capitque Philippus. iv. 78, 6 *sqq.*

Alipherenses, Ἀλιφιρεῖς, iv. 78, 8. *et* Ἀλιφιραῖοι cap. 77, 10. nisi ibi Ἀλιφιριῶν pro Ἀλιφιραίων scribendum, quod tamen nil urget ut statuamus.

Alipta pro legato vel nuncio ad Rhodios utitur C. Lucretius. xxvii. 6, 1.

Alliadas, mendosa olim scriptura iv. 77, 10. *vide* Lydiadas.

Alliorum capita. xii. 6, 5.

Allobroges, Ἀλλόβρογες, Galliæ populus inter Rhodanum et Alpes. iii. 49, 13. infestant Hannibalem, Alpes conscendentem. iii. 50 *seq.*

Alorus, Ἀλωρεῖς, urbs Macedoniae. Alorita Cnopias, Ἀλωρίτης. v. 63, 12. 65, 7.

Alpes, αἱ Ἀλπεις. ii. 14, 6 *et* 9. 15, 8. *sc.* τὰ Ἀλπεινὰ ὄρη. ii. 14, 8.

Alpium juga (ἡ τῶν Ἀλπεινῶν παρόρια) incipiunt a Massilia et locis Sardoo mari superjectis, pertinentque usque ad ultimum Adriatici sinus recessum, ii. 14, 6. per 2200 stadia. ii. 14, 9. xxxiv. 10, 17. Alpes et Apenninus mons coincidunt supra Massiliam, haud procul a Sardoo mari. ii. 14, 8.

Hannibalis transitus per Alpes. iii. 47—56. ante Hannibalem Galli plus semel cum magnis exercitibus Alpes erant transgressi. iii. 48, 6. nono die ad summa Alpium juga pervenit Hannibal. iii. 53, 9. Alpium cacumina perpetuis nivibus tecta. 55, 1 *et* 9. Alpes veluti arx sunt universæ Italiæ. 54, 2.

Alpium magnitudo et memorabilia.

xxxiv. 10, 8 *sqq.* quatuor per Alpes transitus. *ibid.* vs. 18.

Alpheus, ὁ Ἀλφειὸς, fluvius Peloponnesi, Heræam urbem adluit. iv. 78, 2. pontem in Alpheo ad Heræam instaurat Philippus iv. 77, 5. per decem stadia sub terra occultatur. xvi. 17, 5 *sqq.* ubi et alia de ejus cursu.

Althæa, Ἀλθαία, urbs princeps Olcadum in Hisp. expugnata ab Hannibale. iii. 13, 5 *sq.*

Altitudo turris aestimata ex numero ordinum lapidum. *Spicileg. ex lib.* viii.

Allypus Ambraciensis, legatus Romam; *mendosa vulgo lectio* xxii. 8, 11.

Amæocritus, prætor Bæotorum. xx. 4, 2.

Amanicæ Pylæ, αἱ Ἀμανίδες Πύλαι. xii. 17, 2.

Ambitio civium, origo et principium ruinæ reipublicæ. vi. 57, 5 *sq.*

Ambracia, urbs et regio; *vide mox* Ambracus.

Ambracus, ὁ Ἀμβρακός, iv. 61, 7. et Ambracia, ἡ Ἀμβρακία, xvii. 10, 10. (ubi quidem Ἀμπρακία per α litteram habent codices:) xxii. 9, 2 et 5. 13, 9. urbs bene munita Ætolorum, olim Pyrrhi regia. xxii. 13, 9. ejus situs. iv. 61, 7.

ad eam obsidendam Philippum hortantur Epirotæ, qui potiundæ Ambraciæ, (τῆς Ἀμβρακίας id est ditionis Ambraciotarum τῆς τῶν Ἀμβρακιατῶν χώρας) avidi erant. iv. 61. urbem capit Philippus, et Epirotis tradit. 63.

eandem oppugnat Fulvius consul. xxii. 9, 1—6. et cap. 10 *seq.* intercedente Amyndro, Ambraciota urbem Romanis tradunt. xxii. 12. statuas et tabulas pictas ex urbe avehi curat Fulvius. 13, 9.

Ambraciæ exsulant Thurio profugi. xvii. 10, 10.

Ambracius vel Ambracicus sinus, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος. Ejus descriptio. iv. 63, 4 *sqq.* v. 6, 13 per eum ex Epiro in Acarnaniam trajicit Philippus. iv. 63, 4. per eundem redit. 66, 4. in eundem rursus anno sequente invehitur, ex Cephallenia et Leucade veniens, et Limnæam portum petens. v. 5, 12 et 14.

Ambraciota Lamius; *vide suo loco.* Ambraciota nescio quis, cujus nomen corruptum, ab Ætolis Romam missus. xxii. 8, 11.

Ambrysus, Ἀμβρυσός, urbs Phocidis, ab Ætolis tentata. iv. 25, 2.

Amentia est cum malitia conjuncta, putare, si tu oculos claudas, ne alios quidem cernere. iv. 27, 7.

Amicitia. Regum inconstantia in ami-

citia. *Fragm. gramm.* 81. reges amicitiam nonnisi utilitate metiuntur. ii. 47, 5.

Amicorum delectus in regum adolescentia quantum valeat. vii. 14, 6.

amicorum ala; *vide* Hetaeri. τὰ τῶν φίλων σύνταγμα. xxxi. 3, 7.

Amilcar senior, dux copiarum pedestrium Pœnorum in Sicilia, cædit auxiliares Romanorum, dissidentes a Romanis. i. 24. *idem*, dux classis, ad Tyndaridem minus prospere pugnat. i. 25. *coll. cum* 27, 6. tum in pugna navali cum Regulo cornu sinistro præfectus, vincitur fugaturque. i. 27 *seq.* revocatur ex Sicilia in Africam adv. Regulum. i. 30. ejus filius Hannibal, *diversus a Barcæ filio.* i. 44, 1.

Amilcar cognomine Barca, Ἀμίλκαρς ὁ Βάρκας ἱπποκαλούµενος. i. 56, 1. pater Hannibalis. i. 64, 6. ii. 1, 6. dux classis Pœnorum, agrum Locrorum Brutiorumque in Italia populatur; inde ad Ercten, inter Erycem montem et Panormum, castra posuit, Romanis imminens, Panormum tenentibus. i. 56. multis ad Panormum certaminibus cum Romanis per tres annos continuos singulari fortitudine et mira industria defunctus est. 57. Erycem urbem in medio monte sitam occupat, ubi rursus per biennium certavit. 58.

Barcam, cujus audacia nil fuit terribilius, Eryce in classem recepturus erat Hanno, ad pugnam navalem cum Lutatio. i. 60, 3 et 8. Hannone, priusquam ad Erycem adpellere posset, victo summa rerum Amilcari traditur; qui pacem petit a Romanis, prudentis ducis officio functus. 62.

dux consilio et virtute omnium suæ ætatis præstantissimus. i. 64, 6. icto fœdere cum Lutatio et Romanis, reliquiis copiarum Eryce Lilybæum deductis, (unde in Africam erant deducendæ) imperium deponit. 66.

ei infensi sunt mercenarii rebelles in Africa, quod ab eo se neglectos putarent. i. 69, 12. bello cum mercenariis præficitur, idque bellum probabili cum successu gerit. 75—78. humanitatem ejus, qua in captivos utitur, suspectam faciunt rebelles. 79, 8. ei collegam Hannonem dant Pœni, orantque ut graviter bellum persequatur. 81. copias jungit cum Hannone; sed, ob ducum discordiam, nil recte geritur. 82. Hannibalem collegam nanciscitur, et cum eo bene rom gerit, juvante, Navara Numida. 82, 12 *sq.* 84 *seq.* Hannibale ab hostibus victo et in crucem acto, cum Hannone in gratiam redit Amilcar,

87. et junctis cum eo viribus finem bello Pœnorum Africæ imponit. 88.

in Hispaniam missus Amilcar, multis ibi populis imperio Pœnorum subjectis, nono anno fortiter pugnans occumbit. li. 1. Ejus in Romanos ira, præcipua causa fuit secundi belli Punici; lii. 9, 6 sqq. 10, 7. 12, 2 sq. quum filium Hannibalem perpetuum odium Romanorum jurare fecisset. lii. 12.

Amilcar *alius*, classi Asdrubalis præfectus in Hispania. lii. 95, 2. (*pro quo Livius Himilconem nominat.*) Adde viii. 3, 8.

Amilcar *alius*, legatus Pœnorum Romam missus initio tertii belli Punici. xxxvi. 3, 8.

Amisus, urbs Ponti; *ἡ Ἀμισὸς* temere ex Ursini conject. editum erat xxv. 4, 8. *pro ἡ Πανασσὸς; et mox ibid. vs. 9. Ἀμισίαν, pro Πανασσίαν.*

Ammonius, Barcæus, dux partis copiarum Ptolemæi Philopat. v. 65, 8.

Amorgus, Ἀμοργός, insula maris Agæi. *Fragm. hist. 7.*

Amphaxitis, ἡ Ἀμφαξιτίς, Macedoniae regio. v. 97, 4.

Amphictyonibus Ætoli potestatem templi Delphici ademerunt; Amphictyonas in subjiciendo potestati eorum templo et in legum instauratione se adiutores recipiunt Achæi eorumque socii. iv. 25, 8.

si Amphictyonum concilium jussisset Albinum historiam Græce conscribere, excusatio ejus locum erat habitura. xl. 6, 6.

Amphidamus, (*aliis* Amphidas) dux Eleorum, a Philippo captus cum suis. iv. 75, 6. Olympiam captivus ductus, sine pretio a Philippo Elidem dimittitur, pollicitus se Eleos ad Philippi partes tracturum. iv. 84, 2—8. cum destinata perficere non potuisset, Elide elabatur et ad Philippum se confert, ubi Aratos contra Apellis calumnias defendit. 86.

Amphilochi, τὸ τῶν Ἀμφιλόχων ἔθνος, populus Ætolicus, non Græcus, xvii. 5, 8.

regio Amphilochia, ἡ Ἀμφιλοχία, recipitur ab Ætolis. xxii. 8, 3 sqq.

Argos Amphilochicum: *vide suo loco.* Amycæ campus, τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον, prope Antiochiam; eum perfluit Orontes. v. 59, 10.

Amyclæ, αἱ Ἀμύκλαι, oppidulum prope Spartam. v. 18, 3. ejus situs et memorabilia. 19, 1 sq. castra ibi habet Philippus. v. 20, 12. 23, 7.

Amynas, Ἀμύνας, (*rectius* fortasse Ἀμυνᾶς, ut sit nomen decurtatum ex Ἀμυνᾶνδρες, et idem sit vir qui Amynander alias et a Polybio et a Livio vocatur.

conf. xx. 10, 5.) rex Athamanum, gener Scerdilædæ Illyrii. iv. 16, 9.

Amynander, Ἀμυνᾶνδρες, (*idem qui Ἀμυνᾶς modo dictus est*) rex Athamanum. Ei per legatos significant Romani, se Philippum bello petiuros, ni Græcia abstineat. xvi. 27, 4. cum T. Quintio interest colloquio cum Philippo. xvii. 1, 8. ingenio est flexili; Romam legatus mittitur a T. Quintio. xvii. 10, 7. rursus interest colloquio Quintii cum Philippo, victo ad Cynosceph. xviii. 19, 3 sq. Quintius et decem legati, victo Philippo, Amynandrum tenere permiserunt castella, quæ ille belli tempore ademerat Philippo. xviii. 30, 13.

Amynandrum dedi sibi ab Ætolis postulat M. Acilius, cum a Romanis ille defecisset. xx. 10, 5. Amynander, cum Antiocho se junxisset, et a Philippo Athamania esset pulsus, restitutus in regnum per Ætolos, legatos Romam mittit et ad Scipiones in Asiam, culpam deprecans, et Philippum accusans. xxii. 8, 1 sq. *Conf. Liv. xxxviii. 1—3.*

hortatu Amynandri, Ambracienses urbem suam tradunt Romanis. xxii. 12.

Amyntas, Philippi pater. ii. 48, 2.

Amyricus campus, τὸ Ἀμυρικὸν πεδίον, in Thessalia. v. 99, 5.

Anacleteria, ἀνακλητήρια, proclamatio et inauguratio solennis Regis, qui hactenus pupillus sub tutoribus fuerat. Anacleteria Ptolemæi Epiphanis, filii Philopat. xviii. 38, 3. Ptolemæi Philomet. xxviii. 10, 8. ni ibi minor Ptolemæus (Physcon) intelligendus. Vide Ptolemæus Philometor, et Ptolemæus Physcon.

Anacæ fanum Ecbatanæ, τῆς Ἀναίας. Sic legendum videtur x. 27, 12. pro Ænæ.

Anagnia, αἱ Ἀνάγνισαι, oppidum Latii, prope viam qua Roma itur ad Circæum montem: eo servulos præmittit Deme- trius. xxxi. 21, 6. 22, 2. 23, 2 sq.

Anamæres, Ἀνάμαρες, populus Gallicus, Galliæ Cispadanæ, inter Boios et Insu- bres, haud procul Massilia, ut mendose vulgo legitur pro Placentia, ut videtur. ii. 32, 1. *Conf. Ananes.*

Ananes, Ἀνανης, Ananes cod. Aug. Ἀνί- ανης cod. recentiss. Reg. B. (unde Ani- anes Casaub.) populus Gallicus Cispada- nus, Boiis ab ortu. ii. 17, 7. Idem qui Ἀνάμαρες dicuntur ii. 32, 1. et Ἀν- δρες ii. 34, 5. in eorum finibus erat Clastidium oppidum. ii. 34, 5.

Anariacæ. Vide Aniaracæ.

Anas, ὁ Ἀνας, Hispaniæ fluvius. xxxiv. 9, 12. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

- Anaxidamus, Achæus, in exercitu Philopæmenis adv. Machanidam. xi. 18, 1.
 Anaxidamus *alius*, (si vera scriptura) amicus Machanidæ. xi. 18, 3. *et vs. 5. nisi fortasse Archidamus ibi legendum.*
 Anaxidamus, legatus Achæorum, Romam missus ad deprecandum pro exsulibus. xxxi. 6, 1. *coll. cap. 8.* rursus eodem mittitur. xxxiii. 2. *Videtur Megalopolitanus fuisse.* xxxiii. 2, 2.
 Ancara, Ἀγκυρα, oppidum Italiæ; civis Ἀγκυραῖος. viii. 38, 3.
 Ancyra, ἡ Ἀγκυρα, urbs Galatiæ. xxii. 22, 1.
 Ancyra, oppidum Illyrici. xxviii. 8, 11. ubi rectius ἢ Ἀγκυραν scribetur, quam (ut vulgo) ἢ Ἀγκυραν.
 Anda, Africæ oppidum. xiv. 6, 2.
 Andania, ἡ Ἀνδανία, oppidum Messeniæ. v. 92, 6. ubi, pro mendoso Ἰνδαν, utique Ἀνδανίαν legendum.
 Ἀνδοῦς. vide Indibilis.
 Andosini, Ἀνδοῖνοι, si vera lectio, populus Hispan. cis Iberum. iii. 35, 2.
 Andranodorus suadet Hieronymo regi Syracusarum, ut, relictis Romanis, Hannibalis partibus se adjungat. vii. 2. *et 5.*
 Andreas, archiater Ptolemæi Philopatoris, in tentorio regis pro rege occisus. v. 81, 6.
 Andres vel Andri, (ἡ τῶν Ἀνδρῶν χώρα) mendosa scriptura, pro Anamares vel Ananes. ii. 34, 5.
 Androlochus, Eleus, captus a Lyco, proprætore Achæorum. v. 94, 6.
 Andromachus, Achæi pater, frater Laodices, uxoris Seleuci Callinici, matris Antiochi magni; captivus Alexandriæ, liberatur deprecantibus Rhodiis. iv. 51. viii. 22, 11.
 Andromachus, Aspendius, hortatur milites Ptolemæi Philopat. v. 64, 4. 83, 3. in pugna ad Raphiam fortiter se gerit. v. 85, 9. prætor Cœlesyriæ et Phœnicie relinquitur a Ptolemæo. 87, 6.
 Andromachus, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. xxxiii. 5, 4.
 Andronicus, Attali legatus Romam. xxxii. 26, 2.
 Andronidas, cum Callicrate nititur, ne Ptolemæis auxiliam ittantur ab Achæis. xxix. 10, 1. exosus Achæis sicut Callicrates. xxx. 20. a Metello ad Diæum missus bello Achaico, pacis condiciones Achæis offert, frustra. xl. 4, 1 *sqq.* vinctus abducitur, et nonnisi soluto pretio dimittitur. *ibid. et cap. 5.*
 Androsthenes, Cyzicenus, Antiocho M. gazam ex India devehit. xi. 34, 12.
 Anerocæstus, vel Anerocæstes, rex Gæsatōrum Gallorū. ii. 22, 2. cum præda domum redeundum censet. ii. 26, 5 *sqq.* prælio victus a Romanis, sibi et necessariis suis manus infert. ii. 31, 2.
 Anianes; vide Ananes.
 Aniaracæ, Ἀνιάραι, populus a septentrione Mediæ incolens. v. 44, 9. *Mendose vulgo Ἀνιάραι. Rectius fortasse Ἀναρίαι, Anariacæ.*
 L. Anicius, debellatis Illyriis, Gentium in triumpho ducens, ridiculos ludos edit. xxx. 13. in Epiro nobilissimos viros condemnaverat. xxxii. 21, 6. legatus mittitur in Asiam, ad vindicandam injuriam Attalo a Prusia illatam. xxxiii. 6.
 Anien s. Anio fluvius, ὁ Ἀνίων ποταμός; per eum copias trajicit Hannibal, Romam petens. ix. 5, 9. pontibus rescissis consules hostem per alveum fluvii regredi cogunt. ix. 7, 4.
 Animantia, hominibus cautiora. xv. 21, 5 *sqq.* xvii. 15 *extr.* inter animantia, ducum munere funguntur fortissima. vi. 5, 8. animalis ἰδιόμορφου (Alcis) in Alpihus descriptio. xxxiv. 10, 8.
 Animi moderatio res magna et præclara. viii. 14, 6.
 animi pugnantium, magnum et exitum pugnae momentum habent in utramque partem. *Fragm. gramm.* 91.
 Annales in domorum parietibus descripti. v. 83, 5.
 Annone omnis vile pretium in Gallia Cisalpina. II. 15. in Lusitania. xxxiv. 8, 4 *sqq.*
 annonæ inopia et caritas Romæ. ix. 44.
 Annus. vide Olympias.
 annorum 53 res gestas persequitur principalis pars historiæ Polybii. i. 1, 5. iii. 1, 9. 4, 2.
 annus legitimus capessendi rempubl. apud Achæos, tricesimus. xxix. 9, 6. *conf. xxv. 7, 4. et Valesii Adnot. ad xxiv. 9, 3.*
 Antalcidas. Antalcidæ pax, pax Antalcidica, ἡ ἐπὶ Ἀνταλκίδου γενομένη (vel λεγομένη) εἰρήνη. i. 6, 2. post illam Lacedæmonii edixerunt, se liberas dimittere Græcas civitates, nec tamen Harmostas revocarunt. iv. 27, 5. ea pace urbes Græcas (Asiæ) Persis traderunt, pro quarum libertate dimicantes vicerant Persas. VI. 49, 5.
 Antanor, Fleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. v. 94, 6.
 Antenor, Persei legatus Rhodum. xxvii. 4 *et 11.*
 Antias populus Latii, ὁ Ἀντιατῶν δῆμος, primo fœdere Romanorum cum Pœnis comprehensus. iii. 22, 11. rursus secundo fœdere. iii. 24, 16.

Anticyra, ἢ Ἀντίκυρα, oppidum maritimum Phocidis, ad sinum Corinthiacum: inde T. Quintius, Elaten Phocidis veniens, Corinthum transiit. xviii. 28, 7.

Anticyram ex Epiro navigat A. Hostilius, Thessaliam inde petens. xxvii. 14, 6.

Antigonea, ἢ Ἀντιγόνη, urbs Epiri. Per fauces ad Antigoneam in Epirum intrat Scerdilædas Illyricus. ii. 5, 6, 6. διὰ τῶν παρὰ τὴν Ἀντιγόνην στενῶν.

Antigonia solennia, τὰ Ἀντιγόνη. xxviii. 16, 3. celebrantur Sicione. xxx. 20, 3.

Antigonus, Alexandri filius, legatus Persæ ad Bæotos. xxvii. 5.

Antigonus Coeles, ὁ Μονόφθαλμος, primus Syriam et Cœleasiam obtinuit; quæ, eo devicto, Seleuco cesserunt. v. 67. xxviii. 17, 7. cuncti successores Alexandri bellum adv. eum gesserunt. xvii. 3, 5.

Antigonus Doson, tutor Philippi, Demetrii filii, nomine ejus administrat regnum Macedoniæ ii. 45, 2. xx. 5, 7. Antigonus novissimus. ix. 29, 7. ejus amicitiam quærent Ætoli, ob invidiam adv. Achæos. ii. 45. professus Achæorum inimicus est, ob interceptam ab Arato Acrocorinthum. ii. 45, 3.

cum eodem clam societatem molitur Aratus ad bellum Cleomenicum, et legatos ad eum mittit duos Megalopolitanos. ii. 47—49. societatem Arato promittit Antigonus. 50. in Peloponnesum advocatur ab Achæis, eique traditur Acrocorinthus in fidei pignus. 51 sq. in Achæorum conventu dux Sociorum nominatur adv. Cleomenem. 54, 3 sq. ejus auspiciis jurejurando sancitur societas inter Achæos, Epirotas, Phocenses, Macedonas, Bæotos, Acarnanes et Thesalos. iv. 9, 4.

multas Cleomeni urbes eripit. ii. 54, 6 sqq. de ejus crudelitate in Mantinenses immerito queritur Phylarchus. ii. 56. Macedonibus domum in hiberna dimissis, Argis quiescit Antigonus, Cleomene interim in Megalopolitanos sævient et agrum Argivum populante, et querentibus de Antigono Achæis. II. 54 extr. 55. et 64.

ætatis initio in Laconicam ducit exercitum, et prælio ad Sellasiam ad Olympum et Evam colles vincit Cleomenem. ii. 65—69. v. 24, 8 sq. repentina invasione Sparta potitur, Spartanos humaniter tractat, et pristinam remp. eis restituit, (v. 9. 8 sqq. ix. 36.) honoribusque ab Achæis cumulat domum

restit. ii. 70. communi pace omnibus Græciæ præstita. iv. 3, 8.

Illyrios, qui Macedoniam invaserant, prælio vincit: in eo prælio nimia vocis contentione usus, moritur ex rejectione sanguinis, et regnum juveni Philippo relinquit. ii. 70.

vivus sapienter et regnum et pupillum Philippum rexerat; moriens, testamento rebus in posterum prudenter providit. iv. 87. industrius, prudens, fidem colens. ii. 47, 5. 70, 7. rei castrensium magnum usum habuit. ii. 66. v. 35, 9. in prælio ad Sellasiam Megalopolitanos acieis clypeis armavit. iv. 69, 5.

dona mittit Rhodiis, terræ motu afflictis. v. 89, 6. uxor ejus, Chryseis. v. 89, 7. Antigonus Megalopolitanis Prytanin legumlatorem misit. v. 98, 8.

ejus res adv. Lacedæmonios gestas Lacedæmonia in memoriam revocat Chlæneus Ætolus, ut eos a Macedonum amicitia ad Ætolos traheret; ix. 29, 7 sqq. vicissim humanitatem Antigoni eisdem in memoriam revocat Lyciscus Acarnan. ix. 36.

Antigonus in Asiam profecturus, ad Larymnam cum navibus in sicco hæsit; ubi cum ab hostibus opprimi posset, servatus est benevolentia Neonis Boro'i. xx. 5.

Antigonus Gonatas, Ἀντίγ. ὁ Γονατῆς, Demetrii Poliorcetis filius. ix. 34, 6. ab Ætolis incitatus, Achæorum concilia dissolvit. ii. 43, 9. 45, 2. ix. 34, 6. civitatibus Achæorum partim præsidia imponit, partim tyrannos præficit. ii. 41. 43. 44, 1. ix. 29, 5 sq. ejus conatibus se opponit Aratus. ii. 43, 9.

Antilibanus. Ἀντιλίβανος. Inter Libani et Antilibani radices, est Marsyas campus. v. 45, 9. in Libani et Antilibani confinibus oritur Orontes fluv. v. 59, 10.

Antinous, Epirota Molossus, (xxx. 7, 2.) per Charopis calumnias bello Persico cogitur ad Perseum confugere, ne Romanam insons abduceretur. xxvii. 13. Molossorum gentem ad Perseum abstraxit; ad extremum fortiter occubuit. xxx. 7, 2 sq. (Videtur sibi ipse mortem consciisse. cf. vs. 8. et cap. 8, 3.)

Antiochia, Ἀντιόχεια, ad Orontem. v. 59, 10. princeps urbs Syriæ, ex quo Seleucia in Ptolemaeorum venerat potestatem. v. 58, 4 sqq. sedes Antiochi M. qui ibi Laodicen salutari reginam juber, et ad bellum se comparat. v. 43, 4. sedes item Demetrii Soteris. xxxii. 4, 1. Antiochiam ex clade ad Raphiam accepta redit Antiochus Magnus. v. 87, 1.

Antiochenes, 'Αντιοχείης; eorum agro imminet Coryphaeus mons. v. 59, 5.

Antiochia Mygdoniae, 'Αντιόχεια ἡ Ἰ. Μυγδονίς. v. 51, 1.

Antiochicum bellum. iii. 32, 7. Antiochica tempora. xxv. 9, 3. *Vide* Antiochus Magnus.

Antiochia, soror Antiochi Magni, Xerxi regi Armosatorum copulata. viii. 25, 5.

'Αντιόχεια, Antiochi factio Phocæ in Æolide. xxi. 4, 2.

Antiochus Epiphanes; *vide post* Antiochus Magnus.

Antiochus Magnus, frater Seleuci Cerauni, filius natu minor Seleuci Callinici; fratri Seleuco succedit in regnum Olymp. cxxxix. lib. ii. c. 70, 4 et 6. iv. 2, 7. 48, 10. v. 40, 5 *sqq.* regnante fratre, ipse in superiori Asia vitam egerat. v. 40, 5.

adversus Molonem, Mediæ satrapam rebellem, Xenonem et Theodotum Hemolium mittit. v. 41 *sq.* nuptias celebrat cum Laodice, Mithridatis filia; v. 43, 1 *sqq.* quæ filium ei parit. 55, 4. propter ætatem totus est in potestate Hermeæ. 45, 7.

Cœlesyriam invadit, cum Ptolemæo Philopatore de ea contendens. v. 45, 8 *sqq.* 46, 1 *sqq.* i. 3, 1. ii. 71, 9. iii. 1, 1. 2, 4. v. 1, 5. sed ad nuncium victoriarum Molonis recedit. v. 46, 5. et ad bellum cum Molone per se gerendum sese comparat. v. 49.

Molonem prælio vincit, et omnem rebellionem sopit. v. 53 *seq.* Seleucienses, sæviante in eos Hermea, humaniter tractat. 54, 9 *sqq.* expeditionem suscipit adv. Artabazanem. 55. movente Apollophane medico, Hermeam occidi curat. 56. ab expeditione adv. Molonem suscepta domum redit. 56, 14. nuncios ad Achæum mittit, defectionem ejus accusans, et fidem ejus obtinens. 57, 1 *sqq.* 58, 1.

Bellum Cœlesyriacum adv. Ptolemæum Philopatorem instaurat; Seleuciam ad mare oppugnat, et in deditiorem accipit. v. 58—61. fauces ad Gerra et Brochos, tum ad Berytum occupat; et Tyrum ac Ptolemaidem, a Theodoto traditas, accipit. v. 61 *sq.* iv. 37, 5. legationibus Ægyptiorum, dum illi bellum parant, differri se patitur. v. 63 *seqq.* et induciis factis cum Ptolemæo, exercitum in hiberna reducit. 66. per hiemem legationibus agere cum Ptolemæo pergit. *ibid. et cap. seq.*

anno insequenti, terra marique bellum iuchoat, Nicolaum ex angustiis ad Platanum et Porphyreonem depellit; Phi-

loteriam, Scythopolin, Atabyrium, Abila, Gadara, Rabbatamana capit, et majori parte Cœlesyriæ in potestatem redacta, Ptolemaidem hibernatum concedit. v. 68—71. *coll. cap.* 29, 8.

insequente anno, Pugna ad Raphiam victus, pacem a Ptolemæo petit et accipit, tota rursus Cœlesyria et Phœnicia Ptolemæo decedens. v. 79—87.

Antiochus ad bellum adv. Achæum rebellem se accingit, facta cum Attalo societate. v. 87, 8. 107, 4. Achæum Sardibus oppugnat; vii. 15. et urbe potitur, Lagoræ audacia 18. Achæum dolo capit et supplicio adficit, arceque Sardium potitur. viii. 22 *sq.*

Xerxem, Armosatæ regulum in Mesopotamia, confirmat in regno, et sororem suam ei in matrimonium dat. viii. 25. per Mediam adv. Arsacen in Parthiam ducit exercitum; et inde, superato Labo monte, in Hyrcaniam. x. 27—31. ex Hyrcania Bactrianam petit, Euthydemum regem acie vincit, et pacem ei dat. x. 48 *sq.* xi. 34. in pugna cum Bactrianis inprimis fortiter se gessit. x. 49, 9—14. inde Indorum fines ingressus, amicitia cum Sophagæseno rege renovata, per Arachosiam, Drangianam, Carmaniam, victor domum redit. xi. 34, 11 *sqq.*

expeditionem suscipit in Arabiam Felicem, et Gerræis libertatem confirmat; inde Seleuciam redit. xiii. 9.

regnante in Ægypto pupillo Ptolemæo Epiphane, Antiochus cum Philippo conjurat de partiendo Ægypti regno. xv. 21, iii. 2, 8. ex fœderis lege, com meatu Philippo suppeditare tenetur Antiochus. xvi. 1, 8.

Scopa. Ptolemæi duce, ad Panium victo, potitur Antiochus Palæstina et Hierosolymis. xvi. 18 *seq.* 39, 3 *sqq.* Gazam obsidet, xvi. 18, 2. et devastat. xvi. 40, 1. Duos Antiochi M. filios, utrumque Antiochum nomine, interfuisse pugnae ad Panium statuit Zeno historicus, cum unus tantum fuerit; xvi. 18 *seq.* (*scil. minor filiorum, qui Epiphanes cognominatus est: major fuit Seleucus, cognomine Philopator; quorum statim hic, dein ille patri in regnum successit.*)

Bellum Romanorum Antiochicum, ὁ 'Αντιοχικὸς πόλεμος, iii. 32, 7. ὁ κατ' 'Αντίοχον καὶ 'Ρωμαίους, iii. 7, 1. idem Asiaticum, ὁ ἀπὸ τῆς 'Ασίας Ἀχαιοῖς καὶ 'Ρωμαίοις ἐκκινουμένης πόλεμος, iii. 3, 2. Antiochica tempora, οἱ 'Αντιοχικοὶ καιροί. xxv. 9, 3. Ejus belli causa, prætextus, et initium. iii. 7, 1—3. occasionem ei

ET GEOGRAPHICUS.

dedit bellum Philippicum et Aetolicum. iii. 82, 7. xviii. 22, 2.

Antiochus cum exercitu Syria egres-
sus, versus Europam tendere videbatur,
et suspectus erat Romanis. xviii. 22, 3.
26, 2. 28, 10 *sq.* ejus classem præter-
navigare se non passuros declarant
Rhodii. 24, 11. Antiochi legatis, qui
Corinthus venerant, mandata dat T.
Quintius cum collegis. xviii. 30, 1—4.
Epheso urbi inhiat Antiochus. 32, 1 *sq.*
eamque occupat, et inde Aetolis opem
pollicetur. xx. 11, 2. *coll. c.* 10, 16.
aliasque Aetolidis et Ioniæ urbes occu-
pat. xxi. 10, 4. 11, 2. in Thraciam
abit, et Lysimachiae postulata legato-
rum Romanor. audit, jus suum in Cher-
sonnesum et Thraciæ oram defendit;
et, cum Ptolemæo non solum amicitiam
sed et adfinitatem se contracturum, ait.
xviii. 32, 3 *sq. et cap.* 33 *seq.*

ab Aetolis accitus Antiochus adv.
Achæos et Romanos, trajicit in Eu-
ropam; sed e Græcia ejectus, et acie
victus, cedit omni Asia cis Taurum. iii.
3, 3 *sq.* Demetriadem cum classe ad-
pellit. iii. 6, 4. 7, 3. consultat cum
Aetolis. xx. 1, legatos mittit ad Eucrotos.
xx. 2. Chalcide legationes excipit Epi-
rotarum et Eleorum. 3. Thebis eum
non recipiunt Bæoti. 7, 5. Chalcide
nuptias celebrat. xx. 8. *ad Thermopylas*
vincitur a M? Acilio. Spicileg. Reliq.
ex lib. xx. Antiochi classis *ad Chium*
vincitur, a C. Livio. xxi. 1, 1.

Antiochus agrum Pergamenum in-
cursat, mox vero de Pace agere conatur
cum L. Emilio, classis præfecto; qui
eum non audit, movente Eumene. xxi.
8. agrum Elæensem et Thebes campum
vastat. 8, 10 *sqq.* Prusiam frustra ad par-
tes suas trahere studet. 9. pugna navali
ad Myonesum vincitur a Lucio Emilio
Regillo. 9, 13. et 10, 1. xxii. 7, 16.
inde tardior factus, ad Scipiones de
Pace legatos mittit, quæ tamen non
convenit. xxi. 10—12. acie victus a
Scipionibus, (xxii. 8, 8.) pacem petit,
quæ ei datur. xxi. 13. Pacis leges. xxi.
14. confirmatæ a senatu populoque
Rom. xxii. 7. formula Fæderis. xxii. 26.

Antiochus, cum initio ad res ma-
ximas suscipiendas idoneus visus esset,
(xi. 34, 14 *sqq.*) processu temporis se
ipso et hominum expectatione inferior
adparuit. xv. 37.

Antiochi M. filia Cleopatra, uxor
Ptolemæi Epiphanis, mater Ptolemæi
Philomet. et Physconis. xxviii. 17, 9.

Antiochus Epiphanes, Antiochi M. filius,
frater minor Seleuci Philopatoris, rex
Syriæ. xxxi. 12, 1 *sq.* ob male sanum

ingenium *Επιφανής* potius quam *Σε-
λευχός* cognominandus. xxi. 10.

cum Ptolemæus Philometor ad Coe-
lesyriam ei eripiendam (*cf.* xviii. 1, 2
sq.) se compararet, prævenit eum, et
Aegyptum invasit. xvii. 17, 1 *sq.* ad
Pelusium callido dolo usus est. 17, 3.
legatos Romam mittit de eo bello.
xviii. 1. Aegyptum occupat. xviii.
16, 1. legationibus Græcarum civita-
tum respondet, pro Ptolemæis fratribus
apud ipsam deprecantibus. xviii. 16
seq. Memphi Naucratis, inde Alexan-
driam petit; xviii. 17, 11. eamque
oppugnat et propemodum capit. 18, 1.
xxix. 1, 1. Romam rursus legatos
mittit. xviii. 18.

ad belli societatem adv. Romanos
invitatur a Perseo. xxix. 3, 8 *seq.* libe-
ralis in Græcos. xxix. 9, 13. xviii.
18, 3.

magnificam Pompam ducit et ludos
celebrat ad Daphnen in Syria; xxxi. 3
seq. ex eis opibus, quas Ptolemæo Phi-
lometori puero abstraxerat. 4, 9.

Ti. Gracchum legatum Rom. magna
dexteritate excipit. xxxi. 5. Antiocho
et Eumeni diffidit senatus Romanus.
xxx. 6, 5. 9, 6 *sqq.*

Dianæ templum in Elymaide spoliare
frustra conatus Antiochus Epiphanes,
moritur Tabis. xxxi. 11. regnum ejus,
cum Demetrio Seleuci filio deberetur,
puero Antiochi firmandum censet sena-
tus Rom. xxxi. 12, 6.

Antiochus *Eupator*, Epiphanis filius,
puer; cui regnum post patris obitum
firmant Romani, cum tamen ad Deme-
trium potius pertineret. xxxi. 12, 7 *sq.*
regnum ei administrat Lysias. xxxi. 19,
2.

Antipater, amicus Philippi Amyntæ filii;
per eum Philippus ossa Atheniensium,
in pugna Chæronensi occisorum, Athe-
nas mittenda curavit. v. 10, 4.

prælio victis ad Lamiam Græcis, pes-
sime accepit Athenienses aliosque Græ-
cos. ix. 29, 2. soli Aetoli oculos contra
eum adtollere ausi sunt. ix. 29, 4. 30, 3.

in Antipatrum regem multa contu-
meliose in sua historia scripsit Demo-
chares. xii. 13, 8.

Antipater, Antiochi Magni fratris filius,
equitum præfectus Antiochi. v. 79, 12.
82, 9. legatus de pace mittitur ad
Ptolem. Philopat. post pugnam ad Ra-
phiam. v. 87, 1 et 4. equitibus Ta-
rentinis præest in pugna ad Panium.
xvi. 18, 7. legatus de pace mittitur ad
Scipiones. xxi. 13, 4. 14, 9. Romam.
xxii. 7, 1 *sqq. et vs.* 14.

Antipatria, ἡ Ἀντιπάτρου, oppidum Phœ-

INDEX HISTORICUS

- batidis, in Dassaretia, in extremitate Macedoniae. Eam sibi adjunxerat Scerdiladas, eandemque recepit Philippus. v. 108, 2 et 8.
- Antiphanea, Bergæus, scriptor rerum incredibilium. xxxiii. 12, 10. sed istud Fragmentum referri debuerat ad xxxiv. 8, 10. Conf. Berga.
- Antiphates, Telemnæsti filius, Gortynius, legatus Cretensium ad Achæos, auxilia petens ad bellum cum Rhodiis. xxxiii. 15.
- Antiphilus, Prusiæ legatus Romam. xxxii. 26, 4.
- Antipolis, Ἀντίπολις, Massiliensium urbs et colonia, obsessa a Liguribus. xxxiii. 4, 2.
- Antisthenes Rhodius, particularis Historiæ Scriptor probatus, in quo tamen nonnihil reprehendit Polybius. xvi. 14, 2 sqq. 15, 8.
- Antitalces, Gortynius Cretensis, pater Cydæ cosmi. xxiii. 15, 1.
- Antium, oppidum maritimum Latii. iii. 24, 16. vide Antias populus.
- Antonius, tribunus plebis, legatos Rhodiorum in senatum introducit, postquam prætorem, de bello Rhodiis inferendo legem ad populum ferentem, de rostris detraxerat. xxx. 4, 6.
- Aous, Ἀῶς, (mendose vulgo omnes Ἀῶς) Illyriæ amnis, prope Apolloniam in Ionium mare se exonerans. v. 110, 1. ad Aoum fluvium Molossi, ponte intercepto, progredi in Thessaliam prohibent A. Hostilium cos. xxvii. 14, 3.
- Apamea, Ἀπάμεια, urbs Syriæ. Ibi coguntur copiæ Antiochi Magni. v. 45, 7. rursus. v. 50, 1.
- Apameam ab exercitu, postulante Hermea, remittitur Epigenes. v. 50, 6. Sic nempe ibi, εἰς Ἀπάμειαν, ex uno recentissimo cod. edidit Casaub. pro εἰς ἱμάτιον, quod ex εἰς χιμᾶδιον corruptum videri potest; nisi fortasse bene habet ἀναχωρήσαντος εἰς ἱμάτιον, cum ad pallium rediisset, id est, quum bello excessisset; quemadmodum Romani dicebant, ad togam redire.
- custos arcis Apameæ, Alexis. v. 50, 10. Apameæ, mulieres uxorem Hermeæ, pueri filios ejus, occidunt. v. 56, 15.
- Apamea Phrygiæ. xxii. 24, 9 et 12. 25, 6 et 9. 26, 8. 27, 1. elephantess Apameæ. xxii. 26, 11. An intelligenda Apamea Syriæ?
- Apasiacæ. Vide Aspasiacæ.
- Apaturius, Gallus, occidit Seleucum, Callinici filium, in Asia cis Taurum. iv. 48, 9.
- Apeaurus; mendosa vulgo lectio, ut putavi. Vide Apelauros.
- Apega, Nabidis tyranni uxor. xiii. 7, 6. xvii. 17.
- Apelauros, τὸ Ἀπίλαυρον, mons imminens Stymphalo, Arcadiæ oppido. iv. 69, 1. mendose vulgo Apeaurus.
- Apelles, unus e tutoribus Philippo ab Antigono Dosone relictis, iv. 87, 8. præcipua gratia apud Philippum valens, Achæos in servitutem redigere conatur, renitente Philippo et Arato. iv. 76. olim in Antigoni castris cum Achæis versatus erat. 76, 7. Aratos deprimere apud Philippum studet, et malitiose eos calumniatur. iv. 82. et 85.
- calumniarum convictum, suspectum habere cœpit Philippus, licet connivere ei in multis coactus. iv. 86, 8. Taurionem apud Philippum calumniatur, non obrectando, sed laudando. 87, 1 sqq. in potestate sua habet Leontium et Megaleam, et omnem prorsus potestatem ad se rapere studet. 87, 9 sqq.
- conjurat cum Leontio et Megalea de impediendis regis consiliis; ipse Chalcidem se confert. v. 2, 8. 16, 9. ibi subvectionem comineatum prohibere conatur. v. 2, 8. 28, 4. et omnia pro auctoritate agit. v. 26, 3 sqq.
- Chalcide a Leontio advocatur Corinthum. v. 26, 2. ubi magna cum pompa urbem intrat, sed ad regem non familiariter admittitur. 26, 7 sqq. studiose observatur a rege, qui eum sequi se in Phocidem jubet. 26, 16. Corinthum in custodiam mittitur, ubi mox vitam finivit. v. 28, 5 sqq.
- Apelles alius, (fortasse filius superioris) amicus Philippi, filium Philippi Demetrium Romam comitatur. xxiii. 14, 7. xxiv. 1, 5.
- Apenninus mons, δ' Ἀπέννινος. ii. 16, 1. iii. 110, 9. τὰ Ἀπέννινα ὄρη. ii. 14, 8.
- Apenninus et Alpes sese contingunt supra Massiliam, ii. 14, 8. 16, 1. mediam Italiam in longitudinem secant Apenninus, et ad fretum usque Siculum pertinet. ii. 16, 4. Apenninum superans Hannibal, ex Apulia in Samnium transit. iii. 90, 7.
- Aper. Aprum ferens, Tarentum Hannibali prodit Philemenus. viii. 31. apri venationem adamavit Polybius. xxxi. 22, 3.
- Aperantia, Ἀπεραντία vel Ἀπεραντία, urbs et regio Thessaliæ; quam, cum Etolorum esset, recepit Philippus. xx. 11, 12. eandem Philippo rursus eripiunt Etoli. xxii. 8, 3 et 5.
- Aphtheratus, a Masanissa deficit. xxxii. 2, 7.
- Apia. Apia campus, τὸ Ἀπίας πεδίον, in Mysia vel Phrygia. v. 77, 9.

Apis, ὁ Ἄπης, portus Ægypti. xxxi. 25, 8. 26, 2.

Apocleti, οἱ Ἀποκλήται, sanctius concilium Ætolorum. iv. 5, 9. xx. 10, 13. cum triginta Apocletis consultat Antiochus. xx. 1, 1. iidem οἱ Ἀρχοντες vocantur xxi. 2, 7. coll. 2, 2.

Apodoti, Ἀποδοται, populus Ætolicus, non Græcus xvii. 5, 8.

Apollinis templum; (conf. Pæanium.) Amyclia. v. 19, 3. Apollinis Carnei templum. v. 19, 4. Cynii Apollinis delubrum Temni. xxxii. 25, 12. Delphici Apoll. templum. xl. 11, 1. Thermi templum Apollinis a Philippo vastatum. xi. 4, 1.

coram Apolline ictum sedes Philippi et Hannibalis. vii. 9, 2. Apollinis Hyacinthi tumulus Tarenti. viii. 30, 2. sacrum Apollinis agrum Sicyoniis redimit Attalus. xvii. 16, 1.

Apollodorus, Susianæ præficitur ab Antiocho post Diogenem. v. 54, 12.

Apollodorus, tyrannus Cassandrea, Macedoniæ urbis, quæ olim Potidæa; passim a Scriptoribus cum Phalaride collatus. vii. 7, 2. Diodor. Sicul. Excerpt. Vales. p. 354. Seneca de Ira ii. 5. de Benefic. vii. 13. Adde quos laudavit Heinsius ad Ovid. Lib. ii. ex Ponto. Epist. 9. vs. 43.

Apollodorus, scriba Philippi regis, adest ei in colloquio cum T. Quintio. xvii. 1, 2. 8, 7.

Apollodorus, Bæotorum legatus ad Achæos. xxiv. 12, 5.

Apollonia, ἡ Ἀπολλωνία, ἡ τῶν Ἀπολλωνιατῶν πόλις, urbs Illyriæ Græcæ ad mare Adriaticum, prope ostia Aoi fluvii. v. 110, 1. xxxiv. 12, 6.

Apolloniæ auxilium adv. Illyrios petunt ab Ætolis et Achæis. ii. 9, 8. Romanis se tradunt. ii. 11. ad Apolloniam Panicus terror invadit classem Philippi, ad nuncium classis Romanæ Apolloniam tendentis. v. 109, 6. 110, 1 sqq.

in fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Apolloniam tenere sinerentur. vii. 9, 13.

Apolloniæ, Assyriæ urbs, in Apolloniaticide regione. Eo pervenit cum exercitu Antiochus M. in expeditione adv. Molonem. v. 52, 3 et 7. Conf. Apolloniatis.

Apollonia Cretæ. Sæva Cydoniatarum perfidia in Apolloniatas, fœderatos et amicos. xxvii. 16.

Apollonias vel Apollonis, uxor Attali, Cyzicena, honorata a quatuor filiis. xxiii. 18.

Apolloniatis regio, ἡ Ἀπολλωνιάτις χώρα, in Assyria, a meridie Media; (nomen habens a principe urbe, Apollonia, de qua supra) v. 44, 6. Conf. v. 54, 7. ea potitur Molo, qui ab Antiochi imperio defect. v. 48, 2. 51, 5. in ea Antiochus prælio vincit Molonem. 52 sqq.

Apollonidas vel Apollonides, Sicyonius, dona Eumenis aliorumque regum generose respuenda censet. xxiii. 8, 1. (ubi mendose vulgo Apollonius legebatur) legatus Romam mittitur ad rationem reddendam eorum quæ Spartæ gesta erant ab Achæis et Philopæmenis. xxiii. 11, 6. 12, 1. ejus sententia moderata intuitu Romanorum, bello Persico. xxviii. 6, 2 et 6.

Apollonides, quæstor Lacedæm. nefarie occisus a Chærone. xxv. 8, 6.

Apollonides et Apollonius, Clazomeniorum legati in Ægyptum. xxviii. 16, 5.

Apollonius mendose vulgo legebatur. xxiii. 3, 1. pro Apollonides.

Apollonius, Clazomeniorum legatus in Ægyptum. xxviii. 16, 5.

Apollonius, familiaris Demetrii, Seleuci filii, Romæ obsidis; xxxi. 19, 6. 21, 2. filius Apollonii ejus, qui plurimum gratia valuerat apud Seleucum. 21, 3.

Apollaphanes, Antiochi M. medicus, Seleuciensis, (v. 58, 3.) monet Antiochum de occidendo Hermem. v. 56. hortatur eundem, ut, priusquam Cœlesyriam invadat, Seleuciam, imperii sedem, Ptolemæo eripiat. v. 58, 3 sqq.

Appius. vide Claudius.

Apron, Ἀπρων, fluvius Liguriæ. xxxiii. 8, 2. nisi pro Ἀπρωνα legendum Οὐάρον, Varum.

Apteræi, Ἀπτεργαῖοι, Cretenses. Eos Cnossiorum societati renunciare cogerunt Polyrrenii et Lampæi. iv. 55, 4.

L. Apuleius, legatus Romanor. in Asiam, ad inspiciendas res Attali et Prusiæ. xxxii. 26, 5.

Apulia; Apuli. ἡ Ἰαπωνία; οἱ Ἰάπωνες.

Apuli (Ἰάπωνες) et Messapii, in sociis Romanor. bello Gallico Cisalp. ii. 24, 11. Apulia (ἡ Ἰαπωνία) in tria nomina (id est, in tres partes) distincta, in Dauniam, Messapiam (et Peucetiam: nisi forte tertia pars intelligenda est Apulia proprie sic dicta; quod inde colligi posse videtur, quod ii. 24, 11. distinguuntur Ἰάπωνες et Μεσσηπῖοι.) iii. 88, 3 sq.

Apulos vel Appulos in Lat. vers. scripserat Casaub. iii. 91, 5. ubi Græca

exempla mendose (ut videtur) Δαύνης habent, fortasse pro Καυδίνε.

Apuliam in vers. Lat. cum Casaub. scripsimus v. 108, 9. et Apuliam Dau-
mam cum eodem ix. 7, 10. ubi Græcum
exemplar non nisi Δαυνίαν habet.

P. Apustius, Romanorum legatus ad ju-
niorem Ptolemæum. xxxii. 1, 4.

Aquæ inopia capitur ab Antiocho M.
urbs Rabbatamana. v. 71, 9 sq.

aquam qui derivasset in terram in-
cultam, eum per quinque generationes
immunem eam terram colere siverunt
Persarum reges. x. 28, 3.

aqua intercute laborantibus similes
sunt avari. xiii. 12, 6.

Aquileia, ἡ Ἀκυληία. divites in ejus vi-
cinita venæ auri. xxxiv. 10, 10 sqq. di-
stantia urbis a Iapygio promontorio.
cap. 11, 8.

Arabia, Ἀραβία. Arabiæ (*desertæ et
Petrææ*) populi partim sponte se ad-
jungunt Antiocho M. partim vi ab eo
subiguntur. v. 71.

Arabes, in acie Antiochi ad Raphiam.
v. 79, 8. 82, 12. 85, 4.

in eam Arabiæ Felicis partem, quæ
sinui Persico adjacet, expeditionem su-
scipit Antiochus Magnus. xiii. 9. Po-
puli ejusdem regionis, Chatteni, Gerræi
&c. *ibid.*

Arachosia, ἡ Ἀραχωσία, Asiæ regio, in-
ter Drangianam et Indiam. Per eam,
ex India veniens, profisciscitur Antio-
chus. xi. 34, 13.

Arachthus, Ἀραχθός, Epiri fluvius, Am-
braciæ muros præterfluens. xxii. 9, 4.
*Mendose Ἀραχθός cod. nostri. τὸν Ἀρά-
θοντα ex Livio erat editum.*

Aradii, Ἀράδιοι, partim urbem insulam-
que habitantes, partim oppositam con-
tinentem in Phœnicia; eos in societa-
tem accipit Antiochus Magnus. v. 68,
7. in eorumdem ditione est Marathus
oppidum. *ibid.*

Aranacæ, Ἀρανάκαι. Sic olim ex MStis
editum erat xxxv. 2, 4 et sqq. pro
Ἀρανάκαι, Aravacæ, quod vide.

Ἀραρός, Arar. Sic ex conject. ediderat
Casaubonus iii. 49, 6. pro Ἰσάρος.

Aratus, Sicyonius, senior.

ejus Commentarii historici ubi desi-
nunt, inde historiam incipit Polybius.
i. 3, 2. iv. 2, 1 sq. Sunt illi com-
mentarii inprimis veri et dilucidi. ii.
40, 5.

virtutes et vitia ingenii et indolis
Arati. iv. 8.

Aratus dux et auctor instaurati fœ-
deris Achaici et concordiae Peloponne-
siorum. ii. 40, 2. vicesimo ætatis anno

Sicyonem a tyranno Nicone liberavit,
(iv. 8, 4. x. 25, 3.) et fœderi Achaico
adtribuit; prætor iterum, Acrocorin-
thum cepit, et Corinthios moxque
etiam Megarenses fœderi Achaico ad-
junxit; tyrannis Peloponnesi, et Anti-
gonii Gonatæ dominationi, Ætolorum-
que cupiditati fortiter se opposuit. ii.
43

Arati prudentia omnibus mederi no-
vit difficultatibus, et consilia hostium
in contrarium vertere. ii. 45, 5 sq. 46.
iv. 8, 1 sqq. idem Aratus ad bellum
aperte gerendum parum idoneus. iv. 8,
5 sqq. πολιτικώτερος ἢ στρατηγικώτερος.
iv. 19, 11.

molitur societatem cum Antigono,
Philippi tutore. ii. 47 sqq. multa si-
mulare et dissimulare cogitur, neque
omnia in Commentariis suis referre
potuit. 47, 10 sq.

Argos capit, quod Cleomeni se tradi-
derat. ii. 53. coll. 59, 8. Aratum de-
fendit Polybius contra Phylarchi ca-
lumnias de crudelitate ejus adv. Manti-
nenses et Aristomachum Argivum. ii.
56 sqq.

Aratus, prætor designatus post Ti-
moxenum, iv. 6, 7. quinto die ante
legitimum tempus init prætorum, Mes-
seniis contra Ætolos opem laturus. iv.
7, 8 sqq. ad Caphyas sua imprudentia in-
feliciter pugnat cum Ætolis. iv. 10—12.
accusatus apud Achæos, culpam depreca-
tur, et liberaliter absolvitur. 14.

Philippo moderationem suadet in La-
cedæmonios; iv. 24, 3. et alias semper
meliora eidem suasit. v. 12, 5 sqq. vii.
11. et 13 seq. ix. 23, 9. cum Philippo,
iterum in Peloponnesum veniente, deli-
berat Corinthi. iv. 67, 8.

Apelli, Achæos jugo subdere conanti,
resistit Aratus. iv. 76, 8 sq. Aratum
apud Philippum, merito maxime eum
facientem, de statu dejicere Apelles co-
natur. 82, 2 sqq. Aratos apud Philip-
pum denuo calumniatur Apelles, sed
illorum innocentiam patefacit Amphida-
mus Eleus. 85 sq. præcipuam Aratorum
rationem habet Philippus, cognito
Apellis et Leontii delicto. v. 1, 8.
Aratus resistit Leontio, successum ex-
peditionis Thermicæ impedire conantem.
v. 7, 4. post reditum Limnææ lapidibus
petitur a Leontio et Megalea, et mox
eos criminum admissorum convincit in
consessu amicorum Philippi. v. 15 sq.

apud Aratum Sicyone divertit Phi-
lippus. v. 27, 3. prætor rursus creatur
Aratus post Eperatum. 30, 7. 91 sqq.
militiam instaurat. 91. protegit Achæos

ET GEOGRAPHICUS.

adv. Lacedæmonior. Kleof. et Ætolorum incursiones. 92. dissidia Megalopolitanorum componit. 93. cum Ætolis agit de pace. v. 103.

Philippo rectum dat consilium de Ithomata arce Messeniis reddenda. vii. 11. lento veneno necatur a Philippo, Taumonis opera. viii. 14. post mortem, ut heros, cultus ab Achæis. *ibid.* vs. 7. Honores ejus apud Romanos, post Corinthi excidium, vindicat Polybius. xl. 8, 10.

Cynætham urbem prodicione capturus, ausu exciderat, quod diei horam non observaverat. ix. 17.

Aratus junior, Arati filius.

a patre mittitur ad Antigonom *Dosonem*, firmandæ societatis causa. ii. 51, 5. Prætor creatur Achæorum. iv. 37, 1. cunctator et segnis ad bellum. iv. 60. copias conjungit cum Philippo. iv. 70, 2. prætura abit. v. 1, 1 *sq.*

legatus Achæorum nominatur ad Ptolem. Epiph. cum Lycorta et Polybio. xxv. 7. Romam legatus mittitur cum Callicrate, in causa exsulum Spartanorum. xxvi. 1, 8.

Aravacæ, Ἀραυάκαι (*rectius* Ἀραουάκαι) populus Celtibericus; bello gesto cum Romanis legatos Romani mittunt. xxxv. 2 *seq.* *Vide cap.* 2, 4.

Araxus, ὁ Ἀραξος, Elidis promontorium. iv. 59, 4. 65, 10.

Arbitrio Romanorum se permittere. *vide* Fides.

Arbo, ὁ Ἀρβων, urbs Illyrici. ii. 11, 15. *nisi* Narbona *vel* potius Narona *legendum*.

Arbucala, ἡ Ἀρβουκάλη, urbs magna Vaccæorum in Hispania, vi capitur ab Hannibale. iii. 14, 1.

Arbusticum vinum Capuæ. xxxiv. 11, 1.

Arcades, οἱ Ἀρκάδες, Crætæ civitas, cum aliis desciscit a Cnossiorum societate ad Lyctios. iv. 53, 6.

Arcadia, Ἀρκαδία. ii. 54, 2. Arcades, Ἀρκάδες. (*Ἀρκάδιος cum Palmerio posui* iv. 77, 8. *pro* Ἀχαΐας, *quod* dabant *edd. et MSti*) ab occasu hiberno Arcadiæ, est Triphylia. iv. 77, 8.

Arcades, major per se populus quam Achæi stricte sic dicti. ii. 38, 3. Arcades et Lacedæmonii, duo maximi populi Peloponnesi. iv. 32, 3. virtutis fama fruuntur Arcades, cum ob humanitatem, tum ob pietatem in Deos. iv. 20, 1 *sq.* ab eorum institutis desciverunt Cynæthenses, et efferati sunt. 20, 2 *sq.* 21, 5 *sqq.* Musicæ et saltationis studium, ad molliendam morum austeritatem Arcadibus necessarium. iv. 20, 3 *sqq.* *et* 21. Arcadibus auctor fuerat

Epaminondas condendæ Megalopolis, et sinceræ societatis perpetuo cum Messeniis colendæ, 22, 10. pariter Arcadas et Messenios ad concordiam hortatur Polybius. *ibid.* *et* 33, 10 *sqq.*

inscriptio in honorem Arcadam in columna ad aram Jovis Lycæi Messenæ. iv. 33, 2 *sq.* Arcadia, velut altera patria Messeniorum, ob fidem Arcadam in Messenios, a Lacedæmonis inique habitos. 33, 4 *sqq.*

Arcadica fabula, Ἀρκαδικὴ μῦθος, de hominibus in lupos versis. vii. 13, 7.

Arcas; ejus filius Triphylus. iv. 77, 8.

Arcesilas Philosophus, x. 25, 2.

Arcesilaus, legatus exsulum Spartanorum Romam, a piratis captus et occisus. xxiv. 11, 1 *sq.*

Arcesilaus, Megalopolitanus, bello Persico tempori serviendum censet intuitu Romanorum. xxviii. 6, 2. *et* vs. 8.

legatus Achæorum ad conciliandos inter se reges Antiochum Epiph. et Ptolemæos. xxix. 10, 6.

Arcesine, ὁ Ἀρκισίνος. *Fragm. hist.* 7.

Archedamus, Ætolus, præfectus equitum in exercitu T. Quintii. xviii. 4, 5. bello Ætolico ad M? Acilium mittitur cum Pantaleonte, inducias petiturus. xx. 9, 1. ejus et Pantaleontis fidem Romanis suspectam facit Lyciscus. xxviii. 4, 8. *ubi perperam (ut videtur) Ἀρχιδάμου vulgo legitur pro* Ἀρχιδάμου, *in quam scripturam consentiunt superioribus locis libri. Verumtamen memoratur et* Archidamus Ætolus, Pantaleontis filius, iv. 57, 7. *et is quidem ab hoc utique diversus, at hujus fortasse avus, aut certe ex eadem familia. Ceterum parum inter utramque scripturam interesse videtur, et idem nomen utroque modo potuit efferri.*

Archedicus, Comicus, perstringit Democharem historicum. xii. 13, 6.

Archias, Cypri præfectus Ptolemæorum nomine, insulam Demetrio vult prode; sed deprehensus, suspendio vitam finit. xxxiii. 3.

Archicrates, sodalis Diæi, Achæorum prætoris qui patriam perdidit. xl. 4, 9.

Archidamus, Eudemidæ filius, rex Spartæ, duos reliquit filios ex Hippomedontis filia, qui a Spartanis post mortem Cleomenis regis præteriti sunt, quamquam ad eos jus regni pertinebat. iv. 35, 13 *sq.* idem metu Cleomenis, Sparta aufugerat, et Messenæ exsulaverat; deinde, ficta Cleomenis reconciliatione confisus, cum Spartam repeteret, a Cleomene occisus est. v. 37, 1 *sqq.* viii. 1, 3 *sqq.*

Archidamus, Pautaleontis filius, Ætolus, (*vide supra in fine artic. Archedamus.*)

- cum Dorimacho et Alexandro in Ægiram, Achaiae oppidum, per prodicionem irrupit. iv. 57, 7. mox cum sociis urbe rursus expulsus, perit. iv. 58, 9.
- Archidamus *alius*, si vera scriptura xxviii. 7, 8. *pariter* Ætolus. *vide* Archidamus.
- Archidamus fortasse legendum xi. 18, 3 et 5. *pro vulgato* ibi Anaxidamus.
- Archimedis ingenium, quavis multitudine manuum efficacius. viii. 5, 3 sqq. 9, 7. *ejus* machinæ. viii. 7—9.
- Archippus, Achæus, in carcerem conjectus a Diaeo prætore, dimittitur ab eodem solutus 40 minis. xl. 5, 4. *cf. cap.* 4, 1.
- Archo, (Ægirates, xxix. 10, 6.) coram Cæcilio Metello defendit res Spartæ gestas ab Achæis prætore Philopœmene. xxiii. 10, 8.
- Ardaxanus fluvius, Ἀρδάξανος, prope Lisum in Illyrico. viii. 15, 2.
- Ardeates, δῆμος Ἀρδεατῶν, civitas maritima Latii, antiquissimis fœderibus Romanor. cum Pœniis comprehensa. iii. 22, 11. 24, 16.
- Ardiaei, *aliis* Ardyæi, populus Illyricus, a Romanis obiter subactus, dum a Dyrrachio interiora Illyrici petunt. ii. 11, 10. 12, 2.
- Ardyes Galli, Ἀρδύς, Κίλτοι, a septemtrione convallis per quem decurrit Rhodanus fluvius. *Fortasse* Ἀῖδύς, Ædues. iii. 47, 3.
- Ardys, vir fortis, equitibus hastatis præfectus in acie Antiochi adv. Molonem. v. 53, 2. cum Diogneto navarcho eximiam operam præstat in oppugnatione Seleuciæ Pieriæ. 60, 4 sqq.
- Ἀργεῖον πεδῖον, id est, Martius campus, inculta Thraciæ regio. xiii. 10, 7.
- Arethon *in vitis libris ex Livio editum erat*, pro Arachthus, quod *vide*.
- Aretium. *vide* Arretium.
- Arcus et Alcibiades, Spartani, exsules veteres a Philopœmene in patriam restituti, ingrati legationem Romam ob-eunt adv. Achæos. xxiii. 11, 7 sq. 12, 2 sq. xxiv. 4, 3.
- Argennum promontorium, τὸ Ἀργεννον, ad fretum quod est inter Chium et Asiam. xvi. 17, 2.
- Argenti metalla ad Carthaginem Novam. xxxiv. 9, 8 sq. eorum inventor Aletes. x. 10, 11.
- argenti excoctio e glebis amne de-
ctis in Hispania. xxxiv. 9, 10 sq. arg-
entum æstimatur decima pars auri
ejusdem ponderis. xxii. 15, 8. argen-
tum optimum Atticum. *ibid. et cap.* 26,
19. *cf.* Talentum.
- argenteæ laminæ, Jovis aræ Thebis detractæ. xxiii. 2, 7. *conf.* Aurum, et Aureus.
- Argolicus sinus, ὁ Ἀργολικὸς κόλπος v. 91, 8. juxta eum protenditur Acte, ἡ Ἀκτὴ. *ibid.*
- Argos, Ἀργός, gen. Ἀργεῖος, dat. Ἀργεῖ. *Sic* v. 16, 6. *cum Reiskio correxi* in Ἀργεῖ, *pro mendoso* Ἰναργεῖ. *Rursus* ii. 54, 1. *perperum veteres libri* eis Ἰεργον *dabant*, *pro* eis Ἀργεῖος. Argivi, Ἀργεῖοι; *inde ipsa urbs* ἡ τῶν Ἀργεῖων πόλις. ii. 53, 5.
- Argivis oppida nonnulla Laconica adtribuerat Philippus, Amyntæ filius. ix. 23, 7. xvii. 14, 7.
- Argivorum tyrannus Aristomachus tyrannidem abdicat, et Argos adtribuit Achæis. ii. 44, 6. mox vero rursus ab eis se separat, et cum Cleomene facit. ii. 60, 6. *conf.* 52, 2. Argos recipiunt Achæi, Aristotelis Argivi opera. ii. 53.
- Argos se confert Antigonus, Peloponnesum intrans. ii. 54, 1. rursus, domum rediens. 70, 4.
- Argivorum fines (τὴν Ἀργεῖαν) incur-sat Lycurgus, et oppida nonnulla capit. iv. 36, 4 sq. Argis hiemat Philippus. iv. 82, 1. 87, 13. Argis eadem pa-traverat Leontius, post Antigoni disces-sum. v. 16, 6. Messenii per Argivorum fines Laconicam petunt. v. 20, 3. Ar-givorum finibus imminet Machanidas Lacedæmonius. x. 41, 2.
- Argos a Philippo repetunt Achæi in colloquio ejus cum T. Quintio. xvii. 2, 5. 6, 8. 8, 9. Argis conveniunt magi-stratus Achæorum. xxiii. 10, 2. xxvii. 2, 11. *Sic et pro* Ἀῖγιον, *quod est* xxviii. 3, 10. *apud Livium est* Argos, *ubi pariter de* Achaicorum magistratu-m conventu *agitur*.
- Argis celebrantur Nemeorum solen-nia. *vide* Nemea. Junonis sacerdotes apud Argivos cum Olympiorum victori-bus comparavit Timæus in sua Historia. xii. 12, 1. *Argiæ sacerdotis filii*, Cleo-bis et Biton. xxiii. 18, 7. Argivorum colonia, Iassus; xvi. 12, 2. item Rhod-us et Soli Ciliciæ. xxii. 7, 11. urbis Argivorum opes miratur L. Æmilius Paullus. xxx. 15, 1.
- Argos Amphiloichicum, τὸ καλούμενον Ἀρ-γός Ἀμφιλοχικόν, xxiii. M. P. distans ab Ambracia. xxii. 13, 12.
- Argyraspides, argenteis clypeis insignes, in exercitu Antiochi. v. 79, 4.
- Ἀργυροπαια, *vide* Arpi.
- Arianus, amicus Bolidis Cretensis, cujus opera utitur Bolis ad decipiendum pro-dendumque Achæum. viii. 18 sqq.
- Ariaracæ. *Vide* Aniaracæ.
- Ariarathes circa Olymp. CXL. suscipit

regnum Cappadociæ. iv. 2, 3. per legatos deprecatur apud Mautium, quod cum Antiocho fecisset; et sexcenta talenta pendit Romanis. xxii. 24, 4 et 7.

cum socio Eumene adv. Pharnacem bellum gerit. iii. 3, 6. xxv. 4 *seq.* cf. c. 2, 6. xxvi. 6, 3 et 15. *Fragm. hist.* 6. pacem facit cum Pharnace. xxvi. 6. controversias cum Gallogræcia disceptat eorum M. Junio legato Romanor. xxxi. 13. cf. c. 12, 13.

Ariarathes, Ariarathis filius, rex Cappadociæ, patri succedit in regnum. xxxi.

14. amicitiam cum Romanis renovat, et diis sacra facit ob Romanorum in se benevolentiam. xxxi. 14 *seq.* ad Lysiam in Syriam mittit, sororis et matris ossa repetens. xxxi. 15. insigne donum Romanum mittit, et scipione et sella eburnea a senatu donatur. xxxii. 3, 3. 5, 1 *seq.*

ab Oroferne, ope Demetrii, pellitur regno. iii. 5, 2. et Romam venit. xxxii. 20. in regnum restituitur, Attali opera. iii. 5, 2. xxxii. 23. depositum Orofernis repetit a Priensibus. xxxiii. 12.

Aribazus, Sardium præfectus. vii. 17, 9. 18, 7. viii. 23, 9. ubi vulgo Aribazus.

Aridices, Rhodiorum legatus ad Byzantium. iv. 52, 2.

Aries. In arietes libramenta plumbi et saxa et stipites e muris dejiciebantur. xxii. 10, 4.

Ariminum, 'Aρίμνον; sed superiores editiones ante Ernestum 'Aρίμνον cum codd. nostris, excepto Aug. qui 'Aρίμνον dat ii. 21, 5. et 23, 5. sed ex emend. ab antiqua tamen manu. 'Aρίμνον habet cod. Vat. et ejus socii iii. 86, 1. 'Aρίμνον corrigere jusserrat Ursinus, cui obtemperavit Ernestus; eodemque modo habet Steph. Byz.

urbs ad Adriaticum mare, in confini- bus Galliæ Cisalpinæ et reliquæ Italiæ, haud procul a Padi ostio. iii. 61, 11. 86, 1 *sq.* ad Ariminum usque progrediuntur Galli Transalpini, a Boiorum regibus conducti. ii. 21, 5. L. Æmilius Cos. cum legionibus Ariminum mittitur. ii. 23, 5. Ariminum conveniunt legiones Ti. Sempronii ex Sicilia dimissæ. iii. 61, 10. 68, 13 *sq.* eodem mittitur Cn. Servilius Cos. ad prohibendum Hannibalem. iii. 77, 2. 86, 1 *sq.* Arimino exercitum in Dauniam ducit idem ad Fabium dictatorem. iii. 88, 8.

Ariobazus. viii. 23, 9. *Vide* Aribazus.

Arisba, 'Aρίσβα, oppidum agri Abydeni,

a Gallis Ægosagis occupatur. v. 111, 5.

Aristænetus Dymæus, 'Aρίσταίνετος, equi-

tatui præfectus sub Philopœmene, in pugna ad Mantinæam. xi. 11, 7.

Aristæmus, 'Aρίσταμος, Megalopolitæ annos. nonnumquam etiam Aristænetus vocatus in libris Polybianis, 'Aρίσταίνετος; (vide xlii. 1, 4.) legatus Achæorum ad colloquium Philippi cum T. Quintio. xvii. 1, 4. 7, 2. immerito pro proditore habitus a nonnullis, quod Achæos ab Ætolis ad partes Romanorum traduxisset. xvii. 13, 7 *seq.*

prætor Achæorum. xxiii. 7, 2. arguit levitatem quam commiserant Philopœmenes et Lycortas in renovatione fœderis cum Ptolemæo. xxiii. 9, 5 *seq.*

Q. Cæcilio, objuranti Achæos et Philopœmenem, tacens adscenditur; xxiii. 10, 3. inde suspectus Achæis. 10, 14 *sq.*

Aristani et Philopœmenis comparatio. xxv. 9.

Aristarchus, Phocænsium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium. xxi. 4, 4.

Aristides et Pericles quamdiu reipublicæ Atheniensium præfuerunt, plurima Athenienses benigne et graviter fecerunt. ix. 23, 6. ejus abstinentiæ laudem superavit L. Æmilius Paulus. xxxii. 8, 6.

Aristides, legatus Antiochi Epiphanis ad Ptolemæum (minorem, ut videtur.) xxviii. 17, 12.

Aristides, pictor, qui Bacchum pinxit. xl. 7, 3.

Aristo. vide Ariston.

Aristocrates, rex Arcadum, a suis occisus ob perfidiam in Messenios admissam. iv. 32, 6.

Aristocrates, prætor Rhodiorum. xxxiii. 9.

Aristocratia, una e tribus reip. formis. vi. 3, 5. quænam sit vera Aristocratia. vi. 4, 3. quomodo nascatur, 4, 8. 8, 1 *seq.* mutatur in Oligarchiam, 8, 4 *seq.* a qua multum differt. 3, 11.

Aristodamus, Achæorum legatus ad gratulandam Romanis ducibus victoriam de Perseo. xxx. 10, 3.

Aristodemus, tyrannus Megalopolitanorum. x. 25, 2.

Aristogiton, Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. v. 94, 6.

Aristomachus, Argivorum tyrannus, (tyrannis prognatus; ii. 59, 1.) mortuo Demetrio, Philippi patre, tyrannidem abdicavit. ii. 44, 3 et 6. 60, 4. mox vero ab Achæis se rursus separavit, et Cleomeni se adjunxit. ii. 60, 6. Cum Aratus recipere Argos et ad Achæos reducere frustra tentasset, 80 primores cives, ut cum Achæis facientes, tortos jugulavit. ii. 59, 7 *seq.* deinde captus ab Antigono et Achæis, Cenchreis mari

- demersus est. 60, 9. de quo supplicio temere multas mendaces tragœdias fecit Phylarchus. 59.
- Aristomachus, Corinthius, Hieronymum Syracusium monet, ut in societate Romanorum maneat. vii. 5, 3.
- Aristomenes, rex Messeniorum, quo regnante gestum est bellum cum Lacedæmoniis, Aristomenicum dictum. iv. 33, 2. *et vs. 5.*
- Aristomenes, Acarnan, putidus Agathoclis adulator; pro eo orans Macedonas, male accipitur. xv. 31, 6 *sqq.* dein regni administrator factus. *ibid. vs. 7.* Scopam et Dicaearchum occidi curavit. xviii. 36 *sq.*
- Ariston, Ætolorum prætor, corpore infirmus, belli curam Scopæ et Dorimacho permittit. iv. 5, 1. 9, 9. nullum esse cum Achæis bellum stulte contendit, quo tempore in Peloponnesum irruerant Ætoli. iv. 17, 1 *sqq.*
- Ariston, Megapolitanus, temporibus cedendum putat intuitu Romanorum, bello Persico. xxxviii. 6, 2 *et 8.* legatus Achæorum ad conciliandos reges Antiochum Epiph. et Ptolemæos. xxix. 10, 6.
- Ariston, Rhodiorum legatus ad Q. Marcium Philippum Cos. in Macedoniam. xxviii. 14, 6.
- Aristonicus, eunuchus Ptolemæi Epiphanis, vir strenuus et bellicosus. xxiii. 17. mercenarios milites e Græcia adduxerat regi. 16, 6.
- Aristophantus, Acarnanum prætor, copias suas jungit cum Philippo. v. 6, 1.
- Aristoteles Argivus, Cleomenis factioni se opponit; et Argos, a Cleomene occupatum, Achæis rursus tradit. ii. 53, 2.
- Aristotelis *Philosophi* traditio de Locrorum origine, verior quam Timæi. xii. 5, 5 *sqq.* 6, 7 *sq.* 8, 2 *sqq.* 12, 5.
- Aristotelem temere probris insectatur Timæus. xii. 9. eum defendit Polybius. xii. 8 *sq.* 23, 8.
- Aristoteles, Rhodiorum legatus Romam de societate. xxxi. 1, 2.
- Arius, ὁ Ἄριος, fluvius Bactrianæ, Tapuriæ *et* Ariæ. x. 49, 1. juxta quem Bactrianos acie vicit Antiochus Magnus. 49, 4 *sqq.*
- Arma. *vide* Gladius, Scutum, Hasta &c.
- armis Romanis Afros instruit Hannibal. iii. 87, 3. 114, 1. arma peditum Romanor. vi. 23. equitum Rom. arma, olim parum commoda, dein ad morem Græcorum in melius mutata. vi. 25. armatura Macedonum et Romanorum inter se collatæ. xviii. 11 *sqq.*
- armorum, non vestium, cultum et elegantiam curare vir fortis debet. xi. 9.
- Armenas, Nabidis filius, Romæ obere moritur. xx. 13, 4.
- Armosata, Ἀρμόσατα, urbs Armeniæ, inter Euphratem et Tigrim, in Pulcro qui dicitur Campo. viii. 25, 1.
- Aromata Arabiæ. xiii. 9, 5.
- Arpi, (ἡ Ἀργύριππα) oppidum Dauniæ in Apulia. Ejus agrum, τὴν Ἀργυρίππην, populatur Hannibal. iii. 68, 6.
- Arpani, οἱ Ἀργυρίππαι, advocant Hannibalem. iii. 118, 3.
- Arretium, urbs Etruriæ, ἡ τῶν Ἀρρητίνων πόλις. Eam obsidere conantur Galli, et ante urbem cædunt Romanos. ii. 19, 7 *sq.* ad Arretium cum exercitu considet C. Flaminius, consul. iii. 77, 1. 80, 1.
- usque ad Arretinum agrum, τὴν τῶν Ἀρρητίνων χώραν, pertinet Liguria. ii. 16, 2.
- Ars. Polybii ætate, omnium rerum in vita utilium Ars quædam inventa erat, certis præceptis constans, et certa ratione nitens. ix. 2, 5. x. 47, 12. *Conf.* Cognitio.
- ars Imperatoria. *vide* Imperator.
- Arsaces, rex Parthiæ, ad Antiochi M. adventum corruptus puteis, et in Hyrcaniam se recepit. x. 28 *sq.*
- Arsinoë, Ptolemæi Philopatoris soror, (eademque uxor, XV. 25, 2.) cum rege ad Raphiam hortatur milites. v. 83, 3. 84, 1. cum eodem Alexandriam redit. 87, 6. Berenices erat filia, mater Ptolemæi Epiphanis, occisa auctore Sosibio, ministro Philammonæ. xv. 25, 2. 32, 7. 83, 11.
- Arsinoë, Lysimachi Thraciæ regis filia, uxor Ptolemæi Philadelphi, mater Lysimachi, occisi opera Sosibii. v. 25, 2.
- Arsinoë, ἡ Ἀρσινόη, urbs Africæ; et urbs Ætoliæ. ix. 45, 1 *sq.* (*Conf.* Arsinoia.) Arsinoënsis, Ἀρσινόης, civis.
- Arsinoës Ætolicæ. ix. 45, 2. xvii. 10, 9.
- Arsinoia, Ἀρσινόια, eadem cum Arsinoë Ætolica. Cæde ibi patrata, gustato cruore, efferantur Ætolorum animi. xxx. 14, 5. *Conf.* ix. 45, 1.
- Artabazanes, potentissimus dynastarum Asiaticorum. v. 55, 2. cum Antiocho, quibus conditionibus ille voluit, pacem fecit. 55, 10. ejus regnum ubi situm. 55, 6 *sqq.* *Conf.* v. 44, 8.
- Artaxerxi regi Persarum in venatione occurrens leo, equum regis corripuit. *Fragm. hist.* 10.
- Artaxias, regulus majoris partis Armeniæ, pace comprehensus inter Eumenum et Pharnacem confecta. xxvi. 6, 12.
- Artemidorus, prætor Syracusanorum cum Hierone. i. 8.
- Artemidorus, scriptor, corrigit Polybi

- errorem.* xxxiv. 10, 11. *Conf.* c. 10, 1.
- Artemisium, locus Elidis. iv. 73, 4. *Conf.* Diana.
- Arx absque muris, Ægira. iv. 58, 7. 1. 80, 4. *Conf.* Liv. xxiv. 8. *de arce Crotonis.*
- As Romanus, ejusque relatio ad obolum Græcorum. ii. 15, 6. vi. 39, 12.
- Ascondas et Neo, Bæoti, Brachyllus majores, Macedonibus faventes. xx. 5, 8 sq.
- Asdrubal s. Hasdrubal, 'Ασδρούβας. Hannonis fil. dux Pœnorum in Africa adv. Regulum. i. 30. in Siciliam missus, Lilybæi milites exercet. 38. ad Panormum ceditur a L. Cæcilio Cos. 40.
- Asdrubal, gener Amilcaris Barcæ, et classis ejus præfectus, succedit Barcæ in Hispaniæ imperio. ii. 1, 9. iii. 12, 3. 13, 3. Hispaniam prudenter administrat; Novam Carthaginem condit. ii. 13. prope urbem extruxisse perhibetur regium palatium, monarchicum adfectans imperium. x. 10, 9.
- ædus facit cum Romanis de Ibero anne non transgrediendo. ii. 13, 7. 21, 11. iii. 27, 9 sq. 29, 3. non tam armis, quam comitate sua in regulos Hispaniæ, auxit Pœnorum imperium. ii. 36, 2. interficitur a Gallo, privatas injurias ulciscente. ii. 36, 1.
- ejus avaritiam et dominandi cupiditatem, causam fuisse ait Fabius secundi belli Punici. iii. 8. eundem, ait idem Fabius, pro lubitu omnia in Hispania gessisse et monarchicum adsectasse imperium. *ibid.*
- Asdrubal, Hannibalis frater senior, *nempe e duobus minoribus.* ix. 22, 2. ei Hispaniæ imperium committit Hannibal, expeditionem in Italiam suscepturus. iii. 33, 6 et 14 sqq. ix. 22, 2. palantes classiarios Romanos cædit. iii. 76, 8 sqq. Carthagine novâ hibernat. 76, 11. 95, 2. ad Iberi fluvii ostia, prælio navali vincitur a Cn. Scipione. iii. 95, 8. 96. urbem nescio quam in Carpetanis obsidet, quo tempore Carthaginem Novam petit Scipio. x. 7, 5. a Scipione prælio victus ad Bæcula, ad Tagum se recipit, et inde versus Pyrenæum. x. 38 sq. 40, 11.
- ex Hisp. in Italiam transgressus, prælio vincitur a Livio et Nerone Coss. xi. 1. mors ejus et encomium. 2.
- Asdrubal, ministeriis militaribus in exercitu Hannibalis præfectus. iii. 66, 6. 93, 4.
- Asdrubal, nescio an idem cum præcedente, rem labantem Hannibalis ad Gerunium sustinet. iii. 109, 6. laevo cornu præest in Pugna Cannenal. iii. 114, 7. in ea pugna prudenter fortiterque rem gerit. 116, 6 sqq.
- Asdrubal, Gesconis vel Gisconis filius, dux Pœnorum in Hispania; insolenter se gerit; ab Indibil, amico Pœnorum, magnam pecunie vim et filias obseides exigit. ix. 11. x. 36, 6 sqq. in Lusitania circa Tagi ostium versatur. x. 7, 5. 38, 3. pugna ad Ilipam vincitur a Scipione. xi. 20—24.
- ejus filia *Sophonisba*, uxor Syphacis. xiv. 1, 4. 7, 6. ejus castra incendit Scipio, et magnam caedem edit. xiv. 1—5. cum reliquis exercitus Carthaginem profugit. xiv. 6, 3. *coll. vs.* 13. unde ad novas contrahendas copias mittitur. *ibid.* victus acie in Magnis Campis, cum reliquis copiarum Carthaginem redit. xiv. 8.
- Asdrubal, præfectus classis Pœnorum, ad Uticam insidiantis legatis Scipionis Carthagine redeuntibus. xv. 2.
- Asdrubal, dux Pœnorum, Carthagini præfectus tertio bello Punico, per Gullussam cum Scipione agit, multa statim cum arrogantia; deinde supplex ad victoris genua provolvitur. xxxix. 1—3.
- Asia, una e tribus terræ partibus, inter Nilum et Tanaum comprehensa. iii. 37, 2 sqq. Asiæ longitudo. xxxiv. 7, 9.
- Asiæ res gestas ante Ol. CXL. multi scripsere, ut non opus habuerit Polybius, altius eas repetere. ii. 37, 6. Asia cis Taurum excedit Antiochus. iii. 3, 4. Asia, per Alexandri dominatum, patefacta est itineratoribus. iii. 59, 3. Asiæ ora maritima, a Pamphilia usque Hellespontum, in regum Ægypti fuit potestate. v. 34, 7.
- Asiæ dynastæ, Lysanias, Olympicus, Limnæus. v. 90, 1.
- Asina, vel Asine, ἡ Ἀσίνη, oppidum munitum Laconicæ. iv. 19, 5.
- Asine, Ἀσίνη, Messeniæ oppidum. xviii. 25, 7. *ubi quidem Asium, Ἀσίον, dabant edd. et MSti.*
- Asinus in theatro traducitur Athenis. xii. 13, 11.
- Asium; vid. Asine Messeniæ.*
- Aspasiacæ, sive Apasiacæ, Ἀσπασιάκας s. Ἀπασιάκας, Nomades, sedes inter Oxum et Tanaim habentes; ubi Oxus fluvius terram subit, sicco pede cum equis eum superantes, in Hyrcaniam transeunt. x. 48.
- Aspasiarus, Medus, Medis præfectus in exercitu Antiochi. v. 97, 7.
- Aspasius, Eleus, bello captus a Lyco, præpore Achæorum. v. 94, 6.
- Aspendus, (Ἀσπιδός) urbs Pamphyliae.*

Aspendii (Ἀσπίδια) copias jungunt Garsyeridi pro Pedlenissensibus adv. Selgenses. v. 73, 3 sq.

Aspendios ad obsequium redigit Cn. Manlius. xxii. 18, 4.

Aspendius. Andromachus; *vide suo loco*.

Ἀσπίς. *vide Clupea*.

Assyria imperium eversum. xxxix. 3, 4. Assyriorum reges quadraginta unus. *Fragm. hist. 9.*

Ἀσσυρία; vulgo legebatur x. 40, 7. *pro quo Σελας rescripsi.*

Astapa. In Astapæ urbis incendio dum fustum aurum et argentum quærunt milites Romani, igne ipsi consumuntur. xl. 24, 11.

Astrologiæ notitia quædam necessaria imperatori. ix. 14, 3. 20, 5. ejus inscitia damno fuit Nicie Atheniensi ad Syracusas. ix. 19, 1 sqq.

Asiymedes, Rhodius, cum Romanis faciendum censet bello Persico. xxvii. 6, 3. Romam legatus ad deprecandam Romanorum iram post bellum Persicum. xxx. 4 seq. 19, 4 sq. ejus orationem improbat Polybius. cap. 4, 10 sqq.

iterum Romam legatus, impetrat tandem societatem Romanorum. xxxi. 6, 1. et cap. 7. rursus Romam legatus, de bello Cretico. xxxiii. 14, 3 sq.

Atabyrii Jovis templum Agrigenti, sicut Rhodi. ix. 27, 8.

Atabyrium, Ἀταβύριον, oppidum in monte Cœlesyriæ, (Galileæ) alias Thabor et Itabyricum; captum ab Antiocho Magno. v. 70, 6 sqq.

Atella, Ἀτελλὰ, urbs Opicorum Italiæ, inter Capuam et Neapolim. Atellani, Ἀτελλανοί, Romanis se tradunt. ix. 45, 3.

Ates. Sic perperam vulgo editum erat, *pro Atys vel Atis, quod vide.*

Athamania, Ἀθαμανία, Macedoniæ finitima. xviii. 19, 4. eam adeunt legati Romani, cum Amyndandro acturi de bello Philippo inferendo. xvi. 27, 4.

Athamanes, Ἀθαμᾶνες. xviii. 19, 4. eorum rex Amynder. *vide suo loco*. eorum pars cum Amyndandro a Romanis ad Ætoles deficit. xx. 10, 5. Athamaniam ab Ætolis sibi ereptam queritur Philippus xxii. 14, 4. *conf. xxii. 8, 1. adde Liv xxxviii. 1—3.*

Athamanes apud Romanos repetunt urbes, a Philippo per bellum Antiochicum ipsis ereptas. xxiii. 6, 3. xxiv. 1, 10.

Athenæ; Athenienses; Attica.

ad Athenienses legationem mittunt Romani post victoriam de Illyriis partam. ii. 12, 8.

Attalum cum Romanis legatis magna pompa Athenienses recipiunt per Dipylum intrantem in urbem, et tribum de nomine ejus nuncupant. xvi. 25. hortantibus Romanis et Attalo Rhodiisque, bellum contra Philippum decernunt. 26. Atticam vastat Nicanor, dux Philippi. 27, 1.

Athenienses apud Scipiones per legatos intercedunt pro Ætolis. xxi. 2 seq. rursus. xxii. 8, 10. et cap. 12, 1 et 9. 13, 7. 14 *toto*. Euclidæ et Micyonis consilio recti, omni cura honesti abjecta, turpiter blandiuntur regibus, et inprimis Ptolemæo Philopatori. v. 106, 7 sq. legationem in Ægyptum ad Ptolemæum (*s. Philometorem s. Physconem*) mittunt, de *nescio qua* donatione, et duas sacras legationes. xxviii. 16, 4. *nescio quem* morem continuo servant. ix. 40, 1. pro Haliartiis cum apud Romanos frustra deprecati essent, turpi consilio agrum eorum sibi petunt. xxx. 18. Delum et Lemnum petentibus dat senatus. *ibid. cf. xxxii. 17, 2.* Delii, qui in Achaïam commigrarunt, et ibi civitate donati sunt, res ab Atheniensibus repetunt ex formula juris quod Achæis cum Athen. intercedebat. xxxii. 17.

Cum veteres Athenienses ad bellum adv. Lacedæmonios pecuniam ex censu civium conferendam decrevisset, agorum et omnium fortunarum totius Atticæ census non complevit sex millia talentorum. ii. 62, 6 sq. olim cum Chrysopolin tenerent, ad ostium Bospori Thracici, portorium exigere primum instituerunt a navigantibus in Pontum. iv. 44, 4. Atheniensium cognati Lyttii Cretenses. iv. 54, 6. victi ad Chæroneam Athenienses clementissime habentur a Philippo Amyntæ fil. v. 10, 1 sqq. xvii. 14, 13 sq. nempe ut alios ille alliceret ad imperium ipsius libentius recipiendum. ix. 28, 4.

Atheniensium reipub. forma nihil præcipui habuit. vi. 43, 2 sq. similis fuit navi quæ gubernatore caret; et in ea maxime dominabatur turba hominum. vi. 44. floruerat præcipue Themistoclis virtute. 44, 2. eorundem reipubl. Aristides et Pericles benigne et graviter, Cleo et Chares acerbè præfuerunt. ix. 23, 6.

Athenienses, prælium Lacedæmoniorum cum Thebanis participare properantes, prohibuerunt Epaminondam, ne Mantineam de improviso capere posset. ix. 8, 10 sq. Cassandro turpiter imperata faciunt, quapropter in theatro per-

stricti sunt a Demetrio Phalereo. xii. 13, 11. Immodica adv. Philippum Amyntæ fil. contentione, in maximas calamitates delapsi sunt. xvii. 14, 13.

Athenæum, ἢ Ἀθήναιον, in agro Megalopolitano adv. Achæos communit Cleomenes, rex Lacedæm. ii. 46, 5. illud (postquam Megalopolitanis ab Antigono esset traditum, ii. 54, 3.) obsidet Lycurgus rex Lacedæm. iv. 37, 6. et capit, iv. 60, 3. evertitque. iv. 81, 11. *Conf.* ii. 54, 3.

Athenæus, frater Eumenis, Romam ab eo legatus mittitur adv. Philippum. xxiv. 1, 4 et 7. rursus legatus cum Attalo. xxxi. 9. rursus ab Attalo rege mittitur, conquestum de Prusia. xxxii. 26. classi præfectus, oram infestat Prusiæ imperio subjectam. xxxiii. 11.

Athenagoras, præfectus mercenariorum in exercitu Philippi. xviii. 5, 2.

Athinis, dynasta Ægypti, cum a Ptolemæo Epiph. defecisset, eique rursus se tradidisset, ab eo ad currum revinctus trahitur necaturque. xxiii. 16, 4 sq.

Athurnus, mendosa olim scriptura, pro Vulturinus vel Vulturinus; quod vide.

A. Atinius Calatinus, Cos. cum C. Sulpicio, Panormum frustra tentat, plures Siciliæ urbes capit. i. 24. consul iterum cum Cn. Cornelio, capit Panormum. 38.

A. Atilius, legatus Roman. cum Q. Marcio in Græciam et Peloponnesum, initio belli Persici. xxvii. 2, 11.

C. Atilius *Regulus* Cos. ancipiti pugna navali defungitur ad Tyndaridem. i. 25. consul iterum cum L. Manlio, i. 39, 13. oppugnat Lilybæum. 41—48.

C. Atilius *Regulus*, M. F. Cos. in Sardiniam profectus; ii. 28, 6. inde rediens cum exercitu Pisis exposito, occurrit Gallis ab Etruriæ devastatione domum redeuntibus. ii. 27. occiditur in pugna cum Gallis. 28, 10.

C. Atilius prætor, auxilio mittitur L. Manlio, cum quarta legione a Boiis obsesso. iii. 40, 14.

M. Atilius *Regulus* Cos. cum S. Manlio. i. 26. ejus acies navalis triquetra, quadripartito divisa. *ibid.* prælium navale triplex. 27. victoria. 28.

adpellit in Africam; Clupeam capit, et Tunes, aliasque urbes. i. 29 sq. dura Pœnis imperat. 31. prælio superatur, duce Pœnorum Xanthippo. 33 sq. capitur a Pœnis. 34, 8.

(*de Supplicio ac morte Reguli nihil memorat Polybius: qua de re vide quæ ad Appiani Punic. cap. 4. monuit Palmerius, et alii, quos ibi laudavimus.*)

M. Atilius *Regulus*, consul, affectus Flaminio, in pugnam ad Trasimenon lacum ocliso. iii. 108, 2. mediam aciem tenet in pugna Cannensi. iii. 114, 8. cadit in pugna. 116, 11.

Atintanea, Ἀτιντᾶνα, Epiri populus. ii. 5, 8. tradunt se Romanis. ii. 11, 11.

Atintania, Ἀτιντανία. vii. 9, 13.

Atis sive Atys, Boiorum rex, a suis occisus. ii. 21, 5.

Atlanticum mare, ἢ Ἀτλαντικὸν πῖλαγος, Oceanus a nonnullis adpellatum. xvi. 29, 6. ἡ ἐντὶ θάλασσα, mare externum. iii. 37, 9 et 11. xvi. 29, 9.

illud navigavit Polybius iii. 59, 7. et de ejus natura et indole ex professio se dicturum promittit. iii. 57, 2 et 5. *vide Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

Atlas mons, et alia geographica Africæ. *Spicileg. lib. xxxiv. num. 7.*

Atrata gens ad Eridanum fluv. ii. 16, 3.

Atreus, solis cursum conversioni cæli contrarium docuit, eoque vates et antistes sacrorum nominatus est. xxxiv. 2, 6.

Atropatios probabiliter scripsit Casaub. in vers. Lat. v. 44, 8. et 55, 2. *pro eis qui ibi αὶ Σατραπῆσι et αὶ Σατραπῆαι vulgo dicuntur.*

Attalica tribus Athenis. xvi. 25, 9.

Attalus, pater Eumenis et Attali, rex Pergamii.

mortuo Seleuco Callinico, omnem cis Taurum Asiam sibi subjecerat; quam ei Achæus, cum Seleuco *Cerauno* Taurum supergressus, rursus eripuit; et intra paterni regni fines, id est, intra Pergamum eum conclusit. iv. 48. ludos celebrat Minervæ, ad quos Byzantii legatos mittunt. 49, 3.

Attalus cum Achæo continuum bellum gerit. v. 77, 1. eidem Æolidis et Mysiæ urbes eripit, Gallorum Ægosagarum opera, quos ex Europa acciverat. 77, 2 sqq. Pergami sedem habet. 78, 6. Qui cum Attalo controversias habebant post Olymp. cxi. non amplius Antiochum et Ptolemæum, sed occidentem spectabant. v. 105, 7.

cum Attalo societatem adv. Achæum contrahit Antiochus Magnus. v. 107, 4.

Attalus socius Romanorum et Etolorum adv. Philippum et Achæos. ix. 30, 7 sqq. x. 41, 1. Peparethum insulam occupat x. 41, 2. Æginam ab Ætolis emit triginta talentis. xxiii. 8, 10. agrum ejus Pergamenum et sacra loca vastat Philippus. xvi. 1. sociis Rhodiis, pugnam navalem ad Chium pugnat cum Philippo, satis felici eventu; xvi. 2—9. ipse tamen haves suas in continentem

ejicere coactus, ægre Erythras evadit. xvi. 6. *De pugna ad Laden vide xvi. 14 seq.* Post eas pugnas novos apparatus belli facit. xvi. 24, 1.

Athenas invitatur, et magna cum pompa ibi recipitur. xvi. 25 *seq.* Abydenis auxilia mittit adv. Philippum. 30, 7. ipse Tenedum venit succursurus eis, frustra. 34, 1. ejus postulata per legatum in colloquio Philippi cum T. Quintio. xvii. 2, 2. 6, 1 *seqq.* 8, 10. summis honoribus ornatus a Sicyoniis ob beneficia in eos collata. xvii. 16.

mors Attali et encomium. xviii. 24. *conf. Spicileg. ex lib. xviii.* ejus merita in Romanos commemorat filius Eumenes Romæ apud senatum. xxii. 3, 2 *seqq.* mortuus est infirmitate contracta ex contentione, qua Bœotos ad societatem Romanorum hortatus est. xxii. 3, 5. xviii. 24, 9.

uxor Attali Apollonias vel Apollonis. xxiii. 18.

Attalus, Attali filius, Eumenis frater. Cn. Manlium Vulsonem Cos. comitatur in expeditione in Galatiam. xxii. 22. honore matri Apollonidi habito magnam laudem consequitur. xxiii. 18, 4 *seqq.* Roma legatus redit, et Eumenem comitatur in bellum cum Pharnace. xxv. 4, 4 et 11. per Eumenis morbum inducias facit cum Pharnace, et rursus legatus Romam abit cum minoribus fratribus. xxv. 6.

operam dat, ut honores Eumeni, in Peloponnesi urbibus sublatis, restituantur, eoque amorem suum in fratrem præcipuum testatur. xxvii. 15. xxviii. 7. idque obtinet. xxviii. 10, 7.

rursus Romam Attalus legatur post bellum Persicum, ubi ei blandiuntur Romani, et ad dissensionem cum fratre Eumene concitare student. xxxi. 1. a parum sano impetu eum revocat Stratus medicus, ab Eumene submissus. *cap. 2 seq.* rursus cum fratre Athenæo Romam mittitur, ad respondendum querelis Prusiæ. xxxi. 9. rursus, xxxii. 3. et benigne accipitur. 5, 5 *seqq.*

mortuo Eumene, regnum administrat pro pupillo filio fratris. xxxii. 23, 8. *conf. xxx. 2, 6. xxxiii. 16, 1.* statimque Ariarathum in regnum Cappadociæ restituit. *ibid. Conf. iii. 5, 2.* mox a Prusia bello petitur, et acie vincitur. xxxii. 25. 26, 1 *sq.* Athenæum fratrem Romam mittit; 26, 1. simul exercitum cogit, et auxilia ab Ariarathe et Mithridate sociis adsciscit. xxxiii. 10. classem ei administrat Athenæus. 11, 1 *seqq.* mox, intercedentibus Romanis,

pax conciliatur inter Attalum et Prusiam. 11, 4 *seqq.*

Attalus, Eumenis filius, (*conf. xxx. 2, 6.*) Romam venit, et benigne accipitur. xxxiii. 16, 1 *seqq.*

Atticum argentum; *vide* Argentum.

Attis et Battacus, antistites templi Deæ Pessinuntiae. xxii. 20, 5.

Avaritia, animi morbus insanabilis, hydropi similis. xiii. 2, 6 *seqq.* avaritiam e republ. tollens Lycurgus, omnium civilium dissensionum fontem sustulisse putatur. vi. 46, 7.

Audacia nimia sæpe in amentiam et in nihilum abit. iv. 34, 2.

Audire semper eadem nemo vult. xv. 36, 6. auditionem ex auditione scribere, parum tutum. iv. 2, 3. auditus et visus, duo instrumenta ad rerum cognitionem a natura data. xii. 27. *Conf. Aures.*

Aves. Ex avibus Lagoras cognoscit partem minus custoditam murorum urbis Sardum. vii. 15.

Aufidus fluvius, ὁ Αὔφιδος, unus ex omnibus Italiae fluviis, qui Apenninum montem permeat; fontes habet inter Apenninum et mare Etruscum, exit in Adriaticum. iii. 110, 8 *sq.* juxta Aufidum committitur pugna Cannensis. iii. 110 *seqq.* iv. 1, 2.

Aviditas militum Romanorum punita. xi. 24, 11.

Aulici, similes sunt calculis in abacis; ad regis nutum modo beati, modo miseri. v. 26, 13.

Aulus. *vide* Atilius, Hostilius, Postumius, &c.

Aurea signa bellica Insubrium. ii. 32, 6. aureis argenteisque laminis obductæ fuerant trabes, lacunaria, et columnæ in regia Ecbatanæ. x. 27, 10 *seqq.* *πλινθοὶ χερσαί. ibid. vs. 12. quæ videntur esse capita columnarum. Conf. Aurum.*

Aurei signati. iv. 56, 3.

L. Aurelius Orstes, legatus Roman. in Asiam et Syriam. xxxi. 12, 9. legatus in Achaïam, Romam reversus queritur, in vitæ periculum se esse Achæorum culpa adductum. xxxviii. 1, 1 *seqq. cf. 2, 1.*

Aures, testes male fidi. iv. 40, 3.

Auroræ imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. xxxi. 3, 15.

Aurum amant cumulantque Galli Cisalpini. ii. 17, 11.

de auri argentique metallis in Hisp. ex professo se dicturum *promittit Polybius.* iii. 57, 3. auri metalla prope Aquileiam in Tauriscis Noriscis ditissima. xxxiv. 10, 10 *seqq.*

aurum et argentum in Astoræ urbis

incendio sumum. dum querunt milites, igne ipsi consumuntur. xl. 94, 11.

libra una auri æquiparatur decem libris argenti. xxii. 15, 8.

C. Aurunculeius, legatus ad Prusiam et Attalum. xxxiii. 1, 2.

Ausetani, Aŭστανοί. Sic fortasse scribendum iii. 35, 2. *pro* Andosini.

Ausones, *Aŭσονες*, ad sinum Neapolitanum incolunt: eos ab Opicis discretos facit Polybius: eodem esse statuit Antiochus xxxiv. 11, 5—7.

Ausonium mare, ultra Siciliam ad Salentinos. *Spicileg. lib.* xxxiv. num. 4.

Auspicium, *ἄγνισμα*, apud Romanos excusatio legitima est eis qui sacramento tenentur ad conveniendum in armis. vi. 26, 4.

Auster, *ἰέρος*; ei oppositi Etesii, *id est*, borens. iv. 44, 6 *et* 10.

Autaritus, dux Gallorum in exercitu mercenariorum, bello Pœnorum Africo. i. 77, 1 *et* 4. 79, 8. sæva suadet rebellibus. 80. in potestatem venit Pœnorum. 85. e cruce suspenditur. 86, 4.

Autocheiria, pusilli animi indicium. xxx. 7, 8.

Autololes Gætuli, in Africa. *Spicileg. lib.* xxxiv. num. 7.

Autolycus, gubernator quinquereinis Rhodiæ in pugna ad Chium. xvi. 5, 1 *sqq.*

Autonus, Thessalus, salutaria suadet Hieronymo Syracusano. vii. 5, 3.

Auxilia. *vide* Socii, *et* Legio.

auxilium tardum, inutile. ix. 40, 2 *sq.*

Azanis, ἡ Ἀζανίς, pars Arcadiæ. iv. 70, 3. (nomen habet ab Azane, Arcadis filio, cujus meminit Pausan. X. 9. p. 819.)

Azorius, Ἀζώριον, urbs Perihæbiæ. xxviii. 11, 1.

B.

Babrantium, Βαβραντιον, locus prope Chium. xvi. 41, 3.

Babylonia, ἡ Βαβυλωνία. Ea potitur Molo. v. 48, 13. 52, 4. *ei* πρὸς Βαβυλῶνα τόποι. v. 51, 3.

Babyrtas, homo impurus Messenius. iv. 4, 5 *sqq.*

Bacara, *et* Bacra, ὁ Βακάρας *et* ὁ Βάκρας. Sic scripsi pro vulgato Μακάρας *vel* Μάκας *et* Μάκρας, quæ scriptura tamen servari fortasse debuerat. *Vide* i. 75, 5.

fluvius Africæ, in mare exiens prope Carthaginem: pontem ei impositum custodit Matho, *et* oppidum ibi exstruit; eundem amnem vado prope ostium transit Amilcar. i. 75. *De op-*

pido *conf. c.* 76, 1 *et* 2 *sq.* ad ejus ostium castra metatur Amilcar. i. 87, 9 *usque* ad ejus ostium legatos Romanos navibus comitantur Perui. xv. 2, 8.

Βακκῆος fortasse legendum iii. 83, 15. *id est*, Vaccensæ, pro Μακκῆος *vel* Μάκας.

Bacchus, ab Aristide pictus; a quo ortum proverbium: Nihil ad Bacchum. xl. 7, 3.

Bactriana, ἡ Βακτριανή. Eam perfluit Oxus fluv. x. 49, 4.

urbs Bactrianæ, Zariaspa, Ζαρίασσα. 49, 15.

regionis incolæ, Βακτριανοί, *et* Βάκτροι. x. 49, 8. contra quorum regem Euthydemum expeditionem suscepit Antiochus Magnus. x. 49. xi. 34.

Badiza, Βαδίζα. oppidum Bruttiorum. xiii. 10, 1. *Livio* Besidia.

L. Bæbius, legatus a Scipione Carthaginem missus. xv. 1 *seq. conf. cap.* 1, 8. castris præficitur a Scipione. xv. 4.

M. Bæbius, legatus Roman. in Macedoniam. xxiii. 6, 6.

Bacula, Βαίκυλα σέλις, urbs Hispaniæ, in Oretanis, haud procul Castulone *et* Castulonensi saltu. x. 38, 7. Ibi Asdrubal, Hannibalis frater, vincitur a Scipione. x. 39. *Adde* xi. 20, 5.

Bætica Hispania, ἡ Βαιτική. xxxiv. 9, 1.

Bætis, ὁ Βαίτις, Hispaniæ fluvius. *Reliq. libri* xix. xxxiv. 9, 12.

Bagrada; *vide* Bacara, *et* i. 75, 5.

Balacer *vel* Balacrus, pater Pantauchi, amici legatique Persei. xxvii. 8, 5.

Balas. *vide* Alexander Balas.

Balauchus, Pantauchi filius, obses datus Genthio a Perseo. xxix. 3, 6.

Baleares, Βαlearίς. Nomen proprie Funditores sonat. iii. 32, 11.

mercenarii Pœnorum. i. 67, 7. iii. 33, 16.

ab Hannibale in Africam missi, securitatis causa. iii. 33, 11.

junguntur in pugna cum jaculatoribus. iii. 113, 6. *et passim alias.*

Ballistis (λιθοβόλοις) lapides triginta atque etiam sexaginta librarum jaculantibus usus est Philippus. ix. 41, 8. *Conf. Lexic. Polyb. in* λιθοβόλους. *Adde* Talentum.

Balneum; in idem balneum post Calliocratem nemo Achæus descendit. xxx. 20.

Bantia, Βαντία, oppidum Illyrici in finibus Calicœnorum, captum a Philippo. v. 108, 8.

Barbara *et* mixta turba, quid differat hominibus qui legibus *et* civilibus institutis innutriti sunt. i. 65, 7.

barbari Græcis sunt Romani. ix. 38, 5 *et* 7.

- Baras**, cognomen Anilcaris, patris Hannibalis. i. 56, 1.
- Barce**, mons Africae, ad oceanum Atlanticum. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*
- Barce**, urbs Cyrenaicae. Hinc Barceus, Βαρκαῖος, Ammonius. v. 65, 8.
- Bargusii**, Βαργούσιοι, populus Hispaniae citerioris; subacti ab Hannibale. iii. 35, 2 et 4.
- Bargyllia**, τὰ Βαργύλια, Cariae urbs, capta a Philippo, qui ibi hiemat. xvi. 24, 1 sq. petentibus Rhodiis, invito Philippo, liberatur a Romanis. xvii. 2, 3. 8, 9. xviii. 27, 4. 31, 2. 33, 1. ibi erat miraculosum simulacrum. xvi. 12, 3. cives, οἱ Βαργυλιῆται. xvi. 12, 3.
- Bargylicticus sinus**, ὁ Βαργυλικὸς κόλπος, idem qui sinus Iassius. xvi. 12, 1.
- Barmocal**, Pœnus, subscripsit formulæ fœderis Hannibalis cum Philippo. vii. 8, 1.
- Barnus**, Βαρνοῦς, οὖντος, oppidum Macedoniae, præter quod transit via Ignatia. xxxiv. 12, 8.
- Bastarni vel Bastarnæ**, Βαστάρναι; de eis Romæ queruntur Dardaniarum legati. xxvi. 9.
- Batanæa**, Βαταναία, recepta ab Antiocho Magno. xvi. 38, 3.
- Bathea**, Βαθία, via in urbe Tarento. viii. 31, 1. 35, 6.
- Battacus et Attis**, antistites templi Deæ Pessinuntiae. xxii. 20, 5.
- Bel'i et Titti**, Βελλοὶ καὶ Τιττοὶ, populi Celtiberici Romanarum partium, legatos Romam mittunt. xxxv. 2, 3 sqq.
- Bellum**, ἄσπονδον, implacabile, Pœnorum cum mercenariis rebellibus. i. 65, 6.
- Bellum nemo prudens eo solo consilio suscipit ut hoste superior discedat, &c.** iii. 4, 10.
- bello Antiochico** occasionem præbuit Philippicum, Philippico Hannibalicum, Hannibalicum Siculum. iii. 32, 7.
- belli jura** quid permittant, quid ventent. v. 11, 3 sq.
- bella spirantes et numquam ab armis quieti**: dictum Euripidis. v. 106, 4.
- de Bello et Pace** deliberat Populus Romanus. vi. 14, 10.
- pauciora sunt in bello quæ aperta vi perficiuntur quam quæ dolo.** ix. 12, 1 sq.
- belli flamma**, sicut ignis, ipsum interdum auctorem incendii consumit. xi. 5, 4 sq. bellum morbo simile, pax sanitati. xii. 26, 6 sq.
- bella olim aperte gerebantur, non dolo; pristini moris vestigia supersunt apud Romanos.** xiii. 3.
- ante bella transmarina, intemerata erat omnium imperatorum Romanorum abstinencia.** xviii. 18, 1.
- In bello multa vana; πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου.** xxi. 6, 10. bellum igneum xxxv. 1, 1 sqq.
- Bellum Ætolicum, Africum, Antiochicum &c.** Vide quodque suo loco.
- Belminas ager, (forsan rectius Belbinas) ἡ Βελμινᾶτις (f. Βελβινᾶτις) χώρα**, in Arcadia. Castella ibi a Cleomene constructa capit Antigonus, et Megalopolitaniis tradit. ii. 54, 3.
- Benacus lacus, ἡ Βήνακος λίμνη**, in Alpibus. xxxiv. 10, 19.
- Beneventum**, colonia Romana in Samnio. iii. 90, 8. Beneventanum agrum incur-sant Romani. *ibid.*
- Berenice, (nonnulli codd. Bernice) Ptolemæi Philadelphi filia, Ptolemæi Evergetis soror, nupta Antiocho Deo, Syriae regi.** Ei aquam e Nilo bibendam mittere solebat pater. *Fragm. hist.* 54. ob ejus casum Seleuco Callinico iratus Ptolemæus Evergetes, Syriam bello petiit. v. 58, 10 sq.
- Berenice, (nonnulli codd. Beronice; de qua scriptura conf. Criticos ad Justin.** xxvi. 3, 2. et xxvii. 1, 2.) Magæ filia, et Magæ mater, uxor Ptolemæi Evergetis, mater Ptolemæi Philopatoris, occiditur a Ptolemæo filio, Sosibii opera. v. 36. xv. 25, 2.
- Berga, (ἡ Βέργη) Macedoniae oppidum; unde Bergæus, Βεργαῖος, Antiphanes, scriptor rerum incredibilium.** xxxiii. 12, 10.
- Evemerum Eratosthenes Bergæum** adpellavit, *id est, fabulosum scriptorem.* xxxiv. 5, 12.
- Beræa, ἡ Βέργη, urbs Macedoniae. Hinc Beroënsis, Βεροῖνός, Medon.** xxvii. 8, 5. et Βεροῖος vel Βεροῖαιος, Adæus, xxviii. 8, 1.
- Berytus, Βηρυτὸς, Phœniciae s. Cœlesyriae urbs.** Fauces ad Berytum, pulsus Ptolemæi ducibus, occupat Antiochus. v. 61, 9 sq.
- Arado profectus, Theoprosopon promontorium prætergressus, Berytum venit Antiochus Magnus, capta in transitu Botry, et crematis Triere et Calamo.** v. 68, 8.
- Besidiæ. vide Badiza.**
- Bessi, Βεσσοί, populus Thracicus; quorum fines invasit Philippus.** xxiv. 6, 4.
- Bethsan. vide Scythopolis.**
- Βία καὶ χειροκρατία; in eam degenerat Democratia.** vi. 9, 7.
- Bibliothecarum commoditas.** xii. 27, 4.
- Bionidas, Lacedæmonius, occisus a factione Ætolica.** iv. 22.

Bippus, Argivus, Rōmān legatus. xxv. 2, 8. *et* 2, 11. *et* 3, 4.

Bithynia, Bithyni. *Conf.* Prusias.

Bithyniæ regnum ad Tibætem pari jure, ac ad Prusiam, visum est pertinere. iv. 50, 9. quæcumque loca Bithyni Byzantia in Mysia ademerant, restituere eis coguntur ex pacis lege. iv. 52, 9.

Baton et Cleobis, *Argivæ sacerdotis filii*, pietate in matrem insignes. xxiii. 18, 7.

Bodencus, Βόδηνος, ab indigenis nominatur Padus fluvius. ii. 16, 12.

Bœorum agrum, τὴν τῶν Βοιωτῶν χώραν, in extrema Laconica, populatur Philippus. v. 19, 8.

Bœi, sive Boii, οἱ Βοιοί, oppidum Illyriæ ad Lychnidium lacum, captum a Philippo. v. 109, 8. nisi Boibians pro vulgato Boiōis legendum, intelligendique cives oppidi, cui nomen Boebe, Βοιβή.

Bœotarcha, Brachyllas. xviii. 26, 3.

Bœoti, Βοιωταί.

socii Antigoni et Achæorum bello Cleomenico et Sociali. ii. 65, 4. iv. 9, 4. 15, 1 *sq.*

universæ Bœotorum gentis conventum (τὴν τῶν Βοιωτῶν συνέλευσιν) perfide violarunt Nicostratus Ætolus, Dorimachi pater, et Latabus. iv. 3, 5. ix. 34, 11.

Bœoti, adversus Ætolorum, Romanorum et Attali societatem, opem implorant Philippi. x. 41, 3. *cf.* 42, 2. a T. Quintio impetrant, ut eis, qui contra Philippum militaverant, impune redire liceat; cui favori male respondentes, Brachyllam, Macedonibus faventem, Bœotarcham creant. xviii. 26.

Bœotorum, post Leuctrica tempora, minuta et perdita gloria. xx. 4 *seqq.* mox cum Achæis faciunt, mox rursus cum Ætolis; inde Macedonibus se tradiderunt; *cap.* 4 *seq.* inde ad convivia et crapulam conversi sunt. 4, 7. *et cap.* 6, 1 *sqq.* Ab eorum repub. Megarenses ad Achæos redierunt. 6, 7 *sqq.*

prætor Bœotorum Amæocritus. xx. 4, 2.

Antiochum Thebis recipiunt Bœoti. xx. 7, 5.

novæ Bœotorum turbæ; exsules suos Romanis faventes recipere nolunt; Macedonibus favere pergunt; Achæis jus reddere recusant; inde Belli origo. xxiii. 2.

prætor Bœotorum Hippas, dein Alcetas. xxiii. 2, 3.

Commune Bœotorum dissolvitur, et Bœoti abstrahuntur a societate Persei. xxvii. 1.

mortuo Mnasippo, tranquillitas Bœotiæ rediit, xxxii. 21, 2.

Boii, Βοιοί, Βοιοί, Βοιοί. ii. 17, 7. 20, 1. *cf.*

Galicus populus Cispadanus, inter Ananes s. Anamæos et inter Langones habitans. ii. 17, 7. 28, 4. contermina ditioni Romanorum. ii. 21, 9. (*Cum his non confundendi Boii; quos vide.*)

Boii, post Insubres, potentissimi (μειζυνοί) inter Gallia Cisalpinæ populos. ii. 21, 1. *coll.* c. 17, 4. adversus Romanos profecti cum Etruscis, cæduntur ad Vadimonem lacum. ii. 20. suos reges Atin et Galatum occidunt, et mutuis cædibus in se ipsi grassantur. 21.

Boii et Insubres adv. Romanos incitant Giesatas. 22 *seq.* In Boiorum ditionem, Romanorum in gratiam, impressionem facturi erant Veneti et Cenomani. ii. 24, 8. prælium committunt (*ad Telamonem*) cum L. Æmilio et C. Atilio Cosa. ii. 28 *seqq.* braccati pugnant et levi sago induti. 28, 7. cominus fortissime pugnant, solo genere armorum victi. 30, 7. Romanis se tradunt. 31.

Boii et Insubres deficiunt a Romanis; Mutinam, Romanorum coloniam, obsident; Romanorum triumviros agris dividendis perfidi prehendunt; Romanam legionem cædunt, reliquos includunt. iii. 40. ad Boiorum fines accedit P. Scipio, Massilia rediens. 56, 6. Boii cum Hannibale amicitiam faciunt, eique Romanos triumviros victos tradunt, quos ille vero his custodiendos reddit. 67, 6 *sq.*

Bolax, Βῶλαξ, oppidum Triphylia. iv. 77, 9. in deditionem accipitur a Philippo. 80, 13.

Bolis, Cretensis, a Sosibio Sardes mittitur ad liberandum Achæum. viii. 17 *seq.* sed is Cretica perfidia Achæum Antiocho prodit. viii. 18 *sqq.*

Bomilcar, Βομίλκας, rex Carthaginis, pater Hannonis ejus qui in Hannibalis fuit exercitu. iii. 42, 6. *De eodem cf.* iii. 33, 3.

Bomilcar, Βομίλκας, classis præfectus Pœnorum, auxilio mittitur Tarentinis adv. Romanos. *Spicileg. Reliq. ex lib.* ix. num. 1.

Boodes, senator Carthag. ab Hannibale seniore in Liparam missus adv. Cn. Cornelium. i. 21, 6.

Bos, ὁ Βῶς, locus in Asia, ad Bosporum Thracicum. iv. 43, 6 *sq.* 44, 3.

Bos, pecus. Qui utrumque cornu tenet, bovis est compos; *proverbialis locutio.* vii. 11, 3. cornibus boum accensis, evadit Hannibal. iii. 93.

Bosporus, Cimmerius, ὁ Κιμμερικὸς Βόσπορος, os Paludis Mæotidis. iv. 39, 3. xxxiv. 7, 14.

- Bosporus Thracicus**, *Βόσπορος Θράκιος*, iv. 39, 4. ejus descriptio. 43 *seq.*
Bosporum ponte junxit Darius. 43, 2.
Bostar, ὁ *Βόστωρ*, καὶ *Βόστωρος*, dux Carthag. ab Hasdrubale ad Iberum fluv. missus adv. Romanos. iii. 98, 5. deceptus ab Abilyce Hispano, tradit ei obsides Hispanorum, qui Sagunti erant, Romanis prodendos 98 *seq.*
Bostarus, ὁ *Βόστωρος*, dux Pœnorum in Africa adv. Atilium Regulum. i. 30, 1. auxiliorum præfectus in Sardinia, interficitur a rebellibus mercenariis. 79, 2.
Botrys, *Βότρυς*, Phœniciae oppidum, captum ab Antiocho Magno. v. 68, 8. *De ejus situ conf.* Berytus.
Botrys, *Siculus*, scriptor obscænus. xii. 13, 1.
Bottia, *Βοττία*, (alia: Bottiæa, *Βοττιαία*) Macedonia regio. v. 97, 4.
Braccati Galli. ii. 28, 7.
Brachylles, Bœotus, *puto Thebanus*; filius (ut videtur) Neonis, nepos Ascondæ, Macedonibus faventium; victo Cleomene Spartæ præfectus est ab Antigono Dosone. xx. 5. comes Philippi in colloquio cum T. Quintio. xvii. 1, 2. victo a Romanis Philippo, cum aliis Bœotis, qui Philippo militaverant, a T. Quintio incolumis remittitur, et Bœotarcha a suis creatur. xviii. 26, 1—3.
permittente Quintio, occiditur a factione contraria, quæ cum Romanis faciebat. xviii. 26, 5 *sqq.* xx. 7, 3. xxiii. 2, 7.
Brasidas. *Fragm. hist.* 15.
Brennus. Pars Gallorum, qui cum Brenno patria excesserant, declinavit Delphicam cladem, et in Thracia sedes cepit. iv. 46, 1. Galli cum Brenno, victo Ptolemæo Cerauno, contentis Macedonibus, in mediam Græciam irruerant. ix. 35, 3. eorum impetui soli Ætoli restiterant. ix. 30, 3.
Britania, ἡ *Βρετανική*. Eam totam se peragrasse ait Pytheas, et multa mira de ea narravit. xxxiv. 5, 2 et 8. c. 10, 7.
de Britannicis insulis copiose se commodo loco dicturum promittit Polybius. iii. 57, 3. xxxiv. 1, 6.
de Britannia nemo mercatorum Massiliensium, nec Narbonensium, nec Corbilonensium, dicere quidquam inquirenti Scipioni potuerat. xxxiv. 10, 7.
Brochi, οἱ *Βρόχοι*, castellum in faucibus Cœlesyriæ. v. 46, 1. 61, 8. *Confer* Gerra.
Bruma. Circa brumæ tempus commissæ est pugna ad Trebiam. iii. 72, 3.
Brundisium, *Βρεντίσιον*, et *Βρεντήσιον*, ἡ τῶν *Βρεντεσιῶν πόλις*. Brundisio Apol-
- loniam cum exercitu adpellit Postumius. ii. 11, 7. priusquam conditum esset Brundisium, Tarentinus portus celeberrimus erat. x. 1, 9. Brundisium adpellit classis Rom. ex Asia rediens. xxii. 7, 16. Eumenes, ex Asia Romam petens, Brundisium adpellit. xxx. 17, 7.
vir Brundisinus Hannibali Clastidium prodidit. iii. 69, 1.
Bruta animantia, hominibus cautiora. xv. 21, 5 *sqq.* xvii. 15 *extr.* *Conf.* homo.
Bruttia, ἡ *Βριττία*; Bruttii, *Βρίττιοι*; in ora inferioris Italiæ. x. 1, 3.
per Dauniam et Bruttiam, Rhegium petit Hannibal. ix. 7, 10. res Brutiæ Hannibali administravit Mago. ix. 25, 1. in Brutiæ angulum conclusus est Hannibal. xi. 7, 1.
Bruttius ager, ἡ *Βριττιανὴ χώρα*, ἡ *Βριττιανή*. Eum populatur Amilcar Barca. i. 56, 3. eundem Agathyrnæis populandum dat M. Valerius Lævinus. ix. 27, 11. *coll. Liv.* xxxvi. 40.
Bruttiorum oppida, Badiza et Lampetia. xiii. 10, 1 *sq.*
Bubali pulcerrimi in Africa. xii. 3, 5.
Bubastus, ἡ *Βουβαστός*, urbs Ægypti; ejus præfectus Adæus. xv. 27, 6.
Bucaras, fluv. Africae. *Sic ex Polyb. citavit Suidas; vide* Bacara, et *conf.* i. 75, 5.
Buccina signum datur vigiliarum. vi. 35, 12.
buccina convocantur greges in Italia. xii. 4, 6 *sqq.*
Buchetum, vel Buchetus; *Βουχιστός* vel *Βουχιστόν*, oppidum Epiri: *eis Βουχιστόν*, xxii. 9, 8. *ubi perperam vulgo eis Βουλιστόν*, Buletum, edebatur. *Straboni Βουχαίτιον.*
Bumilcar. *vide* Bomilcar.
Bura, *Βούρα*, urbs Achæorum ex XII primis olim fœderatis. ii. 41, 8.
Burii, οἱ Βούριοι, instaurato dein fœderi mox accedunt, occiso tyranno. ii. 41, 13.
Bylazor, *Βυλάζωρ*, urbs maxima Pæoniæ, occupatur a Philippo. v. 97, 1 *sqq.*
Βυσσάτις. vide Byzacium.
Byttacus, Macedo, levi armaturæ præfectus in exercitu Antiochi in Cœlesyria. v. 79, 3. 82, 10.
Byzacium, ἡ *Βυσσάτις* (sive *Βυσσακίτις*) Africae regio. iii. 23, 2. xii. 1, 5.
Byzantium, *Βυζάντιον*, ἡ τῶν *Βυζαντίων πόλις*. iv. 39, 5. 43, 7. 44, 1.
situs urbis a mari opportunissimus. iv. 38. et 44. incommodus a parte continentis, unde perpetuis bellis Byzantii premebantur a Thracibus et Gallis,

ET GEOGRAPHICUS.

Tantaleum sæpe supplicium patientes. iv. 46 *seq.*

Byzantiis gratiam debent Græci, quibus cavendum foret omni fructu commercii a Ponto, si Byzantii eos prohibere vellent transitu per Bosporum. iv. 38, 8 *et* 10. Gallia gravissima tributa pendunt, quare portoria a navigantibus in Pontum exigere coguntur 46.

Bellum Byzantiis indicant Rhodii. iv. 47. Byzantii auxilia petunt ab Attalo et Achæo, quorum mutuum inter se bellum dirimere iidem statuerunt. 48, 1. 49, 2. eis iratus est Prusias, quod ad Soteria ipsius legatos non misissent. 49, 3. Mysiæ partem tenent in Asia, quam eis eripit Prusias, et Hieron castellum, magno ere emtum. 50, 2 *seqq.* Tibætem adv. Prusiam excitant. 50, 1 *et* 8 *sq.*

Pacem faciunt Byzantii cum Rhodiis et Prusia, qua nullum amplius vectigal a navigantibus in Pontum se exacturos promittunt. iv. 52, 5.

Byzantiis intercedentibus, Ptolemæus Philopator legationibus differt Antiochum Magnum. v. 63, 5. eisdem, contra Thraciæ regulos, auxilia promittit Philippus. xxiii. 14, 12.

C.

Cabyla, Καβύλη, urbs Thraciæ. xiii. 10, 9.

Gentile Cabilenus, Καβυληνός. *ibid.*

Cadi, Κάδοι, oppidum Asiæ, in Phrygiæ, Mysiæ et Lydiæ confinibus. xxxiii. 10, 2. Quadi Casaub.

Cadmea, Καδμεία, per dolum capta a Phœbida Lacedæmonio. iv. 27, 4.

Caduceus apud Græcos, olivæ ramus apud Gallos aliosque barbaros, pacis signum et amicitiae. iii. 52, 3.

Hastam simul et caduceum mittere; *proverbium.* iv. 52, 3.

Cadusii, Καδούσιοι, Asiæ populus, a septentrione Mediæ. v. 44, 9. Cadusii in exercitu Antiochi. v. 79, 9.

L. Cæcilius Metellus, Cos. cum C. Furio, Thermam et Liparam capit. i. 39. ad Panormum cædit fugatque Asdrubalem. 40.

Lucius Cæcilius Metellus, prætor, cadit in pugna cum Gallis ad Arretium oppidum. ii. 19, 8.

Q. Cæcilius Metellus, legatus Roman. ad judicandas Philippi cum finitimis populis controversias. xxiii. 6, 6. 10, 1. 11, 1 *seqq.* objurgat Achæos ob ea quæ

Spartæ egerant prætor Philopæmense. 10, 2 *seqq.* 12, 8. postulat concilium gentis Achæorum, quod ei negant magistratus, quod scriptum senatus mandatum non haberet. 10, 10 *seqq.* 12, 5 *seqq.* inique ab eo secum actum queritur Philippus. xxiv. 2, 7.

denuo legatus mittitur in Peloponnesum. xxiv. 4, 8.

Q. Cæcilius Metellus, prætor Macedoniæ, legatos mittit ad Achæos, sed conditiones ejus temere respuuntur. xxviii. 4, 1 *seqq.* *cf.* 5, 9. rursus. xl. 4. Diæum cum exercitu opprimit in Phocide. xl. 6, 11. *et* Spicileg. ex lib. xl.

Calabroi, Καλαβροί, in ora inferioris Italiæ. x. 1, 3.

Calamiæ, αἱ Καλάμαι, Messeniorum castellum, proditione captum a Lycurgo, tyranno Spartanorum. v. 91, 4.

Calamitatum recordatio incitat ad odium adversus earum auctores. ix. 10, 10.

Calamus, Κάλαμος, Carlesyfiæ. s. Phœniciæ oppidum, crematum ab Antiocho. v. 68, 8. *De ejus situ conf.* Berytus.

Calamus odoratus, ὁ μυρεψικὸς κάλαμος, colligitur e paludibus quæ sunt in Marsya Campo. v. 45, 10.

Calchedon, Καλχηδών, ἡ Καλχηδονίων πόλις. Sic scripsi cum codd. nostris, *provulgato* Chalcedon, Χαλκηδών. *Vide* iv. 39, 5. urbs ad ostium Bospori Thracici a parte Propontidis, ex adverso Byzantii. iv. 39. ejus situs multo incommodior, quam situs Byzantii. 43, 8 *seqq.* *et* 44.

Calchedonios, quum Ætolorum essent socii, Philippus, ipse licet Ætolis nuper reconciliatus, ab Ætolorum societate abstraxit, et sibi adjunxit. xv. 23, 8 *sq.* Calculis in abacis similes sunt aulici. v. 26, 13.

Calela vel Calena, Καλήλη sive Καλήνη, arx in agro Larinate. iii. 101, 3.

Caleni, Καληνοί, cives oppidi Campaniæ, cui Calas nomen, a septentrione Capuæ. iii. 91, 5.

Calicæni, Καλίκαινοι, gens Illyrica, Macedoniæ vicinæ, cujus oppidum Bantiam præsidio occupavit Philippus. v. 108, 8.

Callias, Tespiensium legatus Romam. xvii. 1, 1.

Callias, pancratiastes, legatus Atheniensium in Ægyptum. xxviii. 16, 4.

Callicrates, Leontesius Achæus, humilis adulator Romanorum, Romam legatus in caussa exsulum Spartanorum, Achæos prodit. xxvi. 1—3.

prætor creatur Achæorum, commen-

INDEX HISTORICUS

- datus a Romanis, 3, 7 et 14. Ptolemæi auxilia petita non mittenda censet, invidia Lycortæ maxime ductus. xxix. 8—10. Romanis imperatoribus et X legatis gratulatur victoriam de Perseo relatum, et populares suos calumniatur. xxx. 10, 3 et 9. inde reversus, vulgo exosus omnibus. xxx. 20.
- responsio a senatu legatis Achæorum dato indatur. xxxi. 8, 8 et 12. contendit, Achæis absque Romanorum voluntate nec bellum cuiquam inferre licere, nec opem ferre. xxxiii. 15, 7.
- Callicritus, legatus Bæotorum Romam. xxiii. 2, 8.
- Calligiton, Καλλιγίτων, pater Cothonis, hieronymemonis Byzantiorum. iv. 52, 4.
- Callinicus; vide Seleucus.
- Calliope, Καλλιόπη, urbs Parthorum. x. 31, 15.
- Callipolis, Καλλιπέλις, opp. Ætoliæ. xx. 11, 11.
- Callisthenes, refert epigramma in columna ad aram Jovis Lycæi Messenæ in honorem Arcadum. iv. 33, 2 sq. rempubl. Cretensium similem esse contendit Laconicæ. vi. 45, 1.
- Callisthenis imperitiam in narrandis rebus ad militiam pertinentibus, præcipue in exponenda pugna Alexandri et Darii in Ciliciâ, perstringit Polybius. xii. 17. Alexandrum Callisthenes in Deorum numerum noluit referre. xii. 23, 4 sq.
- Callistratus, legatus Eleorum Chalcidem ad Antiochum. xx. 3, 1 et 5.
- Callonitis. Καλλονίτις. Sic vulgo Græce editur v. 54, 7. pro Χαλωνίτις, vel pro Χανωνίτις, quod voluit Wesseling.
- Calpitis s. Calpitum, Κάλπιτος vel Κάλπιτον, si vera scriptura, Galatiæ oppidum. xxv. 4, 8.
- Calumniandi novum genus, non obtrectando, sed laudando. iv. 87, 3 sqq.
- Calycadnus, ὁ Καλύκαδνος, promontorium Ciliciæ; ultra illud belli caussa navigare prohibetur Antiochus. xxii. 26, 14.
- Calydonia, Calydoniorum ager, ἡ Καλυδωνία, in Ætoliâ; eum populatur Philippus, et oppidum capit cui nomen Elæus. iv. 65, 6 sq. eandem Calydoniam populantur Achæi. v. 95, 11.
- Calydonius Damocritus; vide suo loco.
- Calynda, ἡ Κάλυνδα, urbs Cariæ; eam a Romanis sibi petunt Rhodii. xxxi. 16, 1 sq.
- Calyndenses, Καλυνδεῖς, Rhodiis se tradunt. xxxi. 17.
- Camarina, ἡ Καμαρινάων πόλις, in Sicilia, expugnatur a Romanis. i. 24, 2. prope eam tempestate perit classis Romanorum. i. 37, 1.
- Camartes. vide Camers.
- Cambylus, præfectus Cretensium in exercitu Antiochi ad Sardes. viii. 17, 4 sqq. cum Bolide Cretensi decipit Achæum, et Antiocho prodit. viii. 18 sqq. upote Cretensis, natura varius et astutus. 18, 4.
- Camers vel Camars ager, Camartium vel Camertium fines, ἡ τῶν Καμειρτίων χώρα. Ibi Galli et Samnites magna clade adficiunt Romanos, ad Clusium oppidum in Etruria. ii. 19, 5.
- Κάμησον χώραν mendosa scriptura codicis MSti xxv. 4, 9. pro Μωκισσίων χώραν.
- Cammani, Καμμανοί, a Ti. Graccho sub imperium Rom. rediguntur. xxxi. 9, 1.
- Campani, Καμπανοί. mercenarii Agathoclis, vi potiuntur Messana urbe Siciliæ. i. 7, 2 sqq. Mamertinos se ipsi adpellant. i. 8. conf. Mamertini.
- Campanorum numerus ad militiam inscriptorum bello Gallico Cisalpino. ii. 24, 14.
- Campanus Decius. vide Decius.
- Campania, τὰ κατὰ τὴν Καπύην πεδία, ab Hannibale vastata. iii. 91 sq. ἡ Καμπανία. vii. 1, 1. Conf. Capua.
- Campi Phlegræi; vide Phlegræi. Campi Magni; vide Magui. Campi circumpadani; vide Gallia Cisalpina.
- Campos Amycæ. Apia campus. Campus Marsyas, Campus Martius. Campus Pulcer. Thebes campus. Vide Amycæ, Apia, Marsyas, "Ἀρειον πεδίων, Pulcer, Thebe.
- Camus, s. Camum, Καμοῦς sive Καμοῦν, (alias Καμῶν) oppidum Cælesyriæ in Decapoli trans Jordanem, captum ab Antiocho. v. 70, 12.
- Candasa, Κάνδασα, castellum Cariæ. xvi. 41, 6. Conf. c. 11, 1.
- Candavia, Κανδαουία, mons Illyrici, per quem ducta est via Ignatia. xxxiv. 12, 9.
- Canes dicuntur galeotæ vel xiphiæ pisces. xxxiv. 2, 15.
- canes et alia animantia sæpe occiduntur a Romanorum militum furore, in urbibus vi expugnatis. x. 15, 5.
- Canis ortus, signum nautis infestum. i. 37, 4. sub canis ortum augetur Padus fluv. ii. 16, 9. et Euphrates. ix. 43, 4.
- Canna, ἡ Κάννα, τῆς Κάννης, τὴν Κάνναν, oppidum Apuliæ. iii. 107, 2. Romanis in plur. num. Cannæ, et sic in plur. Κάνναι apud Polyb. xv. 7, 3. 11, 9.

ET GEOGRAPHICUS.

oppido superiori anno diruto, arcem Cannus, ubi horreum erat Romanorum, motis Geruno castris, cepit Hannibal. iii. 107, 2.

Pugna Cannensis, ἡ περὶ Κάννην μάχη, iii. 117, 1. v. 105, 10. ad oppidum Cannam et Aufidum fluvium pugnata. iv. 1, 2. ejus descriptio. iii. 115—117. post eam maxima Italiae pars ad Pœnos defecit. v. 111, 8. xv. 7, 3. *coll.* iii. 118. post eandem captivos redimere nolunt Romani. vi. 58, 2.

Canopus, Κάνωπος, urbs Ægypti. v. 39, 1.

Canuleius, senator Romanus, qui legationem in Ægyptum obierat. xxxi. 18, 4.

Canusium, Κανύσιον, oppidum Apuliæ. iii. 107, 3.

Cap blanc, Argennum promontorium. xvi. 7, 2.

Caphyæ, αἱ Καφύαι, oppidum Arcadiæ, a Cleomene occupatur. ii. 52, 2. in agro Caphysensium, τῶν Καφύων, cum Ætolis pugnant Achæi, duce Arato, fuganturque. iv. 11 *seqq.* Caphyas venit Philippus. iv. 68, 6. 70, 1. indeque Pso-phidem. iv. 70, 3—5.

Capillamenta Hannibalis. iii. 78, 2 *seqq.*

Capilli preparati 300 talenta Sino-pensibus mittuntur a Rhodiis. iv. 56, 3.

Capita aliorum. xii. 6, 4 *sq.*

Capitis reis Romanis potestas est in exsilium spontaneum secedendi. vi. 14, 7.

Capitolium, Καπιτώλιον, Καπιτώλιον. Capitolio excepto, Roma capta a Gallis. i. 6, 2. ii. 18, 2. Capitolium ornatur signis militaribus et maniacis Gallorum. ii. 31, 5. in Capitolio instituitur quotannis delectus militum. vi. 19, 6.

Capitolinus Jupiter, Ζεὺς Καπιτώλιος *vel* Καπιτώλιος. iii. 22, 1.

Cappadociam invadit Pharnaces. xxv. 4. rex Cappadocum Ariarathes, τῶν Καππαδοκῶν, (a sing. ὁ Καππαδόκης, Cappadox, xxxi. 13, 2.) xxv. 4, 9.

Cappadocia, a Tauro monte et Lycaonia usque ad Ponticum mare porrecta. *Fragm. histor.* 10. Nomen est Persicum, de cujus vi et origine vide *idem Fragm. hist.* 10. de finibus Cappadociæ ad Taurum montem, *conf.* xxxiv. 13, 4.

Cappadocia ad Pontum, Καππαδοκία ἡ περὶ τὸν Εὐξείνιον, Sic vocatur regnum Mithridatis. v. 43, 1 *sq.*

Captivi. Captivorum spectaculo milites suos hortatur Hannibal. iii. 62 *seqq.* captivos Gallos sine pretio dimittit Hannibal; iii. 77. pariter captivos Italos, socios Romanorum. iii. 85, 3 *sq.*

captivos ex pugna Cannensi (iii. 117, 7 *seqq.*) redimere nolunt Romani. vi. 58. captivos Hispanos fideliter curat Scipio; x. 17. et sine pretio dimittit. x. 41, 10.

Capua, Καπύη. Campos circa Capuam olim possederant Etrusci. ii. 17, 1. eosdem campos petit Hannibal. iii. 90, 10. eorum situs et opulentia. 91.

Capuanorum s. Campanorum pars (Καπουανῶν τινες) Hannibalem advocarunt post pugnam Cannensem. iii. 118, 3. *Rurans* Καπουαί, Capuani ix. 9, 8. *sed* Καπουαί ix. 5, 6.

Capuani in Campania (Καπουήσιοι οἱ ἐν Καμπανίᾳ) luxu superantes Crotoniatas et Sybaritas, a Romanis ad Hannibalem defecerunt. vii. 1, 1 *sq.* *Add. Spicileg. reliq. ex lib.* vii.

Capuam obsidet Appius, obsessus ipse ab Hannibale. ix. 3. Appium Hannibal, Romam petens, frustra studet a Capua abstrahere. ix. 4, 8. 7, 7. Capuæ oppugnationem premunt Romani. ix. 9, 8.

vinum arbustivum Capuæ. xxxiv. 11, 1.

Carchi, Κάρχοι, (an Carduchi? Καρδοῦχοι?) Asiæ populus, Zagrum montem incolens. v. 44, 7.

Cardaces, Κάρδακας, militum mercenariorum genus in Asia. mille Cardaces, duce Lysimacho Gallo, in Antiochi acie ad Raphiam. v. 79, 11. 82, 11.

Caria, Cares. ἡ Καρία, οἱ Κάρις.

Cariam, cum regibus Ægypti pareret, invadit Philippus. iii. 2, 8. (*conf.* xvii. 2, 3.) xvi. 11 *seqq.* et ibi hiemat. xvi. 24.

Lycia et Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis post bellum Antiochicum. xxii. 7, 7. 27, 6. xxiii. 3, 7. non pro munere, sed ut amici et socii. xxvi. 7. liberi pronunciantur Lycii et Cares. xxx. 5, 12 *et* 16. *Conf.* xxxi. 7, 4.

Carico bello magnam olim cladem passi erant Iassenses. xvi. 12, 2.

in Care faciendum periculum; *proverb.* ἐν Καρί τὴν πείραν. x. 32, 1. Sic Carum militum per contemptum meminit Cleomenes v. 36, 5.

genere Car fuit Hermeas, princeps minister Antiochi. v. 41, 2.

Carmania, ἡ Καρμανία, Asiæ superioris regio.

ex Arachosia, per Drangianam, in Carmaniam rediit Antiochus, ubi hiemavit. xi. 34, 18.

Carmani, Καρμανοί *et* Καρμάνιοι, in exercitu Antiochi. v. 79, 3 *et* 7. 82, 12.

INDEX HISTORICUS

Carneades Philosophus Romæ. *Spicileg. ex lib.* xxiii.

Carnium, Κάριον, locus Laconiae, Apollini sacer. v. 19, 4.

Carpetani, Καρπηναί, populus validissimus Hispaniae; paucè opprimunt Hannibalem, mox ab eo ipsi oppressi. iii. 14. *conf. vs.* 1. Καρπηναί. x. 7, 5.

per eorum fines transit Tagus fluv. iii. 14, 5. urbem in Carpetanis obsidet Asdrubal. x. 7, 5.

Carsenses, Καρσίν, forsitan Καρσίν, a Careso, Troadis oppido. Eos terrena, ad obsequium redigit Attalus. v. 77, 7 *sq.*

Carsignatus, regulus Galatiae in Asia, qui cum Pharnace fecerat, frustra legatos de pace mittit ad Eumenem et Attalum. xxv. 4, 6 *sq.*

Carthæa, Καρθαία, una e quatuor urbibus Cei insulae. xvi. 41, 7.

Carthago, Καρχηδόνα. Carthaginienses, Pœni Καρχηδόνιοι.

situs urbis, inter Uticam et Tunes. i. 73. ad Bacaram fluvium. 75.

Carthaginiensium ditionem in Sicilia carpunt Mamertini. i. 8, 1. ab Carthag. auxilium adversus Syracusanos petit pars Mamertinorum. i. 10. inde prima certamina Pœnorum cum Romanis, ab altera parte advocatis, *ibid. et seqq.* postquam olim fœdera Romanis ac Pœnis intercessissent. iii. 22 *seqq.*

ante primum bellum Punicum Pœni jam, præter Siciliae partem, plurimas etiam partes Hispaniae et insulas omnes Sardoï et Etrusci maris in potestate habuerant. i. 10, 5.

Pœni ducem suum, arce Messanae excedentem, cruci adfigunt. i. 11, 4 *sq.* Messanam obsidentes, in fugam vertuntur ab Appio. i. 12.

Belli Pœnici primi initium. i. 16. *Conf.* Sicilia. Siciliae plurimæ urbes deficiunt a Pœnis ad Romanos. i. 16, 3. capto Agrigento, Pœnos penitus Sicilia ejici posse sperant Romani. i. 19, 2. Pœni maris tenent imperium. 20, 5. 39, 10. re nautica præstant. vi. 52, 1. naves Romanor. cum duce Cn. Cornelio ad Liparas capiunt. i. 21. navali prælio a Duilio videntur. 23. classe 350 navium tectarum, ultra 150 millia hominum tenente, in altum evehunt; i. 25, 9. 26, 8. et tamen videntur a Romanis navali pugna ad Ecnomum. 27 *seq.* in Africa rursus videntur fuganturque a Regulo. 30. non sua, sed ducum culpa. 32, 2. post varia belli facta, quæ *copp. sqq. exponuntur*, Pœni Romanis Sicilia cedunt. i. 62. bello Siculo prorsus attriti. 71, 3.

Pœni bellum habent cum mercenariis suis et subditis rebellibus; Bellum Africanum. i. 65 *sqq.* 70 *sqq.* duris tributis premebant subditos. 72. Sardinia cedunt Romanis. i. 88. iii. 10, 3.

Carthaginiensium antiqua Fœdera cum Romanis. iii. 22 *seqq.*

de Secundo Punico bello, vide Hannibal, et Hannibalicum bellum. In eo bello equitatu maxime valent Pœni. iii. 110, 2. 117, 4. ix. 3, 9.

rex Carthaginiis, Bomilcar. iii. 41, 6. 33, 3. vi. 51, 2.

longitudo ditionis Carthaginiensium in Africa. iii. 39, 1 *sq.*

Carthaginienses, victi a Cn. Scipione ad Iberi ostia et magnam partem perdita Punica classe, aliam submiserunt; quæ, cum obiter Pisas adpellere et cum Hannibale communicare vellet, a Cn. Servilio repulsa est, et Africam repetere coacta. iii. 96.

sive Romani bello vicissent, sive Pœni, in Græciam arma translaturi erant victores. v. 104, 3.

Respublica Carthaginiensium, collata cum rep. Romana. vi. 51 *seq.* tempore secundi belli Pœnici jam consenescebat Carthago, Roma cum maxime vigeat. vi. 51, 5.

cum Pœnis Hieronymus fœdus facit de dividenda Sicilia. vii. 4. Pœnorum fœdus cum Philippo. vii. 9. Carthaginiensium numen. *ibid. vs.* 2.

Seniorum collegium, γερουσία, γερόντιον; senatus, σύγκλητος. vi. 51, 2. x. 18, 1.

consternatio Carthagine, postquam castra Syphacis et Asdrubalis incendit Scipio. xiv. 6. acie victi Pœni in Magnis Campis, varia consilia capiunt. xiv. 8 *seqq.* Postquam supplices pacem petierant, et confirmandarum conditionum pacis causa a Scipione scriptarum Romanam legatos miserant; induciarum tempore commeatum intercipiunt Romanorum, et legatis insidiantur Scipionis. xv. 2 *sqq. cf.* 8, 7. Victo Hannibale a Scipione, xv. 9—16. pace Pœnis data a Romanis finitur Bellum Punicum secundum. 17—19.

Carthaginienses quotannis Tyrum primitias frugum Diis patriis mittunt. xxxi. 20, 12.

Emporiis circa Syrtin minorem cedere Masanissa coguntur iniquo Romanorum iudicio. xxxii. 2.

Tertio bello Punico, missis Romam legatis, Romanorum fidei se tradunt Pœni. xxxvi. 1, 9. obsides poscit senatus, quos illi mittunt c. 2 *seqq.* arma omnia tradere jubentur. 4 *seqq.* sedes

ET GEOGRAPHICUS.

- mutare iubentur; dein funditus delentur. iii. 5, 5. Carthaginis oppugnatio et excidium. xxxix. 1—3. *et Spicileg. ex lib. xxxix.*
- Pennis insita avaritia et dominandi libido. ix. 11, 2.
- Carthagine et Alexandria in publicis tumultibus pueruli non minus quam viri tumultuari solent. xv. 30, 10.
- Carthago Nova, in Hispania, Νέα Καρχηδών, Καὶνὴ πόλις, ἡ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καρχηδών. ii. 19, 1. iii. 19, 7. 39, 6. x. 15, 11.
- condita ab Asdrubale, Hamilcaris genero. ii. 19. situs et descriptio urbis. x. 10. a freto Herculeo abest stadia 3000, ab Ibero fluv. stadia 2600. iii. 39, 5 *sq.*
- ibi hiemare consueverat Hannibal. iii. 13, 7. 15, 3. 33, 5. fuit enim veluti caput et sedes imperii Pœnorum in Hispania. iii. 15, 3. x. 10, 9. Ibidem hiemat Asdrubal. iii. 76, 11.
- eam oppugnat expugnatque Scipio Africanus Major. x. 6—19. commoditates urbis. x. 8. argenti metalla. x. 10, 11. xxxiv. 9, 8 *sqq.*
- Carthalo, collega Adherbalis, ab eo Drepanis Lilybæum missus, classem Roman. Lilybæum obsidentem partim capit, partim cremat. i. 53. insidians classi L. Junii a Pachyno advenienti, tempestatem, quæ illam perdit, sua providentia effugit. 54.
- Cartheia. iii. 13, 5.
- Caryneæ; Carynensis. Sic mendose olim legebatur. ii. 41, 14. *pro* Ceryneæ, Cerynensis.
- Carystus, Κάρυστος, Eubææ urbs, liberatur a senatu Rom. post bellum Philippicum. xviii. 30, 11.
- Casander; *vide* Cassander.
- Casius mons, τὸ Κάσιον, Ægypti; propter eum Ptolemæus exercitum in Cælesyriam ducit. v. 80, 2.
- Caspiae Pylæ, Κασπίαι πύλαι, in Media. v. 44, 5.
- Cassander, rex Macedoniae, urbibus Achæorum præsidia imponit. ii. 41, 10. ix. 29, 5 *sq.*
- victo Antigono, Cassander, cum Lysimacho et Seleuco deliberans, universam Syriam Seleuco attribuit. v. 67, 8.
- Athenienses, concessa ceteris Græcis omnium rerum honestarum gloria, Cassandro imperata faciunt. xii. 13, 11.
- Cassander. s. Casander (*nam perinde est.*) Ægineta, apud Achæos conqueritur de patria ab Ætolis Attalo vendita, et libertatem Æginæ repetit ab Eumenc. xxiii. 8, 9.
- Cassander Corinthius, Lencade cum navi in portu stans prope Illyriorum lembos, violata fide ab Illyricis capitur. v. 95, 3.
- Cassander s. Casander, Philippi minister, regis Jusu ingentem cædem Maronem edit. xxiii. 13, 3 *sqq.* tum in speciem Romanam missus a Philippo, in via Jusu ejusdem e medio tollitur. 14, 1 *et* 5.
- Κασσαλὼν. *vide* Castulo.
- Castorum ædes; *vide* Dioscurium.
- Castra ad Ctesiphontem, *ex vulgata olim scriptura.* v. 45, 4.
- Castra Pyrrhi; *vide* Pyrrhi castra.
- Castorum metatio et descriptio apud Romanos. vi. 27—32. in itinere. 41. melior ratio apud Romanos, quam apud Græcos. 42.
- castrense sacramentum; ministeria castrensia; vigiliæ, et quæ huc spectant. vi. 33 *sqq.*
- Castulo, vel Castulon, Κασσαλὼν, urbs et mons Oretaniæ in Hispania. x. 38, 7. xi. 20, 5.
- Casus alieni, efficacissimi ad ferendas fortunæ mutationes. i. 1, 2. in bello cogitemus inopinatis casibus esse locum. ii. 4, 5. casus adversos, prudentes in suam utilitatem convertere norunt. v. 88, 3. casus fortuiti, non res gestæ, adpellanda sunt ea quæ in bello sine certo consilio eveniunt. ix. 12, 6. *Conf.* Fortuna.
- Catabathmus magnus, ὁ Μίγας; Καταβαθμὸς, locus acclivis in aditu Cyrenaicæ, ex Ægypto venienti. xxxi. 26, 9.
- Cataphracti equites. xxxi. 3, 9.
- Catapultæ Uticensium, ante urbem locatæ ab Hannone, in hostium perveniunt potestatem. i. 74, 4 *et* 12.
- Catarracta ad portam urbis Salapiæ. *Spicileg. lib. x. num. 2*
- Catarractæ Oxi fluvii. x. 48.
- Catenis onerari M? Acilius jubet Ætolos, qui fidei Romanorum se permiserant. xx. 9.
- Catillones in legendis historiis. iii. 57, 7. catillonem et heluonem fuisse Aristotelem, ait Timæus. xii. 9, 4.
- Cato. *vide* Porcius.
- Cavarus, rex Gallorum Thraciam incolentium, cui tributum pendebant Byzantii. iv. 46, 3 *sq.* pacem conciliat inter Byzantios et Prusiam, Bithyniæ regem. iv. 52, 1 *sq.* viii. 24, 1 *sq.* *Conf.* iv. 51, 8.
- Caucasus Indicus, Καύκασος; ex eo originem ducit Oxus fluvius. x. 48, 4. eo superato, Antiochus M. in Indiam venit. xi. 34, 11.
- Caudini, Καυδῖνοι. Sic forte legendum iii. 91. 5. *pro* Daunii, Δαυνιοί.

INDEX HISTORICUS

- Caulon**, (ἡ Καυλωνία,) urbs Magnæ Græciæ. *Cives* Cauloniatae cum vicinis civitatibus Jovi Homorio s. Homario communem ædem ponunt. ii. 39, 6.
- Caunus**, Καῦνος, urbs Cariae; in eam confugit Polyaratus. xxx. 9, 12. eam a Ptolemæi ducibus emerant Rhodii. xxxi. 7, 6.
- Caunii**, οἱ Καῦνοι, Rhodiis contributi, xxx. 9, 13. deficient a Rhodiis. xxx. 5, 11. ab eis rursus subiguntur *ibid.* vs. 13 sq. Romam legatos mittunt; senatus Rhodios præsidia deducere Cauno jubet. xxx. 19, 3 sqq. xxxi. 1, 2.
- a Cauniis Calyndenses deficient ad Rhodios. xxxi. 17.
- Caupones** Galliæ Cisalpinæ recipiunt hospites semisse per diem. ii. 15, 5 sq.
- Caussa**. Distinguendum est inter causam, initium, et prætextum rerum gestarum. iii. 6 sq.
- caussæ eventuum maxime notandæ. iii. 7, 7. 31, 11 sqq. 32, 6.
- Celtæ**, Κελτοί. *vide* Galli et Gallia.
- Celtiberi**, Κελτίβηρες. **Celtiberia**, Κελτιβηρία.
- In Celtiberiæ et Iberiæ confinibus erat urbs Saguntum. iii. 17, 2. Celtiberiæ urbes 300 eversæ perhibentur a Ti. Graccho prætore xxvi. 4. eodem Tiberio prætore Celtiberi Fœdus pepigerunt cum Senatu Romano; quod fœdus illi postea restitui sibi petunt. xxxi. 2, 15.
- Celtiberorum auxilia Carthaginem opportune adveniunt adv. Scipionem; xiv. 7, 5 sqq. mox in pugna pereunt 8, 9 sqq. Celtiberi equites, in pugna ex equis descendunt. *Fragm. hist.* 13. Celtiberorum gladii. *Fragm. hist.* 14.
- Celtiberis bellum inserunt Romani. iii. 5, 1. xxxv. 1—5. bellum illud, igneum. xxxv. 1. cum Celtiberis inducias paciscitur M. Marcellus. c. 2. continuatur bellum. c. 3 sqq. *Conf.* Titti, Belli, et Aravacæ.
- Celtici**, οἱ Κελτικοί, populus Hispaniæ, vicinus Turdetanorum. xxxiv. 9, 3.
- Cenchreæ**, Κεγχρεαί, Corinthi portus ab ortu. v. 29, 5. 101, 4. ibi cruciatur et mari mergitur Aristomachus, Argivorum tyrannus. ii. 59, 1. 60, 7 sq. Cenchreis lembos suos per Isthmum transvehit Demetrius Pharius. iv. 19, 7 sqq. pariter Philippus. v. 101, 4. Attalus Sicyone Cenchreas abit. xvii. 16, 6.
- Cenomani**, Γενομάνοι, Κενομάνοι, populus Gallicus, juxta Insubres incolens, secundum Padum fluv. ii. 17, 4.
- Cenomani et Veneti Romanorum partibus accedunt. ii. 23, 2 sqq. 24, 7.
- 32, 4. inter Insubrium fines et Cenomanorum, interfluit Clusius amnis. 32, 4.
- Censores** Romæ singulis lustris magnas impensas faciunt in reficienda et extruenda aedificia publica. vi. 13, 3.
- locant opera publica et vectigalia. vi. 17, 3.
- Centauri**, quæ Pelium incoluere. viii. 11, 13.
- C. Centenius** auxilio mittitur Flaminio ad Tarsimenum lacum cum 4000 equitibus, qui partim interficiuntur, partim vivi capiuntur. iii. 86.
- Cento**, *vide* Claudius.
- Centronius**, *vide* Centenius.
- Centum** familiæ Locrensium. xii. 5, 6 sqq.
- Centuriones**, ordinum ductores, Κεντυρίωνες, ταξίαρχοι. vi. 24, 1 sqq. eorum officium 24, 7 sqq. locus in castris, 30, 5. centurio primi manipuli triariorum curam habet, ut signum buccina singulis vigiliis detur. vi. 36, 5. in itinere, centuriones nonnulli cum tribuno præeuntes designant castra. 41, 1 sq.
- Centuripa**, Κεντόριπα, opp. Siciliæ, prope Cyamosorum annum. i. 9, 4.
- Cephalenia** insula, ἡ Κεφαλληνία. Ejus situs v. 3, 9 sq. incolæ, Cephallenii et Cephallenii, Κεφαλλῆνοι, Κεφαλληνοί, Κεφαλλήνιοι. iii. 3, 6. xxii. 13, 5.
- Cephalleniorum navibus commodato utuntur Ætoli ad populandas Epiri et Acarnaniæ oras. iv. 6, 2, et 8. v. 3, 7.
- Cephalleniam invadit Philippus. v. 3 sqq. oppidum Pronnos, expugnatum difficile, omittit. v. 3, 3 sq. Paluntem oppugnat, sed per Leontii perfidiam oppido non potitur. v. 3, 4 sqq. et cap. 4. per Etesias uno die ex Cephalenia in Messeniam trajici potest. v. 5, 3. ad Cephaleniam cum classe stans Philippus, classem Romanam observans, Panico terretur. v. 109, 5. 110, 1 sqq. circa Cephaleniam deprehensi legati Ætolorum, vincti abducuntur ab Epirotis. xxii. 9, 7.
- Cephalenia excipitur a pace Romanorum cum Ætolis. xxii. 13, 5. 15, 12.
- Cephaleniam cum exercitu petit M. Fulvius Cos. xxii. 13, 13 sq. et Samen urbem vi capit. xxii. 23, 1. *conf.* iii. 3, 6.
- ad Cephalen. cum classe stat C. Lucretius. xxvii. 6, 1.
- Cephalo**, familiaris Philippi famulus. viii. 14, 5.
- Cephalus**, Epirota, Molossus, (xxx. 6, 8.) vir prudens et probus, in repub. administranda fidem servans Romanis, nec

ET GEOGRAPHICUS.

tamen humiliter eis obsequens; per calumnias Charopis cogitur ad Persicum confugere, ne indicta causa Romam abduceretur. xxvii. 13. Molossorum gentem ad Persici partes abstraxit, ad extremum fortiter occubuit. xxx. 7, 9 sq. (*Fidelur sibi ipse mortem consciuisse. Conf. vs. 8. et c. 8, 9.*)

Cephisodorus, Atheniensium legatus Romam. xvii. 10, 11.

Cereas; vide Keræas.

τὸ Κίρας, Cornu; sinus maris prope Byzantium. iv. 43, 7.

Cerynia, Κερύνια. Sic mendose olim scribebatur ii. 41, 8. pro Cerynea, Κερύνια, quod vide.

Ceraunii montes, τὰ Κερώνια. xxxiv. 6, 12.

Cerax, Κίραξ, oppidum Illyricum, ad lacum Lychnidium, capitur a Philippo. v. 108, 8.

Cercidas, Κερκιδᾶς, Megalopolitanus, ab Arato mittitur ad Antigonum, de societate acturus. ii. 48, 4 sqq. 50, 3. præest mille Megalopolitanis in acie Antigoni adv. Cleomenem. ii. 65, 3.

Cercidas, Arcas, (fortasse progenitor superioris) immerito a Demosthene in proditorum numero relatus. xvii. 14, 2. et vs. 12.

Cercina, ἡ τῶν Κερκινήτων νῆσος, Africae insula; (contra Byzacium) Ex ea pecuniam facit Cn. Servilius Cos. classem Punicam persequens. iii. 96, 12.

Cereri templum Alexandriae. xv. 27, 2.

Cereri et Proserpinæ aedes, τὸ Θισμοφορεῖον, Alexandriae. xv. 29, 8.

Ceretæ, (f. Cereatæ), Κερίται (rectius fortasse Κερίᾱται) Cretenses, a Cnossiorum societate ad Lyttios transeunt. iv. 53, 6.

Cerne, mons Africae. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7.

Certaminum singularium usus apud Romanos. *Fragm. gramm.* 27. Certamen singulare Scipionis. xxxv. 5. *conf. Fragg. gramm.* 12.

Cerynea, Κερύνια, urbs Achaiae ex xii. primis olim foederatis. ii. 41, 8. ubi mendose vulgo Κερώνια et Κεραυνία legebatur.

Cerynenses, οἱ Κερυνεῖς, cum dominatum posuisset Iseas, Ceryneæ tyrannus, instaurato Achaëorum foederi se adjunxerunt. ii. 41, 14.

Cerynensis, Marcus, prætor Achæorum. vide Marcus.

Cesbedium s. Cesbelium, Κισβέδιον s. Κισβέλιον, templum Jovis, prope Selgam Pisidiæ urbem. v. 76, 2 sqq.

Cestrus, vel Cestrosphendone. xxvii. 9.

Cetrati Macedones, πικταστᾶι, distin-

guuntur a phalange, et ab equitibus in exercitu Macedonico. ii. 65, 2. iv. 67, 6. 84, 9. x. 31, 13. et passim alibi. distinguuntur ab Agmat. v. 95, 1. Medium rationem servant inter levem et gravem armaturam. v. 95, 9. 93, 3 sq. et vs. 8.

Ceus insula, Κίως; in qua Carthæa, unum e quatuor oppidis. xvi. 41, 7. *conf. cap.* 26, 10.

Chereas, sublestæ fidei scriptor. iii. 20, 5.

Cheron, Laco, Romam legatus, causam agit exsulum Spartanorum, capitis damnatorum ab Achæis. xxiv. 4, 5. Perperam ibi vulgo Charon edebatur.

rursus Romam mittitur. xxv. 2, 4. (ubi pariter mendose vulgo Charon.) infimæ sortis juvenis, plebem Spartanam agrorum divisione demeretur, pecuniam publicam dissipat, Apollonidem quæstorem occidit; ad extremum jussu prætoris Achæorum in vincula conjicitur. xxv. 8.

Chæronea, Χαίρωνια. Athenienses a Philippo ad Chæroneam victi. v. 10, 1. xvii. 14, 13 sq.

Chæronenses, Χαίρωνιες, Q. Marcio per legatos urbem suam tradunt. xxvii. 1, 4. cf. vs. 1.

Chalcaspides Macedonum. ii. 66, 5. iv. 67, 6. Megalopolitanis. ii. 65, 3. iv. 69, 4 sq. v. 91, 7.

Chalcea, ἡ Χάλκεια, Ætoliæ oppidum maritimum. v. 94, 8.

Chalcea, τὰ Χαλκεία, in Africa; non urbs, ut Demosthenes Bithynus perhibuit, sed æris officina. xii. 1, 4.

Chalcedon, Χαλκηδών. Sic vulgo invitis MStis edebatur, e quibus nos Καλχηδών, Chalcedon, restituimus; quod vide.

Chalcidicus mons Siciliæ, τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος. i. 11, 8.

ἡ Χαλκίοικος, scil. Ἀθηνᾶ. iv. 22, 8. coll. c. 35, 2. Vide Minerva.

Chalcis, urbs Eubææ, ἡ Χαλκίς. x. 42, 2. 43. 7. Chalcidenses, Χαλκιδεῖς.

Chalcidem se confert Apelles, impediturus subvectionem commeatum. v. 2, 8 sq. inde Corinthum advocatur. 26.

Chalcis, una e Græciæ compedibus a Romanis occupata retinetur. xvii. 11, 5 seq. xviii. 28, 4 sqq.

Chalcide hibernat Antiochus xx. 3, 1. et nuptias celebrat cum virgine Chalcidica, Χαλκιδικῇ. xx. 8.

Chalcide Q. Marcius legatus Rom. accipit legatos Bæotorum. xxvii. 1 sq.

Chalcidem quinque naves prætori Romano adv. Perseum mittunt Rhodii. xxvii. 6, 14.

INDEX HISTORICUS

- Chalcidensium equitum cædes, bello Achaico. xl. 11, 5.
- Chalcis Ætolis, *Χάλκισ* vocatur apud Polyb. Vide Chalera.
- Chaldæi, *Χαλδαῖοι*, in honore apud suos. xxxiv. 2, 7.
- Chalesus, Ætolorum legatus ad M? Acilium, de pace. xx. 9, 2.
- Chalonitis, *Χαλωνίτις*, regio Assyriæ. Sic scribendum pro vulgato *Καλλωνίτις*. v. 54, 8.
- Charadra, ἡ *Χαράδρα*, urbs Epiri, juxta sinum Ambracium. iv. 63, 4.
- eadem* Charadrus vel Charadrum. xxii. 9, 7. nisi ibi sit *Χαράδραν* pro *Χάραδρον* legendum, ubi vulgo sit *Χάρανδρον* ediderant.
- Chares et Cleo pessime præsumunt reip. Atheniensium. ix. 23, 6.
- Charimortus, homo a gratiis omnibus destitutus, scelerum socius Scopæ in Ægypto. xviii. 38, 2.
- Charixenus, dux Ætolorum Laconicam vastantium. iv. 34, 9.
- Charon; vide Chæron.
- Charops, Epirotarum legatus, cum Antiocho M. Chalcide ita agit, ut nec regem nec Romanos offendere voluisse intelligatur. xx. 3, 1. vir probus, amicus Romanorum, unus præcipue effecerat, ut Philippus a Flaminio ex Epiri faucibus ejiceretur. xxvii. 13, 2.
- nepotem ex Machata filio Charopem Romam mittit, ut et sermonem et literas Romanorum perdisceret. xxvii. 13, 3 sqq.
- Charops, Epirota, Machatæ filius, superioris Charopis nepos; (vide paulo ante) Roma domum reversus, Cephalum et Antinuum ut Perseo faventes criminatur apud Romanos. 13, 6 sqq.
- legatus Epirotarum in Macedon. gratulatur ducibus Romanis victoriam de Perseo. xxx. 10, 4. pessimus et sævissimus homo, civilium cædium auctor. xxx. 14, 7 sqq. lætatur severitate Romanorum inexorabili in exsules Græcos. xxxi. 8, 12. omnes qui aliena a Romanis sentiebant, condemnari curat; et ipse omne genus sævitiae exercet. xxxii. 21 seq. Romam profectus, domo honestissimorum virorum prohibetur. 22, 3 sqq.
- moritur Brundisii xxxii. 21, 4.
- Charopem ab Ætolis legatum Romam missum vulgo scribebatur xxii. 8, 11. ex falsa Ursini conjectura, temere in contextum recepta, cum nullam ibi Charopis mentionem faciant codices.
- Chartas regias, quæ Larissæ custodiebantur, ad hostis adventum cremari jussit Philippus. xviii. 16, 2 sq.
- Charydis. xxxiv. 3, 10.
- Chasmion, Cretensis. xliii. 15, 3.
- Chattenia, *Χαττηνία*, regia Geræorum in felici Arabia. xliii. 9, 1.
- Chatteni, *Χαττηνοί*. xliii. 9, 4. Chatteniæ urbs, Laba. *ibid.* vs. 2.
- Chauonitis, *Χαυωνίτις*. Sic v. 54, 7. legendum putavit Wesseling. pro *Καλλωνίτις* vel *Χαλωνίτις*.
- Χυροκρατία. In eam degenerat democratia. vi. 9, 7.
- Cherronesitæ vel Chersonesitæ, *Χερρόνησῖται*, xxvi. 6, 3. cives urbis Chersonesi in Chersoneso Taurica, quæ colonia fuit Heracleotarum; comprehensi fœdere Eumenis cum Pharnace.
- Chersonesus Thracica, ἡ *Χερρόνησος* ἡ ἐπὶ *Θράκης*. eam ad Seleucidas belli jure pertinere contendit Antiochus. xviii. 34, 3 sqq. xxi. 12, 7. post bellum Antiochicum Eumeni datur. xxii. 5, 14 sq. 27, 9. Conf. Lysimachia Thraciæ.
- Chesuphus, rebellis Ægyptius. xxiii. 16, 4.
- Chilon, Lacedæmonius, indigne ferens Lyeurgum pro se regem creatum, res novas molitur, ephoros trucidat, et tamen nil proficit. iv. 81.
- Chiomara, uxor Ortiagonis, regis Galatiæ, caput abscindit centurionis libidinosi et avari. xxii. 21, 5 sqq. ejus prudentiam miratur Polybius, ipse cum ea Sardibus collocutus. *ibid.*
- Chironis villa, τὸ *Χείρωνος* (alii *Χύρωνος*) καλούμενον ἐπαύλιον, prope urbem Messenen, spoliatur a piratis Ætolicis. iv. 4, 1. Nisi Scyronis legendum, qui fuit ephorus Messeniorum.
- Chius insula, *Χῖος*. Incolæ, οἱ *Χῖοι*.
- Chium inv. dit Philippus, si vera est nostra conjectura, iii. 2, 8. cum vulgo legatur τοῖς κατ' Αἴγυπτον, non κατὰ *Χῖον*.
- Chiorum et Rhodiorum legati ad Philippum missi de pace concilianda cum Ætolis; v. 24, 11. a Philippo in Ætoliam ire jussi, redeunt inde, inducias pacti. 28, 1 sq. Quum non convenisset pax, v. 29. rursus legatos ad Philippum mittunt Chii. v. 100, 9.
- ad Chium Pugna navalis Philippi cum Attalo et Rhodiis. xvi. 2—9. vide cap. 5, 9. 6, 13. 8, 1 et 5. xvii. 2, 2. illa pugna cum pugna ad Laden conferatur. xvi. 14, 5 sqq.
- Chii agro donantur a Romanis post bellum Antiochicum. xxii. 27, 6.
- Chlæneas, Ætolorum legatus ad Lacedæmonios contra Philippum. ix. 31, 7. 32, 6 et 10. ejus oratio ad Lacedæmonios. ix. 28—31.
- Chrematas, idem Chremas, et Chremes.

(*vide* xxviii. 5, 1.) Acarnan, amicus Romanorum. xxviii. 5, 1 *sqq.* Romanis ducibus gratulatum et victoriam de Persæ, et populares suos calumniatur. xxx. 10, 1 *sqq.*

eo mortuo, tranquillitas Acarnaniæ rediit. xxxii. 21, 2 *sq.*

Chryseis, uxor Antigoni *Doson*, dona mittit Rhodiis. v. 89, 7.

Chrysogonus, Sami poetæ pater. v. 9, 4. dux copiarum Philippi in Thessalia. v. 16, 6. in Pæonia. v. 97, 3. singulari studio et benevolentia complexus est Philippum. vii. 12, 6. quoties ejus consilio usus est Philippus, clementissimus rex fuit. ix. 23, 9.

Chrysondion, *Χρυσονδίων*, urbs Phœbætidis in Dassaretia; eam sibi adjunxerat Scerdilædus, et recepit Philippus. v. 108, 2 et 8.

Chrysopolis, *Χρυσόπολις*, ad oram Asiaticam Bospori Thracici, prope Borem; eam olim tenuerant Athenienses. iv. 44, 3 *sq.*

Ciani; *vide* Cius.

Cibyra, ἡ *Κιβύρα*, Phrygiæ urbs, ejus tyrannus Moagetes Cn. Manlio se dedit. xxii. 17.

Cibyratæ, οἱ *Κιβυραῖται*, Cauniis succurrunt adv. Rhodios. xxx. 5, 14.

Cibyram confugit Polyaratus Rhodius, sed Romanis eum tradunt Cibyratæ. xxx. 9, 13 *sqq.*

Cibyræ tyrannus, Pancratius. xxx. 9, 14.

Cilicia, *Κιλικία*. Cilices, *Κίλικες*.

inter Ciliciam et Phœnicem est urbs Seleucia ad mare. v. 59, 4.

Cilices expediti milites in exercitu Antiochi. v. 79, 3. 82, 10.

de pugna Alexandri cum Dario in Cilicia, absurda multa narravit Callisthenes xii. 17 *sqq.*

Cilicia Antiochum decedere jubet senatus Romanus; sed id contra fœdus esse evincit legatus Antiochi. xxii. 70, 3.

Ciliciæ Pylæ, αἱ *Κιλικίαι Πύλαι*, αἱ λεγόμεναι ἐν τῇ *Κιλικίᾳ* Πύλαι. xii. 9, 3. 17, 2.

Cimmerius Bosphorus, *Κιμμερικὸς Βόσπορος*, ostium paludis Mæotidis. iv. 39, 3.

Cinædos magis quam equos curat Ptolemæus Philopator. v. 37, 10.

Cindyas Diana; *vide* Dianā.

Cineas, minister Ptolemæi *minoris*, ut *videtur*. xxviii. 16, 1.

Cineas, Thessalus, immerito in proditorum numero relatus a Demosthene. xvii. 14, 4.

Circæus mons Latii, τὸ *Κίρκαιον*; in eo apros venari consueverat Polybius cum

Demetrio Syro, Romæ obside xxxi. 22, 2 *sq.* 23, 2 *sq.*

Circæiensis populus vel Circæensis, *δῆμος Κιρκαιίων*, in ora Latii, antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnia comprehensus. iii. 22, 11. 24, 16.

Circuitio castrorum nocturna. vi. 35, 8 *sqq.* et 36.

Circumpadani campi. *Vide* Gallia Cisalpina.

Circus. *Vide* Hippodromus.

Cirrha, ἡ *Κίρρα*, urbs Phocidis cum portu. v. 27, 3.

Cirta, ἡ *Κίρτα*, urbs Numidiæ, Masiussæ regni. xxxvii. 3, 10.

Cissa, *Κίσσα*, oppidum Hispaniæ citerioris. iii. 76, 5. *Scissis vel Scissum*, apud Livium.

Cissii, *Κίσσιοι*, Asiæ superioris populus, in *Susiana*. Cissii, in exercitu Antiochi M. ad Raphiam, v. 79, 7. 82, 12.

Civitatum origo. vi. 5. civitas fortitudine adv. hostes et consensu civium continetur. vi. 46, 7. civitatum liberarum et regum res contraria. xxiii. 8, 6 *sq.* in liberis civitatibus populus ad dimicandum promptior quam mercenarii; secus in monarchia. xi. 13, 4 *sqq.* *Conf.* Democratia.

Cius, urbs Bithyniæ, ad oram Propontidis (ἡ *Κίος*) ἡ *Κιανῶν πόλις*, urbs Cianorum xv. 23, 9. *cf.* xv. 21, 1. democratia olim usa, sed perdita per demagogum Molpagoram. xv. 21, 1 *sq.* tum socia Ætolorum, et prætorem habens Ætolum, xv. 23, 8 *sq.* expugnata et in servitutem redacta a Philippo, pro genere ejus et socio Prusia. xv. 21—23. xvi. 34, 5. xvii. 3, 12. 4, 7. 5, 4. liberata a Romanis. xviii. 27, 5.

Cius, *Κίος*, (si vera scriptura xvi. 26, 10.) *endem quæ alias vulgatiore nomine Ceos insula vocabatur, Ptolemæo vero Κία. vide* xvi. 26, 10. et xvi. 41, 7.

Clampetia; *vide* Lampetia.

Clarium, *Κλάριον*, castellum in agro Megalopolitano, captum ab Ætolis. iv. 6, 3. 25, 4. receptum ab Achæis. iv. 6, 4.

Classis. Classis prima Romanorum bellica, fuit 100 quinqueremium, 20 trirēmium. i. 20, 9. mox fuit 330 navium longarum tectarum. i. 25, 7. Pœnorum vero classis, 350 navium tectarum. 25, 9. Romana classis tenuit 140 millia hominum, Punica ultra 150 millia. i. 26.

classis Rom. 220 navium, ab ipsis statuminibus intra tres menses ædificatur. i. 38, 5 *sq.* cum 120 navibus longis, onerariis 800 Syracusæ venit L. Junius Cos. i. 52, 6. ea classis nau-

- fragio perit. 54. classis Romana ducentarum quinqueringum, privatorum sumptibus parata. 59.
- maximis classibus et praesertim quinqueringibus, non tricenis, bellum gesserunt Pœni et Romani. i. 63 sq. Romani bello primo Pun. amiserunt ad 700 quinqueringes, Pœni ad 500. c. 63, 6.
- classis Punica, Pisas adpulsura, et cum Hannibale communicatura, a Cn. Servilio cogitur in Sardiniam et in Africam redire. iii. 96.
- Clastidium, Κλαστίδιον, opp. Galliae Cispadanae, in ditione Anamarum vel Anamanum, obsidetur ab Insubribus. ii. 34, 5. ad Clastidium Insubres acie vincuntur a M. Marcello. ii. 34, 6 sqq.
- Claudius. Appius Claudius *Caudex*, Cos. Messanam in Siciliam auxilio mittitur Mamertinis. i. 11. fugat Hieronem. *ibid* pellit Pœnos. 12. *Add* 16, 1.
- Appius Claudius *Pulcher*, praetor, cum 100 quinqueringibus in Siciliam mittitur. viii. 3, 7. et Syracusas oppugnat ad Hexapyla. viii. 5, 1 et 6. sed nihil proficit. *cap*. 9.
- Capuam obsidens consul, circumsedetur ipse ab Hannibale. ix. 3. *conf*. c. 7, 1 sqq.
- App. Claudius Nero, trib. mil. xvii. 8, 6. a T. Quintio Romam missus, de pace Philippo danda. xvii. 10, 8. princeps legationis in Macedoniam et Graeciam missae post Metelli legationem. xxiii. 12, 4. xxiv. 4, 8. expostulat cum Philippo ob scelus in Maronitas commissura. xxiii. 13 sqq.
- in Cretam abijt, et arbiter est inter Cnossios et Gortynios. xxiii. 15.
- Appii Claudii nomen supplendum putavimus xxiv. 4, 8.
- App. Claudius Cento, ab Achæis postulat, ut sibi 5000 milites in Epirum mittant: sed, id ne fieret, vetuit Q. Marcius Cos. per Polybium. xxviii. 11. *Videtur idem esse App. Claudius, quem ab Hostilio Cos. in Illyricum missum Livius scribit, ubi ad Uscana oppidum caesus fugatusque est ejus exercitus. Liv. XLIII. 9 sq. Vide Uscana.*
- App. Claudius, legatus in Asiam pacis concludendae causa inter Attalum et Prusiam. xxxiii. 11, 4. (*Nescio an idem cum superiore.*)
- C. Claudius Cento, legatus in Asiam, qui Prusiam prohiberet, ne cum Attalo bellum gereret. xxxiii. 1, 2.
- C. Claudius Nero Cos. cum Livio collega praelio vincit Asdrubalem, Hannibalis fratrem. xi. 1, 1 et 3.
- C. Claudius *Pulcher*, Consul, expediti-
- onem adv. Iatros suscipit. xxvi. 7, 1. ex numero decem legatorum, in Macedoniam post bellum Persicum missorum, mittitur ad gentem Achæorum. xxx. 10, 8.
- M. Claudius *Marcellus* Cos. Gallos Insubres praelio vincit ad Clastidium. ii. 34.
- M. Claudius *Marcellus* Cos. pedestribus copiis in Sicilia praest. viii. 3, 7. Syracusas sambucus oppugnat. viii. 6. inani opera, ob artes machinasque Archimedis. 8. hinc oppugnationem in obsidionem mutat, et reliquam Siciliam infestat. 9. *Conf*. Syracusae.
- bello Hannibale incautus intercipitur ab hostibus, necaturque. x. 32. et *Spicileg. ex lib. x. num.* 1.
- M. Claudius *Marcellus*, filius superioris, sauciatus in praelio. x. 32, 5. consul, frustra impedire conatur pacem Philippo a T. Quintio datam. xviii. 25.
- M. Claudius *Marcellus* Cos. in Hispania, bellum metuens, inducias paciscitur cum Celtiberis. xxxv. 2, 1. expeditionem suscipit adv. Lusitanos, et Nercobrigam capit. c. 2, 2. *Conf. Fragm. hi t* 27.
- P. Claudius *Pulcher* Cos. ad Drepana pugna navali vincitur ab Adherbale, et 93 naves amittit. i. 49—51. ob temeritatem et imprudentiam Romae infamis, et graviter multatus. 52.
- Ti. Claudius. *Sic libri Polybiani dabant nomen* unius e legatis Romanorum in Graeciam missis, qui de rebus Philippi cognoscerent; xxiii. 6, 6. *ubi ex Livio Ursinus* Ti. Sempronium substituit.
- Ti. Claudius et A. Postumius mittuntur ad inspicendas res insularum et civitatum Asiae. xxvii. 3.
- Clazomenae, Κλαζομεναι, urbs Ioniae, ex qua legatio adest Alexandriae. xxviii. 16, 5.
- Clazomenii, Κλαζομένιοι, immunes renunciantur a Romanis. xxii. 27, 5.
- Cleagoras, Rhodiorum legatus Romam. xxxi. 16, 1.
- Cleander, Mantinensis, educator et institutor Philopœmenis. x. 25, 1.
- Clearchus, Eleus, a Lyco propraetore Achæorum bello captus. iv. 94, 6.
- Κλεινώ, puella, pincernae munere fungens apud Ptolemæum Philadelphum: plures ei statuæ erectae sunt Alexandriae. xiv. 11, 2.
- Cleo et Chares acerbè praesunt reip. Atheniensium. ix. 23, 6.
- Cleobis et Biton, Argiae sacerdotis filii. xxiii. 18, 7.
- Cleomachus Atheniensis, pater Xeno-

phanis, legati Philippi ad Hannibalem. vii. 9, 1.

Cleombrotus, Spartæ rex, is qui cum Agesilao regnavit, et pugna Leuctrica cecidit: quicumque is gessit, cuncta a sociali consilio sunt profecta. ix. 23, 7. *Conf. Fragn. hist.* 15.

Cleombrotus, pater Agesipolidis, avus Agesipolidis ejus qui post Cleomenis mortem puer rex est creatus; in regnum successit Leonidas II. regno expulso. iv. 35, 11.

Cleombrotus, Rhodiorum legatus, Romanam missus. xxix. 4, 4.

Cleomenes, rex Lacedæmoniorum; idem et rex optimus, et tyrannus sævisimus, et in privata vita vir suavissimus. ix. 23, 3.

cum eo amicitiam contrahere parant Ætoli adv. Achæos. ii. 45, 2 *sqq.* Tegeam, Mantineam et Orchomenum intercipit Cleomenes, foederatas Achæorum Ætolorumque. 46, 2. *Confer* Cleomenicum bellum.

formam reip. laconicæ antiquat, et regnum in tyrannidem mutat. ii. 47, 3. iv. 81, 14. novas divisiones agrorum instituit. iv. 81, 2. juvatur a Ptolemæo Evergetæ. ii. 51, 2.

prælio vincit Achæos ad Lyceum montem et ad Ladocæ. ii. 51, 3. 55, 2. complures Peloponnesi urbes, partim vi, partim voluntate, in deditionem accipit. ii. 52, 2 *sqq.* in Isthmo castra ponit. 52, 5. receptis Argis ab Achæis, relicto Isthmo Argos petit, indeque depulsus domum redit. 53.

plura oppida Cleomeni eripiuntur ab Antigono. ii. 54. Megalopolin Cleomenes proditiõe capit, et sævit in cives. 55. tribus ante mensibus, cum urbem clam esset ingressus, virtute civium ejectus erat. *ibid.* et ix. 18, 1 *sqq.* agrum Argivum populatur. ii. 64. acie decernit cum Antigono ad Sellasiam. ii. 65 *seqq.* qua victus, Alexandriam profugit. 69, 10 *sq.*

regnante etiamnum Ptolemæo Evergetæ Alexandriam venit Cleomenes, sperans ejus ope regnum se recuperaturum. v. 34, 11. 35, 1. mortuo Evergetæ, Philopator, Cleomenem suspectum habens, Alexandriæ retinuit. v. 35 *seq.* ei per Nicanoram Messenium insidiatur Sosibius minister Ptolemæi, et in custodiam duci curat. 37 *seq.* e custodia elabatur cum suis, sed, cum nemo de populo se ei adjungeret, manus sibi infert. 39.

Elogium Cleomenis. v. 39, 6. ix. 23, 3. 29, 10. xviii. 36, 2 *sq.* amatus et desideratus admodum est a Spartanis,

neque ad mortis nuncium semper sperantibus incolumem cum rediturum. iv. 35, 8 *sqq.* *conf.* ix. 23, 8.

Acta reconciliatione deceperat interfeceratque Archidamum regem. v. 37, 1 *sqq.* viii. 1, 3 *sqq.*

Cleomenes, Cleombroti filius, patruus et tutor Agesipolidis illius, qui post Cleomenis regis obitum puer rex est creatus Spartanorum. iv. 35, 12.

Cleomenes, Thebanus, pater Pythæ ejus qui bellum Achaicum ex parte concitavit. xl. 1, 1.

Cleomenicum Bellum, δ Κλειμενικὸς πόλεμος. i. 13, 5. ii. 46—69. id bellum, præter Aratum, descripsit Phylarchus. ii. 56, 4. Cur id bellum Polybius pluribus exposuerit? ii. 70, 1. Cleomenico bello sola Messenia immunis populatione hostili manserat. iv. 5, 5. *Confer* Cleomenes.

Cleonæ, Κλεωναί, oppidum Peloponnesi, inter Argos et Corinthum, a Cleomene occupatum. ii. 52, 2.

Cleonrus, classi Rhodiorum præficitur a Theophilisco, lethali vulnere sauciato. xvi. 9, 1.

Cleonicus, Naupactius, captus ab Achæis, et sine pretio dimissus. v. 95, 12. a Philippo ad Ætolos mittitur, ut de pace cum eis ageret. v. 102, 4 *sqq.*

Ætolorum legatus ad Lacedæmonios contra Philippum. ix. 37, 4. si modo idem vir est cum superiore.

Cleonymus, Phliasiorum tyrannus, abdicat tyrannidem. ii. 44, 6.

Cleopatra, uxor Ptolemæi Epiphanis, mater Ptolem. Philomet. et Physconis, filia Antiochi Magni, soror Antiochi Epiphanis. xxviii. 17, 9. in dotem accepisse dicitur Cœlesyriam, quod negat Antiochus Epiph. *ibid.*

Cleoptolemus, pater Eubœæ, quæ Antiocho nupsit Chalcide. xx. 8, 3.

Cleostratus, Atheniensium legatus Alexandriam, de mysteriis. xxviii. 16, 4.

Cleoxenus, inventor rationis signa dandi per faces, correctæ a Polybio. x. 45, 6 *sqq.*

Cletis, (Κλήτις sive Κλησις, sive Κλῆσις aut Λῆσις,) Diactorius, Lacedæmoniorum exsulum legatus Roman. xxv. 2, 5. *Confer* Lysis.

Clientelæ Gallorum. ii. 17, 12.

Climax, ἡ Κλίμαξ, mons inter Lyciam et Pisidiam; ejus angustias occupant Selgenses, transitu prohibitori Garsyridem, Achæi ducem. v. 72, 4.

Clitor, ἡ Κλείτωρ, (gen. Κλείτορος,) ἡ τῶν Κλειτορίαν πόλις, opp. Arcadiæ. Ab urbe Cynætha per agrum Lusiatarum Clitorem pervenitur. iv. 18, 9 *sqq.*

Clitoriorum ager, ἡ Κλειτορία, iv. 10, 6. 11, 2. Caphysia per Clitoriorum fines Psophidem pervenit Ariatus. ii. 70, 1 sq.

Clitoriorum generosum animum et libertatis amorem unus homo maculavit. ii. 55, 9. *Ibi bis Κλειτορία mendose, ut puto, scribitur, pro Κλειτορία per si in prima syllaba, et o breve in secunda, ut est constanter alius, cum apud Polybium, tum apud alios scriptores.*

Clitorem frustra obsident oppugnantque Ætoli. iv. 18, 12. 19, 3. 25, 4. et ix. 38, 8.

Clitore cogitur concilium Achæorum, cui intersunt legati Romani. xxiii. 5, 1.

Clupea, ἡ Ἀσπίς, urbs Africae, a Romanis obsessa et capta. i. 29. Clupeam evadunt reliqui ex Reguli clade. i. 34, 11. eam frustra obsident Pœni. 36.

Clusium, Etruriæ oppidum, tridui itinere distans a Roma. ii. 25, 2.

Clusinorum agrum in *Lat. vers. scripserat Casaubonus*. ii. 19, 5. ubi Polybius τὴν Καμπερίων χώραν dixit.

Clusius fluvius Galliae Cisalpinæ, ὁ Κλούσιος ποταμός, trans Padum, inter Insu-bres et Cenomanos. ii. 32, 4.

Clysis; vide Cletis, et Lysis.

Cnæus; notum prænomen Scipionum, quos quære in Cornelius Cnæus xxii. 16—27. ut Cn. Manlius Pulso, quem vide in Manlius.

Cnidus, Cnidii. ἡ Κνίδος, οἱ Κνίδιοι. xxx. 8, 6. a Cnidiiis Calyndenses opem petunt adv. Caunnios. xxxi. 17, 1.

Cnopias Alorita, armorum fabricæ et militum delectui in Ægypto præfectus. v. 63, 12. Cretenses milites exercet. v. 65, 7.

Cnossus, Κνωσσός, urbs Cretæ. iv. 54, 2.

Cnossii, οἱ Κνωσσιοί, naves a Rhodiis petunt et obtinent. iv. 53, 1. Cnossii cum Gortyniis dominantur tota Creta, excepto Lytto. iv. 53, 4. Polyrrenii, Lampæi, alique, a Cnossiis ad Lyttios deficiunt. 53, 6. Cnossii ab Ætolis pro societate auxilia petunt et impetrant. 53, 8. 55, 1. Gortynam occupant, invitati a senioribus urbis. 53, 9. Lyttum urbem diruunt. 54.

Cnossiorum et Gortyniorum lites componunt legati Romani. xxiii. 15. Cnossii et Gortynii bellum gerunt cum Rauciis, et in eorum exitium conjurant. xxxi. 1, 1.

Cobulatus; vide Colobatus.

Cocles; vide Horatius, et Antigonus.

Cocynthus, ὁ Κόκυνθος, (al. Κόκυνθος, Cocynthus) promontorium inferioris Italiae,

distinguens mare Siculum a Ionio. ii. 14, 5.

Coela (i. e. loca concava, convallis) agri Naupactii, τὰ Κοίλα τῆς Ναυπακτίας. v. 103, 4.

Cœlesyria. ἡ Κοίλη Συρία, per totam Phœniciam et Palæstinam pertinet usque ad Raphiam et fines Ægypti. v. 80, 3. Alibi tamen a Cœlesyria discrete Phœniciam distinguit Polybius, ut iii. 2, 8. v. 67, 10. xxviii. 1, 2.

Bellum de Cœlesyria s. Cœlesyriacum Bellum (ὁ πρὸς Κοίλης Συρίας πόλεμος) Antiochi Magni et Ptolemæi Philopatoris. i. 3, 1. ii. 71, 9. iii. 1, 1. 2, 4. Cœlesyria in regum Ægypti erat potestate. v. 34, 6. eam adversus primam Antiochi Magni invasionem defendit Theodotus Ætolus. v. 40, 2. c. 45 extr. et seq. Altera ejusdem Antiochi expeditio in Cœlesyriam, et acre Bellum Cœlesyriacum; finitum Pugna ad Raphiam, qua victus a Ptolemæo Philopatore Antiochus M. pacem petiit, et tota Cœlesyria, quam occupaverat, rursus cessit Ptolemæo. v. 58—87. jura sua in Cœlesyriam Antiochus M. exponit. v. 67. Cœlesyriæ multitudo ad venerationem regum Ægypti mire inclinabat. v. 86, 10 sq.

Per infantiam Ptolemæi Epiphanis Cœlesyria rursus ab Antiocho M. cœpta est occupari. iii. 2, 8. et xvi. 39, 1. sed a Scopa, Ptolemæi duce, rursus in potestatem Ægyptiorum redacta xvi. 39, 1. tum victo ad Panium Scopa, Antiochus M. Cœlesyriam rursus recepit. xvi. 39, 3 sqq.

Ægyptii sub Ptolemæo Philometore ad Bellum pro recipienda Cœlesyria se comparant; quos præveniens Antiochus Epiphanes, Ægyptum invadit. xxvii. 17. xxviii. 1. et cap. 15, 5 sq. jura sua in Cœlesyriam exponit Antiochus Epiphanes; et negat, quod urgebant Ægyptii, Cœlesyriam dotem datam esse Cleopatrá, Antiochi M. filia, uxori Ptolemæi Epiphanis. xxviii. 17.

Cœli quatuor plagæ. iii. 36, 6 sq.

cœli influxus in hominum ingenia et mores. iv. 21, 1 sqq. cœli imago præfertur in pompa Antiochi Epiphanis. xxxi. 3, 15.

Cœranus, Κοίρανος, Smyrnæorum legatus Lysimachiam ad congressum Antiochi cum legatis Romanis. xviii. 35, 2.

Cognitionis rerum via triplex: ex proprio usu et experientia, ex historia et percunctatione aliorum, ex arte et justa doctrina. ix. 14. cf. xi. 8, 1 sq.

Ex libris absque periculo cognitio

hauritur, et commodius quam proprio usu et experientia. xii. 27, 4 *sqq.*

Colonus, ὁ Κωλῶνις, (nō potius Φωλῶνις, ἢ ε. iustrum, latibulum) locus sic dictus Megalopoli. ii. 55, 6.

Colchae, vel Colichae, regulus Hispaniae, copias Scipioni contrahit. xi. 20, 8 et 5. potentia augetur a Romanis. xxi. 9, 7.

Colchi, Κόλχοι; inde rediens Jason. iv. 39, 6.

Collibus superstructae urbes, non plures domos capiunt quam quae in plano. ix. 21, 7 *sqq.*

Colobatus, ὁ Κολοβάσσος, Asiae fluvius, in Pamphyliæ vicinia. xxii. 18, 1. Colubatus vulgo apud Livium vocatur.

Coloniae Romanorum in Galliam Cisalpinam ductae, Placentia et Cremona. iii. 40, 5.

Colophonii, Κολοφώνιοι, cives Colophonis urbis Ioniae, per legatos Attalo se urbemque suam tradunt. v. 77, 5.

Colophonii Notium incolentes, immunes a tributo pronunciantur a Romanis. xxii. 27, 4.

Colorum varietas in hominibus, pro eali varietate sub quo habitant. iv. 21, 2.

Colossi Rhodii casus. v. 88, 1. ad eum reficiendum Ptolemæus Philopat. architectos Rhodiis et pecuniam mittit. 89, 3.

colossus decem cubitorum Attalo positus Sicyone. xvii. 16, 2.

colossus 30 cubitorum in aede Minervæ Rhodi erectus in honorem pop. Rom. xxxi. 16, 4.

Columnæ Herculis; vide Herculis columnæ.

Achæi columnam icti foederis cum Messeniis ponunt. xxv. 3, 3. Idem institutum tenuerunt Achæi, quoties nova civitas Fœderi accessit; solummodo de quatuor illarum civitatum concordia, quæ primæ omnium inter se fœdus et societatem instaurarunt, nulla columna exstabat. ii. 41, 12. *Conf.* xxiv. 4, 14.

Comanus, minister Ptolemæi minoris, ut videtur, qui Physcon est cognominatus. xxviii. 16, 1. ab eodem Ptolemæo Romanam legatus cum fratre Ptolemæo. xxxi. 27, 20. xxxii. 1, 1.

Commagene, ἡ Κομμαγενή. In ea urbs Samosata. xxxiv. 13, 3.

Comontorius, Gallorum dux, qui in Thracia prope Byzantium conseruerunt. iv. 45, 10. 46, 1 *sqq.* regis titulum adsciscit. 46, 2.

Compasii (vel ad Compasium,) ἰν τῇ Κομπασίῃ, cædes facta Lacedæmonio-

rum, auctore Philoparmentæ. xxi. 1, 7, 6.

Comipedes Græciæ. xvii. 11, 5. xviii. 28, 6.

Concilium Achæorum, Acarnanum, Ætoliorum. vide Achæi, Acarnanes, Ætoli.

Concoletus, idem qui Sardanapalus, Assyriæ rex. *Fragm. hist.* 9.

Concolitanus, rex Gæsataram Gallorum. ii. 22, 2. captus a Romanis in prælio ad Telamonem. ii. 81, 1.

Conductiliorum militum multitudo periculosa. vide Mercenarii.

Conii, Cunei, οἱ Κῆνοι, Hispaniæ populus, extra Herculis columnas. x. 7, 5.

Conope, Κωνώπη, oppidum Ætoliae. iv. 64, 3 *sq.* v. 6, 6. 7, 7. 13, 6 *sq.*

Conscientia cuiusque, accusator maxime timendus, et gravissimus testis. xviii. 26, 13.

Consilia bellica rarius vi aperta perficiuntur quam dolo. ix. 12, 1 *sq.* consilia ne exitum habeant, minimum sufficit momentum neglectum. ix. 12, 8 *sqq.* in consiliis incundis non solum præsentis temporis, sed et futuri habenda est ratio. i. 72, 7.

Consul quid differat a dictatore. iii. 87, 7 *sq.* consules ambo copias conjungunt quoties necessitas aliqua urget. iii. 72, 12. (sic factum in pugna ad Trebiam. *ibid. coll. c.* 68, 13 *sq.* et ad Cannas. iii. 107, 9 *sqq.*) et tum alternis diebus imperant. iii. 110, 4. duorum consulum castra quo modo jungantur. vi. 32, 6 *sqq.*

Consulis potestas quodammodo monarchica in urbe, sed potissimum in bello. vi. 12. *conf. c.* 13, 2. attamen opus habet consul et populi ope et senatus. vi. 15. milites conscribunt consules. 19, 5 *sqq.* et *cap.* 26. uterque consul duas legiones habet, et auxiliorum partem. vi. 26, 3. *Conf. Legio.*

duo primi consules Romanorum. iii. 22, 1.

Contoporia, ἡ Κοντοπορία vel Κοντοπορεία, via qua Corintho Argos ibatur. xvi. 16, 4 *sq.*

Corax, ὁ Κόραξ, mons Ætoliae, inter Callipolin et Naupactum. xx. 11, 11.

Corbilo, ἡ Κορβίλων, nobilis urbs et emporium Galliae super Ligeri. xxxiv. 10, 6 *sqq.*

Corbrenæ, (f. Corbieni) Κορβεῖναι, f. Κορβιῆναι, Asiae populus, Zagrum montem incolens. v. 44, 7.

Corcyra insula, ἡ Κέρκυρα, obsidetur ab Illyriis. ii. 9. frustra auxilio venientibus Achæis et Ætolis, dedit se Illyriis, et

præsidium ab eis præfectumque Demetrium Pharium recipit. ii. 10. Consistentes inter se Corcyraei, *ἢ Κερκυραῖοι*, et Demetrius Pharius, Romanis insulam tradunt. ii. 11.

fuere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Corcyram tenere sine-
rentur. vii. 9, 13.

Corcyrae residet præfectus Romanus. xxii. 15, 6.

Corcyraei aspernantur Philippum. *Fragm. hist. 42.*

Corduba, *ἢ Κορδουβά*. Cordubæ hibernat Claudius Marcellus Cos. ex Lusitania veniens. xxxv. 2, 2.

Corinthiacus sinus, *ἢ Κορινθιακὸς κόλπος*. Ad eum sita est Ægira, opp. Achaë; iv. 57, 5. *item* Cephallenia insula. v. 3, 9.

Corinthus, *ἢ et ἡ Κόρινθος*. *Vide* iv. 67, 8. *Confer* Acrocorinthus, et Isthmus.

Corinthii Romanos, qui legationem ad eos miserant post bellum Illyricum, Isthmici ludici participes faciunt. ii. 13, 8.

Corinthios liberat et reip. Achæorum adjungit Aratus. ii. 43. Corinthii urbem suam, excedere jussis Achæis, Cleomeni tradunt. ii. 52, 2 *sq.* mox Cleomene retrogradi coacto, arx cum urbe ab Achæis Antigono traditur, qui præsidio imposito utramque tenet, neque post discessum ex Peloponneso, confecto bello Cleomenico, restituit Achæis. ii. 52, 3 *sqq.* et 54, 1. iv. 12, 4 *sq.*

Corinthus primum cum exercitu venit Philippus. iv. 22, 2. eodem redit, et cum sociis deliberat. 25, 1 *sqq.*

Corinthus a Philippo repetunt Achæi in colloquio T. Quintii cum Philippo. xvii. 2, 5. is deliberaturum se cum Tito ait. 6, 8. *cf.* 8, 9. et 11, 13. Est una e tribus Græciæ compedibus. xvii. 11, 4 *sq.* xviii. 28, 5 *sq.*

Corinthii liberi renunciatur ex SC. Romanorum. xviii. 29, 5.

Corinthus agitur concilium Achæorum. xxix. 8, 8. rursus. xxxviii. 4, 2. ibi proterve legatis Romanis insultant Corinthii. *ibid.* vs. 5 *sqq.* Corinthus adest Diæus, et rejicit pacis condiciones, a Metello oblatas. xl. 4, 1 *sqq.*

excidium Corinthi. xl. 7. contemnuntur tabulæ pictæ a militibus Romanis. *ibid.* Corinthi excidio interfuit Polybius, aut certe mox supervenit. *ibid.* vs. 2.

Cornelius. *Κορνήλιος*. Cornelios Lentulos *vide* in Lentulus.

Cn. Cornelius Scipio, Asina, Cos. primo

bello Punico, cum classe capitur ad Iiparam. i. 21. viii. 1, 9. Consul iterum, Panormum Pœnis eripit. i. 38. Cn. Cornelius Scipio, Calvus, Cos. cum M. Claudio Marcello, bellum infert Insulribus; Acerras et Mediolanum capit. ii. 34.

Cn. Cornelius Scipio, frater Publii, patris Africani majoris; a fratre consule cum legionibus in Hispaniam mittitur ad bellum ibi nomine ipsius gerendum. iii. 49, 4. 56, 5. cum classe ad Emporias Hispaniæ adpellit; Hannonem acie victum et Indibilem capit; Hispaniam usque ad Iberum Romanis subjicit. iii. 76. Asdrubalem ad Iberi ostia pugna navali superat, et plures e navibus ejus capit. iii. 95 *sq.*

ad eum cum supplemento classis advenit frater Publius. iii. 97. inde Cnæus pedestribus copiis præfuit, Publius nauticis. viii. 3, 4. Cnæus vallum e clitelis facere jubet milites. *Spicileg. ex lib.* viii. num. 3. perit in Hispania. x. 7, 1. 36, 3.

Cn. Cornelius, (*nescio qua de familia*) unus ex decem legatis T. Quintio adjunctis, ad Philippum regem mittitur. xviii. 31, 3. et inde Thermum ad Ætolorum conventum. 31, 5 *sqq.*

L. Cornelius Scipio, frater Publii Africani majoris; ædilitatem impetrat ope fratris. x. 4 *sq.*

consul, mittitur ad Bellum Ætolicum et Antiochicum, legato utens fratre Publio; et victo Antiocho bellum componit. xxi. 2 *sq.* et c. 9—14. triumphans Romam redit. xxii. 7, 16 *sq.*

L. Cornelius (*nescio e qua familia; an* L. Cornelius Scipio, *de quo modo dictum?*) a senatu missus ad pacem inter Antiochum M. et Ptolemæum Epiphanem conciliandam, in Thracia convenit Antiochum una cum nonnullis e decem legatis T. Quintio adjunctis. xviii. 32, 3 *sq.* 33, 5 *sqq.* 35, 1.

P. Cornelius Scipio, pater Africani majoris, Cos. cum Ti. Sempronio. iii. 41, 2. iv. 66, 9. ei decernitur Hispania. iii. 40, 2. v. 1, 4. exercitus ei decretus, mittitur in Galliam Cisalpinam adv. Boios; ipse novas legiones conscribere jubetur. iii. 40, 14.

Pisa cum classe et exercitu profectus versus Hispaniam, Massiliam adpellit, et copias ibi exponit, contra Hannibalem ducturus. iii. 41. ejus equites præmissi fugant Numidas Hannibalis. 45, 1 *sqq.* Scipio cum exercitu versus castra Hannibalis proficiscitur. 45, 4. sero veniens, redit ad naves, et Galliam Cisalpinam repetit, fratre Cnæo

in Hispaniam missa. 48, 1 sqq. 56, 5.

accepto in Etruria a praetoribus exercitu, ad Padum properat. iii. 56, 6. Padum transgressus, miratur Hannibalem ibidem praesentem. 61. inter Padum et Ticinum superatur ab Hannibale praelio equestri. 65. in eo praelio a praesenti vitae periculo eripitur a filio. x. 3, 3. sauciatus cis Padum regreditur, et ad Placentiam castra ponit. iii. 66, 9. monet collegam Sempronium, ne aciei discrimini ad Trebiam rem Romanam committat. 70, 3 sqq.

post consulatum, cum supplemento navium mittitur in Hispaniam, cum fratre Cnæo res ibi administraturus. iii. 97, 1 sqq. et maritimis copiis praefecturus. viii. 3, 4. Iberum fluv. cum fratre transit, et Saguntum obsidet. iii. 98, 5 sqq. obsides Hispanorum, qui Sagunti a Pœnis custodiebantur, domum ad suos quemque remittit. iii. 99.

perit in Hispania. x. 7, 1. 36, 3.

Publius Cornelius Scipio, Publii filius, Africanus Major. *Apud Polybium pœne constanter nude δ Πόπλιος vocatur; passim tamen Σκιπίων, quod nomen inter dum librarii pro suo more Σκηπίων scripsere, ut xiv. 2, 1 et 6. xvi. 23, 1. Integrum vero nomen Πόπλιος Κορνήλιος Σκιπίων exstat xxiv. 9, 7. Africani cognomen de hoc Scipione nusquam apud Nostrum commemoratur; sed ei æquivalet nota adjecta xv. 35, 6. nempe Πόπλιος Σκιπίων ὁ πρῶτος καταπολεμήσας Καρχηδονίους; qua nota etiam quodammodo cognomen Majoris s. superioris continetur: alias vero suo sermone Polybius non Majorem, sed Magnum, τὸν Μίγαν, cognominatum ait, nec diversa tamen (ut videtur) sententia. xviii. 18, 9. xxxii. 12, 1. 13, 1.*

de ejus ingenio et instituto ex professo agit Polybius x. 2 sqq. non felix solum fuit, ut vulgo ferunt, sed et prudens. x. 2, 5—7. liberalis, magnificus, sagax, sobrius. x. 3, 1. comis, blandus, simulque industrius. 5, 5 sqq. 7, 1 sqq. consilia sua, ubi opus erat, tegens. 9, 1. Quod divino spiritu se adflatum simulavit, simile fuit Lycurgi institutum. x. 2, 8 sqq. et cap. 4 seq. conf. c. 11, 7 sq. 14, 11 sq.

juvenis patrem servavit, et ab eo Servator est salutatus. x. 3. ædilis creatur juvenis admodum, simul cum fratre. x. 4 seq.

annos natus xxvii, imperator in Hispaniam missus, Novam Carthaginem oppugnat capitque. x. 6—20. con-

silium suum in oppugnanda Nova Carth. exposuit in Epistola ad Philippum regem scripta. x. 9, 3. obsidum Hispanorum, Carthagine captorum, singularem curam habet. x. 10. continentim egre-gium specimen edit. 19. nobilissimos captivos per Lælium Romam mittit, 16, 1 sq. 19, 6. varia exercitia militaria instituit. 20, 1 sqq. officinæ belli totam urbem similem reddit, Tarraconem hibernatum redit. 20, 4 sqq. 34, 1.

(Exercitia equestria, de quibus x. 21 seq. agitur, non ad Scipionem pertinent, ad quem perperam vulgo referuntur in scriptis libris Polybianis editisque; sed ad Philopœmenem.)

Edeconem, Mandonium, Indibilem, regulos Hispanorum, in fidem accipit. x. 34—38. Rex ab Hispanis salutatus, declinat id nomen; x. 38, 3. 40, 2 sqq. magnitudine animi omnes mortales superans. 40, 6 sqq. Asdrubalem, Hannibalis fratrem, praelio vincit ad Bæcula. x. 39.

Asdrubalem, Gisconis filium, et Magonem et Masinissam praelio vincit ad Ilipam, ubi solertes motus peragit. xi. 20—24. seditionem militum feliciter sedat. 25—30. victo Indibili rebelle, Romam triumphans redit ex Hispania. xi. 31 sqq.

Scipio in Africa, Uticam obsidet. xiv. 1, 2. 7, 1. Syphacem legationibus ludit. xiv. 1, 3 sqq. et cap. 2. Syphacis et Asdrubalis castra incendit. 4 seq. castra hiberna ad Uticam ab oriente habet in promontorio. 6, 7. Pœnis cum Syphace acie victis in Magnis Campis, plura Africæ oppida capit. 8 seq. castra ad Tunetum, fugientibus Pœnis, occupat, sed mox Uticam ad ferendum suis auxilium redit. 10. et *Spicileg. reliq. ex lib. xiv.*

cum Pœnis de commeatu per induciarum tempus intercepto expostulat per legatos, quibus redeuntibus insidiantur Pœni. xv. 1 seq. plura Africæ oppida vi subigit; Masinissam, domum profectum, revocat; legatos Pœnorum, Roma redeuntes in Romana castra, salvos Carthaginem mittit. xv. 4. speculatores Hannibalis e castris suis incolumes dimittit. 5, 4 sqq. positus ad Naragara castris, 5, 14. colloquio cum Hannibale frustra instituto, c. 6 sqq. pugna ad Zamam vincit Hannibalem. c. 9—16. conf. c. 5, 3.

Pacem dat Pœnis. xv. 18 seq. triumphans ex Africa Romam redit Scipio. xvi. 23.

Scipione judice, solertissimi in rerum

administratione viri et cum iudicio audacissimi fuerunt Dionysius et Agathocles Siculi. xv. 35, 6.

Lucio fratri, ad bellum cum Antiocho proficiscenti, legatus datus Publius, Aetolos pacem petentes humaniter excipit, et fratri persuadet ut inducias eis daret. xxi. 2 *seq.* Prusiam per literas in amicitia Romanorum confirmat. xxi. 9. Salius cum esset, *Anciliorum* tempore non licebat ei Hellespontum trajicere. 10. Publium privatim conveniunt legati Antiochi. c. 11 *extr. et seq.* filius ejus initio belli captus fuerat ab Antiocho. 12, 2 *sq.* victo Antiocho, fert conditiones pacis 13 *seq.*

cum dies ei esset dicta, defendit se coram populo. xxiv. 9, 6 *sqq.* mortuus est circa idem tempus cum Philopœmene et Hannibale. *ibid.* *Conf.* c. 9, 1.

ejus uxor Æmilia; *vide* Æmilia. duæ filiæ, altera Ti. Graccho nupta, altera Scipioni Nasicæ. xxxii. 13.

ad eundem Africanum Majorem *pertinere videntur Fragmenta historica num.* 58—62.

P. Cornelius Scipio, Africani majoris filius naturalis, *pater adoptivus Africani minoris*, initio belli Antiochici captus est ab Antiocho. xxi. 12, 2 *sq.*

P. Cornelius Scipio Æmilianus, Africanus minor; filius naturalis L. Æmilii Pauli, adolescentulus patrem in Macedoniam comitatur; ubi, confecto Persico bello, venatione sese exercuit. xxxii. 15, 3 *sqq.* cum fratre majore, Fabio Æmiliano, impetrat a prætore, ut Polybio Romæ manere liceat, cujus institutione et consuetudine constanter inde usus est. xxxii. 9 *seq.*

modestia, liberalitas, abstinencia, et continentia juvenis Scipionis. xxxii. 11—14.

ad bellum Celtibericum, cum omnes metu retinerentur, Scipio, juvenis admodum, operam suam obtulit, et *Lucullo consuli legatus* in Hispaniam abiit. xxxv. 4. certamen singulare init cum provocatore Hispano. 5. *Nescio an eodem pertineat Fragm. gramm.* 12.

eo deprecante apud Catonem, reditus conceditur exsulis Achæis. xxxv. 6.

ejus virtus in Africa, initio tertii belli Punici, laudata a Catone. xxxvi. 6.

Cirtæ Scipio res Masanissæ mortui ordinat. xxxvii. 3, 10.

Carthaginem oppugnans, Gulussæ

mandata dat ad Asdrubalem, urbis præfectum, de pace agentem. xxxix. 2. *cf.* c. 3, 1. Expugnat Carthaginem. *Spicileg. ex lib.* xxxix. illacrymatur fortunæ Carthaginis. xxxix. 3, 3 *sqq.*

in celeberrima legatione nonnisi quinque servos secum habuit. *Fragm. h st.* 63.

(*Ad Achæos legatum fuisse missum Scipionem Africanum, vulgo ferebant editiones Polybii xxxviii. 4, 1. ex parum felici Ursini conjectura, temere in contextum recepta.*)

P. Cornelius Scipio Nasica, Africani majoris gener, L. Æmilio bello Persico egregiam operam navat. xxix. 6, 2 *sqq.*

in eum liberalitas Scipionis Æmiliani. xxxii. 13, 7 *sqq.*

Cornu, τὸ Κίρας, nomen sinus maris prope Byzantium. iv. 43, 7.

Cornu dextrum et sinistrum, s. Alæ Sociorum in exercitu Romano. vi. 26, 9.

Corona dicitur pecunia, muneris et honoris causa, loco coronæ oblata. xxii. 17, 4. Sic xxii. 13, 10. *Rursus* xxiv. 1, 7. xxviii. 17, 3. *Conf. Dukerum ad Liv.* xxxviii. 14, 5. *et Lexic. Polyb. in στίφανος et στίφανος.*

corona aurea, præmium ejus qui primus murum urbis expugnatae conscendit. vi. 39, 5. x. 11, 8. corona civica a cive servato donatur is qui eum in pugna servavit. vi. 39, 6 *sq.*

Coronea, Κορώνεια, urbs Bæotiae. Contra eam cum exercitu proficiscitur T. Quintius. xx. 7, 3.

Coronæi vel Coronenses, οἱ Κορωνεῖς, facto Thebas concursu, in Persei societate manendum contendebant. xxvii. 1, 8. amicitiam cum Perseo confirmant. 5, 2 *sqq.*

Coronæus Olympichus. xxvii. 1, 9.

Corsica insula, ἡ νῆσος ἡ προσαναγορευομένη Κέρκος, xii. 3, 7. feræ quæ ibi generantur. xii. 3. greges boum et caprarum. 4.

Cortona, τὸ Κυρτῶνον, urbs Etruriæ. iii. 82, 9.

Coruncanus. C. et L. Coruncanii, legati ad Tentam, Illyriæ reginam. ii. 8. eorum alter occiditur. *ibid.*

Corvus, machina qua usus est Duilius in pugna navali cum Poenis. i. 22. ejus descriptio et usus. *ibid. et cap.* 27, 12. 28, 11.

Coryphæus mons, τὸ Κορυφαῖον ὄρος, in Ciliciæ et Phœnicis confinibus, prope Seleuciam urbem. v. 59, 4 *sqq.*

Cos insula, ἡ Κῶς, τῆς Κῶς, τῆς Κῶς, τὴν Κῶ. xvi. 15, 4. xxx. 7, 9.

ET GEOGRAPHICUS.

(i. Kῆ xvi. 41, 7. *perperam ediderut Casaub. in Fragm. Polyb. pro i. Kῆs.*)

Civis ὁ Κῆς, Cous. xxx. 7, 10. x. 30, 6.

Cosenus, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

Cosmopolis apud Locros, magistratus nomen. xii. 16, 6 *sq.*

Cosmus, magistratus apud Cretenses. xxiii. 15, 1. κοσμίῳ, Coemi magistratum gerere, *ibid.*

Cossai, Κοσσαῖοι, Asiæ populus, Zagrum montem incolens. v. 44, 7.

Cossyrus, νῆσος Κόσσυρος, insula inter Siciliam et Carthaginem; quam occupat et oppido ejus præsidium imponit Cn. Servilius. iii. 96, 13.

Cothon, Calligitonis filius, hieromon Byzantiorum. iv. 52, 4.

Cotys, rex Odrysarum Thracum, Persei socius, vir eximius. xxvii. 10. legatos Romam deprecatur mittit. xxx. 12.

Crassus; vide Licinius.

Crater, Κρατήρ, nomen sinus Neapolitani, inter Misenum et Minervæ promontorium. xxxiv. 11, 12 *sq.*

Crede prorsus nemini, amittere est facultatem rerum gerendarum. viii. 2, 2.

Nemini temere credendum. *ibid.* et viii. 23, 9. Quæ vehementer optavimus, ea accidisse ad primum nuncium parum credere solemus. xi. 3, 4.

Sobrius esto; nemini crede: articuli hi prudentiæ. xviii. 23, 4. xxxi. 21, 14.

Cremaste Larissa, Λάρισα ἡ Κρημαστή, urbs Thessaliæ, quam a Philippo repetunt Ætoli; xviii. 21, 3. *diversa ab altera celebriori Larissa.*

Cremona, Κρημώνα, colonia Romanorum, trans Padum. iii. 40, 5.

Creonium, Κρεώνιον, oppidum Dassaretidis in Illyrico, captum a Philippo. v. 108, 8.

Creta, ἡ Κρήτη. Cretenses, Κρηταί, iv. 8, 11. 20, 6. 53, 5. v. 14, 1 et 4. 53, 3. 79, 10. et alibi; præsertim de his qui mercede militunt; aut ubi notatur levitas ingenii ei genti insita: alias οἱ Κρηταιῖς. iv. 53, 3. 54, 6. vi. 45, 1. 46, 1 et 3. 47, 5. vii. 12, 9. xxxiii. 15, 1. (*Cretenses recens ad militiam conducti, sunt Neocretes; quod vocab. vide suo loco.*)

De Rebus Creticis vide iv. 53—55. xxvii. 16. xxviii. 13. xxxiii. 9. &c.

Cretenses ad insidias et res cum dolo agendas aptissimi; minus habiles ad prælium instructa acie committendum. iv. 8, 11: tibia et rhythmo in bello non sine causa utuntur. iv. 20, 6.

Cretæ universæ status circa Olymp. CXL. et intestinum discordiam. iv. 53, 3 *sq.* urbs antiquissima, præstantissimorum præ cæteris Cretensibus civium procreatrix, Lyttus. iv. 54, 6. Cretenses Polyrreni et Lampæi societatem ineunt cum Philippo et Achæis, eisque 500 Cretenses auxilio mittunt. iv. 55, 1—5. 61, 2.

Cretensium Respublica laudatur a veteribus. vi. 43, 1. similis a nonnullis auctoribus perhibetur reip. Spartanorum, cum tamen multum differat. vi. 45—47.

Cretensium animis insita est avaritia; nullum apud eos lucrum turpe ducitur; plurimas iidem inter se discordias agitant et intestinas cædes, levissimas ob causas. vi. 46, 2 *sq.* et vs. 9. iv. 53, 5. neque ingenia usquam magis veteratoria facile invenias, neque incepta iniquiora. iv. 47, 4 *sq.* Quare Antiphatam Cretensem laudaturus Polybius xxxiii. 15, 4 *sq.* ait, graviore et honestiori oratione cum usum esse, ἢ κατὰ Κρήτα, quam a Cretense expectasses: erat enim homo ingenio haudquaquam Cretico, οὐδαμῶς Κρητικὸς, et fugerat Creticam (perversam) disciplinam, πεφύργως τὴν Κρητικὴν ἀναγωγὴν, sive ἀγωγὴν. Eodem pertinet Proverbium: Cretissare cum Cretense, πρὸς Κρήτα κρητίζειν. viii. 21, 5. Sic porro Cretica deliberatio viii. 18, 5. est dolosa. Et Bolis, utpote Cretensis, Κρὴς ὑπάρχων, (ut ait Polyb. viii. 18, 4.) natura varius et astutus erat.

Philippum ad res suas constituendas elegerunt Cretenses. vii. 12, 9. Cretenses ad bellum adversos Rhodios incitat Philippus. xiii. 4, 2. 5, 1. Societatem prædationum maritimarum cum Nabide faciunt Cretenses. xiii. 8, 2.

Gortyniorum lites cum Cnossiiis. vide Cnossus, et Gortyna.

Cydoniatarum perfidia in Apolloniatas. xxvii. 16.

cum Cretensibus amicitiam renovant Rhodii. xxix. 4, 6 *sq.*

Bellum habent Cretenses cum Rhodiis, ad quod componendum senatus Romanus rogatu Rhodiorum legatum mittit. xxxiii. 9. 14, 3 *sq.* conf. c. 11. 2. ad idem bellum Cretenses ab Achæis opem frustra petierant. xxxiii. 15.

Cretensis Lagoras. vii. 15, 2. et Bolis. viii. 17, 1. Utroque mendose libri ὁ Κρήτης dederunt, pro ὁ Κρὴς, in quod consentiunt omnes viii. 22, 2. vel pro ὁ Κρηταῖς, quod habet Steph. Byz. nec tamen usquam apud Polybium occurrit.

INDEX HISTORICUS

- Creticum vinum. vi. 2, 4.
 Creticum Mare, τὸ Κρητικὸν πέραγος, inter Cretam et Laconicam. v. 19, 5.
 Cretopolis, Κρητὺς πόλις, in Myliade. v. 72, 5.
 Crinon, socius Megalæ, Aratum lapidibus incessit, et in vincula conficitur a Philippo. v. 15, 7 sqq. 16, 8.
 Criticus et grammaticus, Isocrates; vide *suo loco*.
 Critolaus, Alexandriæ apud Macedones calumniatur Tlepoleum, Agathocli gratificaturus. xv. 26, 7.
 Critolaus, Achæus, Diæi socius, pestis suæ gentis. xxxviii. 2, 8. impedit ne S. Julius Cæsar legatus controversias Achæorum cum Lacedæmoniis componere posset. 3, 1 sqq. et Achæos concitat contra Romanos. 3, 8 sqq. et cap. 4 seq. monarchicam propemodum potestatem inter Achæos obtinet. 5, 7. obiit prætor Achæorum. xl. 2, 1 sq.
 Critolaus, Philosophus Peripateticus Romæ. *Spicileg. ex lib.* xxxiii.
 Crocodili in fluminibus Darat et Bamboto in Africa. *Spicileg. lib.* xxxiv. num. 7.
 Cropsius Nestor, Νίστωρ ὁ Κρόπιος, habitat in τοῖς Φανοτιῦσιν. Apud eum divertit A. Hostilius consul. xxvii. 14, 4. *Conf.* Phanotenses.
 Croton, Κρότων, Græca urbs inferioris Italiæ. x. 1, 4.
 Crotoniatæ, Κροτωνιάται, cum aliis vicinis civitatibus Jovi Homorio s. Homario communem ædem ponunt, et Achæorum instituta adsciscunt. ii. 39, 6.
 Crotoniatas luxu superabant Capuani. vii. 1, 1. eorum opulentia ex navium statione. x. 1, 6.
 Crucis pœna apud Carthaginienses. i. 24, 6. 79, 4. 86, 4 et 6.
 in crucem tolli cadaver rebellis Molonis sublimi loco jubet Antiochus. v. 54, 6 sq.
 Cryphon, Persei legatus ad Eumenem. xxix. 3, 8.
 Ctesiphon, ἡ Κτησιφών, urbs Chalonitidis in Assyria ad Tigrim; ibi castra habet Molo. v. 44, 4.
 Cultus vestium exquisita cura mulieres decet, armorum viros. xi. 9, 7.
 Cuma, Cyme, ἡ Κύμη, civitas Æolica, ab Achæi partibus transit ad Attalum. v. 77, 4.
 Cumæi, Cymæi, Κυμαῖοι, immunes a tributo renunciantur a Romanis post bellum cum Antiocho. xxii. 27, 4. iidem comprehenduntur foedere Attali cum Prusia. xxxiii. 11, 8.
 Cumani, Κυμαῖοι, qui Cumas habitant, unam e celeberrimis pulcerrimisque urbibus in ora maritima Campaniæ. iii. 91, 3 sq. Cumanorum fines cum classe Punica populatur Amilcar Barca. i. 56, 10.
 Cunei; vide Conii.
 Cuniculi et leporis differentia. xii. 3, 9 sq.
 Cuniculi hostium indagantur suspensis æneis vasis. xxii. 11, 10 sqq. fumo e cuniculis pelluntur Romani. *ibid.* vs. 15 sqq. cuniculi per petrosolum solum ligneis clavis perfecti. *Fragm. gramm.* 129. Cuniculis actis, muri urbis sublicis inferne fulciuntur. vide Muri.
 Manius Curius, Μάνιος ὁ Κόριος, substituitur L. Cæcilio prætori, in pugna cum Gallis cæso. ii. 19, 8.
 Custodia castrorum diurna. vi. 33, 7 sqq. nocturna. 34, 7 sqq. et cap. 35 seq.
 Cyamosorus, Κυαμώσωρος, fluvius Siciliæ, ad quem situm erat oppidum Centuripa. i. 9, 4.
 Cyathus, Κύαθος, fluvius ad Arsinoën, Ætoliae urbem. ix. 45, 1.
 Cyclades insulas, τὰς Κυκλάδας νήσους, incursat Demetrius Pharius. iii. 16, 3. iv. 16, 8. 19, 7 sq. rursus Philippus, classis duce Dicaërcho. xviii. 37, 8.
 Cycliadas, Achæus, Philippi comes in colloquio cum T. Quintio. xvii. 1, 2. a Philippo, post cladem ad Cynoscephalas, ad Titum legatus mittitur. xviii. 17, 4.
 Cyclopus spelunca apud Homerum. xxxv. 6, 4.
 Cydas, Gortynius, (*vulgo* Cydates vel Cydatas) Cosmus suæ civitatis. xxiii. 15, 1.
 Cydoniatæ, Κυδωνιάται, cives Cydoniæ, urbis Cretæ.
 eos Cnossiorum societati renunciare cogunt Polyrrhenii eorumque socii. iv. 55, 4.
 eorumque lites componunt legati Romani. xxiii. 15, 4. fœdam perfidiam committunt Cydoniatæ in Apolloniatas. xxvii. 16. metuentes sibi a Gortyniis, opem petunt ab Eumene. xxviii. 13. anno superiori in præsentissimum periculum venerant, ne caperetur ipsorum urbs. *ibid.*
 Cygneum cantum edere; *proverbium.* xxx. 4, 7. xxxi. 20, 1.
 Cyllene, Κυλλήνη, Eleorum navale. iv. 9, 9. contra Philippi invasionem munitur ab Eleis. v. 3, 1.
 Cymæi, vide Cumæi.
 Cyme, vide Cuma.
 Cynætha, ἡ Κύναιθα, ἡ Κυναιθέων πόλις, oppidum Arcadiæ; proditione polemarchorum, qui nuper ab exilio fuerant revocati, capitur ab Ætolis. iv. 16, 11.

et cap. 17. *Ætoli*, occisis proditoribus, urbem diripiunt; 18, 7 sqq. reliquos cives in servitutem redigunt; *ibid.* et cap. 29, 6. ix. 38, 8. merita poena. iv. 19, 8. Inter Cynætham et Clitorem est oppidum Lusi et Dianæ fanum. iv. 18, 10.

effertati sunt Cynæthenses, quod a musicæ studio et aliis salutaribus Arcadum institutis desciverant. iv. 20 sq. Cynæthensium legati, post patrata in urbe civium eadem Lacedæmonem missi, omnibus Arcadicis civitatibus horrore fuerunt. iv. 21, 8.

Aratus, Cynætham proditione recepturus, horam diei non observans, inepto excidit. ix. 17.

Cynius Apollo. xxxii. 25, 12.

Cynoscephalæ, *Κυνὸς Κεφαλαί*, tumuli Thessaliæ; xviii. 5, 9. 10, 7. ubi Philippus prælio victus est a T. Quintio. xviii. 3—10.

Cynus, *Κύνος*, emporium Locrorum Opuntiorum ex adverso Eubææ. iv. 67, 7.

Cyparissenses, *οἱ Κυπαρισσιῖς*, cives oppidi Messeniæ, cui nomen Cyparissa, Cyparissia, et Cyparissia; Pyrrhiam et Eleos prohibent aditu in Messeniam. v. 92, 5.

Cyparissensis Polyænus. xi. 18, 2.

Cyphanta, *τὰ Κύφαντα*, oppidum cum portu ad sinum Argolicum. Laconia accensetur a Plinio, Ptolemæo et Pausania; (vide *Cellar. Geogr. Ant.* ii. 18. p. 1198.) sed ditionis Argivorum fuisse ait Polybius, iv. 36, 4 sq. Argivis vero ademptum a Lycurgo rege Spartanorum. *ibid.* Confer Prasie, et Zarax.

Cyprus insula; in Ægypti regum est potestate. v. 34, 6.

mare quod est inter Cyprum et Phœniciam, adluit radices Coryphæi montis. v. 59, 4.

Cyprum Ptolemæo Epiphani administrat Polycrates. xviii. 37, 1. 38, 6. dein Ptolemæus Megalopolitanus. 38, 6 sqq.

Cypro exire copias Antiochus Epiphanis jubet Popillius, et Cyprum Ptolemæis servat. xxix. 11, 9 sqq. Cypri regnum a senatu Rom. petit Ptolemæus junior. xxxi. 18, 1 sqq. quod ei promittit senatus. vs. 9. sed illud omittere cogitur Ptolemæus. cap. 25.

Archias, Cypri præfectus, insulam Demetrio prodere molitur. xxxiii. 3. Pro Demetrio, Seleucus nominatur, qui pater erat Demetrii. *Fragm. hist.* 64. errore puto Grammatici.

Cypselus vel Cypselum, *Κύψελος* vel *Κύψιλον*, Thraciæ oppidum ad Hebrum

fluvium. xxxiv. 12, 3. *Αἰλις* τὰ *Κύψιλον*.

Cyrene, ἡ *Κυρήνη*, urbs. xv. 38, 10. et ipsa regio. xxxi. 18, 4 sq.

Cyrenæorum reip. præsunt et eorum libertatem tuentur Ecdemus et Demophanes Megalopolitani. x. 35, 2 sq.

Cyrenæ regnum Ptolemæus Philometor Physcon fratri dat, quo ille non est contentus. xxxi. 18. Cyrenæi ab eodem desciscunt, et acie victum repellunt. xxxi. 26.

Cyrmasa, τὰ *Κύρμασα*, Pisidiæ urbs; *Cormasa*, Livio et Ptolemæo.

Eam cepit Cn. Manlius. xxii. 19, 1. in ejus vicinia lacus est. *ibid.* vs. 2.

Cyrrhestæ, *οἱ Κυρήνισται*, Syriæ populus. Eorum sex millia, qui erant in Antiochi M. exercitu, facta seditione deseruerunt signa. v. 50, 7 sq. illis adjuvantibus, Achæus regnum Syriæ obtinere se posse sperat. 57, 4.

Cyrtii, *Κύρτιοι*, funditores præstantes in exercitu Molonis. v. 52, 5.

Κυρτώνειν. vide Cortona.

Cythera, τὰ *Κύθηρα*, insula infra Laconicam. Prope eam Ætoli piratæ capiunt navim Macedonicam. iv. 6, 1.

Cyzicus, *Κύζικος*, urbs Mysiæ ad Propontidem, patria Apollonidis, uxoris Attali, quo matrem comitantur filii. xxiii. 18.

ager Cyzicenorum, τῶν *Κυζικηνῶν*, multum prominet in mare. iv. 44, 7. Cyzicenis intercedentibus, ministri Ptolemæi Philopatoris agunt de pace cum Antiocho. v. 63, 5.

Cyziceni, fœdere inter Eumenem et Pharnacem icto comprehensi. xxvi. 6, 13. viginti naves mittunt Attalo adv. Prusiam. xxxiii. 11, 2. triremis Cyzicena Abydi. xvi. 31, 3.

D.

Daæ, *Δᾶαι*, populus Scythicus ad Caspium mare, in exercitu Antiochi Magni. v. 79, 10.

Dalmatæ, *Δαλματιῖς*. xxxii. 18 sq. et *Δαλματιῖς*. xii. 5, 2. olim Pleurato et Genthio subjecti, a Genthio deficiunt; et finitimis populis Illyricis bellum inferentes, tributa imponunt. xxxii. 18. bellum eis indicunt Romani. 19. ad bellum Dalmaticum quum copias maritimas ex fœdere conferre tenerentur Locri, immunitatem eis impetravit Polybius. xii. 5, 1 sq.

Damasippus, Macedo, Phaci consessores publici concilii occiderat, dein a Pto-

INDEX HISTORICUS

- lemæo Physcone adsumitur. xxxi. 25, 2 et 8.
- Damippus, Lacedæmonius, Hieronymum Syracusarum regem monet, ut in societate Romanorum maneat. vii. 5, 3.
- Damis, Icesiae fil. Atheniensium legatus, apud senatum Roman. deprecatur pro Ætolis. xxii. 14, 6 sqq.
- Damiurgi; vide Demiurgi, et xxiv. 5, 16.
- Damocles, callidus minister (*nescio cuius*), missus ad speculanda consilia Romanorum. xiii. 5, 7.
- Damocritus, Calydonius, Ætolorum legatus Romam de pace cum Philippo. xvii. 10, 9. idem deinde Ætolos concitat adv. Romanos. xxii. 14, 13.
- Damocritus, Diæi sodalis, cum eo perdit Achæos. xl. 4, 9.
- Damon, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. xxviii. 1, 1.
- Damon, Rhodiorum legatus ad Æmiliū Paulum Cos. et ad Perseum. xxix. 4, 4.
- Damoteles, Ætolus, Romam legatus. xxii. 8, 9. coll. xxi. 3, 11. rursus. xxii. 9, 18. rursus ad M. Fulvium Cos. xxii. 12, 4. cf. vs. 10 et cap. 13, 7.
- Damoxenus, Ægiensis, Achæorum legatus Romam post bellum Philippicum. xviii. 25, 6.
- Damuras, ὁ Δαμοῦρας, fluvius Phœniciae. v. 68, 9.
- Danaë, socrus Tlepolemi, in carcerem conjecta a Sosibio. xv. 27, 1 sqq.
- Danaus Argis aquarum receptacula instituit. xxxiv. 2, 6.
- Daochus, Thessalus, immerito proditor vocatus a Demosthene. xvii. 14, 4.
- Daorsi, Δαορσοί, populus Illyricus; apud Romanos queruntur de Dalmatis. xxxii. 18, 2.
- Daphne, ἡ Δάφνη, vicus cum luco, Dianæ et Apollini sacro, prope Antiochiam Syriæ: pompam et ludos ibi celebrat Antiochus Epiph. xxx. 3 sq.
- Darat, flumen Africae, crocodilos alens. *Spicileg. ex libro xxxiv. num. 7.*
- Daratitæ Æthiopes. *ibid.*
- Dardanii, vel Dardani, οἱ Δαρδανῆς, et Δαρδάνιοι. iv. 66, 1 et 6 sq.
- Dardania, ἡ Δαρδανική. v. 97, 1. pars Illyriorum, qui sub Teuta sunt, deficiunt ad Dardanos. ii. 6, 4.
- Dardani, absente Philippo, Macedoniam invadere parant; sed cognito ejus adventu retrocedunt. iv. 66. Bylazore occupata, Pæoniae urbe, tutus erat Philippus a Dardaniarum incursionibus in Macedoniam. v. 97, 1.
- Dardanii Romæ queruntur de Bastarnis et de Perseo. xxvi. 9, 2 sqq. De rebus a Perseo adv. Dardanos gestis. conf. xxviii. 8, 2 sq.
- Darius *Hystaspes*, Scythas bello petens, Bosporum Thracium ponte junxit prope Hermæum. iv. 43, 2.
- majoribus Mithridatis tribuit dominatum Cappadociae ad Pontum. v. 43, 2. *Conf. Fragm. hist. 10.*
- Darius Codomanus. Pugna ejus cum Alexandro in Cilicia. xii. 17 sqq. cum Dario Alexander in aperto campo potissimum bellum gessit, urbes raro excidit. xvii. 3, 5.
- Dassaretæ, Δασσαρηῆται, (sic enim scribendum viii. 38, 4. pro vulgato Δασαρηῆται, Dassaritæ;) populus Illyricus. Regio Dassaretis, ἡ Δασσαρηῆτις; cuius urbes Scerdilædas sibi adjungit. v. 108, 2. easdem cum aliis sibi subjicit Philippus. 108, 8.
- Daulium, Δαύλιον, oppidum Phocidis, ab Ætolis tentatum. iv. 25, 2.
- Daunia, Daunii; ἡ Δαυνία, οἱ Δαῦνιοι; una e tribus partibus, in quas distinguitur Apulia, ἡ Ἰαπωνία. iii. 88, 3 sqq. Græcum nomen Δαυνίαν cum Casaubono Apuliam verti v. 108, 9. et Apuliam Dauniam. ix. 7, 10.
- Daunii, ad ortum planitie circa Capuam. iii. 91, 5. Fortasse Caudini legendum.
- Dauniorum, Δαυνίων, cum Gronovio scripsi x. 1, 3. pro vulgato Σαυνίων, ubi agitur de ora maritima inferioris Italiae.
- Deceates; vide Deciatæ.
- Decem viri vel decem legati, exacto bello in provincias missi a senatu Rom. ad res simul cum imperatore ordinandas. οἱ δέκα. οἱ δέκα ἄνδρες. xl. 9, 1. δέκα πρεσβευόντες, δέκα πρεσβευταί. xxii. 7, 5 sq. 25, 6.
- missi in Siciliam, post primum Punicum bellum. i. 63, 1. in Græciam, post bellum Philippicum. xviii. 25, 7. 27, 1. 28, 7. in Asiam, post bellum Antiochicum. xxii. 7, 5 sq. et cap. 27. in Græciam, post bellum Persicum. xxx. 10, 6. in Achaiam. post bellum Achaicum. xl. 9, 1. 10, 1.
- Deceris Philippi, navis prætoria, in pugna navali ad Chium deprimitur. xvi. 3, 3 sqq.
- Deciatæ, vel Deciates, οἱ Δεικῆται, populus Liguria. xxxiii. 7, 8. et cap. 8, 9.
- Decimatio, vi. 38.
- Decius Campanus, præfectus legionis Romanae, quæ, cum Rhegio urbi præsidio esset missa, sibi urbem adseruit et oppressit. i. 7, 7.
- Decuriones. vi. 25, 2.

ET GEOGRAPHICUS.

Decursiones militares a Scipione ad Novam Carthag. institutæ. x. 20, 1 sqq.

decursiones equestres Philopemenis. x. 21 sqq.

Dei Facies; vide Theoprosopon.

Δῶγμα Rhodiorum; vide Digma.

Delectus militum apud Romanos. vi. 19 sq.

Delicta castrensia quomodo puniantur. vi. 37. eadem ubi a pluribus admissa sunt, quid fiat. 38.

delicta publica in Italia commissa, pertinent ad cognitionem senatus Romani. vi. 13, 4.

Delphi, Δελφοί. Edictum quo exsules in Macedoniam revocavit Persous, Delphis publice suspensum est. xxvi. 5, 2.

Delphica Gallorum clades; Galli ad Delphos internecone deleti. i. 6, 5. ii. 20, 6. 35, 7. iv. 46, 1.

Delta Ægyptiorum; ei similem figuram habet regio Galliæ, cui Insula nomen, Rhodano et Isara fluviis circumfusa. iii. 49, 7.

Delus, Δῆλος. Deli in Apollinis templo publice suspensum est Persei edictum, quo exsules Macedones domum revocabantur. xxvi. 5, 2. Statuæ ibi positæ ab Antiocho Epiph. xxvi. 10, 12.

Delus et Lemnus Atheniensibus dantur a senatu Romano. xxx. 18. xxxii. 17, 2. Delii, Δῆλιοι, qui ea occasione in Achaiam migraverant, et ibi civitate erant donati, res repetunt ab Atheniensibus ex formula pacti quod inter Athenienses et Achæos intercedebat. xxxii. 17.

Demaratus, Corinthius, pater L. Tarquinii, regis Romanor. vi. 2, 10.

Demaratus, legatus Atheniensium in Ægyptum. xxviii. 16, 4. 17, 3.

Demetrias, ἡ Δημητριάς, urbs Magnesiae in Thessalia. v. 99, 3. Cenchreis profectus per Euripum Philippus, Demetriadem adpellit, per Thessaliam domum hibernatum rediturus. v. 29, 5. in ea moratur Philippus, conatus hostium observans. x. 42, 6. xvii. 1, 1.

una e tribus compedibus Græciæ; xvii. 11. Philippo ademta, Romanis custodienda relinquitur. xviii. 28, 5 et 10 sqq.

Antiochi ad Demetriadem cum classe adpulsio, non est caussa belli Antiochici, sed initium. iii. 6, 4. 7, 3.

Demetriensium agro, τῇ τῶν Δημητρίων χώρᾳ, opportune imminent Thebæ Phthioticæ. v. 99, 3.

Demetrius, Ariarathis filius, regis Capadociae, dux copiarum Attalo auxilio

missarum ab Ariarathic. xxviii. 16, 1.

Idem (ut videtur) Romam legatus. xxxiii. 16, 5. quem Cnæubonius Demetrii filium, Syriæ regis, fecit.

Demetrius, Atheniensis, legatus Ptolemæi Epiphanis ad Achæos, renovandæ societatis caussa. xxiii. 1, 5.

Demetrius, Euthydemii filius, Bactrianum regis, ad Antiochum mittitur a patre de pace; patri regnum confirmat Antiochus, ipsi filiam suam despondet. xi. 34, 8 sqq.

Demetrius Phalereus. Ejus dictum, quo acies militaria cum edificio confertur. x. 22, 7. eum non leviter in sua historia perstrinxit Demochares. xii. 13, 9 sqq.

Demetrius Pharius, Corcyræ insulæ a Teuta, Illyrici regina, præfictus. ii. 10, 8. Romanis Corcyram prodit, et ad alia ducem se eis præbet. cap. 11. a Romanis præfictur populis Illyricis, quos illi sub potestatem suam redegerant. 11, 17. dux Illyriorum auxiliarium in exercitu Antigoni Dosonis et Achæorum adv. Cleomenem. ii. 65, 4. 66, 5.

Postquam Teuta regno se abdicasset, tutor fuit regii pueri Pinnae. ii. 5. 6.

Deficit a Romanis, regibus Macedoniæ confusus, et oppida Illyrica, quæ in potestate Romanorum erant, diripit subigitque. iii. 16, 2 sq. cum Scerdilæda Ætolis se jungit, et classem ducit adv. Achæos bello Sociali, Cycladasque populatur. iv. 16. cf. iii. 16, 3. persequentes fugiens Rhodios, persuasus a Taurione, Achæis auxilio venit, et Ætolos persequitur lembis per Isthmum transductis, sed frustra. iv. 19, 7 sq.

Bello Illyrico victus a L. Æmilio, profugit ad Philippum, a quo benigne accipitur. iii. 18 sq. iv. 37, 5. 66, 4. xxxii. 19, 5.

vir intrepidus et audax, sed nullius judicii. iii. 19, 9.

ejus suasu Philippus in bello Ætolico impia facinora patrat. v. 12, 5 sqq. vii. 14. hortatus Philippum, ut pace facta cum Ætolis, et firmatis rebus a parte Illyrici, in Italiam trajiciat. v. 101, 6 sqq. 105, 1. 108, 4 sq.

recuperare studet dominationem, quam in Pharo insula habuerat. v. 108, 6 sq. comprehenditur fœdere Philippi cum Hannibale. vii. 9, 14.

De arce Messeniorum et Corinthi suadet Philippo, det operam, ut utrumque cornu tenens, bovis fiat compos. vii. 11. pessima quæque semper suasit Philippo. v. 12. vii. 13 sq. ix. 23, 9.

INDEX HISTORICUS

- Perit Messenæ. iii. 19, 11.
- Demetrius, Philippi pater, Persei avus, Antigoni Gonatæ filius, rex Macedoniae. i. 3, 1. iv. 25, 6. Agroni Illyriorum regi, mercede pacta, persuadet, ut Medionios juvet adv. Ætolos. ii. 2, 5.
- in bello adv. Demetrium Ætolos juvant Achai. ii. 44, 1. Demetrius Peloponnesi tyrannos suis opibus et mercede sustentat. ii. 44, 3. eo mortuo, reliqui tyranni abdicant tyrannidem. *ibid.* cf. ii. 60, 4. Demetrio, cum Ætolis bellum gerenti, tradunt se Bæoti, relicta Ætolorum societate. xx. 5, 3.
- decimo regni anno moritur Demetrius, eodem fere tempore quo Romani primum in Illyricum trajecerunt. ii. 44, 2.
- Demetrius, Philippi filius minor, Persei frater; obses datur T. Quintio. xviii. 22, 5 sq. patri a senatu remittitur. xx. 13, 3.
- a patre Romam mittitur ad purganda crimina et ad veniam petendam. xxiii. 14. xxiv. 1, 5. benigne habetur a senatu, qui in ejus gratiam veniam dat Philippo. xxiv. 2. hinc favent Demetrio Macedones, sed eidem invident Philippus et Perseus. xxiv. 3 et 7. inde mutuae fratrum insidiæ. xxiv. 8, 12 sqq.
- Demetrius *Poliorcestes*, *Antigoni I. filius*, rex Macedoniae post Cassandrum; urbes Achaicas præsiidiis occupat. ii. 41, 10. ix. 29, 5 sq. ejus filius erat Antigonus Gonatas. ix. 34, 6.
- Demetrius, Ptolemæi *Philometoris* amicus; cui Polyaratus Rhodius Rhodum transvehendus traditur. xxx. 9, 3 et vs. 10 sq.
- Demetrius *Soter*, filius Seleuci *Philopatoris*, Syriae regis.
- obses Romæ, juvenis 23 annorum, frustra petit a senatu, ut per pop. Rom. in regnum Syriae, sibi debitum, restitueretur. xxxi. 12. cum Polybio de fuga deliberat, xxxi. 19 sqq. et ejus consilio clam Roma profugit. 22 seq. potui indulget. 21, 8. et xxxiii. 14, 1.
- ad ejus conatus observandos Roma legati mittuntur. xxxi. 23, 9.
- Syriae regno potitus, et patrocicante Ti. Graccho Rex a senatu adpellatus, insigne donum Romam misit, et interfectorem Cn. Octavii. xxxii. cap. 4. et 6. Accusatus ab Ariarathe, quod ejus opera Orofernes Ariarathem regno expulisset, legationem Romam mittit ad se purgandum. xxxii. 20, 3. iii. 5, 2. Cypri regno per prodicionem potiri sperat, sed deprehenditur proditor Archias. xxxiii. 3.
- Demetrio opponitur Alexander *Balas*. xxxiii. 14, 1 sq. 16, 6 sqq. postquam 12 annos in Syria regnasset, vitam cum regno amisit, conspirantibus in eum ceteris regibus. iii. 5, 3. *conf.* xxxiii. 16, 8 sqq.
- Demiurgi *vel* Damiurgi, magistratus Achæorum. xxiv. 5, 16.
- Demochares, historicus, sororis filius Demosthenis. xii. 13, 1 sqq. eum contra Timæi calumnias defendit Polyb. xii. 13 sqq.
- Democletus, *Δημόκλητος*, inventor cum Cleoxeno rationis signorum per faces dandorum, correctæ a Polybio. x. 45, 6.
- Democrates, Philippi classis præfectus, perit in pugna ad Chium. xvi. 3, 6.
- Democratia nusquam verior quam apud Achæos. ii. 38, 8. una e tribus summis formis reipub. vi. 3, 5. quænam sit vera Democratia. vi. 4, 4 sq. quomodo oriatur. 9, 1 sqq. degenerat in *ὀχλοκρασίαν* et *χυρτοκρασίαν*. 4, 6 et 10. 9, 5 sqq. democratia apud Messenios. vii. 10, 1. *Conf.* Civitates liberae.
- Demodocus, equitum præfectus Achæorum. v. 95, 7.
- Demophanes et Ecdemus, Megalopolitani, Arcesilai Philosophi sectatores, patriam ab Aristodamo tyranno liberarunt; Arati socii in tollendo Sicyoniorum tyranno; reipublice Cyrenensium præclare præfuerunt; horum consuetudine et convictu adolescens usus est Philopæmen. x. 25, 2 sqq.
- Demosthenes. *Atheniensis orator*, multos immerito in proditorum numero retulit. xvii. 14 sq. ejus sororis filius, Demochares historicus. xii. 13, 4.
- Demosthenes *Bithynus*, qui *Κρίσις* scripsit. xii. 1, 4.
- Demosthenes, Philippi scriba et comes in colloquio cum T. Quintio. xvii. 1, 2. 8, 7. ab eodem, post pugnam ad Cynoscephalas, mittitur ad Titum. xviii. 17, 4.
- Dentheleti, *Δινθέληται*, Thraces; *Livio et aliis* Dentheletæ, *Δινθέληται*. xxiv. 6, 4.
- Desertores signorum capite plectunt Romani. i. 17, 11. *conf.* vi. 37, 11. iii. 84, 7.
- Desertum, inter Persidem et Parrhasiam (*f.* Parthiam) interjectum. v. 44, 4.
- Desperatio Abydenorum. xvi. 31 sqq.
- Acarnanum, Phocensium. 32, 1.
- Deum ex machina, deos et deorum filios, scriptores nonnulli introduxerunt in historiam trajectionis Hannibalis per Alpes. iii. 47, 8. 48, 8.
- dii inter se pugnant de Campis Phlegræis. iii. 91, 7.

ET GEOGRAPHICUS.

erga deos non esse mendacem, fomes est veracitatis adversus homines. vi. 59, 4.

deorum heroumque generationes. ix. 1, 4.

Diactorius, Διακτόριος, vocatur Κλῆρις sive Κλῆρις aut Κλῆρις. xxv. 2, 5.

Diaus, postis gentis Achæorum; quæ Romani dextra manu dabant, sinistra accepit. xxxviii. 2, 8 sqq. prætor fuit Achæorum ante Critolaum, et Critolao in prætura mortuo rursus suffectus. xl. 2, 1 sq. nuper ab exsilio fuerat revocatus. xl. 4, 9. omnes pûberes Achæorum cum vernis et alumnis Corinthum convenire jubet, et ingentem pecuniæ summam imperat. xl. 2. 3 sqq. cf. 4, 1. rejicit pacis condiciones a Metallo oblatas. cap. 4 seq. bona ejus sub hasta venduntur a Romanis. 9.

Dianæ fanum asyllum cum luco, Lysis in Arcadia, diripitur ab Ætolis. iv. 18, 9 sqq. 25, 4. ix. 34, 9. qui sacrum deæ pecus inde abegerunt. iv. 19, 4.

Dianæ Cindiyadis simulacrum Bargyllis in Caria, licet sub dio positum, nec ningitur umquam, nec pluuitur. xvi. 12, 3. An 'Εστὶς Diana intelligenda xvi. 12, 4?

matronas omnes in Dianæ templum congregant Abydeni. xvi. 31, 2.

Dianæ templum in Elymaide spoliare frustra conatur Antiochus Epiph. xxxi. 11.

Dianæ templum in Hiera-Come spoliatur Prusias. xxxii. 25, 11.

Diatonium, Διατόνιον, (si vera scriptura) Cretæ oppidum sive ager, Cnossii adimitur a Gortyniis, et Lyctiis datur. xxiii. 15, 1.

Δικαιόχρεια. Vide Puteoli.

Dicæarchus, Philippi classis præfectus, Cycladibus insulis bellum faciens, Impietati et Iniquitati aras ponere consuevit. xviii. 37, 8 sqq. necatur Alexandriæ. *ibid.* vs. 7.

Dicæarchus Trichoniensis, legatus Ætolorum Romam missus post colloquium Philippi cum T. Quintio. xvii. 10, 9. ab Antiocho ex Asia veniens, Ætolos ad bellum adv. Romanos concitat. xxii. 14, 13. eum ab Ætolis repetit M? Acilius Consul. xx. 10, 5.

Dicæarchus, historiarum scriptor. Ejus errores nonnullos in rebus geographicis notat Polybius. xxxiv. 5, 1. cap. 6 *toto*. 9, 4.

Dicetas, legatus Thebanorum et Corinæorum ad Q. Marcium, excusans societatem Persei. xxvii. 1, 10. revera etiam tum Perseo favens, in carce-

rem conjectus, mortem sibi consciscit. 2.

Dictator, quid differat a consule. iii. 67, 7 sq.

dictator Q. Fabius Maximus. iii. 67, 6. res inaudita, duo simul dictatores, qui legiones inter se partiuntur. iii. 103. 106, 1.

Didascalondas, Cretensis, copiis Achæorum præfectus sub Philopœmenē. v. 37, 3.

Didyma-Tiche, Δίδυμα τίχη, castellum prope Cysicum, Attalo traditur a Themistocle, Achæi præfecto. v. 77, 8.

Diei tempora qua ratione investigentur. ix. 15, 6. ea scientia necessaria imperatori. ix. 14, 6 sqq. 15, 5 sq.

Diei imago præfertur in pompa Antiochi Epiphanis. xxxi. 3, 16.

Difficilia, immo quæ impossibilia videbantur, tempore et usu facilia fiunt. x. 47, 5 et 11.

Diganes; vide Adiganes.

Digeri, Δίγρησι, populus Thracicus. xiii. 10, 8.

Digma Rhodiorum, τὸ τῶν Ῥοδίων δῖγμα. v. 88, 8.

Dignitates apud Carthaginienses palam largitionibus redimuntur. vi. 56, 4.

Diligentia quantum ignaviæ præstet. v. 88, 5.

Diluvia, humano generi interitum inferentia. vi. 5, 5.

Dimalus, ἡ Δίμαλος, et ἡ Διμάλη vel Διμάλλη, Dimale vel Dimalle, munitissima urbs Illyriæ, vi capta a L. Amilio Consule. iii. 18, 1 sqq.

Videtur esse in Parthinis. vii. 9, 13.

Fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Dimalles domini maneant. *ibid.*

Dimidium facti, qui bene cœpit, habet. v. 32, 2. vi. 59, 3.

Dino, Δίνων, rectius Δίνων, (vide xxvii. 6, 4.) Rhodius, cum Polyarato frustra Rhodios ad Persei partes trahere conatur adv. Romanos. xxvii. 6. cf. c. 11, 2. xxviii. 2, 3. 15, 4. xxix. 5, 2. xxx. 7, 10. per nuncios et arcanas literas cum Perseo egerat; cujus criminis licet convictus, tamen Romam traduci, quam e vita se ipse generose educere, maluit. xxx. 8.

Dinocrates et Dionysodorus fratres, præfecti classis Attali. xvi. 3, 7 sqq.

Dinocrates, Messenius, Romam legatus, Messenios a societate Achæorum abstrahere frustra conatus est, T. Quintii studio in eam rem usus. xxiv. 5. levis ingenii homo. *ibid.* ad Philopœmenis adventum, cedit necessitate. xxiv. 12, 3.

INDEX HISTORICUS

- se ipsum e vita educere cogitur. *ib. vs.* 13.
- Diocles, Dymæus, bello captus ab Eleis. v. 17, 4.
- Diocles, Parapotamiæ præfectus, partem exercitus ducit Antiochi, in ora Phœniciae. v. 69, 5.
- Diodorus, educator Demetrii, Romæ obsidis. xxxi. 20, 2 *sqq.* a Demetrio Roma profugituro præmittitur in Syriam. 21, 1.
- Diogenes, Acarnan, deprecatur præsidium Romanum, Acarnanibus imponendum. xxviii. 5.
- Diogenes, Orofernis legatus Romam. xxxii. 20, 4.
- Diogenes Stoicus Romæ. *Spicileg. ex lib.* xxxiii.
- Diogenes, Susianæ præfectus. v. 46, 7. arcem Susorum contra Molonem defendit. 48, 14. Mediæ præficitur. 54, 12.
- primum agmen ducit Antiochi, per Labum montem ex Parthia in Hyrcaniam proficiscentis. x. 29, 5. et bene rem gerit. 30, 6 *sqq.*
- Diognetus, navarchus Antiochi Magni, Laodicea sponsam Antiocho adducit Seleuciam ad Zeugma. v. 43, 1. insignem Antiocho operam præstat in opugnatione Seleuciæ ad Mare. 59 *seq.* ei traduntur naves Ptolemæi, Tyri et Ptolemaide repertæ. 62, 3. Antiochum, per Phœniciae oram exercitum ducentem, cum classe a latere comitatur. v. 68, 9. 69, 7. *rursus cap.* 70, 3.
- Diomedon, Cous, cives suos ad Persei partes trahere frustra conatur. xxx. 7, 10.
- Diomedon, Seleuciæ ad Tigrim præfectus, fugit adveniente Molone. v. 48, 12.
- Διονυσιακοὶς αὐληταῖς. iv. 20, 9. *Confer* Liberalia.
- Διονυσιακὸν θέατρον, theatrum ludis scenicis agendis, Alexandriæ. xv. 30, 4.
- Dionysius, præfectus satellitum Antiochi. vii. 16, 2. cum Lagora primus muros Sardinum escendit, et urbem occupat. v. 16—18.
- Dionysius, Syracusarum tyrannus, senior; Græcos Italiam incolentes superat ad Elleporum *sive* Elorum fluvium, et Rhegium obsidet. i. 6, 2. cogit Græcos Italiam incolentes valedicere institutis Achæorum. ii. 39, 6 *sq.*
- solertissimus in rerum administratione judicatur a Scipione Majore. xv. 35, 6. *Conf. ibid. vs.* 1 *sqq.* obiter commemoratur a Timæo. xii. 11, 8.
- lectos diligenter ornavit, et vestium bonitatem studiose inquisivit. xii. 24, 8.
- Dionysius Thrax, dux Thracum et Gallorum in exercitu Ptolemæi Philopatoris. v. 65, 10.
- Dionysius, amicus Antiochi Epiph. xxxi. 3, 16.
- Dionysodorus, frater Dinocratis, navarchus Attali. xvi. 3, 7 *sqq. c.* 6, 11. legatus Attali ad colloquium T. Quintii cum Philippo. xvii. 1 *sq.*
- Dionysodorus, legatus Ptolemæorum fratrum ad Achæos. xxix. 8, 5.
- Diophanes Megalopolitanus, copiis auxiliariis præfectus Eumeni missis. xxi. 7. strenuus bellator adv. Nabidem, sub Philopæmene. *ibid.* insensus Philopæmeni, accusat apud Cæcilium Philopæmenem et Achæos, quod iniquius egissent cum Spartanis et cum Messeniis. xxiii. 3. exsulum omnium Spartanorum patrociniū suscipit adv. Lycortam. xxv. 1, 12. Ptolemæis auxilia petita non mittenda censet. xxix. 8, 2.
- Diophanes *alius*, Persei legatus ad Antiochum Epiphanem, pæne captus a Rhodiis. xxvii. 6, 15. 11, 1.
- Diopithes, Διοπίθης, Rhodius, iudex inter Achæos, honores Eumeni ab Achæis decretois evertit. xxviii. 7, 9.
- Dioptra. x. 46, 1 *sq.*
- Dioryctus, ὁ Διόρυκτος, fretum manu perfossum, Leucadem ab Acarnania separans. v. 5, 12.
- Dioscurium, τὰ Διοσκουρίων, (*id est* Castorum aedes) locus Phthiasiae in Peloponneso; ibi castra habet Philippus. iv. 67, 9. 68, 2. 73, 5.
- Dioscurium ad Seleuciam *Pieriam*. v. 60, 4.
- Dipylum, Δίπυλον, porta Athenarum, qua ex Piræo in urbem adscenditur. xvi. 25, 7. *coll. vs.* 6 *sq.*
- Discendarum rerum via triplex. *Vide* Cognitio.
- Disciplina militaris saluti est Romanis. i. 17, 11 *sqq.*
- eam apud Achæos restituit Philopæmeni. *Vide* Philop. disciplina castrensium Romanorum. vi. 33 *sqq.*
- Dissensio de repub. a Lycurgo sublata. vi. 46, 7.
- dissensio inter duces periculosissima. iii. 110. discordia ducum Pœnorum bello Africo. i. 82. ducum Punicorum in Hispania. ix. 11.
- Dissipare res. Qui paratas res acceperunt, ad eas dissipandas sunt proniores, quam qui ipsi eas pararunt. vi. 59, 5.
- Dium, τὸ Δῖον, Macedoniae urbs, diruitur

et incenditur a Scopā cum Ætoliis. iv. 62. v. 9, 2. 11, 2 et 8. ix. 35, 6. id facinus ulciscitur Philippus anno seq. in Ætolia. v. 9. ubi valuit illud. Ὁρεῖς τὸ Δῖον οὐ βίβας διέσπασα.

ad Dium, Perseus occurrit legatis Genthii. xxix. 3, 4.

Dodona, Δωδώνη, urbs Epiri.

Dodonæum templum (τὸ περὶ Δωδώνην ἱερὸν) evertunt cremantque Ætoli, prætor Dorimacho. iv. 67, 3. v. 9, 2. 11, 2 et 8. ix. 35, 6. id factum dein ulciscitur Philippus in templo Thermico Ætolie. v. 9. *conf.* v. 11, 2.

Doliche, ἡ Δολίχην, oppidum Perrhæbiæ. xxviii. 11, 1.

Dolio, tenui pluma referto, fumum in cuniculis Romanorum excitant Ambra-ciotæ. xxii. 11, 15 *sqq.*

Dolopes, Δόλοπες, Græciæ populus, inter Epirum et Thessaliam; libertate donati a Romanis post bellum Philippicum. xviii. 30, 6. tamen sive vi, sive voluntate, in fide Philippi manserunt. xxii. 8, 6.

Dolopia, ἡ Δολοπία; eam Philippo eripiunt Ætoli. xxii. 8, 5 *sq.* 14, 4.

Dolus. Non dolo, sed aperte olim gerebantur bella. xiii. 3.

dolosi sæpe suis artibus capiuntur. xviii. 23. quo pertinet illud, πρὸς Κρητὰ κρητίζων. viii. 21, 5.

Cn. Domitius Ahenobarbus Cos. cum T. Quintio. xxii. 15, 13.

unus e clarissimis ex decem legatis post bellum Persicum in Græciam missis, ad gentem mittitur Achæorum. xxx. 10, 8.

Dora, ἡ καλουμένη πόλις Δωρεά, urbs Phœniciæ munita, frustra obsidetur ab Antiocho. v. 66, 1. Minus recte vulgo Dura, Δωρεά.

Dorimachus, Δορίμαχος, (semel Δορύμαχος; dant *codd.* xviii. 37, 4. minus recte, Dorymachus. *Conf. quæ de vocabulis ex δορί compositis adnotavimus ad Appian. Tom. i. pag. 54. lin. 40.*) Trichoniensis Ætolus, Nicostrati filius. iv. 3, 7. xviii. 37, 4.

Ætolici impetus plenus juvenis, Phigaleam in Peloponnesum missus, piratis favet adv. Messenios; Scopam, ducem Ætolorum, ad bellum incitat Messeniis inferendum. iv. 3 *seqq.* cum Scopā Messeniam incursat, et Achæos prælio ad Caphyas fugat. iv. 16, 12. proditione capit Ægiram 57. sed turpiter rursus expellitur, et ægre evadit. 58. immo periit, si quidem Græcos nostros codices audias, *ibid.* vs. 9. sed id quidem ad Archidamum referendum.

Prætor créatus Ætolorum, (*conf.* v.

1, 2.) Epirum devastat, et Dodonæum templum cremat. iv. 67, 1 *sqq.* v. 11, 1. auxilia mittit Eleis adv. Philippum. iv. 77, 6. v. 3, 1. in Thessaliam irrumpit. v. 5, 1 et 9. 6, 4. redit, Ætolia succursurus, sed sero venit, 16, 5 *sqq.* Echino urbi, oppugnatae a Philippo, frustra conatur succurrere. ix. 42.

leges novasque tabulas scribit Ætolis. xiii. 1.

legatus ab Ætolis in aulam Ægypti pacis conciliandæ causâ missus, frustra excusare conatur Scopam, capitis reum. xviii. 37, 4.

Dorymenes Ætolus, iussu Nicolai, ducis Ptolemæi, fauces ad Berytum occupat, qua adventurus erat Antiochus. v. 61, 9.

Dos. Ut ex bonis L. Æmilii Paulli dos reddi posset viduæ, vendendi nonnulli erant Æmilii fundi. xviii. 18, 6. xxxii. 8, 3 *sq.*

dos apud Romanos solvebatur annua bima trima die. xxxii. 13, 5.

Drachma, stipendium per singulos dies equitis Romani. vi. 39, 12.

Drangiana, ἡ Δραγγιανή, Asiæ regio, quam Antiochus M. ingreditur, ex Arachosia veniens, superato Erymantho fluvio; tum inde in Carmaniam transit. xi. 34, 13.

Drepana, τὰ Δρέπανα, (perperam passim τὸ Δρέπανον. vide i. 46, 1.) urbs Siciliæ cum portu præstanti, millia passuum xv. a Lilybæo. i. 46, 3. exceptis Drepanis et Lilybæo, totum Siciliam tenent Romani anno decimo quarto belli Siculi. i. 41, 6.

Dromichætes, Odrysarum Thracum rex. *Fragm. gramm.* 14.

Drymussa, ἡ Δρύμουσσα, Ionie insula, Clazomeniis data a Romanis xxii. 27, 5. Duces belli. vide Imperatores.

Ductores ordinum. vide Ordo.

Duelli usus apud Romanos. *Fragm. gramm.* 27.

Duilius. C. Duilii victoria navalis de Pœnis reportata, corvorum ope. i. 22 *seq.*

Dunax, Δουνάξ, mons Thraciæ, magnitudine non conferendus cum Alpibus. xxxiv. 10, 15.

Dura, τὰ Δωρεά, urbs Assyriæ. (*conf. Cellar. Geogr. Ant. lib. III. c. 17. p. m. 722.*) Antiochus ex Mesopotamia veniens, trajecto Tigri, versus Dura pergit, eamque urbem obsidione Molonis liberat. v. 52, 2. (*conf.* Dura Mesopot.)

Dura, τὰ Δωρεά, urbs Mesopotamiæ. Mesopotamiam usque ad Dura occupat Molo. v. 48, 16. Nisi intelligendum,

usque ad eam Mesopotamiæ partem, cui ab altera Tigridis ripa opposita est urbs Dura Assyriæ.

Dura, urbs munita Phœniciæ. v. 66, 1. *rectius Dora, quod vide.*

Dux belli. *vide* Imperator.

Dyme vel Dyma, ἡ Δύμη, urbs Achaïæ, e XII primis olim fœderatis. ii. 41, 8. iv. 83, 5. *Dymæi*, οἱ Δυμαῖοι, cum Patrensibus incipiunt instaurationem fœderis Achaïci. ii. 41, 1 et 12.

Dymæorum agrum populatur Euripidas *Ætolus*, dux Eleorum. iv. 59 *seq.* castellum *Dymæorum*, Τίχος, occupant Elei. 59, 4. *conf.* 83, 1 *seqq.* nihil amplius in commune Achaëorum conferre decernunt *Dymæi*. 60, 4 *seqq.*

Dymæ validum præsidium relinquit Philippus. v. 3, 2. *Dymæorum* fines, τὴν Δυμαίων, rursus incursant Elei. v. 17, 3. oram ad *Dymen* navibus custodiunt Achaï. v. 91, 8.

Hecatombæum in *Dymæorum* agro. ii. 51, 3.

Dymæus, Miccus, proprætor Achaëorum. iv. 59, 2.

Dyrrhachium vel Epidamnus, ἡ τῶν Ἐπιδαμνίων πόλις, ἡ Ἐπίδαμνος, xxxiv. 12, 6. urbs cum porta ad Ionium mare; ab Illyriis per aquationis speciem capta; sed mox Illyrii rursus urbe ejecti. ii. 9. ab *Ætolis* et Achaïs auxilium adv. Illyrios petunt *Dyrrhachini*. ii. 9, 8. *Dyrrhachium* rursus obsidetur ab Illyriis. 10, 9. obsidio solvitur a Romanis, quorum fidei se tradunt oppidani. 11, 8 *seqq.*

fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani tenere *Dyrrhachium* sinerentur. vii. 9, 13.

E.

Ebrietas, perniciose imperatori. ebrietati deditus *Demetrius*, Romæ. xxxi. 21, 8. in regno. xxxiii. 14, 1. *Genthius*. xxix. 5, 7.

Ἐβρος, Hebrus, fluvius Thraciæ xxxiv. 12, 3.

Eburnea sella, domum regibus singularis honoris caussa missum a senatu Romano. xxxii. 5, 3.

Echatana, τὰ Ἐκβάτανα, caput et regia olim Mediæ; ejus situs et descriptio. x. 27, 3 *seqq.*

Ἐκκαίδις, navis 16 versuum remorum. xxxvi. 3, 9.

Ecdemus, Megalopolitanus, Arcesilai philosophi alumnus, &c. Ejus consuetudine utitur *Philopœmen* juvenis. x. 25, 2 *seqq.* *Conf.* *Demophanes*.

Echecrates, Thessalus, centuriationi militum Alexandriæ præficitur. v. 63, 11. equitibus Græciæ et aliis mercenariis præest. 65, 6. pugnat in dextro cornu ad *Raphiam*. v. 82, 5. 85, 1.

Echecrates alius, ejus auctoritate in disputatione de origine Locrensiu temere usus est *Timæus*. xii. 11, 7 *sq.*

Echedemus, legatus Atheniensium ad *Scipiones*, de pace *Ætolis* concedenda. xxi. 2 *seqq.*

Echetla, ἡ Ἐχίτλα, (*rectius* puto *Ἐχίτλα*, retracto accentu) Siciliæ oppidum, medium inter ditionem Syracusiorum et *Pœnorum*. i. 15, 10.

Echinus, Ἐχῖνος, ἡ Ἐχιναιῶν πόλις, urbs Thessaliæ ad sinum Maliacum, in potestate *Ætolorum*; oppugnata a Philippo, frustra succurrentibus *P. Sulpicio* procos. et *Dorimacho* *Ætolo*, dedit se regi. ix. 41 *seqq.* et ab eo in servitute tenetur. xvii. 3, 12. xviii. 21, 3.

Echinenses, οἱ Ἐχιναιῆς et Ἐχιναιῆς. ix. 41, 11. 42, 1 et 3.

Ecnomus, Ἐκνομος, collis Siciliæ, in quo castra habent *Pœni*. i. 25, 8. Prope eam committitur pugna navalis inter *Regulum* et *Amilcarem*. i. 26 *seqq.*

Edeco, Hispaniæ regulus, *Tarraconem* ad *Scipionem* cum amicis venit, eique se tradit. x. 34. regem eum salutatur. 40, 3. benevole eum recipit *Scipio*, et uxorem liberosque captivos ei reddit. 35.

Edesa vel Edessa, ἡ Ἐδισσα vel Ἐδισα, Macedoniæ oppidum; alias *Æge vel Ægea*. v. 97, 4. ad viam *Ignatiam*. xxxiv. 12, 7 *sq.*

Edetani, populus Hispaniæ. Fortasse Ἐδητανῶν δυνάστην legendum x. 34, 2. pro δυνατὸν δυνάστην, de *Edecone*.

Ἐγνατία ὁδός, via *Ignatia*. xxxiv. 12, 3 *seqq.*

Elæa, ἡ Ἐλαία, urbs *Æolidis*, navale *Pergamenorum* regum. Ad eam positus castris, de pace cum Romanis et *Eumene* agit *Antiochus*. xxi. 8. quam ubi non impetravit, agrum populatur *Elæensium*, τῶν Ἐλαίων. *ibid.*

Elææ obsidionem frustra tentat *Prusias*. xxxii. 25, 9 *sq.*

Ἐλαία haud dubie legendum pro vulgato *Ἐλλα* apud *Stephanum Byz.* et *Polyb.* xvi. 41, 5.

Elæus, Ἐλαῖος, castellum agri *Calydonii* in *Ætolia*, captum a Philippo. iv. 65, 6.

Elatea, (*Livio* *Elatia*) ἡ Ἐλάτεια, urbs *Phocidis*. v. 26, 16.

Elatææ hibernat *T. Quintius*. xviii. 26, 1 et 7. nisi ibi intelligenda *Elatea* Thessaliæ.

ibidem hibernat Attalus. xxvii. 15, 9.

Elea, (ἡ Ἐλία) urbs inferioris Italiae; *cujus* cives *Eleatæ*, οἱ Ἐλαιῖται, Romanis naves commodato præbent initio primi belli Punic. i. 20, 14.

Eleatæ, Ἐλαιῖται, in *Peloponneso* vulgo olim v. 17, 1. commemorabantur ex mendosa scriptura, Ἐλαιῖται, pro Τιγισσῶν, quod ibi repositimus.

Elea, ἡ Ἐλία, ἡ τῶν Ἐλαίων χώρα, regio Peloponnesi, quæ Latine *Elis*, et *Græce* ἡ Ἑλὶς alius appellatur. (Fortasse latins patet Ἑλὶς, quam Ἐλία; ut hæc sit agor ad Elidem urbem pertinens, illa regio omnis, quæ Elidis nomine vulgo censetur; quod tamen confirmare nolum.) Confer *Elis*, et *Elei*.

Ἐλία sæpe incurcata olim ab Illyriis. ii. 5, 1 sq.

Pheias insula τῆς Ἐλίας, Elidis. iv. 9, 9. mendose vulgo τῆς Ἰδίας.

Philippum hortantur Achæi, ut Elidem, τῇν Ἐλίδαν, bello invadat. iv. 64, 2. eam populatur Philippus. iv. 73. et 77, 6 sq. et 83, 5.

Elea olim sacrosancta, et nulli populationi obnoxia. iv. 73, 10.

Achæi partes, in *Eleam* vergentes, protegit Aratus. v. 92, 10.

Elea, Ἐλία, apud Polybium et etiam nomen Elidis urbis. iv. 73, 7. nisi ibi pro Ἐλίδαν legendum Ἑλιν.

Elei, οἱ Ἐλαιῖται, incolæ Elidis, sive *Eleæ* regionis. (Conf. *Elea*, ἡ Ἐλία.)

socii sunt et amici Ætolorum. iv. 5, 4. 6, 11. 9, 10. eis Cynetham urbem, a se captam, tradere volunt Ætoli, sed non accipiunt Elei. iv. 19, 5. ad inferendum Achæis bellum persuadentur a Machata, Ætolorum legato. 36, 6. Duce belli utuntur Euripida Ætolo; 59. a quo turpiter deserti, cum Sicyoniam invadere vellent, partim capiuntur, partim cæduntur, a Macedonibus et Megalopolitanis. 68 seq. tamen rursus eundem ducem ab Ætolis petunt. v. 94, 2.

Vitæ rusticæ amantissimi sunt; ager eorum opulentissimus. iv. 73.

Eleorum propugnaculum et arx belli adv. Achæos, Psophis, capta a Philippo. iv. 71. eorum dux Amphidamus, captus a Philippo. 75. sine pretio dimissus, frustra persuadere conatur Eleis, ut ab Ætolis ad Philippi amicitiam transeant. 84. Eleis Ætoli auxilia mittunt, duce Philida. 77 seqq. Eleorum præsidia excedere coguntur Lepreo, Samico, et aliis Triphyliae oppidis. 80.

Eleis Agelaus et Scopas duces mit-

tuntur ab Ætolis. v. 3, 1. in Dymæorum fines incurcionem faciunt. v. 17, 3. rursus Dymæorum, Pharmacium, Patrensi agrum populantur, duce Pyrrhia Ætolo. 30, 2 sqq. Messeniam eodem duce incurrentes, repelluntur. 91, 3. 92, 5 sq. rursus, Euripida iterum duce, Achaiam populantur. 94, 2 sqq.

Elei Achæis coram senatu Rom. litea movent de Triphylia. xviii. 25, 7. per legatos Chalcide agunt cum Antiocho. xx. 3. domi manent initio belli Achæici. xl. 3, 3.

Elephantii; et Eleuthernæi; vide *mor*, post *Elis*.

Ἐλία, Laconicæ. v. 19, 7. 20, 12. Vide *Helia*.

Elis, ἡ Ἑλὶς, eadem regio quæ alias ἡ Ἐλία vocatur a Polybio; de qua vide paulo ante in *Elea*. οἱ ἱκ τῆς Ἐλίδος. v. 17, 3. ἱκ τῆς Ἐλίδος. v. 92, 5. 95, 7. Potest tamen utrobique et urbs *Elis* intelligi. Conf. *artic. seq.*

Elis, Ἑλὶς, urbs præcipua Elidis regionis. Conf. *Elea*, ἡ Ἐλία. et *Elea*, Ἐλία.

Amphidamum Olympia Elidem (ἡν Ἑλιν) liberum dimisit Philippus. iv. 84, 4. *Mox* idem Archidamus ex eadem Elide. (ἱκ τῆς Ἐλίδος) cum destinata perficere non potuisset, ad Philippum elabitur. 86, 5.

Elephantii: eorum multitudo in Africa. xii. 3, 5. eorumdem nullus usus in locis montanis. i. 30. centum elephantii in exercitu Pœnorum adv. Regulum. 32, 9. adversus eos Romani prudenter, minus solito in longum, magis in altum aciem instruunt. 33. ab eisdem tamen plurimi Romani conculcati pereunt. 34. sauciati eleph. sæviunt, et conversi in suos ruunt. 40, 12 sq.

elephantum rectores Indi, in Pœnorum exercitu. i. 40, 15. iii. 46, 7 et 11. xi. 1, 12. elephantis Pœnorum aliis occisis, aliis captis, mire gaudent Romani. i. 41, 1. centum eleph. habet Hanno in bello Africo. i. 74, 3.

elephantorum trajectio per Rhodanum. iii. 46. eorum terror disjicit Gallos, Hannibalem in Alpium traiectione infestantes. iii. 53, 8. belluæ fere omnes famæ consumptæ in Alpibus. 55, 8. reliquæ omnes, una excepta, imbrum et nivis vi pereunt in Gallia Cisalpina. 74, 11. illa vectus est Hannibal, per paludes Etruriam petens. 79, 12.

elephantorum inter se pugnandi ratio. v. 84. Libyci elephantii timent Indicos. *ibid.* vs. 5 sq.

adversus 70 elephantos Hannibalis

- quo pacto aciem instruxerit Scipio. xv. 9, 7 *sqq.* cf. e. 12, 2 *sqq.*
 elephantū curribus juncti in pompa Antiochi Epiph. xxxi. 3, 11.
 elephantum dentes eximia magnitudine. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num.*
 10. elephantum *θωράκις*? *Fragm. hist.* 22.
 Elephas, cognomen Nicanoris, ducis Philippi. xviii. 7, 2.
 Eleuthernæi, *Ἐλευθερναῖοι*, Cretenses, bellum Rhodiis indicunt. iv. 53, 9. eos Polyrrhenii et Lampæi intra mœnia includunt, et renunciare Cnossiorum societati cogunt. iv. 55, 4.
 Elia Laconiae. *vide* Aelia.
 Elinga olim legebatur xi. 20, 1. *pro quo* Ilipa restitui, quod videtur.
 Elis. *vide supra* in Elea, ἡ *Ἡλεία*; et *rursus post* Elei.
 Elisphasiorum ager, ἡ τῶν *Ἐλισφασίων χώρα*, in Peloponneso prope Mantineam. xi. 11, 6. *ubi* τῶν *Ἐλικασίων* suspicatus est Gronov.
 "Ελλα, *mendosa (ut videtur) scriptura* xvi. 41, 5. *pro* *Ἐλαία*.
 Elleporus, *vel* Elorus, *Ἐλλίπορος sive* *Ἐλωρος*, fluvius inferioris Italiae. i. 6, 2.
 Ellopium, τὸ *Ἐλλόπιον*, Ætoliae oppidum. xi. 4, 3.
 Elorus. *vide* Elleporus.
 Elymæi, *Ἐλυμαῖοι*, populus Asiae, a septentrione Mediae. v. 44, 9.
 Elymais regio, ἡ *Ἐλυμαῖς*, ubi Dianæ templum spoliare conatus est Antiochus Epiph. xxxi. 11.
 Emathia, ἡ *Ἡμαθία*, olim Pæonia dicta. xxiv. 8, 4.
 Emporia *vel* Emporiæ, τὰ *Ἐμπορεῖα*, τὰ *Ἐμπόρια*, αἱ *Ἐμπορίαι*; Africae regio circa minorem Syrtin, soli ubertate præstans, Pœnis subjecta, unde hi præcipue alimenta et commeatus capiunt. i. 82, 6. iii. 23, 2. ea regione Masanissæ cedere coguntur Pœni. xxxii. 2.
 Emporium, τὸ *Ἐμπορεῖον*, (*Romanis Emporiæ*) in Hispania. iii. 39, 7. ad Emporium Cn. Scipio cum classe, a Rhodano veniens adpellit. iii. 76, 1.
 Enchelanes, *Ἐγχελάνες*, gens et urbs Illyrica, subacta a Philippo. v. 108, 8.
 Enipeus, ὁ *Ἐπινεὺς*, Thessaliae fluvius. v. 99, 1. xxix. 3, 4.
 Enna, ἡ *Ἔννα*, oppidum Carthaginensium in Sicilia, captum a Romanis. i. 24, 12.
 Enneris, in classe Philippi. xvi. 7, 1.
 Ensis Gallorum; *vide* Gladius.
 ὁ *Ἐννάλιος*, Quirinus Gradivus pater.
 Per Martem et Quirinum (*Casaub.* per Martem et Gradivum patrem) jurarunt Romani in proximo fœdere cum Pœnis ante primum Punicum bellum. iii. 25, 6.
 Eordæa, *Ἐορδαία*, regio Macedoniae. xviii. 6, 3.
 Eordi, *Ἐορδαί*. xxxiv. 12, 8.
 Epænetus, Bæotorum legatus ad Achæos. xxiv. 12, 5.
 Epaminondas Messenios et Arcades hortatur, ut perpetuo sinceram societatem colant. iv. 32, 10. *idem* *Arcadibus auctor fuerat condendæ Megalopoleos.*
 victoria pugnae Mantinensis anceps ob mortem Epaminondæ. iv. 33, 8.
 Epaminondæ præsertim et Pelopidæ virtuti gloriam suam debuit resp. Thebana. vi. 43. Epaminondæ Pelopidas persuaserat, ut propugnandam libertatem Græcorum susciperet. viii. 1, 6.
 cum Lacedæmonem et dein Mantineam de improvviso capturus, boni imperatoris partes omnes explesset, a fortuna victus est, fere ut Hannibal ad Capuam et Romam. ix. 8, 2 *sq.*
 abstinentiæ laude clarissimus. xxxii. 8, 6. *De ejusdem viri laude conf.* *Fragm. hist.* 15.
 Ἐπειὸν. *vide* Æpium.
 Eperatus, Pharæensis, prætor Achæorum creatur, Apellis opera, invito Arato. iv. 82, 3. magistratum init. v. 1, 2. a Philippo opem ferre jubetur Messeniis. v. 5, 11. contemnitur a militibus. 30, 1. socordia ejus et imbecillitas, multorum causa est malorum. 30, 5 *sq.* 91, 4. magistratu abijt. 30, 7.
 Epetium, *Ἐπέτιον*, opp. Illyricum, dittonis Issiorum. xxxii. 18, 1 *sq.*
 Ephesus, *Ἐφεσος*. Ephesi magnum numerum militum aiebant reges Ægypti. v. 35, 11. ibi habitat Melancomas. viii. 17, 9.
 Epheso inhiat Antiochus Magnus. xviii. 32, 1. eamque tenet. xx. 11, 2. *coll.* c. 10, 16. xxi. 9, 10. Ephesus Eumeni datur a Romanis. xxii. 27, 10.
 Ephesi Heraclides pro Alexandro Bala, Antiochi Epiphanis filio, bellum parat adv. Demetrium *Soterem*. xxxiii. 16, 15.
 Ephorus, historiæ universalis scriptor; v. 33, 2. de origine urbium, et de cognitione migratione gentium optime exposuit. xxxiv. 1, 3. cf. ix. 1, 4.
 Musicam ad fraudem hominum ait inventam. iv. 20, 5. laudat remp. Cretensium, et cum Spartanorum repub. confert, dissentiente Polybio. vi. 45 *seq.*
 Ephori errores ex professo notaverat

ET GEOGRAPHICUS.

Polybius libro xii. *sed ea pars intercedit. Vide* xii. 22, 7. *et conf.* xli. 17. Eundem contra Timari reprehensiones defendit Polyb. xli. 23, 1 *et* 3.

Ephori dictum: optimam Historiam eam fore, cujus scriptor ipse rebus gestis interfuerit. xli. 27, 7.

Ephorus Messeniorum, Sciron *vel* Scyron. iv. 4, 8. Eorundem ephori, Cenis et Nicippus. iv. 31, 2.

Ephori Spartanorum dissident inter se de societate sive cum Philippo et Achæis, sive cum Ætolis facienda. iv. 22 *seq.* Adimantus ephorus occiditur a factione Ætolica. 22, 11. novi ephori, Philippo faventes, trucidantur dum sacra faciunt. 34 *seq.* Chilo trucidat ephoros, qui Lyncurgum regem creaverant. 81.

ephoros Spartanorum omnes, simul cum regibus, in historia sua adnotaverat Timæus. xli. 12, 1.

ephororum curia, τὸ τῶν ἐφόρων ἀρχαῖον. iv. 35, 9.

Epichares, præfectus navis Rhodiæ. xxx. 9, 9.

Epicharmi dictum: Sobrius esto &c. xviii. 23, 4. xxxi. 21, 14.

Epicydes, origine Syracusius, Carthaginenses habens, cum fratre Hippocrate ab Hannibale mittitur ad Hieronymum, Syracusarum regem. vii. 2, 3 *sq.*

Epidamnus. xxxiv. 12, 6. *Vide* Dyrrhachium.

Epidaurus, oppidum Argolicum, a Cleomene occupatum. ii. 5, 2. *Adde* xxx. 15, 1.

Epi-eretes, ὁ ἐπὶ τῆς Εἰρετικῆς λειτουργίας. i. 56, 3.

Epigenes copias reduxit, quas Seleucus, Antiochi M. frater, in Asiam cis Taurum duxerat; eum, suadentem Antiocho ut expeditionem adv. Molonem ipse susciperet, calumniatur Hermeas. v. 41 *seq.* *et* 49. dolo Hermæ amandatur Epigenes ab exercitu, denique ficto crimine occiditur. 50 *et* 51, 5.

Epigramma in honorem Arcadum, in columna ad aram Jovis Lycæi Messenæ. iv. 32, 2 *sq.*

epigramma Sami poetæ. v. 9, 5.

Epipolæ, αἱ Ἐπιπολάι, pars urbis Syracusarum, capta a Romanis. viii. 37, 2. *et* *Spicileg. ex lib.* viii. num. 5.

Epirus, Epirotæ. Ἠπειροῖς, Ἠπειρώται. Epirum ab Acarnania separat sinus Ambracicus. iv. 63, 6.

Epiri urbs Phœnicæ ab Illyriis prodicione capta. ii. 5. Epirotæ, auxilio venientes cæduntur fuganturque ab Illyriis. *ibid.* ab Ætolis et Achæis opem

VOL. IV.

petunt Epirotæ, et quamquam illi cum auxiliis advenerunt, tamen pacem et fœdus faciunt cum eisdem Illyriis. 6.

cum Epiri rege Alexandro, Acarnanum oppida partiti erant Ætoli. ii. 46, 1. ix. 34, 7.

Epirotæ arma sociant cum Antigono et Achæis adv. Cleomenem. ii. 65, 4. iv. 9, 4. Epiri oram populantur Ætoli. iv. 6, 2.

Epirotæ ab Achæis invitantur ad Bellum Sociale adv. Ætolos. iv. 15, 1 *sq.* initio inconstanter et parum ingenue se gerunt. 16, 1. 30, 6 *sq.* dein copias suas Philippo jungentes, persuadent ei, ut Ambraciam obsideant. 61.

Epirum devastant Ætoli, et Dodonaum templum cremant. iv. 67.

Epirotæ classem jungere cum Philippo ad Cephalleniam jubentur. v. 3, 3.

adversus Ætolos, Romanos et Illyrios opem Philippi implorant. x. 41, 4.

cum Epirotis legati Romani Phœnicæ agunt de bello Philippo inferendo. xvi. 27, 4. ex Epiri faucibus propere recipere se cogitur Philippus, et earum potitur T. Quintius. xvii. 3, 9. xviii. 6, 4. xxvii. 13, 2.

Epirotæ per legatos Chalcide agunt cum Antiocho. xxi. 3. cum M. Fulvio cos. consultant de bello Ætolico. xxii. 9, 1 *sqq.* *et* *vs.* 19. legatos Romam mittunt contra Philippum. xxiv. 1, 10.

A. Hostilius Cos. per Epirum in Thessaliam adv. Persecum profecturus, parum abest quin hostibus proderetur. xxvii. 14. in Epiro post Bellum Persicum, civilium cædium omnia plena. xxx. 14, 7 *sqq.* xxxii. 21 *seq.* Epirotarum urbes 70 evertit L. Æmilius Paullus. xxx. 15, 5. Legatio Epirotarum Romam missa. xxxii. 24.

Epirota, Charops; *item* Cephalus; quos *vide* suo loco.

Epiri populus, Molossi; quos *vide.*

Epistola Scipionis Afric. maj. ad Philippum. x. 5, 3. ejusdem ad Prusiam. xxi. 9.

epistola Scipionis Nasicæ ad aliquem ex regibus. xxix. 6, 4.

Epistratus, Acarnan, dux equitum et levis armaturæ Achæorum in pugna ad Caphyas. iv. 11, 6.

Epitalium, Ἐπιτάλιον, opp. Triphylia, in deditionem accipitur a Philippo. iv. 80, 13.

Epium. *Vide* Æpium.

Eposognatus, regulus Gallogræcorum, amicus Romanorum, officia sua illis apud alios etiam reges pollicetur. xxii. 20, 1 *sqq.* *et* *vs.* 8 *sqq.*

* E

Equi Hannibalis, e puppibus nantes trahuntur per Rhodauum. iii. 48, 4. amissi in Alpibus, sponte redeunt in castra. 53, 3. in Etruriæ paludibus plurimi pereunt, aliis ungulæ excidunt. 79, 7 *sqq.* equos Alexandriam advehit Nicagoras Messenius. v. 37, 7.

equorum armenta regum Syriæ, commissa sunt Medorum curæ. v. 44, 1. x. 27, 1 *sq.* *Conf.* Equites.

Equiso Nabidis. xiii. 8, 3.

Equites Nisæi; *vide* Nisæi.

Equites Romani decem annua stipendia facere tenentur. vi. 19, 2. Equitum numerus in legione; *vide* Legio. equitum turma, ἵλαι; earum præfecti, ἱλάρχαι, decuriones. vi. 25, 1 *sq.* arma, olim parum commoda, dein ad morem Græcorum in melius mutata. 25, 3 *sqq.*

equites Romani, agiles ad desiliendum de equis, et rursus insidendum. vi. 25, 4. xi. 21, 4.

Celtiberi equites, ubi opus est, pedibus pugnant, equis immotis stantibus. *Fragm. hist.* 13.

in equitatu præcipuum robur fuit Hannibalis. ix. 3, 9 *sqq.* cf. iii. 110, 2. 117, 4.

equitum variæ conversiones et decuriones. x. 21. equitum acies qua altitudine locetur ad pugnam, et quot equites capiat stadium. xii. 18, 3 *sqq.*

Eratosthenes, novissimus ante Polybium geographica tractavit, et superiores scriptores reprehendit, ipse tamen Pythæ fabulis adhibens fidem. xxxiv. 5. *De eodem conf. c.* 4, 4. 13, 1.

Erbesus, Ἐρβησσός, ἡ τῶν Ἐρβησσίων πόλις, oppidum Siciliæ prope Agrigentum. i. 18, 5. captum ab Hannone Pæno. *ibid.* vs. 9.

Ercobriga, mendosa olim scriptura pro Nercobriga vel Nertobriga, urbe Lusitanorum.

Ercete, vel Epi-Ercetes, ὁ ἐπὶ τῆς Εἰρεκτῆς λεγόμενος τόπος, (quasi supra carcerem, interprete Casaub.) locus ad mare inter Erycem montem et Panormum, occupatus ab Amilcare Pæno. i. 56, 3. descriptio ejus loci. *ibid.* vs. 3 *sqq.*

Eretria, ἡ Ἐρέτρια, ἡ τῶν Ἐρετριῶν πόλις, urbs Eubææ insulæ.

eam Romanis tradi post bellum Philippicum queruntur Ætoli. xviii. 28, 5. sed ei senatus Rom. libertatem tribuit. 30, 10 *sq.*

Eretria Phthiotidis in Thessalia, ἡ Ἐρέτρια τῆς Φθιώτιδος, xviii. 3, 5.

Eribanus. Via ab Eribano (ἀπὸ τοῦ Ἐριβανού, si modo vera lectio) Capuam. iii. 91, 9.

Eribianus mons, ὁ Ἐριβιανὸς καλούμενος λόφος, per cujus angustias Hannibal ex Samnio in Campaniam transit. iii. 92, 1.

Eridanus, Ἐριδανός, poeticum nomen Padi fluvii. ii. 16, 6.

Erycinæ Veneris templum, in summo monte Eryce, occupatum a Romanis. i. 55, 6. 58, 2. spoliatum a Gallis, Pænorum mercenariis, qui ad Romanos transierant. ii. 7, 9. *Conf.* Eryx.

Erymanthus, Ἐρύμανθος, fluvius et mons Arcadiæ. iv. 70, 8 *sq.* 71, 4.

Erymanthus, Asiæ fluvius, inter Arachosiam et Drangianam. xi. 34, 13.

Erythræ, αἱ Ἐρυθραί, urbs maritima Ioniae, in quam ex prælio navali ad Chium evasit Attalus. xvi. 6, 5 et 8.

Erythræi, οἱ Ἐρυθραῖοι, pro fide Romanis bello Antiochico præstita, agro donantur. xxii. 27, 6.

Erythræum s. Rubrum mare, ἡ Ἐρυθρὰ θάλαττα, sinus Persicus. ix. 43, 2. *conf.* v. 46, 7.

provinciæ vel præfectura regni olim Persici, dein Syriaci, ad Persicum sinum a parte Arabiæ. v. 46, 7. Paulo pleniori dictione, ἡ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν, scil. χώρα. v. 48, 13. et αἱ κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν τόποι. v. 54, 12.

item, pars Arabiæ Felicis ad Persicum sinum sita. xiii. 9, 1 et 5.

Eryx mons, ὁ Ἐρυξ, in eo Siciliæ latere, quod Italiam spectat, inter Drepana et Panormum, maximus post Ætnam. i. 55, 7. ejus verticem et radices præsidio occupant Romani. 58, 2.

Conf. Erycinæ Veneris templum.

Eryx oppidum, (ἡ) Ἐρυξ, ii. 7, 8. ἡ πόλις τῶν Ἐρυκινῶν, i. 58, 2. in medio monte Eryce; a Romanis primum, dein a Pænis occupatum. i. 55, 6. et 58, 2. inde a Romanis obsessum. i. 58 *seqq.* et ii. 7, 8. oppidum Romanis prodere moliti sunt Galli, Pænorum mercenarii. ii. 7, 8 *sq.*

Ἐστία, *vide* Vesta.

Ἐστίας. τὰ περὶ τὰς Ἐστίας ἄκρα. iv. 43, 5. *Vide* Hestiae.

Etennenses, Ἐτεννεῖς, montana Pisidia supra Sidam incolentes. v. 73, 3.

Etesii venti, a septentrione flantes; eis e Ponto Euxino versus Hellespontum feruntur naves; oppositus his auster. iv. 44, 6. *coll.* vs. 10. eorum vis inter Cephalleniam et Messeniam. v. 5, 3 et 6.

Etruria, ἡ Τυρρηνία. *Confer* mox Etrusci.

Etruriæ situs et fines. ii. 16, 2 *sq.*

in Etruria geritur bellum Gallicum Cisalpinum. ii. 23 *seqq.*

ET GEOGRAPHICUS.

In Etruriam P. Scipio ex Gallia navibus redit, ut inde Hannibali ad Alpes occurrat. iii. 49, 4. 58, 8. in eam comitatus conferunt Romani ad bellum adv. Hannibalem. iii. 75, 6. eam per paludes petit Hannibal. 78 *seqq.* eadem in ea patiuntur Romani; iii. 108, 9. v. 101, 3 *et* 7. 105, 3. nempe ad Trasimenum lacum. iii. 84.

Etruriæ longitudo. xxxiv. 11, 3.

Etrusci, οἱ Τυρρηνοί. *Conf.* Etruria.

Etruscorum sedes. ii. 16, 1. olim coloniis tenuerant campos circa Padum, (e quibus dein a Gallis ejecti sunt) simulque Campania campos. ii. 17, 1 *sqq.* cum Gallis Transalpinis et Cisalpinis in ditionem Romanam irrumpunt. ii. 19. cæduntur a Romanis ad Vadimonem lacum, subigunturque. i. 6, 4. ii. 20. socii Romanorum bello cum Gallis Cisalpinis. ii. 24, 5.

Etruria mare, Tuscum, Tyrrhenum, οὗ Τυρρηνικὸν πέραγος. i. 10, 5. ab occasu Italiae. ii. 14, 4. 16, 1. xxxiv. 6, 6.

Eua, ὁ Εὔας, collis prope Sellasiam in Laconica, ubi committitur pugna Antigoni cum Cleomene. ii. 65, 8 *sq.* 66, 5.

in eo sacra facit Philippus rex. v. 24, 9.

Enagoras, Ægiensis, accusatur a Critolao ut qui secreta Achæorum prodaret Romanis. xxxviii. 5, 4.

Euanoridas, nobilis Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. v. 94, 6.

Eubœa insula, ἡ Εὐβοία.

per Eubœam Antigonus cum exercitu e Thessalia ad Isthmum proficiscitur, Thermopylis interceptis ab Ætolis. ii. 52, 7 *sq.*

Eubœam incolentes opem Philippi implorant adv. Ætolos eorumque socios, Attalum et Romanos. x. 41, 3. *conf.* 42, 2 *et* 7.

totam Eubœam præsiidiis tenet Philippus. xvii. 11, 6.

Conf. Chalcis, et Eretria.

Eubœa, puella Antiocho Chalcidi nupta. xx. 8, 4.

Euhoicum talentum, Εὐβοϊκὸν τάλαντον. i. 62, 9. xv. 18, 7. xxi. 14, 4. *conf.* Talentum.

Eubulides, Chalcidensis; eum Romanis tradere jubetur Antiochus. xxi. 14, 7. xxii. 26, 11.

Eucampidas, Areas, immerito proditor dictus est a Demosthene. xvii. 14, 2. *et* vs. 12.

Euclidas, Εὐκλείδης, frater Cleomenis, præest parti copiarum in pugna ad

Sellasiam. ii. 66, 9. 67, 3. imperitem gerit. 68.

Eudamidas, rex Spartæ, pater Agestilai, avus Hippomedontis. iv. 85, 13.

Eudamidas, pater Archidami, regis Spartæ, gener Hippomedontis. *ibid.*

Eudemus *vel* Eudamus, classis præfectus Rhodiorum cum Pamphilida. xxi. 8, 5. *Conf.* c. 5, 5.

Eudemus, Milesiorum legatus in Ægyptum. xxviii. 16, 15. 17, 3.

Eudoxus de rebus Græciæ bene scripsit. xxxiv. 1, 3.

Euemerus *vel* Euhemerus, Messenius, scriptor historiarum. xxxiv. 5, 9. eum Bergæum adpellat Eratosthenes, i. e. fabulatorem. *ibid.* vs. 10. *Eodem referendus locus* xxxiii. 12, 10.

Euergetes Physcon. xxxiv. 14, 6. *Vide* Ptolemaeus.

Eulæus, spado in aula Ægyptiaca, caussa belli Antiochi Epiphanis cum Ptolemaïs fratribus. xxviii. 17, 15.

Eumenes, Attali filius, rex Pergami. (*conf.* Attalus.)

Eumenis bella cum Prusia, et Gallogræcis, et, socio Ariarathe, adv. Pharnacem. iii. 3, 6.

Post bellum Philippicum, Oreum et Eretriam Eumeni dare voluerunt decem legati Romani; sed prohibet T. Quintus. xviii. 30, 10 *sq.*

Eumeni auxilia mittunt Achæi, bello Antiochico. xxi. 7, 1 *sq.* per legatos domum insigne offert Achæis, quod respuunt illi. xxiii. 7 *seq.* *conf.* c. 4, 5 *sq.* honores ejus ab Achæis sublatis restituuntur, regante Attalo; xxvii. 15. xxviii. 7. *et* 10, 7. qui singulari amore fratrem complectebatur. xxvii. 15, 4.

Ab Antiocho Pergami aliquantisper includitur Eumenes. xxi. 8, 1. xxii. 3, 10. L. Æmilio suadet, ut non audiat Antiochum de pace agentem ante Scipionum adventum. xxi. 8, 4 *sqq.* fœdere Romanorum cum Antiocho comprehenditur. xxi. 14, 6. xxii. 26, 7 *et* vs. 20 *sq.* Romam proficiscitur cum legatis Romanis, qui a senatu peterent confirmationem Pacis cum Antiocho. xxi. 14, 12. honorifice excipitur. xxii. 1. ejus oratio ad senatum, qua sua et patris in Romanos merita prædicat. xxii. 2—5. cum decem legatis Romanis Ephesum redit, et inde Apameam ad Cn. Manlium venit. xxii. 25, 6 *sqq.*

Eumeni a Romanis dantur omnes cis Taurum populi, qui Antiocho paruerant, excepta Lycia et Caria; Græcæ civitates, quæ Attalo tributum pependerant, eidem idem tributum pendere

- jubentur. xxii. 7, 7. tum eidem datur Chersonesus, Lysimachia, et alia Thraciae loca. xxii. 27, 3 *sq. et vs. 9 sqq.* matrimonium filiae Antiochi sibi oblatum respuerat. xxii. 3, 9.
- de Thraciae urbibus contendit cum Philippo. xxiii. 4, 4. 6, 1. 11, 2. fratrem Athenæum legatum Romam mittit. xxiv. 1, 4. 3, 1 *sqq.*
- Bellum cum Prusia gesserat; xxiii. 18, 8. *cf.* iii. 3, 6. ad quod auxilia Prusiae miserat Philippus. xxiv. 1, 4. 3, 1.
- Bellum cum Pharnace gerit, et ea causa legatos Romam mittit, in his Attalum fratrem. iii. 3, 6. xxiv. 10, 1 *sqq.* xxv. 2, 6 *sqq.* 4, 4. induciis factis cum Pharnace, omnes fratres suos Romam legatos mittunt. xxv. 6. Pax et formula fœderis, quo ab una parte nominantur Eumenes, Prusias et Ariarathes; ab altera Pharnaces et Mithridates. xxvi. 6.
- invitatus a Rhodiis ad bellum adv. Lycios, adcurrit. xxv. 5, 13. sed offendit Rhodios et suspectum se eis reddit. xxvii. 6, 5 *sq.*
- Cydoniatis Cretensibus ex fœdere præsidium mittit adv. Gortynios. xxviii. 13.
- insidiarum Eumeni factarum crimen Romæ apud senatum per legatos defendit Perseus. xxvii. 7, 2. ad eundem Eumenem legatos mittit Perseus de bello adversus Romanos. xxix. 3, 8.
- ab Eumene alienati Romani, quod oblique in bello Persico se gesserat, Attalum, Romam a fratre legatum, incitare student, ut pro se contra fratrem apud senatum loquatur. xxx. 1. Eumenis causa senatus consulto prohibent Romani, ne Reges ulli ad se Romam venirent. xxx. 17.
- Eumenis regnum a Gallis invaditur. xxx. 1, 1 *et* 3. 2, 8. 3, 2. 17, 11 *sq.* ab ejus imperio Gallogræcos liberant Romani. xxxi. 2. *et cap.* 6, 2 *et* 6. accusatus a Prusia et Gallis, Attalum et Athenæum fratres Romam ad se purgandum mittit. xxxi. 6 *et* 9.
- Ad accusandum Eumenem omnes, qui vellent, Sardes invitat Sulpicius Gallus, legatus Rom. xxxi. 10. rursus Attalum Romam mittit Eumenes. xxxii. 3 *et* 5, 5 *sqq.*
- mors Eumenis et elogium. xxxii. 23. ei succedit frater Attalus; *ibid. vs.* 8. regnum administrans pro Attalo puero, Eumenis filio. xxx. 2, 6. xxxiii. 16, 1 *sqq.*
- tres habuit fratres caros, et regni salutisque suæ custodes. xxxii. 23, 6. xxii. 1, 6. 5, 7. 27, 9. *Conf.* xxiii. 18, 1. pius fuit in matrem. xxiii. 18.
- Eumenes et Philletarus suo favore aluerant vitia Pythæ Thebani. xl. 1, 2.
- Eumenes, legatus Ptolemæorum fratrum ad Achæos. xxix. 8, 5.
- Evocati, in exercitu Romano, qui ultro in gratiam consulis militant. vi. 31, 2 *sq.*
- Evocati Romam Achæi; vide Achæi.
- Euphanea, Cretensis, dux militum auxiliarium ab Antiocho Eleis missorum. xx. 3, 7.
- Euphrates fluv. ὁ Εὐφράτης. v. 51, 1. *sc.*
- ejus origo, cursus, natura, et alvei in quos scissus est. ix. 43. inter Euphratem et Tigrim est Pulcher qui vocatur Campus. viii. 25, 1.
- Eupolemus, præfectus equitum Ætolorum in exercitu T. Quintii. xviii. 2, 9 *sqq.* 4, 5.
- Eupolemus, nescio an idem cum præcedente, Romam abductus. xxviii. 4, 6.
- Eureas, Achæorum legatus Romam. xxxi. 6, 1. 8, 3.
- Euripides vel Euripides, Εὐριπίδης *et* Εὐριπίδης, (est enim haud dubie unus vir idemque.) Ætolus; Cynethæ oppido præfectus ab Ætolis. iv. 19, 5. dux ab Ætolis missus Eleis sociis, fines Achæorum populatur. iv. 59. rursus Sicyoniam populatur, sed turpiter suos deserit adveniente Philippo, et Psophidem evadit. 69, 2. 70, 11. inde, urbe a Philippo capta, et arce per pactiorem dedita, ex pacto incolumis in Ætoliam redit. iv. 72.
- denuo eundem ducem ab Ætolis petunt Elei, in locum Pyrrhiæ. v. 94, 2 *sqq.* 95, 6 *sq.*
- Euripides, Tragicus poeta. Dictum ejus (ex *Antiope*): ἦν σοφὸν βούλευμα *sc.* i. 35, 4. viii. 5, 3. ex incerta tragœdia: αἰὲν πρᾶσιμοχθοῖ *sc.* v. 106, 4. e *Cresphonte*: Εἰρήνην βαθύπλουτον *sc.* xii. 26, 5.
- Euripus, fretum Eubææ. ὁ Εὐρίπος.
- Cenchreis Philippus per Euripum Demetriadem navigat. v. 29, 5. per eundem Euripum cum navibus Cenchreas redit. v. 101, 2 *et* 4. rursus per Euripum cum classe navigat. v. 109, 5.
- Euromus, Εὐρώμος, ἡ Εὐρώμειον πόλις, Cariae opp. unde præsidia deducere jubetur Philippus. xvii. 2, 3. xviii. 27, 4.
- Mylassenses occupant τὰς ἐν Εὐρώμῳ πόλεις, Euromensium urbes. xxx. 5, 11 *sqq.*

ET GEOGRAPHICUS.

Europa; una e tribus terrarum partibus, inter Tanaim et Herculis columnas comprehensa. iii. 37, 2 *sqq.* Europæ longitudo xxxiv. 7, 8 *sq.* latitudo. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 1.*

Macedonum regnum in Europa, minimam Europæ partem complexum est. i. 2, 4. Europæ gentes occidentales pugnacissimæ. i. 2, 6. Antiochi in Europam trajectio. iii. 3, 4.

Europus, *Εὐρώπης*, urbs Parapotamiæ ad Tigrim. v. 48, 16.

Eurotas, ὁ *Εὐρώτας*, Peloponnesi fluvius, Spartam ab ortu præterfluens. v. 21, 2. 22, 2 *sqq.* 23, 8 *sqq.* viii. 35, 8. ix. 8, 7. xvi. 16, 2.

Eurotas, Italiæ inferioris fluv. prope Tarentum, idem qui alias Galæsus. viii. 35, 8.

Euryclidas et Micyon, rhetores, consiliis suis regunt Athenienses, et turpiter blandiuntur regibus. v. 106, 7.

Euryleo, prætor Achæorum ignavus. x. 24, 1.

Eurylochus, præst Cretensibus in exercitu Antiochi Magni. v. 79, 10.

Eurylochus, Magnes, centuriat milites Ptolemæi Philopatoris. v. 63, 12. agemati præst. 65, 2.

Euthydemus, origine Magnes, Bactrianæ regno potitur. xi. 34, 1 *sq.* eum prælio vincit Antiochus Magnus. x. 49. pacem ei dat Antiochus, et filio ejus Demetrio suam filiam despondet. xi. 34.

Euxinus Pontus. *vide* Pontus.

Exercitationes militares Scipionis Africæ majoris, capta Nova Carthagine. x. 20, 1.

Philopæmenis exercitatio equitum. x. 21 *seq.*

remiges primæ classis Romanorum exercitati in terra. i. 21, 1 *sq.*

Exitus consilii in omni incepto quis sit futurus cogitandum. *Fragm. gramm.* 14.

Expugnata urbe, mos est Romanorum sævam statim edere cædem. x. 15, 4 *sq.* tum agitur præda, quæ æqualiter dividitur. 15, 8 *sqq.* et cap. 16 *seq.*

Exsequiarum celebratio apud Romanos. vi. 53 *seq.*

Exsilio voluntario effugere capitis pœnam licet civibus Romanis. vi. 14, 7 *sq.*

Exsules Lacedæmonii, Achæi &c. *Vide suo loco.*

Extæ victimæ de more ostenduntur regi. vii. 11, 1.

Extraneorum sociorum sedes in castris Romanis. vi. 31, 9.

Extraordinarii, selecti e sociis in legione

Romana. vi. 26, 7 *sqq.* eorum locus in castris. 31, 6 *sqq.*

ex equitibus extraordinariis selecti in castris prope consulem tentoria habent, et consuli quæstorique præsto sunt. vi. 31, 2 *sq.*

Extremum cursum currere. xviii. 35, 6. i. 37, 8.

F.

L. Fabius, legatus Scipionis Carthaginem missus. xv. 1, 3.

Q. Fabius *Pictor*, Historiarum scriptor, partium Romanarum nimis studiosus in primi belli Punici historia. i. 14, 15, 12. 58, 5. ejus sententia de causis belli Hannibalicæ. iii. 8. licet vixerit Hannibalis ætate, et senator fuerit Romanus, tamen non in omnibus fides ei haberi debet. iii. 9.

Q. Fabius, Maximus cognominatus ob rerum feliciter gestarum magnitudinem; Dictator creatur. iii. 87, 6. imperium suscipit. 88, 9 *sqq.* cunctatur prudenter, eoque laudatur ab his, culpatur ab illis. 89 *seq.* 92, 3 *sqq.* 94, 8. 103, 3. in montium angustiis insidias struit Hannibali, quas ille stratagemate facum in cornibus bouum accensarum eludit. 92, 10 *sqq.* 93 *seq.*

Romam ad sacrificium proficiscens, frustra monet Minucium, magistrum equitum. iii. 94, 9 *sq.* Fabio dignitate par constituitur Minucius; duo dictatores inter se dividunt legiones. 103. Minucio, per suam temeritatem laboranti, suppetias venit Fabius. 104 *seq.* ei reconciliatur Minucius, et legiones suas rursus cum eo conjungit. 105, 8 *sqq.* dictatura abit Fabius. 106, 1.

oppugnationi Tarenti intentus est. x. 1, 10. urbs ei proditur. *Fragm. hist.* 18.

Q. Fabius, uxori T. Quintii sororis filius, Romam legatus a T. Quintio. xvii. 10, 8. *An idem cum sequenti?*

Q. Fabius *Labeo*, prætor, præfectus classis, Patariis naves Antiochi accipit crematque. xxii. 26, 30.

Q. Fabius Maximus, L. Æmilii Pauli filius naturalis, frater natu major Scipionis Africani minoris; cum fratre apud prætorem effecit, ut Polybio Romæ manere liceret. xviii. 18, 6. xxxii. 9, 5. 10, 3. ex bonis patris mortui, dotem matri ægre restituere potest. xviii. 18, 6. xxxii. 8, 4. a Polybio instituitur simul cum fratre. xxxii. 9, 9. 10, 3. in eum liberalis est frater. xxxii. 14.

INDEX HISTORICUS

sub patre Emilio Paulo cum laude militat bello Persico. xxix. 6, 3. in decem legatis mittitur ad dirimendum bellum Attali et Prusiae. xxxiii. 6, 3. Sicilia praetor praest. xxxviii. 3, 8.

Faces in bonum cornibus accensae astu Hannibalis. iii. 93.

faces e speculis accensae signis dandis. x. 43 *seqq.* De *eisdem* *conf.* *Fragm. gramm.* 76.

Fasula vel Fesulae, oppidum Etruriae. τὰ φαίσολα, et ἡ φαίσόλα. ii. 25, 6. ad Fesulas a Gallis caeduntur Romani. ii. 25. circa Fesulas primum castra habuit Hannibal, postquam paludibus est egressus. iii. 82, 1. *coll.* 80. 1.

Falernus, ὁ προσαναγορεύμενος Φάλεινος τόπος, et nude ὁ Φάλεινος, mons et ager Campaniae. iii. 90, 10. 92, 6. 94, 7. *Conf.* Liv. XXII. 13 *sq.*

Falisci, οἱ καλούμενοι Φάλισκοι. Romanorum civile bellum cum Faliscis. i. 65, 2.

Fames, Carthaginensium Agrigenti obsessorum. i. 65, 2. fame se mutuo devorare coguntur mercenarii rebelles Pœnorum. i. 84, 9. 85, 1. dira fame expugnantur Petelini ab Hannibale. vii. 1, 3.

C. Fannius, legatus Rom. ad res Illyriorum et Dalmatarum inspiciendas. xxxii. 18 *seq.* ad coercendas Prusiae injurias in Attalum. xxxiii. 6. ad Achæos. xxxviii. 4, 1.

Ferentani, Φερεντανοί, Romanorum socii bello Gallico Cisalp. ii. 24, 12. agrum eorum, τὴν Φερεντανὴν, devastat Hannibal. iii. 88, 3.

Feri! βάλλε. verbum solenne mercenariorum rebellium bello Africo. ii. 69. 12 *sq.* 80, 9.

Feriae novem dierum, supplicatio. xxi. 1, 1 *sq.*

Ficus Philippo suppeditarunt Magnetes in Asia, cum frumentum non haberent. xvi. 24, 9.

Fides historica non tam ex scriptoris auctoritate aestimanda est, quam e rebus ipsis quæ narrantur. iii. 9, 3 *sqq.*

Fide violata solvuntur societates etiam latronum. iv. 29, 4.

Fidei pignora inter homines maxima. iv. 17, 9 et 11. idonea fidei pignora sunt: iusjurandum, liberi, uxores, maxime vero vita ante acta. viii. 2, 3.

Fidei Romanorum se permittere, idem valet ac arbitrio victoris se permittere. xx. 9 *seq.* *conf.* xx. 1, 4 *sq.* 2, 10 *sqq.* xxxvi. 2.

in fide servanda Græcos longe antecellunt Romani. vi. 56, 13 *sqq.* fidei a Romanis servatae luculentum exemplum

in captivis ab Hannibale dimissis. vi. 58. fide erga legatos servanda nihil antiquius est Romanis. xv. 4, 9. *sq.*

fide, sed cui vide! Vide Credere.

Finis quem quærent homines in omnibus quæ suscipiunt, aut voluptas est, aut decus, aut utilitas. iii. 4, 11.

C. Flaminius, tribunus plebis, legem fert de dividendo agro Piceno. ii. 21, 7 *sq.*

consul cum L. Furio, Insubribus infert bellum. ii. 32. temere agit, aciem ad ipsam fluminis ripam instruens. 33, 7 *sq.*

consul iterum cum Cn. Servilio, iii. 75. in Etruria ad Arretium cum exercitu considet. 77 *seq.* popularem auram captans, dicendo valens, ad bellum ineptus. 80. temere intrat angustias ad Trasimenum lacum. 82 *seq.* et ibi cadit in pugna. 84. in ejus locum sufficitur M. Regulus. 106, 2.

Flaminius, legatus Romanor. ad Ligures, ab his violatur vulneraturque. xxxiii. 7. Titus Flaminius. Vide T. Quintius.

Fœderum a Romanis cum aliis gentibus ictorum Tabulae aeneae servantur Romæ in Jovis Capitolini templo, in ærario ædilium. iii. 26, 1.

Fœderum formulæ; conditiones pacis:

C. Attali cum Prusia. xxxiii. 11.

Byzantinorum cum Rhodiis, et cum Prusia. iv. 52.

Carthaginensium cum Philippo. vii.

9.

Eumenis et Pharnacis sociorumque. xxvi. 6.

Romanorum, cum Ætolis. xi. 6, 5. xxii. 15. cum Antiocho. xxi. 14. xxii. 26. cum Carthaginensibus: antiqua fœdera ante primum bellum Punicum. iii. 22—25. post primum bellum Punicum vel Siculum. i. 62 *seq.* iii. 27. post bellum Africum, fœdus de Sardinia Romanis concedenda. i. 88. iii. 27, 8. cum Asdrubale in Hispania, de Ibero non transgrediendo. ii. 13, 7. iii. 27, 9 *sq.* post bellum Punic. ii. victo Hannibale in Africa. xv. 18. cum Hierone. i. 16, 9. cum Philippo. xviii. 27. cum Teuta. ii. 12.

Fons mirabilis in Herculis templo Gadibus. xxxiv. 9, 5 *sqq.*

Formæ reip. Vide Respublica.

Fortitudinem adversus hostes, et consensu civium, continetur respublica. vi. 46, 7. fortitudo et temperantia ubi vigent in republica, ibi nec vis extrinsecus, nec vitium intrinsecus facile perdere eam potest. vi. 48, 3 *sq.* vi. 59, 1. cf. 48, 3. ad fortitudinem Scipio Africanus minor se exercuerat venando. xxxii. 15.

ET GEOGRAPHICUS.

Fortuna in rebus ludit humana, et quotidie novi aliquid molitur. i. 4, 5. mutabilis fortuna; cui non fidendum, praesertim in rebus prosperis. i. 35, 2. ii. 4, viii. 29, 10. xv. 6, 8. maximas quasque res inopinato saepe fine terminat. ii. 70, 2.

fortuna veluti bonus brabeuta egit cum Pœnis et Romanis ad Ereten. i. 58, 1. *sed* interdum virorum fortium inceptis fortuna ipsa et casus resistit. xv. 16, 6. *Sic* Epaminondas, cum omnes partes boni imperatoris impleasset, fortuna est victus. ix. 8, 13. per fortunam lapsis parata est misericordia et auxilium, stultitiam opprobrium sequitur. ii. 7, 3.

qui Fortunæ administrationem rerum humanarum accusavit, in gratiam rediit cum ea, ubi consideraverit, quo pacto illa a multis (veluti a Philippo et ab Antiocho) pœnas patrarum injuriarum exegerit. xv. 20, 5 *sqq.*

non fortuna, sed consilio ac virtute superiores ceteris gentibus evaserunt Romani. i. 63, 9. *Sic* Scipio Afric. major non fortunatus modo, sed et fortis prudensque fuit. x. 2, 5 *sqq.* 9, 2. Fortunam, *id est* casum fortuitum, pro causa citare, putidum est. ii. 38, 5. id faciunt ii qui rerum veras causas ignorant. x. 5, 8. xviii. 11, 5. Fortunæ multa temere tribuuntur. *Fragm. gramm.* 130 *sq.*

fortuna recte uti, majus est quam prospere rem gerere. x. 36, 1.

Forum in castris Romanorum. vi. 31, 1.

Fossa. Pugnam ad Fossa, ἡ μάχη ἡ παλουμένη περὶ Τάφρον. iv. 33, 6.

Fossa regia, ἡ βασιλικὴ Διῶρυξ, ex Euphrate in Tigrim ducta, in Babylonia. v. 51, 6.

Fossa, qua Leucas a continente diremta est. *Vide* Dioryctus.

Fratres Galli, in Insula inter Isaram et Rhodanum, de regno contententes. iii. 49.

Frentani; *vide* Ferentani.

Frenum non solum, sed et sessorem accepit Antiochus. xxi. 12, 9.

Frumenti copia in Gallia Cisalpina. ii. 15, 1. inopia et caritas Romæ, bello Hanniblico. ix. 44. *conf.* Medimnus.

ex Ægypto frumentum petunt Romani. ix. 44, 1. e Sicilia frumentum petunt Rhodii.

Fugitivi servi, ex legibus Romanorum cruciati necantur. i. 69, 5.

Fulvius, Φολύσιος, Φουλούσιος, Φούλβιος, pro quo mendose vulgo Οὐλβιος legitur apud Suidam in Πραξιπονήσας. *Vide* xxii. 23, 1.

Cn. Fulvius Centumalus consul, classi praeest bello Illyrico cum Teuta. ii. 11 *sqq.* consul iterum, quo tempore Hannibal ad Romam erat. ix. 6, 6 *sqq.* 7, 1.

M. Fulvius Nobilior, (plerumque nudo Marcus dictus apud Polyb.) Consul, adversus Aetolos mittitur. 8, 9. et cap. 10. oppugnat Ambraciam. 9—10 pacem dat Aetolis. 12 *sqq.* capit Samem, urbem Cephalleniae. 23, 1. *coll.* c. 13, 13 *sq.* ejus frater uterinus est C. Valerius Lævinus. xxii. 12, 10 *sq.*

in Peloponnesum venit ad dijudicandam controversiam Lacedaemoniorum et Achaeorum. xxiii. 10, 14.

Q. Fulvius Cos. cum T. Manlio, Boios in deditionem accipit. ii. 31, 8.

Q. Fulvius, a T. Quintio Romam legatus de pace Philippo danda. xvii. 10, 8.

Q. Fulvius Nobilior Cos. bellum in Hispania gerit. xxxv. 4, 2.

Servius Fulvius Cos. cum M. Æmilio, classem Punicam capit, infando naufragio suam classem amittit. i. 36 *sqq.*

Fumo significatur adventus. iii. 43, 6. fumo Romani Ambraciam oppugnantes pelluntur e cuniculis. xxii. 11, 15 *sqq.*

Funeris curatio apud Romanos, mortuo viro illustri. vi. 53.

Fures in castris Rom. fuste percutiuntur. vi. 37, 9.

C. Furius Pacilus Cos. cum L. Cæcilio in Siciliam mittitur. i. 39, 8. (ubi vulgo Cn. Furius pro Caio legebatur, contra Fastorum Capitol. auctoritatem, aliorumque scriptorum testimonium.) cum collega Thermam et Liparam capit. i. 39, 13. cum dimidio copiarum in Italiam redit. i. 40, 1.

P. Furius Cos. cum C. Flaminio bellum infert Insubribus. ii. 32.

Fustuarium, supplicium militare apud Romanos. vi. 37.

Futura prædicere conjectura ex eis quæ jam acciderant, non difficile. vi. 3, 2. futuri spes incerta. ii. 4, 5. iii. 31, 3.

G.

A. Gabinius, ad Achæos legatus. xxviii. 4, 1. 5, 9.

Gadara, τὸ Γάδαρα, Cælesyriæ urbs egregie munita, capta ab Antiocho Magno. v. 71, 3. victo Scopa, recepta ab eodem Antiocho. xvi. 39, 3.

Gades, τὰ Γάδιαια. xxxiv. 7, 7. a Gadibus usque ad Tanaim, omnem oram maritimam se percurrisse gloriatus et Pytheas. xxxiv. 5, 8. Gadibus, in templo Herculis, fons est mirabilis. xxxiv. 9, 5 *sqq.*

Gades insula; ejus magnitudo. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 3.*

Gæsatae vel Gæsati, Γαίσατοι et Γαισάται, Galli, inter Alpes et Rhodanum incolentes, ab Insubribus et Boiis concitantur adv. Romanos. ii. 22 seq. οἱ ἔκ τῶν Ἑλλήνων Γαισάται dicuntur ii. 28, 3. quos Cusaubonus Inalpinos Gæsatos interpretatus est. nomen habent ab eo quod mercede militant. ii. 22, 1. eorum reges, Concolitanus et Anerœstus. *ib. vs. 2.*

nudi pugnant in acie. ii. 28, 8. cæduntur a Romanis. ii. 30. novus eorum exercitus conducitur. 34, 2.

Gætuli Autololes, populus Africæ. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

Gæzotoria, Γαιζότορις, Galatiæ regulus in Asia. xxv. 4, 6.

Galadræ, Γαλάδραι, oppidum Macedoniæ. *Cives, Galadræi. Fragm. hist. 19.*

Galesus, Γαλαῖσος, fluvius prope Tarentum; idem Eurotas dictus. viii. 35, 8.

Γαλάται, Galatæ. *Sic Polybio promiscue dicuntur Galli omnes, cum Europam incolentes, tam eis, quam trans Alpes, (qui alias Κελτοί) tum Asiam habitantes, qui et Gallogræci. Conf. Galli, Gallia, Ægosages, Tectosages, Tolistobogii, Trœmi.*

Γαλατία, Galatia Asiæ, s. Gallogræcia. xxv. 4, 1 et 6. 5, 6. xxvi. 6, 4.

Γαλατία, Gallia Cisalpina. ii. 24, 8. iii. 40, 3. 118, 6.

Γαλατία, Gallia Transalpina. ii. 22, 6.

Galatis, (*rectius Galaditis vel Galaaditis*;) Γαλάτις, *ni potius Γαλαδίτις vel Γαλαδίτις, aut Γαλαδηνή*; Asiæ regio, *trans Jordanem*, Arabiæ finitima: eam intrat Antiochus cum exercitu, et Abila urbem subigit. v. 71, 2.

Galatus, Boiorum rex, a suis occisus. ii. 21, 5.

Galea, nuda velutum Romanor. vi. 22, 3. cristata, gravis armaturæ. 23, 12 sq.

Galeotæ vel Xiphiaë piscis venatio. xxxiv. 2, 15 sq. et cap. 3.

Galli gallinacei, majoribus animis (*id est, majori ira*) decertant, quam viribus: sic Romani et Pœni sub finem belli Siculi. i. 58.

in Pace, galli cantus excitat dormientes; in Bello, tubæ sonus. xii. 26, 1.

Galli, sacerdotes Magnæ Matris, οἱ Γάλαιοι. xxii. 20, 5.

Galli, populus, *promiscue οἱ Γαλάται et οἱ Κελτοί*; sive Europam incolentes, cis aut trans Alpes, sive Asiam. *Conf. Γαλάται, Γαλατία, et Gallia.*

Galli Romam vi capiunt. i. 6, 2. ii.

18, 2. Gallorum clades Delphica. i. 6, 5. ii. 20, 6. 35, 7. iv. 46, 1.

Galli mercenarii Pœnorum, multiplicem committunt perfidiam. ii. 7. hi olim Autaritum habuerant ducem. i. 77, 5. initio patria fuerant ejecti ob perfidiam in propinquos et cognatos suos commissam. ii. 7, 6. Illyriis Phœnicen produunt, Epiri urbem. ii. 5.

Galli Italiam incolentes, s. Cisalpini; ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κελτοί. i. 18, 4. Κελτοί οἱ τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδίον κατοικοῦντες. iii. 48, 6. braccati. ii. 28, 7. Cum eis bellum gerunt Romani; Bellum Gallicum Cisalpinum. i. 13, 4. ii. 13, 7. ii. 23—35. *De eisdem ex professo agit Polybius* ii. 14 seqq. eorum frequentia, pulcritudo, proceritas. ii. 15, 7. vitæ ratio. ii. 17, 9. *Conf. Gallia Cisalpina.*

Galli Transalpini. ii. 15, 8 sqq. cap. 19, 1. 21, 5. Inalpini, οἱ τὰς Ἑλλήνων κατοικοῦντες, bella movent Cisalpinis. ii. 18, 4. *Conf. Inalpini populi.*

Galli Etruscos superiori Italia pepulerunt. ii. 17.

Galli Transpadani: Lai s. Lævi, Libicii, Insubres; tum Veneti, sermone quidem diverso utentes. ii. 17, 4 sqq. Cispadani: Ananes, Boii, Lingones, Senones. ii. 17, 7.

Gallorum variae irruptiones in ditionem Romanorum. ii. 18—22. legatos, a M? Curio de redimendis captivis missos, necant Galli. 19, 9.

Bellum Gallicum Cisalpinum: Galli Insubres et Boii adv. Romanos concitant Gallos Gæsatos. ii. 22. (*conf. Gæsatae vel Gæsati*.) populantur Etruriam. 25, 1 sqq. cædunt Romanos ad Fæsulam. 25, 7 sqq. Redeunt, simul a fronte et a tergo invaduntur a Romanis; cap. 27. et acie bifronte pugnant, braccati Insubres et Boii, nudi Gæsati. 28. cæduntur a Romanis ad Telamonem. 28 et seqq.

fortissime pugnant Gallii, solo genere armorum vincuntur. ii. 30, 7. gladius eorum ad cædendum solum valet. 30, 8. 33, 5. iii. 114, 2 sq. scutum Gallicum, virum non tegit. ii. 30, 3.

Gallorum omne genus in fervore animorum et primo impetu atrocissimum. ii. 33, 2. in omnibus actionibus ira et impetu, non consilio, reguntur. 35, 3. Galli molles et laborum impatientes. iii. 79, 4. leves, et inconstantes in fide servanda. ii. 32, 8. iii. 70, 4. Gallis familiare est, postquam aliena rapuerunt, ut intestinis tumultibus de præda capta inter se decertent, præsertim ubi

ET GEOGRAPHICUS.

mero eloque se ingurgitarunt. ii. 19, 4. de temulentia *adde* xi. 2, 1.

Ad Gallos Cisalpinos ex Hispania legatos mittit Hannibal. iii. 84. Magilus regulus ex Gallia Cisalp. ad Hannibalem venit ad Rhodanum. iii. 44. Galli Cisalpini ad partes Hannibalis transeunt. iii. 66, 7. 68, 8.

Galli, duce Brenno, victo Ptolemæo Cernauno, contentis Macedonibus, in mediam irruunt Græciam. ix. 35, 4. eis tunc soli restiterunt Ætoli. ix. 30, 3. Galli, qui Græciam invaserunt, partim ad Delphos internecione deleti sunt, partim in Asiam trajecerunt. i. 6, 5.

Galli, pars eorum qui cum Brenno patria exierant, qui Delphicam declinaverunt cladem, ubi ad Hellespontum pervenerunt, in Thracia haud procul Byzantio consederunt cum rege Comontorio, regiam condiderunt Tulen, Byzantios bello fatigarunt, et gravissima ab eis tributa expresserunt. iv. 45, 10. 46, 5 *sqq.* illud Gallorum regnum, sub postremo eorum rege Cavarō, cum ipsa gente extinctum a Thracibus est. iv. 46, 4. *cf.* 38, 6.

Gallos (Ægosagas, Αἰγοράγας. iv. 77, 2.) Attalus ex Europa accivit ad bellum adversus Achæum. v. 78, 4. 111, 2. eorum ope Æolicas et Ionicas urbes, quæ Achæo se tradiderant, recepit Attalus. v. 77. eos in bellis sequebantur uxores et liberi, plaustris vecti. 78, 1. eosdem Attalus, quum lunæ defectum pro ostento habentes progredi ulterius nollent, ad Hellespontum oram remisit, et sedes ibi eis adsignavit. 78. eosdem Prusias, quum effusa licentia civitates ad Hellespontum depopularentur, bello petens, internecione delevit. v. 111.

Galli mille (*equites*) in exercitu Antigoni adv. Cleomenem. ii. 65, 2. Gallici equites (Γαλατικοὶ ἵπποις) in exercitu Philippi et Achæorum bello Sociali. v. 3, 2. 17, 4. Galli s. Galatæ Rigosages (*sive* Ægosages, *aut* Tectosages) in exercitu Antiochi contra Molonem. v. 53, 3. Galli s. Galatæ in Molonis exercitu. v. 53, 8. in exercitu Ptolemæi Philopatoris, mixti Thracibus. v. 65, 10.

Gallorum et Scytharum facinora patrare; ix. 34, 11. *proverbialiter dictum*, ex metu Gallorum, qui sæpe Græcos non solum pristinis temporibus sed etiamnum Polybii ætate anxios tenuit. ii. 35, 9. xxvi. 9, 3.

Galli in Asdrubalis castris temulenti, in modum victimarum jugulantur a Romanis. xi. 2, 1.

in Galliam mittuntur ambo Consules quo anno T. Quintio prorogata est

Macedonia provincia. xvii. 11, 1 *sq.* 12, 1.

Bellum cum Gallogræciis s. Gallis Asiam incolentibus a Cn. Manlio Cægestum, post bellum Antiochicum. xxii. 16—24. iii. 3, 5. victoriam de Gallis relatum Græcæ omnes civitates per Asiam hæc gratulantur Cn. Manlio. xxii. 24, 2 *sq.* res in Gallogræcia constituant decem legati cum Cn. Manlio. 27, 12.

Galatiam, quæ sub Eumene erat, populatur Pharnaces, sociis utens duobus Galatarum regulis, Carsignato et Gwzotori. xxv. 4, 1 et 6. *adde* c. 5, 6. Pace cum Eumene facta prohibetur Pharnaces Galatiam ingredi, et fœdera ejus cum Gallis irrita declarantur. xxvi. 6, 4.

Perseus societatem init cum Gallis. xxvi. 9.

Galli (Gallogræci) Eumenis regnum invadunt. xxx. 1, 1 *sq.* 2, 8. 3, 2. legatos ad eos mittunt Romani; 3, 7 *sq.* qui tamen lubentes patiuntur, ut Eumenes ab eis prematur. 15, 12 *sq.* eisdem Gallis, Asiam incolentibus, libertatem suis legibus vivendi, et Eumenis imperio se subtrahendi, dat senatus Romanus. xxxi. 2. *cf. cap.* 6, 2 *sqq.* Rursus per legatos queruntur Galli de Eumene, incitati etiam a Prusia. xxxii. 5, 5. *Conf.* Tectosages, Tolistobogii, Trocmi.

Gallia, ἡ Γαλατία, ἡ Κελτική, (*vide* *notæ*;) et ἡ Κελτία. vii. 9, 6. *Conf.* Γαλατία, et Galli.

Gallia Cisalpina, ἡ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κελτῶν χώρα. ii. 13, 7. *coll.* 14, 3. ἡ ὑπὸ τὰς Ἀλπίας καὶ περὶ τὸν Πάδον χώρα. iii. 34, 2. τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία. iii. 39, 10. 47, 4. 56, 3. *coll.* 14, 7. ἡ Κελτική (*scil.* τῆς Ἰταλίας, *cf.* iii. 86, 2. *vel* κατὰ τὴν Ἰταλίαν.) ii. 32, 1. iii. 77, 3. ἡ Γαλατία. ii. 21, 8. 24, 8. iii. 87, 2. 118, 6. Galliæ Cisalpinæ figura, ubertas, hominum frequentia. ii. 14 *seq.* de ejus ubertate *conf.* iii. 87, 1 et 3. in ea est Apenninus mons, et Padus fluvius. ii. 16. Ejus populi; *vide* Galli Trauspadani et Cispadani. Galliam Cisalpinam ingreditur Hannibal. iii. 56.

Gallia Transalpina, ἡ Γαλατία. ii. 22, 6.

Gallogræci. *vide* Galatæ, et Galli, Tolistobogii, Tectosages, Trocmi, Ægosages, Rigosages.

Garsyeris, exsul, hortatur Achæum ad sumendum regium nomen et diadema. v. 57, 5. ab Achæo cum exercitu missus ad Pedlenissenses obsidione liberandos,

INDEX HISTORICUS

- repellit Selgenses a Pedlenisso, et ipsam Selgam capit. v. 72—74.
- Gatalus, dynastes Sarmata, pace inter Eumenem et Pharnacem facta comprehenditur. xxvi. 6, 13.
- Gaza, ἡ Γάζα, urbs Coelesyriae maritima, ab Aegypto venientibus proxima post Rhincoluram et Raphiam. v. 80, 3 sq. eo commeatus convehuntur a Ptolemæo Philopatore ad bellum adv. Antiochum Magnum. v. 68, 2.
- Gazenses vel Gazæi, οἱ Γαζαῖοι, sicut olim Persis et deinde Alexandro, sic dein Antiocho Magno, urbem oppugnant, fortiter restiterunt, et fidem regibus Aegypto servarunt. xvi. 40. cf. 18, 1. Zeno historicus in historia obsidionis Gazæ verba magis, quam res, curavit. xvi. 18, 1.
- Gellias, legatus Phocænsium ad Seleucum, Antiochi M. filium. xxi. 4, 4.
- Gelo, Hieronis filius, Syracusarum regis, liberalis in Rhodios. v. 88, 5. pius in patrem, ante quem vita decessit, annos 50 natus. vii. 7, 7. 8, 9. *Particeps regni paterni fuisse videtur; vide v. 88, 5.*
- Γενεαλογικὸς τρόπος historiarum scribendarum, i. e. de eorum heroumque generationibus. ix. 1, 4.
- Genthius, Pleurati filius, rex Illyrici. xxxii. 18, 4. et ii. 5, 6. *In scripturam Γένθιος per θ constanter consentiunt libri nostri manuscripti; pro quo temere vulgo Γέντιος ediderunt. Vide xxviii. 8, 1. xxix. 5, 7.*
- eum per legatos ad societatem invitat Perseus. xxviii. 8 seq. et Genthius ad extremum persuaderi se patitur ad fœdus adv. Romanos cum Perseo faciendum. xxix. 2 seq. legatos cum Perseo ad Rhodios mittit. xxix. 2, 9. 3, 7. et cap. 5.
- ebriosus et crudelis, fratrem Pleuratum occidit. xxix. 5, 7 sq. in triumpho ducitur a L. Anicio. xxx. 13.
- Geographia cum historia jungenda. iii. 36. præsertim in rerum bello gestarum historia. v. 21, 4 sqq.
- res ad Geographiam pertinentes in unum maxime librum conguessit Polybius. iii. 37, 1—6. *is est liber xxxiv historiarum Polybii, cujus vide Reliquias et Spicilegium.*
- de distantis variorum locorum vide xxxiv. 6 seq.
- extremarum terræ partium cognitio veteribus difficillima. iii. 56. per Alexandri imperium in Asia, et per Romanorum imperium in aliis terræ partibus, multo facilius reddita est ea cognitio itineratoribus. iii. 59.
- Geometria, imperatori scitu necessaria. ix. 14, 5. et cap. 19—21. *Conf. Scalarum commetiendarum ratio.*
- Geometriæ elementa quæ in scholis pueri addiscunt, ἡ παιδικὴ μέτρησις. xxxiv. 6, 8.
- Gephrus, Γεφρούς, oppidum Coelesyriae, in Decapoli trans Jordanem, ut videtur; in deditionem ab Antiocho accipitur. v. 70, 12.
- Gerra, τὰ Γέρρα, Coelesyriae castellum, contra Brochos castellum; (ad fauces quæ sunt inter Libani et Antilibani radices, in exitu Marsyæ campi;) utrumque in potestate Ptolemæi Philopat. et ejus nomine occupatum a Theodoto Etolo. v. 46, 1 sqq. coll. 45, 8 sq. utrumque obsidetur ab Antiocho Magno. 61, 7 sq. *Addenda hæc loca Polybii ad Cellarii Geogr. Antiq. III. 12, p. 431. et conferendus Strabo lib. I. p. 50. C. et p. 55. D. qui Gerra in Syria ponit.*
- Gerræi, Γερραῖοι, cives urbis Arabiæ felici, cui nomen Gerra. xiii. 9. dona mittunt Antiocho M. qui libertatem eis confirmat. *ibid.*
- Gertus, Γερτούς, (gen. Γερτούντος) oppidum Phœbatidis in Dassaretia, captum a Scerdilada, receptum et præsidio occupatum a Philippo. v. 108, 2. et vs. 8. *Conf. Gerces.*
- Gerunium, Γερώνιον, (Livio Geryon sive Geronium) Dauniæ oppidum in Apulia, xxv. M. P. distans a Luceria, captum ab Hannibale. iii. 100, 1 sqq.
- ad Gerunium Minucius, magister equitum, velitatione superat Hannibalis copias. iii. 101. castra ad Gerunium posita (iii. 101, 2.) ægre defendit Hannibal. iii. 102, 6 et 10. in eisdem castris hibernat. iii. 107, 1. v. 108, 9.
- Gerus, Γερούς, οὔντος, oppidum Dassaretidis, præsidio occupatum a Philippo. v. 108, 8. *Conf. Gertus.*
- Gescon, Gesco, Gisco, ὁ Γέσκων, dux Pœnorum, Lilibæo præfectus, finito bello Siculo milites Carthaginensium in Africam trajici curat. i. 66. ei bene voluerunt mercenarii rebelles. 68, 13. cum pecunia Tunetem mittitur ad solvenda mercenariis stipendia. 69. adversus eum commilitones suos concitant Spendius et Matho. *ibid.* prehensus in carcerem detruditur a rebellibus. 70, 5. 79, 10 et 13. cum aliis captivis mutilatus, cruribus fractis, in foveam conjicitur. 80.
- Gesconis (ejusdemque Gisonis) filius, Hasdrubal. ix. 11, 3. *Conf. Giscon.*
- Gillicas, legatus Carthag. ad Romanos bello Punico tertio. xxxvi. 1, 8.

ET GEOGRAPHICUS.

Discon, *Γίσκων*, (*idem nomen cum Γίσκων*) cognomine Strytanus, legatus Carthaginiensium Romam. xxxvi. 1, 8. *Conf.* Gescon.

Gitta, *Γίττα*, oppidum Palestinæ. xvi. 41, 4.

Gladiatorii muneris sumtus, triginta talenta. xxxii. 14, 6.

Gladius Romanus præstat Gallico. ii. 30, 8. ad pungendum neque valet ac ad cædendum, quemadmodum Hispaniensis; Gallicus non nisi ad cædendum valet, et vel sic mox inutilis redditur. ii. 33, 5 sq. iii. 114, 2 sq. vi. 23, 6 sq. gladiatorum fabrica excellunt Celtiberi. *Fragm. hist.* 14.

neque hastis neque gladiis rem gerebant Romani in pugna Scipionis cum Hannibale, *sed umbonibus atque alis*. xv. 13, 1.

Glandium copia in Gallia Cisalpina. ii. 15, 2.

glandibus ad mare crescentibus pinguescunt thynni. xxxiv. 8, 1 sqq.

Glaucia; *vide* Servilius.

Glaucias, Persei legatus ad Genthium. xxviii. 8, 9.

Glaucides, Abydenus, Abydum Philippo tradit, uxores liberosque civium servaturus. xvi. 33, 4 sq. 34, 8.

Glaucus, Acarnan, Romanis favens. xxviii. 5, 1.

Glympes, *Γλύμπεις sive Γλυμπύεις*, castellum ditionis Argivorum, in confinio agri Argivi et Laconici. v. 20, 4.

frustra invaditur a Lycurgo, rege Lacedæmon. iv. 36, 4 sq.

Gonatas; *vide* Antigonus Gonatas.

Gonni, *οἱ Γόννοι*, Thessaliæ oppidum in aditu Templum. xviii. 10, 2.

Γονομάνοι; *vide* Cenomani.

Gordium, (*i. q.* Gordium) *Γορδισίον*, Phrygiæ oppidum. xxii. 20, 8.

Gorgus, Messeniorum legatus ad Philip-pum. v. 5, 4 sq. athletica laude clarus, genere nobilis, a *Philippo concitatus adv. plebem*. vii. 10, 2 sqq.

Gorgus Thelphysiæ; *mendosa scriptura* iv. 60, 3. *Vide* Gortyn vel Gortyna, Arcadiæ oppidum.

Gorgylus, *ὁ Γόργυλος*, Laconiae fluvius, prope Sellasiam. ii. 66, 1 et 10.

Gortyn vel Gortyna, *Γόρτυν, ἡ Γόρτυνα*, Arcadiæ oppidum in agro Telphusio. iv. 60, 3. *Mendose vulgo omnes, et nos ipsi, Γόργον τὸν τῆς Τελφουσίας, pro Γόρτυναι τῆς Τελφουσίας.*

Gortyn vel Gortyna, *Γόρτυν vel ἡ Γόρτυνα, τῆς Γορτύνης*, urbs Cretæ. xxiii. 15, 1.

Gortynii, *οἱ Γορτύνιοι*, cum Cnossii sociis tota dominantur Creta. iv. 53, 3 sq. mox orto Gortynæ dissidio seni-

orum juniorumque, seniores cum Cnossiiis facientes, ejectis junioribus, urbem Cnossii tradunt. 53, 7 sqq. juniores, urbe ejecti, Phæstiorum portum, et ipsorum etiam Gortynensium portum occupant, indeque eis qui in urbe erant bellum inferunt. 55, 6.

Gortynii Cnossiorum vires quovis modo attenuare student. xxiii. 15. eorum lites componunt legati Romani. *ibid.*

adv. Gortynios Cydoniæ præsidium ab Eumene petunt. xxviii. 13.

Gortynii cum Cnossiiis bellum inferunt Rhanciis, et conjurant in eorum exitium. xxvi. 1 sqq.

Gortyniorum Cosmus, Cydas. xxiii. 15, 1. Gortynius, Zelys. v. 79, 10.

Gorza, *ἡ καλουμένη Γόρζα*, oppidum Africae. i. 74, 3.

Gracchus; *vide* Sempronius.

Graculus, *καλαῖος*, convicium a Timæo in Agathoclem usurpatum. xii. 15, 2.

Græcia Magna, in inferiori Italia. ii. 39, 1. iii. 118, 2. *vide* Magna Græcia.

Græci, Græcia.

Græcorum in gratiam, historiam suam scripsit Polybius. i. 3, 7 sq. iii. 59, 8.

communis calamitas universæ Græciæ (*bello Achaico*) principium simul et finem habuit. iii. 5, 6.

res Græcorum Olymp. CXL. gestas libro iv. et v. exponit Polybius. iii. 118, 11. iv. 1, 3. Græciæ imminet nubes ab Occidente. v. 104, 10. Græcis rebus anno 3. Olympiadis CXL. misceri cœperunt res Italiciæ et Libycæ. iv. 28, 5. v. 105, 3 sq.

Græcorum ratio castra metandi, et vallo ea muniendi, minus commoda quam Romanorum. vi. 42. xviii. 1. equitum arma Romani ad morem Græcorum in melius mutarunt. vi. 25, 8 sq.

apud Græcos non tanta fides et religio jurisjurandi, quam apud Romanos. vi. 56, 13 sq. sordida apud eos obtinet munerum captatio. xviii. 17, 7.

Græci omnes, cum Asiam tum Europam incolentes, uno præconio T. Quintii liberi pronunciati. xviii. 29, 15.

Græco scribere sermone ridicule adfectavit Postumius Albinus. xl. 6.

Γραικὰ γερόντια, Græci senes (exsules ob belli Persici culpam) parum interest, Romæ an in Achaia sepeliantur; dictum Catonis. xxxv. 6, 2.

Grammaticus Isocrates; *vide suo loco*.

Gravis armatura Romanorum. vi. 23.

Gulussa, Masinissæ filius, cum Scipione interest oppugnationi Carthagini, et agit cum Asdrubale, urbis præfecto.

INDEX HISTORICUS

xxxī. 1 *seq.* De eodem vide *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 10.

Gyges, mendosa vulgo scriptura, orta ex confusione noti nominis regis *Lydiæ* cum obscuriori nomine vetusti regis *Achaïæ*. Vide *Ogygus*.

Gymnasio Abydi inclusi infantes civium cum nutricibus. xvi. 31, 2.

Gyridas, unus e Senibus (τῶν Γυρίδων) Lacedæmoniorum, occisus a factione *Ætolica*. iv. 35, 5.

Gyrton, *Thessaliæ* oppidum. Gyrtonius, *Heraclides*; quem vide suo loco.

Gythium, τὸ Γύθιον, portus et navale Lacedæmoniorum. v. 19, 6. Gythio *Alexandriam* solvit *Cleomenes*. ii. 69, 11.

H.

Hadrianus ager, in *Piceno*, ἡ Ἀδριανὴ χώρα. Prætutianum Hadrianumque agrum populatur *Hannibal*. iii. 88, 3.

Hæmus mons; vide *Æmus*.

Haliartus, Ἀλίαρτος, urbs *Bœotiæ*. xxvii. 5, 3.

Haliartii, Ἀλίαρτιοί, favent *Perseo* adv. Romanos. xxvii. 1, 8. 5, 3. urbs eorum antiquissima, *Persico* bello eversa. xxx. 18, 4. pro Haliartiis quum frustra deprecati essent *Athenienses* apud Romanos, turpi consilio agrum eorundem sibi deposcunt. xxx. 18.

Hamilcar; vide *Amilcar*.

Hannibal, præfectus præsidii *Pœnorum* quod *Agrigenti* obsidetur a Romanis. i. 18. noctu elabitur cum suis. 19.

idem (vide i. 23, 4.) præfectus classis, *Panormi* versatur. i. 21, 6. per imprudentiam plures naves amittit. 21, 9 *sqq.* Pugna navali vincitur a *Duilio*. 22 *seq.* ægre elabitur, capta navi. 23, 7.

haud multo post in *Sardinia*, multis navibus amissis, in crucem actus est a suis. i. 24, 5 *sqq.*

ejus filius, *Hannibal*. i. 43, 4.

Hannibal, filius superioris, ab *Himilcone* mittitur ad *Gallos* mercenarios in fide continendos. i. 43, 4.

Hannibal, *Amilcaris* filius, (diversus ab eo qui bellum *Punicum* secundum gessit) trierarchus *Adherbalis*, cum subsidio militum intrat *Lilybæum*, a Romanis obsessum. i. 44. inde cum vacuis navibus ad *Adherbalem Drepana* abit. i. 46, 1.

Hannibal, (fortasse alteruter e duobus præcedentibus) collega datur *Barcæ* bello *Africo*, postquam *Hannoni* datum est imperium. i. 82, 12. castris

exutus ad *Tunetem* a *Mathone*, captusque, cruci eidem adligitur e qua suspensus fuerat *Spendius*. 86.

Hannibal, cognomine *Rhodius*. i. 46, 4. confidenter portum *Lilybæi* intrat, obsessum a Romanis, exitque; idque sæpius fecit. i. 46. ad extremum, obstructo a Romanis introitu portus, capitur. 47.

Hannibal, *Amilcaris Barcæ* filius, novennis puer cum patre in *Hispaniam* abit. ii. 1, 6. et perpetuum jurat Romanorum odium. iii. 11.

quibus viris quibusve locis fretus *Hannibal* imperium Romanorum conatus sit evertere. ii. 14, 2. vix viginti millia militum habens, adgressus est populum qui habuit militiæ aptos pedites ultra 700,000; equites ad 70,000. ii. 24, 16.

in *Hispaniæ* imperio succedit *Asdrubali*, et statim bellum animo molitur Romanis inferendum. ii. 36. iii. 13, 4. *Hannibalem* in *Hisp.* præter *Carthaginiensium* voluntatem gessisse omnia, ait *Fabius*. iii. 8, 6. *Olcades*, *Vaccæos*, *Carpetanos*, aliosque trans *Iberum* populos subigit. iii. 13 *seq.* legatos Romanos, de *Sagunto* admonentes, superbe accipit. 15. *Saguntum* oppugnat expugnatque. 17. *Hannibal* ut sibi dedatur, petunt a *Pœnis* legati Romani. 20, 8. *Hispaniæ* prospicit præsidius, fratri *Asdrubali* relinquendis, et legatos mittit ad *Gallos Cisalpinos*. 33 *seq.*

Iberum fluvium transit, tum *Pyrenæum* montem. iii. 35. *Rhodanum* superat. iii. 41—47. *Rhodanum* relinquit triduo ante *Scipionis* cum exercitu adventum. 49, 1 *sq.*

Alpes superat. iii. 47—56. quinque mensibus iter a *Carthagine Nova* in *Galliam Cisalp.* confecit. iii. 56, 3. longitudo viæ, quæ a *Nova Carthag.* usque in *Galliam Cisalp.* conficienda erat *Hannibali*. iii. 39, 5 *sqq.* dimidium fere copiarum in itinere, præsertim in *Alpium* traiectione amisit. 60, 5.

in *Gallia Cisalpina* *Taurinos* subigit. iii. 60, 8. captivorum spectaculo, ad fortiter pugnandum hortatur suos. iii. 62 *seq.* ad *Padum* castra castris Romanis opposita habet. v. 29, 7. equestri prælio inter *Padum* et *Ticinum* superat *P. Scipionem*. iii. 65. post anceps prælium equestre ad *Trebiæ*, iii. 69. collatis signis ingenti pugna vincit *Ti. Sempronium*. 70—75.

in *Gallia Cisalpina* hibernans, captivos *Gallos* sine pretio dimittit. iii. 77. et ad fallendos insidiatores in varias formas se mutat. 78. [naturali incli-

natione pronus ad audacia consilia. 78, 7.

Etruriam per paludes petit. iii. 78 *seqq.* ad Tuscanum lacum ingenti clade adficit Romanos. 82 *seqq.* v. 101, 3 *et* 6. ad oram Adriatici maris reficit copias. iii. 86, 8 *seqq.* 87, 1 *seq.* Atrox Romano more armat. iii. 87, 3. 114, 1. xviii. 11, 6 *seqq.*

superato Apennino, in Samnium transit. iii. 90, 7. vastat Campaniam. 92. Insidias a Fabio in angustiis struktas, eludit stratagemate. 93. castra ad Gerunium aegre defendit ab irruptione Minucii. 102. a Gerunio castra movet Cannas. 107, 1 *sq.*

Cannensi pugna clade ingenti adfecit Romanos. iii. 111—117. Hannibalem propediem ad Romae portas adfuturum putant Romani. 118, 5. legatos captivorum Romam mittit. vi. 58.

Capuam invitat; Petelinos, fame expugnat. vii. 1. cum Hannibale per legatos agit Hieronymus rex Syracus. vii. 2 *et* 4. Hannibalis foedus cum Philippo. vii. 9.

Tarentum proditione capit Hannibal. viii. 26—32. Tarentinos benigne tractat, urbem ab arce intersepit, arcem obsidet. 33—36.

Appium, Capuam obsidentem, obsidet Hannibal. ix. 3. relicta Capua, Romam petit; sed inde repulsus, Rhegium abit. ix. 4—7. *conf. c.* 9.

Hannibalis maximum robur in equitatu. ix. 3, 9 *seqq.* illius unius mente et consilio omnia geruntur. ix. 22. Romani supra modum crudelem, Pœni avarum perhibuerunt Hannibalem. 23, 8. 26, 11. *de avaritia conf. cap.* 25. varius fuit, pro temporum varietate. ix. 24. 26, 1. Capua a Romanis recepta, multa durius facere coactus est. 26, 2 *seqq.*

sæpe hostem decepit, numquam ipse ab hoste deceptus. x. 33, 2 *sq.* ingenio et arte imperatoria præstans, e plurimis gentibus mixtum exercitum per 16 annos ita continuit, ut nulla umquam seditio oriretur. xi. 20.

in brevem angulum Bruttii agri, ad Lacinium, a Romanis concluditur. xi. 7, 1. xv. 1, 11.

ex Italia in Africam revocatur a Pœnis; xiv. 9, 8 *et* 11. *cap.* 10, 1. et redit; xv. 1, 10. ad Adrumetum castra ponens. xv. 5, 3. a Tychæo Numida auxilium 2000 equitum impetrat. xv. 3. Adrumeto Zamam castra transfert. 5, 3. colloquio cum Scipione frustra instituto; xv. 6—8. acie ab eo

vincitur. 9—16. Pacem suadet Pœnis in condiciones a Scipione latus. xv. 18.

Hannibalem ab Antiocho exposcunt Romani. xvi. 14, 7. xxii. 2°, 11.

moritur eodem anno cum Philopœmene et Scipione. xxiv. 9, 1. Elogium Hannibalis. xxiv. 9, 5.

Hannibal, Carthaginiensis, triremium præfectus, ab Hannibale Magno ad Hieronymum Syracusas missus, et ab hoc Carthaginem. vii. 2, 3 *et* 6.

Hannibal, *coquom* Monomachus, sævorum consiliorum auctor Hannibali magno. ix. 24, 5 *seqq.*

Hannibalicum Bellum; δ'Αννιβανδὲς πόλεμος, *Bellum Punicum secundum*. i. 3, 2. ii. 37, 2. 71, 9. iii. 1, 1. 2, 1. 32, 7. 95, 7. vi. 51, 3. *Vide* Hannibal, Amilcaris filius. Belli illius scriptor Fabius. iii. 8.

de Caussis ejus belli *disputatur* iii. 6—12. *conf.* i. 65, 8. *et* ii. 36. discipantur Jura Romanorum Pœnorumque in suscipiendo eo bello. iii. 28—30. finitum bellum pace a Scipione Pœnis data, victo Hannibale. xv. 18 *sq.* postquam per annos xvii durasset. xxiv. 9, 5.

Hanno, Ἄννων, dux copiarum Punicarum in Sicilia, Erbessum opp. capit. i. 18. obsidet Romanos, Agrigentum obsidentes. *ibid. et seq.* prælio profligatur. 19.

in pugna navali cum Regulo ad Ecnomum, præest dextro cornu. i. 27, 5. in altum fuga se recipit. 28, 1 *et* 9.

classi præfectus, commeatum Erycem erat devectorus, Amilcaremque cum militibus recepturus ad pugnam navalem; i. 60. sed præventus a C. Lutatio, ad pugnam cogitur ad Ægusam, qua classis ejus partim capta est, partim depressa. 60 *seqq.*

in Sardiniam missus adv. rebelles mercenarios, ab his prehensus, cruci adfigitur. i. 79.

Hannonis hujus filius Asdrubal, dux Pœnorum in Africa adv. Regulum. i. 30, 1.

Hanno *alius*, qui nulli rei in Sicilia gestæ interfuerat. i. 67, 2. regionem Africae circa Hecatompylon subjecerat Pœnis. 78, 1. cum Numidis et Afris pugnare solitus. 74, 7.

imperator Pœnorum in Africa, seditionem mercenariorum et Afrorum sedare frustra studet. i. 67. subditos Pœnorum dure tractare solitus, eoque nomine Pœnis carus. 72, 3. ignave se gerit bello Africo. 74. Uticenses propemodum perdit, dum vult eos adjuvare. *ibid.* tametsi Amilcari deinde summa

- imperii commissa est, tamen et Hannoni continuatum imperium. 81, 1. Copias conjungit cum Amilcare, sed ob ducum discordiam nil recte geritur. 82. hinc imperium deponit Hanno. 87, 3. rursus vero illud accipit, et cum Barca redit in gratiam. 87. cum eoque finem imponit bello Africo. 88.
- Hanno, Hispaniæ citeriori præfectus ab Hannibale. iii. 35, 4 sq. bello capitur a Cn. Scipione. iii. 76, 5 sq.
- Hanno, Bomilcaris filius, dux partis copiarum Hannibalis, præmittitur trans Rhodanum, ad tutandam trajectionem exercitus. iii. 42, 6 sq.
- Hanno, *puto idem cum superiori*, dextro cornu præest in pugna Cannensi. iii. 114, 7.
- Harmostas suos Spartani e Græciæ civitatibus non revocarunt, licet edixissent, se liberare eas dimissuros. iv. 27, 5.
- Harpyia, Ἀρπυία, urbs Italiæ. *Gentile Ἀρπυιότης. Fragm. hist.* 23.
- Hasdrubal; *vide* Asdrubal.
- Hasta velitaris, ὁ γρόσφος, τὸ τῶν γρόσφων βέλος. vi. 22, 4. hastas, δόρατα, triarii loco pilorum habent. vi. 23, 16. hastæ equitum Romanorum, olim inutiles, dein ad Græcorum morem mutatæ. vi. 25, 5 sqq.
- hasta, γαῖσος, præmium militis qui hostem vulneravit. vi. 39, 3.
- hastam simul et caduceum mittere, *proverb.* iv. 52, 3.
- Hastati in legione Romana. vi. 22, 7 sqq. eorum armatura, gravis. 23. sedes in castris. 29, 8. ministerium castrense. 33, 3 sqq.
- hastati, principes et triarii, in acie Scipionis adv. Hannibalem. xv. 9, 7.
- Hebrus, Ἑβρος, fluvius Thraciæ. xxxiv. 12, 3.
- Hecatodorus, (*ni potius* Hypatodorus) artifex statuæ æneæ Minervæ, Alipheræ positæ. iv. 78, 5.
- Hecatombæum, τὸ καλούμενον Ἑκατόμβαιον, in agro Dymæorum; ubi magna clade a Cleomene adfecti sunt Achæi. ii. 51, 3.
- Hecatompyles, ἡ Ἑκατοντάπυλος, urbs Africae, quam Pœnis subjecerat Hanno. i. 73, 1.
- Hecatompyles Parthiæ, ἡ Ἑκατόμυλος; eo venit Antiochus. x. 28, 7. 29, 1.
- Ἑκατοντάπυλος; *vide* Hecatompyles, paullo ante.
- Hecatontodorus, (*rectius fortasse* Hecatodorus,) princeps civitatis Byzantiorum. iv. 47, 4 sq.
- Hegesianax, Antiochi M. legatus Corinthum ad T. Quintium et decem legatos Romanos. xviii. 30, 1 sqq. 33, 3.
- Hegesilochus; *vide* Agesilochus; *est enim unius ejusdemque viri nomen.*
- Hegias, Phocænsium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium, xxi. 4, 4 sq.
- Helia, Ἑλία, Laconicæ ager amplissimus et præstantissimus. v. 19, 8. 20, 12. *Nomen puto habet ab oppido Helos, Ἑλος, unde Helotæ denominati. Confer Strabonis locum, quem ad artic. Leucæ adferimus.*
- Helicæsi. Ἑλικασίων *legendum conjectaverat Gronov.* xi. 11, 6. *pro vulgato Ἑλισφασίων.*
- Helice, Ἑλίκη, una ex xii civitatibus Achaiæ primum olim fœderatis, mari dein hausta. ii. 41, 7 sq.
- Helicranon, Ἑλίκρανον, Epiri castellum, quo suppetias Epirotis venere Ætoli et Achæi adv. Illyrios. ii. 6, 2. 4. *in montanis; nam ibi propter τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων prælium committi non poterat.*
- Heliotropium, Ἡλιοτρόπιον (*quasi dicas Solarium vel Horologium*) locus prope Thebas Phthiotidas. v. 99, 8.
- Hella, Ἑλλά, Asiæ oppidum, Attali regis emporium. xvi. 41, 5. *nisi Ἑλαια, Elæa, legendum.*
- Hellespontus, Ἑλλήσποντος.
- cursus ab Hellesponto ad Bosporum Thracicum. iv. 44, 6 sqq. ad Hellesponti ostium sunt Sestus et Abydus. *ibid.* et iv. 50, 6.
- Galli, qui cum Brenno patria exierant, et cladem Delphicam declinaverant, ubi ad Hellespontum venerunt, non in Asiam trajecerunt, sed in vicinia Byzantii consederunt. iv. 46, 1. Gallis Ægosagis, in Asiam a se invitatis, sedes ad Hellespontum adsignat Attalus. v. 78, 5 sq. iidem Galli urbes ad Hellespontum effuse depopulantur. v. 111, 2.
- adversus Hellesponti urbes veluti arcem sitam Ephesum putat Antiochus. xviii. 32, 2. Hellespontum trajiciunt Scipiones cum exercitu. xxi. 6, 2. 10, 2.
- Phrygia ad Hellespontum. xxii. 5, 14. 27, 10.
- Hellespontum navibus obsidet Eumenes, ne cui navi transitus in Pontum pateret. xxvii. 6, 5.
- C. Helvius a Cn. Manlio Cos. ad Moagetem mittitur, Cibyra tyrannum. xxii. 16, 3 sqq.
- Hemiolia, genus navigii. v. 101, 2.
- Hemilius, cognomen Theodoti. *Vide* Theod. Hemiol.
- Hephæstia, Ἡφαιστία, urbs Lemni insulæ, liberata a Romanis. xviii. 31, 2.

Heptēris. Heptēri, quæ olim Pyrrhi fuerat, velitur Hannibal, dux classis Punicæ in pugna navali cum Duilio. i. 23, 4.

hepteres in classe Philippi. xvi. 3, 7, 1.

Heraclea, Ἡράκλεια, opp. Siciliæ, haud procul Agrigento. i. 18 *seq.* 30, 1. cognomento Minoa. i. 25, 9. ibi statio classis Punicæ. *ibid.* prope Heracleam Carthago insidiatur classi Romanæ. i. 53, 7.

Heraclea Trachinia, opp. Thessaliæ ad sinum Maliacum, in potestate Ætolorum. x. 42, 4. captum a Romanis. xx. 9, 1. 11, 2.

Heraclea, Macedoniæ oppidum in Lyncestis. xxxiv. 12, 8. *Conf.* Heracleum.

Heracleotæ, Ἡρακλιῶται et Ἡρακλιῶται, suis legibus utentes, comprehensi fœdere Eumenis cum Pharnace. xxvi. 6, 13. sunt cives Heracleæ Ponticæ; de qua *conf. quæ habet Strabo lib. XII. p. 542. d.*

cis Prusias damna illata sarcire teneatur. xxxiii. 11, 8.

Heracleum, Ἡράκλειον; (*vulgo* Ἡράκλεια, Heraclea, *edebatur.*) oppidum Perrhæbiæ in Macedoniæ confinibus. xxviii. 11, 3. et 15, 3. capitur a Romanis testudine fastigiata. xxviii. 12.

Ἡρακλῆον, Herculis templum Gadibus. xxxiv. 7, 5.

Heraclidæ Tisamenum Sparta ejiciunt. ii. 41, 4. Inde Heraclidarum regnum Spartæ ad posteros propagatum. iv. 34, 5. 35, 14.

Heraclides, Antiochi Epiphanis legatus Romam. xxviii. 1, 1. 18, 1. Romam venit cum Laodice et Alexandro Bala, quem pro filio Antiochi Epiphanis venditat, et Demetrio Soteri opponit. xxxiii. 14 et 16.

Heraclides, Byzantius, ab Antiocho M. ad Scipiones legatus mittitur de pace. xxi. 10 *seq.* privatim cum P. Scipione agit. xxi. 11 *extr. et seq.*

Heraclides, Gyrtonius, Thessalici equitatus præfectus in exercitu Philippi. xviii. 5, 2.

Heraclides, Tarentinus, perditus homo, Tarentum Romanis prodiderat; inde novæ proditiōis compertus, ad Philippum profugit. xiii. 4, 4 *sqq.* a Philippo præficitur classi. xiii. 4, 8. xvi. 15, 6. Rhodum a Philippo missus ad classem Rhodiorum perdendam, astute rem exsequitur, et classem incendio corrumpit. xiii. 4 *seq. conf. cap. 5, 1.*

Heracitus. Ejus dictum: aures parum fidos esse rerum spouses. iv. 40, 3. certiores testes esse oculos. xii. 27, 1.

Hermæ, Ἡραία, ἡ τῶν Ἡραίων πόλις, urbs Aicadiæ prope Elidem regionem, xviii. 25, 7. ad Alpheum fluvium. iv. 77, 5. (*ubi lē'* Ἡραίας *veritas pro vulgato lē'* Ἡραϊαν.) Ieræo Triphylum Hermæam castra movet Philippus, inde Megalopolin. iv. 80, 15 *sq.*

trahit se Antigono Dosoni. (ab Ætolis, ut videtur, præcepta Achæis. *cf.* xviii. 25, 7.) ii. 54, 12. de Hermæa cum Achæis apud Romanos contendunt Ætoli. xviii. 25, 7. (*ubi mendose codices Κριῶν pro Ἡραίων habent*) Hermæam Achæis reddunt Romani. xviii. 30, 10.

Hercules. Hercules propago, *i. e.* rex Spartæ, declaratur Lycorgus, licet non esset ex regia stirpe. iv. 35, 14. (*conf.* Heraclidæ.)

Hercules, bellum gerens cum Eleis, condidit Tichos castellum. iv. 59, 4. neminem umquam sponte læsit; ludos Olympicos et illas belli ferias instituens, animi sui sensum declaravit. xii. 26, 2.

coram Hercule ictum Fœdus Pænorum cum Philippo. vii. 9, 2. Herculi sacra facit Perseus. xxix. 6, 17. Herculis templum Gadibus, τὸ Ἡρακλῆον. xxiv. 7, 5.

Hercules Deianiræ tunica cruciatus, pictura. xl. 7, 3.

Herculeum Fretum; *vide mox* Herculis Columnæ.

Herculis Columnæ, αἱ Ἡράκλειαι στῆλαι, αἱ Ἡρακλῆους στῆλαι. ii. 1, 6. iii. 37, 10. iii. 57, 2. x. 7, 5. x. 40, 7. xvi. 29, 6. ad eas in Hispaniam trajecit Amilcar. ii. 1, 6.

Ad ipsum Fretum, quod Africam ab Hispania dividit, Herculis Columnas posuit Polybius. xxxiv. 9, 4. *Ea ratione* Fretum Herculeum *vocat τὸν καθ' Ἡρακλῆους στῆλαις πόρον.* iii. 39, 4. et τὸ καθ' Ἡρακλῆους στῆλαις στόμα. iii. 57, 2. xvi. 29, 6 et 12.

de illo Freto ex professo se dicturum promittit Polybius iii. 57, 2. et habet nonnulla xvi. 29. ubi fretum illud cum Hellesponto confertur. *Alii haud dubie libro XXXIV. collegerat.*

ab Herculis Columnis usque ad Tanaïm extenditur Europa; usque ad Nilum, Africa. iii. 37, 3 et 5. distantia Freti a Nova Carthagine, ab Ibero &c. iii. 39, 5 *sqq.* ab eodem freto usque ad Philæni aras pertinebat ditio Pænorum in Africa. iii. 39, 2. x. 40, 7.

Conii in Hispania *ἐν τῇ* (*nisi ex τῇς legendum*) Ἡρακλῆων στῆλῶν habitant. x. 7, 5.

Hermæum, ad Bosporum Thracicum. iv. 43, 2 *sqq.* *Vide* Mercurii Fanum. Hermæum Promontorium, prope Car-

- thag. i. 29, 2. 36, 11. *Vide* Mercurii Promont.
- Hermias, (Hermias Casaub.) 'Ερμίας, genere Car, regni administrator constitutus a Seleuco, Antiochi M. fratre, et deinde etiam ipsius Antiochi princeps minister; homo invidus, ambitiosus et crudelis. v. 41, 1 *sqq.* in potestate habet Antiochum, ob ætatem. v. 45, 7. fingit literas tamquam ab Achæo scriptas, quasi Achæi defectioni faveret Ptolemæus. v. 42, 7 *sqq.*
- adversatur Epigeni, Antiocho suadenti, ut ipse contra Molonem proficiscatur; Antiochum stimulat ad bellum pro Cælesyria cum Ptolemæo suscipiendum. v. 41, 4 *sqq.* et cap. 42. adde 45, 6. et 49. ficto crimine occidendum curat Epigenem. 50. lævo cornu cum Zeuxide præest in pugna adv. Molonem. v. 53, 6. sperat, si quid Antiocho accidisset, tutorem se filioli ejus futurum. v. 55, 3 *sqq.*
- monente Apollophane medico, occidi eum curat Antiochus, summo omnium gaudio. 56, 1 *sqq.* uxor et liberi ejus ab Apameensibus mulieribus et pueris obruuntur lapidibus 56, 15.
- Hermion, (et Hermione,) 'Ερμιών, oppidum Argolidis, occupatur a Cleomene. ii. 52, 2.
- tyrannus Hermionensium, τῶν 'Ερμιονίων, tyrannidem abdicat. ii. 44, 6.
- Hermippus, tibicen. xxx. 13, 3.
- Hermogenes, unus e ducibus Antiochi in oppugnatione Seleuciæ. v. 60, 4.
- Heroem quemdam Hannibali viam per Alpes monstrasse, scripserunt nonnulli. iii. 47, 9. 48, 7.
- heroes apud Arcadus hymnis vulgo celebrari soliti. iv. 20, 8. *Conf.* Deus.
- Hesiodus, Æacidas inducit bello gaudentes. v. 2, 6. Ejusdem sententiola: dimidium facti, qui bene cœpit, habet. v. 32, 1 *sq.* vi. 59, 3.
- Hesperium Promontorium Africæ. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7.
- Hestiar, Hestiarum Promontoria, τὰ περὶ τὰς 'Εστίας ἄκρα, in ora Europææ Bospori Thracici. iv. 43, 5.
- Hetæri, 'Εταιροί, equites in exercitu Antiochi Magni. v. 53, 4. in pompa Antiochi Epiph. xxxi. 3, 7. ἱταιρικὴ ἵππος. xvi. 8, 7.
- Hetruria; *vide* Etruria.
- Hexapyla, τὰ 'Εξάπυλα, porta Syracusarum. viii. 5, 6. *conf.* vs. 2.
- Hexeres duæ prætoriar, in classe Reguli et Manlii. i. 26, 11. hexeres in classe Philippi. xvi. 17, 1.
- Hexerium mensuram, (τῶν ἑξηρικῶν πλῶν τὰ μέτρα) quibus usi sunt Ro-
- mani et Carthaginienses, exposuit Polybius. *Fragm. hist.* 35.
- Hiacynthi tumulus, vel Apollinis Hiacynthi, prope Tarentum. viii. 30, 2.
- Hicesius sive Icesius, Milesius. xxviii. 16, 5.
- Hiera insula, una ex Ægætib, Plinio Hieronesus, ἡ 'Ἱέρα καλουμένη νῆσος, nisi forte rectius 'Ἱέρα scribatur, retracto accentu, ad distinguendum a nomine adpellativo nomen proprium. *Conf.* Kühn ad Pausan. p. 824. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 335 *sq.*
- Hiera portum tenet Hanno, Carthagine Erycem navigaturus. i. 60, 3. 61, 7.
- Hiera Vulcania vel Vulcani, ἡ 'Ἱέρα 'Ηφαίστου, una ex Æoliis. Crateres tres in illa insula. xxxiv. 11, 12 *sqq.*
- Hiera-come, 'Ἱέρα κόμη, oppidum Lydiæ, ditionis Pergamenæ, haud procul Thyatiris. xvi. 1, 8. Ibi Dianæ fauim spoliatur a Prusia. xxxii. 25, 11.
- Hieram fecerunt invicti ad Erycem Pœni; ἱερὸν ἐποίησαντο τὸν στῆφανον. i. 58, 5.
- Hiero, 'Ἱέρων, prætor Syracusanorum. i. 8. rex nominatur. i. 9. bellum infert Mamertinis, Messanam tenentibus. *ibid.* unde bello parum felici irretitur cum Romanis. i. 11. et fœdus facit cum Pœnis. *ibid.*
- victus ab Appio Cos. fœdus facit cum Romanis. i. 16 *seq.* necessarios Romanis commeatus suppeditat. 18, 11. cum eo bellum gerere vetantur Pœni, fœderis formula, cum Romanis icti. 62, 8.
- Hiero Pœnos commeatibus juvat bello Africo, cavens ne nimis illi debilitentur, et ne soli Romani præpotentem potestatem obtineant. i. 83.
- auxilia mittit Romanis bello Punico secundo. iii. 75, 7.
- gratiam Græcorum captat, rex prudens. i. 16, 10 *sq.* vii. 8, 6. multa donat Rhodiis, terræ motu adfectis. v. 88, 5 *sqq.*
- ejus filius Gelo regnat cum patre. v. 88, 5. de morte ejus falso nuncio accepto, Romani versus Syracusas navigant. vii. 3, 5 *sqq.* nepos ejus et successor Hieronymus. *ibid.* Laus Hieronis; vixit annos amplius 90, sensus omnes integros conservans; regnavit annos 54. vii. 8.
- Hieronis regnum eversum; (nempe sub successore ejus Hieronymo.) iii. 2, 7.
- Hieromnemon Byzantiorum, Cothon. iv. 52, 4.
- Hieron, τὸ 'Ἱερὸν, castellum in ora Asi-

atica Bospori Thracici, ubi Jason e Colchide rediens duodecim diis sacra fecit. iv. 39, 6. 43, 1. Byzantio Hieron, magno pretio ab illis entum, eripitur a Prusia; iv. 50, 2 sq. qui ligna, marmora, regulas inde aufert, sed ex pacia lego restituere ablata tenetur. iv. 52, 7 sq.

Hieroneus; vide Hiera Vulcania.

Hieronymus, rex Syracusarum, Hieronis nepos ex Gelone. vii. 3, 5 sq. et cap. 4, 8. Pyrrhi nepos ex Nereide, Pyrrhi filia. 4, 5. in ejus caput conjurat Thraso. vii. 2, 1.

Hieronymus legationem mittit ad Hannibalem. vii. 2. fratres mittit Alexandriam, 2, 2. legatis Romanis illudit, et fœdus respuit Romanor. vii. 3. Pœnia proponit fœdus de dividenda Sicilia. 4, 1 sqq. nova legatione missa, totam sibi Siciliam postulat. 4, 7 sqq.

novæ legationi Romanor. absurdas condiciones proponit. vii. 5. bellum parat adv. Romanos. 5, 8. Occiditur in urbe Leontinorum. vii. 6, 1. ejus vitia a nonnullis scriptoribus exaggerata. vii. 7.

Hieronymus, Areas, partes Philippi Amyntæ filii amplexus erat, eoque proditor dictus est a Demosthene, temere. xvii. 14, 2.

Hierosolyma, Ἱεροσόλυμα, recepta ab Antiocho Magno. xvi. 39, 4. celeberrimum ibi templum. 39, 5.

Himera, Siciliæ fluvius, ὁ Ἱμέρας τοῦ Ἱμήρου, mediam fere insulam dividit. vii. 4, 2. 5, 7.

Himerenses Thermæ; vide Thermæ.

Himilco, Lilybæi præfectus, strenue urbem defendit adv. Romanos. i. 42. 45. 53.

Himilconem Livius xxii. 19. vocat clas- sis præfectum Asdrubalis in Hispania, qui in Polybianis codicibus Amilcar vocatur. iii. 95, 2.

Hippacritæ, οἱ Ἱππακρίται, cives urbis Africæ cui Hippo Diarrhytus nomen; obsidentur a mercenariis Pœnorum rebellibus. i. 70, 9. 73, 3. 77, 1. deficiunt ad rebelles. i. 82, 8. ad deditionem compelluntur a Pœnis. i. 88.

Hippagines. i. 26, 24. remulcis adligati. i. 28, 2.

Hippana, ἡ Ἰππᾶνα, (apud Steph. Byz. vero ex eodem Polybii loco τὰ Ἰππᾶνα citatur) Siciliæ oppidum, vi captum a Romanis. i. 24, 10.

Hipparchus, legatus Iliensium ad decem legatos Romanos. xxiii. 3, 3.

Hippias, prætor Bœotorum. xxiii. 2, 12 sq. ejus auctoritate societatem cum

Persæo contraxerant Bœotæ, quare ille Thebis ejicitur ab eis qui Romanis favabant. xxvii. 1, 9 sqq. Chalceda pæne opprimitur ab exulibus Thebanis, Romanorum amicis. cap. 2, 8 sq.

legatus Romam missus a Persæo, iram senatus in regem deprecari frustra laborat. xxvii. 7, 9 sqq. ad Gentium legatus mittitur ab eodem. xxviii. 9, 3.

Hippitas, (Plutarcho Hippotas) amicus et fugæ comes Cleomenis Alexandriæ. v. 37, 8. Forzan Ἱππιτάς.

Hippo Diarrhytus, urbs Africæ, ἡ τῶν Ἱππακρίτῶν πόλις. i. 82, 8. Vide Hippacritæ.

Hippo Regius, urbs Africæ. xii. 1, 1.

Hippo, positum a Casaub. in vers. Lat. iii. 89, 6. pro Vibonium. Ἱβώνιον.

Hippocratea, Carthaginiensis, frater Epi- cydis, origine Syracusius, ab Hannibale ad Hieronymum mittitur, regem Syra- cus. vii. 2, 3 sq. insinuat se apud Hieronymum, eique bellum suadet adv. Romanos. vii. 4, 4 sqq. 5, 5. per eum Hannibal res in Sicilia regit. ix. 22, 4. Adde Scholion infra context. ad viii. 5, 1.

Hippocritus, Cous, cives suos ad Persei partes traducere frustra conatur. xxx. 7, 10.

Hippodromus, i. e. Circus, prope Selen- ciam Pieriam. v. 59, 1. prope Sardes. vii. 17, 2.

Hippolochus, Ætolus, bello Persico ut suspectus Romam abductus est. xxvii. 13, 14.

Hippolochus, Thessalus, equitum præ- fectus, a Ptolemæo deficit ad Antio- chum. v. 70, 11. Samariæ præsidere jubetur ab Antiocho. 71, 11. Græcis mercenariis præest in acie Antiochi ad Raphiam. v. 79, 9. coll. 82, 10.

Hippomedon, Agesilai filius, nepos En- damidæ, regis Spartanorum, præteritur in successione regni post mortem Cleo- menis. iv. 35, 13 sq. ejus filia, uxor Archidami regis, quem interfecerat Cleomenes. ibid.

Hippopotami, in Ramboto, Africæ flu- mine. Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.

Hipposthenes, Hieronymi Syracusii regis legatus Carthaginem. vii. 4, 1.

Hippotas; vide Hippitas.

Hirpini, Ἱρπῖνοι, ni legendum Ἱρπῖνοι vel Ἱρπῖνοι. Via ex Hirpinis Capuam per Apenninum. iii. 91, 9.

Hispania et Hispani. Ἰσπανία, Ἰσπανες. no- men et situs. iii. 37, 10 sq. 39, 4.

Hispaniæ major pars Pœnis subjecta, ante primum Punicum bellum. i. 10, 5. Hispanorum militum maximum nume- rum in Siciliam mittunt Pœni. i. 17, 4.

* F

in Hispaniam cum copiis mittitur Amilcar Barca, ad Pœnorum imperium ibi instaurandum. ii. 1. ei succedit Asdrubal. ii. 1, 9. ii. 13. Asdrubali Hannibal. ii. 36. iii. 18 *sqq.* in Hispania res suas in tuto constituunt Pœni, dum Romani bello Gallico Cisalpino continentur. ii. 22, 9 *sqq.*

Hispani montani, iii. 83, 9. *ἱσπανοὶ* "ἱσπανοί; nisi ibi 'Ἰσπανοὶ vel 'Ἰσπανοί, Oretani, intelligendi.

Hispanorum arma. iii. 114, 1 *sqq.*

De rebus in Hispania post Hannibalem gestis, *vide* Asdrubal, Hannibalis frater; Asdrubal Gisconis filius; Cn. et Publii Scipionis, in Cornelius; *et alios. Tum* Carthago Nova; Iberus; Herculis columnæ; Celtiberi, &c. *Aide Indicem Reliquiarum Polybii, in fine Tom. IV.*

Hispaniæ memorabilia nonnulla. xxxiv.

9. Hispaniæ regis cujusdam luxuria. *ibid.* vs. 14 *sq.*

Historia; (*et præcipue* Polybii historia.)

Historiarum varia genera: de Deorum Heroumque generationibus; de Colonia antiquis et urbium gentiumque Conditoribus; rerum a populis, civitatibus et earum rectoribus gestarum. Duo priora genera ad oblectationem magis et curiositatem spectant; tertium, quod unum præ ceteris sectatus est Polybius, ad utilitatem. ix. 1 *seq.*

Hoc postremum genus Pragmaticam Historiam, *πραγματικὴν ἱστορίαν, τὸν πραγματικὴν τῆς ἱστορίας τρόπον, vocat Polybius, id est, rerum gestarum expositionem.* i. 2, 8. i. 35, 9. vi. 5, 2. ix. 2, 4. *Ad eandem pertinent ea quæ de laude et fructu Historiæ passim præcipit.* i. 1. i. 35. ii. 35, 5 *sqq.* iii. 31. v. 75.

Historia pragmatica, ut usum vere habere possit, Causas et Adjuncta et Consequentia rerum gestarum exponere debet, iii. 7, 7. 31, 11 *sq.* 32, 6. quæ momenta ubi uberiori ratione exponentur omnia, ἀποδεικτικὴ (*id est, demonstrativa*) vocatur Historia; qualis est pars præcipua Historiarum Polybii, quæ libro iii. et *seqq.* continetur. ii. 37, 3. iii. 1, 3. Breviori ratione res superiores (ab Olymp. cxxiv. usque ad Olymp. cxl.) duobus prioribus libris exposuit scriptor noster. *Conf.* Præparatio.

Polybii historia Universalis est, *id est, omnium cognitarum gentium, quæ paullo notabiliores sunt, res gestas complectitur.* i. 4. ii. 37, 4. v. 31, 6. quæ multo majorem uberiolemque fructum

habet, quam Particulares historiæ. iii. 32. viii. 4. præsertim quoniam sub Polybii ætatem omnis omnium populorum historia in unum veluti corpus coire cœpit. i. 3, 4 *sqq.* iv. 28, 3 *sqq.* v. 105, 4 *sqq.* Historiam universalem primus et solus ante Polybium Ephorus scripserat. v. 34, 1.

Propria et principalis Polybii historia incipit a rebus Olymp. cxl. gestis; (*conf.* Olympias;) quibus partim ipse interfuit, alias ab oculatis testibus accepit. iv. 2, 2. Res Olymp. cxl. apud quæmque populum gestas, seorsim quæque continuo fere filo descripsit libro iii.—v. sed deinde libro vii et *seqq.* res Olymp. cxli et *seqq.* ita descripsit, ut in cujusque anni historia per vices res in omnibus orbis terrarum partibus gestas persequeretur. *Vide* iv. 28. v. 31. et 105.

Historiæ lumen Veritas. i. 14, 6. xii. 7. princeps finis, Utilitas esse debet; in Tragediis admiratio quæritur et præsens oblectatio. ii. 56. xv. 36, 3 *sqq.* in historia, non solum delicta hominum adnotanda sunt, sed magis etiam præclare facta. ii. 61.

cum rerum ab hominibus gestarum historia conjungenda Geographia est. iii. 36. neque prorsus negligenda rerum in natura memorabilium enarratio. iii. 57.

in legenda historia catillonem non esse oportet. iii. 57, 7.

licet magis laudentur vulgo sermones ad ostentationem compositi, quam nuda Historia ad usum comparata, multo tamen elaboratu difficilior hoc genus, quam illud est. xii. 28, 7 *sqq.* xvi. 20, 2 *sqq.* *Confer* Historicus.

Historiarum Polybii brevis conspectus. iii. 1, 8. et cap. 2—5. *Conf.* Polybius.

Historicus, amicitiarum et inimicitiarum debet oblivisci. i. 14. fides ejus non tam ex ipsius per se auctoritate, quam ex rebus ipsis, quas narrat, æstimari debet. iii. 9, 3 *sqq.* non negligere debet rerum in Natura memorabilium expositionem. iv. 40, 1 *sq.*

optime tunc Historiæ consultum fuerit, si non nisi viri usu rerum valentes historiam scripserint. xii. 28, 3 *sqq.* historiam recte scribere, difficilior est quam sermones ad ostentationem comparatas. xii. 28, 8 *sq.*

Holcades; *vide* Olcades.

Holophernes; *vide* Orofernes.

Homarius Jupiter, Ζεὺς Ὁμᾶριος. Sic legendum videtur ii. 39, 6. ubi vulgo Ὁμᾶριος, Homorius, habent.

ET GEOGRAPHICUS.

- Homarium, ἢ Ὀμάριον, lucus Jovi
Homario vel Homagyrio consecratus,
 prope Aegyptum. v. 93, 10.
- Homerus, scilicet inducit Ulyssem, ex astris
 plurima quæ et mari et terra accidunt
 conjectantem. ix. 16, 1. in Ulyssis per-
 sona ostendit, qualis esse debeat vir po-
 liticus. xii. 97, 10.
- helluonem se ipse prodidit scriptis
 suis, iudice Timæo. xii. 24, 1.
- Res veras poetice exprimit, et res
 fictas cum veris connectit. xxxiv. 2. in
 Navium Catalogo, quæ adtributa dat
 urbibus, verò eis conveniunt. 4, 2. ejus
 poetis est scriptio philosophica. 4, 4.
- Homeri verba citata: ὁσσάμονες δὲ
 λονδίας. iii. 94, 4. μὴ μὰν ἀσπυδὶ γέ
 v. 38, 10. Ἰχθυόσας δὲ μοι ἰσθί δ'c. Ju-
 piter iratus Marti. xii. 26 et Ἀφρητόρ,
 ἀθίμιστος δ'c. ibid. Ἄνδρα μοι ἔννεπε
 Μοῦσα δ'c. xii. 27. ἄλλα δ' ἄλλων γλῶσ-
 σα δ'c. xv. 12, 9. ἔφρα καὶ οὐκ ἰδίαν τις
 δ'c. xv. 16, 3. ἀσπίς δ' ἄρ' ἀσπίδ' Ἰουδὶ
 δ'c. xviii. 11, 6. εἰς πρίστυται δ'c. xxxvi.
 6, 6. ἴσονται ἡμᾶρ δ'c. xxxix. 3, 5.
- Plura Homerī loca ex Odyssea ci-
 tantur et illustrantur xxxiv. 2—4.
- Homericus Jupiter a Phidia in tem-
 plo Olympico expressus. xxx. 15, 4.
- Homo, animal omnium crudelissimum.
 i. 81. corpore et animo maxime om-
 nium formidabile, quando semel effera-
 tus est. xxxii. 7, 7. cum omnium ani-
 malium versutissimum putetur, om-
 nium tamen deceptum est facillimum.
 v. 75, 2 sqq. incautissimum et stolidis-
 simum. xv. 21, 5 sqq. xvii. 15, 15 sq.
 xviii. 23.
- hominum natura e variis mixta formis
 inter se dissidentibus. iv. 8, 7 sqq. xvi.
 28, 7. pro cæli varietate, sub quo habi-
 tant, varii sunt homines. iv. 21, 1 sqq.
- homo omnia exspectare, (nihil hu-
 mani a se alienum judicare) debet. viii.
 23, 11.
- propter Virtutem laudantur homines,
 propter Fortunam felices prædicantur.
 x. 2, 6. homines bene merendo de homi-
 nibus, opes et beatam vitam sibi parant.
 x. 36, 6.
- Homorium; vide Homarium, sub artic.
 Homarius.
- Honestate nihil quidquam, nec privatim,
 nec publice, pluris facit vir probus. iv.
 30, 4.
- Honesti et justi notio quo pacto oria-
 tur in hominibus. vi. 6.
- Honores Romæ confert populus. vi. 14,
 9.
- Hoplites, ὁ Ὀπλίτης, rivus Peloponnesi.
 xvi. 16, 2.
- M. Horatius, primus Cos. Romanus; eo
 cos. sit primum ferdus Romanor. cum
 Pœnia. iii. 22, 1.
- Horatii Coelitis præclare factum. vi. 85.
- L. Hortensius, legatus Roman. in Asiam
 ad Prusiam et Attalum. xxiii. 1, 2.
- A. Hostilius Cos. dum per Epirum The-
 saliam petit, Perseo eum prodere conan-
 tur Theodotus et Philostratus; relicto
 per Epirum itinere, Anticyram navigat,
 et inde in Thessaliam pervenit. xxvii.
 14 proconsul in Thessalia hibernans, le-
 gatos ad Græciæ civitates mittit, belli
 Persici causa. xxviii. 3 sqq.
- Hyacinthi, s. Apollinis Hyacinthi tumu-
 lus prope Tarentum. viii. 30, 8.
- Hyanthenses; vide Ceanthe.
- Hybridæ Græci, μιζήλλης, in mercena-
 riis Pœnorum. i. 67, 7.
- Hydriæ, Rhodi dedicatæ ab Hierone et
 Gelone. v. 88, 5.
- Hymnos et pæanes canore adsuefiunt
 Arcadum pueri. iv. 20, 8.
- Hypana, ἡ Ὑπανα, oppidum Triphylia.
 iv. 77, 9. a civibus Philippo traditur.
 79, 4.
- Hypata, ἡ Ὑπάτα, Thessalia oppidum,
 in potestate Ætolorum. xx. 9, 6 et 18.
 cap. 11, 5 et 8. xxi. 2, 7, 3, 7.
- Hypatodorus. Vide Hecatodorus.
- Hyperbasis, ex librorum nonnullorum
 scriptura, est nomen ducis Antiochi in
 Hyrcania. x. 31, 12.
- Hyperbatonius mendose vulgo legebatur,
 pro Hyperbatus. xxix. 8, 2.
- Hyperbatus, prætor Achæorum. xxvi. 1,
 1. voluntatis Romanorum potiorum ra-
 tionem habendam censet quam aliarum
 rerum omnium. xxvi. 1, 6. cum Calli-
 crate et Diophane contraria sentit Ar-
 choni, Polybio et Lycortæ, de ope fe-
 renda Ptolemæis fratribus. xxix. 8,
 2.
- Hypsas, ὁ Ὑψας, Siciliae fluvius, Agri-
 gentum adluens. ix. 27, 5.
- Hyrcania, ἡ Ὑρκανία. Ex Parthia in
 Hyrcaniam per Labum montem exerci-
 tum ducit Antiochus Magnus. x. 29—
 31. Aspasiacæ Nomades, qua Oxus flu-
 vius sub terram labitur, per siccum cum
 equis in Hyrcaniam transeunt. x. 48, 2
 sqq.
- Hyrcanum s. Hyrcanium mare, ἡ Ὑρ-
 κανία θάλασσα. Haud procul ab eo sunt
 Tapyri montes, ad ortum Mediae. v. 44,
 5. ad illud pertinet regnum Artabaza-
 nis; (i. e. Atropatene. v. 44, 8.) v. 55,
 7. in mare Hyrcanum influit Oxus flu-
 vius. x. 48, 4.
- Hyrtacus, ὁ Ὑρτακος, urbs Cretæ. *Fragm.*
hist. 24.
- Hyscana, τὰ Ὑσκανα, opp. Illyrici. viii.
 38, 5. Vide Uscana.

I.

Iapyges; *vide* Apuli.

Iapygium promontorium, *idem* quod *Salentinum*, Ἰάπυγία, x. 1, 8. xxxiv.

11, 11. *et simpliciter* ἡ Ἰάπυγία, xxxiv. 11, 2 *et* 8.

Jason, Colchis rediens, duodecim diis sacra fecit in Asiatico Bospori Thracici litore; unde locus Hieron adpellatus. iv. 39, 6.

Jason, urbi Phanotensium præfectus nomine Philippi; ejus opera prætorem Ætolorum decipit Alexander, Phocidis præfectus. v. 96, 4 *sqq.*

Iassus, Ἰάσσις, ἡ τῶν Ἰασσίων πόλις, Cariae; partim Argivorum colonia, partim Messeniorum. xvi. 12, 2. obsessa et capta a Philippo. xvi. 12. ejus situs et memorabilia. *ibid.* petentibus Rhodiis, invito Philippo, liberatur a Romanis. xvii. 2, 3. 9, 9. xviii. 27, 4.

Iassius sinus, Ἰάσσιος κόλπος, *idem* qui Bargylæticus. xvi. 12, 1.

Iavartes fluvius Asiæ, a Macedonibus Tanais adpellatus. x. 48, 1.

Iberia; *vide* Hispania.

Ἰβηρία vocatur regio, a Pyrenæo monte ad fretum Herculeum pertinenens; partes eæ Hispaniæ quæ Oceano adjacent, commune nomen non habent. iii. 37, 10 *sq.*

Iberus amnis Hispaniæ, ὁ καλούμενος Ἰβηρ ποταμός.

De Ibero amne non transgrediendo fœdus facit Asdrubal cum Romanis. ii. 13, 7. 22, 11. iii. 27, 9 *sq.* 29, 3. Hannibalem, ne Iberum transeat, per legatos monent Romani. iii. 15, 5. Hannibalis transitio Iberi, initium fuit belli Punici secundi. iii. 6, 2 *sq.* ad Iberi ostia, pugna navali Hasdrubalem vincit Cn. Scipio. iii. 95, 5 *sqq.* 96.

Icesias, Ἰκησίας, Atheniensis, Damidis pater. xxii. 14, 6. *coll. vs.* 16.

Icesius s. Hicesius, Ἰκέσιος, Milesiorum legatus in Ægyptum. xxviii. 16, 5.

Idæus Jupiter. xxvii. 16, 3.

Ignatia via, ἡ Ἐγνατία ὁδός. xxxiv. 12, 3 *sqq.*

Ignaviæ quantum præstet industria, exemplo Rhodiorum intelligitur. v. 88, 3. ignaviæ delicta in militibus Romanis quænam censeantur. vi. 37, 10.

Ignes accensi; *vide* Faces, *et* Pyrsiæ.

ignis noctu in castra Romana ab hostibus immissus, ad tentoria pertingit. vi. 31, 14.

ignis sæpe auctorem incendii primum invadit. xi. 5, 4 *sq.* Igni comparatur

Bellum. *ibid.* Igneum bellum. xxxv. 1.

igniferæ trullæ in navibus Pausistrati Rhodii. xxi. 5. Ignorantia lapsis scriptoribus venia danda. xii. 8, 6.

Ilatia, Ἰλατρία, urbs Cretæ. xiii. 10, 4.

Ilergetes, Ἰλευργήται, juxta *Codices Polybianos*, populus Hispaniæ citerioris, subactus ab Hannibale. iii. 85, 2.

Ilergetum rex Indibilis. x. 18, 7. *sed ibi* Ἰλευργῶν *ex Livio correctum*; *plerique codices* Ἀιχνητῶν, unus Ἀιγνητῶν.

Ilergetes. Ἰλευργῶν præeunte Livio scripsi iii. 33, 15. *ubi codices* Ἀιγνητῶν *habent, quod teneri fortasse debuerat. Agi utique videtur de Africæ populo.*

Iliberis, Ἰλίβρις, rectius Ἰλίβυρρις, fluvius et oppidum Galliæ, ad Pyrenæum montem. xxxiv. 10, 1.

Ilienses, Ἰλιεῖς, in fide manent Attali. v. 78, 6. obsidentur a Gallis Æsogogis; obsidione eos liberant Alexandrenses Troadis. v. 111, 2 *sqq.* pro Lyciis intercedunt apud Romanos. xxiii. 3, 3.

Ilipa, urbs Hispaniæ, ad quam a Scipione victus est Asdrubal, Gisconis filius. xi. 20, 1.

Iliturgis; *vide* Ilurgia.

Illyricum, Illyria, Illyris; ἡ Ἰλλυρίς. Illyrii, Ἰλλυριοί.

Prima Romanorum in Illyriam tractio. i. 13, 4. ii. 2 *sqq.* ii. 12, 7. Illyriorum reges, Pleuratus, Agron, Teuta, Pinnes vel Pineus, Scerdilædas, Pleuratus, Genthius. *Vide quemque suo loco, et conf.* ii. 5, 6. Illyrii maria infestant, omnes populos pro hostibus habentes. ii. 4, 8 *sq.* 12, 6. Eleorum et Messeniorum fines perpetuo invadunt. ii. 5, 1 *sq.* Phœnicen, Epiri urbem, proditione Gallorum mercenariorum capiunt, agrum populantur, pacem et fœdus cum Epirotis et Acarnanibus faciunt. ii. 5 *seq.* pars Illyriorum qui sub Teuta sunt, deficiunt ad Dardanios. ii. 6, 4. Illyrii spoliunt mercatores Italicos, et captivos abducunt. ii. 8. ad eos Romani legatos mittunt C. et L. Coruncanios. *ibid.* Dyrrachium capiunt, mox rursus expulsi. ii. 9. Corcyram obsident, et in deditionem recipiunt. ii. 9, 7 *sqq.* *et cap.* 10, 8. classem auxiliarem Achæorum profigant. ii. 10. bellum Illyriis inferunt Romani, et majore parte Illyrici sibi cedere cogunt Teutam, addita pacis conditione, ne Illyrii amplius duobus lembis ultra Lissum navigent. ii. 11 *sq.* Illyriorum proprium navigiorum genus, lembi. v. 109, 3. Illyriis victis a Romanis, magno metu liberantur Græci. ii. 12, 5 *sq.*

Illyriorum ratio aciem instruendi pugnandique *κατὰ ἐπίστας*, manipulatim vel catervatim. ii. 3, 2. *Conf.* ii. 65, 5. iii. 19, 5.

Illyrii 6000, duce Demetrio Phario, in auxiliaribus Antigoni adv. Cleomenem. ii. 65, 4. eorum manipuli alternatim locati cum Macedonibus chalcaspidis. 66, 5.

Bellum Romanorum Illyricum cum Demetrio Phario, a L. Emilio Cos. gestum. iii. 19. *Confer* Demetrius Pharius.

Illyrii, duce Scerdilæda, cum 90 lembis ultra Lissum navigant, et Pylum Messeniæ frustra tentant; iv. 16, 8 *sq.* dein cum Ætolis Achaïam invadunt, 16, 11. et Megalopolin tentant. 25, 4.

Illyrios quadringentos Cretensibus subsidio mittit Philippus. iv. 55, 2.

Philippo Scerdilædas plures quam 15 lembos mittere impeditur turbis a variis Illyriorum dynastiis excitatis. v. 4, 3. Illyricas civitates, quæ Philippi sociæ fuerant, sibi adjungit Scerdilædas; easdem mox cum aliis recipit Philippus. v. 108. *ubi plura* Illyricarum gentium et oppidorum nomina *commemorantur*.

Capta Lisso et Acrolisso, plures Illyriæ urbes Philippo se tradunt. viii. 16, 10 *sq.*

Illyrii, auxiliares Achæorum sub Philipocemene. xi. 11, 4 *sq.* 14, 4. 15, 5.

loca Illyrici quæcumque Philippus post pacem in Epiro factam occupasset, Romanis ille tradere jubetur. xvii. 1, 14. 8, 10.

Illyria deserta, ἡ *Ἐρημος καλουμένη Ἰλλυρίς*. xxviii. 8, 3.

de Illyriis et de Genthio triumphat L. Anicius. xxx. 13.

in Illyricum legatus mittitur Fannius. xxxii. 18 *sq.* ex quo Demetrium Pharium ejecerant Romani, neglexerant Illyrici oram ad Adriaticum mare. *ibid.* c. 19, 5.

Ilurgia, Ἰλουργία, Hispaniæ oppidum. xi. 24, 10. *Iliturgis Livio*.

Imagines majorum apud Romanos, in celeberrima ædium parte positæ, et prælatæ in exsequiarum pompis. vi. 53, 4 *sqq.*

imagines noctis, diei, cæli, auroræ &c. prælatæ in pompa Antiochi Epiphanis. xxxi. 3, 15.

Imitatio absurda rerum ludicarum, neglectis præclare factis. xi. 8, 7.

Imperatores et belli duces.

imperatoria ars et peritia, ratione nitens, multum præstat temeritati et usui militari absque doctrina. i. 84, 6. id cognitum est exemplo Fabii Dictatoris

et Minucii Magistri equitum. iii. 106, 9. *Ceterum* Imperator optimus est, qui plurimis præliis interfuit. xii. 97, 8.

in præcipuis Virtutibus Imperatoria est, explorare ingenium duci hostium, et, qua parte is peccat, ea cum adgredi. iii. 81. xi. 14, 3. varia Imperatorum Vitia, quibus res perduntur. iii. 81, 4 *sqq.* dissidium ducum, res damno. iii. 110, 8. ix. 11, 1. x. 6, 5.

cautionem et providentiam in molitionibus numquam sine damno negligit imperator. v. 98. xi. 16, 5 *sqq.* adversum pariter exitum atque prosperum cogitare secum debet; xi. 2, 5. ne, re initio parum prospere cadente, animum amittat, sed mente consistere possit. xi. 14, 3. non temere in periculum se dare debet; et turpe ei est, dicere, *non putaram*. x. 92. duæ præcipuæ Imperatoris virtutes, prudentia et fortitudo. *Fragm. gramm.* 95.

Imperatore occiso, exercitus velut navis est absque gubernatore. x. 33, 4 *sq.* iii. 81, 11.

variæ partes Artis Imperatoriæ: silentium servare; temporum rationes nosse; itinerum rationes exploratas habere; tesseris et signis non solum simplicibus uti, sed et duplicatis; geometriam nosse. ix. 12—21.

imperatoris officium in dividenda præda. x. 16 *seq.*

dux exercitus ubique adesse debet. x. 22.

plurima in bello sive peritia sive imperitia ducum eveniunt. xi. 14, 2.

imperatoria ars tribus modis addiscitur, exemplis, præceptis, ipso usu. xi. 8, 1 *sq.*

imperatoria arte præstantissimus Hannibal. xi. 19.

Imperitia aliena, peritis maximum est viaticum ad ea quæ parant. ix. 19, 4.

Imperium in ceteros quis natura obtinere debeat. vi. 6. imperium bene merendo partum, eadem ratione servari debet. x. 36, 5 *sqq.*

imperium unius; *vide* Monarchia.

imperium Romanum; *vide* Romana Respublica.

quatuor summa veterum imperia eversa, Assyriorum, Medorum, Persarum, Macedonum. xxxix. 3, 4.

Impietatis et Iniquitatis ara posita a Diocærho. xviii. 37, 10.

Imprudencia quantum differat a prudentia. v. 88, 3.

Inalpinî populi. ii. 18, 4. τοὺς ἐκ τῶν Ἀλπεῶν Γαισάτους, inalpinos Gæsatos *interpretatus est* Casaub. ii. 28, 3. quos

- inter Alpes et Rhodanum incoluisse docet *Polybius* ii. 22, 1.
- Incantatio. omnis incantationis, præstigiarum et amuletorum periculum fecerunt *nescio qui*. *Fragn. Gramm.* 63.
- Inceptis cur multi desistant. xvi. 10.
- Indi, rectores elephantorum, apud Pœnos. i. 40, 15. iii. 46, 7 et 11. xi. 1, 12.
- Indiam, τὴν Ἰνδικὴν, petit Antiochus Magnus. xi. 34. Indorum rex, τῶν Ἰνδῶν, Sophagasenus, amicus Antiochi. *ibid.*
- Indibilis, Ἀνδοβάλης, regulus Ilergetum, populi Hispaniæ mediterraneæ. x. 18, 7. (*conf. Livii Interpretes ad XXVIII. 24.*) singularis amicus Pœnorum, ix. 11, 3. dux Hispanorum in pugna Hannonis cum Cn. Scipione, captus a Scipione. iii. 76, 6.
- licet a Pœnis, ob fidem in eos, in regnum fuisset restitutus, tamen Asdrubal Gisconis fil. magnam pecuniæ vim ei imperavit, et filias obsides exegit. ix. 11. eæ filiæ et uxor Mandonii, fratris Indibilis, in potestatem veniunt Scipionis Africani, quarum liberalem et honestam curam ille habet. x. 18, 7 et 13 *sqq.*
- Indibilis, exacerbatus adv. Asdrubalem, ad Scipionem transit, et in fidem ab eo recipitur. x. 35—38. regem salutatur Scipionem. 40, 3. a Romanis honoratur et potentia augetur. xxi. 9, 7. *cf.* x. 40, 10.
- rursus deficit a Romanis. xi. 26, 29, 3. acie vincitur a Scipione. xi. 31—33.
- Indoles animi in nonnullis hominibus dissidens ipsa secum. iv. 8, 7 *sqq.* *Inte dum nonnisi videtur ita, quoniam multa etiam contra institutum suum facere coguntur.* ix. 23, 10. et *cap.* 24.
- Inertia ducum, magnorum malorum causa. iii. 81, 4 *sqq.* ix. 12, 4.
- Ingenium unum efficacius, quam plurimæ manus. i. 35, 4. viii. 5, 3. *Confer Indoles animi; et Homo.*
- Initium. Differt causa facti, et ejus initium, iii. 6 *seq.*
- Injuriae a magistratibus illatae subditis, insanabilem in animis ulcerum causæ sunt. i. 81, 10. Injurias privatim illatas, publice persequuntur Romani. ii. 8, 10. Injuriae privatae a publicis non differunt, nisi multitudine et magnitudine delictorum. iv. 29, 4. Injuriae continuæ facilius ignosci solet, quam raræ et inopinatae pravitati. iv. 16, 3.
- Inscitia ducum plurima peccantur in bello. ix. 12, 4.
- Inscriptio armorum. ii. 2, 9 *sqq.* et *cap.* 4.
- Insidiis apta quæ sint loca. iii. 71.
- Instrumenta duo ad rerum cognitionem, visus et auditus. xii. 7.
- Insubres, Ἰσσυμβροί, Ἰσσυμβροί, Ἰσσυμβροί, Ἰσσυμβροί, Ἰσσυμβροί. ii. 17, 4. 28, 3. xvi. 41, 1. maximus Gallorum Cisa'pinorum populus, trans Padum. ii. 17, 4. 21, 1.
- Insubres et Boii concitant Gallos Gasatos adv. Romanos. ii. 22. prælio vincuntur ad *Telamonem* a L. Emilio et C. Atilio Coss. ii. 28 *sqq.* braccati pugnant et leviori sago induti. 28, 7. cominus fortissime pugnant, et solo genere armorum vincuntur. 30, 6 *sq.*
- Insubribus bellum inferunt L. Furius et C. Flaminius Coss. ii. 32. Clastidium obsident Insubres trajecto Pado, sed ibi cæduntur a Romanis. 34. Mediolanum, princeps urbs Insubrium; Acerræ, oppidum eorundem. 34, 10 *sqq.* Romanis se dedunt Insubres. 35.
- a Romanis rursus deficiunt Insubres et Boii. iii. 40. Insubrium fines, superatis Alpibus, ingreditur Hannibal. 56, 3. Insubres cum Pœnis faciunt, et dissident a Taurinis, qui Pœnis diffidebant. 60, 8.
- Mendose codices nonnulli Ἰσσυμβροί dant* ii. 16, 3. *pro* Ὀμβροί.
- Insula, ἡ καλουμένη Νῆσος, regio Galliæ, inter Rhodanum et Isaram fluvios. iii. 49, 5 *sq.*
- Intercatia, Ἰντερκατία, urbs Vaccæorum Celtiberorum. xxxiv. 9, 13.
- Invidiam conflant illustria facta, præsertim peregrinis. i. 36, 3.
- Io, postquam Bosporum Thracicum traiecit, substitit ad locum Asiæ cui Bos nomen est. iv. 43, 6.
- Iolaus; coram eo ictum est fœdus Carthaginiensium cum Philippo. vii. 9, 2.
- Ionía, ἡ Ἰωνία. xviii. 32, 2. xxi. 10, 4. xxxiii. 10, 8.
- Ionium mare, ὁ Ἰόνιος πόντος, contiguum sinui Adriatico; a Siculo mari separatur Cocyntho promontorio. ii. 14, 4 *sq.* Apollonia venienti (*ex Adriatico mari*), sub introitum Ionii maris sita est Saso insula. v. 110, 2. *Pari ratione* Oricus, Epiri urbs, sita dicitur ad ingressum in Adriaticum sinum. *scilicet e Ionio mari naviganti.* vii. 19, 2.
- Iordanes fluv. ὁ Ἰορδάνης, in lacum influit. v. 70, 4.
- Iphiades, Abydenus, ad Philippum de pace missus a suis. xvi. 30, 7.
- Iracundia præceps, multorum malorum causa. iii. 81, 9.
- Irobastus, rebellis Ægyptiacus, victus a Ptolem. Epiph. et e curru revinctus. xxiii. 16, 4.
- Isara, ὁ Ἰσάρας, (*mendose Σάρας et*

Σάωρος codices) fluvius Galliae, cum Rhodano circumfusus regioni quae Insula vocatur. iii. 49, 8. *Arar, Ἀραρος, ex conject. ediderat Casaub.*

Isenus, Ceryneae tyrannus, abdicat tyrannidem. ii. 41, 14.

Isionda & Isinda, Ἰσιόνδα vel Ἰσινδα, oppidum Pisidiæ, ut videtur. xxii. 18, 1. Cives Isiondenses, Ἰσιονδοῖς. *ibid.* vs. 5. *Vide quæ habet Celsus Orb. Ant.* iii. 4. p. m. 198.

Isius, Ἰσιος, cognomen Alexandri Aetoli. xvii. 8, 3. *A patria ductum esse cognomen, intelligi videtur ex cap. 10, 9. (Isum oppidum Strabo habet, sed in Boeotia.)*

Ismenius, Neonis, praetoris Bæotorum, legatus ad Q. Marcium. xxvii. 1, 1 sqq. in carcerem conjectus, mortem sibi consciscit. 2, 9.

Isocrates, criticus et grammaticus, cum publice probasset cædem Cn. Octavii, a Demetrio Romam missus est, feræ similis. xxxii. 4, 5. *et cap. 6 seq.*

Issa, ἡ Ἰσσα, urbs Illyriæ, obsessa ab exercitu Teutæ reginæ, a qua defecerant Issii. ii. 8, 5. Issæi, Ἰσσαῖοι, Romanis se tradunt. ii. 11, 11 sq. Issii, οἱ Ἰσσιοί, de Dalmatarum incursione queruntur apud Romanos. xxxii. 18, 1. oppida ditionis Issiorum, Epetium et Tragurium. *ibid.* vs. 2.

Ister fluvius, ὁ Ἰστρος, terminus regni Macedonici. i. 2, 4. limi molem in Pontum invehit, quæ Stethæ dicitur. iv. 41, 1 sqq. Intervallum a Malea promont. ad Istrum. xxxiv. 12, 11.

Isthmici ludicri participes fiunt Romani. ii. 12, 8: in Isthmiorum panegyri T. Quintius Sctum de libertate Græcis reddita a Romanis recitandum curat. xviii. 29. *conf.* 27, 3.

Isthmus Carthaginiensis. i. 73, 5.

Isthmus Corinthiacus. Ad eum sunt Onei montes. ii. 52, 5.

castra in Isthmo munitissima deserit Cleomenes. ii. 52 *seq.* per Isthmum ex Peloponneso domum redeunt Aetoli. iv. 13, 5. per Isthmum lembos suos trajecit Demetrius Pharius. iv. 19, 7 sqq. *et* Philippus. v. 101, 4. *Fragm. gramm.* 132.

ad Isthmum pugnatur pugna Romanorum cum Achæis, quæ Achæi a Mummio debellati sunt. iii. 32, 3. templum et lucum in Isthmo instauravit Mummius. xl. 11, 1.

Isthmus Tarentinus. Per eum naves transvehendas curat Hannibal. viii. 26.

Istri. Adversus Istros mittitur C. Claudius Consul. xxvi. 7, 1.

Itabyrium. v. 70, 6. *Vide* Atabyrium.

Italia primum cum exercitu egrediuntur Romani. i. 5, 1. 12, 5. Italiæ ora olim sæpe a Carthaginiensium classibus vastatæ. i. 20, 7, 56, 2. Italiæ incolis ignotus navium bellicarum usus ante primum bellum Punicum. i. 20, 10.

Italiæ figura triangularis. ii. 14. ejus pars maxime borealis sunt campi Circumpadani vel Gallia Cisalpina. ii. 14, 7. ubertate præstans regio. ii. 15, iii. 44, 8.

In Italia pluriui porci mactantur, quos Gallia Cisalpina maxime subministrat, et maritima Italiæ ora, ab Etruscis et Gallis habitata. ii. 15, 3. xii. 4, 8.

Italia vetus; Ἰταλία παλαιά; mendosa vulgo scriptura pro παραλία, ora maritima Italiæ. xii. 4, 8.

Italiæ populi omnes, ad nuncium adventus Gallorum perterriti, pro Romanis, non ut socii, sed ut pro sua salute erant dimicaturi. ii. 23, 13. Italici populi omnes, πάντες Ἰταλιῶται, robore et virtute bellica præstant, cum natura, tum usu. VI. 52, 10. *conf.* xviii. 11, 10.

Italiæ inferioris ora maritima, Magna Græcia dicta. ii. 39, 1. iii. 118, 2. quo loco pariter παραλία correxi, cum mendose vulgo παλαιά, id est, Antiqua Italia legeretur. Confer Magna Græcia. Italiæ inferioris ora, a Freto Siculo ad Tarentum, importuosa. x. 1. Populi illam oram habitantes: Brutii, Lucani, Daunii &c. Civitates Græcæ celeberrimæ in eadem ora. *ibid.*

Italiæ imperium post cladem Cannensem obtinere se posse desperant Romani. iii. 118, 5.

Res Italiæ immixtæ rebus Græcorum inde ab Olymp. cxl. et inde ab eodem fere tempore omnes populi ad Italiam, seu communem scopum, oculos convertere cœperunt. v. 105, 4 sqq. Res in Italia gestas, τὰ Ἰταλικά, τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, in cujusque anni historia primas omnium exposuit Polybius. xxviii. 14, 9 sqq. *coll.* 2, 8.

Ithomates, ὁ Ἰθωμάτης vel Ἰθωμάτας, arx Messeniorum Peloponnesi. vii. 11, 3.

Ithoria, ἡ Ἰθωρία, Acarnaniæ locus munitissimus. ii. 64, 9.

Judæorum gens, τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος, subigitur a Scopæ, Ptolemæi Epiphanis duce. xvi. 39, 1.

Judicia Romæ in causis criminalibus exercet populus. vi. 14, 6 sqq. 15, 10. 16, 2. xxiv. 9, 6 sqq. in controversiis civilibus judicia exercent cives e senatorio ordine. vi. 17, 7.

Sextus Julius Cæsar, Consul. xxxii. 20, 2.

- legatus Romanorum ad Achæos, perquam lenia et humana proponit Achæis; sed horum duces male ei respondent, eumque decipiunt. xxxviii. 1—3.
- L. Junius Brutus et M. Horatius, primi Coss. Romani; in quorum consulatu iectum est primum Fœdus Romanor. cum Pœnis; ab eisdem consecratum est templum Jovis Capitolini. iii. 22, 1.
- L. Junius *Pullus* Cos. Lilybæum navigans, classem omnem naufragio amittit. i. 52—54. Erycem occupat. 55.
- M. Junius *Silanus*, Scipioni majori adjutor datus ad res gerendas in Hispania. x. 6, 7. xi. 20, 3 *sqq.* 23, 1. 26, 6. 33, 8.
- M. Junius *Penna*? ad Ariarathem legatus. xxxi. 13, 1.
- Junonis sacerdotes Argis cum Olympiorum victoribus contulit Timæus in suis historiis. xii. 12, 1. *Adde* xxiii. 18, 7.
- Junonis templum Argis diripuit Pharycus. ix. 34, 10.
- Junonis templum Lacinii. xxxiv. 11, 9.
- Junonis templum prope Cynætham. ix. 17, 1. *si vera conjectura* ὡς ἐπὶ 'Ηρείου, *vel* ὡς ἐφ' 'Ηρείου, *pro vulgato* ὡς ἐπὶ Περγείου.
- Jupiter, Marti succensens apud Homerum. xii. 26, 3. Jupiter Homericus a solo Phidia recte expressus est. xxx. 15, 4.
- Jovem lapidem jurant Romani ex veteri ritu. iii. 25, 7 *sqq.*
- Jovis templum ἄβατος in Arcadia, in quo corpora redduntur umbræ expertia. xvi. 12, 7. Jovis mensæ (*thebis*) aureas laminas detraxit Zeuxippus Bœotus. xiii. 2, 7.
- Jovis Atabyrii templum Agrigenti et Rhodii. ix. 27, 7.
- Jovis Capitolini templum, consecratum a L. Junio Bruto et M. Horatio Coss. iii. 22, 1. in eo, in Ædilium ærario servantur tabulæ fœderum. iii. 26, 1.
- Cesbedium, Jovis templum prope Selgam. v. 76, 2.
- Jovi Homorio (*s.* Homario) communem ædem posuerunt Crotoniatæ, Sybaritæ, Cauloniata, quemadmodum Achæi. ii. 39, 6. v. 93, 10.
- in Jovis Idæi templo in Creta servantur tabulæ fœderum. xxvii. 16, 3.
- Jovis Lycæi ara Messenæ, et columna ad eum posita cum inscriptione in honorem Arcadum. iv. 33, 2.
- Jovis Olympii templum Agrigenti. ix. 27, 9. Jovis Olympii templum (τὸ Ὀλυμπιεῖον) Athenis, ornatum ab Antiocho Epiph. xxvi. 10, 12.
- Jovis Olympiaci statuam Olympiæ miratur L. Æmilius Paullus Cos. xxx. 15, 3 *sq.* Jovis Olympiaci templum ornat Mummius. xl. 11, 1.
- Jus, belli. ii. 58, 10. v. 11, 3 *sq.*
- jus gentium violatum a Teuta. ii. 8, 12. a Mantinensibus. ii. 58, 6 *sq.*
- juris repetendi formulæ. *Fragm. gramm.* 39.
- juris æquabilitas; *vide* Libertas.
- Jusjurandum; *vide* Sacramentum.
- ejus religio summa apud Romanos, minor apud Græcos. vi. 56, 13 *sq.* exemplum religionis jurisjurandi in legatis captivorum post pugnam Cannensem. vi. 58, 3 *sq.* *et vs.* 12.
- Justi et honesti notitia quomodo oriatur. vi. 5 *extr. et seq.*
- Justitiæ initium et finis est Officii notitia et vis. vi. 6, 7.
- Justitiæ oculus, quem homines impune non spernunt. xxiv. 8, 3. justitia causæ spondet victoriam. iii. 10, 1.
- Justitium per xxv annos in Bœotia. xxiii. 2, 2.
- Juvenes Romæ in judiciis et in salutationibus magnam partem temporis terebant. xxxii. 15, 8. juvenes Romani quo pacto ad subeunda pericula et ad fortitudinem exercitari consueverint. vi. 39.

K.

Keræas, (*f.* Chæreas,) unus e ducibus Ptolemæi, ad Antiochum M. transit. v. 70, 10. et ab eo Samariæ præficitur. 71, 11.

Cetera nomina in Græco sermone a K incipientia vide sub litera C.

L.

Labæ, Λάβαι, urbs Chatteniæ in Arabia. xiii. 9, 2.

Labbana. *Vide* v. 51, 2.

Labeatis, ἡ Λαβιᾶρις, regio Illyriæ in qua urbs Meteon *vel* Medeon. xxix. 2, 5.

Labryna, Λαβρύνα, vitiosa vulgo scriptura, pro Larymna, Λάρυμνα. xx. 5, 7.

Labus, (*sive* Labutas) Λάβος (*s.* Λαβούρας) mons ingens, quem trajiciens Antiochus ex Parthia in Hyrcaniam venit. x. 29, 3. 31, 1.

Lacedæmonem, Sparta; Lacedæmonii, Spartani. Laconia, *s.* Laconica regio, ἡ Λακωνική.

Perperam passim in codd. Polybianis Λακεδαιμονία scribitur pro Μακεδονία. iv. 1, 5. 29, 1. xxiii. 10, 1. *Sic* Λακεδαιμόνων *pro* Μακεδόνων. ix. 28, 1.

De Rebus Lacedæmoniorum confer Cleomenes, Lycurgus, Machanidas, Nabis, &c.

ET GEOGRAPHICUS.

Spartæ situs. v. 42, 1 *sqq.* urbs duplo maior Megalopoli. ix. 21, 2. Lacedæmonii major populus, quam Achæi proprie sic dicti. ii. 38, 3.

Lacedæmoniorum principatus brevis. i. 2, 3.

Lacedæmonii per Antalcidam pacem fecerunt cum Persarum rege; i. 6, 2. turpem pacem, qua illi Græcas Asiæ civitates Persis prodiderunt. vi. 49, 5. et suum dominatum in Græciæ civitates firmarunt. *ibid.* et iv. 27, 5. Capta per dolum Cadmea, auctorem doli puniverunt, nec tamen Cadmeam reddiderunt Thebanis; liberas renunciarunt Græcas civitates, nec tamen Harmostas suos inde revocarunt. iv. 27, 4.

post Leuctricam pugnam arbitrium contentionis cum Thebanis permiserunt Achæis. ii. 29, 9 *sqq.* post eandem pugnam Messenios fœdere exclusos volunt; sed Achæorum opera comprehenduntur fœdere Messenii, excluduntur Lacedæmonii. iv. 33, 8 *sq.*

Tisamenus, Orestis filius, post reditum Heraclidarum Sparta ejectus. ii. 41, 4. inde Heraclidarum regnum Spartæ ad posteros propagatum. iv. 34, 5. 35, 14.

Colonia Lacedæmoniorum, Lyttus Cretæ. iv. 54, 6. item Tarentum. viii. 35, 9. eorundem cognati Selgenses. v. 76, 11.

Lacedæmoniorum republ. e variis formis mixtam voluit Lycurgus. vi. 3, 8. et *cap.* 10. ei similem esse remp. Cretensium contendunt nonnulli auctores; a quibus dissentit Polybius, dissimilia utriusque reip. instituta exponens vi. 45 *seq.* Forma reip. a Lycurgo descripta, ad tuendam patriæ libertatem idonea erat; simulac vero extrinsecus voluerunt imperium proferre Spartani, deserenda erant Lycurgi instituta. vi. 48—50. Pulcherrima repub. usi sunt a Lycurgi tempore usque ad Leuctricam pugnam; deinde a tyrannis oppressi. iv. 81, 12 *sqq.*

Tibiam et rhythmum non sine caussa Lacedæmonii et Cretenses, loco tubæ, ad bellum adhibuerunt. iv. 20, 6. *μῦθα* Lacedæmoniorum nongentis viris constabat, auctore Polybio. *Fragm. hist.* 25. Lacedæmoniorum reges, ex veteri instituto, prædæ bello captæ tertiam partem accipiunt. ii. 62, 1.

Spartanorum regum, Cleombroti et Agesilai contraria consilia. ix. 23, 7 *sq.* Spartam de improvviso capturus Epaminondas, spe excidit. ix. 8 *seq.*

Spartanorum agrum vastavit Philippus, Amyntæ filius, et oppidorum agri-

que partem Argivis adtribuit, partem Tegeatis, aliam Megalopolitanis, aliam Messeniis. ix. 28, 5 *sqq.* *cf. cap.* 33, 8 *sqq.* Isti populi, Spartanorum finitimi, præ ceteris semper impetui eorundem expositi fuerunt. v. 92, 10.

Lacedæmonius, et Laconica disciplina imbutus, Xanthippus, is qui Regulum vicit. i. 32, 1.

In Laconicam cum exercitu intrat Antigonus *Doson*; ii. 54, 8. ii. 65. et, victo ad Sellasiam Cleomene, Sparta potitus, avitam Lacedæmonis remp. restituit. ii. 70, 1. (*conf.* Cleomenes.) sociali fœdere eos comprehendit. iv. 9, 4 *sqq.* 15, 4 et 6. 16, 5. Brachyllam Bæotum curatorem urbis relinquit. xx. 5, 12. Lacedæmonii ad commune bellum Sociorum contra Ætolos copias imperat prætor Achæorum; iv. 15, 4 et 6. sed illi clam fœdus et societatem cum Ætolis ineunt. iv. 16, 5. 23, 8. et imperatas mittere copias negligunt. 19, 10. regem non habentes, internis seditionibus agitantur; alii Ætolis favent, alii Philippo, qui cum exercitu in propinquo est. Adimantus ephorus cum aliis, qui Macedonibus favent, occiditur. iv. 22.

Philippus, turbis internis se non immiscens, societatem cum Lacedæmoniiis firmat. iv. 24. Lacedæmonii, ad copias conscribendas ad bellum Sociale denuo ex decreto Achæorum invitati, iv. 26, 2. sine responso dimittunt legatos, et legatum arcessunt ab Ætolis. 34.

Novi motus Spartæ; trucidantur ephori Philippo faventes; fit fœdus cum Ætolis, novi creantur reges, accepto nuncio de Cleomenis morte. iv. 35. duce Lycurgo rege, Argivis et Achæis bellum inferunt Lacedæmonii, et plura oppida capiunt. 36. ex fœdere auxilia mittunt Eleis. 80, 4 *sqq.* Philippi præsentia territi, omnes rure copias convehunt. 81, 11. duce Lycurgo rege, Messeniam invadunt, sed re infecta redeunt. v. 5, 1. 17, 1 *sq.*

Philippus, ex Ætolia reversus, Spartam petit, et Laconicam usque ad Tænarum populatur. v. 18 *seq.*

Lacedæmonios ad societatem Ætolorum, Romanorum et Attali trahere student Ætoli; contra ad Philippi societatem invitant Acarnanes. ix. 28—39. Illi præferunt Ætolorum partes adv. Philippum et Achæos. x. 41, 2. Laconicam, victo Machanida, impune deprædantur Achæi. xi. 18, 8 *sqq.* eandem rursus, regnante Nabide, per Philopæmenis stratagema incursant Achæi. xvi. 36 *seq.*

Romam legatos mittunt Lacedæmonii de obsidibus, de vicis Laconiae, et de veteribus Exsulibus. xx. 12. obsides remittit venatus, excepto Nabidis filio. xv. 13, 4.

Spartanos 80 occidit Philopœmen, muros urbis dejicit, et veteres exsules in urbem reducit. xxii. 23, 2. xxiii. 1, 1 sq. 7, 5 sq. 11, 7. iidem Veteres Exsules mox legatis Romam missis, eosdem Achæos et Philopœmenem ingrati accusant. xxiii. 11, 7 sq. 12, 2 sq. xxiv. 4. *conf. c. 10, 11.* Alii legati Lacedæmoniorum a piratis occisi. xxiv. 11.

Sparta in Fœdus Achæorum recipitur. xxv. 1. *et cap. 2, 1 sq.* De variis generibus Exsulum Spartanorum deliberant Achæi. xxv. 1, 8 sqq. *et cap. 3.* rursus de eisdem deliberant Achæi. xxvi. 1. et novam legationem utrique Romam mittunt. xxvi. 2. *et cap. 3, 1.* Romanorum responsum. 3, 2 sqq.

Lacedæmonii de agro litigant cum Megalopolitanis, arbitris Romanis. xxxi. 9, 7.

controversias et bellum habent cum Achæis, quod componere frustra tentat S. Julius Cæsar, legatus Romanorum. xxxviii. 2 sqq. xl. 2, 6.

Lacinium, *Λακίνιον*, promontorium Italiae in Bruttis, cum celebri Junonis templo. xxxiv. 11, 9 sq. circa Lacinium fere per biennium hæret Hannibal. xv. 1, 11. eodem loci in columna æneis tabulis inscribi curavit numerum copiarum, quas partim in Hispania reliquit Asdrubali fratri. iii. 33, 18. partim quibus ipse in Italia usus est. iii. 56, 4.

Lacus in Alpibus plures. xxxiv. 10, 19 sqq. Lacus Mæoticus, Trasimenus &c. *vide suo loco.*

Lade, *Λάδη*, insula Ioniae ante Miletum. xvi. 14, 5. ubi pugnata est pugna navalis inter Philippum et Rhodios. *ibid. et sqq.*

Ladicus, Acarnan, Triphyliae a Philippo præfectus. iv. 80, 15.

Ladocea, τὰ Λαδόχεια, locus in agro Megalopolitano, ubi acie victi sunt Achæi a Cleomene. ii. 51, 3. 55, 2.

C. Lælius, a puero sodalis et comes Scipionis Afric. majoris. x. 3, 2. ex eo multa cognovit Polybius ad Scipionem pertinentia. *ibid.* solus consiliorum Scipionis erat conscius. x. 9, 1 *et* 4. classi præfectus. *ibid. et* 12, 2. eidem Scipio tradit nobiliores captivos Romam duccendos. x. 18, 2.

Roma ad Scipionem redit. x. 37, 6. pugnat ad Bæcula 39, 4. interest pugnae cum Indibili. xi. 32 sqq. cum Scipione Romam redit. xi. 33, 8.

in Africa, cum Masinissa, castra Syphacis incendit. xiv. 4. victum acie Syphacem persequitur. xiv. 8 sqq. equitatus præest in pugna Scipionis cum Hannibale. xv. 9, 8. et fortiter rem gerit. c. 12. *et* 14, 7 sq.

Lænas, *Λανάας*. *vide* Popillius.

Læstrygonæ, *Λαιστρυγόνες*, Leontium campum in Sicilia habitantes. viii. 11, 13.

Lævi; *vide* Lai.

Lagius, a Diao in carcerem conjectus, mox rursus dimissus. xl. 5, 2 sqq. *conf. 4, 1.*

Lagoras, Cretensis, Nicolai jussu, ducis Ptolemæi, fauces prope Berytum occupat, contra Antiochi adventum. v. 61, 9.

ejus consilio capitur urbs Sardes. vii. 15 sqq. primus ipse murum conscendit. 17, 3. et urbem occupat. c. 18.

Lagus, Ptolemæi pater. ii. 41, 1. v. 67, 10.

Lai, (s. Lævi) *Λάσι*, forte *Λαῖσι*, populus Gallicus, ad Padi fontes habitans. ii. 17, 4.

Lamia, *Λαμία*, Thessaliae oppidum. xx. 11, 2 sq.

pugna ad Lamiam. ix. 29, 2.

Laminis aureis et argenteis vestita omnia in regia Ecbatanae. x. 27, 10. laminas aureas Jovis aræ detraxit Zeuxippus. xxiii. 2, 7.

Lamius, Ambraciota, Ætolorum legatus Romam missus. xvii. 10, 9.

Lampæi, *Λαμπαῖοι*, (al. *Λαππαῖοι*) Cretenses, a Cnossiorum societate ad Lyttios deficient. iv. 53, 6. urbe sua excipiunt Lyttios, quorum urbs, civibus in expeditionem profectis, diruta et incensa fuerat a Cnossiiis. iv. 54, 5. Lampæi et Polyrrhenii cum Achæo et Philippo societatem ineunt. 55, 1.

Lampetia, *Λαμπετία*, urbs Bruttiorum. xiii. 10, 2.

Lampsacus, ἡ τῶν Λαμψακηνῶν πόλις, occupata ab Antiocho. xxi. 10, 3. 11, 2.

Lampsacenorū legati Lysimachiae coram Antiocho cum legatis libere agunt. xviii. 35.

Landamis, *mendosa scriptura codicis Bav. xxxi. 16, 2. pro* Κάλωνδα.

Laodice, soror Andromachi, patris Achæi, uxor Seleuci Callinici, mater Antiochi Magni. iv. 51, 4. viii. 22, 11.

Laodice, Mithridatis filia, Ponti regis, Antiochi M. uxor. V. 43, 1 sqq. filium parit Antiocho. v. 55, 2. (*Neptis fuit Seleuci Callinici ex filia, quæ Mithridati nupserat, ut discimus ex Justinii lib. XXXVIII. c. 5, 3. adcoque Antiochi mariti neptis ex sorore.*)

Laodice, Mithridatis filia, (soror, ut vide-

- tur, nata major superioris) Achæi uxor. viii. 21 *sqq.* educata a Logbasi Solgensi. v. 74, 4.
- Laodice, Persæ sponsa, magna pompa a Rhodiis ad regem deducta. xxvi. 7, 7 *sqq.*
- Laodice, filia Antiochi Epiphanis, cum Alexandro, qui ejus frater perhibebatur, Romam adducitur ab Heraclide. xxxiii. 14, 1 *sq.* 16, 6 *sqq.*
- Laodicea ad mare, Λαοδικεία, una e quatuor principibus Syriæ urbibus. v. 45, 8. (nisi ibi intelligenda Laodicea ad Libanum, quam ad introitum Campi Marsyæ, sitam Strabo ait; cf. Cellar. iii. 12. p. 443. At Polybius, Antiochum, Laodicea profectum, nonnisi tracto deserto Marsyam Campum ingressum esse scribit.
- Laodicea Syriæ Cn. Octavium occidit Leptines. xxxii. 7, 2. Laodicensēs, Λαοδικεῖς. xxxii. 7, 3.
- Laodicea Phrygiæ, Λαοδικεία ἡ ἐν Φρυγίᾳ. Ibi diadema et regium titulum sumisit Achæus. v. 57, 5.
- Laodicæi campi. Sic ex vitiosa lectione vulgo editum erat, pro Ladocea, quod vide.
- Lapateni, Λαπατινοί; cum eis de deditione per legatos agit Lucius nescio quis. *Fragm. hist.* 26.
- Lepethus, Λάπηθος, s. Λάπιθος, Lapithus; urbs Cypri. xl. 12, 6.
- Laqueo de collo pendente verba facere jubebat lex Zaleuci. xii. 16, 9 *sqq.*
- Largitiones Romæ infames, et pro capitali crimine habitæ; apud Pœnos ne turpes quidem habebantur. vi. 56, 3 *sq.*
- Larinas ager, ἡ Λαρινᾶσις χώρα, in Apuliæ confinibus. In eo est arx Calela vel Calena. iii. 101, 3.
- Larissa, ἡ Λάρισσα, Thessaliæ urbs, in potestate Philippi. iv. 66, 7. 67, 6. v. 97, 4. 99, 1 *sqq.* ix. 18, 6. xviii. 2, 3. victo Philippo, eam petit T. Quintius. xviii. 10, 5. 17, 8. chartophylacium ibi habuerat Philippus. xviii. 16, 2.
- Larissæi, Λαρισσαῖοι. v. 99, 4.
- Larissa Cremaste, Λάρισσα ἡ Κρεμαστὴ, in Thessalia, prope Echinum, haud procul a mari. Eam a Philippo repetunt Ætoli. xviii. 21, 3. quo e loco adparet, eandem Larissam Cremasten intelligendam esse. xvii. 3, 12. et 8, 9. quamquam ibi non adjectum cognomen.
- Larius lacus, in Alpibus; ἡ Λάριος λίμνη. xxxiv. 10, 21.
- Larymna, ἡ Λάρυμνα, opp. Bœotiæ. xx. 5, 7. Mendose vulgo Λαβρύννα.
- Lasion, ὁ Λασιών, urbs Eleorum, capta a Philippo, Achæis traditur. iv. 72, 7. 73, 1 *sq.* Videtur in Pionide fuisse. iv. 74, 1. Prope eam est Pyrgus, castellum Eleorum ἐν τοῖς Πιερταῖς, captum a Philippo. v. 102, 6.
- Lasya, s. Lases, Thespiensium legatus Romam. xxvii. 1, 1.
- Latina lingua vetus, multum diversa ab ea, qua utebantur Romani ætate Polybii. iii. 22, 3.
- Latini, a Romanis subacti. i. 6, 3. Latini nominis socii in tabulas militares relati bello Gallico Cisalp. 80.000 pedites, 8000 equites. ii. 24, 10.
- Latium, ἡ Λατίνη χώρα. Latii oppida maritima antiquis fœderibus Romanorum cum Pœnis comprehensa. iii. 22, 11. 23, 6. 24, 5 et 16. in Latio castellum ædificare vetantur Pœni fœdere cum Romanis. iii. 22, 13.
- Latronum societas perit, ubi fidem ipsi inter se non servant. iv. 29, 4.
- Lattabus, Ætolus, conventum Bœotorum violat. ix. 34, 11.
- Laurentinus populus, δῆμος Λαυρεντίνων, in ora Latii, antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehensus. iii. 22, 11. 24, 16.
- Lebadenses legati ad Q. Marcium, Λεβαδῆς, ex Lebadia Bœotiæ, urbem suam Romanis tradunt. xxvii. 1, 4.
- Lebecii, s. Libicii, Λιβέκιοι, populus Gallicus, circa Padi fontes. ii. 17, 4.
- Lechæum, τὸ Λίχαιον, Corinthi portus ab occidente. (Nonnumquam Λίχαιον dant codd. nostri omnes, ut v. 24, 12. 25, 4.) Eo conveniunt naves Philippi et Achæorum. v. 2, 4. in portum redeunt. 17, 8. 24, 12. Adde v. 28, 3.
- Lechææ. Λιχητῶν regulum faciunt Indibilem codices nostri; unus Λιγγητῶν, pro Ἰλιγγητῶν. x. 18, 7.
- Lectio. Vide Legendi usus.
- Legati decem ordinandis provinciis. Vide Decem legati.
- Legati regum populorumque in senatum Romæ introducuntur a Consulibus. vi. 12, 2. et, his absentibus, a prætore. xxiii. 1, 3. et xxiv. 1, 8. interdum a tribuno plebis invito prætore. xxx. 4, 6.
- legati populorum sociorum in urbem statim intromittuntur; legati populorum quibuscum bellum est Romanis, ultra Tiberim tendere jubentur. xxxv. 2, 3 *sq.* Persei legati Roma et Italia jubentur excedere. xxvii. 7. pariter legatus Ptolemæi Philomet. xxxii. 1, 3.
- Legationes diversorum populorum regumque, a Polybio commemoratæ:
- Achæorum; in Ægyptum destinata. xxv. 7. in Ægyptum missæ. xxviii. 10, 8 *sq.* et cap. 16, 3. et 17, 3. xxix. 9, 6.

ad Antiochum Epiphanem. xxix. 9, 6. ad Attalum. xxviii. 10, 7. ad Philippum regem. iv. 15, 1 *sq.* 64, 1 *sqq.* Rhodum. xvi. 35. Romam. xvii. 10, 11. xxiv. 10. xxv. 2, 3 *et* 11. xxvi. 1 *seqq.* xxxi. 6, 1. *et cap.* 8. xxxii. 2, xxxiii. 13. ad Romanum Cos. Q. Marcium. xxviii. 10 *seq.* in Syriam. xxix. 9, 6. *Conf.* Achæi.

Ætolorum; ad Rhodios et Athenienses. xxii. 8, 10. Romam. xvii. 10, 9. xxi. 1. xxii. 8, 11. *et cap.* 9, 7 *sqq.* xxii. 9, 18 *sq.* xxii. 13, 15 *sq.* *et cap.* 14. *Conf.* Ætoli.

Amyrandri regis, Romam. xvii. 10, 7.

Antiochi Magni; ad Scipiones. xxi. 10 *seqq.* xxi. 13. Romam. xxii. 8. Antiochi Epiphanis, Romam. xxvii. 17. *et* xxviii. 1. xxviii. 18.

Aravacarum, Romam. xxxv. 2.

Ariarathis, ad Cn. Manlium procos. xxii. 24, 4 *sqq.* Ariarathis filii, Romam. xxxi. 14. xxxii. 3.

Asiæ civitatum, Romam adv. Eumenem. xxxi. 6, 4.

Attali, Romam. *Vide* Attalus, Attali filius.

Atheniensium, ad Attalum. xvi. 25. in Ægyptum. xxviii. 16. Romam, pro Ætolis. xxii. 14. pro Haliartiis et pro se. xxx. 18. ad Scipiones, pro Ætolis. xxi. 2. pro se ad deprecandam mulctam, propter Oropi vastationem impositam. *Spicileg. ex lib.* xxxiii. *conf.* Athenienses.

Bœotorum, ad T. Quintium. xviii. 26. Romam. xxiii. 2, 9.

Carthaginensium. *Vide suo loco, in Carthago et Carthaginenses. Et sic de ceterorum sive populorum sive regum legationibus, quæ hoc titulo in Indice Casauboniano commemorantur, vide nomina ipsorum populorum regumque, de quorum legationibus agitur; nec opus est eadem hoc loco repetere. Consule etiam, si lubet, Indices Argumentorum ad calcem Tom. IV. nostræ hujus Editionis.*

Romanorum Legationes ad exterarum gentes decernuntur mittunturque a Senatu. vi. 13, 6 *sq.* Legatus Romanus per insidias necatur a Teuta regina. ii. 8, 12. legati Romani occiduntur a Gallis. ii. 19, 9. violantur ab Oxybiis. xxxiii. 7. a Poenis. xv. 2. Cn. Octavius, legatus Romanus, occiditur in Syria. xxxi. 19, 1. Æmilio legato Romano festive illudit Philippus. xvi. 24. *Celebris legatio C. Popillii in Ægyptum ad Antiochum Epiphanem.* xxix. 11. Scipio Africanus, legatus ad regna terrarum orbis componenda, nonnisi quinque servos secum habuit. *Fragm. hist.* 63.

Legendi usus et exercitatio vim habet admirabilem. x. 47, 6 *sqq.*

Leges; *vid.* Lex.

Legio Romana, στρατόπεδον. Quatuor legiones consulares quotannis legunt Romani, (VI. 19, 6 *sq.*) peditum quamque 4000, equitum 300. i. 16, 2. interdum ped. 4200, interdum 5000; equitum vero alias 200. iii. 107, 10 *sq.* vi. 20, 8 *sq.* Bello Gallico Cisalpino, quatuor legiones in Etruriam missæ sunt, quæque peditum 5200, equitum 300. ii. 24, 3. cum 4 legionibus illis Romanis, erant Sociorum pedites 30,000; equites 2000. *ibid.* vs. 4.

Bello Punico secundo, in pugna ad Trebiam, junctæ erant quatuor legiones consulares, continentes 16,000 pedites Romanos, socios 20,000; equites Romanos sociosque 4000. iii. 72, 11 *sq.* in Pugna Cannensi, octo junctæ erant legiones Romanæ, quarum cuique adtributus erat suus numerus sociorum. iii. 107, 9.

Sociorum numerus, legioni Romanæ adtributorum, peditum par, equitum plerumque triplex. iii. 107, 12. vi. 26, 7. *conf.* vi. 30, 2. Legio Romana, στρατόπεδον Ῥωμαίων, distinguitur a sociis, συμμάχους. ii. 24, 3 *sq.* iii. 107, 12. *et* x. 16, 4. *ubi* δύο στρατόπεδα Ῥωμαίων *et* δύο στρατόπεδα συμμάχων conficiunt duas integras legiones consulares.

Quatuor legiones quatuor complent classes; prima legio dicitur prima classis, et sic porro; cum quibus M. Regulus et L. Manlius Coss. Africam petunt. i. 26.

Quarta legio a Boiis obsessa in Tan-netis vico. iii. 40, 13.

Lembus, λῆμπος, Illyriorum proprium genus navigii. v. 109, 3.

ante primum Punicum bellum, lembum nullum habuerant Romani. i. 20, 13. lembi, classem Romanam in Siciliam navigantem præire soliti. i. 53, 9.

Lembi centum vehunt 5000 Illyrios. ii. 3, 1. lembis duobus, non amplius, Lissum prætervehi licet Illyriis ex lege fœderis cum Romanis. ii. 12, 3.

lomborum magnum numerum Galli in Rhodano habebant, quibus negotiationem maritimam exercebant. iii. 42, 2. lembis Rhodanum trajicit exercitus Hannibalis. 43, 2.

classem lomborum centum parat Philippus ad transportandum militem. v. 109. lembi per Isthmum Corinthiacum transvehuntur. *vide* Isthmus.

Lemnus insula, ἡ Δῆμος, cum Delo, Atheniensibus petentibus datur a senatu Romano. xxx. 18.

ET GEOGRAPHICUS.

Æthalia etiam nominantur. xxxiv. 11, 4.

Lentulus, *Λέντολος* et *Λένταυλος*. xviii. 31, 1.

C. *Cornelius* Lentulus, legatus Romanorum ad Ptolemæum juniorem Cyrenen. xxxii. 1, 4.

L. Lentulus, legatus ad res Græciæ et Asiæ inspiciendas. xxxi. 23, 9.

P. *Cornelius* Lentulus, unus ex decem legatis T. Quintio a senatu missis post bellum Philippicum; navigat in Asiam, et Barygia urbem liberat. xviii. 31, 1. revertitur Selymbriam in Thraciam, et inde Lysimachiam abit ad colloquium cum Antiocho. xviii. 33, 1 *sq. coll.* 32, 3.

P. *Cornelius* Lentulus, frater Servii. xxvii. 2, 12. legatus Roman. ad Attalum et Prusiam. xxxii. 26, 1. xxxiii. 1, 1.

Servius *Cornelius* Lentulus, Chalcidi præficitur a Q. Marcio legato Romanor. xxvii. 2, 8.

Leo. *vide* Leon, et Leones.

Leocritus, ad devastandam Galatiam mittitur a Pharnace. xxv. 4, 1 et 6.

Leon, præfectus equitatus Macedonici in prælio ad Cynoscephalas. xviii. 5, 2.

Leon, dux copiarum ab Eumene auxilio missarum Cydoniatis Cretensibus adv. Gortynios. xxviii. 13, 2 *sq.*

Leones nonnisi senio confecti invadunt homines; capti e cruce suspenduntur. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 11. leonum multitudo in Africa. xii. 3, 5.

leonem, qui Persarum regis equum invaserat, occidit homo Persa, cui rex omnem regionem dono dat, quæ Cappadocia inde denominata est. *Fragm. hist.* 10.

Leonidas, *Λεωνίδης*, ad mortem voluntariam proficiscitur. ix. 38, 3.

Leonidas, *secundus ejus nominis*, *Λεωνίδης*, socer Cleombroti, regno Spartæ excidit. iv. 35, 11.

Leontini, Leontinorum oppidum, Leontium, in Sicilia, *ἡ τῶν Λεοντίνων πόλις*, ubi occisus est Hieronymus rex Syracusanorum. Situs et partes urbis. vii. 6.

Leontium, *Λεόντιον*, urbs Achaïæ, ex xii primum olim fœderatis. ii. 41, 8. cum præda e Pharæensium agro facta, Leontium se recipit Euripidas Ætolus, dux Eleorum. v. 94, 5.

Civis Leontesius vel Leontensis, *Λεοντήσιος*. xxvi. 1, 8.

Leontius, comes Philippi regis, cetratorum præfectus relinquitur ex testamento Antigoni, tutoris Philippi. iv. 87, 8. v. 27, 4. totus est in potestate Apellis, qui ad se omnem potestatem trahere molitur. iv. 87, 9. Leontii et Apellis ma-

ias artes intelligit Philippus. v. 1, 6. Leontius conjurat cum Apelle et Megalea, de impediendis consiliis regis. v. 2, 8.

Per Leontii perfidiam Palus oppidum Cephalleniae, muro jam subruto, non capitur. v. 4. et 100, 7. consilium Philippi Thermum pergendi impedire conatur Leontius. v. 7. rebus lætis Philippi dolet Leontius cum Megalea. v. 14, 11. post cœnam Aratum in via publica lapidibus incessit, mox vero e tumultu se subducit. v. 15. deprehenso Megalea, cum regem minus terrere non posset Leontius, sponsorem se dat pro multa Megaleæ dicta. 16. Argis cædem patraverat post discessum Antigoni. 16, 6.

seditionem militum concitat adv. Philippum, et Appellem advocat. v. 93 *seq.* postquam Megaleas aufugit, sponsor ejus Leontius in vincula conjicitur, moxque necatur jussu Philippi. 27. merito. v. 100, 7.

Leontius, præfectus præsidii Ægyptiaci Seleuciæ, coactus proditione minorum ducum, urbem Antiocho M. tradit. v. 60, 9 *sq.*

Lepidus; *vide* Æmilius.

Leporis et cuniculi differentia. xii. 3.

Lepreum, *Λίπρεον*, oppidum Triphyliae in Peloponneso. iv. 77, 9.

Cives Lepreatæ, *Λίπρεῖται*, excedere coacto præsidio Eleorum et Ætolorum, Philippo urbem tradunt. iv. 79, 2. 80 *toto.*

Leptines, Syracusanus, socer Hieronymi. i. 9, 2 *sq.*

Leptines, *ἀντόχης* Cn. Octavii legati Rom. in Syria. xxxii. 4 *extr.* homo fanaticus, Romam missus a Demetrio soterem, remissus a senatu. 6 *seq.*

Leptis, opp. Libyæ, ubi pugnat Matho, dux rebellium, cum Amilcare. i. 87, 7.

Lergetæ, *Λεργεῖται*, ex codicum nostrorum scriptura iii. 33, 15. ubi ex Livio Ilergetes scripsimus.

Leucæ, *Λεύκαι*, oppidum Peloponnesi, ditionis Argivorum, ad sinum Argolicum inter Prasias et Cyphanta portum; Argivis eripitur a Spartanis. iv. 36, 5. Confer Prasias et Cyphanta.

Leucæ, *Λεύκαι*, locus Laconicæ, inter Acrias et Boearum agrum, ad oram sinus Laconici. v. 19, 8. Hunc locum Strabo, lib. VIII. p. 363. inter vicum vel oppidulum, cui Helos nomen et inter Cyparissiam ponit, his ue verbis designat: ἔστι δὲ καὶ τιδίον καλούμενον Λεύκη. Confer Liv. XXXV. 27. et Polyb. v. 19, 7.

Leucas vel Leucadia, peninsula cum urbe cognomine, Acarnaniæ contigua, et ab

- ea nonnisi Diorycto separata, id est canali manu facto *vide* Dioryctus.
- Leucadem ex Caphallenia navigat Philippus; inde in Ambracicum sinum. v. 5, 11 *sq.* eodem redit. v. 16, 5. et inde Corinthum repetit. 17, 8. *Adde* xxii. 9, 19.
- Sceerdilædi lembi Leucadem adpellunt, et ibi piraticam exercent. v. 95, 1 *sqq.* 101, 1. 108, 1.
- Philippus ibi cum classe stans, Romanam classem observat. v. 109, 9.
- Leucadem sibi a Romanis, post bellum Philippicum, postulant Ætoli. xviii. 30, 8.
- Leuctra, τὰ Λεύκτρα, oppidum Laconia.
- Leuctrica pugna, ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη. i. 6, 1. Post Leuctricam pugnam contentionum suarum arbitrium Thebani et Spartani Achæis permittunt. ii. 39, 8. a Lycurgo usque ad Leuctricam pugnam pulcherrima repub. usi sunt Lacedæmonii. iv. 81, 12. Leuctricis temporibus, ἐν τοῖς Λευκτρικοῖς καιροῖς, summam gloriam et potentiam adepti sunt Bæoti. xx. 4, 2.
- paulo ante Leuctricam pugnam, πρὸ τῶν Λευκτρικῶν, mari hausta est Helice, urbs Achaia. ii. 41, 7.
- ad Leuctrica tempora postquam in historia sua pervenit Theopompus, subito abruptit filum, et ad res Philippi transsilit. viii. 13, 3.
- Lex apud Romanos servum necat fugitivum. i. 69, 5.
- lex de dividendis agris, a C. Flaminio lata, magnorum caussa malorum. ii. 21, 7 *sq.*
- legum sancendarum apud Romanos arbiter erat Populus. vi. 14, 10. 16, 3.
- Lycurgi, Zaleuci leges. *Vide* Lycurgus, Zaleucus.
- Liba vel Libba, ἡ Λίβα vel Λίββα, urbs Mesopotamiae ad Tigrim; *forte eadem cum Lambana vel Labbanu.* v. 51, 2.
- Libanus mons, ὁ Λίβανος. Marsyas campus, inter Libani et Antilibani radices. v. 45, 9. in Libani et Antilibani confinibus oritur Orontes, per Amyces Campum Antiochiam fluens. v. 59, 10.
- Libani montis radices oram maritimam Phoeniciæ, circa Platanum et Porphyreonem, in angustum spatium cogunt. v. 69, 1 *sqq.* coll. 68, 6.
- Libera civitas; *vide* Civitas, et Democrazia.
- Liberalia, ab Arcadibus solennibus ludis celebrata, Διονυσιακοῖς ἀγληταῖς. iv. 20, 9.
- Liberi patris theatrum, τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, theatrum ludis scenicis agendis
- Alexandriae. xv. 30, 4. *Conf.* Theatrum.
- Liberi, pignus fidei. viii. 2, 3.
- pro liberis et patria pugnantes Romani, iræ modum ponere nesciunt. vi. 52, 7.
- Libertas et juris æquabilitas nulla usquam magis perfecta quam in Achæorum republica. ii. 38, 6.
- de Libertate cogitare non possunt quibus Pax sine exceptione summum bonum videtur. iv. 31, 4.
- libertas ex. Lycurgi legibus diutius Lacedæmonia, quam ulli alii populo, conservata est. vi. 10, 11.
- Liberti habitu incedens Prusias, libertum populi Romani se esse profitetur. xxx. 16.
- Libicii; *vide* Lebecii.
- Libra Romana. Talentum optimi argenti Attici non minus 50 libris Romanis pendit. xxii. 26, 19.
- Libri multi uno filo contexti, faciliores sunt lectu, quam qui separatim res eadem persequuntur. iii. 32, 2.
- e Libris commodius et minori periculo discitur, quam proprio u u rerum. xii. 27, 4 *sqq.*
- Liburnus mons, τὸ Λίβυρον. iii. 100, 2. *Fortasse mendosa scriptura, pro τὸ Τάβυρον, Taburnus mons.*
- Libya. *Vide* Africa. Libycum bellum; *vide* Africum bellum.
- Libyna, Λιβύνη. Sic vulgo legebatur xxxi. 25, 8. et 26, 3. *mendose, ut putavi, pro* Libya, Λιβύη. *Pariter* Libynes, Λίβυες, *vulgo* xxxi. 26, 9 et 11. *pro* Libyes, Λίβυες.
- Libyphoenices, Λιβυφοίνικες, in præsidiis Pœnorum in Hispania. iii. 33, 15.
- L. Licinius Lucullus, Cos. cum A. Postumio. xxxv. 3, 7.
- P. Licinius C. assus Cos. prælio victus a Perseo, pacem petenti hosti negat, nisi penitus se in potestatem tradat Romanorum. xxvii. 8. princeps legatorum ad Gallogræcos. xxx. 3, 7.
- Ligeris amnis, ὁ Λείγηρ; super eum est Corbilo emporium. xxxiv. 10, 6.
- Ligures. Λιγυστινοί; et Λίγυες xxxiv. 10, 18. habitant utrumque latus Apennini montis in superiori Italia. ii. 16, 1. eorum fines. *ibid.* mercenarii Pœnorum. i. 17, 4. 67, 7. iii. 33, 16. Ligures contra Magonem pugnantes, *nescio ubi. Fragm. hist.* 31.
- Ligures bello vexant Massilienses. xxxiii. 4. populi Ligures, Oxybii et Deciatæ, legatos violant Romanorum; bello eos domat Q. Opimius consul. xxxiii. 7 *seq.*
- Liguria, ἡ Λιγυστική et ἡ Λιγυστινή. ii. 31, 4. iii. 41, 4. vii. 9, 6 *sq.*

Ligusticum scutum, *Λιγυστινὴ βύρσα*. xxix. 6, 1.

Algyrgus mons, mendosa scriptura, pro Olygyrtus vel Olygyrtus. iv. 70, 1.

Lilybæum, τὸ Λιλύβαιον, promontorium Siciliæ, ad oceanum hibernum, dividens mare Africum a Sardoo. i. 42, 6.

Lilybæum, τὸ Λιλύβαιον, urbs et portus Siciliæ, in potestate Pœnorum. i. 25, 9. 42, 7. pertinaci studio et labore frustra obsidetur oppugnaturque a Romanis. i. 41—48. et 53 seq. 55, 3 seq. Lilybæo præfectus Himilco. i. 42, 12. 53, 5.

ad Lilybæum classis Romana, in ancora stans, partim capitur, partim crematur. i. 53. Lilybæum navigans L. Junius, omnem classem naufragio amittit. 54. Finito primo bello Punico, reliquas suas copias Lilybæum contrahunt Pœni, et inde in Africam trajiciunt. i. 66, 1.

Lilybæi magnos adparatus ad secundum bellum Punicum in Africam transferendum facit Ti. Sempronius. iii. 41, 3. 61, 8 seq. Lilybæi classem Romanam in statione locat Cn. Servilius. iii. 96, 13. v. 109, 6. ea classis in Italiam reducitur. iii. 106, 7. de eadem classe decem naves Rhegium missæ, Scerdilædæ succursuræ, Panicum pavorem incutiunt Philippo. v. 110, 2 seq. et vs. 9.

Lilybæum Pœni, tertio Punico bello, obsides mittunt Romanis. xxxvi. 2, 6. 3, 6 seqq.

Lilybætanus ager, ἡ Λιλυβαιῆτις χώρα. i. 39, 12.

Limax, vi interioris mechanismi gradiens et salivam exspuens, producitur in theatro Athenis. xii. 13, 11.

Linnæa, Λιμναία, urbs Acarnaniæ cum portu, in sinu Ambracico. v. 5, 14. 6, 5. 14, 2.

Limnæus, Asiæ dynasta, dona mittit Rhodiis. v. 90, 1.

Limnæus, Philippi legatus de pace ad T. Quintium. xviii. 17, 4.

Limnæus, Polemocratis filius, obses a Perseo mittitur Genthio. xxix. 3, 6.

Limopsoros, ὁ λεγόμενος λιμόψωρος, morbus castrensis, quasi dicas scabiem e fame ortam. iii. 87, 2.

Lingones, populus Gallicus, cis Padum habitans, ad Adriaticum mare, ab oriente Boiorum, supra Senones. ii. 17, 7. *Λίγγωνες* cum Cluvero scripsi, cum mendose vulgo legeretur *Αἴγωνες*, Ægones.

Lingua; vide Latina lingua.

linguarum varietas tumultum excitat in Pœnorum exercitu. i. 67, 3 seqq. ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι &c. in exercitu Hannibalis. xv. 12, 9.

Lanteum sublatum, pugna inchoandæ signum in exercitu Antigoni. ii. 68, 10.

Lintres ex una arbore in Rhodano, λιντὴν ξύλα σλαῖα. iii. 42, 9. eis levem armaturam trans fluvium trajicit Hannibal. 43, 2.

Lipara urbs, ejusdem cum insula nominis, ἡ Λιπάρα, ἡ τῶν Λισσαρῶν πόλις, εἰ Λισσαρῶν. Oppugnatur a Romanis. i. 24, 13. capitur. 39, 13. ad eam capitur Cn. Cornelius consul. i. 21, 5 seqq.

Liparæ insulæ, αἱ Λισσαρῆαι καλούμεναι νῆσοι, eadem quæ *Ætolia et Vulcania*, quarum una est *Lipara*. i. 25, 4. Pugna navalis ibi commissa. i. 25.

Liparæ, αἱ Λιπάρες. xxxiv. 11, 19.

Lissus, Λίσσος. iii. 16, 3. urbs Illyriæ; de ejus situ et arce, Acrolisso, vide viii. 15, 3 seqq.

ultra Lissum pluribus quam duobus lembis navigare vetantur Illyrii ex fœdere cum Romanis. ii. 12, 3. contra illud fœdus facit Demetrius Pharius cum Scerdilæda. iii. 16, 13. iv. 16, 6.

Lissum et Acrolissum capit Philippus. viii. 15 seqq. Lissi versatur Genibius, rex Illyriæ. xxviii. 8, 4.

Lissios vulgo perperam et invitis libris ediderant xxxii. 18, 1. pro Issiis.

Lissus, Λίσσος, Siciliæ fluvius, Leontinos præterfluens. vii. 6, 5.

Literæ; vide Epistola.

Literæ Alphabeti in quinque tabellas relatæ, in usum signorum facibus dandorum. x. 45 seqq.

C. Livius, Tarenti præfectus, sua incuria et luxuria commisit, ut urbs Hannibali proderetur. viii. 27, 7 et 11. 29, 1 seqq. in arcem evadit. 32, 6.

C. Livius Salinator, vincit classem Antiochi. xxi. 1, 1. legatus ad Prusiam mittitur. xxi. 9, 12.

M. Livius Salinator Cos. cum Claudio Nerone Asdrubalem, fratrem Hannibalis, acie vincit. xi. 1 et 3.

Lixus, Afriæ fluvius. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num. 7.*

Lochagus nomen pr. viri Ætoli Romanum abducti. xxvii. 13, 14.

Locri vel Locrenses, (cogn. *Epizephyrii*) civitas Magnæ Græciæ. x. 1, 4. εἰ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροί. xii. 10, 5. 11, 2 et 7. Locri Siculos, inferiori Italiam incolentes, sedibus ejecerunt; xii. 5, 10. doloso fœdere cum eis facto. xii. 6.

Romanis naves commodato præbent, primum in Siciliam trajicientibus. i. 20, 14. Locrorum agrum populatur Amilcar Barca. i. 56, 3.

de Locris bene meritus est Polybius. xii. 5, 1 seqq. eorum origo. xii. 5, 4 seqq. nobilitas apud eos a feminis derivatur;

- centum familiæ; virgines quotannis illum misisse; Phialephori; &c. *ibid.* de Locrensi origine sententiam Aristotelis temere insectatus est Timæus. xii. 8 *seqq.* Servos alere non licuisse Locria, contendit Timæus. xii. 6, 7 *sq.*
- Leges Locrensiū, auctore Zaleuco. xii. 16.
- Locri Græciam habitantes, *οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα Λοκροί*. xii. 10, 9. duplices. xii. 11, 2 *sq.* 12, 5.
- Locri tuti non sunt quamdiu Philippus Chalcidem tenet. xvii. 11, 6 liberi renunciatur ex SC. Romanorum. xviii. 29, 5. ita tamen, ut Ætolorum concilio sint attributi. 30, 9.
- regio Locris, ἡ Λοκρίς. Ex ea Philippus deducere præsidia jubetur a T. Quintio. xvii. 10, 4.
- Logbasis, Selgensis, patriam Achæo prodit. v. 74 *seq.* deprehensus occiditur. 76. hospes fuerat Antiochi illius qui in Thracia est mortuus; et educaverat Laodicea, Achæi uxorem 74, 4 *sq.*
- Loius fluvius; mendosa olim scriptura. *vide* Aous.
- Longanus, fluvius Siciliæ, per Mylæum campum decurrens; ὁ Λογγανὸς καλούμενος ποταμός. i. 9, 7. ὁ Λοιτανὸς apud Diodorum, mendose, ut videtur.
- Lorgitæ, mendosa olim scriptura, pro Lergetes vel Ilergetes. iii. 33, 15.
- Lorica peditum Romanor. vi. 23, 15. Equites olim loricas non habuerant. 25, 3 *sq.*
- Lotophagorum insula, Meninx. i. 39, 2. xxxiv. 3, 12.
- Lotus arbor, et ejus fructus. xii. 2.
- Lous fluv. mendosa olim scriptura xxvii. 14, 3. *pro* Aous.
- Lucani, Λευκανοί, oram inferioris Italiæ incolentes. x. 1, 3. socii Romanor. ii. 24, 12.
- Luceria, Λουκερία, Romanorum colonia in Daunia. iii. 88, 5. ejus agrum populatur Hannibal. *ibid.* abest xxv. M. P. a Gerunio. iii. 100, 1 et 3.
- Lucius; *vide* Æmilius, Cæcilius, Cornelius, Tarquinius, Valerius &c.
- Lucius nescio quis cum Lapatenis de deditione agit. *Fragm. hist.* 26.
- Lucius, nescio quis, Romanus, imprudens, receptum sibi nullum reliquum fecit. *Fragm. gramm.* 14.
- C. Lucretius, prætor, cum classe stans ad Cephalleniam, naves petit a Rhodiis, quas illi mittunt Chalcidem, quo et ipse venerat. xxvii. 6, 1 et 13 *sqq.*
- Sp. Lucretius, legatus Romanus cum Cn. Octavio ad res Syriæ et aliorum regum inspicendas. xxxi. 12, 9. in Cappadociam venit. 13, 4 *sqq.*
- Lueri cupiditas in bello magnorum causa malorum. x. 17, 2 *sqq.*
- Lucullus, Λούκλλος. *Vide* Licinius.
- Ludi; *vide* Olympia ludicra; Nemea; Isthmia.
- Ludi Circenses L. Anicii. xxx. 13. ludi a L. Æmilio Paulo in Macedonia celebrati. xxxi. 3, 1. ab Antiocho Epiphane, ad Daphnen. xxxi. 4. *Confer* *max* Ludicra.
- Ludicra puerilia, et ludicra virorum, quotannis celebrata apud Arcades. iv. 20, 9. Ludicrum solenne Minervæ celebravit Attalus. iv. 49, 3.
- Lunæ defectus Gallis, qui cum Attalo erant, loco ostenti. v. 78, 1 *sq.* lunæ defectu territus Nicias ad Syracusas, inceptum omittit. ix. 19, 1 *sqq.* Lunæ defectus, Persei regno interitum significat. xxix. 6, 8 *sq.*
- Lupus ex homine, ut est in fabula Arcadica. vii. 13, 7.
- Luporum ritu vivit Philippus in Caria. xvi. 24, 4.
- Lusi vel Lusa, οἱ Λουσοί, vel τὰ Λοῦσα, (Lussi *Casaub. invitis MStis*) oppidum Arcadiæ, inter Cynætham et Clitorem; ibi lucus et fanum Dianæ, direptum ab Ætolis. iv. 18, 9 *sqq.* 19, 4. 25, 4. ix. 34, 9.
- Lusiatæ, οἱ Λουσιᾶται, partem sacrorum vasorum dant Ætolis. iv. 18, 11.
- Lusitania, ἡ Λυσιτανὴ et Λυσιτανία. In ea moratur Asdrubal Gisconis fil. circa Tagi ostium. x. 7, 5. ejus ubertas. xxxiv. 3, 4 *sqq.* ibi thynnorum copia, glande vescentium. 8, 1 *sqq.*
- in Lusitanos, Λυσιτανούς, expeditionem suscipit M. Marcellus, et urbem Nercobricam capit. xxxv. 2, 2. *Conf. Fragm. histor.* 27.
- Lusius, ὁ Λούσιος, rivus Megalopolitidis Arcadiæ, influit in Alpheum haud procul Lycoa oppido. xvi. 17, 7.
- Lussi; *vide* Lusi.
- Lustratio exercitus Macedonici. *Spicileg. ex lib.* xxiv. num. 1. exercitus Romani. xxii. 24, 9.
- lustrationem urbis suæ instituunt Mantinenses post transitum legatorum Cynæthensium. iv. 21, 9.
- Lustrum, Φωλεύς. Locus sic dictus (*ut videtur*) Megalopoli. ii. 55, 5.
- C. Lutatius (*Catulus*) Cos. cum classe in Siciliam abijt, et Drepana urbem oppugnat. i. 59. ad Ægusam ins. cum classe Romana adgreditur Punicam, commeatu onustam Erycem devehendo, duce Hannone. i. 60. victor, 50 naves hostium demergit, 70 capit. i. 61. Pacem facit cum Pœnis, duce Amilcare. i. 62. iii. 21, 2 *sqq.* 29, 3. 30, 3.

C. Lutatius, vir consularis, (*superioris plin.* Cos. A. U. 634.) triumvir dividendis agris, prehenditur et captivus tenetur a Gallis Boiis. iii. 40, 9.

Luxus, statum resp. in deterius mutat. vi. 57, 8 *sqq.* de peregrino luxu Romam introducto queritur Cato. xxxi. 24. cum fugit Scipio Æmilianus. xxxii. 11, 3 *sqq.*

Lycæus Jupiter; *vide* Jupiter.

Lycæonia, ἡ Λυκαονία. In ea seditionem movet exercitus Achæi, contra Syriam proficiscentia. v. 57, 6.

Lycæoniam a Romanis post bellum Antiochicum Eumeni dari, consentiunt Rhodii. xx. i. 5, 14. et datur ei. xxii. 27, 10.

Lycæstium, τὸ καλούμενον Λυκάστιον, regio (*ut videtur, non urbs*) Crætæ, Cnossii ademta a Gortyniis, et Raucis attributa. xxiii. 15, 1.

Lychnidium, Λυχνίδιον, urbs Illyrici, per quam transit via Ignatia. xxxiv. 12, 7. *Nescio an eadem cum Lychnide. Conf.* xviii. 30, 12.

Lychnidius lacus, ἡ Λυχνιδία λίμνη, in Illyria; circa eum sunt civitates Enchelanes, Cerax, Sation, Boei. v. 108, 8.

Lychnis, Λυχνίς, urbs Illyriæ; (*alias Lychnidus, Λυχνιδός.*) xviii. 30, 12. *Conf.* Lychnidium.

Lycia, ἡ Λυκία. Lycia et Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis post bellum Antiochicum. xxii. 7, 7. 27, 8. xxiii. 3, 7. Sed Lycii, intercedentibus apud Romanos Iliensibus, ut socios se attributos Rhodiis, non ut subditos, autumant; inde gravis contentio. xxiii. 3. et bellum, ad quod Eumenem advocant Rhodii, qui tamen male de Rhodiis in eo bello meretur. xxv. 5, 13. *coll.* xxvii. 66.

Lycii a Rhodiis subiguntur; interim legati Lyciorum Roma redeunt, et Romanorum adveniunt legati, significantes, non pro munere, sed ut socios et amicos Rhodiis attributos fuisse Lycios. xxvi. 7. *Denique* prorsus liberi pronunciantur Lycii et Cares. xxx. 5, 12 et 16. xxxi. 7, 4.

Lyciscus, Acarnanum legatus ad Lacedæmonios pro Philippo adv. Ætolos et Romanos; ejusdem oratio. ix. 32—39.

Lycœa, ἡ Λυκία, Arcadiæ oppidum. xvi. 17, 5 et 7.

Lycophron, Rhodiorum legatus Romam adv. Lycios. xxvi. 8, 4.

Lycopolis, ἡ Λύκων πόλις, Ægypti urbs, in qua magnates rebelles obsedit Ptolemæus Epiphanes. xxiii. 16, 1.

Lycopus, Ætolorum legatus Romam, in-

terceptus ab Epirotis. xxi. 9, 11. 9, 7 *sqq.*

Lycortas, Polybii pater, xxiii. 1, 6. confirmavit et aliquantisper durare fecit Fœdus Achæicum. ii. 40, 2. proximus virtute post Philopœmenem. xxiv. 9, 2.

legatus ab Achæis mittitur ad Ptolem Epiph. cui iusjurandum fœderis daret et ab eo acciperet. xxiii. 1, 6. 7, 1 *sq.* in eo negotio levitatem committit, notatam ab Aristæno prælore. xxiii. 9.

coram Cæcilio Metello defendit ea que Spartæ gesta sunt ab Achæis, prælore Philopœmene. xxiii. 10, 8.

eodem Philopœmenis ulciscitur prætor Achæorum, et Messenios in fidem recipit. xxiv. 12. xxv. 1, 1. *Conf. Specileg. ex lib.* xxiv. num. 3.

Lycorta auctore, Spartani in societatem Achæorum recipiuntur. xxv. 1, 6 *sqq.*

rursus legatus nominatur Lycortas ad Ptolemæum Epiphanem, sed morte regis præpeditur legatio. xxv. 7. in deliberatione de Exsulibus Spartanis, non temere cedendum mandato Romanorum censet. xxvi. 1, 2 *sqq.* suspectus videtur Romanis. xxviii. 3, 7. Persæo Romanisque pariter nec opem ferendam, nec resistendum, censet. xxviii. 6, 3.

Ptolemæis auxilia mittenda censet. xxix. 8, 2. 9, 1. dux copiarum auxilium, aut saltem Ægyptiacarum, petitur a Ptolemæis. xxix. 8, 5. 10, 7.

Lycus et Lycii; *vide* Lyttus et Lyttii.

Lycurgus, Lacedæmoniorum rex et nomotheta, pulcherrimam instituit rempub. iv. 81, 12. quam e variis miscuit rerumpub. formis. vi. 3, 8. et cap. 10 *seq.* avaritia e repub. sublata, omnem simul dissensionem civium seditionemque sustulisse perhibetur. vi. 46, 6 *sq.* varia ejus instituta. vi. 48—50. Lycurgi ratio, ad Pythiæ oracula referendi sua instituta, confertur cum Scipionis Africani majoris ratione. x. 2, 8.

Lycurgus, Lacedæmoniorum tyrannus; post mortem Cleomenis, quamvis non esset ex regia stirpe, corruptione Ephorum rex est creatus, et Herculis propago declaratus. iv. 2, 9. 35, 14.

inita statim cum Ætolis societate, Argolidem incursans, plura Argivorum oppida capit, et jus prædam de Achæis capiendi edicit. iv. 36. Athenæum Megalopolitidis obsidet; iv. 37, 6. capitque. 60, 3. Chilonis vim, in domum ipsius irruentis, effugit. iv. 81, 6 *sq.*

in Messeniâ irrumpit. v. 5, 1. re infecta redit, et Tegeam urbem occupat;

* G

- sed, arce frustra obsessa, domum redit. v. 17, 1 sq. Philippo, Laconicam cum exercitu percurrenti, frustra insidiatur prope Spartam. v. 21 sqq. falso crimine apud Ephoros delatus, quasi res novas moliretur, concursu ad domum ipsius facto, in Ætoham profugit. v. 29, 8 sq.
- in patriam revocatur ab eisdem ephoris, reditque. v. 31, 1 sq. incursionem in Messeniam frustra molitur 92.
- Lycus fluvius Asiæ minoris, ὁ Λύκος, quo trajecto Attalus ex Æolide in Mysiam transiit. v. 77, 7.
- Lycus fluvius Assyriæ, in Tigrim incidens. v. 51, 4.
- Lycus fluvius Phœniciæ. Angustiae ad Lycum fluvium. v. 68, 9.
- Lycus Pharaënsis, proprætor ditionis patriæ, contra Euripidem Ætolum, ducem Eleorum, feliciter pugnat, et plures nobiles Eleos vivos capit. v. 94. Eleos ex insidiis petens cædit fugatque. v. 95, 7 sqq.
- Lycus, Rhodiorum dux, Caunios sub imperium redigit. xxx. 5, 14.
- Lydia, *Audia. Confer Sardes.* In Lydia sedem habet Achæus. v. 57, 4. Lydiæ Satrapa Zeuxis. xxi. 13, 4. Lydiam, post bellum Antiochicum, Eumeni dant Romani. xxii. 27, 9.
- Lydi, *Aυδαί*, jaculatores in acie Antiochi M. ad Raphiam. v. 79, 11. 82, 11.
- Lydiadas, Megalopolitanorum tyrannus, sponte deponit tyrannidem. ii. 44, 5. *Fulgo Lydiadas edebatur.*
- perit bello Cleomenico ii. 51, 3. opidum Aliphera Eleis tradiderat. iv. 77, 10.
- Lydiadas, Megalopolitanus, Achæorum legatus Romam. xxvi. 1, 8.
- Lydamis, nomen ab Ursino fictum. Vide xxxi. 16, 2.*
- Lyncestæ, οἱ Λυγκησταί, populus Macedoniae, per cujus fines transibat Via Ignatia. xxxiv. 12, 8.
- Lysanias, dynasta Asiaticus, munera mittit Rhodiis terræ motu adflictis. v. 90, 1.
- Lysiadas. *Vide Lydiadas.*
- Lysias, Antiochi legatus ad T. Quintium et decem legatos Romanorum. xviii. 30, 1—4. 33, 3.
- Lysias, *administrator regni Syriaci sub Antiocho Eupatore, Epiphanis filio.* Ab eo Ariarathes repetit recipitque sororis et matris ossa. xxxi. 15, 2 sqq. per legatos Romam missos excusare conatur cædem Cn. Octavii. xxxi. 19, 2.
- Lysimachia Ætoliae, ἡ Λυσιμαχία. v. 7, 7.
- Lysimachia Thraciæ, in Isthmo Chersonesi Thraciæ, Λυσιμαχία et Λισιμάχια. (*Sed in priorem scripturam fere consententer consentiunt nostri codices omnes.*)
- Cives* Lysimachenses, οἱ Λυσιμαχίται. xv. 23, 8 sq. xviii. 34, 7.
- Victo Lysimacho Thraciæ rege a Seleuco, Lysimachia belli jure cum Chersoneso et Thracia Seleuci facta est; sed eam deinde reges Ægypti sibi vindicarunt tenueruntque xviii. 34, 4 sq. v. 34, 7 sq. dein socii Ætolorum erant Lysimachenses, et prætor ab Ætolis missus residebat Lysimachia, qui publicis rebus præerat. xv. 23, 8 sq. xvii. 3, 11. coll. xv. 23, 9. tum ab Ætolorum societate, ejecto prætore Ætolo, abstracta est a Philippo, et præsidio Macedonico occupata. xv. 23, 8 sq. xvii. 3, 11. xviii. 34, 5. inde relicta a Philippo, et mox vastata ac pene deleta a Thracibus. xvii. 4, 5 sq. xviii. 34, 7. tum instaurata ab Antiocho, qui eam sibi vindicavit ut ad se ex Seleuci jure, progenitoris sui, pertinentem. xviii. 34, 3 sqq. xxi. 12, 7.
- Lysimachia cum Antiocho congregiuntur legati Romani. xviii. 33 seq. Post bellum Antiochicum, Lysimachia Eumeni datur a Romanis. xxii. 5, 14 sq. 27, 9.
- Lysimachus, rex Thraciæ, mortuus circa Olymp. cxxiv. *lib. ii. c. 41, 2. 71, 5 sq.* Lysimachus, Cassander et Seleucus, victo Antigono, Syriam universam Seleuci esse decreverunt. v. 67, 8. bello victus est a Seleuco, Syriæ rege; quare totum ejus regnum ad Seleucum et ejus successores pertinere contendit Antiochus Magnus. xviii. 34, 4.
- pater fuit Arsinoës, uxoris Ptolemæi Philadelphii. xv. 25, 2. incaute se gessit in expeditione adv. Dromichæten, Odrysarum Thracum regem. *Fragm. gramm.* 14.
- Lysimachus, Gallus, Γαλάτης, mille Cardacibus præest in exercitu Antiochi. v. 79, 11.
- Lysimachus, filius Ptolemæi Philadelphii, nepos Lysimachi Thraciæ regis ex Arsinoë, necatur. xv. 25, 2.
- Lysimachus, tibicen. xxx. 13, 3.
- Lysinoë, Λυσινών, Pisidiæ oppidum, fidei Cn. Manlii se tradit. xxii. 19, 2.
- Lysis, οἱ περὶ Λύσιν, (*sic MSti*) legatus Romam, nomine veterum exsulum Lacedæmoniorum. xxiv. 4, 2. cf. xxv. 2, 5.
- Lyttus, Λύττος; (Lyctus, Λύκτος, xxiv. 53, 3. 54, 6.) urbs Cretæ.
- Lyttii, Λύττιοι, et Lyctii, Λύκτιοι, xxiii. 15, 1.

Lyttus, colonia Lacedæmoniorum, et cognata Atheniensium. iv. 54, 6. cum Lyttiis bellum gerunt Cnossii, Gortynii et alii Cretæ populi. iv. 53. Lyttus, dum in expeditione absunt cives, capitur et incenditur a Cnossiiis. 54. Lyttiis, cives haud dubie optimi omnium Cretensium. 54, 6.

Gortynii Diatonium, Cnossia ademtum, Lyttiis contribuant. xxiii. 15, 1.

M.

Macar vel Macara fluvius. *Vide* Bacara. Maccæi, Μακκαῖοι, Africæ populus, præsidio relictus in Hispania ab Hannibale. *Forte* Vaccenses, Βακκαῖοι. iii. 33, 15. Macedones, Macedonia. (*Perperam passim codices nostri Λακκιδαιμονία h. bent, pro Μακιδονία. Vide* Lacedæmon.)

Macedonum imperium cum Imperio Romano collatum. i. 9, 4 sqq. Macedonia reges dissolvunt antiquum fœdus Achaicum. ii. 40, 5. 41, 9 sq. iv. 1, 5. in Macedonici regni eversione desinit principalis pars historiæ Polybianæ. iii. 1, 9. iii. 3, 8. Macedonia partes nonnullas incurrit Scerdilædas. v. 108, 2. Macedonia accollæ omnes Romam legatos mittunt, accusantes Philippum. xxiv. 1, 3 et 8 sqq. Macedones omnes Italia pelluntur. xxvii. 7.

Macedones milites, firmi fortesque in acie; ad insidias, ad nocturnas invasiones, et ad res per dolum gerendas, minus habiles. iv. 8, 11. ad omnia bellumunia terra et mari obeunda idonei, et laboris patientissimi. v. 2, 4 sq. cf. iii. 6, 12. sarissas in altum erigunt, in signum deditionis. xviii. 9, 10. Macedonum militia, armatura, acies et pugna, cum Romanorum more collata. xviii. 11—15. Macedonici exercitus illustratio, *Spicileg. ex lib. xxiv. Conf.* Phalanx.

Macedones, imperiis regum et regionum ministrorum obnoxii. iv. 76, 2. habent tamen aliquam potestatem libere loquendi cum suis regibus. v. 27, 6. Macedones Græcis civitatibus, inde a Philippi Amynthæ filii temporibus, causam fuisse servitutis, *cont. ndit* Chlæneas Ætolus, in oratione ad Lacedæmonios. ix. 28 seqq. eorumdem Macedonum laudes et in Græcos beneficia prædicat Lyciscus Acarnan. ix. 32 seqq. Macedones Græcis pro munimento sunt adv. barbaros. ix. 35, 2 sqq. Macedonum reges venationi plurimum studuerunt.

xxxii. 15, 3. *Adde* *Frugm. histor.* 29—30 et *Frugm. gramm.* 54.

Macella, ἡ Μάκελλα, Siciliæ oppidum, vi expugnatur a C. Duillio. i. 24, 2.

Machanidas, Lacedæmoniorum tyrannus, Argivorum finibus imminet. x. 41, 2. pugna ad Mantineam victus a Philopar-mene; xi. 11—15. xiii. 6, 1. ab eodem occiditur. xi. 17 sqq.

Machatas, Μαχάτας, Ætolorum legatus Lacedæmonem, Lacedæmonios ad societatem publice cum Ætoliis ineundam et ad bellum cum Achæis hortatus, primum re infecta redit; iv. 34. mox reversus, rem conficit. 36, 1 sqq. et Eleis idem persuadet. 36, 6.

Machatas, Epirota, filius Charopis. xxvii. 13, 3.

Machatas, Epirota, pater Charopis. *ibid.*

Machinæ Romanæ crematæ a Pænis ad Lilybæum. i. 48.

Archimedis machinæ. viii. 7 seqq.

Adde Corvus, Sambuca, et simil.

Macii, mendosa scriptura iii. 33, 15.

Vide Maccæi, et Vaccenses, et Βακκαῖοι.

Macra; *vide* Macar, et Bacara.

Mæander fluvius, Μαίανδρος. Lycia et Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis. xxii. 7, 7. 27, 8. xxiii. 3, 7.

Mæander Alexandriæ. xv. 30, 6.

Mædi, Μαιδοί, Thracicus populus, Macedonia imminens. x. 41, 4.

Mæoticus lacus, Mæotis palus, ἡ Μαῖωτις λίμνη. iv. 39. olim mare, nunc lacus vadosus, cujus aqua dulcis. 40, 8 sq. olim prorsus complebatur terra adgesta, 40, 4.

latus Mediæ septemtrionale imminet eis partibus Ponti, quæ ad Mæotidem pertinent. v. 44, 10.

Maga, filius Ptolemæi Evergetæ, et Berenicæ, Magæ filia, frater Ptolemæi Philopatoris, a fratre regnum suscipiente occisus opera Sosibii. v. 34, 1. 36, 1. xv. 25, 2.

Maga, pater Berenicæ, uxoris Ptolemæi Evergetæ. xv. 25, 2.

Magi, summo in honore habiti apud suos. xxxiv. 2, 7.

Magilus, regulus, ex Gallia Cisalpina Hannibalem convenit ad Rhodanum. iii. 44.

Magister equitum, dictatori adjunctus pari dignitate. iii. 87, 9.

Magistratus Romæ omnes Consulibus obnoxii sunt, exceptis tribunis plebis. vi. 12, 2. urbanum magistratum capiendi nemini jus est priusquam dena stipendia emerita habeat. vi. 19, 4.

Magistratus variorum populorum.

INDEX HISTORICUS

- Vide* Adiganes; Bæotarcha; Cosmopolis, Cosmus; Demiurgi; Hieronemion; Polemarchi; Prytanes.
- Magna Græcia, in Italia. ii. 39, 1. variae ejus civitates. x. 1, 4. tumultus in ea, ob incensa Pythagoreorum collegia. ii. 39, 1. Tota fere illa Italiæ ora (*παράλια κορρεΐ, pro mendose πάλαια*) Hannibali se tradit post Cannensem pugnam. iii. 118, 1.
- Magnesia, regio Thessaliæ, ἡ Μαγνησία; ei imminent Thebæ Phthiæ. v. 99, 3. et Demetrias. xvii. 11, 7.
- Incolæ* Magnetes, Μαγνητις, liberati a Romanis. xviii. 29, 5. 30, 6.
- Magnesia, urbs Ioniæ ad Mæandrum; ejus cives, pariter Magnetes, Μαγνητις, commeatus et præsertim ficus suppeditant Philippo in Caria versanti, qui eis dein Myuntem urbem donavit. xv. 25, 6 et 8.
- Magnes, Μαγνης, Eurylochus, dux Ptolemæi. v. 65, 2. ex Magnesia Ioniæ, quæ olim sub regum Ægypti fuerat potestate.
- Magni Campi, τὰ Μεγάλα πεδία, in Africa, ubi Pænos acie vicit Scipio major. xiv. 7 *extr. et seq.* in ea quintis castris cum exercitu pervenit Scipio. 8, 2.
- Magnitudo urbium et castrorum ex solo circuitu æstimari non potest. ix. 21.
- Magnus, Μέγας, cognomen Scipionis Africani superioris. *Vide* P. Cornelius Scipio Afric. major.
- Magnus Catabathmus; *vide* Catabathmus.
- Mago, frater Hannibalis, juvenis strenuus, interest concilio et pugnae ad Trebiam. iii. 71, 5 *sq.* agmen claudit in itinere per paludes Etruriæ. 79, 4. mediæ aciei cum Hannibale præest in pugna Cannensi. 114, 7.
- res in Hispania administrat post Asdrubalem. ix. 22, 2. *Conf. Adnot. ad Appiani histor. Annibalicam cap. 20.* in Coniis (*vel* Cuneis) cum exercitu versatur ultra Herculis columnas. x. 7, 5. 38, 10. Hasdrubali, Gisconis filio, junctus in castris ad Ilipam, Scipionem castra ponentem adgressus cum Masinissa, repellitur. xi. 21.
- Nescio an hic sit* Mago, contra quem Ligures pugnasse legimus in *Fragm. hist.* 31.
- Mago, qui commemoratur in formula Fæderis Hannibalis cum Philippo, vii. 9, 1. *videri poterat esse idem frater Hannibalis, de quo modo dictum. Sed ex Liv. XXIII. 11 seq. et XXIII.*
32. *coll. cum 34. intelligi par est, fuisse alium. (conf. Adnot. ad Appiani Annibal. cap. 20.) Fuerit igitur fortasse Mago is qui Samnis est cognominatus, ix. 25, 1.*
- Mago, cognomine Samnis, Μάγων ὁ Σαυνίτης. ix. 25, 4. res in Bruttis administravit. ix. 25, 1. Hannibalis amicus, *ibid.* et dignitate ei fere æqualis, sed æmulus ob avaritiam. *ibid. vs. 4 sqq.*
- Idem videtur esse qui commemoratur in formula Fæderis Philippi cum Pænis, vii. 9, 1. Conf. ix. 25, 1. Adde mox Mago Bruttius.*
- Mago, præfectus Novæ Carthagini. x. 12, 2 *sqq.* capta a Scipione urbe, arcem eidem tradit. 15, 7. captivus Romanus ducitur. x. 18, 1 *sq.* 19, 8.
- Mago, legatus Pænorum, Romam missus initio tertii belli Punici. xxxvi. 1, 8. *An idem qui Bruttius cognominatus est? de quo mox. vide xxxvi. 3, 1.*
- Mago Bruttius, prudentem orationem habet in senatu Carthaginiensi. xxxvi. 3. *Nescio an idem cum præcedenti. Eundem hunc putavit esse Reiskius cum eo quem res Pænorum in Bruttis administrasse legimus ix. 25, 1. (vide supra, Mago Samnis;) sed vetare videtur ratio temporis, et poterit intelligi illius filius.*
- Magus, rex Persarum, a septem Persis occisus. v. 43, 2.
- Maharbal, Μαάρεβας, dux Hispanorum et hastatorum in exercitu Hannibalis, in deditionem accipit 6000 Romanos post pugnam ad Trasimenum lacum. iii. 84. sed fuisse rem in potestate Maharbalis negat Hannibal. 85, 2.
- Maharbal 4000 equites C. Centenii partim interficit, partim vivos capit. iii. 86.
- Majorum præclare facta tueri, vetus proverbium. xv. 4, 11. Majorum imagines. vi. 53, 4 *sqq.*
- Mala majora, quæ timentur, leviorum casuum oblivionem inducunt. xxx. 5, 3.
- Malea, promontorium Laconicæ, ἡ Μάλεα et αἱ Μάλαι xxxiv. 7, 12. spatium inde ad Columnas Herculis. 4, 6. ad Istrum. 12, 11.
- Ad Maleam, piraticam exercent lembi Scerdilædi. v. 95, 4. 101, 1. naves suas tectas eo mittit Philippus, lembis per Isthmum transvectis. 101, 4. rursus circa Maleam flectit classis Philippi, 109, 5.
- Maliacus sinus, ὁ Μηλιεύς κόλπος. Ad eum sita urbs Echinus. ix. 41, 11. ad eum colloquium habet T. Quintius cum Phi-

ET GEOGRAPHICUS.

- Ippo. xvii. 1. 1. ad eundem est urbs Phalara. xx. 10, 16.
- Mamertini, Campani, mercenarii olim Agathoclis, Messanam urbem per vim et prodicionem tenuerunt. i. 7 *seqq.* de origine nominis *vide* i. 7, 8. socii et adjuutores legionis Romanæ, quæ per vim ac perfidiam Rhegium urbem sibi subiecit. i. 7, 8. iii. 26, 6.
- eis contra Syracusanos auxilium ferunt Romani. i. 10 *seqq.* haud immerito reprehendendi eo nomine. iii. 26, 6.
- Q. Mamilius Cos. cum L. Postumio Agrigentum obsidet et capit. i. 17—19.
- Mandonius, Hispaniæ regulus, frater Indibilis. x. 18, 7. ejus uxor, inter obides quos ab Hispanis exegerant Pœni, in Scipionis venit potestatem. *ibid.* Mandonius cum Indibili ad Scipiones et Romanos transit. x. 35 *seqq.* cursus a Romanis deficit. xi. 29, 2.
- Maniæ Gallorum. ii. 29, 8. 31, 5.
- Manipulus, *στῖγμα*, ordo, vexillum. vi. 24, 5. tres manipuli faciunt cohortem. xi. 23, 1. manipulatim pugnant Illyrii. ii. 3, 2. ii. 66, 5. iii. 19, 5.
- Manius. *Vide* Acilius, Curius, Octacilius, Valerius.
- Cn. Manlius Vulso Consul. Bellum gerit cum Gallogræcis, et aliis Asiæ populis qui cum Antiocho fecerant. xxii. 16—25. propemodum dolo circumvenitur a Gallis Tectosagis. xxii. 22. Ephesi cum decem legatis constituit res Asiæ. xxii. 7, 9. 25, 6 *seqq.* et *cap.* 27.
- L. Manlius Longus, *Λεύκιος Μάλιος*, Consul cum M. Regulo, post victoriam navalem in Africam adpellit. i. 26 *seqq.* cum majore parte classis domum redit. 29, 10.
- Consul iterum cum C. Atilio, i. 39, 15. oppugnat Lilybæum. 41—48.
- L. Manlius, prætor, fugatur a Boiis, et cum quarta legione in Tannetis vico includitur. iii. 40, 11 *seqq.*
- L. Manlius Vulso, frater et legatus Cnæi Consulis. xxii. 25, 7. 26, 28.
- T. Manlius Torquatus, Consul cum Q. Fulvio, Boios in deditionem accipit. ii. 31, 8.
- Mantineæ, ἡ Μαντινεία; cives Mantinenses, Μαντινῆες.
- Antiquissima et maxima urbs Arcadiæ. ii. 56, 6. Argis per Mantineam Spartam redit Cleomenes. ii. 53, 6.
- Æderata cum Achæis Mantinea, sponte deseruerat fœdus, et Ætolis primum, dein Cleomeni se tradiderat; sed quarto anno ante adventum Antigoni Dosoni in Peloponnesum per vim capta ab Arato, (iv. 8, 4.) et benigne habita
- ab Achæis, lubens volens Achæis æjungere visa est; ii. 57. et præsidium ab Achæis petentes Mantinenses obtinuerunt adv. Cleomenis et Ætolorum conatus. ii. 58, 1 *seqq.* Mox vororurum præcepta urbs est a Cleomene, ii. 46, 2. non invitis civibus, sed invitantibus regem, et præsidium Achæorum obtinentibus. ii. 58, 4 *seqq.* Inde recepta urbs ab Antigono, advocato ab Achæis. ii. 54, 11 *sq.* bona civium direpta sunt, et libera capita sub hasta vendita; 58, 12. pœna inflicta minore quam pro meritis; 58, 8 *seqq.* quam pœnam immerito et mendaciter exaggeravit Phylarchus historicus. ii. 56.
- Mantinenses lustratione purgarunt urbem suam post transitum legatorum Cynæthensium. iv. 21, 9. ad Mantineam a Philopæmene acie victus est Machanidas. xi. 11 *seqq.*
- olim Mantineam Lacedæmonii (duce Agesipolide I. rege, Pausaniæ filio) vi captam everterunt, et cives per vicos disperserunt. iv. 27, 6. *Conf. Pausan. VIII. 8. p. 614 sq.* Mantineam de improvviso capturus Epaminondas, spe excidit. ix. 8. Pugna ad Mantineam, victoria ancipiti, ob mortem Epaminondæ. iv. 33, 8.
- vetus Respublica Mantinensium. vi. 43, 1.
- Mantua, *Μάντρωα*, colonia Romanorum. xvi. 41, 2. Gentile Mantuanus, *Μαντινῆας*. *ibid.*
- Manus ferrea, machina Archimedis, qua naves Marcelli in altum erectæ subvertebantur. viii. 8.
- Manuum plurimarum opera minus efficax, quam unum præstans ingenium. i. 35, 4. viii. 5, 3.
- Marathus, *Μαράθος*, oppidum Cælesyriæ s. Phœniciæ, in finibus Arcadiorum. v. 63, 7.
- Marcellus. *Vide* M. Claudius.
- Marcus. Ancus Marcius rex Ostiam condidit. vi. 2, 9. cum eo regnum administravit L. Tarquinius Priscus. vi. 2, 14.
- C. Marcius Figulus, classi præest sub Q. Marcio Philippo. xxviii. 14, 3. 15, 10. Consul, in Illyricum mittitur. xxxii. 24, 2.
- L. Marcius, Scipionis legatus in pugna ad Ilipam in Hispania. xi. 23, 1.
- Q. Marcius Philippus, legatus populi Rom. in Macedoniam et Peloponnesum. xxiv. 4, 16. excedere tandem maritimis Thraciæ locis cogit Philippum. 6, 1. in rebus Messeniæ nihil inconsultis Romanis agi vult ab Achæis, sed nil

INDEX HISTORICUS

- efficit. xvi. 2, 12 *sq.* legationem renunciat, et Achæos accusat. xxiv. 10, 4 *sqq.*
- denuo legatus, cum A. Atilio, ad explorandum animum populorum Græciæ intuitu belli Persici. xxvii. 1 *seq.*
- Consul (*iterum*) ad bellum Persicum missus, auxilia Achæorum per Polybium legatum oblata recusat. xxviii. 10 *seq.* per Polybium vetat, ne Achæi Appio Centoni postulata auxilia mittant. 11, 7. Rhodiorum legationem accipit in urbe Heracleo Macedoniæ. cap. 14 *seq.* Achæos per literas hortatur, ut pacem inter Ptolemæos et Antiochum Epiphanem conciliare tentent. xxix. 10, 2 et 5. eidem senatus mandaverat, ut ad Ptolemæum Philomet. scriberet de bello cum Antiocho Epiph. pro Cœlesyria. xxviii. 1, 9.
- Marcus Cerynensis *vel* Carynensis, Achæus, tyrannum Buræ occidit, et Ceryneæ tyrannum abdicare tyrannidem cogit. ii. 41, 14. primus Prætor creatur Achæorum post instauratum fœdus Achaicum. 48, 2. perit in pugna navali Achæorum, Coreyræis auxilio profectorum, cum Illyriis, ad Paxos; vir de communi Achæorum optime meritis. ii. 10, 5.
- Marcus, *prænomen Romanum*. Vide M. Atilius Regulus, M. Claudius Marcellus, M. Fulvius Nobilior, *et alia nomina, quæ in Latina versione plerumque adjecimus, ubi solo prænomine usus est Polybius.*
- Marcus ille qui sit, qui xxv. 2, 7. commemoratur, non liquet.
- Alius Marcus nescio quis, bello cum Lusitanis liberatus, alio transfert bellum ubi minus fuit periculi. *Fragm. hist.* 27. Videtur autem M. Claudius Marcellus fuisse, de quo vide xxxv. 2, 1 *sq.* et cap. 3, 4.
- Mare ingredi (*id est*, armatam classem parare) primum cogitant Romani. i. 20. *conf.* Classis.
- mare nemo trajicit eo solo fine ut trajiciat. iii. 4, 10. mari simile vulgus. xi. 29, 9 *sqq.* xxii. 14, 9 *sqq.* maris imperium penes Pœnos. i. 7, 6. 16, 7. 20, 5 et 18. 39, 10.
- Mare Ægæum, Atlanticum, Etruscum &c. *vide suo loco, in Ægæum, Atlanticum &c.*
- Mare externum et magnum, ἡ ἔξω καὶ μεγάλη θάλαττα. iii. 37, 9 *sqq.* 59, 7. *idem quod* Atlanticum et Oceanus. xvi. 29, 6.
- Mare Inferum; *vide* Etruscum.
- Mare Internum, ἡ ἔσω θάλαττα. iii. 39, 2. *id est* Mediterraneum. Confer Mare Nostrum.
- Mare Magnum. iii. 37, 11. *idem quod* Externum, et Atlanticum.
- Mare mediterraneum; *vide* Mare Internum, et Mare Nostrum.
- Ejus longitudo. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 2.
- Mare nostrum, *id est* Mediterraneum, ἡ καὶ ἡμᾶς θάλαττα. iii. 37, 9 *sq.* 39, 4. xvi. 29, 6 *sqq.*
- Mare Superum; *vide* Adriaticum.
- Margarum, Μάργαρον, mendosa, ut *videtur, scriptura*; xv. 5, 14. *pro* Ναράγαρα, Naragara, quod ex Livio restitutus.
- Margites, pro indocto et imperito homine. xii. 25, 9.
- Marmora, τὴν λιθίαν, ex Hiero, Byzantiis adempto, aufert Prusias. iv. 52, 7.
- Maronea, Μαρόνεια, urbs maritima Thraciæ. *Conf.* Ænus.
- Maronitæ, Μαρωνῖται, et Ænii, alii ad Eumenis partes inclinant, alii ad Philippi. xxii. 6, 7. 13, 9.
- Thracicas civitates (*in his Maroneam et Ænum*) tributa sibi pendere cogit Philippus. xxiii. 6, 1. Exsules Maronitæ (Μαρωνῖται) de Philippo queruntur, ut exsili sui auctore. 6, 2. 11, 2. postquam Æno et Maronea deducere præsidia jussus est Philippus a senatu Romano; 11, 4. iram in Maronitas effundens rex, ingentem eadem Maroneæ edit. xxiii. 13 *seq.*
- dono sibi a Romanis Ænum et Maroneam petit Attalus; cui indulget statim senatus, sed mox, revocato promisso, liberas eas urbes pronunciat. xxx. 3.
- Marrucini, Μαῤῥουκῖνοι, populus Italiæ, socii Romanorum bello Gallico Cisalp. ii. 24, 12.
- eorum agrum, τὴν Μαῤῥουκίην, devastat Hannibal. iii. 88, 3.
- Mars. Marti succenset Jupiter apud Homerum. xii. 26, 3.
- per Martem et Quirinum jurarunt Romani in fœdere cum Pœnis. iii. 25, 6.
- Marsi, Μάρσοι, socii Romanorum. ii. 24, 12.
- Marsyas campus s. convallis; ὁ Μαρσύας αὐλῶν, inter Libani et Antilibani radices. v. 45, 8 *sqq.* 61, 7. in magnam longitudinem extenditur illa vallis, et plura in ea sunt oppida; in exitu sunt duo castella, Gerra et Brochi. v. 46, 1 *sq.*
- Martius Campus. xiii. 10, 7. *Vide* Ἀγρίον πεδίον.

ET GEOGRAPHICUS.

Massæyli; *vide* Massæyli.

Maſſat, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7.

Maſſati, populus Africæ. *ibid.*

Maſſaniſſa, Maſiniſſa; *Μαſſανίſſα*, *Μαſανίſſα*, et *Μαſſανίſſα*. iii. 5, 1. xi. 21, 1. rex Numidarum *Μαſανίſſα* in Africa. xxxvii. 3, 1. iii. 33, 15. et vii. 19, 1.

cum Numidarum auxiliis adest Asdrubali, Giſconia filio ad Hipam in Hiſp. ubi Scipionem caſtra ponentem adgreſſus cum Magone repellitur. xi. 21.

in Africa ſocius Scipionis, cum Lælio caſtra Syphacis incendit. xiv. 3 *extr. et ſeq.* et victum acie Syphacem perſequitur. xiv. 8 *ſeq.* copiis Romanor. adjutus, regnum paternum recipit, et Syphacis regnum ſuo adjicit. xv. 4, 4. 5, 13. revocatur a Scipione adverſus Hannibalem. xv. 4, 3. et ad eum venit. 5, 12. Numidis ſuis præſt in pugna Scipionis cum Hannib. xv. 9, 8. et fortiter rem gerit. 12, 2 et 6. 14, 7 *ſq.*

comprehenditur formula Pacis Romanorum cum Pœnis. xv. 18, 5. a Romanis augetur. xxi. 9, 7. xvii. 4, 2. contendens cum Pœnis de Emporiis circa Syrtin, juvatur a Romanis. xxxii. 2.

obitus, filii et elogium Maſiniſſæ. xxxvii. 3.

e Maſiniſſa Polybius didicit avaritiam Hannibalis et Magonis Samnitis. ix. 25, 4.

Maſſæyli vel Maſaſyli, *Μαſſαιſύλοι* vel *Μαſανίſύλοι*, Africæ populus. In præſidiis Hiſpaniæ relictis Asdrubali a fratre Hannibale. iii. 33, 15.

eorum rex, Syphax. xvi. 23, 6.

Maſſilia, ἡ *Μαſſαλία*, urbs Galliæ nobiliſſima, commercium exercens in remotiſſimas terras et inſulas. xxxiv. 6, 7.

a Maſſilia incipiunt Alpes et pertinent uſque ad mare Adriaticum. ii. 14, 6. Supra Maſſiliam Apenninus mons cum Alpiſus coincidit. ii. 14, 8. et 16, 1.

prope Maſſiliam (*nī potius* Placentiam) ſedem habent Anamares. ii. 32, 1.

quinto die P. Scipio Piſis Maſſiliam cum claſſe pervenit. iii. 41, 4. *cf.* 61, 2. Maſſilienſe oſtium Rhodani, τὸ *Μαſſαλιωτικὸν στόμα*. 41, 5. Maſſilienſes naves (*ναῦς ταχυπλοῦσαι Μαſſαλιωτικαὶ* vel *Μαſſαλητικαὶ*) viæ duces erant Cn. Scipioni ad oram Hiſpaniæ. 95, 6.

Maſſilienſes, οἱ *Μαſſαλιῶται*, cum ſæpius alias, tum præſertim bello Hannib. fidelem Romanis operam præſtiterunt. iii. 95, 7. per legatos Romæ queruntur de Liguriſus, Antipolin et Nicæam colonias ſuas obſidentibus.

xxxiii. 4. eis conſulunt Romani, miſſis legatis, et domitis Liguriſus. c. 7 *ſeq.*

Maſſyli, *Μαſſυλῖς*, Africæ populus. vii. 19, 1. *Eorum res* Maſſaniſſa. iii. 33, 15. Maſyli in Pœnorum auxiliis, quæ Hannibal fratri Asdrubali reliquerat ut Hiſpaniæ eſſent præſidio. iii. 33, 15.

Maſſia, *Μαſία*, Africæ (*ut videtur*) oppidum, Carthagini ab occidente, ultra quod ex ſordere navigare non debuerunt Romani. iii. 24, 2 et 4.

Maſſiani, *Μαſτιανοί*, Hiſpaniæ populus, ex Hiſpania in Africam translati ab Hannibale. iii. 33, 9.

Mattho, ὁ *Μάθος*, Afer, mercenarius Pœnorum, belli Africi præcipuus dux et inventor. i. 69 *ſeqq.* 77. 79. ad Tuncem cepit Hannibalem et cruci adfigit. 86. prælio victus ab Amilcare, capitur, et omni cruciatus genere necatur. 87 *ſeq.*

Matiani, *Ματιανοί*, Aſiæ populus, a ſep- temtrione Mediæ. v. 44, 9.

Matris Magnæ ſacerdotes, Galli, *Γάλλοι*. xxi. 20, 5.

Matronæ; *vide* Mulieres.

Maturius venire, in uno rerum genere, gravius peccatum eſt, quam tardius. ix. 14, 10.

Mauritani, Oceani accollæ, *Μαυρούσιοι* οἱ *παρὰ τὸν ὠκεανόν*, in Hiſpaniam præſidii cauſa tranſducti ab Hannibale. iii. 33, 15.

Μαυρούσιος ex *conject.* edidit *Va'esius* xxxix. 1, 9. pro *Μαύρους* quod erat in *cod.* Maximorum cognomen unde obtinuerint Fabii. iii. 87, 6.

Medeon. *Vide* Medion, et Meteon.

Media, ἡ *Μηδία*; *mendose nonnumquam* *Μηδία* in *codd. nostris*. *Vide* v. 40, 6.

Medi, οἱ *Μηδοί*. Mediæ descriptio, præſtantia regionis, et fines. v. 44. equis potiſſimum excellit. *ibid.* et x. 27, 1 *ſq.* regia olim, Echatana. x. 27, 3 *ſq.*

τὰ *Μηδικὰ* (*id eſt* Medicum bellum) dicitur bellum Græciæ a Perſis illatum. iv. 31, 5.

Mediæ ſatrapa, Molo. *Vide* Molo. Mediæ, victo Molone, præſicitur Diogenes. v. 54, 12.

Medi, in acie Antiochi ad Raphiam. v. 79, 7. 82, 12.

Medicus, niſi cauſas adfectionum corporis noverit, recte curare eas non poteſt. iii. 7, 5.

medicum occidit Theodotus Ætolus, Ptolemæum Philopatorem occiſurus. v. 81.

medicus Stratiſus; *vide* ſuo loco.

Medimnus Atticus. vi. 39, 13. medimnus Siculus frumenti in Gallia Ciſalp. conſtat quatuor obolis. ii. 15, 1. Romæ conſtat 15 drachmis. ix. 44, 3.

INDEX HISTORICUS

Mediolanum, τὸ Μιδιάλαν, urbs præcipua Insubrium ii. 34, 10. per vim capta a Cn. Scipione 34, 13. (*Ibi erant signa militaria aurea, in Minervæ templo suspensa.* ii. 32, 6.)

Medion vel Medeon, (*mendose vulgo Mydionia;*) ἡ Μιδίων vel Μιδιών; urbs Acarnaniæ, prope Ætoliæ. Gentile, οἱ Μιδιώνιοι, Medionii. xviii. 23, 5. ii. 2, 5. urbem oppugnant Ætoli, et jam de titulo manubiarum inter se litigant. ii. 2. Medionii suppetias fert Agron, rex Illyriæ, et magna clade adficit Ætolos. ii. 3.

Mediterraneum mare; vide Mare Internum, et Mare Nostrum.

Medo, Bercænsis, Persei legatus ad Licinium Cos. xxvii. 8, 5.

Megades Dymæus, bello captus ab Eleis. v. 17, 4. *Sic nempe vulgo ex uno cod. Bav. editum erat; alii plerique cod. Μεκλίας, Dioclem, habent, quod edidimus.*

Megaleas, regiorum scribarum præfectus relictus Philippo, ex Antigoni testamento. iv. 87, 8. in potestate est Apellis. 87, 9. cum Apelle et Leontio conjurat de impediendis Philippi consiliis. v. 2, 8. felici successu Philippi dolet, Aratum lapidibus incessit, et in vincula conjicitur a Philippo. v. 14, 11 sq. et cap. 15. dimittitur, sponsore pro mulcta se offerente Leontio. 16, 8. cædem Argis patraverat post discessum Antigoni. 16, 6.

seditionem excitat militum adv. Philippum. v. 25. nil sibi opis amplius in Apelle esse videus, profugit Athenas, indeque Thebas, de relicto sponsore Leontio. 26, 14. 27, 1 sq. Ætolos per literas hortatur, ut in bello cum Philippo pergant. 28, 4. Thebis accusatus apud magistratum a Philippo, manus sibi infert. 29, 6 sq.

Megalopolis, urbs Arcadiæ; (*cujus condendæ auctor Arcadibus fuerat Epaminondas.* v. Pausan. viii. 27. p. 654. et ix. 14. p. 739.) *Græce constanter ἡ Μεγάλη πόλις, semel Μεγαλόπολις, iv. 77, 10. si ibi vera lectio; certe ii. 55, 1. ubi τῆς Μεγαλοπόλεως editum est, vetustissimi nostri codices τῆς Μεγάλης πόλεως dant, ut alias.* Megalopolitani, οἱ Μεγαλοπολίται. Megalopolitanorum ager, ἡ Μεγαλοπολίτις. ii. 51, 3. iv. 25, 4. Urbs tridui via abest ab Ægio. ii. 55, 1. Duplo minor urbs est quam Lacedæmon, licet circuitum habeat paulo majorem. ix. 21, 2.

Megalopolitanorum tyrannus, Lydiadas, tyrannidem sponte abdicat. ii. 44, 5. Megalopolitani præ ceteris periculo

a Lacedæmoniis expositi sunt. 46, 1. Macedonum amici, inde a Philippo Amyntæ filio. 48, 2. *conf.* ix. 28, 7. xvii. 14, 6 sq. Auxilium ab Antigono, Philippi tutore, petunt adv. Cleomenem. ii. 48. 50. eis Antigonus tradit castella, a Cleomene in agro Ægyptico et Belminate adv. Achæos exstructa. 54, 3.

In Megalopolin, per exsulum Messeniorum proditionem, irrumpit Cleomenes, et sævit in cives. ii. 55. 64, 1. v. 93, 2. Megalopoli locus est, Colæus dictus, *ni potius Φωλίδς, id est latibulum.* ii. 55, 5. qua parte urbem jam antea clam ingressus Philippus virtute civium ejectus erat. *ibid.* Apud Megalopolitanos numquam amicum aut proditorem invenerat Cleomenem. 55, 8. Megalopolitani, qui capta urbe Messenam se receperant, generose aspernantur et repellunt invitationem Cleomenis, domum eos revocantis. 61. prædam Megalopoli a Cleomene captam minum quantum exaggerat Phylarchus. 62.

Megalopolitani mille, Macedonum more armati, chalcaspides, in acie Antigoni adv. Cleomenem. ii. 65, 3. iv. 69, 4 sq. *adde* v. 91, 7.

Megalopolin Achæos in armis convocat Aratus, ad auxilium Messeniis ferendum adv. Ætolos. iv. 7, 10. 9, 1. eandem tentant Ætoli cum Illyriis. 25, 4.

Megalopoli et Arcadiæ contributum olim fuerat Aliphera oppidum, quod Lydiadas tyrannus Eleis concessit. iv. 77, 10.

Megalopolitanorum dissidia de instauranda urbe componit Aratus. v. 93. eis leges scripsit Prytanis Peripateticus, missus ab Antigono. 93, 8.

eis iratus est Nabis, tyrannus Lacedæmonii. 8, 4 sqq.

Megalopoli agitur concilium Achæorum. xxiii. 7, 2. xxiv. 12, 12.

Megalopolitani de agro contendunt cum Lacedæmoniis. xxxi. 9, 7.

eorum tyrannus, Lydiadas, *vide suo loco.*

Megalopolitanus fuit Polybius noster, et alius Polybius, xi. 15, 5. *commemoratus.*

Megara, τὰ Μέγαρα, ἡ τῶν Μεγαρίων πόλις, Achæis contribuitur ab Arato prætore. ii. 43, 5. dein, consentientibus Achæis, Bæotis se junxere Megarenses; ad extremum vero rursus a Bæotis ad Achæos transierunt; quare oppugnata eorum urbs a Bæotis est, sed frustra. xx, 6, 7 sqq.

Megarenses inhihent bellum inter Achæos et Bæotos erupturum. xxiii. 2, 17.

ET GEOGRAPHICUS.

Megara præsidium mittit Diæus, prætor Achnorum. xl. 9, 8.

Megara, *id est* ager Megaricus, ἡ Μεγαρία. (*cod. Aug. Μεγαρία*) iv. 67, 7. Megistus, ὁ Μιγιστος, Mysiæ fluvius, *alias Rhindacus*. v. 77, 9.

Melambium, τὸ Μελάμβιον, locus in agro Scotusæ. xviii. 3, 6.

Melancomas, Ephesus, cujus opera Achæus cum Ptolemæo consilia communicaverat, Achæum ex arce Sardium liberare studet. viii. 17, 9. 18, 9 *sqq.* 20, 1. 21, 4.

Melager, Antiochi Epiphanis legatus Roman. xxviii. 1, 1. 18, 1. frater Apollonii, amicus Demetrii. xxxi. 20, 2.

Melitea, Μελίταια, (*et* Melitæa, Μελιταία) urbs Phthiotidis in Thessalia, quam oppugnaturus Philippus, scalas adplicuit justo breviores. v. 97, 5. ix. 18, 5 *sqq.*

Cives Melitæenses, Μελιταῖσις. *ibid.* Melitæensis Phoxidas. v. 63, 11.

Melitussa, Μελίττουσα, urbs Illyriæ. xiii. 10, 3.

Memphis, ἡ Μέμφις. v. 61, 4. xxix. 8, 4. Memphi cum legatis Antiochi M. agunt ministri Ptolemæi Philopat. v. 63, 7. 66, 8.

Menalcidas, Lacedæmonius, captivus Alexandriæ, dimittitur in gratiam C. Popillii. xxx. 11, 2. domi Romanis favet. xl. 5, 6.

Mendacii duplex genus. xii. 7, 4 *sq.*

Meneus, *sive* Menneus, *aut* Mennæus, Arabiæ (*ut videtur*) regulus. v. 71, 2.

Menedemus, Alabandensis, dux partis copiarum Antiochi in Cœlesyria. v. 69, 4. 79, 6. 82, 11.

Menelaum, τὸ Μενελάϊον, locus et mons prope Lacedæmonem, *nomen habens a* Menelai templo. v. 18, 3. 18, 10. 21, 1. 22, 2 *et* 3.

Menestas, *vide* Menestratus.

Menestheus, Apollonii filius, amicus et fugæ comes Demetrii, Seleuci filii. xxxi. 21, 2.

Menestratus, Epirota, (*idem qui* Menestas; *vide* xx. 20, 5.) plebem Ætoliorum ad bellum cum Romanis incitaverat. xxii. 14, 13. eum sibi ab Ætolis dedi postulat M? Acilius Consul. xx. 10, 5.

Meninx, Μήνιξ, Lotophagorum insula. i. 39, 2. xxxiv. 3, 12. Menippus a Philippo mittitur ad defendendam Chalcidem et Eubœam. x. 42, 2.

Menithyllus vulgo invitis codicibus edebatur, pro Menyllus, *quod vide*.

Menochares, a Demetrio Sotere ad Ti. Gracchum missus ad explorandam Romanorum voluntatem. xxxii. 4, 1. ab eodem Romam mittitur. *cap. 6.*

Menesthus, Phalasarænsis ex Creta, a civibus suis occiditur. xxiii. 15, 6.

Mens una sapientia, plurium vincit manus; Euripidis dictum. i. 35, 4. viii. 8, 3.

Menuneli filiam, Pleurato desponsatam, occiso fratre ducit Genthius. xxix. 5, 8.

Menyllus, Alabandensis, Ptolemæi majoris legatus Roman. xxxi. 18. fugam Demetrii, Seleuci filii, adjuvat. 20, 8 *sqq.* 22, 8 *sqq.* Rursus Romam legatus, urbe excedere jubetur. xxxii. 1. *Vulgo* Menithyllus *edebatur, invitis MStis.*

Mercatores Romani, qui Afris commentus advexerant, in vincula conjecti a Pœnis, liberantur. i. 93, iii. 28, 3.

mercatores Italicos spoliant et captivos abducunt Illyrii. ii. 8, 2.

Mercatus solennis Thermi. v. 8, 5.

Mercenarii Agathoclis; *vide* Mamertini.

mercenarios Syracusios hostibus obijcit Hiero. i. 9.

Mercenariorum bellum cum Pœnis in Africa, Bellum in Africa, i. 13, 3. i. 65—87. Mercenariorum periculosa turba. i. 67. quid cavendum sit eis qui mercenario milite utuntur, docuit bellum Pœnorum Africum. i. 65, 7. *conf. c.* 68. Mercenarii Pœnorum, Sardiniam præsidio tenentes, deficiunt a Pœnis. i. 79.

Mercenariorum Gallicorum perfidia in cives Phœnices, Epiri oppidi. ii. 5. *et* in alios. ii. 7.

mercenarios ex omnibus gentibus mixtos, in ordine continuit Hannibal. xi. 19.

Mercenariæ Pœnorum copiæ pro alienis pugnant; Romani milites pro rebus suis. vi. 52, 4 *sqq.* Mercenarii milites liberarum Civitatum minus fortiter pugnant, quam Tyrannorum mercenarii. xi. 13.

Mercurii Fanum, Ἐρμαῖον, ad oram Europæam Bospori Thracici, ubi fretum est angustissimum, ponte olim junctum a Dario. iv. 43, 2 *sqq.*

Mercurii Promontorium, Hermæum promont. ἡ Ἐρμαία ἀκρὰ, prope Carthag. i. 29, 2. 36, 11.

Mergana, ἡ Μεργάνη, Siciliæ oppidum. i. 8, 3. (*aliis* Margantia)

Meridiei imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. xxxi. 3, 15.

Cn. Merula, Μερόλας *vel* Μερολᾶς, legatus cum T. Torquato ad reducendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. xxxi. 18, 9. cum Ptolemæo in Cretam, inde in Africam trajicit. xxxi. 25. ab eodem Alexandriam mittitur ad Ptolemæum seniorem. 26, 3. re infecta Romam redit. 27. Romæ efficit, ut Ptolemæo seniori fœdus renunciatur. xxxi. 1, 2 *sq.*

INDEX HISTORICUS

Mesembriani, *Μεσημβριανοί*, libera civitas Thraciæ, fœdere Eumenis cum Pharnace comprehensa. xxvi. 6, 13.

Mesopotamia, ἡ *Μεσποταμία*, a meridie Mediæ, juxta Apolloniaticam. v. 44, 6. occupat eam Molo, usque ad Dura oppidum. v. 48, 16.

Messana, *Μεσσηνή* vel *Μισήνη*, ἡ τῶν *Μεσσηνίων πόλις*, iii. 26, 6. urbs Siciliæ ad fretum. i. 7, 1. a Campanis, mercenariis Agathoclis, occupatur. i. 7. qui Mamerthinorum nomen sibi adsciverunt. i. 8, 1. Hi adversus Syracusiorum vim, partim a Carthaginiensibus, partim a Romanis opem petierunt. i. 10, 1 sq. Pœnis traditur arx; sed illi mox a factione contraria rursus expelluntur. 11, 4. et Appius Claudius, Consul Romanus, in urbem recipitur. ii, 4 et 9 sqq. Inde, fugato Hierone Syracusio, et acie victis Pœnis, qui Messanam obsederant, 11, 5 sqq. et 12, 1 sqq. constanter in Romanorum potestate permansit Messana.

Messanæ L. Junius Consul in Siciliam profectus, incrementum classis accipit. i. 52, 6 sqq.

Messapii, οἱ *Μεσάπιοι*, partem habitant Apuliæ. iii. 88, 4. Apuli et Messapii, (corrupte olim *Mesapyges*) socii Romanorum. ii. 24, 11.

Messena vel Messene, urbs Peloponnesi, ἡ *Μεσσηνή* vel *Μισήνη*. Cives *Μεσσηνιοί* et *Μισήνιοι*. (Per σ simplex fere constanter hæc nomina scribit codex Bv. et inde edit. 1. et 2. ut monui cum ad iv. 3, 6. tum passim alibi. Sic vero et ii. 62, 10. *Μισήνιν* habet idem Bv. et edit. 1. et 2. ubi adnotare in scholio oblitus sum. Sed ii. 5, 1. in *Μεσσην.* cum duplici σ consentiunt omnes.)

Messeniorum pristinae calamitates, bello Aristomenico; et Arcadum in eosdem fides. iv. 33. Messeniis oppida nonnulla, a Spartanis ademta, restituit Philippus Amyntæ filius. ix. 28, 7. xvii. 14, 7.

Messenia regio, ἡ *Μεσσηνία*, sæpe incursata ab Illyriis. ii. 5, 1 sq.

Arx Messenæ; vide Ithomata.

Messenii exsules, Megalopoli degentes, Cleomenem clam in urbem introducunt. ii. 55, 3. Messenam se receperunt Megalopolitani, urbe eorum capta a Cleomene. 61, 4.

ad Messenen occisus est Demetrius Pharius, cum in eo esset ut urbe per subitam impressionem potiretur. iii. 19, 11.

prope Messeniæ fines est Phigalia, urbs Arcadica, socia Ætolorum, sedes prædonum Messeniam infestantium, quos protexit Dorimachus Ætolus. iv.

3, 5 sqq. 31, 1. 76, 6 sq. Chironis villam, prope urbem Messenen, spoliant prædones. iv. 4, 1. cum Dorimacho expostulant Messenii. iv. 3, 11 sqq. 4, 2 sqq. Messenia sola ex omnibus Peloponnesi regionibus bello Cleomenico ab hostili populatione immunis manserat. iv. 5, 5. eamdem incurat Scopas cum multitudine Ætolorum. 6.

Messenii opem ab Achæis petunt adv. Ætolos. iv. 7, 2. 9, 2. intercedentibus Achæis, in societatem recipiuntur ab Epirotis et Philippo. 16, 1. parum digne respondent studio Achæorum. iv. 31, 1 sq.

Duorum maximorum Peloponnesi populorum vicini, nimio pacis studio, numquam neque cum Lacedæmoniiis inimicitias satis generoso animo exercuerunt, nec amicitiam cum Arcadibus recte coluerunt; unde multæ eorum calamitates. iv. 32. Messeniis Epaminondas auctor fuit sinceræ amicitiae perpetuo cum Arcadibus colendæ; pariter eosdem admonet Polybius. iv. 32, 10. 33, 11 sq.

Messenii classem jungere Philippo jubentur ad Cephalleniam, v. 3, 3. lique morem gerunt. 4, 4 sq. Philippum invitant in Messeniam et in Laconicam; sed is morem non gerit, auxilia vero Achæorum eis mittit. 5. Tegeam cum Achæis invitati ad expeditionem Laconicam, sero veniunt; per Argivorum fines Laconicam petunt, sed ad Glympes castris exuuntur a Lycurgo. v. 20, 3 et 5. rursus per Argos domum redeunt. 20, 10. Messeniorum castellum, Calamas, proditione capit Lycurgus, ceterum frustra invasionem Messeniæ tentat, cum jungere se non posset Pyrrhiæ, Eleorum prætori. 92.

Apud Messenios democratia obtinuit; et bona clarissimorum virorum, in exilium pulsorum, civibus divisa sunt. vii. 10, 1.

de Messeniorum arce, Ithomata, cum Arato et Demetrio Phario deliberat Philippus. vii. 11. in eosdem sævit idem. viii. 10, 1 sqq. coll. vii. 12. violata fide. ix. 30, 2. nec tamen insigni damno adficere illos potuit, licet agrum eorum populatus. viii. 14, 1. conf. iii. 19, 11.

Messenii coram senatu Romano litem Achæis movent de Asine et Pylo oppidis. xviii. 25, 7.

cum Messeniis inique egerunt Achæi, prætore Philopœmene. xxiii. 10, 5 sq. Messenios a societate Achæorum abstrahere conatur Dinocrates, favente T. Quintio. xxiv. 5. adversus eos frustra

ET GEOGRAPHICUS.

opem a Romanis petunt Achæi. xxiv. 10, 12 *sqq.* cf. vs. 9.

Meſſeniam eadem Philopœmenis ulciatur Lycortas, et Meſſenii rursus tradunt se Achæis. xxiv. 12. xxvi. 9, 12 *sq.* in Pœdus Achæicum rursus recipiuntur, avulsis tamen nonnullis civitatibus. xxv. 1, 1 *sq.* 3, 3.

Meſſenii domi manent initio belli Achæici. xl. 3, 3.

Metagonia, τὰ Μεταγώνια, Africæ tractus, in quem Hannibal varios Hispaniæ populos transduci curavit. iii. 33, 12.

Incolæ ejus tractus, οἱ Μεταγωνίται. 33, 13.

Metapa, ἡ Μίτῳα, urbs Ætoliarum ad Trichonium lacum, 60 stadiis a Thermo. v. 7, 8. evertitur a Philippo. v. 13, 8.

Metapontus, τὸ Μεταπόντιον; inde præsidium submittitur Romanis in arcem Tarentinam. viii. 36, 1. *Cives*, Metapontii, οἱ Μεταπόντιοι. x. 1, 4.

Metellus; vide Cæcilius.

Meteon s. Medeon, Μετίων, urbs Labeatidis in Illyria. xxix. 2, 5. *Conf.* ii. 2, 5.

Methydrium, Μεθύδιον, oppidum agri Megalopolitani. iv. 10, 10. 11, 3. 13, 1.

Methymnæi, Μεθυμναῖοι, cives Methymnæ, urbis Lesbii insulæ. xxxiii. 11, 8.

Metrodorus, Philippi dux, cujus dolo Thasam cepit rex. xv. 24, 2 *sq.* *Conf.* *Fragm. hist.* 32.

Metrodorus, Persei legatus ad Rhodios. xxix. 3, 7. 5, 1.

Metropolis, Μητρόπολις, urbs Acarnaniæ, ditionis Ætolorum, ad Acheloum, haud procul Conope. Ætoli cum in arcem se recepissent, urbem cremat Philippus. iv. 64, 4.

Micipsa, Masanissæ filius, adoptat fratrem quadriennem Stembalem. xxxvii. 3, 5.

Miccus, Dymæus, proprætor Achæorum. iv. 59, 2.

Micion, Micyon, s. Micon, cum Euryclida consiliis suis regit Athenienses, et turpiter blanditur regibus. v. 106, 7.

Miletus, Μίλητος, Ioniæ urbs, condita a Neleo. xvi. 12, 2.

Milesiorum (Μιλησίων) colonia ex parte est Iassus. *ibid.* Milesiorum ager, ἡ Μιλησία; in eo est Neptuni templum ad Sinum Bargyieticum. xvi. 12, 1.

Milesii, post prælium ad Laden Philippo coronam offerunt. xvi. 15, 6. Milesiis sacer ager restituitur a Romanis. xxii. 27, 5. Mileto legati missi Alexandriam. xxviii. 16, 5.

Milites. *Vide* Legio.

Militum Romanorum conscriptio. vi.

10 *sq.* eorum cupiditas punita in Astape urbs incendio. xi. 24, 11. eorum incuria circa arlis opera post oppugnationem Corinthi. xl. 7.

Militia Romana. vi. 19—42.

Milium. milii magna copia in Gallia Cisalp. ii. 13, 2.

Milliaria signa, per octona stadia posita. iii. 39, 3.

Milo, dux copiarum Persei. xxix. 6, 6.

Miltiades, Demetrii Soteris legatus Romanis adv. Ariarathem. xxxii. 20, 3 *sqq.*

Milyas, ἡ Μιλαῖς, Asiæ minoris regio, inter Pisidiam et Lyciam. Eam invadit Garayeris, dux Achæi; in eadem est urbs Cretopolis. v. 72, 5.

Milyadem Eumeni dant Romani. xxii. 27, 10.

Mincius amnis, Μίγκιος, e lacu Benaco effluens, in Gallia Cisalpina. xxxiv. 10, 19.

Minervæ templum, apud Insubres *Mediolani*, in quo suspensa aurea signa militaria, quæ loco movere nefas. ii. 32, 6.

Minervæ templum in agro Megalopolitano. *Vide* Athenæum.

Minervæ Chalcidicæ fanum (ὁ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Χαλκιδικῆς νεώς, τίμνος, ἱερὸν) Lacedæmone, securitatem præstans omnibus ad illud confugientibus, etiamsi capitis fuisset aliquis condemnatus. iv. 35, 3. ad illud convenire in armis jubetur juvenus omnis Lacedæmoniorum. iv. 22, 8. ad idem templum, in solenni pompa ad aram Deæ trucidantur ephori omnes. iv. 35, 2 *sq.*

Minervæ solenne ludicrum celebravit Attalus. iv. 49, 3.

Minervæ statua ænea in arce Alipheræ. iv. 78, 3.

Minervæ Itoniæ templum (τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰτωνίας) in Bœotia; xxvi. 5, 2. spoliatum ab Ætolis. iv. 25, 2. in eo publicum edictum suspendit Perseus, quo exsules in patriam revocat. xxvi. 5, 2.

Minervæ templum in summa arce Agrigenti. ix. 27, 7.

in Minervæ templo Rhodi, in honorem populi Romani dedicatur colossus 30 cubitorum. xxxi. 16, 4.

Minervæ Promontorium Campaniæ, τὸ Ἀθήναιον. xxxiv. 11, 5.

M. Minucius, Magister equitum Q. Fabii Dictatoris. iii. 87, 9. obtrectat cunctatori Fabio. 89, 6. frustra ab eodem admonetur. 94, 9 *sq.* ad Gerunium superior velitatione, propemodum captis Hannibalis castris, lætitia et spe exultat. 101 *sq.* et laudibus tollitur Romæ. 103.

INDEX HISTORICUS

- dignitate et potestate par Fabio constituitur, et cum eo dividit legiones. iii. 103, 8 *sqq.* Minucii legionibus, per ducis temeritatem in summum periculum adductis, suppetias venit Fabius. 104 *seq.* Fabio reconciliatur Minucius, et legiones suas rursus cum eo coniungit. 105, 8 *sqq.*
- Q. Minucius Thermus, a Cn. Manlio procos. in Syriam mittitur ad accipiendam ab Antiocho fidem. xxii. 26, 28.
- Miraculosæ res; in eis narrandis modum utique tenere debet scriptor. xvi. 12, 5 *sqq.* *Conf.* Portentum.
- Misdes, legatus Pœnorum Romam initio tertii belli Punici. xxxvi. 1, 8.
- Misenum promontorium Campaniæ, τὸ Μισηνόν. xxxiv. 11, 5.
- Mithridates, rex Cappadociæ ad Pontum, genus repetens ab uno e septem Persis qui Magum occiderant. v. 43, 1 *sq.* ejus filia Laodice nubit Antiocho Magno. *ibid.* alia filia, pariter Laodice nomine, nupta erat Achæo. v. 71, 4. viii. 22, 1.
- Mithridates bellum infert Sinopensibus. iv. 56. dona mittit Rhodiis, terræ motu addictis. v. 90, 1.
- Mithridates; sororis filius Antiochi Magni. viii. 25, 3. *nescio an filius superioris. Sic fuerit simul sororis filius, simul uxoris frater Antiochi. Confer* Laodice.
- Mithridates, Pharnacis filius, (ut nobis quidem visum erat,) Ponti regis; comprehensus pace inter Eumenem et Pharnacem conclusa. xxvi. 6, 3. ex fœdere auxilia mittit Attalo adv. Prusiam. xxxiii. 10, 1.
- Mithridates, Armeniæ minoris præfectus. xxvi. 6, 11.
- Mitylenæi, Μιτυληναῖοι; eis curæ est ut pax concilietur Ætolos inter et Philippum. xi. 5, 1.
- Mnasiades, Argivus, plurimarum palmarum athleta, pater Polycratis. v. 64, 6.
- Mnasias, Argivus, immerito in proditorum numerum relatus a Demosthene. xvii. 14, 3.
- Mnasiloehus, Acarnan; quem ab Antiocho sibi tradi postulant Romani. xxi. 14, 7. xxii. 26, 11.
- Mnasippus, Coronæus Bœotus, Romanis imperatoribus gratulatur victoriam de Perseo. xxx. 10, 3.
- Mnesis, tibicina Alexandrina. xiv. 11, 3.
- Moagetes, Cibyriæ tyrannus, in Phrygia magna, ad deditionem compellitur a Cn. Manlio. xxii. 17. eidem subjecta erant oppida Syllium et Temenopolis. *ibid.* vs. 11.
- Mochyrinum vel Mochyrinus, Μοχύρινος sive Μοχύρινον, pro oppidi nomine Cyrenicæ habuit Casaubonus; nos cum Reiskio Μοχύρινος viri nomen esse suspicati sumus. xxxi. 26, 13.
- Mucianus, Μωκισσός, urbs Cappadociæ. *Cives* Μωκισσῶν. xxv. 4, 9.
- Moderatio animi res præclara. viii. 14, 6.
- Modius; vide Medimnus.
- Mœnia; vide Muri.
- Mæragenes, corporis custos Ptolemæi Epiphanis, Agathoclis jussu flagris cædendus, miro modo nudus evasit. xv. 27 *seq.*
- Molo, Mediæ satrapa, potentissimus sub Antiocho Magno. v. 40, 7. 43, 8. cum fratre Alexandro, Persidis satrapa, defectionem molitur a juvene Antiocho. 41, 1. 43, 5 *sq.* de illa defectione quid faciendum deliberat Antiochus cum Epigene et Hermea. 41 *seq.*
- adv. Molonem mittuntur cum exercitu Xeno et Theodotus Hemiolius; v. 42, 5. quos terret Molo, et Apolloniastide potitur. 43, 8. Tigrim trajicere non potest: contra eum mittitur Xenæctas; 45 *seq.* quem simulata fuga decipit, et misera adficit clade. 47 *seq.* mox, trajecto Tigri, Seleucia et Susis captis, Mesopotamia, Babylonia et regione ad Erythraum mare potitur. 48, 10 *sqq.*
- pugna cum Antiocho victus Molo, sibi ipse manus infert; cadaver ejus cruci addigitur. v. 53 *seq.* ejus mater et liberi a Neolao fratre occiduntur. 54, 5.
- Molossi, Μολοπτοί, Μολοσσοί, populus Epiri, pontem Aoi fluvii intercipiunt ad retardandum iter Persei adv. Aulium Hostilium Cos. in Epiro. xxvii. 14, 3. ad Persei partes traducuntur ab Antinoo, Theodoto et Cephalo. xxx. 7, 2. urbes eorum evertuntur a L. Æmilio. xxx. 15, 5 *sq.*
- Molpagoras, demagogus Cianorum, monarchicam usurpat potestatem. xv. 21, 1 *sq.*
- Molycria, Μολυκρία. v. 94, 7.
- Monarchia, a volentibus concessa, et consilio magis quam vi et metu administrata, Regnum est; quæ contra, Tyrannis. vi. 3, 9 *sq.* 4, 2. et 4, 7 *sq.* ex Monarchia, accedente justis honestisque notione, oritur Regnum. vi. 5 *extr.* et 6 *seq.*
- Monarchia, sua natura æquabilitatem juris odit, et quamplurimos sibi subiectos vult habere. xxii. 5, 8.
- Monarcharum securitas, in peregrino milite posita. xi. 13, 8.
- Monoxyla, μονόξυλα, lintres. iii. 42, 3.
- Montani Hispani, ὄρειται Ἰβηρῆς; mendosa (ut videtur) scriptura, pro Oretani.
- Mora. Nullum mortalibus tempus lon-

ET GEOGRAPHICUS.

gius atque molestius, quam ubi mora nobis necitur. *iii. 112, 5.*

Mora, *μείρα*, Lacedæmoniorum, 900 viris constabat, auctore Polybio. *Fragm. hist. 25.*

Morbus, castrensis; *vide* Limopsorus. *Conf. Medicus.*

morborum causæ externæ prævidentur et curantur facile, internæ difficilius. *xi. 25, 2.*

Morcus, Gentili legatus ad Rhodios. *xxix. 2, 9, 3, 1.*

Mores et leges continent respublicas. *vi. 47, 1 sqq.*

morum diversitas, pro vario cæli influxu. *iv. 21, 2.*

Mortem sibi consciscere, nullius conscium culpæ, pusilli animi est. *xxx. 7, 8.* sed, deplorata omni spe salutis, tamen vitæ studio teneri, turpe *8, 3.* *Conf. Fragn. gramm. 75.*

Mortem contemnere docet vis doctrinæ et rationis. *Fragm. gramm. 11.*

Mortuorum laudatio apud Romanos pro Rostris. *vi. 53 seq.* mortuorum imagines. *vi. 53, 4 sqq.*

Morsias, *rex Paphlagoniæ.* *xxvi. 6, 9.*

Motieni, *Μοτίναι*, oppidum Hispaniæ, Romanorum colonia. *Fragm. hist. 33.*

Motus varii equitum et exercitationes, a Philopemene equitum præfecto Achæorum institutæ. *x. 21.*

motus solertes Scipionis in pugna ad Ilipam adv. Asdrubalem, Gisconis fil. *xi. 23.*

Mulelacha, Africæ oppidum in promontorio ad mare Atlanticum, *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

Mulieres civitatum Africæ Pœnis subjectarum, mundum suum conferunt in stipendium militum adversus Pœnos. *i. 72, 5 sq.*

mulieribus Alexandrinis dira quæque imprecatur Cœnanthe, et illæ vicissim huic. *xv. 29, 10 sqq.*

mulieres Apamenses uxorem Hermeæ lapidibus obruunt. *v. 56, 15.*

mulieres Hispanæ captivæ, liberaliter habitæ a Scipione. *x. 18, 7 sqq.*

mulieribus Romanis vinum bibere non licet. *vi. 2, 3 sqq.* mulieres Romæ in publico terrore per templa discurrunt, eorumque pavimenta passis crinibus verrunt. *ix. 6, 3 sq.*

mulieris formam habuit machina, qua Nabis usus est ad torquendos divites cives. *xiii. 7.* mulieres spoliare Charops Epirota consuevit matris opera. *xxxi. 21, 13 sq.*

muliebris sexus natura garrulus. *xxxii. 12, 10.*

L. Mummius, *Μόμμιος*, *Achæos* debellat

pugna ad Isthmum. *iii. 52, 3.* non patitur deleri Philopæmenis honores. *xl. 8, 3.* integrum et humanum se præstitit ergo Achæos. *xl. 11.*

Mundi quatuor plagæ. *iii. 36, 6 sq.*

Munerum captatio grassatur inter Gæcos. *xviii. 17, 7.*

Munitionum anceps usus. *Fragm. gramm. 9.*

qua parte munitissimæ sunt urbes, ea facillime nonnumquam capiuntur, negligentia oppidanorum. *vii. 15, 2 sq.*

Murgantia, Siciliæ oppidum, apud *Polybium* vulgo *ἡ Μαργάρη* *i. 8, 3.*

Murorum urbis mensura capienda, priusquam scalas adplicare adgrediaria. *v. 98.* ea mensura quomodo capiatur. *ix. 19.*

muros urbis obsessæ, cuniculis subfossos, publicis suffulciebant oppugnatores, deinde incensis publicis subruiebant. *v. 4, 6 sqq. 100, 4. xvi. 11, 5.*

Musæus, Antiochi caduceator ad Scipiones missus. *xxi. 13, 1.* ab eodem legatus ad Cn. Manlium procons. Ephesi hibernantem. *xxii. 24, 3 et 8 et 11 sq.*

Museum, *Μουσειον*, locus circa Olympum in Macedonia. *xxxvii. 1.*

Museum Tarenti, ubi convivium de die celebrat Livius, urbis præfectus. *viii. 27, 11. 29, 1.*

Musicæ studium et exercitium consuetum Arcadibus, necessarium ad molliendum ingenium et mores. *iv. 20 seq.*

Mutina, *ἡ Μοτίνη*, Romanorum colonia; obsidetur a Boiis et Insubribus, et in ea triumviri agris dividendis. *iii. 40, 8 sq. Conf. Fragn. histor. 33.*

Mycenæ, *Μυκῆναι*. *xvi. 16, 4.*

Mydionia et Mydionii, mendosa olim scriptura, pro Medion vel Medeon, et Medionii. *ii. 2—4. Vide Medion.*

Mygdonia, *ἡ Μυγδοσία*, regio Mesopotamiæ, Antiochia Mygdoniæ, alias Nisibis, *v. 51, 1.*

Myiscus, unus e ducibus copiarum Antiochi M. ad Raphiam. *v. 82, 13.*

Mylæus campus, *τὸ Μυλαῖον πεδῖον*, in Sicilia, per quem decurrit Longanus amnis. *i. 10, 7.* Ab eo non differt Mylaïtes ager, *ἡ Μυλαῖτις* vel *Μυλαῖτις χώρα*. *i. 23, 2.*

Mylasa vel Mylassa, urbs Cariae, *ἡ Μυλασίαν* vel *Μυλασσῖαν πόλιν*. Mylasenses Philippo commeatum suppeditant; urbi frustra insidias struit Philippus. *xvi. 24, 6 sq.*

post bellum Antiochicum, immunes a tributo Mylasenses pronunciantur a Romanis. *xxii. 27, 4.* urbes Euromensium cum occupassent, acie vincuntur a Rhodiis. *xxx. 5, 11 et 15.*

- Myndus, urbs Cariae, ἡ Μονδίων πόλις, ad sinum Barygeticum. xvi. 12, 1.
 Myndiorum ager, ἡ Μονδία. xvi. 15, 4.
 Myrcal, Pænus, *subscripsit* formulæ fœderis Hannibalis cum Philippo. vii. 9, 1.
 Myrina, ἡ Μύρινα, urbs Æolidis, e qua præsidium suum deducere jubetur Philippus. xviii. 27, 4. *Distinguenda a Myrina Lemni.*
 Myrrichus, Bæotus, cujus pecus abigitur ab Achæis. xxiii. 2, 15.
 Myrtis, Argivus, immerito proditor vocatus a Demosthene. xvii. 14, 3.
 Myrtium, prostibulum Alexandriæ. xiv. 10, 3 *sq.*
 Myrto, et ejus filius Nicanor, socii Charopis. xxxii. 21, 9 *sq.* 22, 3.
 Mysia, ἡ Μυσία. Mysi, οἱ Μυσοί. Ex Æolide, trajecto Lyco amne, ad Mysorum habitationes pervenit Attalus; ἰπὶ τὰς τῶν Μυσῶν κατοικίας. v. 77, 7.
 Mysiæ pars, quam in Asia possidebant Byzantii, adimitur his a Prusia. iv. 50, 4. sed eis restituitur pace facta. 52, 9. Mysi a Romanis Eumeni dati, quos ipse sibi subjecerat. xxii. 27, 10.
 Mysi, in exercitu Achæi. v. 76, 7. in pompa Antiochi Epiphanis. xxxi. 3, 3.
 Myttistratum, τὸ Μυττίστρατον, Siciliæ oppidum munitum, captum a Romanis. i. 24, 11.
 Myttonus, homo Afer, cujus opera res in Sicilia administravit Hannibal. ix. 22, 4.
 Myus, Μυοῦς, Ioniæ oppidum, Magnetibus a Philippo donatum. xvi. 24, 9.
- N.
- Nabis, in Lacedæmoniorum regno succedit Machanidæ, perditissimus sævissimusque tyrannus. xiii. 6. xvi. 13. ad extorquendam civibus pecuniam, machina utitur forma muliebri, Apegæ uxoris similitudine. xiii. 7. ejus latrocinia, et initium belli cum Achæis. 8.
 cum Messeniis, sociis, perfide egit. xvi. 13, 3. *conf. c. 16 sq.* Argis per uxorem latrocinia et sævitiam exercet. xvii. 17. *De eodem Nabide adde* xxi. 9, 10. *et Fragm. hist.* 34.
 ejus filius Armenas, Romæ obses moritur. xx. 13, 4. *Conf. c. 12, 2.*
 Nadagara, mendosa apud Livium scriptura, pro Naragara, quod vide.
 Namnetes vel Nannetes, Ναμνήτες s. Ναμνήται, Galliæ populus. xxxiv. 10, 6.
 Naragara, τὰ Ναράγαρα, Africae oppidum, ubi castra habuit Scipio, haud procul Zama. xv. 5, 14. *Mendose vulgo Μαγάραζον legebatur.*
 Narava, Numida, bello Africo ad Amilcarem et Pænos transit. i. 78. filiam suam ei despondet Amilcar. *ibid.* fidelem Amilcari et Pænis operam præstat. *ib.* et 82, 13. 84, 4. 86, 1.
 Narbo, ἡ Νάρβων, fluvius Galliæ, ab ocasu Rhodani in mare exiens Sardoum. iii. 37, 8 *sq.* 38, 2. xxxiv. 10, 1.
 Narbo, Ναρβών, *gen. Ναρβώνος*, nobilis urbs Galliæ, cujus cives cum remotissimis gentibus commercium exercent. xxxiv. 6, 3 *sqq.*
 Nasica. *Vide P. Cornelius.*
 Nasus, Νῆσος, (*ni Nāssos dorica dialecto scripsit Polybius, quemadmodum Livius legit;*) oppidum Acarnaniæ, ademtum Acarnanibus ab Ætolis. ix. 39, 2. *ubi Casaub. in versione Naxum posuit ex mendosa apud Livium scriptura.*
 Natura animi humani non minus, quam corporis, e rebus contrariis interdum composita est. iv. 8, 7.
 Naturæ memorabilia adnotare etiam debet historicus. iv. 40, 1 *sq.*
 Navarchis, i. e. classis præfectis, pro legatis uti amant Rhodii. xxx. 5, 5. xvii. 1, 4.
 Naucratis, ἡ Ναύκρατις, urbs Ægypti. xiii. 16, 6. xxviii. 17, 10.
 Naufium infandum classis Romanæ ad Caparinam, ex pertinaci audacia consulum M. Æmilii et Servii Fulvii. i. 37. aliud Cn. Servilii et C. Sempronii Coss. inter Siciliam et Romam. i. 39. L. Junius Cos. inter Pachynum et Lilybæum totam classem naufragio perdidit, ut ne tabula quidem superesset. i. 54. eandem tempestatem Punici gubernatores sua peritia et providentia effugiunt. *ibid. vs. 6 sq. Conf. Tempestas.*
 Navis. *Vide Acatium; Classis; Deceris; Ἐκκαίδεκής, Enneris; Hepteris; Hexeris; Hippagines; Lembus; Linter; Monoxylon; Parones; Octeris; Pistris; Quadriremis; Quinqueremis; Ratis; Triemioliæ; Tiremis; et similia.*
 Actuaria navis quinquaginta remorum, πεντηκόντορες. i. 20, 14. 73, 2. πεντηκοντορικὸν πλοῖον. xxv. 7, 1. cujus pretium æstimatur talenti. *ibid. vs. 2.* actuaria navis triginta remis acta, τριακοντάκωπος. xxii. 26, 3.
 δεκαναῖα, decem navium classis. xxiii. 7, 4. xxv. 7, 1.
 naves longæ tectæ, νῆες μακρὰι κατὰ φρακτοί. i. 25, 7. navis rostrata, ἰπίπλους ναῦς. i. 27, 5. oneraria, φορτηγός. i. 52, 6. navis prætoria, ναυαρχίς, xvi. 3, 3.

speculatoria navis, ex *Casauboni interpretatione*, ναὺς ταχυπλοῦσα. iii. 95, 6.

Naves bellicæ a Romanis primum fabricari coeptæ bello primo Punico, cum nullam antea neque tectam navem habuissent, neque longam omnino. (*id est*, ad bellum instructam,) et ne lembum quidem. i. 20. navis una Pœnorum, quæ litori impacta in potestatem venerat Romanorum, pro exemplo his fuit ad naves bellicas edificandas. i. 20, 15. navis quæque in classe M. Reguli capiebat 300 remiges, et 120 milites. i. 26, 7. naves Romanorum ad motum minus habiles, quam Pœnorum. i. 22, 3. 51, 6.

naves per Isthmum transductæ, ad Corinthum; iv. 19, 7 *sqq.* v. 101, 4. Tarenti. viii. 36.

Naupactus, Ναύπακτος, ἡ τῶν Ναυπακτίων πόλις, urbs Ætoliae cum portu, ex adverso Panormi, portus Peloponnesi. v. 102, 9. eo cum 40 lembis venit Scerdilædus, cum Ætolis se jungens. iv. 16, 9.

Naupacti agrum, τὴν Ναυπακτίαν, populantur Achæi. v. 95, 11. Naupacti congregati Ætoli, de pace agunt cum Philippo et Achæorum legatis. v. 103 *seq.*

Naupactia Coela, τὰ Κοῖλα τῆς Ναυπακτίας. v. 103, 4.

inter Naupactum et Callipolin est mons Corax xx. 11, 11. *De Naupacto alde* xx. 10, 5. xxiv. 5, 16. xxxviii. 5, 9.

Naupactius, Ναυπάκτιος, Cleonicus. v. 95, 12. Agelaus. v. 103, 9.

Nautica militia apud Romanos legitur ex eis qui infra 4000 æris censi sunt. vi. 19, 2.

Nasus. Sic ex mendosa apud Livium lectione scripserat Casaub. in Polybii versione, ix. 39, 2. *pro Nasus, quod vide. Confer Gronov. ad Liv. XXVI.* 25.

Neapolis, ἡ Νεαπολιτῶν πόλις, ex celebrimis et pulcerrimis urbibus in ora Campaniæ. iii. 91, 4. in eam impune exsultum abire licet civibus Romanis, criminis capitalis reis. vi. 14, 8.

Neapolitani naves præbuerunt Romanis, initio primi belli Punici. i. 20, 4.

Νέα πόλις, et παλαιὰ πόλις; partes Panormi urbis. i. 38, 9.

(*Nova Carthago, est Καὶνὴ πόλις.* ii. 31, 1. iii. 39, 6. *nisi* ii. 31, 1. *pro simplici Καρχηδόνα, Νίαν Καρχηδόνα scripsit Polybius*)

Neleus, Mileti conditor; cuius filius ab Iassensibus advocatur ad coloniam Iassum deducendam. xvi. 12, 2.

Nemen, Nemeorum solennia, ἡ τῶν Νεμίων πανήγυρις, ἡ τῶν Νεμίων ἀγών, Argis celebrata. Ad ea se confert Antigonus *Doson.* ii. 70, 4. Philippus. v. 101, 5. rursus. x. 26, 1. Q. Cæcilius, legatus Romanorum. xxiii. 10, 1 *sq.*

Neo; *vide* Neon.

Neocretes, Νεοκρήτις. v. 3, 1. 65, 7. 79, 10.

Neolidas, Ptolemæi senioris legatus Romanum. xxviii. 5, 4.

Neolaus, Molonis frater, lævo cornu Molonis præest in pugna cum Antiocho. v. 53, 11. victus, in Persidem abit, matrem et Molonis liberos obtruncat, tum ipse se jugulat. 54, 5.

Neon, *vel* Neo, Philiadis filius, Messenius, immerito proditor vocatus a Demosthene. xvii. 14, 3.

Neon s. Neo, Ascondæ filius, Brachyllæ pater, Bæotus, præfectus equitum, Antigoni *Dosoni* pepercit, cum is æstu maris in ipsius potestatem venisset. xx. 5, 5 *sqq.*

Neonolius, ex eadem familia, (xx. 5, 14.) *forte nepos superioris*, prætor decedens, per legatum Chalcidem ad legatos Romanos missum, commune Bæotorum fidei Romanorum tradit; mox domo ejectus, ad Perseum confugit, cui magis quam Romanis favebat. xxvii. 1 *seq.*

Neptunus; coram eo ictum fœdus Philippi cum Hannibale. vii. 9, 2. Neptuni opem militibus suis ad Novam Carthaginem promittit Scipio. x. 11, 7. 14, 12. Neptuni fanum Mantineæ, xi. 11, 4 *et* 6. diripitur a Polycrito. ix. 34, 10. Neptuni fanum Milesiorum, ad sinum Iassensem. xvi. 12, 1.

Nercobrica, Νεγκόβρικα, urbs Hispaniæ. xxxv. 2, 2.

Nereis, Pyrrhi filia, mater Hieronymi, regis Syracusarum. vii. 4, 5.

Nertobrica, Νερτόβρικα. *Sic fortasse Polybius scripsit* xxxv. 2, 2. *pro vulgato Νεγκόβρικα.*

Nervi præparati. iv. 56, 3.

Nestor Cropsius. xxvii. 4, 4.

Nicæa, Νίκαια, urbs Locridis ad sinum Maliacum, *haud procul Thermopylis*; ibi adpellit Attalus, cum Ætolis communicaturus. x. 42, 4. prope eam Philippus colloquitur cum T. Quintio. xvii. 1, 5. 7, 7.

Nicæa Νίκαια, Massiliensium colonia in Liguria, obsessa a Liguribus. xxxiii. 4, 2.

Nicagoras, Messenius, hospes olim et

amicus Archidami, Spartæ regis, a Cleomene perfide occisi, Alexandriam venit, equos venum advehens; ubi ejus opera Cleomeni insidiatur Sosibius. v. 37 seq.

Nicagoras Rhodius, Romam legatus. xxviii. 2, 1. *Adde* xxviii. 14, 5, *ubi perperam vulgo Νικαγόρας Νικάνδρου, pro Νικαγόρας, Νικάνδρος, inde ab Ursino editum erat.*

Nicander, Ætolus, ad Antiochum missus, propensum regis in Ætolos animum renunciat. xx. 10, 16. in reditu cum in manus Philippi incidisset, salvus ab eo dimittitur. 11, 1 sqq.

prætor Ætolorum, Amphilochem et Aperantiam recepit, Dolopiamque Ætolis adjunxit. xxii. 8, 8 sqq. mox oppugnata a Romanis Ambraciæ opem ferre conatur, sed parum proficit. xxii. 10, 7 sqq.

Romam legatus cum Phænea. xxii. 13, 15. Post bellum Antiochicum legationem cum Pantaleonte obit ad Romam. xxviii. 4, 11. *nescio an eadem legatio, de qua modo dictum.*

bello Persico favens Perseo, Romanis suspectus, Romam evocatur, ibique vitam finit. xx. 11, 9 sq. xxvii. 13, 14. xxviii. 4, 6. 6, 7.

Nicander Rhodius, Romam legatus. xxviii. 2, 1. 14, 5.

Nicanor, occidit Seleucum, Callinici filium, Antiochi M. fratrem, expeditionem in Asiam cis Taurum suscipientem. iv. 48, 8. occiditur ab Achæo. 48, 9.

Nicanor, dux copiarum Philippi, Atticam populatur; ei legati Romani, Athenis versantes, minacia mandata dant ad Philippum. xvi. 27, 1 sqq.

Nicanor, Elephantus cognomine, (*nescio an idem cum superiore*) præest sinistro cornu in acie Philippi ad Cynoscephalas. xviii. 7, 2.

Nicanor, amicus et comes Demetrii Syri, Romæ obsidis. xxxi. 22, 4.

Nicanor, Epirota, Myrtonis filius, amicus Romanorum, socius et scelerum fautor Charopis. xxxii. 21, 9 sq. 22, 3.

Nicanor perperam scriptum in vers. Casaub. xxviii. 2, 1. *pro* Nicagoras.

Nicarchus, dux copiarum Antiochi in Cœlesyria cum Theodoto (*Hemilio, puto. Conf.* v. 79, 5.) v. 68, 9 sqq. cum eodem præest oppugnationi urbis Rabbatamana. v. 71, 6 sqq. phalangi præest cum eodem Theodoto Hemilio, in pugna ad Raphiam. 79, 5. hortatur exercitum. 83, 3. acies ejus inclinatur. 85, 10.

Nicasippus, Eleus, captus a Lyco, præatore Achæorum. v. 94, 6.

Nicephorium, τὸ Νικηφόριον, prope Pergamum, vastatur a Philippo, et lucus exscinditur. xvi. 1, 6. xvii. 2, 2. plantas et hortulanos se missurum ait Philippus, ad illud restituendum. xvii. 6, 4.

idem Nicephorium et templa ad Pergamum vastat Prusias. xxxii. 25, 3.

Nicias, dux olim Atheniensium ad Syracusas, lunæ defectu turbatus, occasionem rei bene gerendæ omittit. ix. 19, 1 sqq.

Nicias, familiaris et cognatus Mennæi, dux Ptolemæi, succursurus urbi Abilis, vincitur ab Antiocho Magno. v. 71, 2.

Nicias, Epirota, legatus in Macedoniam ad gratulandam Romanis victoriam de Perseo. xxx. 10, 4.

Nicippus, ephorus Messeniorum. iv. 81, 2.

Nico et Philemenus, Tarentini, Hannibali Tarentum produnt. viii. 26 seqq.

Nico, cognatus Agathoclis, Alexandria ad supplicium rapitur. xv. 33, 7.

Nicocles, Sicyoniorum tyrannus, ab Arato eversus. x. 25, 3.

Nicodemus, Eleus, legatus a Philopæmene Romam missus. xxiii. 1, 4. legationem renunciat. 7, 5 sqq.

Nicolaus, genere Ætolus, v. 68, 5. dux Ptolemæi, Theodotum Ætolum Ptolemaide obsessum tenet; sed adveniente Antiocho discedit. v. 61, 8 sq. subsidia mittit urbi Dora, ab Antiocho obsessæ. 66, 1.

ei summa rerum in Cœlesyria committitur a Ptolemæo. 68, 2. angustias ad Platanum et ad Porphyreonem occupat. 68, 6 sqq. sed ex eis expulsus, fugam effusam capessit. 69.

videtur inile ad Antiochum M. defecisse; certe in ducibus Antiochi, in Hyrcaniam cum exercitu proficiscentis, commemoratur Nicolaus Ætolus. x. 29, 6. Conf. v. 70, 10.

Nicomachus, Acarnan, exsul Thuriensis, Ambraciæ habitans, Ætolorum legatus Romam. xvii. 10, 9.

Nicomachus, Rhodius, amicus Achæi, liberare Achæum ex arce Sardium studet. viii. 17, 9. 18, 9 sqq. 19, 4 sqq. ejus opem Achæus cum Ptolemæo consilia communicaverat. viii. 17, 10.

Nicomedes, Cous, dux Antiochi. x. 28, 6.

Nicomedes, Prusiæ frater et legatus Romam. xxxii. 26, 4.

Nicophanes, Megalopolitanus, ab Arato mittitur ad Antigonum, Philippi tutorem, de jungenda societate. ii. 48 sqq.

Nicostratus, Trichoniensis Ætolus, pater

Dorimachi, cum Lattabo communem
Bæotorum conventum violavit. iv. 3, 5.
xxviii. 87, 4. ix. 84, 11.

Nicostratus, ab epistolis Agathochi, re-
gni Aegyptiaci administratori. xv. 27, 7
sqq.

Nicostratus, quinquere Rhodiae præ-
fectus in pugna navali ad Chium. xvi.
5, 1. Rhodiorum legatus ad L. Æmi-
lium Coa. et ad Perseum. xxix. 4.

Nicostratus, lega us Xanthiorum ad Ro-
manos adv. Rhodios. xxvi. 7, 8.

Nilus fluvius, ὁ Νῆλος. Inter Nilum et
Tanaim interjecta est Asia; inter eum-
dem Nilum et Fretum Herculeum,
Africa. iii. 37, 3 sqq.

Nili canales aperiri jubet Ptolemæus
Philopator adv. adventum Antiochi
Magni. v. 62, 4.

Nili aquam Berenicæ filiae, Syriæ re-
ginæ, bibendam mittere consueverat
pater Ptolemæus Philadelphus. *Fragm.*
histor. 54.

Nix plurium annorum in Alpibus, mul-
tas difficultates præbet Hannibali. iii. 55.

Nobilitas apud Locrenses a feminis de-
rivabatur. xii. 5, 6 sqq.

Nola, ἡ Νόλη. Campos circa Capuam et
Nolam olim tenuerant Etrusci. ii. 17, 1.
Stephanus Byz. et ex eo Suidas. Νῶλα,
πόλις Ἀνδρόνικου, παρὰ Ἐκαταίῳ. Πολύβιος
δὲ Νῶλην αὐτὴν φησί.

Nolani, Νῶλανοί, a meridie Capuæ. iii.
91, 5.

Nomades Aspasiacæ. x. 48, 1 sqq.

Nomades *Scythæ*, Bactrianæ imminent.
xi. 34, 5. *Conf.* Numidæ.

Nomina notorum locorum, a scriptore
adposita, memoriam juvant; ignotorum
nuda nomino adponere, nil juvat. iii.
36, 2 sq.

Non putabam dicere, turpe est impera-
tori. x. 32, 12.

Norici Taurisci, οἱ Ταυρίσκοι οἱ Νορικοί.
xxxiv. 10, 10.

Nothocrates, Gortynius Cretensis, Cydo-
niam urbem adgreditur et pæne capit.
xxviii. 13, 1.

Notium, τὸ Νότιον, oppidum Ioniæ, Co-
lophoni vicinum. xxii. 27, 4.

Nova urbs, Καὶνὴ πόλις, id est Nova Car-
thago in Hisp. ii. 13, 1. *Vide* Carthago
nova.

Nova urbs, ἡ νέα πόλις, pars Panormi
urbis Siciliæ. i. 38, 9.

Nox. Noctis tempora et partes in nume-
rato habere debet imperator. ix. 18.

noctis simulacrum prælatum in pom-
pa Antiochi Epiphanis. xxxi. 3, 15.

Nucerini, Νουκερίνοι, in Campania ad
mare. iii. 91, 4.

VOL. IV.

Nudi in acie pugnant Galli Gessati. li.
28, 8. 29, 7.

Numenius vel Numinus, a Ptolemæis
fratribus Romam legatus. xxx. 11, 1.
Numidæ, οἱ Νομάδες.

equites in exercitu Pœnorum, retro-
cedendo fallunt hostes. i. 19, 2 sq. pro-
pria hæc eorum pugnandi ratio, retro-
cedere, et mox fronte conversa rursus
hostem petere. iii. 72, 10.

Numidæ in Africa hostiliter invadunt
Pœnos, non secus ac Romani. i. 31, 2.
cum rebellibus mercenariis faciunt Nu-
midæ et Afri; qui, ubi semel victi sunt,
bidui aut tridui viam solent recedere. i.
74, 7.

Numida Narava; *vide suo loco.*

Numidæ, præsidio Hispaniæ relict
ab Hannibale. iii. 33, 15. Numidæ
equites, ab Hannibale ad Rhodanum ex-
ploratum missi, iii. 44, 3. fugantur ab
equitibus Scipionis. 45. Numidis per-
sequendi permittuntur fugientes in pu-
gna Cannensi. 116, 7.

Numidæ equites Masanissæ cum As-
drub. Gisc. xi. 21, 1. *Conf.* Masanissa
et Syphax.

Numidia, ἡ Νομαδία, cum sterilis et in-
cultis fuisset, Masanissæ arte et indu-
stria exculta est. xxxvii. 3, 7 sq.

Numine divino adflati Romani. *Fragm.*
gramm. 57. Scipio Africanus Major. x.
2, 12.

Numinius; *vide* Numenius.

T. Numisius, Τῖτος Νεμέσιος, legatus a
senatu Romano in Ægyptum missus.
ad pacem inter Ptolemæos et Antiochum
conciliandam. xxix. 10, 3.

Nutria, Νουτρία, urbs maritima Illyrici, a
Romanis per vim capta. ii. 11, 13.

O.

Oblectatio et utilitas, duplex finis poëtæ
et historici. xv. 36, 3.

Obolus. Oboli quarta pars, semissis. ii.
15, 6. Oboli duo, stipendium quoti-
dianum militis Romani; quatuor, sti-
pendium centurionis. vi. 39, 12.

Obsidentes Romani Agrigentum, obsi-
dentur ipsi. i. 18, 10. *Sic* ad Capuam.
ix. 3. *Sic* Matho et Spendius ad Car-
thaginem. i. 84, 1.

Obsides Hispani, qui in potestate Pœ-
norum Sagunti fuerant, produntur Ro-
manis, et ab his sine pretio dimittuntur.
iii. 98 sqq.

obsides Asdrubal exegerat filias Indi-
bilis et uxorem Macedonii. ix. 11, 4. x.
35, 6. 38, 1 sq. obsides trecentos Hi-

* H

- spanorum, præmiis donat Scipio et consolatur. ix. 18.
- obsides a Pœnis exacti initio tertii belli Punici. xxvi. 3, 5 sq.
- Occasio, in omnibus rebus plurimum valet, maxime in bello. x. 43, 2. *conf.* Tempus.
- Occidens, ἡ Ἑσπρία. Ab occidente (*scil. sive a Romanis, sive a Pœnis*) nubes imminet Græciæ, v. 104, 10. Occidentem respiciebant populi Asiæ, v. 105, 7.
- Oceanus. iii. 33, 15. xvi. 29, 6. *vide* Atlanticum mare.
- Ochlocratia, ὀχλοκρατία καὶ χειροκρατία. In eam degenerat democratia. vi. 4, 6 et 10. *coll. c.* 9, 5 sqq.
- M? Octacilius *vel* Otacilius Cos. in Siciliam mittitur cum M? Valerio. i. 16, 1. fœdus facit cum Hierone. *ibid.*
- T. Octacilius *vel* Otacilius Cos. cum L. Valerio Flacco, rem in Sicilia commode gerit. i. 20.
- Cn. Octavius, ab A. Hostilio procos. legatus cum C. Popillio mittitur ad populos Græciæ bello Persico. xxviii. 3—5.
- a senatu in Macedoniam, Asiam et Syriam mittitur post mortem Antiochi Epiphanis, ad regias Syriæ opes minuendas. xxxi. 12, 9. in Cappadociam venit. 18, 4 sqq. occiditur Laodicæ a Leptine. xxxi. 19, 1. xxxii. 7, 2. cædem ejus Romæ excusant legati Antiochi et Lysiæ, quos non audit senatus. xxxi. 19, 1 sqq.
- Ocetes in classe Philippi. xvi. 3, 7 sq.
- Oculi testes certiores auribus. xii. 27, 1. iv. 40, 3.
- Amentia est, cum malitia conjuncta, putare, si oculos claudas, ne alterum quidem videre. iv. 27, 7.
- Oculus justitiæ; *vide* Justitia.
- Odryæ, Ὀδρύσαι, populus Thraciæ mediterraneæ; in fidem accepti a Philippo, paullo post deficiunt, et præsidium regium Philippopoli expellunt. xxiv. 6, 4 sqq.
- Odrysarum rex, Dromichætes. *Fragm. gramm.* 14. Cotys, Romam legatos mittit. xxx. 12.
- Œanthia *vel* Œanthea, Οἰάνθεια, oppidum Ætoliæ, ex adverso Ægiræ. iv. 57, 2. *Mendose vulgo Œanthia.*
- Œanthensium agrum (τῶν Οἰανθίων) populatur Philippus. v. 17, 8. *ubi perperam vulgo Ἐανθίων, Hyanthensium, legebatur.*
- Œnanthe, mater Agathoclis, regni Ægyptiaci administratoris. xiv. 11, 1. seditione adv. Agathoclem orta, mulieribus Alexandrinis dura quæque imprecatur.
- xv. 29, 8 sqq. ad supplicium abripitur, et a populo discerpitur. xv. 33, 8 sq.
- Œniadæ, οἱ Οἰνάδαι, et ἡ τῶν Οἰνάδων πόλις, oppidum maritimum in extrema parte Acarnaniæ situm, qua Ætoliæ attingit Acarnania, &c. iv. 65, 9. illud ab Ætoliis desertum, occupat Philippus, et valide munit. iv. 65, 2 sqq.
- Acarnanibus ab Ætoliis ademptum, ix. 39, 2. restituitur Acarnanibus ex conditione pacis Ætoliis datæ a Romanis. xxii. 15, 14.
- Œnia, ephorus Messeniorum. iv. 81, 2.
- Œnus, ὁ Οἰνὺς, *gen.* Οἰνοῦντες, fluvius Laconicæ, Sellasia Spartam fluens, inter Evam et Olympum colles. ii. 65, 9. 66, 7.
- Officii notio, unde ducta. vi. 6, 7.
- Ogygus, rex Achaïæ postremus; cujus post mortem statum popularem instituerunt Achæi. ii. 41, 5. iv. 1, 5. *Priori loco mendose Ἰωφ. Γύργου truncato nomine vulgo edebatur ex MStis; cum Gygen, celebrem Lydiæ regem, in animo habuissent librarii.*
- Olana, Olane, Volane, Ὀλανα et Ὀλωνα, alterum ostium Pædi fluvii. ii. 16, 10 sq.
- Olcades, Ὀλκάδεις, populus Hispaniæ ab Hannibale subactus. iii. 18. eorum urbs princeps Althæa. *ibid.* Olcades Hispania in Africam transducti ab Hannibale. iii. 33, 9.
- Oloium, *rectius* Volcium, Ὀλκίον, oppidum Etruriæ. vi. 59, 7.
- Olenus, Ὀλκίος, una e duodecim primum olim fœderatis Achaïæ civitatibus; quæ instaurato deinde fœderi accedere noluit. ii. 41, 7 sq.
- Oleorum odoratorum varia genera. xxxi. 4, 2.
- Oligarchia, Ὀλιγαρχία, ὀλιγαρχικὸν πολιτεῖα. vi. 3, 11. *in pejorem fere partem accipitur id nomen, ubi non penes optimates, τοὺς ἀρίστους, sed penes paucos haudquaquam optimos est summa potestas.* vi. 4, 3—8.
- Aristocratia quomodo in Oligarchiam degeneret. vi. 8, 4 sqq. qua ratione Oligarchiæ in democratiam convertatur. vi. 9, 1 sqq.
- Oligyrtus *vel* Olygyrtus, mons Arcadiæ, haud procul Caphyis, inter Orchomenum et Caphyas. iv. 11, 1. et iv. 70, 1. *ubi mendose vulgo partim Λίγυργον partim Λύγυργον dabant libri. Vide ibid.*
- In eo monte est prominens collis, qui Propus, Πρόπος, nominatur. iv. 11, 6.
- Oliva, pacis et amicitiae signum Gallis, et fere omnibus barbaris, sicut caduceus Græcis. iii. 52, 3.

Olygyrtus. *Vide* Olygyrtus

Olympia, ἡ Ὀλυμπία, urbs Elidis. iv. 10, 5. *Distinguitur tamen, ab Elide* iv. 73, 3 *sq. ubi ab Olympia in Elidem (ἐκ τῆς Ἑλίδος) progressus dicitur Philip- pus: scil. quoniam ager Pisæus, id est, regio in qua est Olympia, peculiari nomine Pisatidis (iv. 74, 1.) ab Elide strictius dicta distinguitur.*

Olympiæ castra habet Philippus. iv. 75, 8. 77, 5. 84, 2. Olympia Elidem a Philippo dimittitur Amphidamus. iv. 84, 8.

Olympiæ templum et ibi signum Jovis a Phidia factum miratur L. Æmilius. xxx. 15, 3 *sq.* idem templum ornat Mummius. xl. 11, 1.

Olympia, ludicra, τὰ Ὀλύμπια; ab Hercule instituta ut feræ belli. xii. 26, 2. Ob Olympiorum ludicrum, sacra et omnis belli expers olim fuerat Elis. iv. 73, 10.

Olympiorum victores, τοὺς Ὀλυμπιονίκας, in historia sua diligenter adnotavit Timæus. xii. 12, 1.

Olympias, quatuor annorum spatium. ix. 1, 1. *Spicileg. Reliq. ex lib. vi.*

Olymp. VII. ann. 2. condita urbs Roma. vi. 2, 1.

Olymp. CXXIV. instauratur fœdus Achaicum. ii. 41. Circa eandem Olymp. obierunt, eodem fere tempore, successo res Alexandri, Seleucus *Nicator*, Ptolemæus Lagi, Lysimachus, et Ptolemæus Ceraunus. ii. 41, 1 *sq.* 71, 5 *sq.*

ab Olymp. CXXIX. incipit Præparatio Historiæ Polybii. i. 5, 1.

circa Olymp. CXXXIX, eodem fere tempore, obierunt Antigonus, tutor Philippi; Ptolemæus Evergetes; Seleucus, Seleuci Callinici filius. ii. 70, 6. 71, 3 *sqq.*

ab Olymp. CXL. incipit Principalis pars Historiæ Polybii. i. 3, 1. iii. 1, 11. quo tempore fortuna universis pæne orbis terrarum partibus novam induxit faciem. iv. 2, 4 *sqq.* Rerum ea Olymp. gestarum summa. i. 3, 1 *sq.* Res ea Olympiade in Italia et Hispania gestæ, exponuntur libro tertio; res Græcanicæ, libro quarto et quinto. iii. 118, 10 *sq.* iv. 1, 3. Brevis summa rerum lib. iv. et v. descriptarum, exhibetur. iv. 2, 4 *sqq.*

Olymp. CXL. ann. 1. initium capit Bellum Sociale. iv. 26, 1. exitus ejusdem anni notatur iv. 67, 11.

Olymp. CXL. ann. 3. rebus Græcis misceri et connecti cœperunt res Italicæ et Libycæ. iv. 28, 5. v. 105, 3 *sq.* eodem anno accidit clades Romanorum ad Trasimenum lacum, et Antiochi ad Ra-

phiam in Coele Syria, denique Philippi pax cum Ætolis. v. 105, 3.

In historia Olymp. CXL. res Europæ et Asiæ non in quoque anno per vices exponendas censuit Polybius; in sequentibus vero Olympiadibus, omnium terræ partium historiam per singulos annos digessit. v. 31, 4 *sq.* Confer xiv. 12. xxviii. 14, 11. et *Argumentum librorum* iii—v.

Res duorum priorum annorum Olymp. CXLI. complectitur liber nonus. ix. 1, 1.

Olympiadis CXLVII. annus 4. *memoratur lib. xxii. 24, 1.*

Olymp. CXLVIII. *lib. xxiii. 4, 1.*

Olymp. CXLIX. *lib. xxiv. 1, 1.* Ejusdem Olymp. annus 2. *lib. xxiv. 10, 1.*

Quibus ex locis, quæ in Reliquis Historiarum Polybii supersunt, intelligitur, per totius historiæ cursum diligenter et Olympiades omnes et annos cujusque Olympiadis adnotatas a scriptore nostro fuisse.

Olympichus, Asiæ dynasta, munera mittit Rhodiis, terræ motus afflictis. v. 90, 1.

Olympichus, Coronæus, Romanis adhærendum esse contendit, non Perseo, quod voluerant Coronæi. xxvii. 1, 9.

Ὀλυμπιον, Jovis Olympii templum Athenis. xxvi. 10, 12.

Olympio, Gentii legatus ad Perseum. xxix. 2, 6. 3, 6.

Olympiodorus, princeps civitatis Byzantiorum. iv. 47, 4 *sq.*

Olympius Jupiter; *vide* Jupiter.

Olympus, ὁ Ὀλυμπος, Galatiæ mons. xxii. 20, 9. in eo magna clade adficiuntur Galli. xxii. 21, 1.

Olympus, collis Laconia, ex adverso Evæ, prope Sellasiam, ubi Cleomenem Antigonus acie vicit. ii. 65, 8 *sq.* 66, 8 et 10. 69, 3. v. 24, 9.

Olympus, mons Thessaliæ, cum Alpibus non conferendus. xxxiv. 10, 15. ejus altera pars ad Macedoniam pertinet. xxxvii. 1, 1.

Olynthus, ἡ τῶν Ὀλυνθίων πόλις, a Philippo Amyntæ fil. in servitutem redacta. ix. 28, 2 *sqq.* 33, 2.

Omarius. *Vide* Homarius.

Omius, princeps legationis Spartanorum ad Philippum. iv. 23, 5. 24, 8.

Onchestus, Ὀγχηστὸς, fluvius Thessaliæ. xviii. 3, 5.

Onei vel Onii montes, τὰ Ὀνεα ὄρη, prope Isthmum Corinthiacum. ii. 52, 5.

Onesigenes, Hieronymi Syracusii legatus Carthaginem. vii. 4, 2.

- Ooni montes. *vide* Onei.
- Onomarchus et Philomelus Delphicum templum spoliant; tyrannos illos tollit Philippus Amyntæ fil. ix. 33, 4 *sqq.*
- Onomastus, Thraciæ præfectus, ejus opera Philippus cædem edit Maroneæ. xxiii. 13, 3.
- Opheltas, Bæotus, multum confert ad perniciem Bæotorum. xx. 6, 4.
- Opici, Ὀπικοί, ad Craterem habitant in Campaniæ ora. xxxiv. 11, 7.
- Q. Opimius Cos, bellum gerit cum Oxybiis et Decietis Liguribus, victosque in deditionem accipit. xxxiii. 5, 1. *et cap. 7 extr. et seq.*
- L. Oppius, legatus Romanor. ad Attalum et Prusiam. xxxiii. 11, 4.
- Optata vehementer, parum credere initio solemus ubi quis ea accidisse nunciat. xi. 3, 4.
- Optimatum principatus; *vide* Aristocratia.
- Optiones s. Vragi, *id est*, agminis coactores, in legione Romana. vi. 24, 3.
- Oraculum Tarentinis editum. viii. 30, 7.
- Oratio L. Æmilii Paulli ad milites. iii. 108 *sq.* Agelai Naupactii de Pacis commodis. v. 104. Chlænæ Ætoli oratio ad Lacedæmonios contra Macedones. ix. 28 *sqq.* Damidis Atheniensis, ad senatum Rom. pro Ætolis. xxii. 14. Eumenis, ad senatum Rom. xxii. 2—4. Lycisci Acarnanis, ad Lacedæmonios pro Macedonibus. ix. 32 *seqq.* Scipionis ad seditiosos milites. xi. 28 *seq.* viri Rhodii, ad Ætolos, de pace. xi. 5 *seqq.*
- oratio viri gravis, tempestive habita, quam vim habeat. xi. 10, 1 *sq. et vs. 6.* Astymedis Rhodii orationem, in senatu Romano habitam, improbat Polybius. xxx. 4, 10 *sqq.*
- Orbis terrarum partes cognitæ omnes uni imperio et dominatui Romanorum subjecit fortuna. viii. 4, 4. orbis terrarum annis liii. sub populi Rom. imperium redactus. i. 1, 5.
- Orchomenus, ὁ Ὀρχομενός, ἡ τῶν Ὀρχομενίων πόλις, (iv. 11, 3.) urbs Arcadiæ, proditione capitur a Cleomene. ii. 46, 2. pro Achæis recipitur ab Antigono. 54, 11. non vero restituitur Achæis, sed præsidio occupata tenetur ab Antigono. iv. 6, 5 *sq.*
- de situ Orchomeni conf.* iv. 11, 3. 12, 13.
- Ordo, manipulus, vexillum. vi. 24, 5. ordinum ductores duo in quovis manipulo. 24, 1 *sq.* cur duo, et quod eorum officium. *ibid.* *vs. 7 sqq.*
- Orestæ, οἱ Ὀρέσται καλούμενοι, populus Macedonia; libertate donati a Romanis. xviii. 30, 6.
- Orestes, pater Tisamenis, primi regis Achæorum. ii. 41, 4. iv. 1, 5.
- Oretani *intelligendi videntur* iii. 33, 9. qui cum aliis Hispaniæ populis in Africam transducti sunt ab Hannibale, ubi *vulgo δεῦρας legitur, et alii codices Ὀρήτας habent.*
- Oreus, Ὀρεῖς, urbs Eubææ. x. 43, 7. Romanos illam sibi velle servare, immerito queruntur Ætoli. xviii. 28, 5. 30, 10.
- Oritarum (Ὀρεῖται) calamitas. xi. 6, 8.
- Orgysus vel Orgyssus, Ὀργυσος sive Ὀργυσσος, Illyricum oppidum, in vicinia Macedonia, in finibus Pissantinorum; præsidio occupatur a Philippo. v. 108, 8. *Orgessus* Livio; fortasse Ὀργυσσός scripserat Polybius.
- Oricum, τὸ Ὀρεικόν, mons vel regio montana inter Tigrim et Apolloniam Assyriæ. v. 52, 3.
- Oricus, ὁ Ὀρεῖκος, oppidum Epiri, in introitu sinus Adriatici. vii. 19, 2.
- Orii, Ὀριοί, (sive Ὀριοί) populus Cretæ; a Cnossiorum societate ad Lyttios deficiunt. iv. 53, 6.
- Orionis ortus, signum nautis infestum. i. 37, 4.
- Orite; *vide* Oreus. *Conf.* Oretani, *et* iii. 33, 9.
- Ornatus verus urbis, in civium virtute cernitur. ix. 10, 1 *et* 12.
- Oroandenses, Ὀροανδῆς, cives Oroandæ, urbis Pisidiæ. xxii. 25, 7.
- Orophernes, (s. Holophernes; *vide* iii. 5, 2.) a Demetrio Syriæ rege adjutus, Ariarathem Cappadociæ regem regno expellit. iii. 5, 2. legatos Romam mittit adv. Ariarathem. xxxii. 20, 4 *sqq.* bacchicam quandam et artificiosam invexit lasciviam. 20, 9. apud Prienenses deponit 400 talenta. xxxiii. 12. breve tempus regnat. xxxii. 20, 9. *coll.* iii. 5, 2. *et* xxxii. 23, 8.
- Orontes, ὁ Ὀρόντης, Syriæ fluvius; ejus ortus, cursus, et ostium. v. 59, 10 *sq.* Antiochia ad Orontem; *vide* Antiochia.
- Orontes, ὁ Ὀρόντης, mons Mediæ, prope Ecbatana. x. 27, 6.
- Oropus; propter Oropi vastationem multam Atheniensibus imponunt Romani, quam illi deprecantur per legatos tres philosophos. *Spicileg. ex lib.* xxxiii.
- Orthosia, ἡ Ὀρθωσία, Curiæ pagus ad Meandrum. xxx. 5, 15.
- Ortiago, rex Galatiæ, fortis vir et prudens. xxii. 21, 1 *sqq.*
- ejus uxor, Chiomara. *ib.* *vs. 5 sqq.*
- Ossa, Ὄσσα, mons Thessaliæ, inferior Alpius. xxxiv. 10, 15.

ET GEOGRAPHICUS.

Ostenta ante pugnam Cannensem. iii. 112, 8. ostenta in historia sua referre aspernatus est Polybius. *Testim. veterum de Polybio.*

Ostentatio. Scripta ad ostentationem comparata, ἱστορικτικοὶ λόγοι. xii. 28, 8 sq. τὸ πρὸς ἀλαζονίαν καὶ φαντασίαν. xvi. 20, 4.

Ostia. ἡ Ὀστία, ab Anco Marcio ad Tiberis ostium condita. vi. 2, 9. xxxi. 22, 7.

Otium diuturnius, seditionis causa militibus. i. 66, 10. xi. 25, 6 sq.

Oves ferae in Corsica. xii. 3, 8 sq.

oves pellitæ, i. e. delicatæ, πρόβατα μαλακά ix. 17, 6.

Oxybii, Ὀξύβιοι, Liguriæ populus; bello vexant Massilienses eorumque colonias; violant legatos Romanorum; subiguntur a Q. Opimio Cos. xxxiii. 7 sq.

Oxus fluvius, ὁ Ὄξος. Ejus origo, cursus, et catarracta: sub terra conditur, quo loco Aspasiacæ Nomades sicco pede cum equis transeunt in Hyrcaniam. x. 48.

P.

Pachynus, ὁ Πάχυνος, promontorium Siciliæ in meridiam vergens, et in mare Siculum porrectum. i. 25, 8. 42, 4. Inter Pachynum et Heracleam naufragio perit classis L. Junii Cos. i. 54. Carthalo, circum Pachynum circumvectus, effugit tempestatem. *ibid.* Lilybæo Pachynum usque cum classe navigant Romani ad nuncium mortis Hieronis. vii. 3.

Padua s. Padusa, Παδοῖα, (sive Πάδοσα legendum, aut Παδοῦσα;) alterum ex Padi fluvii ostiis. ii. 16, 11.

Padus fluv. ὁ Πάδος, poëtis Eridani nomine celebratus; indigenæ Bodencum vocant: cursus et ostia fluvii; fabula de Phaëtonte &c. ii. 16. plures fluvii in Padum influentes. xxxiv. 10, 19 sqq.

ab eo Galliam Cisalpinam Polybius vocat τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδίον, i. e. Campos Circumpadanos. *Vide* Gallia Cisalpina, et Galli Transpadani et Cispadani.

in Padum influit Adua, in ditione Insubrium. ii. 32, 2.

ad Padum duæ coloniæ Romanorum; cis Padum Placentia, trans eum Cremona. iii. 40, 5.

Padum superat P. Scipio. iii. 56, 5. 64, 1. ad Padum (inter Padum et Ticinum) prælio equestri ab Hannibale fugatur Scipio. 56, 6. *et cap. 64 seq. x. 3, 3. conf. iii. 65, 1.* cis Padum regre-

ditur Scipio. iii. 66, 1. Padum cum exercitu superat Hannibal. iii. 66.

Padusa. *Vide* Padua.

Padusa temere Cusaubonus scripserat iii. 32, 2. *pro* Addua vel Adua.

Pæanes canere aduefuerunt Arcadum pueri. iv. 20, 8.

Pæanium, τὸ Παιάνιον, oppidum Ætolicum, diruit Philippus, et materiam ac tegulas Cœniadas deiecit. iv. 65, 3 sq. *et vs. 11.*

Pæonia, ἡ Παιονία; ejus urbem Bylazorem occupat Philippus, opportune sitam ad prohibendas Dardaniarum incursiones in Macedoniam. v. 97, 1.

Emathia, olim Pæonia dicta. xxiv. 8, 4.

Palæenses vel Palenses; *vide* Palus.

Palæstina; *vide* Cœlesyria, Judæi, *et* xvi. 39 sq.

Palæstra Alexandria. xv. 30, 6.

Palatium Romæ nomen habet a Palante, qui eo loci mortuus est. vi. 2, 2.

Palsus, flumen Africa. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

Paludamentum Punicum sublatum, prælii inchoandi signum. ii. 66, 11.

Paludes. Per paludes Etruriam petit Hannibal. v. 77 sq.

Palus, ὁ Παλοῦς, οὐντες. v. 5, 10. ἡ τῶν Παλαίων πόλις, v. 3, 4. oppidum munitum Cephallenia. *Cives* Palæenses *et* Palenses. *ibid.* Oppugnatum oppidum et pane expugnatum a Philippo, non capitur per Leontii perfidiam. v. 3 sq. *et cap. 5, 1. 16, 6. 100, 7.*

Palus Mæotis; *vide* Mæotis.

ἡ τῶν Παμβοιωστῶν πανήγυρις. iv. 3, 5. ix. 34, 11.

Pamius, ὁ Πάμισος, fluvius Messenia Peloponnesi. xvi. 16, 3 *et* 8 sq.

Pamphiam *et* Pamphium, ἡ Παμφία *et* τὸ Πάμφιον, vicus Ætoliæ, haud procul Thermo. v. 8, 1. crematur a Macedonibus. v. 13, 8.

Pamphilidas, classis præfectus Rhodiorum, succedit Pausistrato. xxi. 5, 5 sqq. interest deliberationi L. Emiliî Regillî cum Eumene, de pace Antiocho danda. xxi. 8, 4 sq.

Pamphylia, Παμφυλία.

a Pamphylia usque ad Hellespontum tota ora maritima Asia in potestate regum Ægypti fuit. v. 34, 7.

Pamphyliam incolentes, ad societatem Achæi invitat hortaturque Garsyris, dux copiarum Achæi. v. 72, 9. majorem Pamphyliæ partem sibi subicit Achæus. 77, 1.

in Pamphyliam exercitum ducit Cn. Manlius Vulso. xxii. 18. de Pamphylia coram X legatis Romanis disceptat

INDEX HISTORICUS

- Eumenes cum Antiochi legatis; illo dicente, esse eis Taurum, his trans Taurum esse contendentibus. xxii. 27, 11.
- Panachaicus mons, τὸ Παναχαϊκὸν ὄρος ἀλλοῦμαι, imminens Patrænsium urbi. v. 30, 4.
- Panætolus, Theodoti Ætoli jussu Tyrum occupat, Antiocho prodendam. v. 61, 5. et Antiocho urbem tradit. 62, 2. In pugna Antiochi adv. Euthydemum rebellem egregiam regi operam præstat. x. 49, 11 sq.
- Panathænæorum festum; ejus causa (ὕπὲρ τῶν Παναθηναίων) legationem ad Ægypti reges mittunt Athenienses. xxviii. 16, 4.
- Panchæa, Παγχαία xxxiv. 8, 9.
- Pancrates, Rhodiorum Legatus ad Q. Marcium Philippum Cos. xxviii. 14, 6.
- Pancrat., regulus Cibyræ, oppidi Phrygiæ. xxx. 9, 14.
- Pancratiastes Callias. xxviii. 16, 4.
- Panicum, Ἰλυμος. Panici copia in Gallia Cisalp. ii. 15, 2.
- Panicus terror invadit Acarnanes Ætoliæ incurrantes. v. 96, 3. classem Philippi. v. 110, 1.
- Panios, τὸ Πάνιον, mons Palæstinæ vel Cœlesyriæ, in quo est fons Jordanis fluvii. xvi. 18, 2.
- prælio ad Panium Scopas Ætulus, dux Ptolemæi Epiphanis, vincitur ab Antiocho Magno. xvi. 18 seq. conf. c. 39, 3. Notantur Zenonis historici errores in ejus prælii descriptione commissi. *ibid.* De eadem pugna ad Panium vide xxviii. 1, 3. et xvi. 40, 1.
- Panormus, ὁ Πάνορμος, Peloponnesi portus, adversus Naupactum Ætoliæ. v. 102, 9.
- Panormus, Siciliæ oppidum et portus. Sic Stephanus Byz. Πάνορμος, πόλις Σικελίας καὶ λιμὴν ὡς Πολύβιος. opulentissima Pœnorum urbs in Sicilia. i. 38, 7. dividitur in Novam et Veterem urbem. 38, 9.
- ad Panormum stat classis Punica. i. 21, 6. ibidem hiemat exercitus. 24, 9.
- Panormum frustra tentant Romani. 24, 9 sq. eam Pœnis eripiunt. 38, 7 sqq.
- Panormum adpellit classis Romana, ex Africa rediens. 39, 5.
- inter Drepana et Panormum est Eryx mons. i. 55, 7.
- Panormitidem (τὴν Πανορμίτιν) et ipsam urbem Panormum invadens Asdrubal, cæditur fugaturque. i. 40.
- Pantacnotus, Abydenus, ad Philippum de pace mittitur. xvi. 30, 7.
- Pantaleo, Ætulus, pater Archidami. iv. 57, 7.
- Pantaleo, Ætulus, (nescio an filius aut nepos superioris) cum Archedamo ad M. Acilium Cos. mittitur de pace. xx. 9, 2. post bellum Antiochicum legationem cum Nicandro obit ad Romanos; qua occasione præter spem liberatur Thoas, Romanis traditus. xxviii. 4, 11. ingratitudinem exprobrat Thoanti. 4, 9 sqq.
- Pantauchus, Balacri filius, amicus Persei, legatus ad Licinium Cos. xxvii. 8, 5 sqq. ad Gentium. xxix. 2 seq. pater Balauchi. xxix. 3, 6.
- Panteus, cum Cleomene Alexandria versatur. v. 87, 8.
- Paphlagonia, Παφλαγονία. Ea excedere jubetur Pharnaces. xvi. 6, 5. Rex Paphlag. Morzias. xxvi. 6, 9.
- Cn. Papirius, a Q. Cæcilio Macedonia præside, legatus ad Achæos missus. xxxviii. 4, 1. 5, 4 et 9.
- Parapotamia, ἡ Παραποταμία, tractus secundum occidentalem Tigridis ripam; eo tractu potitur Molo usque ad Europum urbem. v. 48, 16.
- Parapotamiæ præfectus Diocles. v. 69, 5. nisi ibi intelligenda Parapotamia Euphratis, secundum occidentalem Euphratis ripam. Conf. iv. 48, 16.
- Parare res. Qui res ipsi pararunt, eis conservandis student; qui paratas acceperunt, ad eas dissipandas sunt propiores. vi. 59, 5.
- Parasia; vide Parrhasia.
- Pardorum multitudo in Africa. xii. 3, 5. in Parietibus domorum descripti Annales temporum. v. 33, 5.
- Parma velitum Romanorum. vi. 22, 2.
- Parmenio, Lampsacenorum legatus Ly-simachiam ad legatos Romanos. xviii. 35.
- Parmenio, Gentii legatus ad Rhodios. xxix. 2, 9. 5, 1.
- Parnassus mons, ὁ Παρνασσός. Eum spectat Ægira, urbs Achaïæ. iv. 57, 5. magnitudine et altitudine inferior Alpi-bus. xxxiv. 10, 15.
- Parnassus, ὁ Παρνασσός, urbs Cappadociae. xxv. 4, 8. ubi perperam eis Ἀμισὸν editum erat, pro eis Παρνασσόν.
- Parones, πάρωνες, navigiorum genus. *Fragm. hist.* 65.
- Paropus, ὁ Πάρωπος, Siciliæ oppidum. i. 24, 4.
- Parrhasia, Παρρασία, Asia regio. Desertum Persidi et Parrhasiæ interjectum, ab Oriente est Mediæ. v. 44, 4. Nisi pro Παρρασίας ibidem Παρρυσίας legendum; quod utique statuendum videtur.
- Partheni; vide Parthus.
- Parthenius mons Peloponnesi, prope Tegeam, τὸ Παρθένιον ὄρος. iv. 23, 2.

ET GEOGRAPHICUS.

Parthia, ἡ Παρθυνή. In ejus medio sita urbs Hecatompylos. Rex Parthius Arsaces. Ex Media in Parthiam transitur per regionem in cujus superficie nunquam conspicitur aqua, sed rigatur ea subterraneis aqueductibus. Transit Antiochus Parthiam cum exercitu. x. 28 seq.

Parthi, Παρθαῖοι x. 31, 15.

Parthini; vide mox Parthus.

Parthus, urbs Illyrici, ὁ Πάρθος. *Fragm. hist.* 36. Pleurato datur a Romanis. xviii. 30, 12.

Ab ea nomen habent Partheni vel Parthini, Παρθῖνοι, Παρθῆνοι, Παρθῖνοι, in fidem et amicitiam recepti a Romanis. ii. 11, 11. De eisdem cavetur fœdere Philippi cum Hannibale, ne eos sub potestate sua tenere sinerentur Romani. vii. 9, 13.

Pasidas vel Pasiadas, Achæorum legatus in Ægyptum. xxviii. 10, 9. 16, 3.

Pasistratus; vide Pausistratus.

Passum vinum, potio mulierum Romanarum. vi. 2, 3.

Patara, τὰ Πάταρα, urbs Lyciæ cum portu, ubi ex fœderis lege cremantur a Romanis naves Antiochi. xxii. 26, 30.

Παταρεῖς, Patarensis, quod olim legabatur xxviii. 6, 2. in Πατρεῖς, Patrensis, mutavi.

Pater. Stultus, mactato sobolem qui patre reliquit. xxiv. 8, 10.

Patera, præmium peditis Romani, qui hostem prostravit. vi. 39, 3.

Patra, αἱ Πάτρας, urbs Achaïæ, ex xii primis olim fœderatis. ii. 41, 8. ad mare. v. 91, 8. haud procul Rhio. v. 28, 2 sq. Patris imminet mons Panachaicus. v. 30, 4.

Patras cum classe adpellit Philippus. v. 2, 11. inde exit cum classe. 3, 3. Patras socios convocat Philippus ad deliberandum de pace cum Ætolis. v. 28, 2 sq. oram ad Patras navibus custodiunt Achæi. v. 91, 8. rursus naves suas Patras mittit Philippus. 101, 4.

Patræenses et Patrenses, Πατραῖς et Πατρεῖς. iv. 6, 9. xxviii. 6, 2. cum Dymæis incipiunt instaurationem fœderis Achaici. ii. 41, 1 et 12. eorum fines peragantes populantur Ætoli. iv. 6, 9.

Patrensiū clades in Phocide bello Achaico, et conditio eorum maxime miserabilis. xl. 3, 4 sqq. cf. c. 6, 11.

Patræus; vide Petræus.

Patria. Pro Patria et liberis pugnantes Romani, iræ modum ponere nesciunt. vi. 52, 7.

Pavire in castris Romanis circa prætorium solitum. vi. 38, 6.

Pausiras, rebellis Ægyptiacus, victus et supplicio adfectus a Ptolem. Epiph. xxiii. 16, 4.

Pausistratus, vulgo minus recte Pasi-stratus, classis præfectus Rhodiorum, igniferis machinis in prælio navali usus adv. hostiles naves. xxi. 5. audentior quam constantior. *ibid.*

Pax. De libertate tuenda cogitare non potest qui Pacem sine exceptione pro summo bono habet. iv. 31, 4. Sicut pace justa et honesta nil pulcrius, nil utilius; iv. 74, 3. sic turpis et noxia pax, quæ ignavia quæsita est, et cum servitute conjuncta. iv. 31, 8.

Pacis laudem canit Pindarus. iv. 31, 6. de Pacis commodis oratio Agelai Naupactii. v. 104. Pacis laudes, variis auctoribus. xii. 26.

Pacis et belli faciendi jus Romæ in potestate Populi fuit. vi. 14, 10. 15, 9. xxii. 7, 2 sq. 15, 1.

Pax Antalcidica, Lutatiana, et simil. vide Antalcidas, C. Lutatius, &c. Adde Fœderum formulæ.

Paxi, οἱ καλούμενοι Παῖοι, duæ insulæ haud procul Corcyra. Ad Paxos Achæi et Ætoli, Corcyraeis auxilio venientes, pugna navali vincuntur ab Illyriis. ii. 10, 1.

Pectorale militum Romanorum, καρδιόφυλαξ. vi. 23, 14.

Pectorale Gallorum, sacerdotum Idææ Matris, προσθηδίων, id est, imaguncula e pectore suspensa. xxii. 20, 6. et *Spicileg. ex lib.* xxi.

Pecuniæ apud Lacedæmonios nulla æstimatio. vi. 45, 4. secus apud Cretenses. 46, 2 sq. ferrea pecunia Lacedæmoniorum. vi. 49, 8.

pecunia, communis omnibus mortali-bus possessio; honestas et virtutis decus, deorum proprium et hominum eis similium. xxii. 6, 9.

Pedasa, τὰ Πήδασα, Cariæ opp. quod liberum dimittere jubetur Philippus. xviii. 27, 4.

Pedites Romani annua stipendia viginti. (alii sedecim legendum statuunt) facere tenentur. vi. 19, 2.

peditum quatuor genera in Legione. vi. 21, 7 sqq. peditum numerus in legione. vide Legio.

Pedlenissus, Πεδληνισσός, urbs Pisidiæ. v. 73, 6. *Conf. c.* 72, 1. Pedlenissenses, Πεδληνισσεῖς, obsidentur a Selgensibus; eis Achæus auxilio mittit Garsyerim. v. 72 seq. eisdem captivi redduntur a Selgensibus. v. 76, 10.

Pelagonia, ἡ Πελαγονία, Macedoniæ

INDEX HISTORICUS

- (*Pæonia*) regio; ejus oppidum Pissæum diripuit Scerdilædas. v. 108, 1.
- Peleas, *antis*, ὁ Πελικᾶς, ἄνθος, mons Mysiæ, inter Apiae campum et Megæum (*s. Rhyndarum*) fluvium. v. 77, 9.
- Pellus mons, ἐν Πήλων, in quo Centauri habitabant. viii. 11, 13. inferior Alpius. xxxiv. 10, 15.
- Pella, urbs Macedoniæ. iv. 66, 6. xxix. 8, 7. eo pergit Via Ignatia. xxxiv. 12, 8.
- Pella, urbs Cælesyriæ, in *Decapoli trans Jordanem*, capta ab Antiocho. v. 70, 12.
- Pellene, ἡ Πελλήνη, (ἡ Πελληνίων πόλις. iv. 8, 4. 13, 5.) urbs Achaïæ, ex xii. primis olim fœderatis. ii. 41, 8. occupatur a Cleomene. 52, 2. Ætolos ex ea ejicit Aratus. iv. 8, 4. (*Conf. Plutarch. in Arato, p. 1041 sq.*) rursus eum tentant Ætoli. iv. 13, 5.
- Pellenensis, Pythias, Πελληνεύς. iv. 72, 9.
- Pellene, ἡ Πελλήνη vel Πελλάνα, oppidum Laconicæ, in Tripoli Laconica. iv. 81, 7. xvi. 37, 5.
- Pelopidas, Thebanus; hujus et Epaminondæ virtuti gloriam suam debuit resp. Thebana. vi. 43, 4 *sqq.* *Conf. Fragm. hist.* 15. Epaminondæ ille auctor fuerat propugnandæ libertatis Græciæ. viii. 1, 6. temere fidem habens hostibus, ab eis captus est. viii. 1, 6 *sqq.*
- Peloponnesus, ad reliquam Græciam, situm quod attinet, fere se habet ut Sicilia ad Italiam. i. 42, 1 *sq.* ejus circuitus xxxiv. 12, 10. Peloponnesus per fœdus Achaicum ita constituta, ut veluti pro una urbe haberi posset. ii. 37, 10 *sq.* Peloponnesii omnes communi *Achaëorum* nomine comprehensi. ii. 38, 4. iv. 1, 7. Peloponnesiorum concordia auctor Aratus, consummator Philopœmen. ii. 40, 1 *sq.* Tyranni qui in Peloponneso reliqui fuerant, post Demetrii mortem tyrannidem deposuerunt. ii. 44, 3. Peloponnesii omnes post bellum Cleomenicum curam armorum neglexerant. iv. 7, 7. Quies Peloponneso restituta, finito Bello Sociali. v. 106, 2 *sq.*
- Peloponnesii natura mansuetissimi. v. 106, 4.
- Peloponnesiorum concordia et constitutio post bellum Antiochicum et Ætolicum. iii. 3, 7. *Conf.* xxv. 1—3.
- Peloponnesi status miserabilis initio belli Achaici. xl. 3, 4 *sqq.*
- Pelorias, Πελωριάς, promontorium Siciliae. i. 11, 6. ad septemtrionem insulæ, MD passus distans ab Italia. i. 42, 5.
- Pelusium, Πηλούσιον, urbs Ægypti. Ibi congregatur exercitus Ptolemæi Philopatoris. v. 62, 4. 80, 1. Antiochi Epiphanis strategemata sive astutia, ad Pelusium adhibita. xxvii. 17, 3. Pelusii Antiochum Epiphanem Popillius circulo circumscriptis. xxix. 11.
- Penicilli marini. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 12.
- Peparethus, Πεπαρήθος, insula Archipelagi, occupatur ab Attalo. x. 42, 1. *adde* 43, 7.
- Civis Peparethii, Πι ἀρήθιοι. x. 42, 7.
- Peræa, ἡ Περαία, ager ditionis Rhodiorum in opposita continente. Eam Philippus ademtam Rhodiis restituere jubetur. xvii. 2, 3. 6, 3. 8, 9.
- Peræa sollicitatur ab eis qui sub Eumene sunt. xxvii. 6, 6. in ea hospitio excipitur Ptolemæus Physcon, Roma veniens. xxxi. 25, 3.
- Perga, ἡ Πίργη, urbs Pisidiæ, occupata ab Achæi exercitu. v. 73, 9.
- Pergam præfectus præsidii Antiochi tradit Cn. Manlio. xxii. 25, 1 *sq.*
- Pergamum, τὸ Πέργαμον, et ὁ Πίργαμος. *Vide* xxi. 8, 1. Attali sedes. v. 78, 6. et Eumenis. xxv. 6, 2.
- Intra Pergamum, *id est*, intra paterni regni fines ab Achæo concluditur Attalus. iv. 48, 2 *et* 11. Pergamum urbem cum capere non posset Philippus, regionem, templa, et lucos vastavit. xvi. 1. Pergamum frustra invadit Antiochus; xxi. 8, 1. et intra muros concludit Eumenum. xxii. 3, 10.
- Pergami legati Romani pacem conciliare inter Eumenum et Pharnacem student. xxv. 5, 12. Templa ad Pergamum spoliata et vastata Prusias, victo Attalo. xxxii. 25.
- Pergami etiam mentio fit in *Fragm. hist.* 37.
- Pericles reipubl. Atheniensium præclare præest. ix. 23, 6.
- Perigenes, classis præfectus Ptolemæi Philopatoris bello Cælesyriaco. v. 68, 3 *sq.* 69, 7 *sqq.*
- Perinthus, Περινθός, urbs Thraciæ ad *Propontidem*; eam deductis præsidii liberare jubetur Philippus ex pacis lege. xvii. 2, 4. xviii. 27, 4.
- Perinthus, Περινθός. xvii. 2, 4.
- Periœci Spartanorum, οἱ Περίοικοι. ii. 65, 9. iv. 34, 9.
- Peripateticus, Prytanis; *vide* Prytanis. Critolaus; *vide* suo loco.
- Perippii. ὁ ἐν τοῖς Περιππίοις πύργος, *memoranda scriptura*. v. 102, 6.
- Perorsi Æthiopes. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7.
- Perrhæbi, οἱ Περραιβοί. Perrhæbia, Περραιβία. Ex Thessalia Q. Marcius Philippus per Perrhæbiam in Macedoniam profectus est. xxviii. 11, 1 *sq.* Perrhæbiæ oppida, Azorium et Doliche. *ibid.*

ET GEOGRAPHICUS.

Perrhæbi liberati a Romanis. xviii. 29, 5. 30, 6. apud Romanos repetunt arces a Philippo sibi ereptas per bellum Antiochicum. xxiii. 4, 2. 6, 3. xxiv. 1, 10.

Perrhæbiæ locis omnibus excedere tenetur Philippus. xxiii. 11, 3.

Persæ, οἱ Πέρσαι. (*Mendose codices nostri omnes τὰ πρὸς ἄν*, iv. 31, 5. pro τὰ Περσῶν.) Persia; vide Persis.

Persarum imperium, intra Asiam conclusum. i. 2, 2. Persæ cum Græcis bellum mari triremibus gesserunt; non quinqueremibus, ut Pœni cum Romanis. i. 63, 8. Res Persarum, οἱ Περσικαὶ πράξεις. ii. 37, 1. item τὰ Μηδικὰ, sigillatim bellum a Persis Græciæ illatum. iv. 31, 5. Persarum partes amplexi sunt Thebani. iv. 31, 5. Persis Lacedæmonii Græcas (in Asia) civitates prodiderunt. vi. 49, 5. et Persarum fores coluerunt. 49, 10.

Belli Græcorum adv. Persas caussæ, prætextus et initium. iii. 6. 4 et 9 sqq. A Persis Alexander injuriarum pœnas exigens. ix. 34, 2. tamen locis sacris pepercit. v. 10, 8. Persarum fugientium ex pugna ad Issum magnam partem periisse in terræ civitatibus Ciliciæ, ait Callisthenes. xii. 20, 4. *Proverbialiter dicitur*, ea auctoritate aliquem loqui, quasi unus e ducibus fuisset qui Persas ad Cilicias Portas vicerunt. xii. 9, 3.

Persarum prudens Lex de Aquæductibus. x. 28, 2 sqq. Mithridates genus repetit ab uno e septem Persis, qui Magum occiderunt. iv. 43, 1 sq. a Persarum inde temporibus duravit Artabazanis dynastia. v. 55, 9.

Persæ sagittarii in exercitu Antiochi ad Raphiam. v. 79, 6.

Perseus, Philippi filius major. i. 3, 1. xxiv. 7, 6. invidet et insidias struit minori fratri Demetrio. xxiv. 3, 6. 7, 4 sqq. 8, 12 sqq. Initia regni præclara, et ad captandam Macedonum et Græcorum benevolentiam comparata. xxvi. 5, 1. de Perseo, et de ejus societate cum Bastarnis et Gallis, (Γαλάταις) Romæ queruntur Dardanii et Thessali. xxvi. 9.

Bellum Persicum, ὁ Περσικὸς πόλεμος. iii. 3, 8. 5, 4. 32, 8. ejus initia. xxvii. 1 sqq. Perseus per literas Græcis civitatibus rationem reddit sui cum Romanis colloqui; ad Rhodios de eadem re legatos mittit. xxvii. 4. legatum ad Bœotos mittit; quorum ceteræ civitates Romanis se tradiderant, Coronea et Haliartus in Persei amicitia perstabant. xxvii. 5. Persei legatos Roma et Italia excedere jubet senatus. xxvii. 7.

Post victoriam de Romanis relata, pacem ab eisdem petit Perseus, nec impetrat. xxvii. 8. Gentium iteratis legationibus ad societatem invitat; sed pecuniam ab eo postulatam stolidus non mittit. xxviii. 8 sqq. denique fœdus cum eo facit. xxix. 2 sqq. Legatos mittit ad Rhodios, ad Eumenem, ad Antiochum. xxix. 3, 7 sqq.

Acie victus Perseus a L. Æmilio Paulo, animum despondet. xxix. 6. et fugit. 7, 1. Eclipsis lunæ interitum ejus præsagire visa est. xxix. 6, 8. De Perseo adde *Fragm. hist.* 38—40.

Tria genera hominum qui bello Persico in suspicionem venerunt Romanorum. xxx. 6 sqq.

Persis vel Persia, ἡ Περσίς. a meridie Mediæ versus ortum. x. 44, 6. coll. vs. 4. Persidis satrapa, Alexander, frater Molonis. v. 40, 7. inter Persidem et Parrhasiam (f. Parthiam) interjectum desertum. v. 44, 4.

Persis porta, Sardibus. vii. 17, 6.

Personæ, ad similitudinem defunctorum virorum illustrium expressæ; imagines majorum. vi. 53, 5.

Pessinus, Πισσινούς, oppidum Galatiæ, ubi Deæ Matris templum. xxii. 20, 5.

Petelini, Πετηλινοί, fidem servantem Romanis, fame expugnantur a Pœnis. vii. 1, 3.

Petræus, Philippi amicus, Lacedæmonem ab eo legatus missus. iv. 24, 8. cum exercitu occurrit Dorimacho Ætolo in Thessalia. v. 17, 6. ubi vulgo mendose Patræus legebatur.

Petratus, (si vera scriptura) pater Siberti vel Sibyrti, Epirotæ. xxii. 9, 7.

C. Petronius, Romanorum legatus in Asiam, ad inspiciendas res Prusiæ et Attali. xxxii. 26, 5.

Phacus, ὁ Φακός, Macedoniæ oppidum. xxxi. 25, 2.

Phæacum luxus, τῶν Φαιάκων. xxxiv. 9, 15.

Phæneas, prætor Ætolorum, interest colloquio T. Quintii cum Philippo. xvii. 1, 4 et 9. 3, 1. debilis oculis. 4, 3 sq. Rursus, victo Philippo, interest colloquio ad Tempe. xviii. 20, 11 sq. 21, 3 sqq.

Rursus prætor bello Ætolico, oratores de pace ad M. Acilium mittit. xx. 9. et ex decreto Ætolorum ipse ad Acilium mittitur, qui Ætolos in fidem Romanorum traderet. xx. 10. Romam legatus, intercipitur ab Epirotis, a quibus dimittitur solutis quinque talentis. xxii. 8, 11. 9, 7 sqq. a Fulvio Cos. per ejus fratrem C. Lævinum pacem impetrat Ætolis. xxii. 12, 10 sqq.

INDEX HISTORICUS

Phæstus, Φαιστός, urbs Cretæ. Portum Phæstiorum, τὸ Φαιστίον, occupant exules Gortynii. iv. 55, 6.

Phædrentis casus. ii. 16, 13.

Phalanx Achæorum, duce Philopœmene, in τία divisa, id est, cohortes, quæ ex intervallis locabantur in acie. xi. 11, 6, 16, 2. Pyrrhus, in bello cum Romanis, alternatim manipulos Romano more instructos in acie locavit, et manipulos in phalangis modum. xviii. 11, 10.

phalangem decies mille militum habuit Antigonus *Dodon* in prælio cum Cleomene. ii. 65, 2. viginti quinque millium Ptolemæus Philopator. v. 65, 4.

Phalanx Macedonica convertere se et vititum pugnare non potest. xviii. 9, 4. commoda et incommoda Phalangis, et ejus comparatio cum acie Romanorum. xviii. 12—15. Phalange Macedonica nihil terribilius umquam viderat L. Æmilius. xxix. 6, 11 sq.

Phalanx densata, xviii. 12, 5 sq. Quodnam spatium capiat phalanx, sive in itinere, sive in acie. xii. 20 seq. Duplex, triplex phalanx; διφалаγγία, τριφалаγγία &c. ii. 66, 9. xii. 20, 7.

Phalara, τὰ Φάλαρα, urbs Thessaliæ ad sinum Maliacum. xx. 10, 16. 11, 1. Intra 12 dies inde Nicander Ephesum navigat et redit. *ibid.*

Phalaris tyrannus; cum eo immerito confertur Hieronymus rex Syracus. vii. 7, 2. ejus taurus æneus, Agrigento Carthaginem translatus. xii. 25.

Phalasarna, ἡ Φαλάσσαρνα, Cretæ oppidum. xxiii. 15, 3 et 8.

Phaleræ, præmium equitis qui hostem prostravit et spolia ei detraxit. vi. 39, 3.

Phameas, Φαμίας. xxxvi. 6, 1.

Phanotenses, οἱ Φανοτίς, in Phocide.

In arcem eorum prodicionem molientes Ætoli, decipiuntur ipsi a Philippi præfectis. v. 96.

οἱ Φανοτίς, ponitur pro ipsius urbis nomine; in qua diversatur A. Hostilius apud Nestorem Cropium. xxvii. 14, 4. Nisi ibi Φανοτίς sunt incolæ castelli cui Phanota nomen, in Epiro; quod tamen non necesse videtur ut statuamus.

Phara; vide Pharæ Messeniæ.

Pharæ, αἱ Φαραί, urbs Achæorum, ex XII primis olim fœderatis. ii. 41, 8.

Pharæenses, οἱ Φαραῖς, inter quatuor civitates quæ instaurare pristinum fœdus Achaicum cœperunt. ii. 41, 12. eorum fines peragrantes populantur

Ætoli. iv. 6, 9. 7, 3. rursus agrum Pharæensium, τὴν Φαραῖκὴν, populatur Euripides Ætolus, dux Eleorum. iv. 59. v. 94, 8. Pharæenses, cum nil opis eis adveniret a prætore Achæorum, nil amplius in commune conferre decernunt. iv. 60, 5 sqq. Adde mox Pharaæ.

Pharæensis Lycus, proprætor patriæ ditionis. v. 94, 1.

Pharæ et Phermæ, αἱ Φαραί et Φερμαί, oppidum Messeniæ: ejus situs. xvi. 16, 3 et 8. a Messeniis divulsa civitas, concilii Achæorum fit particeps. xxv. 1, 2. ubi pro Φαραί scribendum Φερμαί. de Pheris Thessaliæ, vide *infra*. Adde quæ post istum *artic.* adnotamus de urbe lib. xviii. 26, 7. *memorata*.

Pharnaces, rex Ponti, bellum gerit cum Eumene et Ariarathe. iii. 3, 6. Sinopen, liberam civitatem, expugnat; et de controversiis suis cum Eumene legatos Romam mittit. xxiv. 10, 1 sqq. xxv. 2, 6 sqq. avarus et superbus. xxv. 2, 7. bellum persequitur cum Eumene et Ariarathe, invitis Romanis. xxv. 4 seq. inducias cum eo facit Attalus, Eumenis nomine. xxv. 6.

Pacem petit ab Eumene et Ariarathe. xxvi. 6. fœderis formula. *ibid.* Rex omnium iniquissimus. xxvii. 15, 1. cf. xxv. 2, 7, 5, 2.

Pharsalus, urbs Phthiotidis in Thessalia, ἡ Φάρσαλος. xviii. 30, 7 sq. eam Ætolis eripuerat Philippus. xvii. 3, 12. eamdem ab eo apud Romanos repetunt Ætoli. *ibid.* et xvii. 8, 9. xviii. 21, 3. 30, 7 sq.

Pharsaliorum (τῶν Φαρσαλίων) agro opportune imminent Thebæ Phthiæ. v. 99, 3 sqq.

Pharus, insula maris Adriatici, prope Illyrici oram; ἡ Φάρος, (et ὁ Φάρος, si vera lectio v. 108, 7.) In ea dominatur Demetrius Pharius. v. 108, 7.

Pharii, οἱ ἐν τῇ Φάρῳ, in gratiam Demetrii impunes dimittuntur a Romanis. ii. 11, 15.

Pharus, ἡ Φάρος, urbs munitissima, ejusdem cum insula nominis, a Romanis capta et diruta, postquam ab eis defecit Demetrius Pharius. iii. 18 seq. Fœdere Philippi cum Hannibale caveatur, ne Romani domini maneant Phari. vii. 9, 13.

Pharusii, populus Africae. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7.

Pharycus, spoliavit Junonis templum Argis. ix. 34, 10.

Phaselis, Φασηλῖς, urbs maritima Ly-

ET GEOGRAPHICUS.

cicæ, s. *Pamphyliæ*. xxx. 9, 4 et 9. Phaselitæ, *Φασηλίται*. *ibid.* vs. 7 et 10.

Phasis, ὁ *Φάσις*, fluvius Colchidis. Qui ad Phasin navigant, Sinopen ad dextram habent. iv. 56, 5. Ponto, supra regionem quæ Phasi fluvio adluitur, imminet regnum Artabazania. v. 55, 2.

Phayllus, dux copiarum Achæi sub Garsyeride. v. 72 *seq.*

Pheias, ἡ *Φειὰς καλουμένη νῆσος*, (*mendose vulgo Φλιδας*) insula Elidis. iv. 9, 9.

Pheneus, *Φινεὺς*, *Arcadiæ oppidum*, occupatum a Cleomene. ii. 52, 2.

Pheneensium ager, ἡ *Φινικῆ*. Ex Psophide per Pheneensium agrum in Stymphaliam proficiscitur Euripidas, inde Sicyoniorum agrum invasurus. iv. 68, 1.

Pheræ, urbs Thessaliæ, αἱ *Φεραί*, ἡ τῶν *Φεραίων πόλις*. Prope eam acris incidit velitatio inter copias T. Quintii et Philippi, paucis diebus ante pugnam ad Cynoscephalas. xviii. 2.

Phærorum et Pharsaliorum agro opportune imminet urbs Larissa. v. 99, 3. *cf.* xviii. 2.

De Pherarum urbe contendisse coram Romanis Ætolos cum Achæis, temere scripsit Casaub. in *vers. Lat. Legat. VI. nobis lib.* xviii. 25, 7. ubi in Græco tamen recte tenuit Ursini lectionem *Ἡραίων*. Intellexerat puto Casaubonus Pharas vel Pheras Messeniæ, de qua vide supra in Pharæ.

Phiala, præmium peditis qui hostem prostravit, et spolia ei detraxit. vi. 39, 3.

Phialia; vide Phigalia.

Phialephoros, ἡ *Φαληφόρος*, apud Locrenses. xii. 5, 9 *sqq.*

Phibotides urbes; vide Phæbatides.

Phidias Jovem Homericum expressit. xxx. 15, 4.

Phigalea, Phigalia, Phialia, *Φιγαλέα*, *Φιγαλία*, *Φαλία*, ἡ τῶν *Φιγαλέων* vel *Φαλέων πόλις*. iv. 3, 5. et vs. 8. iv. 80, 3. Peloponnesi urbs in *Arcadia*, prope fines Messeniorum, cum Ætolis faciens, et in eorum potestate. iv. 3, 5 *sq.* 31, 1.

In ea residet Dorimachus nomine Ætolorum, bellum moliens Messeniis. iv. 3, 5 *sqq.* 6, 10. in eandem confluunt Ætoli piratæ, qui ex Messenia prædam faciebant. iv. 3, 8. 79, 6 *sq.* in eadem sedem belli figit Scopas cum Ætolis, incursionem in Messeniam faciens. iv. 6, 10 *sq.*

Phialenses, deserentes Ætolos, urbem suam Philippo tradunt; iv. 79, 5 *sqq.*

præsidium urbi imponit Philippus. iv. 80, 8. post creptam Ætolis Phialiam, non recusant Messenii societatem belli Socialis. v. 4, 5.

Philani aræ, αἱ *Φιλαίου βωμοί*, prope maiorem Syrtin, terminus ditionis Pænorum in Africa. iii. 39, 2. x. 40, 7.

Philenis, femina, de rebus obscænis scripsit. xii. 18, 1.

Philammon, qui cædi Arsinoës reginæ præfuerat, occiditur a mulierculis cum filio et uxore. xv. 33, 11 *sq.* adde c. 36, 1.

Philemenus cum Nicone Tarentum prodit Hannibali. viii. 26 *seqq.* velut a venatione rediens cum apro, noctu urbem intrat. 31.

Philetærus, Eumenis frater, favet Pythæ Thebano. xl. 1. Adde xxxii. 23, 6.

Philades Messenius, pater Neonis et Thrasylochi. xvii. 14, 3 et 12.

Philidas, (*vulgo minus recte Phylidas*) dux Ætolorum et Eleorum adv. Philip-pum, post Euripidam. iv. 77, 6. 78, 1. ipsos socios Eleos diripit. 79, 2. Lepreo, et mox etiam Samico, cedere cogitur Philippo. iv. 80.

Philinus, scriptor historiæ primi Belli Punico, effusum favorem prodit in Pœnos. i. 14. Philini errores. i. 15. iii. 26.

Philinus Corinthius, a Diaeo, prætore Achæorum, virgis cæsus. xl. 5, 6.

Philippi, *Φίλιπποι*, urbs Macedonia. Civis Philippenus, *Φιλιππηνός*. *Fragm. hist.* 41.

Philippicum bellum, ὁ *Φιλιππικὸς πόλεμος*. iii. 32, 7 *sq.* natum ex bello Hannibalicò; tum ex Philippico oritur Antiochicum. *ibid.* Vide Philippus, Demetrii fil.

Philippopolis, *Φιλίππου πόλις*, eadem quæ Thebæ Phthiæ in Thessalia. v. 100, 8.

Philippopolis Thraciæ, *Φιλίππου πόλις*, in Odrysis, qui Philippi præsidium inde expellunt. xxiv. 6, 5 *sqq.*

Philippenses *Φιλιππηνοὺς* a Polybio dici, monuit Stephanus Byzant. in *Φίλιπποι*. *Conf.* v. 100, 8.

Philippus, Amyntæ fil. rex Macedon. beneficia contulit Megalopolitanis, Messeniis, Tegeatis, Argivis, oppida eis restituens quæ Spartani eisdem ademerant. ii. 48, 2. xvii. 14, 6 *sqq.* *cf.* ix. 28, 7. 33, 8 *sqq.*

multa præparaverat ad bellum adv. Persas. iii. 6, 5 et 12 *sqq.* cum victis ad Chæroneam Atheniensibus humanissime egit. v. 10, 1 *sqq.* xvii. 14, 13 *sq.* in eum maledicentissimus est Theopom-

INDEX HISTORICUS

pus. viii. 11—13. Græcis causa et principium fuit servitutis. ix. 29. defenditur ab ista culpa. ix. 33.

Philippus Demetrii filius, Antigoni Gonatæ nepos, pater Persei; sub tutela est Antigoni Dosonis patris. ii. 45, 2. et ab eo præclare regitur. iv. 57, 6. Alexandri et Philippi Amyntæ filii genere prognatus videri studuit. v. 10, 10.

succedit in regnum, mortuo Antigono. ii. 70, 8. etiam tum puer, annum ætatis septimum decimum nondum egressus. iv. 2, 5. 5, 3. 24, 1. cui Apelles alique tutores relictæ erant ex Antigoni testamento. ii. 87, 8.

ad Philippum legatos mittunt Achæi, de Ætolis conquerentes, et auxilia ab eo ex sociali fœdere postulantes. iv. 15, 1 sq. Ætolis, utpote pro more agentibus, non nimis irascitur Philippus. 16, 2 sqq. Ad Sociale bellum gerendum cum exercitu Corinthum venit; domum jam reversis Ætolis, inde Tegeam movet, versus Laconicam. iv. 22. non immiscens se Lacedæmoniorum internis seditionibus, societatem cum populo firmat; 23 seq. et Corinthum redit, sociorumque de Ætolis querelas audit. 24 extr. et seq.

Ægii in concilio avita amicitia jura cum Philippo renovant Achæi. iv. 26, 7 sq. hibernans Philippus in Macedonia, fœdus facit cum Scerdilæda. iv. 29. Philippus et Achæi fœdus de societate ineunt cum Polyrrheniis et Lampæis Cretensibus. iv. 55, 1 sq.

Ætoliam, per Thessaliam et Epirum, petit Philippus. iv. 57, 1. et Ambraciam obsidet. 61. eamque et Phœtias capit. 63. Ad Stratum cum exercitu morantem invitant Achæi, ut trajecto Rhio Elidem invadat. 64, 2. captis nonnullis Ætolorum urbibus, cum ei nunciaretur Dardanius invasionem parare in Macedoniam, domum redit, dein Larissæ in Thessalia hibernat. iv. 64—66. Cœniadas, oppidum et arcem cum portu, in Ætolia et Acarnania confinibus, communit. 65, 7 sqq. Demetrium Pharium, ad se confugientem, benigne recipit. 66, 4 sq.

circa brumam, cum parte exercitus, in Peloponnesum venit. iv. 67, 6 sqq. moxque Eleos ad Apelaurem montem vincit. 69. Psophidem et alias eorumdem urbes capit. 70 sqq. Apellem prohibet, Achæos in servitutem redigere conantem. 76. et Aratum adv. Apellis calumnias tuctur. vide Aratus.

egregia et vere regia Philippi juvenis indoles. iv. 77. 82, 1. ex optimo

principio dein in ferum tyrannum mutatus. iv. 77, 4. vii. 12 sqq. ix. 23, 9.

de solvendo stipendio exercitui Philippi fit decretum Achæorum. v. 1, 11 sq. Bellum Sociale mari gerere adgredditur Philippus. v. 2 sqq. Cephalleniam petit, ubi per Leontii perfidiam Palunte urbe non potitur. v. 3 sq. Thermum Ætolia petit, et templum ibi evertit et comburit, vindictæ nimis ferociter indulgens. v. 6 sqq.

ex Ætolia reversus, mira celeritate in Laconicam rursus irrumpit, eamque usque ad Tanarum populatur. v. 16 sqq. ex Laconica Corinthum redit. 24, 1 sqq. Legatis Rhodiorum et Chiorum, ad pacem cum Ætolis faciendam invitantibus, paratum se esse, respondet, si velint Ætoli. 24, 11. in Phocide rei magnæ gerendæ spem habet; 24, 12. sed ea spes irrita est. 26, 1 et 16. ex Elatea Phocidis revertens, Sicyonem devehitur, ibique apud Aratum divertit 26, 16. 27, 3. Leontium proditorem occidi curat. 27, 4 sqq. inducias facit cum Ætolis, sed pax non convenit. 28 seq. hibernat in Macedonia. 30, 1.

Bylazorem urbem Pæoniæ occupat adv. Dardaniarum incursiones. v. 97. Melitæam oppugnaturus, scalas justo breviores adplicat. *ibid.* Thebas Phthias expugnat. 99 seq. in Peloponnesum cum classe et exercitu reversus, accepto nuncio cladis Romanorum ad Trasimenum lacum, Pacem facit cum Ætolis, et Bello Sociali finem imponit. 101—105.

oppida Illyriæ, Macedoniæ vicina, capta a Scerdilæda, recipit et præsidii firmat. v. 108. dein classe Illyriam petens, (et ipsi Italiæ inhians, instigatus a Demetrio Phario, v. 108, 4 sq.) Apolloniæ Panico territus, re infecta, non sine ignominia, in Macedoniam redit. v. 109 seq.

Fœdus facit Philippus cum Hannibale et Pœnis; iii. 2, 3. cujus formula exhibetur vii. 9.

adversus Messenios, primum pravos mores nudavit. vii. 12, 1. *conf. c.* 10, 2. adamatus antea omnibus Græcis, 12, 4 sqq. a Cretensibus *προστάτης* insulæ electus. 12, 9. deinde exosus omnibus, 12, 10 sqq. Natura bonus, procedente ætate in vitia incidit. x. 26, 7 sq. quoties Demetrio Phario et Taurione consultoribus usus est, pessimus fuit Philippus; quoties Arato aut Chrysogono, optimus. vii. 13 seq. ix. 23, 9. v. 12, 5 sqq.

Aratum veneno necat. viii. 14. Lis-

sum et Acrolissum capit, et multas Illyriorum urbes in deditionem accipit. 15 *seq.*

Cum Ætoli, Romani et Attalus fœdus fecissent contra Philippum et Achæos; ix. 30, 6 *sq.* (ad quam societatem etiam Lacedæmonios invitarunt Ætoli. ix. 28 *seqq.*) Philippus Echinum urbem, quæ in Ætolorum erat potestate, oppugnavit cepitque; ix. 41 *seq.* et Achæis aliisque sociis, opem ejus contra illos implorantibus, strenue providit. x. 41 *seq.* postquam Argis, ubi hiemavit, effrenatæ libidini indulgisset. x. 26.

iterum Thermum Ætolis et Apollinis ibi templum vastat. xi. 4. per legatos (in concilio nescio quo, fortasse Achæorum) declarat, paratum se esse ad pacem cum Ætolis æquis conditionibus faciendam. xi. 7, 9 *sq.*

Pacem cum Ætolis facit Phœnicæ in Epiro. xiii. 1. coll. xv. 23, 8. xvii. 1, 14.

Heraclidis opera classem Rhodiorum in ipsorum portu incendio corrumpit. xiii. 4, 1—3. *et cap.* 5, 1—3. Cretenses ad bellum adv. Rhodios concitaverat. xiii. 4, 2. 5, 1. Bellum in Thracia gerit. xiii. 10, 6—9.

Philippus, conjuratione facta cum Antiocho M. de partiendo Ptolemæi Epiphanis regno, Cariam, Chium et Samum ad se rapit. iii. 2, 8. xv. 20. licet pacem fecisset cum Ætolis, tamen Cium urbem, sociam Ætolorum, copiis cum Prusia genero junctis, expugnat capitque. xv. 21—23. xvii. 3, 12. 4, 7. Rhodios dolosa legatione decipit. xv. 22, 5. *et* 23, 1 *sqq.* Thasios violata fide subigit. xv. 24. Paulo ante id tempus Lysimachiam, Ætolorum sociam, sibi subjecerat; moxque Calchedonem. xv. 23, 8. xvii. 3, 11.

Pergamenum agrum et loca sacra vastat, Attalo ægre e manibus ejus elapso. xvi. 1. Sami classem habuit. xvi. 2, 4 *et* 9. Pugna navali ad Chium victus ab Attalo et Rhodiis; victoriam sibi tribuit. xvi. 2—8. Cariam invadit. xvi. 11 *seq.* iii. 2, 8.

Philippo bellum indicunt Romani, ni a Græcis injuria lacessendis abstat. xvi. 27. Ille forti et constanti animo persequitur incepta. 28. Abydum oppugnat expugnatque. 29—34. legatum Romanum, ad Abydum secum expostulantem, non audit, sed ut juvenem ridet. xvi. 34. Achæos concitare studet ad bellum cum Romanis. xvi. 38.

Ex Epiri faucibus prope se recipere coactus Philippus a T. Flami-

nino; plurimas Thessaliæ urbes vastavit. xvii. 3, 9. xviii. 4, 4. xxvii. 13, 2.

Colloquium instituit cum Tito, et cum Ætolorum, Rhodiorum et Attali legatis ad sinum Maliacum. xvii. 1—9. jociis ludit adversarios. 4, 4 *sqq.* induciis pactis, legatos Romam mittunt paries omnes. 10 *seq.* Bellum cum Philippo durare decernit senatus. 12. a Philippi societate Achæos ad Romanorum partes traduxit Aristæus. 13, 8 *sq.*

Pugna ad Cynoscephalas victus Philippus; xviii. 4—10. in Macedoniam profugit, combustis Larissæ chartis regis. xviii. 17, 1 *sq.* pactis induciis. xviii. 17, 4 *sqq.* denuo colloquitur cum Quintio ad Tempe de pacis conditionibus. 19—21. conditiones Titi accipit Philippus, et filium suum Demetrium obsidem dat. 22. Pax Philippo data a Quintio confirmatur Romæ. 25. Senatusconsultum de Pace. 27.

Bello Antiochico fidelem Romanis operam præstat Philippus; cujus gratia Demetrius fil. et ceteri obsides ei restituntur, tributum remittitur, et plures urbes redduntur. xx. 13. xxi. 9, 9.

Philippus queritur apud Romanos ereptam sibi ab Ætolis Athamaniam et Dolopiam; et frustra impedire conatur pacem Ætolis datam. xxii. 14, 4.

cum Philippo contendunt Thessali, Parrhæbi, Athamanes, et Eumenes, judicibus Romanis. xxiii. 4 *sq.* *et cap.* 11, 1 *sq.* Maronæ cædem edit Philippus; et Casandrum, cujus opera in ea re usus erat, veneno tollit. xxiii. 13 *seq.* Romanis jam tum infensus, Demetrium filium Romam mittit ad purganda crimina. 14, 7 *sq.* xxiv. 1. Byzantiis adv. Thraciæ regulos auxilia promittit. xxiii. 14, 12.

ad accusandum Philippum multæ legationes Romam conveniunt. xxiv. 1. Demetrii causa patri veniam dant Romani. 2. inde Philippi et Persei, majoris filiorum, odium in Demetrium, et insidiæ. *cap.* 3 *et* 7. Prusiæ auxilia miserat ad bellum cum Eumene. xxiv. 1, 4. 3, 1. invitus ex Thraciæ urbibus excedit tandem. xxiv. 6. Thracibus mediterraneis bellum facit, Philippopolin præsidio munit, quod tamen paullo post ab Odrysis expellitur. *ibid.*

veluti furiis agitatus, insana consilia capit; Macedonas in Emathiam transducit; civium suo jussu olim interfectorum liberos custodiæ tradit; simultate mutua filiorum cruciatur. xxiv. 8.

- Alia nonnulla ad Philippum pertinentia vide in Fragm. histor. 42—45.*
- Philippus, Achæorum legatus in Macedon. ad gratulandam Romanis victoriam de Perseo xix. 10, 8.
- Philippus, Antiochi M. *σύντροφος*, elephantis præfectus ad Raphiam. v. 82, 8.
- Philippus, Persei legatus Rhodum. xxvii. 4, 3 *sqq.*
- Philo, Agathoclis adulator, ministri Ptolemæi Eupatoris et Epiphanis. xiv. 11, 1. *inter cognatos Agathoclis refertur* xv. 30, 5. occiditur in tumultu. xv. 33, 1 *sqq.*
- Philo, Chalcidensis. Eum Romanis dedere jubetur Antiochus ex pacis lege. xxi. 14, 7. xxii. 26, 11.
- Philo Cnossius, Neocretibus præest in exercitu Ptolemæi Philopatoris. v. 65, 7.
- Philo, Thessalus, pacis condiciones a Metello adfert Diazo, quas ille respuit. xl. 4, 3 *sqq.*
- Philocles, amicus Philippi, Demetrium Philippi filium Romam comitatur. xxiii. 14, 7. xxiv. 1, 5. jam antea Romam a Philippo fuerat missus, occasione belli Prusiæ cum Eumene. xxiv. 3, 2. ejusdem opera insidias Mylasensibus frustra struxerat Philippus. xvi. 24, 7.
- Philocrates, Rhodiorum legatus Romam. xxx. 4, 1, 5, 1.
- Philodemus, Argivus, Hieronymi legatus ad Hannibalem. vii. 2, 2 *sqq.*
- Philomelienses, *Φιλομελῆς*; *cives urbis Phrygiæ majoris, cui Philomelium nomen.* xxii. 18, 4.
- Philomelus et Onomarchus templum Delphicum spoliant; tyrannos illos tollit Philippus Amyntæ fil. ix. 32, 4 *sqq.*
- Philophron, Rhodiorum legatus ad X. legatos Romanos post bellum Antiochicum. xxiii. 3, 2. eidem non placet ut Rhodii rebus Persei se immisceant. xxvii. 11, 2. Romanis favet. xxviii. 2, 3, 14, 3. Romam legatus mittitur, ad deprecandam iram Romanorum post bellum Persicum. xxx. 4, 1 *sqq. et cap.* 19, 4 *sq.*
- Philopæmen, Megalopolitanus, promotor et consummator fœderis Achaici. ii. 40, 2. juvenis, prudenter fortiterque rem gerit in pugna Antigoni cum Cleomene ad Sellasiam. ii. 67—69. de Philopæmene tres libros separatim edidit Polybius. x. 24, 5 *sq.*
- nobilissimo Arcadiæ genere ortus, institutus est a Cleandro Mantinensi, &c. x. 25, 1 *sqq.* Præfectus equitum creatus Achæorum, corruptam discipli-
- nam restituit, et perpetuis exercitationibus equites suos præstantiores hostibus reddidit. x. 25, 6 *sqq. et cap.* 21 *et* 22. *quæ duo capita post cap.* 25. *reponi debuerant, et ad Philopæmenem referri, non ad Scipionem.*
- Prætor Achæorum, xi. 10, 7. ad armorum cultum hortatur Achæos, et disciplinam omnem militarem restituit. xi. 8—10. ipse moribus simplicibus utens, et magna apud suos auctoritate. xi. 10, 1—7. Milites in itinere adsuefacit ad parce utendum cibariis. *Fragm. hist.* 46. Machanidam, Lacedæmoniorum tyrannum, acie ad Mantineam vincit. xi. 11 *sqq.* et fugientem sua manu confodit. 18.
- rursus Prætor Philopæmenes, in unum diem juventute omni Achæorum, insciis omnibus, Tegeam convocata, incursionem in Laconicam fecit, et hostes insidiis circumvenit. xvi. 36 *sq.*
- rursus Prætor, octoginta Spartanos ad Compasium occidit, muros Sparta dejecit, et veteres exsules in urbem reduxit. xxii. 23, 2. *coll.* xxiii. 1, 1, 7, 5 *sq.* qua causa Romæ accusatur. xxiii. 1, 1. simul ipse legatos Romam mittit. 1, 4. Achæis facultatem dat, res a Bæotis per vim repetendi. xxiii. 2, 13. in renovanda societate cum Ptolemæo Epiphane levitatem committit. 9, 11. a Philopæmene in repub. dissident Aristæus et Diophanes. xxiii. 10.
- rem Lacedæmone gestam Philopæmen defendit coram Q. Cæcilio. xxiii. 10, 8. Infensus est ei T. Quintius. xxiv. 5, 2. et frustra ab eo petit, ut gentis concilium sibi cogatur. 5, 15 *sqq.*
- Moritur Philop. eodem anno cum Hannibale et Scipione. xxiv. 9. *conf. Spicileg. ex lib.* xxiv. *num.* 2. captus a Messeniis et interfectus. xxiv. 12, 13. annos 70 natus. *Fragm. gramm.* 31 *et* 34. *Conf. Valesii* xxiv. 9, 3. Cædem Philopæmenis Messenæ ulciscitur Lycortas. xxiv. 12. *Conf. Spicileg. ex lib.* xxiv. *num.* 3.
- Philopæmen et Aristæus inter se collati. xxv. 9.
- Philosophi tres, Athenis Romam legati. *Spicileg. ex lib.* xxxiii.
- Philostratus, præfectus quinqueremis Rhodiæ, in pugna ad Chium. xvi. 5, 1 *sqq.*
- Philostratus, *Molossus Epirota (ut videtur)* A. Hostilium Cos. per Epirum proficiscentem Perseo prodere molitur. xxvii. 14.
- Philoteria, *ἡ Φιλοτερία*, oppidum Cœlesyriæ ad lacum *Tiberiadis*, in quem

Jordanes influit. v. 70, 3 sq. cum in deditionem accipit Antiochus M. *ibid.*
 Philotis, mater Charopis Epirotæ, cujus opera ille mulieres spoliare consueverat. xxxi. 21, 13 sq.
 Philoxenus, *dithyrambicus poeta et musicus*; de quo vide *Suidam*, et auctores laudatos a *Fabric. Bibl. Græc. T. I. p. 686 sq.* et *Albert. ad Hesych. in Δούλωνα*. Carmina ejus modoque vulgo addiscunt Arcades. iv. 20, 9.
 Phlegræi campi, circa Capuam et Nolam, ab Etruscis olim possessi. iii. 17, 1 sq. iii. 91, 7.
 Phlias corrupte vulgo legebatur. iv. 9, 9. *pro Phcias, quod vide.*
 Phlius, Φλιῶς, *gen. Φλιοῦντος*, oppidum Peloponnesi, inter Sicyoniam et Argolidem; occupatur a Cleomene. ii. 52, 2.
 Phliasiorum tyrannus, τῶν Φλιασίων. Cleonymus, tyrannide abdicata, Achæis se jungit. ii. 44, 6.
 Phliasiorum ager, ἡ Φλιασία; in eo ad Dioscurium castra ponit Philippus. iv. 67, 9.
 Phocæa, Φώκαια, civitas Æolica, ab Achæi partibus ad Attalum transit. v. 77, 4.
 Phocæenses, Φωκαῖες, alii cum Antiocho, alii cum Romanis facientes, legatos mittunt ad Seleucum, Antiochi filium. xxi. 4. Phocæensibus post bellum Antiochicum pristinas leges et agrum reddunt Romani. xxii. 27, 7.
 Phocis, ἡ Φωκίς. Phocenses, Φωκῆες.
 Phocenses fœdere Antigoni cum Achæis comprehensi. iv. 9, 4. 15, 1 sq. queruntur de vi ab Ætolis facta. iv. 25, 2.
 in Phocide rem quamdam magni momenti gerere se posse, sperat Philippus. v. 24, 12. sed irrita ea spes fuit. 26, 1 et 16. e Phocide ad Philippum mittuntur literæ Megalææ, clam ad Ætolos scriptæ. v. 28, 4.
 Phocidem adv. Ætolos tuetur Philippus. x. 42, 2. Phocide et Locride e vestigio deducere præsidia tenetur Philippus per inducias cum T. Quintio pactas. xvii. 10, 4. Phocenses tuti non sunt, quamdiu Philippus Chalcidem tenet. xvii. 11, 6. liberi renunciantur ex SC. Romanorum. xviii. 29, 6. ita tamen, ut Ætolorum concilio sint contributi. 30, 9.
 in Phocide Patrenses præsertim magnam cladem passi sunt bello Achaico. xl. 3, 4. *scil.* in pugna qua Metellus Achæos vicit. (*conf. c. 6, 11.*) et Diæum cum exercitu oppressit. *Spici-leg. ex lib. xl.*

Phasbatides urbes, Illyrici, αἱ Φασάτιδες πόλεις, alii codices Φιβάτιδες. v. 108, 2.
 Phæbidas, Lacedæmonius, Cadmeam per dolum occupat. iv. 27, 4.
 Phænice, ἡ Φοινίκη, urbs Epiri munitissima et opulentissima. ii. 5, 8. 8, 4. xxxii. 22, 2. proditiōne mercenariorum Gallorum capitur ab Illyriis. ii. 5.
 Romanorum legati ibi cum Epirotis agunt de Philippo. xvi. 27, 4. Phænice ex Epiro Romam mittuntur legati. xxxii. 24. *conf. c. 22, 1 sq.*
 Phænice, Φοινίκη, perperam Casaubonus ediderat iv. 68, 1. *pro Φινίκη, id est, Pheneensium ager.*
 Phœnicia vel Phœnice, regio Asiæ, ἡ Φοινίκη. Interdum communi Cœlesyriæ nomine comprehenditur Phœnicia; ut v. 80, 3. et sæpius alias; alias utrumque nomen conjungitur, ut v. 66, 6. viii. 19, 11. xxviii. 1, 2.
 inter Ciliciam et Phœniciam sita est Seleucia ad Mare. v. 59, 4 sq.
 Antiochus Phœniciæ et Cœlesyriæ manus injicit. iii. 2, 8. Phœniciam et Cœlesyr. ex Ptolemæi Lagi jure ad reges Ægypti pertinere, contendunt Legati Ptolemæi Philopat. adv. Antiochum Magnum. v. 67, 10. *Conf. Cœlesyria.*
 Phœteæ, Φοιτιῆαι, sive Phœtiæ, Φοιτίαι, Acarnaniæ oppidum in potestate Ætolorum, captum a Philippo. iv. 62, 7. et vs. 10.
 Phœteum; vide Phyteum.
 Φωλῆδες, lustrum, latibulum, spelunca; locus sic dictus in urbe Megalopoli prope murum. ix. 18, 1. ii. 55, 5.
 Phorunna, ἡ Φόρουνα, oppidum Thraciæ. ix. 45, 4.
 Phoxidas, Achæus, dux Græcorum mercenariorum Ptolemæi Philopat. v. 65, 3 sq. 85, 2 sqq. *Conf. Artic. seq.*
 Phoxidas, Melitæensis, centuriat copias Ægyptiacas. v. 63, 11. *Videtur idem esse cum superiore. Conf. Achæi Phthiotæ.*
 Phrixa, ἡ Φρίξα, oppidum Triphyliae. iv. 77, 9. in deditionem accipitur a Philippo. iv. 80, 13.
 Phrygia ad Hellespontum, Φρυγία ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντου. xxii. 5, 14. *distinguitur a Phrygia Majori.* xxii. 27, 10. utraque regno Eumenis adjicitur a Romanis post bellum Antiochicum. *ibid.*
 Phthiotæ; vide Achæi Phthiotæ.
 Phthiotis; vide Eretria Phthiotidis, et Thebæ Phthiæ.
 Phylarchus, historicus, contraria scribit Arato, et multas tragædias facit de casu Mantinensium, et de Aristomacho Argivo. ii. 56—59. *conf. ii. 56, 1. Alia*

- in eodem Phylarcho reprehendit Polybius ii. 60—63.
- Phylidas; *vide* Philidas.
- Phylomachus (*alii* Phyromachus, et Pyromachus) statuarius, Æsculapii signum in templo Pergameno confecit. xxxii. 25, 4. *Conf. Harduin. ad Plin.* xxxiv. 8, (19,) 20. *T. II. p. 656.*
- Physcon. xxxiv. 14, 6. *Vide* Ptolemæus.
- Physsias, nobilis Eleus, bello captus a Lyco, præpore Achæorum. v. 94, 6.
- Phytæum, Phyteum, *vel* Phæteum, Φύταιον, Φύτειον *vel* Φάιτειον, Ætolia oppidum, in media Ætolia. v. 7, 7. xi. 4, 4. *Conf.* iv. 62, 7.
- Phyxium. τὸ Φύξιον, locus Elidis. v. 95, 8.
- Picenus ager, ἡ Πικιντίνη χώρα, devictis Senonibus ademptus, civibus Romanis divisus. ii. 22, 7. Picenum populatur Hannibal, τὴν τῶν Πικιντῶν χώραν. iii. 86, 9.
- Pictones, Πίκτροις, populus Gallia. xxxiv. 10, 6.
- Pieriam vastat Scopas prætor Ætolorum, τὸ πιδίον τὸ κατὰ τὴν Πυρίαν. iv. 62, 1. *MSi τὸν τίριον (alii τὸν τίριτον) τὸν κατὰ τὴν Πυρίαν.*
- Pignora fidei. *Vide* Fides.
- Pilum Romanum, ὁ ὕσσός. vi. 23, 8 *sqq.* i. 40, 13. Triarii, pro pilo, hasta utuntur. vi. 23, 16.
- Pinarus, ὁ Πίναρος, Ciliciae fluvius. xii. 17, 3. *mendose Πύρον vocant editi.*
- Pindari laudatio Pacis, parum honesta. iv. 31, 5 *sqq.*
- Piræus, Πυραιὺς, portus Athenarum. xvi. 26, 2 *et* 4.
- Piratæ, *vide* Ætoli *et* Illyrii. *Adde* *Fragm. Gramm.* 83.
- Pisa *vel* Pisæ, ἡ Πίσσα *et* αἱ Πίσσαι, prima urbs Etruriæ, a Liguria venientibus. ii. 16, 2. e Sardinia Pisas adpellit C. Atilius Cos. ii. 27, 1. 28, 1. P. Scipio, Liguria oram legens, quinto die Pisis Massiliam venit. iii. 41, 4. Pisas inde redit. iii. 56, 5.
- Pisæi equites, ἱππεῖς Πισαῖοι. *Sic olim legebatur xxxi. 3, 6. pro quo Νισαῖοι, Νισαῖ, edidimus.*
- Pisatis, Pisæus ager, ἡ Πισατὶς γῆ, pars Elidis in Peloponneso. iv. 74, 1. *Conf.* Olympia.
- Pisces sub terra, in Gallia campis versus Pyrenæum montem. xxxiv. 10, 4.
- Piscium vitam vivere, proverbium. xv. 20, 3.
- Pisidia, ἡ Πισιδική. Eam populatur Achæus. v. 57, 7. Pisidia incolas ad armæ secum socianda adv. Selgenses hortatur Garsyeris, nomine Achæi. v. 72, 9. 73, 3. *ubi commemorantur Pisi-*
- diam incolentes Etennenses, Sidetæ, Pedlenissenses, Selgenses.*
- Pisidiam post bellum Antiochicum Eumeni dari a Romanis, consentiunt Rhodii. xxi. 5, 14. *et* datur ei Milyas, *quæ Pisidiæ accensebatur.* xxii. 27, 10.
- Pissæum. Πισσαῖον, Pelagoniæ oppidum, direptum a Scerdilæda. v. 108, 1. *Conf. Artic. seq.*
- Pissantini, Πισσαντινοί, populus Illyricus, cuius oppidum Orgysum Scerdilæda eripuit Philippus. v. 108, 6. *Nil videntur hi commune cum Pissæo habere supra memorato, quod Pelagoniæ πόλις, id est parvum oppidum vocat Polybius.*
- Placentia, Πλακιντία, ἡ τῶν Πλακιντινῶν πόλις, colonia Romanorum ad Padum in Gallia Cispadana. iii. 40, 5. 66, 9. Prope *Placentiam (sic legendum videtur pro vulgato Massiliam)* erat sedes Anamarum. ii. 32, 1.
- ad Placentiam castra ponit Scipio. iii. 66, 9. eodem se recipiunt qui e pugna ad Trebiam evaserunt. 74, 6.
- Placentiam convenire exercitum jubet Consul, Liguribus bellum illaturus. xxxiii. 8, 1.
- Plagæ quatuor mundi. iii. 36, 6 *sq.* historiam legentes, cogitatione convertere oculos debemus in eam mundi terræque plagam, ubi quæque res gesta est. iii. 36, 4 *sq.*
- Platanus, Πλάτανος, oppidum Phœnicia: fauces ad Platanum. v. 68, 6.
- Plato conversionem rerumpub. ex alio genere in aliud accurate explicavit. vi. 5, 1. rempub. Cretensium similem esse ait reipub. Laconica. vi. 45, 1. Platonis respub. 47, 7 *sqq.*
- Fabula Arcadica a Platone citata, de hominibus in lupos mutatis. vii. 13, 7. ejusdem dictum, (beatos fore homines, si philosophi regnarent) ad historiae descriptionem adplicat Polybius. xii. 28, 2. *conf. cap. 27.*
- Plator, dux Illyriorum, quos Philippus subsidio misit Cretensibus. iv. 55, 2.
- Pleiades, *vide* Vergiliæ.
- Pleuratus, Illyria rex, pater Agronis; ii. 2, 4. *et* Scerdilædæ. *Vide* ii. 5, 6.
- Pleuratus, Scerdilædæ filius, Pleurati nepos, pater Genthii, (*vide* ii. 5, 6.) Πλευράτος *vel* Πλιύρατος, cum Scerdilæda copias educit adv. populos Epiri, Philippi socios. x. 41, 4. ei parent Dalmatæ. xxxii. 18, 3 *sq.* eidem a T. Quintio dantur Lychnis *et* Parthini, Illyriae civitates, quæ in Philippi fuerant potestate. xviii. 30, 12. xxi. 9, 7. xxii. 4, 3.
- Pleuratus, Pleurati filius, Genthii frater, a fratre occiditur. xxix. 5, 8.

Pleuratus, exsul Illyricus, Persæi legatus ad Gentium regem. xxviii. 8, 1.
 Plumis incensis Romani o cuniculis pel-
 luntur ad Ambraciam. xxii. 11, 15 sq.
 Pœnæ militares. vi. 37 seq. *Conf. De-*
sertores.
 Pœni. *Vide* Carthaginienses.
 Poësis tribus partibus constat, historia,
 dispositione, fabula. xxxiv. 4, 1 sqq.
 Homeri poësis, est scriptio philosophica.
 xxxiv. 4, 4 sqq.
 Poëtæ in fabularum exitu deo ex machina
 utuntur. iii. 48, 4. poëtas et fabularum
 scriptores testes advocare rerum ignota-
 rum, turpe est. iv. 40, 2.
 Polemarchi, *πολιμαρχοι*, magistratus ci-
 vitatum Peloponnesi, qui claves urbis
 in sua potestate habent, et interdiu in
 statione ad portas versantur, iv. 17, 2.
 Eosdem ix. 17, 3. *vocat τοὺς ἄρχοντας*
τοὺς ἰδιωμένους τηρεῖν τὰς πόλεις.
 Cynæthensium polemarchi urbem Ætolis
 prodiderunt. iv. 17, 3.
 Polemarchorum curia, τὸ Πολιμαρ-
 χικὸν vel Πολιμαρχικόν, Phigaliæ. iv. 79,
 5.
 Polemarchus, Arsinoënsis, Ætolorum
 legatus Romam. xvii. 10, 8.
 Polemocles, Rhodiorum navarchus adv.
 Byzantios missus. iv. 52, 2. cum classe
 in Cretam mittitur petentibus Cnossis.
 53, 1. ab Eleuthernæis Cretensibus in-
 cusatur occidisse Timarchum, civem
 Eleuthernæum. 53, 2.
 Polemocrates, pater Limnæi. xxix. 3, 6.
 Poliasium, τὸ Πολιάσιον, locus nescio quis
 Laconicæ. xvi. 16, 2.
 Polichna, ἡ Πολίχνα, oppidum ditionis
 Argivorum, captum a Lycurgo, Spartæ
 rege. iv. 36, 5. *Conf. Prasæ.*
 Politicum virum res inter homines gestas
 scire juvat. ix. 1, 4.
 Polyænus, *Achæus*, bello Persico, tem-
 poris rationem habendam censet respectu
 Romanorum. xxviii. 6, 8.
 Polyænus, Cyparissensis, comes Philo-
 pœmenis Machanidam persequentis. xi.
 18, 2.
 Polyaratus, Rhodius, cum Dinone frustra
 Rhodios ad Persei partes a Romanis
 abstrahere conatur. xxvii. 6. *conf. c. 11,*
2. Ptolemæos Popillius jubet Polyara-
 tum Romam mittere. xxix. 11, 9. Rho-
 dum, et post varia fata Romam tandem
 transportatur. xxx. 9.
 Polybius, Megalopolitanus, *diversus a*
nostro, ac fortasse avus ejus sive pa-
truus; unus e ducibus Achæorum sub
Philopœmene, in pugna ad Mantineam
cum Machanida. xi. 15, 5.
 Polybius *noster*, Megalopolitanus, his-
 toriarum scriptor; Lycortæ filius. xxiii.

1, 6. *De eo confer* Testimonia Vete-
 rum de Vita et Scriptis Polybii. *Vide*
etiam quæ notantur in Artic. Historia,
ad Polybium pertinentia. Tum quæ de
Polybio passim Strabo commemorat, et
in eo vel laudat vel reprehendit, collecta
habes libro xxxiv.

Historiam suam Polybius scripsit in
 unum maxime Græcorum. l. 8, 7 sq.
 historiæ suæ molem, cum xl libris con-
 stet, excusat. iii. 32, 1 sqq. visendi studio
 et veritatis cognoscendæ, iter per Alpes
 suscepit. iii. 48, 3. eodem consilio A-
 fricam, Hispaniam, Galliam peragravit,
 et Atlanticum quoque navigat oceanum.
 iii. 59, 7. eas res in historia sua de-
 scripsit, quæ partim ipsius, partim
 patrum memoria acciderunt; quarum
 aliis ipse interfuit, alias a testibus ocu-
 latis accepit. iv. 2, 2.

Polybii ætate terra et mari omnia
 patebant, et pleræque artes ita erant
 perfectæ, ut certa quadam via ac ratione
 addisci præcepta earum possent. ix. 2,
 5. x. 47, 12.

Tactici Commentarii. ix. 20, 4. Pyr-
 siarum ratio a Polybio emendata. x.
 45, 6 sqq.

de Locris bene meritus est. xii. 5,
 1—3. Zenonem Rhodium de errore in
 ipsius historia commisso amice admo-
 net; et ab aliis, ut idem sibi faciant,
 postulat. xvi. 20, 5 sqq.

legatus nominatur ad Ptolem. Epiph.
 cum Lycorta et Arato, licet tunc non-
 dum ea ætate esset Polybius, qua ex
 lege alias respub. capessi posset; neque
 vero locum habuit ea legatio. xxv. 7.

Polybium ridet Posidonius scriben-
 tem, 300 urbes Celtiberiæ eversas esse
 a Ti. Graccho. xxvi. 4.

suspectus videtur Romanis. xxviii. 8,
 7. Præfectus equitum nominatur Achæ-
 orum, prætore Archone. xxviii. 6, 9.
 pro restituendis Eumenis honoribus
 verba facit. *cap. 7, 8 sqq.* legatus mit-
 titur ad Q. Marcium Philippum Cos. in
 Thessaliam, ut auxilia ei offerret Achæ-
 orum, quæ ille tamen non accepit. 10
seq. sed in castris Romanis manens
 Polybius, rebus tunc gestis interfuit.
 11, 6. Appio Centoni, jussu consulis,
 negat auxilia Achæorum, quæ ille po-
 stulavit. 11, 7 sqq.

per singulos annos, quæ apud quem-
 que populum quoque anno gesta sunt,
 descripsit Polybius; incipiens cujusque
 anni historiam a Rebus in Italia gestis.
 xxviii. 14, 9 sqq.

Ptolemæis fratribus auxilia adv. An-
 tiochum mittenda censet. xxix. 8, 2, 9,
 1 sqq. Equitum auxiliarium præfectum

* I

ab Achæis petunt Ptolemæi Polybium; 8, 5. saltem suarum copiarum ducem, si auxilia non mitterent Achæi. 10, 7.

Romæ inter exsules (ob belli Persici culpam vel suspicionem) versans, (*conf.* xxxii. 9, 5.) Demetrio Seleuci filio, Romæ obsidi, suadet ut fuga in Syriam evadere et regnum ibi capessere conetur. xxxi. 19—24. venationem singulariter amat. xxxi. 22, 3. xxxii. 15, 8. pro Polybio maxime et Stratio, exsulibus Romæ, deprecantur legati Achæorum. xxxii. 7, 14.

consuetudinis Polybii cum Scipione initium, incrementum et perpetuitas. xxxii. 9 *seq.* Fabius et Scipio, fratres, cum ceteri Græci exsules per Italiæ civitates distribuerentur, apud prætorem effecerant, ut Polybio Romæ manere liceret. xxxii. 9, 5.

libertas ei datur Roma domum redeundi cum ceteris exsulibus; ampliora ille petit pro exsulibus, sed ridetur a Catone. xxxv. 6.

Scipione res in Africa gerente, classe ab eo accepta, scrutandi illius partis orbis terrarum caussa circumvectus est. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. *num.* 7. cum Masanissa conversatus est. ix. 25, 4. adest Scipioni in eversione Carthaginis. xxxix. 3, 6.

Corinthis expugnationi interest, aut paullo post supervenit. xl. 7, 1. *Conf. Testim. de Vita Polyb. num.* 2. adde *Spicileg. reliq. libri* xl. Philopæmenis honores vindicat. xl. 8. *item* Arati et Achæi. *ibid.* vs. 10. de Diæi bonis nihil eorum, quæ ei a legatis Romanis oblata sunt, accipit. xl. 9, 1. Achæiæ statum ordinat ex mandato decem legatorum Romanorum. xl. 10. honoribus a popularibus suis cumulatur. *ibid.* vs. 4 *seq.* statuæ ei positæ.

regnante Ptolemæo Evergeta Physcone in Ægypto fuit. xxxiv. 14, 6. Sardibus in Asia collocutus est cum Chiomara, Ortiaginis uxore, Gallorum reguli. xxii. 21, 12. *quod poterat adjici ad caput de Peregrinationibus Polybii, in Testim. Vet. de ejus Vita.*

Separatim a sua historia scripsit Vitam Philopæmenis, tribus libris. x. 24, 5 *sq.*

Polycletus, Cyrenensis, Hieronymi legatus ad Hannibalem. vii. 2, 2 *seq.*

Polycrates, Argivus, Mnasiadæ filius, hortatur milites Ptolemæi Philopat. v. 63, 5 *seq.* equites exercet. 65, 5. eisdem præest in prælio ad Raphiam. 82, 3. 84, 8.

Cypro præficitur, et fideliter eam administrat. xviii. 38, 5 *sq.* ejus cognatæ, cum consolari vellent Cenanthen,

Agathoclis matrem, male ab ea accipiuntur. xv. 29, 10.

e Cypro reversus, Scopam accusat. xviii. 37, 1. Anacleteria Ptolemæi Epiph. parat, et magnam Alexandria potestatem obtinet. 38, 3 *seq.* sed procedente tempore in omne genus libidinis prolabitur. *ibid.* Rebelles optimates Ægyptiacos in potestatem regis redigit. xxiii. 16, 3 *sq.* ejus pravo consilio juvenis rex nullam partem rei militaris attingit. xxiii. 16, 7.

Polyeritus, Neptuni templum Mantineæ spoliavit. ix. 34, 10.

Polymedes Ægiensis, bello capitur ab Eleis. v. 17, 4.

Polyphantas, cum copiis mittitur a Philippo ad defendendam Phocidem et Bœotiam. x. 42, 2.

Polyphontes, Lacedæmonius, effugit cædem factam a factione Ætolica, et ad Philippum evadit. iv. 22, 12.

Polyrrhenii, Πολύρρηνοι, Cretenses, a Cnossiorum societate ad Lyttios deficiunt. iv. 53, 6. quingentos (s. trecentos) Cretenses Philippo et Achæis auxilio mittunt. iv. 55, 5 *seq.* 62, 1.

Polyxenidas, Rhodius, dux Cretensium in exercitu Antiochi, Labum montem superantis. x. 29, 6.

Pompa magnifica Antiochi Epiphanis. xxxi. 3.

Pompidas, exsul Thebanus, Chalcide apud legatos Romanos accusat Neonem et Hippam eorumque socios. xxvii. 2, 1 *seq.*

Pons fluvio Bacaræ s. Macari impositus a Mathone, et urbs ad pontem exstructa. i. 75, 5. pons Alpei a Philippo instauratus. iv. 77, 5. pons Tiberis ab Horatio Coclite rescissus. vi. 55.

Pontus Euxinus, ὁ Πόντος, Πόντος Ἐὐξίνος. a navigantibus in Pontum vectigalia exigunt Byzantii. iii. 2, 5. ostium Ponti in potestate est Byzantium, iv. 38, 2 *sq.* et gratias illis merito habent Græci omnes; 38, 10. quibus regiones ad Pontum sitæ multa, cum ad necessarios vitæ usus, tum ad lautitiam, suppeditant. iv. 38, 3 *sq.* Pontica salsamenta. xxxi. 24, 1.

Ponti ambitus; ejusdem duo ostia, Bosphorus Thracicus et Cimmerius. iv. 39, 1 *seq.* mensura Ponti a Bosporo Thrac. ad Cimmerium. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num.* 5. cur continuo effluat Pontus, duplex, caussa. iv. 39, 7 *seq.* olim opplebitur. 40, 4 *seq.* et instar lacus et paludis erit, sicut Mæotis palus. 42. Ponto, supra regionem quæ Phasi fluvio adluitur, superne imminet regnum Artabazanis. v. 55, 2.

ET GEOGRAPHICUS.

- Ponti regnum, apud Polybium vocatur Cappadocia ad Pontum.* v. 43, 1 sq.
- C. Popillius (vel Popilius) Lænas, ab A. Hostilio procos. legatus mittitur ad Thebanos, Achæos, Ætolos et Acarnanes, belli Persici causa. xxviii. 3—5. legatus a senatu in Ægyptum missus, Antiochum Epiphanem, Syriæ regem, circulo inscribit. xxix. 11. copias Antiochi Cypro eiecit. *ibid.* vs. 10. Ptolemæos fratres jubet Polyaratum Rhodium Romam mittere. xxix. 11, 9. xxx. 9, 2. ejus rogatu Menalcidas e custodia dimittitur a Ptolemæis. xxx. 11, 2.
- Popillius Lænas, Παπίλλιος Λαινάτος, legatus Romanorum in Liguriam. xxxiii. 7, 1.
- Populus arbor. Populorum arborum lacrymæ. ii. 16, 13.
- Populus Romanus; *vide* Romani, et Romanorum Respublica.
- Popularis status; *vide* Democratia.
- Populi potestas in repub. Romanorum. vi. 14. populus Romæ obnoxius est senatui. 17.
- M. Porcius Cato, Μάρκος Πόρκιος Κάτων. xl. 6, 5. consul, in Hispania, uno die muros omnium cis Bætin urbium dirui jubet. *Reliq. lib.* XIX. Indignatur ob peregrinum luxum, Romam introductum. xxxi. 24. ejus duplex dictum festivum, in Achæos exsules domum dimittendos, et in Polybium majora postulare conantem. xxxv. 6.
- ejusdem judicium honorificum de Scipione Æmiliano, in Africa militante. xxxvi. 6, 6.
- reprehensio Postumii Albini, Græce historiam scribentis, et tamen imperitiam sermonis deprecantis. xl. 6.
- Porcorum magna copia in Italia, maxime in ora maritima Etruriæ et Galliæ Cisalpinæ. ii. 15, 2 sq. xii. 4. buccina ibi convocantur porcorum greges. xii. 4, 11 sqq.
- Porphyreon, Πορφυρεών, Phœnicæ oppidum. Angustiæ ad Porphyreonem. v. 68, 6. De eisdem angustiis, a Nicolao Ptolemæi duce obsessis, *conf.* v. 69, 1.
- Porta Persis, Sardibus. vii. 17, 6. Porta Tegeatis Messenæ. xvi. 17, 3. porta Temenis, Tarenti. vii. 27, 7. 30, 2.
- Adde* Pylæ.
- Portenta ante pugnam Cannensem. iii. 112, 8. Portenta et prodigia referre in sua historia dedignatus est Polybius. *Testim. Vet. de Polyb.*
- Porticus, ἡ στοὰ, vinearum series longior, opus vineis contextum. i. 48, 2. ix. 41, 1. et 3. xxii. 11, 6 sqq. *Fragm. gramm.* 102.
- Porticus Scythica, nō potius Tychica, Syracusis. viii. 5, 2.
- Posidonius videt Polybium, scribentem trecentas urbes everas esse in Celtiberia a Ti. Graccho. xxvi. 4.
- Aulus Postumius, Cos. cum Cn. Fulvio, anno urbis 525. ii. 11, 1. *Sed mendosum est prænomen, et Lucius scribendum, Λύκιος, pro vulgato Ἀύλος, ut docuit Pighius in Annal. Rom. T. II. p. 108. Vide infra in L. Postumius*
- A. Postumius Albinus, (idem qui Consul fuerat A. U. 574.) legatus mittitur ad Dardanos et Thessalos adv. Perseum et Bastarnas. xxvi. 9.
- A. Postumius Albinus, prætor urbanus. xxxiii. 1, 5. legatus ad pacem componendam inter Attalum et Prusiam. xxxiii. 11. Consul cum L. Lucullo. xxxv. 3, 7. homo vanus, Græcarum literarum ridicule studiosus. xl. 6.
- L. Postumius Albinus, idemque Magellus cognomine, Consul cum Q. Mamilio, obsidet capitque Agrigentum. i. 17—19.
- Idem* Lucius Postumius, cui in Polybianis libris perperam prænomen Aulus datur, consul iterum cum Cn. Fulvio. ii. 11, 1. (*cf. Pigh. Annal. Rom. ad A. U. CDXCI. et DXXIV.*) plures civitates Illyrici in dedicationem accipit, et duram pacem Teutæ et Illyriis imponit. ii. 11 seq.
- L. Postumius Albinus, prætor, mittitur in Galliam Cisalpinam. iii. 106, 6. cum universo exercitu occidione deletur. 118, 6.
- Pothine, Ποθινὴ, celebris tibicina Alexandrina. xiv. 11, 3 sq.
- Pothion, Ποθίων, Rhodiorum prytanis. xxiii. 3, 10.
- Prædæ tertia pars apud Lacedæmonios regibus cedebat. ii. 62, 1. apud Romanos præda divendita æqualiter dividitur, prudenti instituto. x. 15, 4 sqq. et cap. 16 seq. Prædæ cupiditas sæpe victoriam jam partam perdidit. x. 17, 4.
- Præfecti sociorum. vi. 26, 5 sq. eorum potestas infigendarum pœnarum. 37, 8. Præfectus turmæ equitum. vi. 25, 1 sq.
- Præmiorum (*scil.* honorum) et pœnarum apud Romanos arbiter est populus. vi. 14, 4—8.
- Præmia militaria. vi. 39. *Fragm. hist.* 47.
- Præneste, ἡ Πραϊνεστινῶν πόλις, una ex urbibus Italiæ, in quas impune exsulatum abire licet civi Romano, capitalis criminis reo. vi. 14, 8.
- Præparatio s. Introductio Polybii ad

- principalem suam historiam, duobus libris comprehensa. i. 3. ii. 14, 1. 16, 14. 37, 2. 71, 7. ejusdem Præparationis pars prior. i. 6—12, pars posterior. *lib. i. cap. 13. usque ad finem libri ii.* summa rerum, parte posteriori contentarum. i. 13. Præparationem suam omni ex parte sibi similem facere vult Polybius. ii. 37, 8.
- Præsens abest, et apertis oculis cæcutit Timæus. xii. 24, 6.
- Præsidia validiora mercenariorum, præsertim barbarorum, in urbes numquam sunt recipienda. ii. 7, 12. ix. 37, 9. *Conf. Mercenarii.*
- Prætextus distinguendus a caussa. iii. 6, 6 *sqq.*
- Prætor urbanus Romæ, *absentibus consulibus, legatos exterarum gentium et regum in senatum introducebat.* xxi. 1, 3. et xxiv. 1, 8.
- Prætores Achæorum quotannis primum duo, mox nonnisi unus. ii. 43, 1 *sq.*
- Prætoria comitia Achæorum, circa Pleiadum ortum, initio æstatis; Ætolorum autumno. iv. 37, 2 *sq.* (*coll. iii. 16, 7. 17, 1.*) v. 1, 1. 30, 7.
- Ætolorum prætor, quo die nominatur, eodem magistratum init. ii. 3, 1.
- Prætorium in castris Romanis. vi. 27, 1. 41, 2. custodia prætorii. vi. 33, 12. 35, 2.
- Præutianus ager, ἡ Πραιουτιανή. iii. 87, 3.
- Pragmatica historia; *vide* Historia.
- Prasiæ, αἱ Πρασίαι, (sive Πρασιαί) oppidum ditionis Argivorum, captum a Lycurgo rege Spart. iv. 36, 5. *De quo oppido vide auctores laudatos a Cellario in Geogr. Antiq. lib. II. cap. 13. p. 1198. et a Dukero ad Thucyd. ii. 56. Laconicæ illud quidem accensetur, cum ante hoc tempus de quo Polybius nunc agit, a Thucydide loco citato, tum post a Ptolemæo et Pausania. Sed credi Polybio potest, fuisse illud nunc in potestate Argivorum, his vero ademptum a Lycurgo, et Spartanis rursus vindicatum. Quod vero Thucydidis etiam ætate Lacedæmoniorum fuerat, fuit fortasse in illorum numero oppidorum, quæ, Lacedæmoniis adempta et Argivis adtributa esse a Philippa Amyntæ filio, Polybius scribit ix. 29, 7. xvii. 14, 6—8. Eadem ratio illius oppidi est, cui Cyphanta nomen, quod eodem loco apud Polybium commemoratur.*
- Pratio, Rhodiorum legatus ad Antiochum Epiph. in Ægyptum, de pace cum Ptolemæis facienda. xxviii. 19, 1.
- Πράσιον. Mendosa scriptura ix. 17, 1.
- ὡς ἐπὶ Πριπίου, pro ἐπὶ Ἀρεππου, vel ἐπὶ Ἡγέλου.
- Prienenses, Πριηνίης, cives Prienes, Ioniæ urbis; pecuniam, ab Oroferne depositam, Ariarathi tradere nolunt; male idcirco ab eo multati. xxxiii. 12.
- Prinassus, ἡ Πρινασσός, Cariæ urbs, a Philippo obsessa et capta. xvi. 11. Cives Prinassenses, Πρινασσοί. *ibid. vs. 5.*
- Principes, in legione Romana, 1200 numero. vi. 22, 7 et 9. eodem modo armati quo hastati. 23, 16. eorum sedes in castris. 29, 8 *sqq.* ministerium castrense. 33, 3 *sqq.*
- Principium, caussa et prætextus, quid differant. iii. 6 *sqq.*
- principiis obstari facile potest. iii. 7, 7.
- Principium, dimidium totius; quin et ad ipsum finem pertinet. v. 32, 1 *sqq.*
- Prion, ὁ τόπος ὁ Πρίων καλούμενος, id est Serra; collis in Africa, ubi concisus est exercitus Spendii et Autariti. i. 85, 7.
- Prion, locus Sardibus, ubi urbs arci jungitur. viii. 15, 6.
- Pristes, πρίστεις, navigiorum genus; cum lembis numerantur. xv. 2, 9. sed majora erant lembis. xvii. 1, 1.
- Proagoræ, Megalopolitani, armenta abigit Nabis. xiii. 8, 7.
- Proander, Ætolus, amicum se Romanorum simulat. xxviii. 4, 3 *sq.*
- Prodigia ante pugnam Cannensem. iii. 118, 8. prodigia animis militum religionem injecerunt. *Fragm. gramm. 3.*
- Prodigia in hist. sua referre dedignatus est Polyb. *Testim. Vet. de Polyb.*
- Proditio simulata urbis Phanotensium. v. 96, 4 *sqq.*
- Proditor quis censendus sit, quis non? xvii. 13—15. multos immerito in Proditorum numero nominavit Demosthenes. xvii. 14. Proditores sæpe ab eisdem ipsis, qui eorum opera sunt usi, merita pœna adficiuntur. 15, 8 *sqq.* sic, qui Cynætham Ætolis prodiderant, primi ipsi ab Ætolis interfecti sunt. iv. 18, 7.
- Proditor patriæ Logbasis Selgensis. v. 74. proditor Philippi, Apelles. *vide suo loco.* proditor gentis Achæorum, Callicrates. *vide suo loco.*
- Prolaus; *vide* Proslaus.
- Promontoria præcipua Europæ recensentur ab Eratosthene et Polybio. xxxiv. 7, 11 *sq.*
- promontoria Siciliæ tria. i. 42.
- Promontorium Hermæum, *vide* Mercurii promontorium. Promont. Pulcrum, Argennum, &c. *vide* Pulcrum, Argennum &c.

ET GEOGRAPHICUS.

Pronni, οἱ Πρόννοι, oppidum Cephalleniae cum portu. Illud ægre obsideri posse videns Philippus, Palantem pergit. v. 3, 3 sq.

Propontis, ἡ Προποντὶς, per Bosphorum Thracicum jungitur Ponto. iv. 39, 2 et 4. 43, 1. per Hellespontum intratur in Propontidem. xvi. 29, 7 sq. Propontidis fauces, ad Sestum et Abydum. iv. 44, 6. Adv. Thracum regulos ad Propontidem, auxilia Byzantiis promittit Philippus. xxiii. 14, 12.

Propus, Πρόπος, eminens collis in Oligyrto monte Arcadiæ. iv. 10, 6.

Proserpinæ et Cereris ædes, Thesmophorium, Alexandriæ. xv. 29, 8.

Proslaus, Sicynonius, arci Psophidis præficatur ab Achæis. iv. 73, 9. *Suspectum nomen Reiskio.* (Prolaus, Eleus, memoratur apud Pausan. p. 378.)

Proverbia et sententiolæ proverbiales, quæ a Polybio citantur vel usurpantur:

In sola Sicilia, velut in Acetabulo, καθέστρε ἰν ὀξυβάφῃ, gloriam quæsit Timoleon. xii. 23, 7.

in Amentiam et in nihilum abit Audacia nimia. τολμᾶν περιττὸν, εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶ. iv. 34, 2.

nihil ad Bacchum. xl. 7, 3.

multa in Bello vana πολλὰ κινὰ τοῦ πολέμου. xxix. 6, 10.

hastam simul et Caduceum mittere. καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύκειον ἅμα πέμπειν. iv. 52, 2.

in Care faciendum periculum. δι᾽ ἰν Καρὶ τὸν πείραν γίνεσθαι. x. 32, 1.

qui utrumque Cornu tenet, bovem in potestate habet. ἐκατέρων τῶν κεράτων κρατῶν, ὑποχείριον ἔχει τὸν βοῦν. vii. 11, 3. cum Cretense cretissare. πρὸς Κρήτα κρητίζειν. viii. 21, 5.

Cygni cantum edere. τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν vel ἐξῆρδειν. xxx. 4, 7. xxxi. 20, 1.

quod Dextra manu datur, læva accipere. τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ, δεχίσθαι τῇ λαίᾳ χειρὶ. xxxviii. 2, 9.

occurrat Forti qui mage fortis erat. ἐσθλὸς ἰὼν, ἄλλου κρείττενος ἀντίτυχειν. xv. 16, 6.

non solum Frenum, sed etiam sessorem accipere. οὐ μόνον τὸν χαλινὸν ἀναδέξασθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀναβάτην. xxi. 12, 9.

initium, dimidium totius. Dimidium facti, qui bene cepit, habet. Ἀρχὴ δὲ τοῦ ἥμισυ πάντων. v. 32, 1.

est aliquis Justitiæ oculus. ἔστι τις Δίκης ὀφθαλμός. xxiv. 8, 3.

Lupi vitam vivere. λύκου βίον ζῆν. xvi. 24, 4.

ex homine Lupus. λύκος ἐξ ἀνθρώπου. vii. 13, 7.

Majorum præclare facta tueri. διαφύλαξαι πατέρων εὖ κείμενα ἔργα. xv. 4, 11.

Malum malo senare. κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. v. 11, 1.

relicto virorum conclavi, Mulierum foribus insultare. ἐκνέσαντα τὴν ἀνδρωντίν, εἰς τὴν γυναικωνίτιν κομᾶσαι. *Fragm. hist.* 27.

Occasio præceps. καιρὸς ὄξυς. v. 7, 4. amentia est cum malitia conjuncta, putare, si tu Oculos claudas, ne alterum quidem videre. ἀνοία μετὰ κακίας, τὸ δοκεῖν, ἴαν τις αὐτὸς ἐπιμύη, μηδὲ τοῦ πύλας ὄρεῖν. iv. 27, 7.

stultus est, mactato sobolem qui Patre relinquit. νήπιος, δὲ πατέρα κτείνας, υἱὸς καταλείπει. xxiv. 8, 10.

Piscium vitam æmulari. προσόφλιν τὸν λιγόμενον τῶν ἰχθύων βίον. xv. 20, 3.

Scytharum et Gallorum facta patrare. Σκυθῶν ἔργα καὶ Γαλατῶν ἐπιτελεῖν. ix. 34, 11.

Vani vana agitant. κινεῖ κινὰ λογίζονται. xxxiii. 3, 3.

indigenæ Ventorum stationes norunt. ἐπιχώριοι τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις γιγνώσκουσι. ix. 25, 3.

Prudentia et industria quantum præsent imprudentiæ et ignaviæ, cognitum in Rhodiis. v. 83, 3. prudentia Imperatoria, quantum præstet militari temeritati. iii. 105, 9.

prudentissimi interdum capiuntur ab improbis. viii. 1.

Prusias, rex Bithyniæ, cognomine Zielas, pater Prusiæ τοῦ Κυνηγοῦ. *Vide* xxxvii. 2, 1.

Rhodiî Prusiam ad belli societatem adv. Byzant. invitant. iv. 47, 7. Prusias, in Byzantios iratus, accipit invitationem. iv. 49. cf. iii. 2, 5. iv. 48, 13. Hieron et Mysiam Byzantiis adimit. iv. 50. ex Hiero ligna, marmora, tegulas aufert. 52, 7 sq. Byzantii contra Prusiam advocant patrum ejus, Tiboeten, in Macedonia exsulantem. 50, 1 et 8 sq.

Pacis conditiones inter Prusiam et Byzantios conclusæ. iv. 52, 6.

Prusias dona mittit Rhodiis, terræ motu addictis. v. 90, 1. *Idem* inter necione delet Gallos Ægosages, quos Attalus in Asiam invitaverat. v. 111. coll. cap. 77 seq. De Prusia (nescio patre, an filio) agitur etiam *Fragm. hist.* 48 sq.

Prusias, (ὁ Κυνηγὸς cognominatus, i. e. Venator) filius superioris, rex Bithyniæ. *Vide* xxxvii. 2, 1.

Philippi, Macedoniæ regis, gener. xv. 22, 1 sq. coll. 23, 10. et xvii. 4, 7. Philippi auxilio Cium, Bithyniæ urbem,

INDEX HISTORICUS

Ætolorum sociam, expugnavit sibi que subiecit. xv. 21—23. xvii. 4, 7.

solicitationem Antiochi, per literas admonitus a Scipione, respuit, et Romanorum amplectitur partes. xxi. 9.

Bellum gerit cum Eumene, ad quod auxilia ei mittit Philippus. iii. 3, 6. xxiii. 18, 9. xxiv. 1, 4. 3, 1 *sq.*

confecto eo bello, socius fuit Prusias Eumenis adv. Pharnacem: certe in formula fœderis xxvi. 6, 3. ab una parte nominantur Eumenes, Prusias, et Ariarathes; ab altera parte Pharnaces.

post bellum Persicum, liberti habitu Romanum senatum salutatur. xxx. 16. per legatos accusatur Eumenem Romæ. xxxi. 6, 2. 9, 3. rursus. xxxii. 8. *et cap.* 5, 5.

Attalum acie vincit, templa circa Pergamum diripit, et regionem vastat. xxxii. 25. *conf.* 26, 2. in reditu exercitus ejus fame et morbis laboravit. 25, 14. intervenientibus Romanis, pacem cum Attalo facere cogitur. xxxiii. 10 *seq.*

humile hominis ingenium, et effeminati mores. xxxvii. 2. abalienati ab eo subditi, defectionem spectabant. *ibid.* vs. 7.

Prytanes Rhodiorum. xiii. 5, 1. xv. 23, 4. xxix. 4, 4. *Fragm. histor.* 53. per sex menses gerunt magistratum. xxvii. 6, 2. eorum curia, Prytaneum, Πρυτανεὶον. xv. 23, 3. xvi. 15, 8. xxiii. 3, 10.

Prytanis, philosophus Peripateticus, leges scripsit Megalopolitanis. v. 93, 8.

Psophis, ἡ Ψωφίς, urbs antiqua et munitissima Arcadiæ, Eleis contributa; iv. 70, 2 *sqq.* 68, 1. 69, 2. propugnaculum Eleorum adv. Achæos, et arx belli. iv. 71, 2. capitur a Philippo; 71 *sq.* Achæis ab eodem traditur. 72, 6.

Psophidii, οἱ Ψωφίδιοι. iv. 71, 13. 72, 8. Ptolemæi, reges Ægypti. De Ptolemæo nescio quo, agitur *Fragm. histor.* 55.

Ptolemæus primus, Lagi filius, moritur Olymp. CXXIV. lib. ii. c. 41, 2. *et* 71, 5 *sq.*

disceptatur, utrum ad eum, an ad Seleucum, pertinuerit Cœlesyria, ob devictum Antigonom. v. 67.

Ptolemæus Philadelphus, secundus Ægypti rex, filia suæ Berenicæ, Antiochi Syriæ regis uxori, Nili aquam bibendam mittit. *Fragm. hist.* 54.

pincerna ejus, Cleino puella; cui plures statuas rex posuit Alexandriæ. xiv. 2.

uxor, Arsinoë, Lysimachi filia, Thraciæ regis; filius ex Arsinoë, Lysimachus. xv. 25, 2.

Ptolemæus Evergetes, propter casum

Berenices, sororis suæ, iratus Seleuco Callinico, Syriam bello petit, et Seleucia urbe potitur. v. 58, 10 *sq.*

frater ejus, Lysimachus, Arsinoës filius. xv. 25, 2. Uxor, Berenice, Magæ filia; filii duo, Ptolemæus Philopator, et Maga. xv. 25, 2.

amicus Achæorum, multa in eos beneficia contulerat. ii. 47, 2. *adde* xxix. 9, 14. dein deserens Achæos, Cleomenem opibus juvat, Antigono Dosoni eum oppositurus. ii. 51, 2. de ejus societate cum Cleomene, falsa et absurda perhibet Phylarchus. ii. 63. extremo regni ejus tempore Alexandriam venit Cleomenes. v. 35, 1.

mortuo Evergetæ successit filius Philopator. ii. 71, 3. v. 34, 1.

Ptolemæus Philopator, circa Olymp. cxl. succedit patri Evergetæ. ii. 71, 3. iv. 2, 8. v. 34, 1. *coll.* 35, 1. Fratrem Magam et Berenicem matrem occidit; negligens et socors princeps, aditu difficilis, amoribus et compotationibus indulgens. v. 34, 1. 36, 1. xv. 25, 2. (*conf. infra.*) eo regnante, perit Alexandriæ Cleomenes. v. 35—39. principem regni ministrum habuit Sosibium. v. 35, 7.

ab eo per legatos petunt Achæi et Philippus, ne Ætolos ulla re juret contra socios. iv. 30, 8. Rhodiis deprecantibus, libertatem concedit Andromacho, patri Achæi. iv. 51.

ei Antiochus M. bellum infert de Cœlesyriæ possessione. i. 3, 1. iii. 2, 4. iv. 2, 11. v. 1, 5. v. 3, 1. 38—37. (*Conf.* Cœlesyria, *et* Antiochus M.) denunciatur Antiocho, Ptolemæum consilia communicare cum Achæo rebelle. v. 42, 8. 57, 2. viii. 17, 9 *sq.* a Ptolemæo ad Antiochum desciscit Theodotus, Syriæ præfectus. v. 40. *et* 61 *seq.* Antiochum Ptolemæus primo legationibus differt; v. 63 *seqq.* dein prælio vincit ad Raphiam. 86. Cœlesyriæ civitates, quas ceperat Antiochus, omnes se ei tradunt, et miris modis ei blandiuntur. *ibid.* Pacem petenti Antiocho dat Ptolemæus, et fœdus cum ei facit. 87.

Ptolemæum occisurus Theodotus, medicum occidit. v. 81. soror *et* uxor Ptolemæi, Arsinoë, expeditioni in Cœlesyriam susceptæ interest. v. 83, 8. *de eadem vide* xv. 25, 2.

dona Ptolemæus mittit Rhodiis, terræ motu addictis. v. 89. per legatos invitat Philippum ad pacem faciendam cum Ætolis. v. 100, 9. Athenienses turpiter ei blandiuntur. v. 106, 7 *sq.* a Ptolemæo Romani per legationem frumentum petunt. ix. 44.

ET GEOGRAPHICUS.

ad perditum vitæ genus vertitur. xiv. 12. unde bellum intestinum ei conflatur ab Ægyptiis. iii. 2, 4. v. 107. xiv. 12, 4. sodalis ejus, Agathocles. xiv. 11, 1. amica, Agathoclea, sub cujus fuit imperio rex. xiv. 11, 5.

Ptolemæus *Epiphanes*, Philopatoris filius, parvulus succedit patri; et statim de ejus regno dividendo pactum inter se ineunt Philippus et Antiochus *Magnus*. iii. 2, 8. xv. 20.

aula ejus turbatur seditionibus procerum, tutorum pupilli, Sosibii, Agathoclia, et Tlepolemi. xv. 25 *seqq.* xvi. 21 *seq.*

Ptolemæi dux Scopas subigit Judæam, ab Antiocho præreptam. xvi. 39, 1. sed is mox prælio victus ad Panium ab Antiocho, tota rursus Judæa et Cœlesyria pellitur. xvi. 39, 3 *seqq.* et cap. 40. *Add.* 39, 3. et 40, 1.

Philippus a Romanis jubetur reddere Ptolemæo urbes, quas post Philopatoris mortem Ægyptiis ademerat. xvii. 1, 14. Antiochum legati Romani jubent Ptolemæo cedere urbibus ditionis ejus, quas in Asia occupasset. xviii. 33, 5. respondet Antiochus, se cum Ptolemæo non solum amicitiam, sed et affinitatem contracturum. 34, 10.

regis inauguratio, ἀνακλήτῃρια. xviii. 38. per legatum renovat Ptolemæus societatem cum Achæis; et Lycortas ad eundem mittitur legatus. xxiii. 1, 5 *seqq.* 7, 1 *sq.* et cap. 9 *toto.* laudatur juvenis rex, ut eximius venator. xxiii. 1, 9.

Ptolemæus optimates regni rebelles Lycopoli obsessos, et in deditionem acceptos, e curru revinctos trahit, cruciatosque necat. xxiii. 16.

nullam partem rei militaris attingit, ex pravo Polycratis consilio. xxiii. 16, 7.

Achæis, per legatum, decem naves offert; inde legati Achæorum in Ægyptum nominantur, Lycortas, Polybius, et Aratus; sed morte regis præpeditur ea legatio. xxv. 7.

ejus uxor, Cleopatra, Antiochi M. filia. xxviii. 17, 9.

Ptolemæus *Philometor*, filius Ptolemæi *Epiphanis*, frater natu major Ptolemæi *Physconis*.

ejus nomine Ptolemæus Megalopolitanus Cyprum gubernat. xxvii. 12.

cum Antiocho Epiphane, Syriæ rege, de Cœlesyria contendit Philometor, et ea caussa legationem Romam mittit. xxvii. 17. xxviii. 1.

post anacleteria regis, legatos ad eum mittunt Achæi ad renovandam amici-

tiam. xxviii. 10, 8. *ut ibi junior Ptolemæus, Physcon, intelligendus; quod ex cap. 16, 1 *seqq.* coll. 19, 4. adparere videtur.*

Ægypto pæne tota, excepta Alexandria, ab Antiocho occupata, Ptolemæus *Philometor* in Antiochi venerat potestatem, et junior fratrum interim rex habebatur Alexandriæ; sed major frater, *Philometor*, ab Antiocho in regnum est restitutus intercedentibus Græcorum legationibus. xxviii. 16 *seqq.* 19, 4. *Inde Philometor regnat simul cum minore fratre; (qui Evergetes II et dein Physcon est cognominatus;) et ambo auxilia petunt ab Achæis adv. Antiochum. xxix. 8 *sq.**

postquam Ægyptum denuo invasit Antiochus Epiphanes, excedere hunc jubet Popilius, legatus Romanorum; atque ita servata est Ægyptus fratribus Ptolemæis. xxix. 11. Ptolemæi fratres, per legatos, gratias agunt Romanis pro beneficio. xxx. 11.

Dissidentibus inter se fratribus, cum *Philometor* a minore fratre *Physcone* fuisset regno pulsus; rerum mox rursus potitus *Philometor*, quamvis in potestate habuerit fratrem, cumque exosum Alexandrinis videret, tamen ei pepercit; xxxi. 18, 4 *sq.* coll. xl. 12, 5. et regnum cum eo ita partitus est, ut Cyrenæ regnum ei relinqueret. xxxi. 18, 4 *sq.* qua divisione non contentus Ptolemæus minor, Romam profectus, a senatu petiit, ut Cypri regnum sibi adjiceretur. xxxi. 18. mox idem, Romanis legatis comitatus, Roma proficiscitur, Cypri regnum ex decreto senatus repetiturus: sed nec Cyprum obtinet, et ex ipsa etiam Cyrenaica, acie victus a Cyrenæis, ejicitur. xxxi. 18, 9 *sq.* et cap. 25—27.

Physcone denuo apud senatum Rom. per legatos de fratre conquerente, legati *Philometoris* Italia excedere jubentur, tolliturque fœdus Romanorum cum *Philometore*. xxxii. 1. rursus ipse *Physcon* Romam venit, de fratre conquerens; et a senatu cum legatis et quinque quinqueremibus dimittitur, in Cypri regnum restituendus, cum commendatione ad socios in Græcia et Asia. xxxiii. 5. *Physconem*, Cypri regnum occupare molientem, captivum capiens frater *Philometor*, rursus non solum nullo malo adfecit, sed etiam beneficiis cumulavit, et filiam ei in matrimonium promisit. xl. 12, 6.

Philometor in Syria, cujus rex etiam est salutatus, moritur ex vulnere, in prælio (*adv. Alexandrum Balam*) ac-

INDEX HISTORICUS

- cepto. xl. 12, 1. clemens princeps et benignus, sed mollis et luxuria deditus. 12, 8 sqq.
- Ptolemæus, Evergetes II. et Physcon cognominatus. xxxiv. 14, 6. *Vide paulo ante in Ptolemæo Philometore, cujus frater minor hic erat. Ceterum hic utique videtur intelligendus xxviii. 16, 1 et 6. et cap. 17, 9 et 18. Num nimis fesse distingui videtur a majore fratre, qui cap. 19, 4. memoratur. Quare etiam Anacleteria xxviii. 10, 8 sq. videntur ad eundem juniorem fratrem pertinere. conf. e. 19, 13. Adde xxix. 1, 1. et vs. 4.*
- simul regnat cum fratre, et cum eo auxilia ab Achæis petit. xxix. 8. cum seditionibus vexaretur, sæpe plebem militibus objecit, et interfecit. xxiv. 14, 6 sq. tyrannicum magis quam regium habuit animum. xxxi. 26, 14.
- eo regnante (solo, post fratris mortem,) Alexandria fuit Polybius. xxxiv. 14, 6.
- Ptolemæus, Ceraunus, rex Macedonia, moritur circa Olymp. cxxiv. lib. ii. c. 41, 2. victus a Gallis. ix. 35, 4.
- Ptolemæus, Aëropi fil. præest equitibus Antiochi in pugna ad Panium. xvi. 18, 8.
- Ptolemæus, Agesandri (vel Agesarchi) filius, Megalopolitanus, præfectus Cypri sub Ptolemæo Epiphane et Philometore, diligenter et fideliter res administrat, ad extremum vero ad flagitiosam et libidinosam vitam deflexit. xxvii. 12. xviii. 38, 6 et 8.
- Ptolemæus, Alexandria præfectus sub Ptolemæo Philopat. quo tempore periit Cleomenes. v. 39, 3.
- Ptolemæus, Eumenis filius, minister Ptolemæi Epiphanis. xviii. 36, 8 sqq.
- Ptolemæus, unus ex Philippi ministris, sodalis Leontii et Megaleæ, seditionem excitat adversus Philippum. v. 25, 1. 26, 8. *e quibus locis intelligi etiam videtur, fuisse eundem agemati præfectum. Supplicio adficitur. v. 29, 6.*
- Ptolemæus, Ptolemæi Physconis legatus, cum fratre Comano Romam missus. xxxi. 27, 2. *Fortasse idem cum sequente.*
- Ptolemæus rhetor, legatus Ptolemæi Physconis ad Antiochum Epiphanem. xxviii. 16. *Non diversus videtur a superiore.*
- Ptolemæus, Sosibii filius, ex aula Macedonia Alexandriam reversus, spernit Alexandrinos, et obtrectat Tlepolemo, regni administratori sub Ptolemæo Epiphane. xvi. 22.
- Ptolemæus Sympetesis (vel Sympetesius,) genere Ægyptius, Cyrenarum regno a Ptolemæo Physcone, per ipsius absentiam, præfectus; dein defectionis Cyrenæorum particeps. xxxi. 26, 6 sq.
- Ptolemæus, Thrasæ filius, dux phalangis in exercitu Ptolemæi Philopatoris. v. 65, 8 sq.
- Ptolemais, ἡ Πτολεμαῖς, urbs Cœlesyriæ (s. Phœnicia, nunc Palaestina) ad mare, olim Acco. Ptolemaidem et Tyrum Theodotus Ætolus, Ptolemæi præfectus Cœlesyriæ, Antiocho M. tradit. iv. 37, 5. v. 62, 2 sq. in ea Theodotus obsessus fuerat a Nicolao. v. 61, 5 sqq. ibidem hiemat Antiochus. v. 71, 12.
- Publius. *Sic nude plerumque Scipiones vocat Polybius, quibus id prænomen fuit. Ceterum vide Fragm. hist. 50 seqq.*
- Pueri annorum 12. cum patribus in senatum Romæ admissi perhibentur, cum de bello Pun. II. deliberaretur. iii. 20, 3.
- pueri Alexandria et Carthagine, in turbis publicis, non minus tumultuantur quam viri. xv. 30, 10.
- puerum delicatum Romani nonnulli, Scipionis Æmiliani ætate, talento emunt. xxxii. 11, 5. *adde xxxi. 24, 2.*
- puerilia ludicra solennia, apud Arcadas. iv. 20, 9.
- Pugilibus solertibus similes Pœni et Romani ad Erycem in Sicilia. i. 57, 1 sqq.
- Pugna variae, paulo uberius a Polybio descriptæ.
- pugna Hannonis cum Romanis ad Agrigentum. i. 19, 7 sqq. C. Duilii pugna navalis ad Mylas in Sicilia. i. 22 seq. C. Atilii anceps pugna navalis ad Tyndaridem. 25. M. Reguli triplex prælium navale ad Ecnomum. 26 seqq. M. Reguli pugna cum Pœnis in Africa, duce Xanthippo. 34. Metelli et Asdrubalis ad Panormum. 40. Romanor. et Pœnor. ad Lilybæi mœnia. 45. C. Claudii infelix pugna Navalis ad Drepana cum Adherbale. 49—51. pugna Navalis C. Lutatii ad Ægusam cum Hannone. 60 seq.
- pugna Navalis Achæorum cum Illyriis ad Paxos. ii. 10. Romanorum pugna cum Gallis Insubribus, Boiis et Gætatis ad Fæsulam. ii. 25. Romanorum cum eisdem Gallis ad Telamonem, ubi acies bifrons Gallorum. 28. Antigoni Dosonis et Achæorum cum Cleomene, ad Selasiam. 65 seqq.
- prælium equestre Scipionis et Hannibalis ad Ticinum fluv. iii. 65. pugna Sempronii et Hannib. ad Trebiam. 72

ET GEOGRAPHICUS.

seqq. ad Trasimenum lacum in Etruria. 84. pugna navalis Cn. Scipionis et Asdrubalis ad Iberi fluvii ostia. 96. pugna Cannensis. 113 seqq.

Philippi cum Lycurgo ad Spartam. v. 22 seq. Antiochi M. cum Molone. v. 53 seq. Antiochi et Nicolai in ora Phœnicæ ad Libani montis radices; simul pugna navalis in proximo mari. 69. pugna ad Raphiam, Antiochi M. cum Ptolemæo Philopatore. 84.

Scipionis cum Asdrubale, Hamilc. filio, ad Bæcula in Hispania. x. 39. Antiochi cum Bactrianis, ad Arium fluv. x. 49.

Asdrubalis, fratris Hannibalis, cum Livio et Nerone Coss. in Italia. xi. 1. Philocæmenis cum Machanida, ad Mantineam. xi. 11 seqq. Scipionis Afric. maj. ad Ilipam in Hispania, primum cum Magone et Masinissa; 21. dein, cum Asdrubale, Gisconis filio. 22 seqq.

Alexandri et Darii in Cilicia. xii. 17 seqq.

Scipionis cum Syphace et Asdrubale, Gisconis filio, in Magnis Campis in Africa. xiv. 8.

Scipionis cum Hannibale, ad Zamam. xv. 9 seqq.

pugna Navalis ad Chium, Philippi cum Attalo et Rhodiis. xvi. 3 seqq. ad Laden, Philippi cum Rhodiis. xvi. 14 seqq. Antiochi M. et Scopæ, ad Panium montem Cœlesyriæ. 18 seq.

Ti. Flaminini cum Philippo, ad Cynoscephalas. xviii. 5 seqq.

Pulcer campus, τὸ Καλὸν πεδῖον, inter Euphratem et Tigrim, in Armenia; in quo est urbs Armosata. viii. 25, 1.

Pulcrum Promontorium, τὸ Καλὸν ἀκρωτήριον prope Carthaginem. iii. 22, 5. 23, 1 et 4. 24, 1.

Punica versutia utitur Hannibal. iii. 78, 1.

Punica bella. vide Carthago et Carthaginienses. *Punicum bellum primum*; conf. Sicilia et Siculum bellum. *Punicum bellum secundum*; conf. Hannibal, et Hannibalicum bellum. *Tertium Punicum bellum*; vide P. Cornelius Scipio Æmilianus.

Puniceus pannus, pugnae signum. ii. 66, 11.

L. Pupius, Λεύκιος Πόπιος, legatus Romanorum ad Ligures. xxxiii. 7, 1.

Puteoli, Πικαιόρχεια, urbs Campaniæ, ad mare. Cives Puteolani, Πικαιαρχῖται. iii. 91, 4.

Puteos in Parthia corrumpit Arsaces, ad Antiochi adventum. x. 28, 5 sq.

Pylæ, αἱ Πύλαι, eadem quæ Thermopylæ, in Thessalia. x. 41, 5. Intra Pylas ex-

ercitum ducere Antigonus vetant Ætoli. ii. 53, 8. rursus Philippum, x. 41, 5.

Pylæ Amanicæ, αἱ Ἀμανίδαι Πύλαι. xii. 17, 2.

Pylæ Ciliciæ, αἱ Κυλίκιαι Πύλαι. xii. 9, 3. 17, 2.

Pylon, ὁ Πυλὼν, locus in Via Ignatia, ubi Illyria distinguitur a Macedonia. xxxiv. 12, 7.

Pylus, ἡ Πύλος, opp. maritimum Messeniæ, frustra oppugnatum a Scerdilæda et Demetrio Phario. iv. 16, 7. 25, 4. ix. 38, 8. Messeniorum legati coram senatu Romano cum Achæis contendunt de Pylo. xviii. 25, 7.

Pyrenæus mons, ἡ Πυρηνή. xxxiv. 7 et 10, 1. iii. 35, 2. τὰ Πυρηνναῖα ὄρη. iii. 35, 7. 37, 9. 39, 4.

cum transit Hannibal. iii. 35, 7. 40, 1. 41, 6.

Pyrenæi montis terminus ad mare mediterraneum est ῥαχία, id est, scopuli in mare procurentes. iii. 39, 4.

Pyrgus, ὁ Πύργος, oppidum Triphylia. iv. 77, 9. in deditionem accipitur a Philippo. 80, 13.

Πύργος ὁ ἐν τοῖς Περιπείοις, castellum Eleorum, prope Lasionem, captum a Philippo. v. 102, 6.

Πύργος mendose codices xii. 17, 3. pro Πίναρος.

Pyrrheum, τὸ Πύρρειον, Pyrrhi regia domus Ambraciæ. xxii. 10, 2. conf. 15, 9.

Pyrrhi Castra, ὁ Πύρρου καλούμενος χῆραξ, locus Laconia, a Pyrrho nomen habens, Achillis filio. v. 19, 4.

Pyrrhias Ætolus, dux missus Eleis ab Ætolis, Achaïam populatur. v. 30, 2. incursionem in Messeniam facit, cum Lycurgo copias conjuncturus; sed mox repulsus, in Elidem redit. v. 91, 3. 92. in ejus locum, alium ducem ab Ætolis petunt Elei. 94, 5.

Pyrrhichus; vide Pyrrichus.

Pyrrhus, Epiri rex, a Tarentinis in Italiam invitatus; i. 6, 5. a Romanis Italia pellitur. i. 6, 7. biennio ante cladem Gallorum Delphicam, in Italiam trajecit. ii. 20, 6. circa Olymp. CXXIV. ii. 41, 11.

circa Pyrrhi transitum in Italiam, postremum Fœdus ante bellum Siculum ictum est inter Pœnos Romanosque; et de ipso Pyrrho agebatur illo fœdere. iii. 25.

ex Bello cum Pyrrho, perfecti athletæ certaminum bellicorum evaserunt Romani. ii. 20, 9 sq.

Pyrrhus, sicut et Alexander ejusque successores, bella non insidiis gessit,

INDEX HISTORICUS

sed aperto Marte, xvii. 3, 6. in bello cum Romanis usus est armis militibusque Italicis; et alternatim manipulos in acie locavit more Romanorum instructos, et manipulos in phalangis modum. xviii. 11, 10. in Argos urbem irrumpeus, imprudens nullum sibi receptum reliquum fecerat. *Fragm. gramm.* 14.

Pyrrhi filia, Nereis; ejusdem ex ea nepos, Hieronymus, rex Syracusarum, Hieronis filius. vii. 4, 5. Pyrrhi regia fuerat Ambracia urbs. xxii. 15, 9. *conf.* Pyrrheum. Pyrrhi heptēris; qua deinceps vectus est Hannibal superior, in pugna navali cum Duilio. i. 23, 4.

Pyrrichus, amicus olim Philippi, ab eodem occisus, et liberi ejusdem in vincula coniecti. xxiv. 8, 8 *sq.*

Pyrsiæ, αἱ πυρσῖαι, earumque varia genera. x. 43—46.

Pythagoreorum collegia, in Magna Græcia incensa. ii. 39, 1 *sq.*

Pytheas, itinerator et Geographus, quem ut fabulatorem reprehendit Polybius. xxxiv. 5. *et cap.* 10, 7.

Pytheas, Thebanus, altera fax belli Achaici. xl. 1. cum uxore et liberis, relicta patria, in Peloponnesum profugit. xl. 3, 10.

Pythia; cur ad ejus oracula Lycurgus omnia sua instituta retulerit. x. 2, 8 *sqq.*

Pythiadas, Erythræi maris præfectus. v. 46, 7 *et* 11.

Pythias, Pellenensis, Psophidi præficitur ab Achæis. iv. 72, 9.

Pythion, cum Damocle missus ad speculanda Romanorum consilia. xiii. 5, 7.

Pythionici sepulcrum Tarenti. viii. 30, 9.

Pytho, Prusiæ legatus Romam. xxxi. 6, 1 *sqq.*

Pythodorus, Lampsacenorum legatus Lysimachiam ad Romanos. xviii. 35, 2.

Q.

Quadi. Sic enim Casaub. Vide Cadi.

Quadriremis Punica, singulari arte fabricata, subsidens in aggere ad Lilybæum, capitur a Romanis. i. 47, 5 *sqq.* quadriremes Rhodiæ. xvi. 7, 2, 31, 8.

Quæstor urbanus Romæ, excepto sumtu quem facit consul, nullum sumtum facere absque SCto potest. vi. 13, 2. Quæstoris locus in castris; 31, 1. in castris duplicibus, ubi ambo consules castra juncta habent. 32, 4. custodia nocturna quæstorii. 35, 4.

Quinctius; vide T. Quintius.

Quinqueremis, κινηρήν, κινηρήνδον σκάφος. Quinqueremes 100, triremes 10, in prima classe Romanorum. i. 20, 9. quinqueremium 200 classis Romana, privatorum sumtu parata; naves fabricatæ ad exemplar quinqueremis captæ Hannibalis Rhodii. i. 59.

Quinqueremibus potissimum, non triremibus, mari gestum est primum Bellum Punicum. Romani eo bello 700 quinqueremes amiserunt, Pœni 500. i. 63 *seq.* Etiam Græci sub ea tempora quinqueremibus maxime navibus, atque etiam majoribus, utebantur, et triremes inter apertas et minores naves numerabant. xvi. 2, 9 *sq. conf.* 3, 3 *sqq.* 5, 1 *et* 4, 7, 1.

T. Quintius Crispinus, Consul cum M. Marcello, a Pœnis interceptus. x. 32, 1 *sqq.*

T. Quintius (vel Quinctius) Flamininus, Τίτος Κοίντος, et plerumque nude Τίτος, (Consul cum Cn. Domitio. xxii. 15, 13.) colloquium cum Philippo habet in ora sinus Maliaci. xvii. 1—9. imperium ei in Macedonia prorogatur. xvii. 12, 2. non major 30 annis, singulari prudentia administrat omnia. 12, 3 *sqq.*

ad Cynoscephalas vincit fugatque. Philippum. xviii. 1—10. inducias ei concedit et colloquium ad Tempe. 17—22. Quintii abstinētiā, suspectam Ætolis, defendit Polybius. c. 17 *extr. et seq.* Corinthi in Isthmicis ludis per præconem recitat SCtum de Pace Philippo data, et de libertate Græcis restituta. xviii. 29.

Brachyllæ Bœoti cædem se non impediturum promittit. xviii. 26, 10 *sqq.* Romæ operam dat, ut Bœoti jubeantur recipere Zeuxippum exsulem, cædis illius auctorem. xxiii. 2, 4. arcano colloquio Demetrium, Philippi filium, Romam legatum, demulcet, et spem regni ei facit. xxiv. 3, 7 *sqq.* Romæ cum Q. Cæcilio et Appio Claudio judicat controversiam de exsulis Spartanorum. xxiv. 4, 8 *sqq.*

legatus ad Prusiam et Seleucum. xxiv. 5, 1. amicus Dinocratis Messenii, infensus Philopœmeni. 5, 2 *sq.* frustra petit ab Achæis, ut sibi concilium gentis cogatur. 5, 15 *sqq.*

Quintus, nescio quis, cum Canuleio legatus in Ægyptum fuerat tempore Ptolemæorum fratrum, Philometoris et Physconis. xxxi. 18, 4.

Quintus, nescio an idem cum superiore, legatus mittitur ad bellum Rhodiorum cum Cretensibus componendum. xxxiii. 14, 4.

ET GEOGRAPHICUS.

Quintus, qui memoratur xxxv. 4, 2. est Q. Fulvius Nobilior.
Quirinus; vide: 'Ευνάλιος.

R.

Rabbatamanna, (s. Rabbath-Ammon.) τὰ 'Ραββατάμμανα, urbs Arabiæ, vi expugnata ab Antiocho. v. 71.

Ragæ, 'Ραγαί; an sic legendum pro Ταγαί? x. 29, 3.

Raphia, ἡ 'Ραφία, primum oppidum Cælesyriæ, quod occurrit Rhinocolura ex Ægypto venientibus. v. 80, 3. Pugna ad Raphiam, inter Antiochum M. et Ptolemæum Philopat. v. 82 sqq. Raphiam ex pugna se confert Antiochus; v. 85, 13. accedente vero Ptolemæo, Gazam se recipit. 86, 2 sq. Raphia potitur Ptolemæus. 86, 8.

Rates, σχιδίαι, trajiciendo Rhodano. iii. 42, 8.

Raucus vel Rhaucus; 'Ραῦκος, Cretæ urbs. xxxi. 1, 1. Raucii, Rhaucii, 'Ραύκισαι. Rauciis Lycastium, Cnossiis ademtum, adtribuunt Gortynii. xxiii. 15, 1. Gortynii et Cnossii bellum gerunt cum Rauciis, et in eorum perniciem conjurant. xxxi. 1, 1.

Receptum nobis reliquum faciamus, nec peribimus. 'Αναδρομή γίγνοιτο, καὶ σφαλείμειθα. *Fragm. gramm.* 14.

Reges; conf. Monarchia, et Regnum.

Reges, amicos et inimicos non nisi utilitate æstimant. ii. 47, 5. cf. *Fragm. gramm.* 81. in Regum adolescentia plurimum valet delectus amicorum et comitum. vii. 14, 6.

Regis et Tyranni discrimen. v. 11, 6. ex Monarcha, invidioso nomine, sensim fit Rex. vi. 6, 10 sq. ex Regibus fiunt Tyranni. vi. 7.

apud Lacedæmonios, reges perpetuum imperium habent. vi. 45, 5. Carthaginiensium reges; vi. 51, 2. quos Suffetes vocant Romani scriptores. iii. 33, 3. 41, 6.

Reges omnium gentium prohibentur Italia. xxx. 17, 6.

Regnum, una e tribus reip. formis. vi. 3, 5. differt inter regnum et tyrannidem. vi. 3, 9 sq. 4, 2. v. 11, 6. oritur ex Monarchia. v. 5 extr. et cap. 6 seq.

Regula historiæ, veritas. xii. 7.

Regulus; vide Atilius.

Religionis anxia cura Romanorum, inventa ad coercendam multitudinem. vi. 56, 6 sqq.

Remiges classis Romanæ exercentur in terra. i. 21, 1 sq. Remiges 300 in quaque navi, cum 120 militibus. i. 26, 7.

phalangitas Macedonicos ad remigium exercuit Philippus. v. 2, 4 et 11.

Reprehendere alios facilius est, quam se ipsum ab erroribus præstare immunem. xii. 25, 10.

Res maximæ a parvis sæpe initiis oriuntur. iii. 7, 7. multis res secundissimæ, quibus illi uti nesciverunt, perniciosissimæ evaserunt; contra, aliis res adversæ, generoso animo latæ, maximas utilitates adtulere. iii. 4, 5.

res Græciæ Italicis et Libycis immisceri cœptæ. v. 105, 4.

Respublica Romana. lib. vi. vide Romana Respublica.

Rerum publicarum variæ formæ. vi. 3—10. tres formæ præcipuæ: regnum, aristocratia, democratia. vi. 3. Ista vero distributio haud satis adcurata. 3, 6 sqq. Optima resp. illa est, quæ ex tribus illis formis mixta. 3, 7. cujus generis est Romanorum respublica. vi. 11, 6 sqq.

Rerumpublicarum ex alio in aliud genus conversiones adcurate explicavit Plato. vi. 5, 1.

Rerumpublicarum veteribus celebratarum collatio cum Romana republ. vi. 43—56. Vide suis locis, Lacedæmonii, Cretenses, Mantinenses, &c.

Duæ res rempublicam continent; Leges, et Mores. vi. 47, 1.

respublicæ habent suum tempus crescendi, vigendi florendique, et decrescendi. vi. 51.

Oriuntur jurgia in republ. ubi sumtus deficiunt. v. 93, 2 sqq.

Rex; vide Reges, et Regnum.

Rhæti, 'Ραιτοί; per eos patet transitus Alpium. xxxiv. 10, 18.

Rhaucus; vide Raucus.

Rhegium, 'Ρήγιον, (et ἡ 'Ρηγίνων πόλις, x. 1, 1.) ad fretum Siculum, ex adverso Messanæ. i. 7, 1. obsidetur a Dionysio seniore. i. 6, 2. vi subigitur a præsidio Romano. i. 6 extr. et seq. adjutoribus Mamertinis. i. 7, 8. iii. 26, 6. Mox Romani, pœna capta de perfidis, urbem Rheginis restitunt. i. 7.

Rhegio quinqueremes Romanas Apolloniam petere nunciatur Philippo. v. 110, 3 et 9. Roma discedens Hannibal, Regium petiit; ix. 7, 10. et Rheginos propemodum sedibus suis ejicit. 9, 4.

a Rhegio usque Tarentum, ora Italiæ importuosa. x. 1, 1.

Rhigosages; vide Rigosages.

Rhinocolura vel Rhincorura, τὰ 'Ρινοκόλουρα, 'Ρινοκόρουρα, extrema urbs Ægypti versus Cælesyriam. v. 80, 3.

Rhium, τὸ 'Ρίον, promontorium Achaiæ

INDEX HISTORICUS

ad fauces sinus Corinthiaci, cum portu vel commoda statione navium, unde in adversam Ætoliam traiecit. iv. 10, 4 *sqq.* 19, 6.

Philippum invitant Ætoli, ut ad Rhium conveniat ad colloquium de Pace; sed ipsi ad dictam diem non ad-
sunt. iv. 26, 5. v. 28, 3. 29, 3.

Rhium Ætolicum, τὸ Πρὸς Αἰτωλικὸν, pro-
montorium Ætoliae ad eandem fauces
sinus Corinthiaci, oppositum Rhio
Achaiae, alias Antirrhium dictum. v.
94, 8. Idem Rhium Ætolicum intelli-
gendum 6, 8.

Rhium, ipsum fretum, inter utrumque
promontorium interjectum. iv. 64, 2.
Confer Melam ii. 3.

Rhodanus fluvius, ὁ Ποδάρις. Ejus fontes
et cursus. iii. 47, 2 *sq.* eum respicit al-
terum Latus Alpium. ii. 15, quinque
Rhodani ostia statuit Timæus, duo Po-
lybius; xxxiv. 10, 5. quorum id, quod
prius est ab Italia venientibus, Massi-
liense vocatur. iii. 41, 5. Rhodani ac-
cola negotiationem maritimam exercent,
lembis utentes. 111.

inter Rhodanum et Alpes, prope
ipsum Rhodanum, sedes habebant Galli
Gæatae. ii. 22, 1. 34, 2. ad Rhodanum
pervenit Hannibal. iii. 47, 1. longitudo
viæ ab Hannib. confectæ ab Emporiis
Hisp. ad Rhodanum, &c. iii. 39, 7 *sq.*
Rhodanum trajicit Hannibal. 42 *seq. et*
46. ad Rhodanum, Numidæ Hanniba-
lis equites fugantur ab equitibus Scipi-
onis. 45. juxta Rhodanum progreditur
Hannibal. 47, 1.

Rhodii; vide Rhodus.

Rhodon, Phocaensium legatus ad Seleu-
cum, Antiochi M. filium. xxxi. 4, 4.

Rhodope, ἡ Ποδόππη, mons Thraciæ. xxxiv.
10, 15.

Rhodophon, Rhodius, cum Romanis faci-
endum censet bello Persico. xxvii. 6,
3. xxviii. 2, 3. legatus Romam mittitur
de societate. xxx. 5, 4.

Rhodus, ἡ Ρόδος. Rhodii, οἱ Ρόδιοι. Ar-
givorum colonia. xxii. 7, 11. Eorum
ditio in opposita continente; vide Pe-
ræa. Rhodiorum colonia, Agrigentum.
ix. 27, 8.

Rhodii persequuntur Demetrium Pha-
rium, Cyclades insulas populantem. iv.
19, 8. maris tenere videntur imperium.
iv. 47, 1.

Rhodii et Prusias bellum faciunt By-
zantiis, portorii causa quod illi exige-
bant a navigantibus in Pontum. iii. 2,
5. iv. 47 *et* 49 *seq.* Pacem cum eisdem
faciunt. 52. a Ptolemæo petunt liber-
tatem Andromachi, patris Achæi. 51.

Cnossii auxilia mittunt. iv. 53, 1

sqq. Sinopensibus, a Mithridate bello
petitis, omne genus subsidiorum mit-
tunt, 58, 8 *sq.*

Rhodiorum et Chiorum legati, cum
Philippo agunt de pace cum Ætolis fa-
cienda, et finiendo Bello Sociali. v. 24,
11. rursus. v. 100, 9. Rhodiis interce-
dentibus, Ptolemæus Philopator An-
tiochum M. legationibus differt. v. 63,
5.

Rhodii terræ motu adfecti, brevi
jacturam sarciant, opibus regum, prin-
cipum et civitatum adjuti. v. 88—90.

Rhodiorum populus, coronatus a po-
pulo Syracusiorum; statua Rhodi de-
dicata. v. 88, 8.

Rhodiorum classem in portu incendit
Heraclides ex Philippi mandato. xiii. 3,
1. *et cap.* 4 *seq.* dolosa legatione decepti
a Philippo, hostem eum declarant. xv.
22 *extr. et seq.* Rhodii classem so-
ciant, cum Attalo in Pugna ad Chium
adv. Philippum. xvi. 2 *seqq.* et in Pu-
gna ad Laden. xvi. 41 *seq.* Rhodiorum
legati, Athenienses ad bellum inferen-
dum Philippo hortantur; Rhodiorum
populo Athenienses coronam et jus
æquum civitatis decernunt. xvi. 26, 8
sqq. Rhodii, invitati ab Achæis ad pa-
cem cum Philippo faciendam, nihil in-
consultis Romanis faciendum consent.
xvi. 35. Eorum postulata in colloquio
Philippi cum T. Quintio. xvii. 2, 3 *sq.*
6, 1 *sqq.*

Rhodii declarant Antiocho, se clas-
sem ejus præternavigare non passuros.
xviii. 24, 11. deliberant cum Romanis
de pace Antiocho danda. xxi. 8, 4 *sq.*
Romam legatos mittunt, ejusdem pacis
caussa. xxi. 14, 12. xxii. 5 *seq.* 7, 10
sqq. pro Ætolis intercedunt, et pacem
eis impetrant. xxii. 8, 10. 12, 1 *et* 9,
13, 7. 14, 1 *et* 5.

Fœdere Romanorum cum Antiocho
comprehenduntur. xxii. 26, 16 *sq.*
Rhodiis Romani, post bellum Antiochi-
cum, Lyciam Cariamque dant usque ad
Mæandrum. xxii. 7, 7. 27, 8. iii. 3, 7.
At Lycii, socios tantum, non subditos
Rhodiorum declaratos se esse a Roma-
nis contendebant; unde gravis inter
Lycios Rhodiosque contentio et bellum.
xxiii. 3. nonnulla etiam Rhodiorum
castella ab Eumenis subditis infestaban-
tur, non invito Eumene, et Lyciis etiam
favente. xxv. 5, 13. *coll.* xxvii. 6, 5 *sq.*
*quo ex posteriori loco prior alter inter-
pretandus.* Lycios bello vincunt Rho-
dii; xxvi. 7, 2. sed Romani, offensi
Rhodiis, quod Perseo sponsam Laodi-
cen magna pompa adduxissent, per le-
gatos eis significant, Lycios eis non pro

munere, sed ut socios et amicos, fuisse attributos. xxvi. 7 seq.

Romanis Rhodii omnia officia spondent ad bellum Persicum. xxvii. 3, 2 sqq. et legatis Persei suam erga Romanos voluntatem declarant. xxvii. 4. Rhodiis Lucretius per aliptam literas et mandata mittit. xxvii. 6, 1. illi, licet Dino et Polyaratus ad Persei partes eos traducere conarentur, tamen fidem Romanis servant, et postulas naves mittunt. cap. 6 seq.

Rhodii alii Romanis, alii Perseo favent; impetrant tamen a Romanis facultatem frumentum e Sicilia exportandi. xxviii. 2. simul legatos Romam mittunt, simul alios ad Q. Marcium Cos. et ad præfectum classis. xxviii. 14 seq.

Alexandriam legatos mittunt, ad dirimendum bellum Antiochi Epiphanis cum Ptolemæis fratribus. xxviii. 15, 15. 19, 1 seq.

legatos mittunt Romam et ad Perseum de dirimendo bello. xxix. 4. Persei et Gentii legatis benigne respondent, pollicentes, se bello finem imposituros. cap. 5, 1 sqq. cum Cretensibus omnibus, missis legatis, amicitiam renovant. cap. 4, 6 sq. legati, victo Perseo Romam advenientes, cum ludibrio accipiuntur. xxix. 7.

Novis legationibus et donis iram Romanorum deprecantur, et societatem fœdusque cum eis jungere frustra student; xxx. 4 seq. postquam consulto per 140 annos, amici licet Romanorum, Fœdus de Societate cum eis facere noluerant. xxx. 5, 6 sq.

Caunii et Mylassenses desciscunt a Rhodiis; et mox quidem ab eis rursus subiguntur, sed per idem tempus advenit decretum senatus Romani, quo Caræ et Lycii omnes liberi prorsus renunciatur: cui decreto parentes Rhodii, regionibus istis penitus excesserunt, et ditissimos redditus amiserunt. xxx. 5, 12 et 16. xxxi. 7, 4 sqq.

Nova legatione, frustra societatem Romanorum petunt. xxx. 1. Tandem illam obtinent, patrocinante Ti. Graccho. xxxi. 7, 18. Calyndam ut tenere sibi liceat, petunt obtinentque et Colossum Romanis in æde Minervæ decernunt. xxxi. 16 seq.

bellum habent cum Cretensibus. xxxiii. 14, 3 sq. ad quod bellum auxilia petierunt ab Achæis. cap. 15.

apud Rhodios navarchus, i. e. classis præfectus, potestatem habuit societatis sancientiæ, etiam absque diserto decreto in eam rem facto. xxx. 5, 5. quare na-

varchis pro legatis nonnumquam usi sunt, ut loc. cit. et xvii. 1, 4.

Rhodiæ classis præfectos, Pausistratum, Pamphilidam, Eudemum, alios: vide suo loco. *De Prytanibus*, vide Prytanes. *Adde Fragm. hist.* 53.

Rhositeles, Sicyonius, Achæorum legatus ad Ptolemæum Epiphanem. xxiii. 1, 6. *Sositeles voluerat Reiskius.*

Rhynchus, ῥύγχος, locus circa Stratum Ætoliae. vi. 59. 6.

Rhyndacus, Mysiæ fluvius; *Polybio Megistus*, Μίγιστος. v. 77, 9.

Rhytum, ῥυτὸν, poculi genus. xiv. 11, 2.

Rigosages Galli, Γαλάται Ῥιγόσαγες. *Sic MSti omnes, et superiores editiones in Græcis: pro quo Casaub. in Lat. versione Tectosages posuit, quod a nobis in Græcum etiam contextum receptum est; v. 53, 3. vereor tamen, ne temere. Rectius fortasse fuerat Ἀιγόσαγες, ni ipsum Ῥιγόσαγες teneri debuit. Vide v. 77, 2.*

Rizo, ὁ Ῥίζων, fluvius et opp. Illyrici, quo se fuga recipit Teuta. ii. 11, 16.

Roma urbs a Gallis capta. i. 6, 2. ii. 18, 2. Romæ trepidant omnes ad nuncium de Hannibalis adventu in Galliam Cisalpinam; iii. 61; 7. rursus, post cladem ad Trasimenum lacum; iii. 85. rursus, ante pugnam Cannensem; iii. 112, 7 sq. et post pugnam. iii. 118. rursus, ad Hannibalis adventum a Capua, cum is quinque M. P. a Roma castra poneret. ix. 5 seq. rursus, nescio qua occasione. *Fragm. gramm.* 97.

Romæ, i. e. Romano populo, colossus erectus Rhodi in æde Minervæ; xxxi. 16, 4. *Adde mox Romana Resp. et Romani.*

Romana respublica. *De Reipub. Romanæ Forma* ex professo commentatus est Polybius libro VI. ad quam partem sui operis ille provocat i. 64, 2. x. 16, 7. xxi. 10, 11. eandem promittit iii. 2, 6. 118, 11. conf. v. 111, 10. *Vide autem potissimum Reliquias ex lib. VI. cap. 11—18.*

Ipsa forma et constitutio reipublicæ maximum Romanis momentum attulit ad dominatum Italiæ Siciliæque, post clades bello Hanniblico acceptas, recuperandum, Hispaniamque et Galliam suæ ditioni subjiiciendam, denique, victis Pœnis, ad cogitandum de totius terrarum orbis imperio. iii. 2, 6. Romana resp. ex clade Cannensi brevi se recepit. iii. 118, 9. e variis mixta formis. vi. 3, 3. et cap. 11 sqq. et omnium commodissima, ipsa ex se malis suis parans remedia. vi. 18. Quænam conversiones

illam maneant. vi. 9, 13 *sqq.* futura reip. Rom. ruina. vi. 57.

Romanæ reip. cum aliis rebuspublicis collatio. vi. 43—56.

Romani, et Romanorum Imperium. Eorum imperium cum imperio Persarum et Græcorum collatum. i. 2. eorum prima cum exercitu trajectio ex Italia i. 5, 1. et cap. 11 *sq.* prima classis bellica. i. 20.

eorum magnitudo animi et mira audacia in rebus gerendis. i. 20, 11. 55, 3 *sqq.* 59. viii. 3. contra mare et cælum ipsum pugnare audent. i. 37. Pervicaces inprimis et terribiles sunt in rebus adversis. xxvii. 8, 8 *sq.* iii. 75, 8.

Romania Sicilia cedunt Pœni. i. 63. vide Sicilia, et ibi Siculum Bellum.

Romanorum potentia non casu et fortuna, sed consilio et virtute parata. i. 3, 7 *sqq.* 64, 9. xviii. 11, 4 *sq.*

Romani Pœnis bello Africo fidem servant; commeatus eis advehere permittunt suis mercatoribus; a mercenariis in Sardiniam invitati, cum a Pœnis illi defecissent, respuunt conditionem. i. 83. sed ab eisdem mercenariis, cum a Sardis Sardinia essent ejecti, denuo invitati, Sardiniam sibi subicere aggressi sunt, et Pœnos, ut eam sibi permitterent, coëgerunt. i. 83. iii. 10.

primum cum exercitu in Illyricum et in illas Europæ partes trajiciunt. i. 13, 4. ii. 2—12. prima legatio ad Ætolos et Achæos, tum ad Corinthios et ad Athenienses. ii. 12, 4 *sqq.* Isthmiorum ludorum participes fiunt Romani. ii. 12, 8.

Romanorum imperio quo pacto subiectæ fuerint partes omnes cognitæ orbis terrarum, docet Polybii historia. iii. 1. eorum dominatio fugienda ne et vituperanda sit, an probanda et laude digna, docet eadem historia. iii. 4, 7. eorumdem imperium Græcis, cognoscendi orbis terrarum studiosis, multos terræ tractus patefecit, aditu prius difficillimos. iii. 59.

Romani religioni et superstitioni indulgent, præsertim periculosis temporibus; sic ante pugnam Cannensem. iii. 118, 5. ea religio et superstitio inventa est ad coërcendam multitudinem. vi. 56, 6 *sqq.* De religione Rom. confer Jusjurandum.

de retinenda Italia desperant post pugnam Cannensem. iii. 118, 5. Sive Romani bello vicissent, sive Pœni, in Græciam arma translaturi erant victores. v. 104, 3 et 10. xi. 7, 1 *sqq.* Romani, veriti Philippi audaciam, in Græciam legatos miserunt. v. 105, 7.

Romanorum Militia, et bellandi genus. vi. 19—42. Adde, de Vallo Romanorum et Græcor. xviii. 1. Confer etiam Legio, et alia huc facientia. Cavent Romani, ne Bellum umquam ultro intulisse videantur, et nonnisi vim inlatam repellentes. *Fragm. gramm.* 97. Inducunt bella, insidiis raro utuntur; et cominus rem gerentes, pugnam edunt statariam. xiii. 3, 7. cominus non tam cæsim feriendo, quam punctim rectis utuntur gladiis, crebro repetitis ictibus. ii. 33, 6. in pugna spatium a tergo relinquunt, quo se recipere manipuli possint. *ibid. vs.* 7. per vim capta urbe, mire statim sævire in oppidanos solent. x. 15, 4 *sq.*

Romanorum Resp. vide *supra*, in Romana Respublica. Civi Romano, capitis reo, impune in spontaneum exsilium abire licet. vi. 14, 7 *sq.*

Romani facile aliorum mores adsciscunt, et optima quæque instituta imitantur. vi. 25, 11.

Fœdus faciunt cum Ætolis et Attalo adv. Philippum, eisque Sulpicium cum classe auxilio mittunt. ix. 30, 7 *sqq.* 42, 1 *sq.* x. 41, 1. ejus Fœderis condiciones. xi. 6, 2 *sqq.*

Romanorum legati Athenis conveniunt cum Attalo. xvi. 26. cum Nicanore expostulant, Philippi duce, Atticam vastante. 27, 1 *sqq.* Romani legati juventutem ridet Philippus. xvi. 34.

Romanorum abstinentia et innocentia ante bella transmarina; ejus documenta eximia dederunt L. Æmilius, et Scipio Æmilianus. xviii. 18. ad luxuriam disciscunt post bellum Persicum. xxxii. 11.

Romanorum institutum est, non funditus evertere victum hostem, imperata facere paratum. xviii. 20. eorum mos, liberaliter agendi cum regibus, qui eorum partes sequuntur. xxi. 9, 5 *sqq.* Romani omnia, etiam parum ad ipsos pertinentia, ab omnibus populis ex ipso- rum sententia administrari volunt. xxv. 1, 4. ita solertes sunt, ut, dum videntur beneficium aliis dare, eodem tempore per illorum imprudentiam suum augeant imperium. xxxi. 18, 7.

prudentes, non negligunt adsensum eorum qui sunt extra concilium. *Fragm. hist.* 56.

ingens numerus civium Romanorum, bello Hanniblico captorum, et in Græcia servientium, liberantur a Græcis, hortante T. Flaminio. *Spicileg. ex lib.* xix.

Rostra. Mortuorum laudatio pro rostris. vi. 53, 1 et 9.

Rubrum Mare; vide Erythræum.

Ruscino, Galliae fluvius, ὁ Ῥόσκινος, *recitius* Ῥοσκίνων vel Ῥοσκίων. xxxiv. 10, 1. Rutubis, portus Africae, ad Atlanticum mare. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

S.

Sabinorum auxilia, Romanis adv. Gallos parata. ii. 24, 5.

Sacer ager Milesii restituitur a Romanis post bellum Antiochicum. xxii. 27, 5.

sacer olim fuerat et nulli bello obnoxius ager omnis Eleorum. iv. 73, 10. Sacerdotibus Aegyptiorum summi honores et imperia olim deferebantur. xxxiv. 2, 7.

de Sacerdotum Romanorum collegiis ex professo scripsit Polybius libro sexto; *sed ea pars non superest.* xxi. 10, 11.

Sacramenti militaris formula apud Romanos. vi. 21, 1 *sq.* sacramentum castrense. vi. 33, 1 *sq.* x. 16, 6 *sq.*

Sagalassensium agrum, τὴν τῶν Σαγαλασσίων γῆν, in Pisidia, populatur Cn. Manlius, ipsosque dein in deditionem recipit. xxii. 19.

Saguntum, ἡ Ζάκανθα, iii. 17, 1. 61, 8. vi. 37, 4. *et sic saepe alias; gen. Ζακάνθης, Ζακάνθη, Ζάκανθαν.* (Semel Ζάκανθον vulgo editum erat ex *Bav. consentientibus aliis nonnullis codicibus.* iv. 66, 8.) ἡ τῶν Ζακανθαίων πόλις. iii. 14, 9 *sq.* 16, 5. Situs et ager urbis. 17, 2 *sq.*

Saguntini in fide et clientela sunt populi Rom. iii. 15, 5 *et* 7. Circa finem belli Pun. I. nondum fuerant socii Romanorum; iii. 21, 5. sed tamen pluribus annis ante Hannibalis tempora. 30, 1 *sq.* Crebris nunciis certiores faciunt Romanos de progressibus Hannibalis in Hispania. iii. 15, 1.

Saguntum oppugnat expugnatque Hannibal; iii. 17, 4 *sqq.* iv. 66, 8. contra foederum fidem. xv. 17, 3. Ea injuria, caussa est belli Punici secundi. iii. 8, 1. Sagunti custodiuntur obsides, quos Pœni ab Hispanis exegerant. iii. 98, 1. urbem obsident fratres Scipiones. 97, 6. 98, 7. obsides Hispanos Abilyx, decepto Bostare, tradit Romanis. *cap. 98 seq.*

Saguti, sinus in Africae ora, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

Sais, ὁ Σάϊς, urbs Aegypti. xxiii. 16, 4.

Sala, fluvius Africae. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 7.*

Salapia; ibi sua fraude capitur Hannibal. *Spicil. lib. x. num. 2.*

Salassi, Σαλασσοί; per eorum fines patet transitus Alpium. xxxiv. 10, 18.

Salentini. *Spicileg. ex lib. xxxiv. num. 4.*

Saliorum collegio adscriptus erat P. Scipio Afric. maj. xxi. 10, 10 *sqq.*

Salmantica, ἡ Ἐλμαντική, urbs Vaccæorum in Hisp. capitur ab Hannibale. iii. 14, 1 *et* 3.

Samaria, ἡ Σαμαρία; ad præsidendum Samariae, Hippolochum et Keræam mittit Antiochus Magnus. v. 71, 11. eandem, *præceptam ab Aegyptiis*, victo Scopa recipit Antiochus. xvi. 39, 3.

Sambucæ Marcelli ad Syracusas. viii. 6—8. *σαμβύκαι* sive *σάμβυκας*. viii. 6, 2.

Sambucistrias (σάμβυκας) curat juvenis Aegypti rex, Ptolemæus Philopator. v. 37, 10.

Samicum, Σαμικόν, oppidum Triphyliae. iv. 77, 9. eo potitur Philippus. iv. 80, 9 *sqq.*

Samnites, οἱ Σαυνῆται. i. 6, 6. *Conf. quæ notavimus ad Appiani Præfat. cap. 14.*

a Romanis debellati. i. 6, 6. cum Gallis arma sociant, et cædunt Romanos in agro Camerte; rursus vero ab illis in agro Sentinate cæduntur. ii. 18, 5 *sq.* socii Romanorum, bello Gallico Cisalpino. ii. 24, 10.

Samnis, ὁ Σαυνίτης, cognomen Magonis, ix. 25, 4.

Σαυνίτων, quod x. 1, 3. *vulgo legabatur, in Δαυνίων mutavimus.*

Samnium, ἡ Σαυνίτις. Samnium intrat Hannibal. iii. 90, 7. via e Samnio Capuam. iii. 91, 9. Capua per Samnium Romam contendit Hannibal. ix. 5, 8.

Samosata, τὰ Σαμόσατα, urbs Commagenæ, ad Zeugma. xxxiv. 13, 3 *sq.*

Samus, (aliis Samius,) Chrysogoni filius, poëta epigrammaticus, σύντροφος Philippi regis. v. 9, 4. ejus versiculus *adfertur ibid. vs. 5.* Occidit a Philippo. xxiv. 8, 9.

Samus insula, in ditione est regum Aegypti, sub Ptolemæo Eupatore. v. 35, 11. eam invadit Philippus, rex Maced. iii. 2, 8.

Sami cum classe Romana stat L. Æmilius Regillus. xxi. 6, 1.

Sanguine semel gustato, efferantur animi. xxx. 14, 5. vii. 13, 7.

Σάπυρες, Σάπυροι. *Vide Σάσπυρες.*

Saporda, ἡ εἰσβολὴ ἡ ἐπὶ Σάπορδα, una ex viis, quibus per fauces Climacis montis ex Milyade in Pisidiam transitur. v. 72, 4.

Sarapidis fanum, τὸ Σαραπιῶν, in Thracia, ad Bosporum Thracicum. iv. 39, 6.

Sardanapalus, idem Concolerus nominatus. *Fragm. hist. 9.*

Sardanapali vitam agebat Prusias,

Bithyniæ rex; xxxvii. 2, 6. non Philippus, Amyntæ filius; quem eo nomine temere reprehendit Theopompus. viii. 12, 3.

Sardes, ἡ Σάρδεις, Lydiæ urbs; ubi sedem rerum suarum habuit Achæus. v. 77, 1. *coll. cap. 57, 4 et 8.*

Urbs munitissima, jam in alterum annum obsessa ab Antiocho; vii. 15. capitur tandem, felici audacia Lagoræ. vii. 15—18. Arx Sardium, in quam se receperat Achæus, vii. 17, 4. capto per dolum Achæo, viii. 17 *seqq.* traditur Antiocho, viii. 23. qui eam retinet. xxi. 9, 1. 10, 1.

Sardibus, urbe et arce, potiuntur Scipiones. xxi. 13, 1.

Sardibus cum Chiomara colloquitur Polybius. xxii. 21, 12.

Sardes accusatores Eumenis invitat Sulpicius. xxxi. 10.

Sardinia insula, ἡ Σαρδῶν, hominum frequentia et fructuum proventu præstans. i. 76, 6. 82, 7.

tota est in potestate Pœnorum. i. 10, 5. eam Pœnis eripere cogitant Romani. i. 24, 7. Hannibal cum classe in Sardiniam missus, obsidetur a Romanis, et multas naves amittit. 24, 5 *sq.*

Sardiniam præsidio tenentes mercenarii deficiunt a Pœnis. i. 79. et Romanos advocant, sed ab his (qui fidem Pœnis, pace post bellum Siculum facta, servare volebant) non audiuntur. 83, 11. iidem mercenarii ex insula ipsi ejiciuntur a Sardis, adeoque Pœnis prorsus eripitur Sardinia. 79, 5 *sq.* 82, 7. Tum ab eisdem mercenariis, insula ejectis, rursus invitati Romani ad opem ipsis ferendam, navigare in Sardiniam instituerunt. 88, 8. Inde, cum Pœni, finito bello Africo, bellum et in Sardos, ad recipiendam Sardiniam, et adv. mercenarios in Italiam profugos, pararent; Romani, id bellum adversus se parari caussantes, Pœnis bellum indixerunt; eaque ratione coegerunt Pœnos, ut Sardiniam Romanis permitterent. i. 88. iii. 10, 3. 27, 8. 28, 2.

in Sardiniam C. Atilius Cos. abijt cum exercitu. ii. 23, 6. inde redit. 27.

Incolæ Sardiniae, Sardi, οἱ Σαρδόνιοι vel Σαρδώνιοι. i. 79, 5. 88, 10. οἱ Σαρδῶν. i. 88, 9. *Conf. mox Sardoum Mare. Σάρδους pro vulgato Ἀργίων; xxvi. 7, 1. legendum censuit Casaubonus, ex Livii lib. XLI. cap. 8 seq. eosdem Sardos intelligens, quos Σαρδῶνους et Σαρδόνιους, non Σάρδους, alias Polybius cum aliis quibusque Græcis scriptoribus solet adpellare.*

Sardonius risus. xvii. 7, 6. et i. 10, 5.

Sardoum mare, τὸ Σαρδόνιον, Σαρδώνιον, Σαρδῶν στεῖλας. i. 10, 3. 42, 6. ii. 14, 6 et 8. iii. 41, 7. 47, 2. xxxiv. 6, 6.

Sardoum ab Africo vel Libyco mari dividit Lilybæum promontorium. i. 42, 6. in Sardoum mare influit Narbo fluvius. iii. 37, 8. Hannibal, a Pyrenæo ad Rhodanum proficiscens, ad dextram habuit Sardoum mare. iii. 41, 7. *Conf. xxxiv. 6, 6.*

Sarissarum mensura et ratio, quibus utitur phalanx. xviii. 12 *seq.* Sarissus in altum erigunt Macedones, cum se dedere aut transire ad hostes volunt. xviii. 9, 9 *sq.*

Sarmata, Σαρμάτης, Gatalus. xxvi. 6, 18.

Sarsinates (οἱ Σαρσινάται) et Umbri, Apenninum incolentes, Gallis opponuntur, bello Gallico Cisalpino. ii. 24, 7.

Saso, Σάσων, insula in introitu Ionii maris. v. 110, 2.

Σάσπιρες, Σάσπιρες aut Σαπιροί. Sic legendum suspicatus est Gronov. pro vulgato Σατραπίας aut Σατραπίας. v. 44, 8. 55, 2.

Sation, Σατίων, oppidum Illyriæ ad Lychnidium lacum, captum a Philippo. v. 108, 8.

Satrapii vel Satrapiae, Σατραπείαι vel Σατραπείαι, mendosa (ut nobis visum erat) scriptura, v. 44, 8. 55, 2. pro Ἀποστάται.

Saturni tumulus, Κρόνου βουνὸς, ad novam Carth. x. 10, 11.

Satyrus, Achæorum legatus Romam. xxxi. 6, 1.

Satyrus, legatus Iliensium, pro Lyciis intercedens apud Romanos. xxiii. 3, 3.

Scala; vide Climax.

Scalarum commetiendarum ratio. ix. 19, 5 *seqq.* Scalas justo breviores Melitæe adplicat Philippus. v. 97 *extr. et seq. ix. 18, 5 seqq.*

Scardus Mons, τὸ Σκάρδον ὄρος, Illyriæ; vulgo Σκάρδον *edd. invitis MStis.* xxviii. 8, 3.

Scelatiti, populus Africæ. *Spicileg. lib. xxxiv. num. 7.*

Scerdilaidas, Scerdilædas, Livio Scerdilædus, Illyrius, ὁ Σκερδιλαΐδας. ii. 5, 6.

dux copiarum Teutræ, per Antigoneæ fauces Epirum intrat, Epirotas ad Phœnicen acie vincit; inde induciis pactis domum redit. ii. 5 *seq.* quindecim lembos auxilio mittit. v. 3, 3. 4, 3. Reliqua ad Scerdilædam pertinentia, collecta vide ii. 5, 6. Polybii loca sunt iv. 16 et 29. v. 3 *seq.* 95. 101. 108. 110. x. 41, 4.

Filius fuit Pleurati; Agronis fra-

ter; nepotis ex fratre, *Pinnæ vel Pinci*, successor in regno; pater *Pleurathi*; avus *Genthii*.

Scientia; vide *Cognitio*.

Scipio; vide *Cornelius*.

Sciron, Σκίρων, alius Σκύρων, Scyron; ephorus Messeniorum, expostulat cum Dorimachō Ætolo, prædonibus favente. iv. 4. Confer Chironis villa. Scironides petræ, Scironia Saxa, αἱ Σκιρωνίδες et Σκιράδες, ab oriente Corinthi. xvi. 16, 4 sq.

Scopas, Ætulus, Aristonis prætoris Ætolorum cognatus, cui ille curam belli et administrationem aliarum rerum permisit. iv. 5, 1. Scopam Dorimachus ad bellum Messeniis privatim inferendum incitat. iv. 5, 2 sqq. Scopas cum amicis privato consilio Messeniis, Epirotis, Achæis, Acarnanibus, Macedonibus, bellum infert. 5, 10. cum multitudine Ætolorum in Peloponnesum transit, et ex Phigalea fines incurSAT Messeniorum. 6. reditum in Ætoliā simulans, Aratum cum Achæis ad Caphyas adoritur, et prælio vincit fugatque. iv. 10—12.

Prætor creatur Ætolorum. iv. 27. Dum Philippus Ætoliā invadit, Scopas cum Ætolis impressionem facit in Macedoniam, et Diū devastat. iv. 62. v. 11, 1.

a Dorimacho prætore dux auxiliorum mittitur Eleis cum Agelao. v. 3, 1.

ad novas leges scribendas et novas tabulas faciendas, cum Dorimacho nominatur ab Ætolis. xiii. 1. coll. *Fragm. hist.* 68. frustratus magistratu, cujus causa novas leges scribere erat ausus, Alexandriā abit, ubi cupiditate fuit inexplēbili. xiii. 2.

dux copiarum Ptolemæi Epiphanis, recipit Judæam. xvi. 39, 1. in obsidenda *nescio* qua urbe remissus versatur. 39, 2. ab Antiocho vincitur Pugna ad Panium; qua victoria Antiochus Palæstina rursus potitur. 39, 3 sqq. de illa pugna ad Panium, et de acie a Scopas instructa, ejusque virtute, Zenonis Rhodii narrationem vide apud *Polyb.* xvi. 18 seq.

res novas in Ægypto moliens, in vincula conjicitur, et veneno necatur. xviii. 36 seq. Ægypti regnum rapinis exhauserat. 38, 1 sq.

Scopium, τὸ Σκόπιον, locus prope Thebas Phthias. v. 99, 8.

Scorda, Σκόρδα (vel Σκόδρα) urbs Illyrici. xxviii. 8, 4. Videtur consueta regia fuisse *Genthii*. *ibid.*

Scordus mons; vide *Scardus*.

Scorpiunculi Archimedis. viii. 7, 6.

Scotitas, ὁ Σκοτίτας vel Σκοτιτᾶς, locus

inter Tegeam et Lacedæmonem. xvi. 37, 3 sq.

Scotusa, s. Scotussa, Σκότωνα et Σκότωση, urbs Thessaliæ. x. 42, 3 sqq. xviii. 3, 3.

Ejus ager, ἡ Σκοτουμεία. xviii. 3, 8. in quo est Melambium. 3, 6.

Scriba communis Achæorum. ii. 43, 1.

Scriptores non ex iis quæ prætermiserunt æstimandi sunt, sed ex eis quæ dixerunt. vi. 11, 4 sq. Conf. *Historicus*.

Scutum Romanorum, ὁ θυρεός, excellit ad tutandum corpus. ii. 30, 3. ejus figura et structura. vi. 23.

scuta equitum Rom. olim e bovillo corio parum firma; dein Græcorum more firmiora. vi. 25, 7 sq.

scutum Gallicum protegere virum non potest. ii. 30, 3. scutum Hispanicum, simile Gallico. iii. 114, 2. scutum Ligusticum. xxix. 6, 1. conf. *Lips. de Milit. Rom.* iii. 2. sub finem.

Scylla, ἡ Σκύλλα, de qua Homerus loquitur. xxxiv. 2, 12, 3, 9.

Scyllæum, τὸ Σκύλλαιον, promontorium Italiæ in Bruttis, ad fretum Siculum; ibi venantur galeotam s. xiphiā piscem. xxxiv. 2, 12, 3, 1 sqq.

Scyron; vide *Sciron*.

Scythas bello petens Darius, Bosporum Thracicum ponte junxit. iv. 43, 2. *Scythæ* Nomades immoient Bactrianæ. xi. 34, 5. Scytharum facinora patrare, proverbialiter dictum. ix. 34, 11.

Scythica porticus Syracusis, *ni potius* Tychica. viii. 5, 2.

Scythopolis, ἡ Σκυθῶν πόλις, olim *Bethsan*, oppidum ad exitum Jordanis e lacu *Tiberiadis*, in deditionem acceptum ab Antiocho Magno. v. 70, 4 sq.

Seditionem e repub. quo pacto sustulerit Lycurgus. vi. 46, 7. Seditionem militum in Hispania feliciter sedat Scipio. xi. 25—30. seditio militum quo pacto maxime oriatur. xi. 25, 5 sqq. Seditio contra patriam tribus de causis concitari solet. 28, 2.

Segesama, ἡ Σεγισάμα, oppidum Vaccæorum in Hispania. xxxiv. 9, 13.

Selasia, potius Sellasia; Σελλασία, Σελασία, oppidum Laconicæ, juxta quod Cleomenem acie vicit Antigonus. ii. 65, 7. iv. 69, 5. situs oppidi. 65, 8. de ejusdem situ absurda scripsit Zeno historicus. xvi. 16, 2 et 8. ubi corrupte codex *Peiresc.* "Ελλας et Βελλασίαν dabat.

Tegea Sellasiam Philopœmen ducit Achæos, Laconicam inde incursum. xvi. 37, 2.

Selecti ex equitibus extraordinariis, οἱ τῶν ἐπιλέκτων ἱππέων ἀπόλεκτοι, in castris Romanis. vi. 31, 2.

* K

Seleucia, Σελίσουα, Seleuciensis, Σελισ-
αίς, v. 54, 10. 58, 8, 59, 6.
Seleucia *Pteris* vel Seleucia ad Mare;
(ἡ θαλάσσιος, *conf. Appiani hist. Syr.*)
regia Syriae urbs, et imperii olim sedes,
praesidiis regum Aegypti tenetur ex eo
tempore, cum Ptolemaeus Evergetes,
Seleuco Callinico propter casum Be-
renices iratus, bellum Syriae intulerat.
v. 58, 4 *sqq.* ejus situs, et regio circum-
jacens 59, 3 *sqq.*
terra marique eam obsidet Antiochus.
v. 59, 1 *sq.* et oppugnatam in dedi-
tionem accipit. 60 et 61, 1 *sq.* ex
Coele Syria Seleuciam hibernatum redit.
v. 66, 4 *sq.*
Seleucia ad Tigrim, ἡ τῇ Τίγριδι, cis
fluvium, in Mesopotamia. v. 45, 3. 46,
7. capitur a Molone. v. 48, 11 *sqq.* in
Seleucienses saevit Hermenas. v. 54, 9 *sqq.*
Seleucia ad Zeugma, ἡ τοῦ Ζεύγματος,
ad Euphratem in Mesopotamia. Ibi
de expeditione adv. Molonem deliberat
Antiochus M. et nuptias celebrat cum
Laodice. v. 43, 1 *sqq.*
Seleucus *Nicator*, primus rex Syriae, victo
Antigono, ex reliquorum regum Mace-
donicorum concessione Coele Syriam pos-
sidet. v. 67, 6 *sqq.* xxviii. 17, 7. bello
vicit Lysimachum, Thraciae regem;
quare omne regnum ejus pertinere ad
Seleucidas contendit Antiochus Mag-
nus. xviii. 34, 4. Mortuus circa Olymp.
CXXIV. ii. 41, 2. 71, 5.
Seleucus, cognomine Callinicus et Pogon.
ii. 71, 4. pater Antiochi Magni et
Seleuci *Cerauni*, *ibid.* et iv. 48, 6. v.
40, 5. 89, 8. liberalis in Rhodios. v. 89,
8 *sq.* uxor ejus Laodice. viii. 22, 11.
Seleucus *Ceraunus*, filius natu major
Seleuci Callinici, frater Antiochi Mag-
ni, comite Achæo expeditionem adv.
Attalum in Asiam cis Taurum suscepit;
in qua per dolum occisus est, Olymp.
CXXXIX. successoremque habuit fra-
trem natu minorem Antiochum. iv. 48.
ii. 71, 4. v. 40, 5 *sq.* domo profectus,
administratorem rerum constituerat
Hermeam. v. 41, 2.
mortem ejus ulciscitur Achæus. iv.
48, 9. copias ejus domum reducit Epi-
genes. v. 41, 4.
Seleucus *Philopator*, Antiochi M. filius;
ei sedem regni Lysimachiae se parare ait
Antiochus. xviii. 34, 8. cum in Aelide
esset ab Antiocho M. cum exercitu
relictus, legatos ad eum mittunt Pho-
cæenses. xxi. 4. *adde c.* 6, 3. 8, 13.
major frater Antiochi Epiphanis, pater
Demetrii *Soteris*, succedit Antiocho
Magno, et filium Demetrium obsidem
Romam mittit. xxxi. 12, 10 *sq.*

Achæis decem naves dono offert, quas
illi non accipiunt. xxiii. 4, 5 *sq.* 7, 4. 9,
13.

Ad Seleucum hunc in *Fragm. hist.*
64. refertur de Cypri prodicione id,
quod apud Polyb. xxxiii. 3, 2. ad De-
metrium, filium ejus refertur.

Seleucus, Demetrii filius. Sic per er-
rorem scriptum est in Latina versione
iii. 5, 3. cum debuisset Demetrius,
Seleuci filius. *Nolentibus nobis, error
iste e Cusuaboniano exemplo in nostram
editionem est propagatus.*

Selga, (ἡ Σίλγη,) ἡ τῶν Σιλγίων πόλις,
urbs Pisidiae, obsessa a Garsyere, Achæi
duce, proditur Achæo a Logbasi, Sel-
gensium legato. v. 74.

Selgenses Pedlenissum obsident, et
inde repelluntur a Garsyere. v. 72 *sqq.*
cognati Lacedæmoniorum. v. 76, 11.
fortiter resistunt Achæo, et pacem ab
eo impetrant. 76, 3 *sqq.* Eumenem
Romæ accusant. xxxi. 9, 3.

Selinuntius ager, ἡ Σελινουντία, (urbis
Σελινούντος) in Sicilia. i. 39, 12.

Sella eburnea (*curulis*) dono mittitur
Ariarathi. xxxii. 5, 3.

Sellasia. *Vide* Selasia.

Selymbria, ἡ Σηλυμβρία, Thraciae urbs;
ubi Antiochum convenit L. Cornelius.
xviii. 32, 3.

Semissis, quarta pars oboli. ii. 15, 6.

C. Sempronius *Blæsus*, Cos. cum Cn.
Servilio, cum classe hæret in Syrti;
ingens patitur naufragium. i. 39.

Ti. Sempronius *Longus*, Cos. cum P.
Cornelio *Scipione*. iv. 66, 9. ei decerni-
tur Africa. iii. 40, 2. v. 1, 4. Lilybæi
maximos facit adparatus ad bellum Car-
thagini inferendum. iii. 41, 2 *sq.* iii. 61,
8 *sq.*

advocatur cum exercitu e Sicilia in
Cisalpinam Galliam adv. Hannibalem.
iii. 61, 9 *sqq.* 68, 6. Ariminum con-
venire legiones suas ex itinere jubet. 61,
10. 68, 13 *sq.* advenit, et cum Scipione
deliberat. 68, 15. Levi prælio equestri
superior hoste; iii. 69. ægroto et invito
Scipione, justam pugnam parat; 70 *sqq.*
et acie vincitur ad Trebiam. 72—75.

Ti. Sempronius Gracchus, gener Scipionis
Africani majoris; cui dotem uxori de-
bitam Scipio Aemilianus ante diem ge-
nerose persolvit. xxxi. 13. legatus Rom.
ad disceptandas controversias Philippi
cum finitimis populis, post bellum An-
tiochicum. xxiii. 6, 6.

Prætor, trecentas urbes Celtiberiae
dejecisse perhibetur. xxvi. 4. eo inter-
cedente, Celtiberi Fœdus cum senatu
inierunt; quod illi ut sibi restituatur,
petunt. xxxv. 2, 15.

Ti. Gracchus et C. Claudius Coss. mittuntur adv. Istros et Agrios; *ni potius Sardos*. xxvi. 7, 1.

Ti. Gracchus legatus (in Asiam missus ad res regum inspiciendas. xxxi. 14, 4.) magna dexteritate excipitur ab Antiocho Epiph. xxxi. 5. *cf. c. 6, 7.* patrocinator Rhodis, societatem Romanorum petentibus. xxxi. 7, 19 *sq.* Cammanos subigit. 9, 1. Ariarathi Romae bonum testimonium exhibet. 14, 4.

rursus ad res Graeciae et Asiae inspiciendas legatus, postquam Demetrius Roma profugerat. xxxi. 23, 9 *sqq.* xxxii. 3, 3, 5, 2. eo potissimum patrocinate, Rex a Romanis appellatus est Demetrius. xxxii. 4.

Sena, urbs Italiae, *σέλας Σήνη*, est terminus Galliae Cisalpinæ ad mare Adriaticum versus meridiem. ii. 14, 11. 16, 5. prima Romanorum colonia in Galliam ducta, nomen habens a Gallis Senonibus, qui eam olim incoluerant. ii. 19, 12.

Senæ vel Senes, mendosa scriptura i. 11, 6. *pro Sunes vel Synes*, Siciliae oppido prope Messanam.

Senatus Romanus. Ejus munus et potestas. vi. 13. senatum si spectes, aristocratica videtur esse Romana respub. 13, 8 *sq.* Senatus obnoxius est populo; vi. 16. populus senatui. 17.

pueri 12 annorum in senatum cum patribus admissi perhibentur, cum de bello Pun. II. deliberaretur. iii. 20, 3.

senatus Pœnorum; *vide mox* Seniorum collegium.

Senes, *sive Seniores malis, οἱ γέροντες*, apud Lacedæmonios, magistratum gerunt quoad vivunt. vi. 45, 5.

Gyridas et alii e Senioribus trucidantur ad Minervæ aram. iv. 35, 5.

Seniorum collegium apud Pœnos, *ἡ γερουσία, τὸ γέροντιον*. x. 18, 1. vi. 51, 2. senatus, *ἡ σύγκλητος*. x. 18, 2.

Senones Galli, *Σήνωνες*, in extremo versus Italiam angulo Galliae Cisalpinæ habitant, ad mare Adriaticum. ii. 17, 7. delentur a Romanis. ii. 19. ab eis nomen habet Sena, colonia Rom. 19, 12. Senonibus ademptus ager Picens. 21, 7.

Sententiolæ, quibus Demetrium Polybius ad sobrietatem et gravitatem hortatus est. xxxi. 21, 11 *sqq.* *Alias nonnullas gnomas vide sub eorum auctoribus, veluti in Euripides, Hesiodus, &c. alias sub articulo qui earum argumentum indicat: nonnullas collegimus ad artic. Proverbia.*

Sentinas ager, *ἡ τῶν Σεντινατῶν χώρα*. In eo, ingenti prælio a Romanis cæduntur

inganturque Galli et Samuites. ii. 19, 6.

L. Sentius legendum putavit Gronov. xv. 1, 3.

Sepeliendi cadavera intra urbem mos obtinuit Tarenti. viii. 30, 5 *sqq.*

L. Sergius, (*sive Servilius*), legatus a Scipione Carthaginem missus. xv. 1 *seq. conf. cap. 1, 3.*

Manius Sergius, legatus cum Sulpicio Gallo in Græciam et Asiam. xxxi. 9, 6.

Serippus, Lacedæmoniorum legatus Romanis. xxiv. 4, 4. responsum ei datum. 10, 11.

Serra; *vide* Prion.

Servatus in prælio, servatorem loco patris colit, et corona civica eum donat. vi. 39, 6 *sq.*

Servilius Glaucia, legatus ad inspiciendas res Græciæ et Asiae. xxxi. 23, 9.

Cn. Servilius *Crepio*, Cos. cum C. Sempronio, in Syrti hæret cum classe, deingens patitur naufragium. i. 39.

Cn. Servilius *Geminus* Consul; iii. 75, 5. cum exercitu Ariminum mittitur ad prohibendum Hannibalem. 77, 2. C. Centenium auxilio mittit Flaminio. iii. 86. exercitum tradit Q. Fabio dictatori, et ab eo præficitur classi. 88, 8.

classem Punicam, Pisas adpulsuram, in Sardiniam et in Africam redire cogit. iii. 96, 8 *sqq.* Cercinam et Cossyrum insulas capit. 96, 12 *sq.*

proconsulare obtinet imperium, et pedestribus copiis præfectus, mandata consulum recte curat. iii. 106. *coll.* 96, 14. mediam aciem tenet in Pugna Cannensi. 114, 6. fortiter pugnans cadit. 116, 11.

L. Servilius, *sive is Sergius est*, legatus a Scipione Carthaginem missus. xv. 1, 3.

Servius; *vide* Fulvius, et Lentulus.

Servus. Servos alere non licuisse Locris, contra Aristotelem contendit Timæus. xii. 6, 7 *sq.* de Servo controversia inter duos Locrenses. xii. 16.

cives Romani, qui apud Græcos servierant, ab Hannibale venditi, liberantur jussu T. Flaminii. *Spicileg. ex libro XIX.*

Sestus, *Σηστός*, ad fauces Propontidis. iv. 44, 6. 50, 6. opportunitas situs. xvi. 29, 3 *sqq.* Sesto ut excedat Philippus, postulant Rhodii. xvii. 2, 4.

Sextus; *vide* Julius.

Sibertus, Petrati filius. (*an Sibyrus, Petræi filius?*) xxii. 9, 7.

Sibyrus, *Σίβυρτος*, Cretæ oppidum. xiii. 10, 5.

Sicca, Africae oppidum, in quo mercenarios suos post bellum Siculum residua stipendiorum expectare jubent Pœni.

- i. 66. seditionem ibi excitant mercenarii. 67.
- Sicilia, *Σικελία*. Ejus situs, figura, promontoria. i. 42. Siciliae ora Africae obversa, importuosa. i. 37, 4. Quae de Sicilia scripsit Homerus, vera sunt, poeticiis imaginibus exornata. xxxiv. 2, 10 *sqq.*
- Siculi, *Σικελῶν*, inferiorem Italiam olim incoluerant, unde pulsi sunt a Locrensibus, qui dolosum foedus cum eis fecerant. xii. 5, 10 *et cap.* 6.
- Siciliae pars jam sub initium reip. Romanae, L. Junio et M. Horatio Coss. in Pœnorum erat potestate. iii. 22, 10. 23, 5. 24, 15. in sola Sicilia, velut in acetabulo, gloriam quæsit Timoleon. xii. 23, 7.
- in Siciliam prima Romanorum cum armis trajectio. i. 11 *seq.* ea non fuit contra foedus Romanorum cum Pœnis. iii. 26. *et* 28, 1.
- de Sicilia gestum Bellum inter Romanos et Pœnos, Bellum Siculum, *ὁ πρὸς Σικελίας πόλεμος*, id est, *Bellum Punicum primum*. i. 13, 3 *et* 10. *et* deinde toto Libro i. usque *cap.* 64. *conf.* i. 71, 3. Cur illud bellum pluribus exposuerit Polybius. i. 14. 20, 8. illius belli annus decimus quartus. i. 41, 3. annus decimus octavus. i. 56, 2. Post 24 annos (i. 63, 4.) finitur bellum, facta pace et foedere, quo Sicilia Romanis cesserunt Pœni. i. 62 *seq.* iii. 27. Itaque tota insula, excepta ea parte quæ Hieroni parebat, a Romanis est occupata. ii. 1, 2.
- Siculum Bellum; *vide paullo ante, in Sicilia.*
- Siculum Mare, *τὸ Σικελικὸν πέραγος*; in illud excurrit Pachynum promontorium. i. 42, 4. est a meridie Italiae; a Ionio mari distinguitur Cocyntho, promontorio Italiae. ii. 14, 4 *sq.* adde x. 1, 2. e Siculo Mari sinus Ambracius irrumpit inter Epirum et Acarnaniam. iv. 63, 6. v. 5, 13. Siculum mare spectat Cephalenia insula. v. 3, 9.
- Siculus medimnus tritici in Gallia Cisalpinenit obolis quatuor; hordei, duobus. ii. 15, 1. Romæ constat 15 drachmis. ix. 44, 3.
- Sicyon, *ὁ Σικυὼν, ἡ τῶν Σικυωνίων πόλις*, urbs munitissima Achaiae. xxx. 15, 1. cum portu. v. 27, 3. inter Sicyonem et Ægium est Ægira. iv. 57, 5.
- Sicyonem capit Aratus Sicyonius; iv. 5, 4. *et*, sublato Nicole tyranno, x. 25, 3. foederi Achaico eam attribuit; ii. 43, 3. adiutoribus Ecdemo et Demophane Megalopolitanis. x. 25, 3.
- Sicyonem obsidet Cleomenes. ii. 52, 2. Sicyone hiemat Antigonus. ii. 54, 5. Sicyoniorum agrum populantur Ætolii. iv. 13, 5. eundem agrum populaturus Euripidas Ætolus, dux Eleorum, incidit in Philippum. iv. 68.
- Ægio Sicyonem Philippus vocavit concilium Achaeorum. v. 1, 7 *sqq.* rursus Sicyonem convenit concilium Achaeor. xxv. 1, 5. xxviii. 11, 9. xxix. 9, 6. Sicyonii Attalo colossum ponunt in foro juxta Apollinem. xvii. 16. Sicyone celebrantur Antigonias. xxx. 20, 3.
- Sida, *ἡ Σίδη*, urbs Pisidiæ s. Pamphyliae. v. 73, 3. xxxi. 25, 5. *Cives* Sidetæ, *Σιδηταί*. v. 73, 4. *Fragm. hist.* 65.
- Sidon, *Σιδὼν*, urbs Phœniciae. v. 69, 10. 70, 1.
- Siga. xii. 1, 3. *Vide Singa.*
- Signa milliaria. iii. 39, 5.
- Signa cœli. *Vide Zodiacus.*
- Signa facibus data; *vide Pyrsiæ, et Faces.*
- Signa alia, cum simplicia, tum maxime duplicata, diligenter et caute adhibenda imperatori. ix. 13, 9. 17, 9. exemplum signi male constituti. ix. 17.
- Signum pugnae ineundæ, linteum album. ii. 66, 10. puniceum paludamentum. 66, 11.
- Signum profectionis, in castris Romanis, ter repetitum. vi. 40, 1 *sqq.*
- Signa militaria; *vide mox Signiferi.*
- Signiferi *vel* vexillarii, duo in singulis manipulis apud Romanos. vi. 24, 6.
- Sila, *ἡ Σίλα πόλις*. Sic vulgo legitur nomen urbis Italiae ad Adriaticum mare. xxxiv. 11, 8. mendose, ut videtur, pro Spina, *Σπίνα*.
- M. Junius Silanus; *vide Junius.*
- Silentium ægre servant homines. viii. 38, 1. silentium, haud postrema in virtutibus imperatoris. ix. 12, 2 *sq.* silere autem oportet, non lingua solum, sed et animo, id est, vultu et factis. 12, 4 *sq.*
- Silpia, mendosa apud Livium scriptura, pro Ilipa, quod *vide.*
- Simmias, comes Philopœmenis, Machanidam persequentis. xi. 18, 2 *et* 6.
- Simon, homo Bœotus, cujus pecus abegerunt Achæi. xxviii. 2, 15.
- Simulacrum Dianæ Cindyadis Bargyllis, et Vestæ signum Iassi, licet sub dio posita, nec ningi, nec plui perhibebantur. xvi. 12, 3 *sq.*
- Singa, *Σίγγα*, Africae urbs. *Forsan eadem cum Siga.* xii. 1, 3.
- Sinope, *ἡ Σινώπη*, urbs Ponti. Sinopenses, *οἱ Σινωπεῖς*. Situs urbis. iv. 56, 5 *sq.* Sinopensibus bellum infert Mithridates, rex Ponti; ad id bellum Rhodii omne genus subsidiorum eis mittunt. iv. 56.

- extrema Sinopensium calamitas. iv. 56, 1. xxiv. 10, 2 *sq.* scil. expugnata urbs a Pharnace, Mithridatis filio. xxiv. 10, 2.
- Sinuessa*, urbs Campaniæ, ad mare. *Gentile*, Sinuessani, *Σινουσσαῖοι*. iii. 91, 4.
- Sinus Maliacus; *vide* Maliacus.
- Sipus *vel* Sipontum, *Σιποῦς*, oppidum in ora inferioris Italiæ. x. 1, 8.
- Smyrna, urbs Ioniæ, ἡ τῶν *Σμυρναίων πόλις*. xxi. 10, 3.
- Smyrnæi constanter in fide manserunt Attali. v. 77, 6. eorum legati, post bellum Philippicum, Lysimachiæ cum Romanis agunt, præsentem Antiocho, qui Smyrnam occupaverat. xviii. 35. xxi. 10, 3. 11, 2. Post bellum Antiochicum, legatos Romam mittunt Smyrnæi. xxi. 14, 12. eo bello fidem præstiterant Romanis. 27, 6.
- Sobrietas, articulus prudentiæ. xviii. 23, 4. xxxi. 21, 14.
- Sociale Bellum, ὁ *Συμμαχικὸς πόλεμος*, Achæorum et Philippi, aliorumque sociorum, adv. Ætolos et Lacedæmonios. i. 3, 1. ii. 37, 1. 71, 9. iii. 1, 1. iv. 2, 11. Socii, præter Macedonas et Achæos, erant Messenii, Epirotæ, Acarnanes, Phocenses, Bæoti, Thessali. iv. 5, 10. 9, 4. 15, 1. 25, 1 *sq.* v. 3. ix. 38. Belli origo. iv. 3—25. Societatis fœdus. 25, 6 *sq.* Bellum ipsum. iv. 26—37. *tum* 27. *usque fin. libri* iv. *et libro* v. 1. 30 *et* 91—105. Finitum pace, inter Ætolos et Philippum Achæosque eorumque socios conclusa. v. 105, 1 *sq.*
- Conf.* Philippus, Achæi, Ætoli, &c.
- Societatum civilium origo. vi. 5.
- Socii Romanorum in legione; *vide* Legio. multitudo sociorum Roman. qui ætate militari erant et in tabulas relati, imminente bello Gallico Cisalp. ii. 24.
- sociorum Italicorum inter se controversias dirimit senatus; eorum delicta punit; eorumdem securitati cavet. vi. 13, 4 *sq.*
- militum e sociis conscriptio. vi. 21, 4 *sq.* sociorum Præfecti. vi. 26, 5. sociorum locus in castris. vi. 30.
- Socrates aliptes, pro tabellario ad Rhodios mittitur a prætore Romano. xxvii. 6, 1.
- Socrates Bæotius, centuriat et exercet milites Ptolemæi Philopatoris. v. 63, 2. præest parti copiarum. 65, 2. 82, 4.
- Soli, urbs Ciliciæ, *Σόλοι οἱ Κιλίκιοι*; Argivorum colonia; *cives* Solenses, *Σολεῖς*. Pro eorum libertate apud Romanos intercedunt Rhodii, renitentibus Antiochi legatis. xxii. 7, 10 *sq.*
- Solis promontorium, in Africa, ad mare Atlanticum. *Spicileg. lib. xxxiv. num.* 7.
- Solon, Persæi legatus Romam. xxvii. 7, 2.
- Sophagasenius, Indiæ rex; cum quo amicitiam renovat Antiochus. xi. 34, 11.
- Sophonisba*, filia Asdrubalis, Gisconis filii, uxor Syphacis. xiv. 1, 4. 7, 6.
- Sosander, Attali collectaneus, Elæam adv. Prusiam defendit. xxxii. 25, 10.
- Sosibius, præest rebus Ægypti sub Ptolemæo Philopatore. v. 35, 7. 63, 4. versutus et callidus homo. xv. 25, 1. 34, 4. cuius opera Ptolemæus matrem Berenice et alios propinquos necat. v. 36, 1 *sq.* xv. 25, 2. ea de cæde cum Cleomene deliberat Sosibius, mox vero Cleomeni ut suspecto insidiatur, eumque in custodiam dari curat. v. 36, 7 *sq.* 37 *seq.*
- Antiochum Magnum, Cœlesyriam invadentem, legationibus differt, dum bellum paratur. v. 63. 66 *extr. et* 67. præest phalangi Ptolemæi Philopat. 65, 9. hortatur milites. 83, 3. post pugnam ad Raphiam, ad Antiochum mittitur firmando fœderi. 37, 5 *sq.*
- Bolidem Cretensem Sardes mittit, ad liberandum Achæum. viii. 17.
- mortuo Philopatore, tutelam Ptolemæi Epiphanis sibi vindicat. xv. 25, 1. Duo filii: Sosibius, et Ptolemæus; *vide suo loco.*
- Sosibius, Sosibii filius, eorporis custos Ptolemæi Epiphanis. xv. 32, 6. prudenter curat regem; eidem sigilla regni mandantur. xvi. 22, 1 *sq.* adimuntur ei sigilla a Tlepolemo. 22, 11.
- Sosicrates, propætor Achæorum, cruciatus necatur a Diæo ejusque sodalibus. xl. 5, 1 *sq.*
- Sosigenes, Rhodius, iudex apud Achæos, Eumenis honores evertit. xxviii. 7, 9.
- Sosilus, *Σώσιλος*, sublestæ fidei Scriptor. iii. 20, 5.
- Sosiphanes, Antiochi Epiphanis legatus Romam. xxviii. 1, 1. 18, 1.
- Sositeles legendum contendit Reiskius* xxiii. 1, 6. *pro* Rhositeles.
- Sostratus, artifex statuarius. iv. 78, 5.
- Sostratus, Chalcedonius, adulatione corrumpit mores Cavari, regis Gallorum. viii. 24, 3.
- Sotera, ἡ *Σώτις*, nomen plateæ in urbe Tarento. viii. 35, 6.
- Soteria, τὰ *Σωτήρια*, solenniter celebrata a Prusia, Bithyniæ rege. iv. 49, 3.
- Sparta, Spartani. *Vide* Lacedæmon, Lacedæmonii.
- Spectaculi gladiatorii pretium, 30 talenta. xxxii. 14, 6.
- Speculatorias naves *hæud incommode*

INDEX HISTORICUS

- Casaub. interpretatus est οὐδὲ ταχυ-
πλοῦς. iii. 96, 6.*
- Σπύρα; vide Manipulus.*
- Spelunca. vide Φωλεῖς. in lit. Ph.*
- Spendius, genere Campanus, ex servo
fugitivo Romano mercenarius miles Pœ-
norum; irritat commilitones, et dux
Belli Africi cum Mathone nominatur a
seditionis. i. 69 seqq. 78 seqq. in Pœ-
norum venit potestatem. i. 85. et ab eis
cruci adigitur. 86, 4. ad ejus crucem
mox dein a rebellibus mactantur 30
nobiles Pœni, et ex eadem cruce sus-
penditur Hannibal, dux Pœnorum,
captus a Mathone. 86, 6.*
- Spina, Σπίνα, legendum videtur xxxiv.
11, 8. pro vulgato Sila.*
- Spirituum asperorum et tenuium in le-
gendo observatio. x. 47, 10.*
- Spurius, Σπύριος. vide Lucretius.*
- Stacto. xiii. 9, 2.*
- Stadia octo faciunt milliare Romanum.
iii. 39, 8. Polybium pro milliari Ro-
mano numerare octo stadia cum duobus
jugeris, i. e. cum triente, ait Strabo.
Vide Polyb. xxxiv. 12, 5.*
- Stadium, vel Circus, Alexandriae. xv. 30,
3 sq. 33, 1 et 8.*
- Stannum; de stanno Britannico copiose
alicubi se dicturum promittit Polybius.
iii. 57, 3 sq. vide xxxiv. 1, 6.*
- Stasini poëtæ versiculus: νήπιος, ὃς πα-
ρίκα κτίνας &c. xxiv. 8, 10.*
- Stationem deserere, capitale est apud
Romanos. i. 17, 11. vi. 37, 11 sqq. iii.
84, 7.*
- Stembal, Masinissæ filius quadriennis,
post patris obitum adoptatus a fratre
Micipsa. xxxvii. 3, 5.*
- Stene, στένη; viæ nomen in Laconica.
xvi. 16, 2.*
- Stephanus, legatus Atheniensium Ro-
mam, in caussa Deliorum. xxxii. 17,
1.*
- L. Stertinus, (sive is Titinius est,) unus
e decem legatis T. Quintio adjunctis.
xviii. 31, 2.*
- Stethe, στήθε. Sic vocant dorsum vel
molem in Ponto Euxino, ante Istri
ostium, ex limo per vim fluminis con-
gesto. iv. 40, 1 sqq.*
- Sthenelaus, Lacedæmonius, occisus a
factione Ætolica. iv. 23, 11.*
- Stipendia annua eques Romanus decem
facere tenetur, pedes viginti, sive alios
audias, sedecim. vi. 19, 2.*
- stipendium quotidianum militum apud
Romanos. vi. 39, 12 sqq.*
- Stratagema Hannibalis, facibus in boum
cornibus accensis. iii. 93. Illyriorum
ad urbem Dyrrhachium. ii. 9. L. Æmilii
in oppugnatione Phari. iii. 18, 10 sqq.*
- Scipionis Afric. maj. in pugna cum An-
drubale Gisconis fil. ad Ilipam. xi. 22.*
- Philopœmenis, Laconicam cum omni-
bus Achæorum copiis incursum. xvi. 36
seqq.*
- Στρατηγικὰ, id est, de Imperatoris of-
ficio; titulus libri Æneæ Tactici. x.
44, 1.*
- Strategius, Tritæensis. xxxviii. 5, 4 sq.
ni ibi Στράτιος legendum, intelligendus-
que Stratius idem de quo mox.*
- Stratica; vide Stratus.*
- Stratius, Tritæensis, moderate sentit
respectu Romanorum. xxviii. 6, 2 et 6.
inter evocatos Achæos Romæ detinetur;
ejus et Polybii caussa maxime, legatos
Romam mittunt Achæi. xxxii. 7, 14.
ætate proventus, bello Achæico, supplex
rogat Diæum, ut oblatas pacis condi-
tiones accipiat. xl. 4, 4.*
- idem utique intelligendus videtur
xxxviii. 5, 4 sq. ubi vulgo Strategius
legitur.*
- Stratius, medicus, vir prudens, ab Eu-
mene Romam submissus ad Attalum a
temerario consilio revocandum. xxx.
2.*
- Strato, Στράτων. Sic vulgo legebatur
xxviii. 6, 6. pro Στράτιος, quod ibi
reposui.*
- Stratoeles, Rhodiorum Prytanis, cives
suos in fide Romanorum confirmat.
xxvii. 6, 2 et 13.*
- Stratonicea, Στρατονίκη, urbs Cariae;
unde præsidia deducere Rhodios jubent
Romani. xxx. 19, 3. urbem eam pro
magno beneficio a Seleuco et Antiocho
acceperant Rhodii. xxxi. 7, 6.*
- Stratus, ὁ Στράτος, urbs Acarnaniæ, in
potestate Ætolorum, ad Acheloum am-
nem. iv. 62, 2. coll. 63, 10 sq. v. 6, 6.
7, 7. 13, 10. 14, 1.*
- ejus agrum, τὴν Στρατικὴν, popula-
tur Philippus. iv. 63, 10. ad Stratum
Ætolos repellit Philippus. v. 14, 1 sqq.*
- Straticam invadunt Acarnanes. v. 96,
3.*
- Stratienses, οἱ ἐκ τοῦ Στράτου. v. 96,
3. nisi ibi potius præsidium Ætolicum,
quod Strati erat, intelligendum, quam
veteres urbis cives.*
- Strati exsulat Theodotus Pheræus.
xvii. 10, 10. ubi ἐν Στράτῳ scribendum,
pro ἐν Στρατῶ.*
- Stratus Arcadiæ, (eadem cum Stratia
Homeri) in Eleorum cum fuisset pot-
estate, derelicta est ab Eleis, adpropin-
quante Philippo; et a Philippo restituta
Telphusiis. iv. 73, 2.*
- Strutbiones in Africa. xii. 3, 5.*
- Strytanus, cognomen Gisconis Pœni.
xxxvi. 1, 2.*

ET GEOGRAPHICUS.

- Stubera, ἡ Στούβερρα, Macedoniæ oppidum. xxviii. 8, 8.
- Stultus, mactato sobolem qui patre relinquit. xxiv. 8, 10.
- Stylangium, Στυλάγγιον, (vulgo Styllagium, Στυλλάγγιον, *in vitis codd.*) oppidum Triphyliae. iv. 77, 9. in deditio- nem accipitur a Philippo. 80, 13.
- Stymphalus, urbs Arcadiæ, ὁ Στύμφαλος. iv. 68, 6. ἡ τῶν Στυμφαλίων πόλις. iv. 69, 1. Stymphaliorum ager, ἡ Στυμφαλίας. iv. 68, 1 *et* 5.
- in Stymphaliis neminem proditorem invenire potuit Cleomenes. ii. 55, 8.
- Psophide, per Pheneensium, Stymphalio- rum et Iphasiolorum fines, in agrum Si- cyonium milites suos ducturus erat Eu- ripidas. iv. 68, 1 *sq.* coll. 67, 9. ex Phlasiā, per ipsam urbem Stymphalum, Caphias repetiit idem. iv. 68, 6.
- Subur, flumen Africæ, in oceanum Atlan- ticum influens. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7.
- Sucronē in Hispania seditionem excitant Scipionis milites. xi. 25.
- Suicidium, pusilli animi documentum. xxx. 7, 8.
- C. Sulpicius Paternus Cos. cum A. Ati- lio; plures Siciliæ urbes capit. i. 24.
- C. Sulpicius Gallus, legatus in Græciam et Asiam, acerbè agit cum Eumene. xxxi. 9, 6. *et cap.* 10.
- P. Sulpicius Galba, præest classi Roma- næ, ad observanda Philippi consilia missæ. viii. 3, 6. Consul cum Cn. Fulvio, quo tempore Hannibal ad Romæ portas erat, persequitur Hannibalem. ix. 6 *seq.*
- Naupactum Ætoliae portum tenuit; *scil. quum ex consulatu Macedoniam provinciam obtinisset, quæ ei dein per aliquot annos prorogata est. Fragm. hist.* 50. in eo imperio Æginam adgres- sus, Æginetas in servitutem redegit; quorum insula dein ab Ætolis Attalo vendita est. xxiii. 8, 9. cum classe ad Echinum venit a Philippo oppugnatum; ubi castra Philippi cum Dorimacho ad- gressus, a Philippo repellitur. ix. 42, 1 *sq.* Ex fœdere cum Ætolis, Ætoli terra rem gerebant, Sulpicius et Attalus mari. x. 41, 1.
- Consul iterum. xvi. 24. proconsul, Macedonas ex faucibus Eordæ expellit, et plurimos occidit. xviii. 6, 7.
- Sunes, Σύνεις, locus Siciliæ, prope Peli- riadem promontorium. i. 11, 6. *Vulgo Σήνεις corrupte, quod Latine Senæ ex- presserunt. Εὐνίς scribitur vulgo apud Diodor.*
- Sunium, Σούνιον. xxxiv. 7, 13.
- Superficies plana urbis, totidem capit domos, quot capit solum inæquala. ix. 21.
- Superstitio, ad multitudinem coercendam inventa. vi. 56, 9 *sqq.* apud alios vitio vertitur, apud Romanos rempublicam continet. 56, 6 *sq.*
- Supplicatio Romæ, feriæ novem dierum, pro victoria navali de Antiocho. xx. 1, 1 *sq.*
- Supplicia militaria apud Romanos, vi. 37 *seq.*
- Supra Carcerem, locus in Sicilia. i. 59, 8 *sqq.* *Vide Erete.*
- Surrentium, promontorium Africæ, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7.
- Sus; *vide* Porcus, *et* Aper.
- Susa, τὰ Σούσα. Urbem Molo capit, ar- cem Diogenes defendit. v. 48, 13.
- Susianæ, τῆς Σουσιανῆς, præfectus Di- ogenes. v. 46, 7. post eum Apollodorus. v. 54, 12. Susiana potitur Molo. 52, 4.
- Sybaris, ἡ Σύβαρις, luxu superatur a Ca- pua. vii. 1, 1.
- Sybaritæ, Συβαριῖται, cum vicinis ci- vitatibus, Jovi Homorio s. Homario communem ædem posuerunt. ii. 39, 6.
- Sycurium, Συκύριον, oppidum Thessaliæ. xxvii. 8, 15.
- Syllanus; *vide* Silanus, *et* M. Junius.
- Syllium, alias Sylêum, Σύλλιον, Σύλειον, urbs Phrygiæ sive Pamphyliæ, in pot-estate Moagetæ, Cibyæ tyranni. xxii. 17, 11.
- Sympathia æneorum vasorum in cunicu- lis suspensorum, cum strepitu in cuni- culis hostium. xxii. 11, 12.
- Synes; *vide* Sunes.
- Synia, Σύνια, operarum errore in edit. Gronov. *et* Ernest. pro Xynia, quod *vide.*
- Syniris, exsul, Achæum impellit ad dia- dema et regium nomen sumendum. v. 57, 5. *Sed haud dubie mendosa ibi scriptura vulgata, et Garsyeris intelli- gendus legendusque.*
- Syphax, Masæsyliorum Numidarum rex. xvi. 23, 6. Σόφαξ, non Σύφαξ, constan- ter scribunt *codd. nostri.* *vide* xiv. 1, 8. xv. 3, 5.
- amore Sophonisbæ puellæ, Carthagi- niensibus se adjunxerat. xiv. 1, 3 *sq.* 7, 6. a Scipione legationibus luditur. xiv. 1, 5 *sqq. et cap.* 2. castra ejus Lælius et Masanissa incendunt, et ingentem edunt cædem. xiv. 4. In urbem Abbam se recipit Syphax, ibique subsistit; xiv. 6, 12. 7, 1. precibus uxoris Pænæ victus. 7, 6.
- acie victum a Scipione Syphacem per-

INDEX HISTORICUS

- sequuntur Lartius et Masanissa. xiv. 8 *seq.* universum regnum ejus suo adjungit Masanissa. xv. 4, 8 *sq.* 5, 12 *sq.* Romæ in triumpho ducitur a Scipione, et mox in carcere moritur. xvi. 23, 6.
- Syracusæ, Συρακούσαι. Syracusii, Συρακούσιοι. (Confer Dionysius, Agathocles, Hiero, Hieronymus &c.)
- Syracusiorum certamina cum Mamertinis, Messanam obtinentibus. i. 8 *seqq.* inde bellum eorum cum Romanis, Mamertinos juvantibus. i. 11 *seq.* Syracusii Romanorum socii, ex fœdere cum Hierone. i. 16.
- Syracusia L. Junius subsistit, reliquam classem expectans. i. 52. Syracusii eorumque socii, comprehensi fœdere Romanorum cum Pœnia. i. 62, 8.
- Syracusios ad arma et ad libertatem vocat Theodotus. *Fragm. hist.* 66. Syracusæ oppugnantur ab Appio Claudio et M. Marcello; v. 5—9. et expugnantur. viii. 37. et *Spicileg. ex lib.* viii. ornamenta urbis, Romam translata; parum prudenti consilio. ix. 10.
- Syracusas noctu adgressurus Nicias Atheniensis, defectu lunæ territus discessit. ix. 19. Syracusarum tyranni Agathocles et Dionysius, urbis splendidissimæ et opulentissimæ. xv. 35. Syracusiorum populus, coronans populum Rhodiorum; statua Rhodi ab Hierone dedicata. v. 88, 8.
- Syria. *Vide nomina regum Syriæ, suo quemque loco.* Antiochus, Demetrius, Seleucus.
- Syria cava; *vide* Cœlesyria.
- Syrinx, fornicata ambulatio Alexandriæ. xv. 30, 6. 31, 3.
- Syrinx, ἡ Σύριγγ, Hyrcaniæ urbs princeps, capta ab Antiocho Magno. x. 31.
- Syrtis major, ἡ Μεγάλη Σύρις; ibi sunt Philæni aræ. iii. 39, 2.
- Syrtis minor, ἡ Μικρὰ Σύρις. i. 39, 2. *conf. Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7. Regio circumjacens, Byzacium vocatur et Emporia. iii. 23, 2. xii. 1, 5. xxxii. 2, 1.
- T.
- Tabæ, Τάβαι, urbs Persidis; ubi insania correptus obiit Antiochus Epiph. xxxi. 11, 3.
- Tabraca, urbs Africæ, Τάβρακα; *perperam vulgo* Τάβρα. xii. 1, 2.
- Tabulæ pictæ in expugnatione Corinthi corruptæ. xl. 7.
- Tabulis æneis inscriptæ formulæ Fœderum. iii. 26, 1.
- Taburnus mons, τὸ Τάβυρον. Sic fortasse legendum iii. 100, 2. pro vulgato τὸ Λίβυρον, Liburnus.
- Tactici Commentarii Polybii citantur ix. 20, 4. *Vide Testimonia Veterum de Scriptis Polybii, et conf.* vi. 26, 11.
- Tænarum, τὸ Ταίναρον, promontorium Laconicæ, in mare Creticum prominens; eo usque cum exercitu Laconicam populabundus percurrit Philippus. v. 19, 15. Neptuni fanum in Ténaro diripit Timæus Ætolus. ix. 34, 9.
- Tania ante Istri ostium porrecta in mari, per mille circiter stadia; τὰ Στάθη. iv. 41, 1.
- Tagæ, Ταγὰ, (si vera scriptura) urbs in extrema Parthiæne, prope Labum montem, qui Parthienem ab Hyrcania separat. x. 29, 3.
- Taguria vulgo scribebatur, Ταγυρία, x. 49, 1. *quod in* Tapuria, Ταπουρία, *mutavimus.* Confer Tapyri montes.
- Tagus, Τάγος, Hispaniæ fluvius; transit per Carpetanorum fines. iii. 14, 5. circa Tagi ostium in Lusitania moratur Asdrubal, Gisconis fil. x. 7, 5. Asdrubal, Hannibalis frater, acie victus a Scipione prope Bæcula in agro Castulonensi, fugatusque, præter Tagum fluvium versus Pyrenæum se recepit. x. 39, 8. Ibi Tagum fluvium, Polybii et Livii errore confusum cum alio minore, e Pyrenæo defluente, cui Tec nomen, putarunt nonnulli docti viri; in his Catrou et Rouillé in *Histoire Romaine, Tom. VIII.* p. 471. Sed nil opus erat sollicitare constantem librorum omnium scripturam, quæ bene utique habet.
- Tagi fontes a Pyrenæo amplius 1000 stadiis absunt; a fontibus usque ad ostium, recta linea, sunt 8000 stadia. xxxiv. 7, 5.
- Talentum; *vide* Euboicum Talentum. Pro talentis Euboicis, quæ xxi. 14, 4. nominantur, ponuntur talenta optimi argenti Attici, quorum quodque non minus 80 libris Romanis pendat, xxii. 26, 19. *Eodem modo* xxii. 15, 8. *coll.* 13, 1.
- pecuniæ signatæ æneæ ducenta talenta dono Achæis per Lycortam mittit Ptolemæus Epiph. xxiii. 9, 3.
- Talentum pondo. iv. 56, 3. Lapides librarum 30, atque etiam talenti, id est, 60 librarum, e balistis jaculatus est Philippus. ix. 41, 8. lapides talentorum decem (i. e. 600 librarum) e tollenonibus suspensi Syracusis, in sambucas dejiciebantur. viii. 7, 8 *seqq.*
- Talio non exigenda pro impiis facinoribus. v. 9, 6.

ET GEOGRAPHICUS.

Tambrax, Τάμβραξ, urbs Hyrcaniorum. x. 31, 5 sq.

Tanais fluv. ὁ Τάναϊς, Asiam ab Europa disternat. iii. 37, 3 sqq. infuit in Maotidem Paludem. x. 48, 1. cf. xxxiv. 7, 12.

Tanais, fluvius Asiæ superioris, in mare Caspium ab Oriente influens, inter quem et Oxum habitant Aspiacæ Nomades; confunditur a Polybio cum altero Tanai. Proprium hujus nomen Ιαξαντες est. x. 48, 1.

Tannetis vicus, in Gallia Cisalpina; in cum (eis τὴν Τάννητος καλουμένην κόμην) a Boiis inclusa est quarta legio Romana. iii. 40, 18.

Tantaleum supplicium patiuntur Byzantii. iv. 45, 6.

Tapuria, Ταπουρία, Asiæ regio inter Hyrcaniam et Bactrianam. Sic ex Reiskii conject. scripsi pro Taguria, Ταγουρία. x. 49, 1.

Tapyri (s. Tapuri) montes, τὰ Τάπυρα ὄρη, ad ortum Mediæ, haud procul a Caspio mari: ipsa Media ad eos usque montes pertingit. v. 44, 5.

Tardius venire, levius interdum peccatum, quam maturius. ix. 14, 10.

Tarentum, ὁ Τάρας, τοῦ Τάροντος ὄρε. colonia Lacedæmoniorum; unde multa et in urbe et in agro loca ejusdem nominis cum locis Laconicis. viii. 35, 9. Est Tarenti porta Temenis. viii. 27, 7. et ante eam, Hyacinthi tumulus. 30, 2. in urbe, Museum. 27, 11. 29, 1. in urbe sepeliuntur mortui. 30, 6 sqq. in urbe est via, βαθεία dicta, id est, profunda vel humilis. 31, 1. alia, σώτειρα. 36, 6. Portus urbis, et opulentia. x. 1.

Tarentini, οἱ Ταραντινοί, Romanis bello Punico I. naves commodato præbent. i. 20, 14. Tarentum præsidio tenetur a Romanis. ii. 24, 13. iii. 75, 4. urbs proditur Hannibali. viii. 26—36. Conf. iii. 118, 3. et Spicileg. ex lib. viii. num. 1. Licius, Tarenti præfectus, in arcem se recipit, illamque tuetur. viii. 32, 6. 34, 2. cives Romani in urbe trucidantur. 32, 9 sqq. cum Tarentinis benigne agit Hannibal. 33. urbem ab arce muro et fossa intercipit. 34 sq. ex portu, a Romanis obsessio per isthmum transvehi naves curat. 36. Bomilcarem, urbi a Romanis obsessæ auxilio venientem, orant Tarentini, ut cum classe decedere velit. Spicileg. ex lib. ix.

Tarentum recipitur a Fabio. x. 1. et *Fragm. hist.* 18. (nam ibi utique de Tarenti prodicione agi videtur; sed pro τρέψην πρᾶξιν fortasse feliciter τὴν πρᾶξιν

legendum.) Proditæ est Romanis urbs, opera Heraclicis architecti. xlii. 4, 6.

Tarentini equites, in mercenariis Eleorum. iv. 77. 7. ab eis committitur prælium in pugna Philoœmenis cum Machanida. xi. 12, 6. 13, 1. in exercitu Antiochi in prima locantur acie. xvi. 18, 7.

L. Tarquinius, rex Romanorum. vi. 2, 10 sqq.

Tarracinensis populus, δῆμος Ταρρακινῶν, in ora Latii; antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehensus. iii. 22, 11.

Tarraco, Ταρράκων et Ταρράκων, portus Hispaniæ citerioris. x. 34, 1. navale Romanorum. *Fragm. hist.* 67. Tarracone hibernat Cn. Scipio. iii. 76, 12. 95, 5. Ibidem cum exercitu et classe hibernat P. Scipio Afric. major. x. 21, 8. 34, 1 et 4. 40, 12.

Tarseium, Ταρσήϊον, oppidum ab occidente Carthaginis, memoratum in secundo fœdere Romanorum cum Pœnis. iii. 24, 2 et 4.

Tarseienses, Ταρσηῖται. Sic fortasse legendum iii. 33, 9. pro vulgaris Θεοσίται.

Tarsimenus lacus, ἡ Ταρσιμένη λίμνη, in Etruria; (alias Trasimenus.) iii. 82, 9. Pugna ad Tarsimenum lacum. iii. 84. iii. 108, 9. v. 101, 3 et 6.

Taurini, Ταυρινοί, ad radices Alpium habitantes, contendunt cum Insubribus, subiguntur ab Hannibale, et urbs eorum princeps Taurasia expugnatur. iii. 60. per eos Hannibal transit Alpes. xxxiv. 10, 18. Confer Taurisci.

Taurion, Peloponnesi rebus (sigillatim Corintho et Orchomeno) præfectus relictus ab Antigono, tutore Philippi. iv. 6, 4. 87, 8. viii. 14, 2. post Antigoni mortem copiis suis succurrit Achæis adv. Ætolos. iv. 6, 4. iv. 10 seq. et cap. 19, 7 sq. tum præsto est Philippo. iv. 80, 3.

Taurionem apud Philippum calumniatur Apelles, non obtrectando, sed laudando. iv. 87, 1 sqq. cum cetratis, quibus alias Leontius præfuerat, Taurion in Triphyliam mittitur a Philippo. v. 27, 4. negligens est in mittendis auxiliis Arato adv. Ætolos. v. 92, 7. 95, 5. cum Arato ad Ætolos mittitur a Philippo, de pace acturus. v. 103, 1 sq.

Taurionis opera Aratum veneno interficit Philippus. viii. 4, 2. pravis consiliis Taurion corrumpit Philippum. ix. 23, 9.

Taurisci, Ταυρίσκοι, habitant ab eo Alpium latere, quod campos Circumpadanos spectat. ii. 15, 8. Braccati et le-

INDEX HISTORICUS

- viori sago induti prodeunt in aciem, sicut Insubres. ii. 28, 7. frontem aciei tenent in prælio adv. Romanos. ii. 28, 4. atrociter pugnant. 30, 6.
- Taurisci Norici, *οἱ Ταυρίσται οἱ Νωρικῆς*, circa Aquileiam; in eorum finibus sunt divites aurifodinæ. xxxiv. 10, 10 sqq.
- Taurum amentato jaculo venando confecit juvenis rex Ptolemæus Epiph. xxiii. 1, 9. *Conf.* Bos.
- Taurus æneus Phalaridis, Agrigento Carthaginem translatus. xii. 25.
- Taurus mons, *ὁ Ταῦρος*. Asia cis Taurum potitur Attalus; quam ei rursus adimit Achæus, qui regis titulum in ea regione sumit. iv. 2, 6. iv. 48.
- Taurus mons, finis Cappadociæ. *Fragm. hist.* 10. et xxxiv. 13, 4.
- Latissime porrigitur Taurus in Superiorem Asiam, ut ex eo aquæductus subterranei ducti sint usque in Parthiam.* x. 48, 4.
- universa cis Taurum Asia, usque ad Halyn fluvium, excedere cogitur Antiochus. iii. 3, 5. xxi. 11, 8. 14, 3. xxii. 26, 5.
- Taygetus, *τὸ Ταῦγιτον ὄρος*, mons Arcadiæ. xxxiv. 10, 15.
- Teanitæ, *Τιανῖται*, rectius *Τιανῖται*, cives Teani Sidicini, oppidi Campaniæ, a septemtrione Capuæ. iii. 91, 5.
- Tectosages Galli, *Γαλάται Τεκτόσαγες*. v. 53, 3. 77, 2. 78, 6. dolo et perfidia circumvenire Cn. Manlium Consulem conantur. xxii. 22. *Confer.* Ægosages, et Rigosages.
- Tegea, *ἡ Τέγαια, ἡ τῶν Τεγαιτῶν πόλις*, urbs Arcadiæ, prope fines Argolidis et Laconicæ; unde Spartanorum incursionibus perpetuo obnoxia. v. 92, 8 sq. *Vide* v. 17, 1. *Cives Τεγιάται vel Τεγιάται.* Mendose vero, pro *Τεγαιτῶν*, vulgo scriptum erat *Ἑλιατῶν*. v. 17, 1. *Τεγιάτην* vero ex Ursini conjectura vulgo ediderant, pro *Αιγιάτην*, quod dabant *MSti*, xxxiii. 1, 3. Ager Tegeæ, *ἡ Τεγιάτις vel Τεγιάτις*. xvi. 17, 4.
- Tegeam, cum Achæis et Ætolis fœderatum, præripit Cleomenes. ii. 46, 2. eam oppugnat capitque Antigonus cum Achæis. ii. 54. et cives humaniter tractantur. 56, 13. Tegeæ adv. Lacedæmonios castra locat Philippus. iv. 22, 3. 23, 4 sqq. Megalopoli per Tegeam Argos venit Philippus. 82, 1.
- Tegeam occupat Lycurgus, rex Spartanorum; sed, arce frustra obsessa, domum redit. v. 17, 1 sq. (*ubi vulgo Ἑλιατῶν legebatur, perperam.*) Tegeam certo die in armis convenire omnes Achæos jubet Philippus. v. 17, 9. ipse Argis; secundis castris, Tegeam venit, indeque Spartam properat. 18, 1 sqq. 22, 2. Messeni aëro Tegeam venientes, inde per finem Argivorum Laconicam petierunt. v. 20, 2 sq. Philippus cum exercitu ex Laconica Tegeam redit; inde rursus per Argos Corinthum abit. v. 24, 7 sqq.
- de Situ Tegeæ*, præter loca jam citata, confer xvi. 17. *ubi, inter alia, vs. 3. memoratur Tegeatis porta Messenæ urbis, πύλη Τεγιάτις, et vs. 4. docetur, inter Messeniam et Tegeæ agrum interjectum esse agrum Megalopolitanum et Laconicum.*
- Tegeam, victo Maehanida, capiunt Achæi, duce Philopœmene. xi. 18, 7 sqq. Philopœmen, literis ad omnes Achæorum civitates datis, omnem juventutem eodem die Tegeam convenire jubet, Laconicam incursurus. xvi. 36 sqq.
- Tegeæ Legati Romani conciliare student Achæos cum Spartanis. xxxviii. 3, 3 sqq.
- Tegulæ argenteæ in regia Ecbatanis. x. 27, 10. *Conf.* iv. 52, 7.
- Teii, *Τήϊοι*, cives urbis Teos (*Τίως*) Ionia, tradunt se Attalo. v. 77, 5.
- Teium, *Τήϊον*, (alias Tius, et Tium) Bithyniæ. s. *Paphlagoniæ* urbs ad Pontum; eam Pharnaces ex pacis lege reddere jubetur Ariarathi, (*ni potius Eumeni*;) eandem aliquanto post Eumenes Prusiæ tradit. xxvi. 6, 7.
- Telamon, Etruriæ oppidum, *ὁ Τελαμών*. ii. 27, 3. ubi ingenti prælio a Romanis cæduntur Galli. 27—31.
- Τέλη, phalangis; *id est*, variæ cohortes, in quas phalanx dividitur. xi. 1, 6. 15, 2.
- Teleas; per eum ab Antiocho M. pacem petit Euthydemus, rex Bactrianæ. xi. 34.
- Telecles, Ægeates, Achæorum legatus Romam, deprecans pro exsulibus. xxxii. 7, 14. rursus xxxiii. 1, 8 sqq.
- Teledamus, Argivus, immerito proditor adpellatus a Demosthene. xvii. 14, 3.
- Telemnastus, Cretensis, Persei legatus ad Antiochum. xxix. 3, 8.
- Telemnastus, *nescio an idem cum superiori*, Gortynius Cretensis, Antiphatis pater. xxxiii. 15, 1. bello adversus Nabidem Achæis auxilia Cretensium adduxerat. 15, 16.
- Telephus, Rhodiorum legatus ad consulem Rom. et ad Perseum. xxix. 4, 4.
- Telmissus, *Τελμισσός*, Lyciæ s. Cariae urbs maritima, cum portu, Eumeni a Romanis data. xxii. 27, 8. et vs. 10.
- Telocritus, Achæorum legatus ad Atta-

ET GEOGRAPHICUS.

lum, nunciatus honores Eumenis restituros. xxviii. 10, 7.

Telphusa, Τέλφουσα, (*semel in codd. nostris Θέλφουσα*, Thelphusa, ii. 54, 12.) oppidum Arendiæ, prope fines Eleorum; Antigono se tradit, (*postquam ab Ætolis vel ab Eleis, puto, fuisset intercepta.*) ii. 54, 12. ab Olympia, per viam quæ Heræam ducit, profectus Philippus, primo Telphusam venit, deinde Heræam. iv. 77, 5.

Euripidas Ætolus, dux Eleorum, Gorgum capit, rectius Gortynam, τῆς Τέλφουσις, in finibus Telphusiorum. iv. 60, 2 sq. Stratum oppidum, ab Eleis relictum, Telphusiis restituit Philippus; τοῖς Τέλφουσις. iv. 73, 2.

Temenis porta Tarenti, αἱ Τημενίδης πύλαι. viii. 27, 7. 30, 2.

Temenopolis, ἡ ἐν Τιμένι πόλις, urbs Phrygiæ, Moagetæ subjecta. xx. 17, 11.

Temesia, opp. Bruttiorum, ἡ Τιμισία. *Spicileg. ex lib.* xiii.

Temnus, Τῆνος, urbs Æolidis; templum Cynii Apollinis prope eam diripit crematque Prusias. xxii. 25, 12.

Temnitæ, Τημενῖται, cum Achæo se tradidissent, tradunt se Attalo. v. 77, 4.

Tempe Thessalica, τὰ Τίμπη. xviii. 10, 1 sq. 16, 1. 19, 1. 31, 4. xxiii. 4, 3.

Tempestas immanis. *Fragm. gramm.* 49. *Confir.* Naufragium.

Templum; *vide nomina Deorum*, Apollo, Diana, Jupiter &c. tum Delphi, Delus, Olympia, et simil.

templa et deorum ornamenta delere, hominis furentis est. v. 11, 4.

Tempus et occasio præceps. v. 7, 4. temporis opportunitas in omnibus rebus dominatur, sed præsertim in bello. ix. 15, 1. x. 43, 2.

temporum rationes notæ esse debent imperatori. ix. 14, 6 sqq. et cap. 15. temporis male observati exempla. ix. 17 sqq.

tempora tria diversa in omni corpore, civitate, opere, distinguenda: crescendo, vigendi, senescendo. vi. 51, 4.

Tenedus, Τένεδος. xvi. 34, 1. xxvii. 6, 15. Tentoria quomodo figantur in castris. vi. 27.

C. Terentius Varro, Consul. iii. 106, 1. v. 108, 10. cum collega L. Æmilio junctas habet legiones. iii. 107. alternis diebus cum collega imperium habet, et ab illo, consilium pugnandi ad Cannas improbante, pro sua imperitia dissentit. iii. 110. ardet pugnandi studio. 112. aciem instruit. 113. lævum cornu tenet. 114, 6. e quatuor ducibus Roma-

nis solus vivus evadit e pugna Cannensi, fædi animi homo. 116, 13.

L. Terentius, unus e decem legatis T. Quintio adjunctis, ad regem Antiochum mittitur. xviii. 31, 3. Lysimachiæ convenit regem. 33, 1 sqq.

Termessus, Τερμησσός, urbs Pamphyliæ, aliis Pisidiæ. xxii. 19, 4. Termessenses, Τερμησσῆς, Isiondam urbem diripiunt et arcem obsident: litem componit Cn. Manlius. xxii. 18.

Terra habitata, in tres partes divisa. iii. 37. Timæum, qui illam divisionem ad omnem terrarum orbem refert, inscitia accusat Polybius. xii. 25, 7.

terræ boreales et australes incognitæ. iii. 38, 1 sqq.

Terræ imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. xxxi. 3, 15.

Terræ motus Rhodios adfligit, felici eventu. v. 88 sqq.

terræ motum indicat aëris tranquillitas in Liparis. xxxiv. 11, 19 sqq.

Terror Panicus, *vide* Panicus terror.

Tesseræ nocturnæ in castris Romanor. vi. 34, 7 sqq. tessellæ vigiliarum. 35, 6 sqq.

tessera duplicata, signum duplicatum, τετρασύνθημα, διπλοῦν σύνθημα. ix. 17, 9.

Testes male fidi, aures. iv. 40, 3.

testes falsi in castris, fuste percussi. vi. 37, 9.

Testudines aggestitiæ, fossis complendis. ix. 41, 1 sqq.

testudine fastigiata et imbricata capitur urbs Heracleum in Perrhæbia. xxviii. 12.

Tetrapyrgia, ἡ Τετραπυργία, locus in Cyrenaica. xxxi. 26, 11.

Teuta, uxor Agronis, regis Illyriorum, mortuo marito in regnum succedit. ii. 4. maria infestat, et omnes populos hostes declarat. ii. 4 sqq. in Epirum lembos et terrestres copias mittit; et, capta Phœnice, agroque direpto, pacem et fœdus facit cum Epirotis et Acarnanibus. ii. 6.

Mercatores Italicos vexari necarique ab Illyriis patitur; Issam obsidet; Romanorum legatis superbe respondet; juniorem ex legatis, qui libere ei reposuerat, in itinere occidendum curat. ii. 8. plures, quam antea, lembos versus Græciam emittit; Dyrrhachium capit; Corcyram obsidet, 9. et in deditionem recipit. 10, 8.

apud Teutam accusatus Demetrius Pharus, et ab ea sibi timens, Romanis, ad bellum Illyriis inferendum venientibus, Corcyram prodit. ii. 11, 4. Teuta, ab Issæ obsidione depulsa a Romanis, cum paucis Rizonem se recipit. ii. 11,

INDEX HISTORICUS

6. Pacem petit a Romanis, et duris conditionibus impetrat. ii. 12.
- Thalamæ, χωρίον δὲ καλοῦσι Θαλάμῃς, castrum Elidis, (in Achaia et Arcadiae confinis) deditione captum a Philippo cum ingenti praeda. iv. 75, 2. 84, 2.
- Thalamæ, αἱ Θαλάμῃς, oppidum Lacedaemoniae, ab occasu hiberno Spartae. xvi. 16, 3 et 8.
- Thasus, ἡ Θάσος, insula maris Aegaei prope Thraciam oram, cum urbe cognomine, quæ ἡ τῶν Θασίων πόλις vocatur xv. 24, 1.
- Thasios, amici cum essent, violata fœderum fide subegit Philippus. xv. 24. liberantur Thasii a Romanis. xviii. 27, 4. 31, 2. adde 33, 1.
- Theatetus, Rhodiorum legatus ad decem legatos Romanos post bellum Antiochicum. xxiii. 3, 2 et 7. ei non placet, ut Persei rebus se immisceant Rhodii. xxvii. 11. Romanis favet. xxviii. 2, 3. 14, 8. accessione Genthii ad Persei partes terretur. xxix. 5, 2.
- classis præfectus, legatus missus Romanam petendæ societatis causa. xxx. 5. in ea legatione Romæ senex moritur. xxx. 19, 1 sq.
- Thearces, Clitorius, proditor; suppositicius filius militis Orchomenii. ii. 56, 9.
- Thearidas, Achæorum legatus Romam in causa Deliorum. xxxii. 17, 1. Rursus Romam mittitur, ad rationem reddendam facinoris, in Aurelium legatum Romanum admissi. xxxviii. 2, 1 sq. et vs. 11.
- Theatrum scenicum Alexandriæ, τὸ Διο-νυσιακὸν θέατρον. xv. 30, 4 et 6.
- Thebæ, Thebani; Θῆβαι, Θηβαῖοι. Confer Bœoti.
- Thebani, post pugnam Leuctricam principatum Græciæ sibi vindicantes, arbitrium contentionis cum Lacedæmoniis permittunt Achæis. ii. 39, 8 sqq. Conf. Epaminondas. Thebanorum arx Cadmea, per dolum capta a Phœbida Lacedæmonio. iv. 27, 4. Thebani, medico bello, præ formidine hostibus se adjunxerunt. iv. 31, 5. in Thebanos Alexander, statim post susceptum regnum, iram exercuit; sed loca tamen sacra non violavit. iv. 23, 8. v. 10, 6. ix. 28, 8.
- Reipub. Thebanae forma nil præcipui habuit; gloriam suam illa non nisi virorum nonnullorum virtuti (Epaminondæ præsertim, et Pelopidæ) debuit. vi. 43.
- Thebanorum alii Romanis tradendam urbem censent, alii in societate Persei manendum. xxvii. 1, 7 sqq. urbem Romanis tradunt. 2, 4 sq. frustra sollicitantur a Persæo. cap. 5.
- bello Achaico Thebani omnes patria profugunt. xl. 3, 10.
- Thebæ Phthiæ vel Phthiotiæ, αἱ Φθιώτι-δὲς καλοῦνται Θῆβαι, in Thessalia. Situs urbis. v. 99, 2 sqq. Cum in manibus esset Aetolorum, eam oppugnat Philippus. 99, 6 sqq. captam, Macedonicis civibus frequentat, et Philippopolin, Φιλίππου πόλιν, pro Thebis, adpellat. 100.
- Eandem a Philippo repetunt Aetoli. xvii. 3, 13. 8, 9. xviii. 20, 3 sqq. 30, 7. Prope eam castra ponit T. Quintius. xviii. 2, 3. ubi nude Thebæ vocatur.
- Thebes campus, τὸ Θήβης πεδίον, in Asia. xvi. 1, 7. xxi. 8, 13.
- Thelphusa; vide Telpusa.
- Themison, præfectus equitum in Antiochi exercitu in Coele Syria. v. 79, 12. 82, 10.
- Themistes, dux Alexandrensium Troadis, Gallos ex Troade ejicit. v. 111, 4.
- Themistocles, Atheniensis, sua virtute remp. sustentavit. vi. 44, 4.
- Themistocles castella, quibus ab Achæo fuerat præfectus, Attalo tradit. v. 77, 8.
- Theodectēs, sodalis Diæi, bello Achaico. xl. 4, 9.
- Theodoridas Sicyonius, Achæorum legatus ad Ptolemæum Epiph. xxiii. 1, 6. rogatur a Ptolemæis fratribus, ut conductitios milites ipsis adducat. xxix. 8, 6.
- Theodorus, Bœotus, celebris tibicen. xxx. 13, 3.
- Theodotus, Aetolus, Coele Syriæ præfectus nomine regum Aegypti, a Ptolemæo Philopat. ad Antiochum Magnum transire cogitat. v. 40, 1 sqq. Gerra et Brochos interjectasque Coele Syriæ fauces præsidio Aegyptiaco occupatas tenet, et contra Antiochum defendit. v. 46, 3 sq. Coele Syriam Antiocho prodit, et Tyrum ac Ptolemaidem urbem ei tradit. v. 61 seq. ei Antiochus, hibernatum Seleuciam profectus, Coele Syriæ custodiam committit. 66, 5.
- præest selectæ manui militum in exercitu Antiochi, quorum plerique argyraspides erant. v. 79, 4. ante pugnam ad Raphiam, Aetolica audacia in castra hostium noctu se confert, Ptolemæum occisurus; cujus loco obtruncat medicum, et salvus ipse redit. v. 81.
- Lagoræ adest, muros Sardium conscendenti. vii. 16, 2. 18, 1 et 3.
- Theodotus Hemilius cognomine, Ἡμιό-

lios. (forsan a corporis proceritate, quasi statura viri cum dimidio; qua ratione Prusias *ἡμίους ἀνὴρ* vocatur xxxii. 2, 1. quasi dimidiatus vir, a statura brevitate.) Dux copiarum Antiochi Magni, adversus Molonem rebellem in superiorem Asiam missus, parum proficit. v. 42, 5. 43, 7.

in Coesysriam cum exercitu mittitur. v. 59, 2. denuo, anno sequenti, ab Antiocho in Coesysriam praemissus cum Nicarcho; v. 68, 9. (conf. 79, 5.) Nicolaum Ptolemæi ducem statione depellit. 69. cum Nicarcho praest oppugnationi urbis Rabbatamana. 71, 6 *sqq.* cum eodem praest phalangi in pugna ad Raphiam. 79, 5. hortatur milites. 83, 3. Legatus de pace mittitur ad Ptolemæum. 87, 1.

Theodotus, *Molossus* (ut videtur) *Epirota*, A. Hostilium Consulem, per Epirum proficiscentem, Perseo in manus tradere molitur. xxvii. 14. Molossorum gentem ad Persei partes abstrahit. xxx. 7, 2.

Theodotus, Pheræus Thessalus, patria exsul, Romam legatus initio belli Philippici. xvii. 10, 10.

Theodotus, (ut quidem vulgo editum erat Rhodius,) classis praefectus, Romam legatus. xxx. 5, 4. Sed ibi ex *MStis* verum nomen Theætetus restituimus.

Theogiton, Etolus, immerito proditor vocatus a Demosthene. xvii. 14, 4.

Theognetus, Abydenus. xvi. 33, 4 *sq.*

Theōn ochema, *Θεῶν ὄχημα*, mons Africae, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* xxxiv. num. 7.

Theophanes, Rhodiorum legatus ad Achæos, auxilia petens ad bellum Creticum. xxxiii. 15, 1.

Theophiliscus, praefectus classis Rhodiae, sociæ Attali, in pugna ad Chium cum Philippo. xvi. 3 *seqq.* ex vulneribus moritur, vir prudens et fortis. *cap.* 5, 4 *sqq.* et *cap.* 9.

Theophrastus quæ de Locrensibus scripsit, reprehendit Timæus. xii. 12, 5.

Theopompi, historiarum scriptoris, inconstantia, et maledicentia in Philippum, Amyntæ filium. viii. 11—13. Res Græciæ scribere orsus est Theopompus, ubi desiit Thucydides. 13, 3. *Citatur* Liber xlix historiarum ejus. viii. 11, 5.

ejus dictum, de usu et experientia, optima rerum omnium magistra. xii. 27, 8 *sq.* fabulam pro vera narrat, umbræ expertes reddi eos qui Arcadicum Jovis templum intrassent. xvi. 12, 7.

Theopompus, tibicen. xxx. 13, 3.

Theoproposon, *Θεοῦ πρόσωπον*, quasi Dei facies; promontorium Phœniciae, inter

Tripolin et Botryn. v. 68, 9. De ejus situ confer art. Berytus.

Theris, ab Antiocho Epiphane ad Ptolemæum (minorem, ut videtur) missus. xxviii. 17, 12.

Therma; urbs Ætoliæ. Vide Thermum. *Add. not.* Therme.

Thermæ Himerenses, αἱ *Θερμαὶ αἱ Ἰμυραῖαι*, Siciliae oppidum. i. 24, 4.

Therme vel Therma, ἡ *Θέρμη*, Siciliae oppidum, (idem, ut videtur, cum superior.) i. 39, 13.

Thermicus conventus; vide Thermum.

Thermopylas fossis, vallo et praesidiis intercipiunt Ætoli, Philippum transitu prohibitori. x. 41, 5. *Conf.* Pylæ.

Thermum, Thermaus, et Therma; τὰ *Θέρμων*, ὁ *Θέρμος*, τὰ *Θέρμα*, ὁ *ἐν ταῖς Θέρμοις τόπος*, oppidum Ætoliæ. v. 6, 6. 7, 6. 8, 1. et 8, 3. *Cives* *Θέρμοι*, Thermii. v. 8, 4.

est loco arcis munitissimæ, quo Ætoli pretiosissimum rerum omnium adparatum conferunt, cum securitatis causa, tum ob annui mercatus et comitorum celebritatem. v. 8, 4 *sqq.* templum ibi est Apollinis dives. xi. 4, 1.

Thermum raptim expeditionem suscipit Philippus, oppidumque et templum spoliatur, evertit et comburit, iræ ob Diem ab Ætolis vastatum nimis indulgens. v. 7—11. v. 17, 5. vii. 13, 3. ix. 30, 2. rursus Thermum reversus Philippus, quæ prius intacta reliquerat, disturbat et diffringit. xi. 4, 1.

de Thermico conventu, et de festorum solennibus, Thermi peragi solitis, *praeter* v. 8, 5. *confer* xviii. 31, 5. et xxviii. 4, 1.

L. Thermus, legatus Romanorum in Ægyptum, ad restituendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. xxxiii. 5, 6.

Thersitæ, *Θερσίται*, (forsan *Ταρσηῖται*, Tarseienses) ex Hispania in Africam transducti ab Hannibale. iii. 33, 9.

Thesmophorium, τὰ *Θεσμοφορεῖον*, Cereris et Proserpinæ aedes Alexandriae. xv. 29, 8. 33, 8.

Thespienses, *Θεσπιεῖς*, Bæoti, per legatos patriam suam tradunt Romanis. xxvii. 1, 1 *sq.*

Thessalia, *Θεσσαλία*; Thessali, *Θεσσαλοί*. *Confer* Larissa, Pharsalus, Thebæ Phthiæ, et alia urbium Thessaliæ nomina.

usque in Thessaliam penetraturus videbatur Cleomenes. ii. 52, 7. Thessali, fœdere Antigoni cum Achæis comprehensi. iv. 9, 4. licet suo jure vivere deberent, tamen non minus, quam Macedones, regio imperio erant subjecti. iv.

76, 2. a Philippo, Amyntæ filio, subjugati. ix. 28, 3.

captia Thebis Phthiis, quæ Ætolis paruerant, res Thessaliæ in tuto collocavit Philippus. v. 99 *seq.* de Philippo in Thessalia, *adde* iv. 57, 1. 66, 5 *sq.* Philippus, quo tempore ex Epiri faucibus propere se recepit, plurimas Thessaliæ urbes diripuit. xvii. 3, 9.

Thessalos liberos renunciant Romani. xviii. 29, 5. 30, 5. *coll. c.* 21, 3 *sqq.* et *vs.* 9. Thessali apud Romanos repetunt urbes a Philippo per bellum Antiochicum sibi ereptas. xxiii. 4, 2. 6, 3. ea controversia disceptatur ad Tempe Thessalica, iudice Q. Cæcilio. 4, 2.

Thessali, ære alieno pressi, ad Ætolorum exemplum novas tabulas poscunt. *Fragm. hist.* 68.

Thessali equites, in acie fortissimi, extra aciem ad viritum pugnandum inertes. iv. 8, 10.

Thessalonica, *Θεσσαλονίκη*, urbs Macedonia; ubi coram Q. Cæcilio, legato Romano, disceptatur causa inter Eumenem et Philippum, de urbibus Thraciæ. xxiii. 4, 4. 11, 2. Thessalonica Rhodum proficiscuntur legati Persei et Genthii. xxix. 3, 7. Thessalonicam tendit Via Ignatia. xxxiv. 12, 8.

Thestia, oppidum Acarnaniæ s. Ætoliae.

Cives *Θηστιῆς*, Thestienses. v. 7, 7.

Thetidium, *Θητιδίον*, in agro Pharsalico. xviii. 3, 6. 4, 1.

Theu-prosopon; *vide* Theoprosopon.

Thoas, Ætolus, Antiochum adierat, et Ætolos ad societatem cum eo faciendam incitaverat. xxii. 14, 13. eum Romani sibi tradi postulant ab Antiocho. xxi. 14, 7. xxii. 26, 11. traditus Romanis, præter spem liberatur per legationem Pantaleontis et Nicandri. xxviii. 4, 11. ingratum ei animum exprobat Pantaleon, et Ætolos in cum concitat, qui lapidibus hominem petunt. 4, 9 *sqq.*

Thoas *alius*, internuncius inter Dinonem Rhodium et Perseum regem. xxx. 8, 5 *sqq.*

Thracia, ἡ *Θράκη*. Thraces, *Θράκες*.

cum Thracibus si sociare se vellent Byzantii, possent Græcos omnes commercio Pontico excludere. iv. 38, 6. Thracia circumcirca cingit Byzantium agrum, a mari ad mare; et continuis bellis Byzantios premunt Thraces. iv. 45. Thraces ad Hellespontum habitantes subiguntur a Gallis. iv. 46, 2.

Thraciæ ora prope Chersonesum, in regum Ægypti erat potestate. v. 34, 8. Eadem loca, dein a Philippo occupata, sibi vindicavit Antiochus Magnus, e Seleuci jure ad Syriæ reges pertinere ea

contendens. xviii. 34 *seq.* *Confer* Lysimachia; Ænus; Maronea.

Thraces, cum Gallis, in exercitu Ptolemæi Philopat. duce Dionysio Thrace. v. 65, 10. in exercitu Antiochi Magni. v. 79, 6.

in Thracia mortuus est Antiochus *nescio quis*, qui Logbasi Selgensi, hospiti suo, Laodicea educandam reliquerat, Mithridatis filiam, quæ deinde Achæo nupsit. v. 74, 5.

Thraces minantur Macedonia. x. 41, 4.

in Thracia corpus quoddam erat coloniarum Atheniensium et Chalcidensium, quarum præcipua Olynthus; eas in servitutem redegit Philippus Amyntæ filius. ix. 28, 2 *sq.* Eadem, et Græcæ omnes in Thracia civitates, libertate donantur a Romanis. xviii. 27, 2. 31, 2. Chersonesus autem et Lysimachia, cum aliis nonnullis castellis, et agro Thraciæ, quæ Antiochi fuerant, Eumeni dantur. xxii. 27, 9.

de Thraciis urbibus contendunt Eumenes et Philippus, iudicibus Romanis. xxiii. 4, 4. 6, 1. 11, 2. maritimis Thraciæ castellis, locis et urbibus decedere jubetur Philippus. xxiii. 11, 4. *adv.* Thraciæ regulos ad Propontidem, auxilia Byzantiis promittit Philippus. xxiii. 14, 12. Thraciæ urbibus maritimis excedit tandem Philippus; et Thracibus mediterraneis bellum facit. xxiv. 6.

Thranitæ, supremus remigum ordo. xvi. 8, 4.

Thraseas, pater Ptolemæi, ducis Ptolemæi Philopatoris. v. 65, 3.

Thraso, de medio sublatus Syracusis. vii. 2, 1.

Thrasyllochus, Messenius, Philiadis filius, immerito proditor adpellatus a Demosthene. xvii. 14, 3.

Thronium, τὸ *Θρόνιον*, ad sinum Maliacum; xvii. 9, 3. ex adverso Echini. ix. 41, 11. Thronienses, *Θρόνιες*. *ibid.* Thucydidis historia ubi desinit, inde incipit Theopompus. viii. 13, 3.

Thule, insula supra Britanniam, ἡ *Θούλη*. xxxiv. 5, 3 *sq.*

Thuria, ἡ *Θούρια*, rectius *Θουρία*, Messeniæ urbs, cujus cives a Messeniis divelluntur, et separatim in fœdus Achaicum recipiuntur. xxv. 1, 2.

Thurii, *Θούριοι*, urbs maritima Magnæ Græciæ. x. 1, 4. *conf.* *Spicil. ex lib.* viii. num. 1.

Thurium; *vide* Thyreum.

Thyatira, τὰ *Θυάτεια*, Lydiæ urbs, ditionis Pergamenæ. xvi. 1, 7. xxxii. 25, 10. *quo posteriori loco, perperam*

cum *Valesio Græca verba ἀπὸ τῆς Θυσίας vertimus Thyatira navibus contendit; cum nude oporteret, Thyatira contendit, abiit, vel castra transtulit; est enim mediterraneum oppidum Thyatira.*

Thyestes, civis Lacedæmonius, Macedonibus favens, occiditur a factione Ætolica. iv. 22, 11.

Thynni pisces. xxxiv. 2, 14. *et cap. 8.*

Thyreum, Thyraeum, Thyrium, Thurium, Acarnaniae oppidum; Θύριον, Θύραϊον, Θύριον, Θούριον. iv. 6, 2. xvii. 10, 10. xxviii. 5, 1. Thyreum occupare tentant Ætoli. iv. 6, 2. 25, 3. Nicomachus, Acarnan, ex iis qui Thurio profugerant. xvii. 10, 10. Thurii concilium Acarnanum cogitur Popillio, Romanorum legato. xxviii. 5, 1.

Thyrienses vel Thurienses, Θυρίαις vel Θουρίαις. xxii. 12, 4.

Tiberis fluvius, ὁ Τίβρις, *gen. Τιβέριδος*. vi. 55, 1. *et Τιβέριος*. xxxi. 20, 11. 22, 7. *et Τιβέριος*. xxxv. 2, 4.

pontem Tiberis solus tuetur Cocles Horatius. vi. 55, 1. legati a populis Romam missi, cum quibus bellum gerebatur, trans Tiberim tendere jussi. xxxv. 2, 4.

Tiberius; *vide Claudius, et Sempronius.*

Tibiam et rhythmum non sine caussa Lacedæmonii et Cretenses ad bellum, loco tubæ, adhibuerunt. iv. 20, 6. similiter Arcades ad tibie modulos ordine incedere adsuefiebant. ii. 21, 12.

Tibætes, Τιβαίτης, (*perperam olim Tibites*) patruus Prusiae, in Macedonia exsul, adv. Prusiam excitatur a Byzantiis. iv. 50, 1 *et 8 sq.* cujus adventum metuit Prusias. 52, 9. sed ille moritur in itinere. 51, 7.

Tibure, ἐν τῇ Τιβουρίῳν sive Τιβουρηῶν πόλει, impune vivere licet civi Romano, qui capitis reus in spontaneum exivit exsilium. vi. 14, 8.

Tichos, Τίχος, castellum Dymæorum munitissimum, prope Araxum promontorium, ab Hercule olim exstructum, occupatur ab Eleis, duce Euripida. iv. 59, 4. Philippo obsidenti traditur a præsidio Eleorum. iv. 83, 1 *sqq.*

Ticinus fluvius Galliae Cisalpinæ, ὁ Τίκινος; exit e lacu Verbano. xxxiv. 10, 20. eum trajicit P. Scipio. iii. 64, 1. ad Ticinum, inter Padum et Ticinum, prælio equestri fugantur equites Scipionis ab Hannibale. iii. 65. *ubi vide vs. 1.*

Tigris fluvius, ὁ Τίγρις. v. 46.

Seleucia ad Tigrim. v. 45, 3. 48, 15. in Tigri fluvio perit magna pars exercitus Antiochi, duce Xenoeta. v. 57, 4

sqq. secundum Tigrin progredi cum exercitu, Antiocho suadet Hermeas; v. 51, 4. sed is, hortante Zeuxide, Tigrim trajecit. 51, 5 *sqq.* 52, 2.

Timæus, historicus, Tauromenites Siculus. xii. 6, 7. ubi ejus historia desinit in Pyrrhi rebus, ibi Polybius suam incepit. i. 5, 1. iii. 32, 2. Timæi ignorantio locorum circa Padum. ii. 16, 15.

levis vir ingenii; de Africa et de Corsica futilia multa prodidit. xii. 3 *seq.* de Locrorum origine dissentit ab Aristotele. xii. 5 *seqq.* 11 *seq.* temere Aristotelem probis insectatur. xii. 9. *et cap.* 24, 2.

miram diligentiam in Chronologia affectat. xii. 12.

conviciis insectatur Democharem historicum; xii. 13 *seq.* Agathoclem, Syracusarum regem; 15. Ephorum et Callisthenem, historicos; 23. Homerum. 24, 1. Maledicentia et levitas hominis undique e scriptis ejus perlucet. 24, 4 *sqq.*

præsens abesse videtur, et apertis oculis non videre. xii. 24, 6. negat exstitisse umquam Phalaridis taurum. 25. omnia ex aurium testimonio scripsit, nil vidit ipse. 27 *seq.*

historiarum Timæi liber XXI citatur a Polybio. xii. 25, 7. immerita hominis fama. xii. 28, 6.

Timæus, dux Ætolorum, Laconicam populatur. iv. 34, 9. Neptuni templum in Tænaro, et Dianæ fanum Lusis diripit. ix. 34, 9.

Timagoras, navium præfectus Rhodiorum. xxvii. 6, 14.

Timagoras *alius?* navis præfectus. *ibid.*

Timarchus, Eleuthernæus Cretensis, occisus putatur a Polemocle, navarcho Rhodio, in gratiam Cnossiorum. iv. 53, 2.

Timocrates, Pellenensis, præsidio urbis Argivorum relictus a Nabide. xvii. 17, 1.

Timolaus, Τιμόλας vel Τιμόλαος, Bœotus, immerito a Demosthene proditor dictus, eo quod Philippi societatem amplexus est. xvii. 14, 4.

Timoleon temere a Timæo supra omnes deos elatus. xii. 23, 4 *sqq.* Timoleonem Timæus verba facientem inducit de divisione orbis terrarum in tres partes. xii. 25, 7.

Timotheus, Orofernis legatus Romam. xxxii. 20, 4.

Timotheus, poëta Lyricus, *de quo consulendus Suidas hoc vocab. et quos ibi auctores citavit Kusterus.* Ejus carmina et modos vulgo addiscere consueverant Arcades. iv. 20, 9.

Timotheus, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. xxviii. 1 *et 7.*

- Timoxenus, praetor Achæorum, Argos recipit, a Cleomene occupatum. ii. 53, 2.
- rursus praetor, recipit Clarium, ab Ætolia captum. iv. 8, 4. diffidens Achæis, utpote ad belli munia remissioribus, quinto die ante tempus Arato prætura cedit. iv. 7, 6 *sqq.* rursus ad præturam commendatus ab Arato, repulsam tulit Apellis artibus. iv. 82, 8.
- rursus praetor creatur Achæorum, finito bello Sociali. v. 106, 1.
- Tingi, Τίγγι*; *vide* Titti.
- Tisæus, mons Thessaliae, τὸ Τίσαιον, e quo signa, ex Eubœa et e Phocide facibus accensis sibi data, observavit Philippus. x. 42, 7 *sq.*
- Tisamenus, Orestis filius, Sparta ejectus ab Heraclidis, primus rex Achæorum. ii. 41, 4. iv. 1, 5.
- Tisippus, legatus Ætolorum in Macedoniam, ad gratulandam Romanis ducibus victoriam de Perseo. xxx. 10, 4.
- Titti, *Τίττοι*, (*mendose vulgo* Tingi, *Τίγγι*) populus Celtibericus, Romanarum partium; legatos Romam mittunt contra Aravacos. xxxv. 2.
- Titus. *Sic nude plerumque vocatur T. Quintius Flaminius, cujus res gestas vide in* Quintius.
- Tium *vel* Tius. xxvi. 6, 7. *Vide* Teium.
- Tlepolemus, aulæ Ægyptiacæ minister, comæatui Alexandriæ præpositus. xv. 26, 11. in eo sperabant Ægyptii, prava Sosibii administratione offensi. 25, 8. eundem accusat Sosibius, ut regnum adfectantem. 26. ejus socrum Danaën indigne tractat idem. 27. ejus amicus Moeragenes, flagris jam nunc cædendus, nudus evadit. 27 *seq.*
- Macedonibus scribit Tlepolemus, se mox adfuturum. xv. 28, 6. administrationem regni adeptus, virtutes suas vitiis superavit, prodigus et superbus. xvi. 21. cum in eo esset ut de statu deficeretur, confirmavit suam potentiam. 22.
- Tlepolemus, legatus Ptolemæi minoris ad Antiochum Epiphanem. xxviii. 16, 6.
- Tolistobogii, *Τολιστοβόγιοι*, Galli Asiam incolentes; pro eis et eorum regibus apud Romanos intercedit Eposognatus. xxii. 20, 2 *sq.*
- Tollenones Archimedis, in muris Syracusanorum. viii. 7, 8 *sqq.*
- Tomisa, ἡ Τόμισα, *Sophenæ oppidum.* xxxiv. 13, 1.
- T. Torquatus, legatus Romanorum ad reducendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. xxxi. 18, 9. re infecta redit. *cap.* 25—27. Romam reversus, efficit ut Ptolemæo seniori fœdus renunciaretur. xxxii. 1, 2 *sq.*
- Tortus, ὁ λόφος ὁ παλούμενος Τόρτος, collis prope Agrigentum in Sicilia. i. 19, 5.
- Tragiscus, socius Philemeni et Niconis in prodendo Tarento Hannibali. viii. 29 *seq.*
- Tragædi a L. Anicio in scenam producti. xxx. 13, 12.
- Tragædiæ alius finis est, alius historiæ. ii. 56. xv. 36, 7. multas tragædias in belli Cleomenici historia fecit Phylarchus. ii. 56 *seqq.* velut poëtæ tragici, scriptores nonnulli in Hannibalis historia, Alpes trajicientis, deum ex machina adhibuerunt. iii. 48, 8.
- Tragurium, *Τραγύριον*, oppidum Illyricum, ditionis Issiorum. xxxii. 18, 1 *sq.*
- Tralles, *Τεράλλεις*, Lydiæ urbs, Eumeni data. xxii. 27, 10.
- Transalpini Galli. *Vide* Galli.
- Trasimenus lacus; *vide* Tarsimenus.
- Trebia fluvius, ὁ Τρεβίας. Ad eum castra locat P. Scipio. iii. 67, 9. 68, 5 *sq.* prælio equestri trans Trebiam Hannibalem vincit Sempronius. iii. 69, 5 *et* 9. pugna infelix ejusdem Sempronii ad Trebiam. 72, 4. 73 *seq.* 108, 8. xv. 10, 8.
- Triarii, sexcenti in legione, natu maximi. vi. 22, 7 *sqq.* eorum arma. 23, 6. tentoria in castris. 29, 3 *sqq.* triarii immunes sunt a ministeriis castrensibus. 33, 7 *et* 10 *sqq.*
- triarii in classe M. Atilii. i. 26, 6 *et* 15.
- Tribuni militum quo pacto creentur et per legiones distribuuntur. vi. 19, 1 *sqq.* *et* vs. 7 *sqq.* a militibus, statim post delectum, exigunt sacramentum. 21, 1 *sq.* rursus in castris sacramentum castrense. 33, 1 *sq.* tribunorum tentoria in castris. 27, 4 *sqq.* officium in castris. 34, 2 *sqq.* ministerium tribunis in castris præstari solitum. 33, 5 *sqq.*
- de sententia concilii tribunorum, infliguntur supplicia castrensia. vi. 37, 1 *sqq.* minorum poenarum tribunus in manipulis sibi subjectis arbiter est. 37, 8 *sqq.*
- Tribuni plebis, non sunt obnoxii consulibus. vi. 12, 2. si vel unus eorum intercessisset, senatus nil perficere potest. 16, 4. tribunorum pl. partes sunt, rationem habere voluntatis plebis. 16, 5.
- tribunus plebis Antonius legatos Rhodiorum in senatum introducit, adversante prætore. xxx. 4, 6.
- Tribus Attalica, Athenis instituta. xvi. 25, 9.

ET GEOGRAPHICUS.

Trichonium, *Τριχώνιον*, Ætoliæ oppidum, ad dextram a Strato Thermum eunti. v. 7, 7.

Trichoniensis, *Τριχωνίης*, *Τριχωνιάς*, et *Τριχονίδης*, Dorimachus; iv. 3, 5. Alexander; v. 13, 9. Dicæarchus. xvii. 10, 9.

Trichonius lacus, ἡ *Τριχωνίς λίμνη*, in Ætolia. v. 7, 8 et 10. xi. 4, 1.

Triemolæ, navium genus minorum et apertarum. xvi. 2, 10. 3, 4. 7, 1 et 3.

Trieres, *Τριήρης*, Cælesyriæ s. Phœniciæ oppidum, incensum ab Antiocho. v. 68, 8. *De ejus situ confer* Berytus.

Trigaboli s. Trigabuli, *Τριγάβολοι*, locus ubi Padus fluvius in duo ostia dividitur. ii. 16, 11.

Triorches, *τριόρχης*, convicium a Timæo in Agathoclem usurpatum. xiii. 15, 2.

Triphylia, ἡ *Τρυφυλία*, Peloponnesi regio, inter Elidem et Messeniam, subacta ab Eleis non multo ante bellum Sociale. iv. 77, 8 et 10. Triphylia oppida. 77, 9. Nomen habet regio a Triphylo, Arcadis filio. 77, 8. *Mendose vulgo* Tryphalia et Tryphalus, (*Τρυφαλία* et *Τρύφαλος*) scribendatur; vide iv. 77, 5 et 8.

Triphyliam invadit Philippus. iv. 77 seqq. et sex dierum spatio universa potitur. 80, 14.

cestratos, quorum dux erat Leontius, duce Taurione in Triphyliam mittit Philippus. v. 27, 4.

Elei Romæ coram senatu Achæis litem movent de Triphylia. xviii. 25, 7. sed eam Achæis adtribuit T. Quintius cum decem legatis. xviii. 30, 10 sq.

Triphylus, Arcadis filius; a quo nomen habet Triphylia regio. iv. 77, 8.

Tripolis, regio Laconicæ, in qua oppidum Pellene. iv. 81, 7.

Triremibus, non (ut Romani et Pœni) quinqueremibus, bella maritima gesserant Persæ cum Græcis, et Athenienses cum Lacedæmoniis. i. 63, 8. triremes, inter apertas et minores naves numerantur xvi. 2, 10.

Tritæa, Trittæa, urbs Achaïæ, ex xii primis olim fœderatis, ἡ *Τριτταία*. ii. 41, 8. (et *Τριτταία*, ut monuit Stephanus Byz. unde *Τριτταίνης*, Trittæensis duplici littera ττ xxviii. 6, 2. xxxviii. 5, 4.)

Tritæenses, *Τριτταῖες*, inter primos, qui pristinum Fœdus Achaicum instaurarunt. ii. 41, 12. Tritæensium agrum populantur Ætoli. iv. 6, 9 sq. rursus Elei, duce Euripida Ætolo. iv. 59 seq.

Tritæensis (s. Trittæensis) Stratius. xxviii. 6, 2. xxxviii. 5, 4,

VOL. IV.

Triton; coram eo ictum fœdus Philippi cum Pœnis. vii. 9, 2.

Triumphus imperatorum Romanorum. vi. 14, 8. agi non potest, nisi conventiente senatu et sumtus decernente. *ibid*

L. Æmilius Paulus ex Illyrico triumphat. iii. 19, 12. iv. 66, 8. P. Scipio, ex Hispania xi. 33, 7. idem ex Africa de Pœniis. xvi. 23. L. Scipio et L. Æmilius Regillus, ex Asia, de Antiocho. xxii. 7, 16 sq. Anicius de Gentio. xxx. 13.

Triumviri agris dividendis, Mutinæ inclusi et obsessi a Boiis et Insubribus. iii. 40, 8 sq. per dolum capti. *ibid. vs.* 10.

Troas; vide Alexandria Troas.

Trocmi, οἱ *Τρόκμοι*, Gallicus populus in Asia; calumniantur Ariarathem apud Romanos. xxxi. 13, 2.

Træzen, *Τροιζήν*, gen. *Τροιζήνης*, oppidum Argolidis, a Cleomene occupatum. ii. 52, 2.

Tropici circuli. vide *Libell. V. inter Testimonia Vet. de Scriptis Polyb.*

Tryphalia, et Tryphalus; vide Triphylia.

Tubæ et buccinæ sono parent greges in Corsica et Italia. xii. 4.

Dormientes, in bello, tuba excitat; in pace, galli cantus. xii. 26, 1.

Tula, *Τύλη*, (sive *Tulis*, *Τύλις*) sedes regum Gallicorum, Thraciam prope Byzantium incolentium. iv. 46, 2.

Tunes, ὁ *Τύννης*, τοῦ *Τύνητος*; urbs Africae, Carthagini ipso situ et vicinia infesta. i. 30, 15. 73, 5. capta a Regulo. *ibid.*

Tunete castra ponunt mercenarii Pœnorum seditiosi. i. 67, 13. 69, 1. 73, 3. 76 seq. Tunetem obsident Amilcar et ejus collega Hannibal. i. 66.

castra ad Tunelem (τὸν ἐπὶ *Τύνητι χάρακα*; conf. i. 67, 13.) occupat Scipio, fugientibus ad ejus adventum Pœnis. xiv. 10, 2. sed mox regredi Uticam, ad ferendam suis opem, cogitur. *ibid. vs.* 6 sqq. Tunetem legatos ad Scipionem de pace mittunt Pœni. xv. 1.

Turdetani et Turduli, *Τουρδετανοὶ καὶ Τούρδουλοι*, Bætica Hispaniæ incolæ; a nonnullis pro eodem populo habentur, a Polybio pro diversis. xxxiv. 9, 1.

Turres Celtiberiæ, pro urbibus numeravit Polybius. xxvi. 4.

Turris Alexandri, ὁ *Ἀλεξάνδρου καλούμενος πύργος*, in Thessalia. xviii. 10, 2.

Tuscum mare; vide Etruscum.

Tyana, τὰ *Τύανα*, Cappadociæ urbs; ad eam otiosus sedet nescio quis imperator. *Fragm. hist.* 69.

Tychæus, Numida, cum 2000 equitibus

* L

- Hannibali in Africa se jungit. xv. 3, 5 sqq.
- Tachica porticus, Τυχική σποά; sic forte legendum viii. 5, 2. pro Scythica porticus.
- Tycho, Τύχως, scribarum in exercitu Antiochi praefectus, provinciae ad Erythraeum mare praeficitur. v. 34, 12.
- Tyla; vide Tula.
- Tylos, ἡ Τύλος, insula Erythraei maris, id est, Persici sinus. xiii. 9, 5.
- Tyndaris, ἡ Τυνδαρίς, Siciliae urbs maritima, ad quam classe cum Pœnis pugnat C. Atilius. i. 25.
- Typaneæ, Τυτανίαι, oppidum Triphyliae. iv. 77, 9. 78, 1.
- Typaneatae, Τυτανιάται, urbem suam Philippo tradunt. iv. 79, 4.
- Tyranni, per Peloponnesi civitates constituti et sustentati a Macedonum regibus. ii. 41, 9 sq. 44, 3.
- Tyranni nomen impietatis significationem conjunctam habet. ii. 59, 6. inter tyrannum et regem quid differat. v. 11, 6. et vi. 4, 2. coll. cap. 3, 9 sq. et 4, 5. Tyrannis quomodo oriatur e regno. vi. 7, 6 sqq.
- tyrannorum securitas in peregrini militis benevolentia et viribus posita. ix. 13, 8. 18, 2.
- Tyrrheni, ἡ Τυρρηνίαι. Vide Etrusci.
- Tyrrhenum mare; vide Etruscum.
- Tyros, Τύρος, urbs Coelesyriae et Phœniciae, vi capta ab Alexandro. xvi. 40, 5.
- Tyrii, οἱ Τύριοι, secundo fœdere Carthaginensium cum Romanis comprehensi. iii. 24, 1 et 3.
- Tyrum et Ptolemaidem Theodotus Aetolus, qui Coelesyriae a Ptolemæo Philopatore praefectus erat, tradit Antiocho. iv. 37, 5. v. 62, 2 sq. Tyro Theodotus praefecerat Panætolum. v. 61, 5. 62, 2.
- Tyrum porro cum classe proficisci Diognetum jubet Antiochus. v. 70, 3.
- Tyrum quotannis Carthaginienses primitias frugum eximia navi diis patriis offerendas mittunt. xxxi. 20, 12.
- V. U.
- Vaccæi, Οὐακκαῖοι, populus Hispaniae; bello petuntur ab Hannibale; eorum urbes Salmantica et Arbucala vi captæ. iii. 14, 1. alia eorumdem oppida, Interlatia et Segesama. xxxiv. 9, 13.
- Vaccæis bellum inferunt Romani. iii. 5, 1.
- Vaccenses, Africae populus, Βακκαῖοι. Nunc sic fortasse legendum iii. 33, 15. pro Βακκαῖοι vel Μάκκιοι.
- Vadimonis lacus, ἡ Ὀάδμων vel Ὀυάδμων προσαγορευομένη λίμνη, in Etruria; ad eum Boii cum Etruscis caduntur a Romanis. ii. 20, 2.
- C. Valerius Laevinus, Marci filius, frater uterinus M. Fulvii Nobilioris Consul; xxii. 12, 10 sqq. per ejus apud Consulem gratiam pax datur Aetolis. ibid. Romam mittitur a M. Fulvio, ad petendam confirmationem pacis. 14, 2.
- L. Valerius Flaccus, Cos. cum T. Octacilio, rem in Sicilia commode gerit. i. 20.
- Lucius Valerius Flaccus, legatus consularis sub M. Acilio Cos. cum Aetolis agit, pacem petentibus. xx. 9 sq.
- Manius Valerius Maximus, Cos. cum M. Octacilio in Sicilia fœdus facit cum Hierone. i. 16.
- Marcus Valerius Laevinus, pater Caii, praetor, classi Romanae in Graecia praefectus ad observandos conatus Philippi. viii. 3, 6. proconsul, Agathyrnenses e Sicilia in Italiam mittit, Bruttiorum agrum vastaturos. ix. 27, 11. primus cum Aetolis societatem pepigerat. xxii. 12, 11.
- Vallos Romani milites in itinere, simul cum armis, gestant. xviii. 1, 1 sqq. Conf. mox Vallum.
- Vallum et fossa circum castra Romana. vi. 34, 1 sq.
- vallum Romanorum praestat vallo Graecorum. xviii. 1, 5 sqq.
- vallum ex clitellis factum a Cn. Scipione in Hispania. Spicileg. ex lib. viii. num. 3.
- Velites in legione Romana, γεσφομάχοι. Vide i. 33, 9.
- natu minimi et pauperrimi. vi. 21, 7. mille in legione 1000 peditum. 21, 9. aequabiliter per manipulos distributi. 24, 3 sq. arma Velitum. 22. in castris non ministrant velites; 33, 8. sed ad vallum et ad portas excubant. 35, 5.
- Velitum globi, σφαῖραι, in intervallis manipulorum hastatorum in acie Scipionis. xv. 9, 9. et vi. 24, 4.
- de Velitibus addo xi. 22, 10. 23, 1. 24, 1. 32, 2 sq.
- Venationis amans, Scipio Aemilianus. xxxii. 15, 3 sqq. Polybius. ibid. et vs. 8. et xxxi. 22, 3. conf. Aper.
- venator eximius, juvenis rex Ptolemæus Epiphanes. xxiii. 1, 9.
- Veneti, Οὐένετοι, ad mare Adriaticum, populus antiquissimus; sermone differunt a Gallis, moribus et cultu eis fere similes. ii. 17, 5 sq. in ditionem Gallo-

ET GEOGRAPHICUS.

rum eorum, qui Romam vi ceperant, inrumpentes, cogunt eos ut domum repellant. ii. 18, 13. Veneti et Cenomani, bello Gallico Cisalpino, Romano- rum partibus se adiungunt. ii. 23, 2 sqq. 24, 7.

Ventus; *vide* Africus, Etesiae &c.

venti favore Pœni incendunt opera Romanorum ante Lilybæum. i. 48. venti subita mutatio salutis est reliquæ classi Punicæ post prælium ad Ægusam. i. 61, 7. ventorum varietatem indicat et ante significat mons ignivomus Hieræ insulæ. xxxiv. 11, 15 sqq.

Indigenæ ventorum stationes norunt; proverbium. ix. 25, 3.

Venus Erycina; *vide* Eryx.

Veneris ædes ad Saguntum. iii. 97, 6.

Veneris templum Pergami vastavit Philippus xvii. 2, 2. 6, 4.

Venusiam, Οὐνευσίαν, bene munitam urbem capiunt Pœni; iii. 90, 8. nisi Telesiam, Τηλεσίαν, ex Livio reponendum, et servandum ἀπείχιστον, id est, muris carentem, quod habent codices nostri.

Venusiam cum paucis evadit Terentius Varro e clade Cannensi. iii. 116, 13. 117, 3.

Veracitas; *vide* Veritas.

Verbanus lacus in Alpihus. xxxiv. 10, 20,

Vergiliæ, Pleiades, ἡ Πλειάδες; earum occasus, hiemis initium. iii. 54, 1. Circa earum ortum, ineunte æstate, comitia sunt prætorum Achæorum. iv. 37, 2. (coll. iii. 16, 7. 17, 1.) v. 1, 1. v. 30, 7. circa Pleiadum ortum noctes jam sunt admodum breves. ix. 18, 2.

Veritas, lumen historiæ. i. 14, 6. xii. 7. Veritas, maxima dea, de mendacio triumphat. xiii. 5, 4 sqq.

veracitatis fomes est, discere erga deos non esse mendacem. vi. 59, 4.

Versiculus a Macedonibus inscriptus parietibus Thermi. v. 19, 5.

Vestæ ara, ὁ τῆς Ἑστίας βωμὸς, Omarii, s. in Jovis Homarii templo. v. 93, 10.

Vestæ imago, τὸ τῆς Ἑστιάδος ἀγαλμα, Iassi, sub dio, nec pluitur, nec ningitur. xvi. 12, 3. *Adde* Hestiae.

Vestini, Οὐεστῖνοι, (s. Οὐεστινοὶ) socii populi Romani. ii. 24, 12.

Vetus urbs, ἡ παλαιὰ πόλις, pars urbis Panormi. i. 38, 9.

Vexillarii duo, σημαιοφόροι, in quoque manipulo. vi. 24, 6.

Vexillum, σημαία, idem quod ordo, τάξις vel τάγμα, et manipulus, σπειρά. vi. 24, 5.

defixis vexillis designantur varia loca in castrorum metatione. vi. 27, 2. 41, 6 sqq. prætorium albo vexillo indicatur;

alia insigniora loca, vexillis purpureis. 41, 7.

Via Ignatia; *vide* Ignatia Via.

Vie in castris, ad instar vicorum in urbibus. vi. 29 sq. via quintana. 30, 6. via lata ante tribunorum tentoria quotidie mundatur, quia ibi plerique per totum fere diem vulgo versantur. vi. 33, 3 sq.

Vibonium, Ἰβώνιον, (rectius Οὐιβώνιον) oppidum Dauniae in Italia; circa illud castra metatur Hannibal. iii. 88, 6.

Victimæ exta, de more Macedonum ostenduntur regi. vii. 11, 1.

Victor qui modo videbatur, sæpe temeritate victus. xi. 14, 4.

Victoria. Justitia et honeste factis vincere hostes, melius est quam armis parva victoria. v. 12, 2 sqq. Romano militi aut vincendum, aut moriendum. vi. 58, 11.

victoria recte uti, majus est quam vincere. x. 36, 1 sq. cf. xi. 14, 4.

Vigiliarum nocturnarum ratio in castris Romanis. vi. 35. xiv. 3, 6.

P. Villius, legatus Rom. ad Antiochum M. post bellum Philippicum. xviii. 31, 3. Thaso Selymbriam profectus est, et inde Lysimachiam, ubi regem convenit. 33, 1 sq. coll. 32, 3 sq.

Vincere; *vide* Victoria.

Vindicatio rei controversæ, ex Zaleuci lege. xii. 16.

Vindicias adv. Athenienses petunt Delii, ab Achæis inter cives recepti. xxxii. 17.

Vinum. Vini pretium vile in Gallia Cisalp. ii. 15, 1. veteribus vinis equos curat Hannibal. iii. 88, 1. vinum bibere non licet mulieribus apud Romanos, nisi vinum passum. vi. 2, 3 sqq.

vinum ex Loti baccis. xii. 2, 7. vinum hordaceum in Hispania. xxxiv. 9, 15. vinum arbustivum Capuæ. xxxiv. 11, 1.

vino deditus Demetrius, Seleuci filius, obses Romæ; xxxi. 21, 8. domi, regno potitus. xxxiii. 14, 1.

Virgines 100 Locrenses quotannis Ilium missæ. xii. 5, 7.

Viriathus. *Fragm. hist.* 70. quod tamen non videtur esse Polybii.

Virtus imperatoria; *vide* Imperator.

virtutes a puero disci debent. vi. 59, 1.

Visus, instrumentum ad res cognoscendas certius auribus. xii. 27.

Vita anteacta, maximum fidei pignus. viii. 2, 3. *Conf.* iii. 31, 7 sqq.

Ulcera animorum, sicut corporum, nunquam insanabilia. i. 81, 6 sqq.

Ultio. In ulciscendo inimico, non modo,

INDEX HISTORICUS

- quid ille dignus sit pati, considerandum; sed et, quid nobis conveniat facere. xii. 14, 8. xv. 4, 10.
- Ulutatum tollunt Galli (*παιανίζουσι*) pugnam ineuntes. ii. 29, 6. ii. 43, 8.
- Ulysses in Cyclopi speluncam revertitur, pileum et cingulum repetiturus. xxxv. 6, 4. Ulysem Homerus inducit, multa, quæ et mari et terra sint eventura, ex astris conjectantem; ix. 16, 1. ut exemplar viri politici. xii. 27, 10. *Conf.* Homerus.
- Umbonibus et alis, non hastis, neque gladiis, pugnabant Romani ad Zamam adv. Hannib. xv. 13, 1.
- Umbrae expertia fieri perhibentur corpora eorum, qui Jovis templum in Arcadia fuerint ingressi. xvi. 12, 1.
- Umbri, *οἱ Ὀμβροί*, contingunt Etruscos, et habitant utrumque latus Apennini. ii. 16, 3. socii Romanorum bello Gallico Cisalpino. ii. 24, 7.
- Umbriam (*τὴν τῶν Ὀμβρων καλουμένην χώραν*) populatur Hannibal. iii. 86, 6.
- Volane; *vide* Olana.
- Volcium, *Ὀλκιον*, (*sive* *Ὀλκίον* scribi debuit) Etruriæ oppidum. vi. 59, 7.
- Voluntas vera hominis, latens sæpe dissimulatione, cognoscitur ex factis præteritis. iii. 31, 7 *sqq.*
- Uragi, *s.* optiones, in legione Romana. vi. 24, 3.
- Urbes munitissimæ, facillime interdum capiuntur. vii. 15, 2 *sq.* urbes solum inæquale habentes, non continent plures domos eis, quarum superficies plana est. ix. 21, 7 *sqq.* urbis magnitudo ex solo circuitu æstimari non potest. *ibid.* vs. 1 *sqq.*
- urbis verus ornatus in civium virtute cernitur. ix. 10, 1 et 12.
- in urbibus vi expugnatis mos est Romanorum, sævam statim edere cædem. x. 15, 4 *sq.*
- Uscana, oppidum Illyricum, τὰ *Ῥοκκὰ*. viii. 38, 5. si modo vera est nota nummerica *ῥ*. apud Steph. Byz. nec scribendum *ῥ*. id est, lib. xxviii; ut Polybius eo loco, quem respexit Stephanus, egerit de Appio Claudio Centone, (eodem cuius fit mentio in Reliq. libri XXVIII. cap. 11.) qui, ab Hostilio Cos. in Illyricum missus, ingentem cladem ad Uscana oppidum passus est, ut discimus ex Livio, XLIII. 9 *seq.*
- Usu et meditatione faciles fiunt res difficillimæ. x. 47, 5 et 11. usus magister optimus. xii. 27, 6 *sqq.* *Conf.* Cognitio.
- Utica, ἡ *Ἰούκη*, urbs Africæ prope Carth. i. 73, 5. obsidetur a mercenariis Pœnorum rebellibus. i. 70, 9. 73, 3.
- Uticenses, dum adjuvare vult, pæne perdit Hanno. 74. ab Uticæ obsidione desistit Matho. 75, 3.
- Uticenses, *οἱ Ἰουκαῖοι*, Romanis se tradere volentes post primum bellum Punicum, ab his non recipiuntur. i. 83, 11. deficient ad rebelles Afros. 82, 8. ad deditionem compelluntur a Pœnis. 88.
- Uticenses (*οἱ Ἰουκαίων δῆμος*) comprehensi antiquo fœdere Pœnorum cum Romanis. iii. 24, 1 et 3. iidem comprehensi fœdere Hannibalis cum Philippo, vii. 9, 5.
- Uticam obsidet Scipio Afric. major. xiv. 1, 2. 2, 1 *sqq.* 6, 7. 7, 1. 8, 2. classem eo mittunt Pœni adversus obsidentes Romanos; quare a Tunete ad ferendam suis opem propere in castra ad Uticam redire coactus est Scipio. xiv. 9, 7 et 11. 10, 1 et 6 *sqq.*
- sub initium tertii belli Punici, Uticenses Romanis se tradunt, et ab eis in fidem recipiuntur. xxxvi. 1, 1 et 4. prope eam dein castra habuerunt Romani. *vide* xxxvi. 4, 1. *conf.* xiv. 6, 7.
- Utilitatem cum oblectatione legentium spectare debet Historiarum scriptor. xv. 36, 8 *sqq.*
- Vulcani tumulus Carthagine Nova. x. 10, 11.
- Vulcani Hiera, vel Vulcania insula, ἡ *Ἴερα Ἡφαίστου*. xxxiv. 11, 12.
- Vultures Lagoræ indicant, qua parte minus custoditus esset Sardium urbis murus. vii. 15, 8.
- Vulturnus fluvius, medios fere dividit campos circa Capuam. iii. 92, 1. *Ibi ὀδύνηρον reposuimus, pro mendoso* Ἀδύνηρον, quod erat in libris.
- Uxores, fidei pignus hostibus datum. viii. 2, 3.

X.

- Xanthicus mensis; eo fit lustratio exercitus Macedonici. *Spicileg. ex lib. xxiv. c. 8.*
- Xanthii, *Ξάνθιοι*, Xanthi cives, urbis Lyciæ, legatos Romam mittunt et ad Achæos adv. Rhodios. xxvi. 7, 3.
- Xanthippus, Lacedæmonius, dux Pœnorum, prælio vincit capitque Regulum. i. 32—34. domum redit. 36. fabula de ejus obitu. *ibid.*
- Xanthus; mendosa lectio, pro Xanthicus, quod vide.
- Xenarchus, Achæorum legatus Romam, de renovanda societate. xxiv. 4, 11 *sq.*
- Xenis via, ἡ ὁδὸς ἡ Ξενίς, ad Mantineam. xi. 11, 5.
- Xeno, Ægiensis, Romam legatus ad de-

ET GEOGRAPHICUS.

precandum pro exsilibus Achæis. xxxii. 7, 14. rursusque. xxxiii. 1, 3. (*nisi priori loco intelligendus Xeno Patrensis, de quo mox.*)

Xeno, dux copiarum Antiochi Magni, cum Theodoto Hemiolio mittitur adv. Molonem. v. 42, 5. metu Molonia in urbes se recipit. v. 43, 7.

Xeno, Hermionensium tyrannus, abdicat tyrannidem. ii. 44, 6.

Xeno, Patrensis, temporum rationem habendam censet Achæis in bello Romanorum cum Perseo. xxviii. 6, 2 et 8. *Nescio* an legatus Achæorum Romam, deprecans pro exsilibus. xxxii. 7, 14. *qui locus pariter de Ægiensi Xenone intelligi potest, præsertim si conferamus xxxiii. 1, 3.*

Xenæctas, genere Achæus, ab Hermea, principe ministro Antiochi Magni, cum exercitu mittitur adv. Molonem. v. 45, 6. primum feliciter rem gerit; 46 *seq.* tum subito a Molone oppressus, ingenti clade adficitur. v. 48. et 46, 5.

Xenophanes, Cleomachi filius, Atheniensis, legatus Philippi ad Hannibalem fœderis faciendi causa. vii. 9, 1.

Xenophantus, dux classis Rhodiorum adv. Byzantios. iv. 50, 5 *sqq.*

Xenophontis reditus ex Asia monstravit infirmitatem barbarorum, eaque una ex causis fuit, unde natum est bellum Græcorum cum Persis. iii. 6, 10. ejus sententia de repub. Cretensium. vi. 45, 1. ejusdem verbum, officinam belli esse totam urbem. x. 20, 7.

Xenophon, Ægiensis, cum T. Quintio interest colloquio cum Philippo ad Nicæam. xvii. 1, 4. ab Achæis legatus mittitur Romam xvii. 10, 11. pater Alcithi. xxviii. 16, 3.

Xerxes, regulus urbis Armosata, in Armenia; eum Antiochus confirmat in regno, et sororem suam ei copulat. viii.

Xerxis in Græciam trajectio. iii. 22, 2. Xerxes legatos mittit ad Spartanos, aquam et terram petitem. ix. 38, 2. 25.

Xiphiaë piscis venatio. xxxiv. 3.

Xynia, ἡ Ξυνία, urbs Thessaliæ. *Spicileg. Fragm. ex lib. ix. num. 3.*

Xystophori equites, *id est*, hastati, in acie Antiochi adv. Molonem. v. 53, 1.

Y.

τὰ Ὑσκανα; *vide* Uscana.

Z.

Zabdielus, præfectus Arabum in exer-

citu Antiochi Magni in Coëlesyria. v. 79, 8.

Ζάκυνθος; *vide* Saguntum.

Zacynthus insula, ἡ Ζάκυνθος, prope Cephalleniam. v. 4, 2. res Zacynthi ex sua auctoritate constituit Philippus. v. 102, 10.

Zagrus mons, τὰ Ζάγρεον ὄρος, et ὁ Ζάγρεος, a meridie et ad occasum Mediæ, mons altissimus et amplissimus, quem plures barbari populi incolunt. v. 44, 6 *sq.*

ad eum est Chalonitis regio. v. 54, 7. interjacet inter Mediam et Atropatensem. 55, 6 *sq. conf.* v. 44, 8.

Zaleuci lex, de rei controversæ vindicatione. xii. 16, 4 *sqq.*

alia; qua, qui de sententia legis disputare volebat, pendente laqueo de collo verba facere tenebatur. xii. 16, 7 *sqq.*

Zama, ἡ Ζάμα, Africae urbs, quinque dierum itinere versus occasum distans a Carthagine; ubi acie vincitur Hannibal a Scipione. xv. 5, 3. et *capp. seqq.*

Zarax, Ζάραξ, opp. Peloponnesi, ad sinum Argolicum. *Laconicæ vulgo accensetur; (Cellar. Geogr. Ant. II. 13. p. 1198.) sed* ditionis Argivorum *fuisse scribit Polybius* iv. 36, 4 *sq.* et frustra tentatum a Lycurgo, rege Spartanorum. *Confer* Prasiæ, et Glympes.

Zariaspa, τὰ Ζαρίασσα, Bactrianæ oppidum. x. 49, 15.

Zarzas (*aliis* Zarxas) Afer, unus e ducibus rebellium adv. Pœnos. i. 84, 3. dedit se Pœnis. 85, 2. e cruce suspenditur. 86, 6.

Zelys (*perperam* Zebes *Casaub.*) dux Neocretum, in exercitu Antiochi. v. 79, 10.

Zeno, Rhodius, historicus. xvi. 14, 2 *sqq.* ab eo dissentit Polybius, de pugna navali ad Laden; xvi. 14, 5 *sqq.* et *cap. 15. item* de expeditione Nabidis in Messeniam; xvi. 16 *seq. et* de pugna ad Panium Antiochi cum Scopa. c. 18 *seq.* In dictionis elegantia plus studii posuit, quam in rerum inquisitione et tractatione. xvi. 17, 9. 20, 3 *sq.* eum per literas admonuit Polybius, sed sero. 20, 5 *sqq.*

Zeugma, τὰ Ζεῦγμα. Seleucia ad Zeugma. v. 43, 1. 48, 15.

ad Zeugma est Commagene. xxxiv. 13, 3.

Zeuxippus, Bœotus, partium Romanarum bello Philippico, auctor cædis Brachyllæ. xviii. 26, 5 *sqq.* xxxii. 2, 4.

In exsilium pulsum a suis, restituere volunt Romani, sed accipere nolunt Bœoti. xxiii. 2.

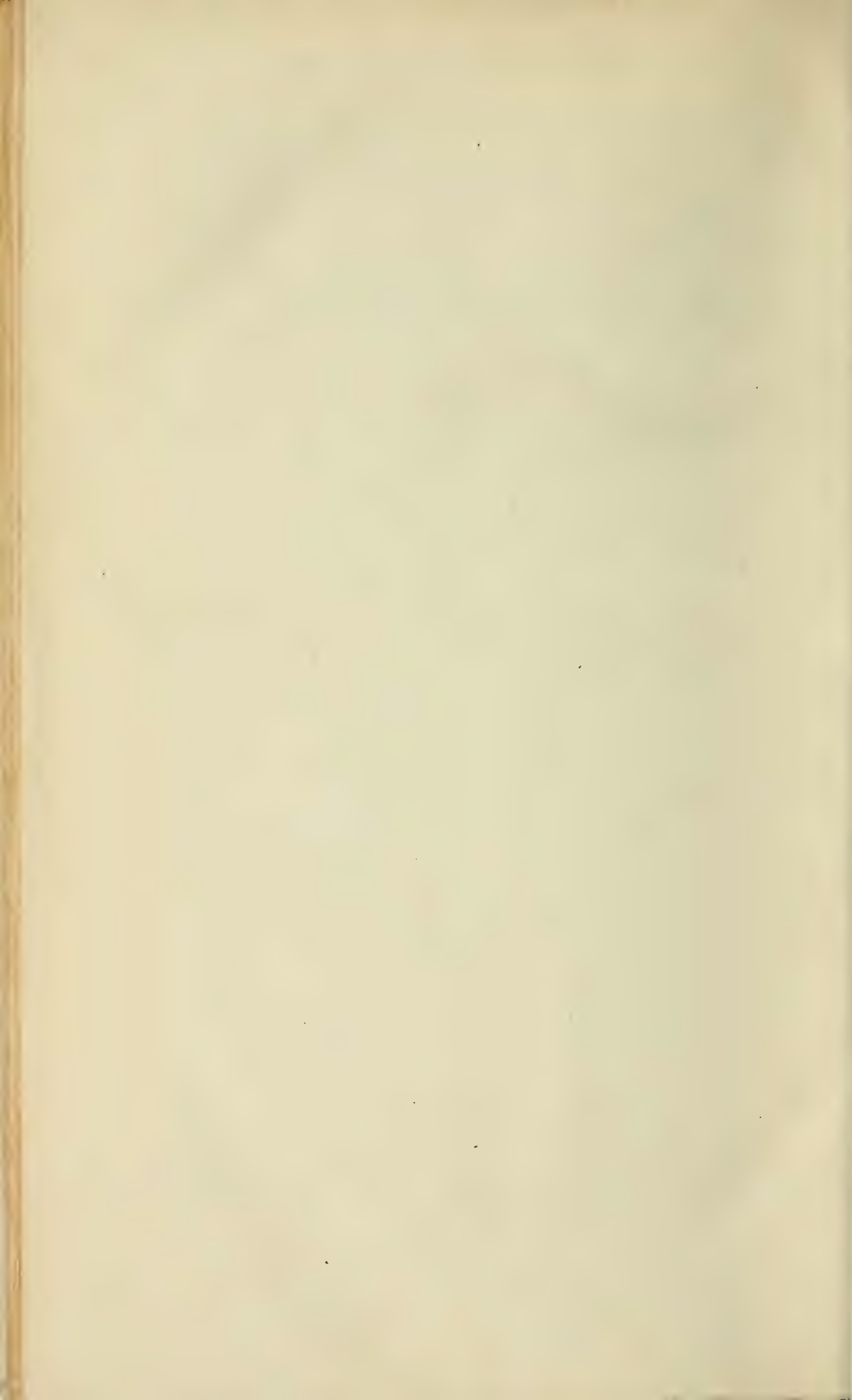
Zeuxis, dux copiarum Antiochi Magni, Molonem prohibet trajicere Tigrim. v.

INDEX HISTORICUS ET GEOGRAPHICUS.

- 45, 4. *adde* 46, 11. 47, 5. mox vero se recipit, et traicere eum patitur. 48, 10 *sqq.*
 persuadet Antiocho, ut cum exercitu Tigrim trajiciat. v. 50 *seq.* præest laevo cornu in pugna Antiochi cum Molone. 53, 6. 54, 1.
 interest oppugnationi Seleuciæ ad Mare. v. 60, 4.
Zenxis, nescio an idem cum superiore, Lydiæ satrapa nomine Antiochi Magni. xxi. 13, 4. ab eo Philippus, bellum gerens cum Attalo, commentus ex fœdere petit. xvi. 1, 8 *sq.* et obtinet. xvi. 24, 6. Idem ab Antiocho legatus mittitur ad Scipiones, de pace cum eis acturus. xxi. 13, 4. 14, 9. Romam legatus. xxii. 7, 1.
Ziboetes. Forte sic scribendum pro *Tiboetes*; de quo vide suo loco.
Zodiaci sex signa, quavis nocte supra horizontem. ix. 15, 7 *sq.*
Zoippus, consiliarius Hieronymi, regis Syracusarum.
de Zonis terræ, vide *Libell. V. inter Testimonia Vet. de Scriptis Polyb.*

FINIS.

Z

113899

Polybius
Historiarum quidquid superest, ed. by
Vol. 4
New ed.
Schweighäuser.

LGr
P781S.3

NAME OF BORROWER.

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

Do not
remove
the card
from this
Pocket.

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File."
Made by LIBRARY BUREAU

